[Thử Miêu Đồng Nhân] Hoàng Thượng Vạn Tuế

Contents

[Thử Miêu Đồng Nhân] Hoàng Thượng Vạn Tuế **3**

1. Quyển 1 - Chương 1 . . . 4
2. Quyển 1 - Chương 2 . . . 7
3. Quyển 1 - Chương 3 . . . 11
4. Quyển 1 - Chương 4 . . . 15
5. Quyển 1 - Chương 5 . . . 19
6. Quyển 1 - Chương 6 . . . 23
7. Quyển 1 - Chương 7 . . . 26
8. Quyển 1 - Chương 8 . . . 30
9. Quyển 1 - Chương 9 . . . 34
10. Quyển 1 - Chương 10 . . . 39
11. Quyển 1 - Chương 11 . . . 44
12. Quyển 1 - Chương 12 . . . 48
13. Quyển 1 - Chương 13 . . . 52
14. Quyển 1 - Chương 14 . . . 56
15. Quyển 1 - Chương 15 . . . 59
16. Quyển 1 - Chương 16 . . . 63
17. Quyển 2 - Chương 17 . . . 69
18. Quyển 2 - Chương 18 . . . 73
19. Quyển 2 - Chương 19 . . . 77
20. Quyển 2 - Chương 20 . . . 80
21. Quyển 2 - Chương 21 . . . 85
22. Quyển 2 - Chương 22 . . . 88
23. Quyển 2 - Chương 23 . . . 94
24. Quyển 2 - Chương 24 . . . 97
25. Quyển 2 - Chương 25 . . . 101
26. Quyển 2 - Chương 26 . . . 106
27. Quyển 2 - Chương 27 . . . 111
28. Quyển 2 - Chương 28 . . . 115
29. Quyển 3 - Chương 29 . . . 118
30. Quyển 3 - Chương 30 . . . 122
31. Quyển 3 - Chương 31 . . . 126
32. Quyển 3 - Chương 32 . . . 130
33. Quyển 3 - Chương 33 . . . 134
34. Quyển 3 - Chương 34 . . . 138
35. Quyển 3 - Chương 35 . . . 141
36. Quyển 3 - Chương 36 . . . 145
37. Quyển 3 - Chương 37 . . . 150
38. Quyển 3 - Chương 38 . . . 154
39. Quyển 3 - Chương 39 . . . 158
40. Quyển 3 - Chương 40 . . . 163

41. Quyển 3 - Chương 41 167
42. Quyển 3 - Chương 42 171
43. Quyển 3 - Chương 43 175
44. Quyển 3 - Chương 44 179
45. Quyển 3 - Chương 45 183
46. Quyển 4 - Chương 46 188
47. Quyển 4 - Chương 47 192
48. Quyển 4 - Chương 48 197
49. Quyển 4 - Chương 49 200
50. Quyển 4 - Chương 50 206
51. Quyển 4 - Chương 51 211
52. Quyển 4 - Chương 52 215
53. Quyển 4 - Chương 53 219
54. Quyển 4 - Chương 54 222
55. Quyển 4 - Chương 55 226
56. Quyển 4 - Chương 56 230
57. Quyển 4 - Chương 57 234
58. Quyển 4 - Chương 58 237
59. Quyển 4 - Chương 59 241
60. Quyển 4 - Chương 60 245
61. Quyển 5 - Chương 61 250
62. Quyển 5 - Chương 62 254
63. Quyển 5 - Chương 63 258
64. Quyển 5 - Chương 64 262
65. Quyển 5 - Chương 65 266
66. Quyển 5 - Chương 66 270
67. Quyển 5 - Chương 67 274
68. Quyển 5 - Chương 68 278
69. Quyển 5 - Chương 69 282
70. Quyển 5 - Chương 70 286
71. Quyển 5 - Chương 71 290
72. Quyển 5 - Chương 72 293
73. Quyển 5 - Chương 73 298
74. Quyển 5 - Chương 74 302
75. Quyển 5 - Chương 75 306
76. Quyển 5 - Chương 76 310
77. Quyển 5 - Chương 77 314
78. Quyển 6 - Chương 78 318
79. Quyển 6 - Chương 79 322
80. Quyển 6 - Chương 80 326
81. Quyển 6 - Chương 81 331
82. Quyển 6 - Chương 82 335
83. Quyển 6 - Chương 83 340
84. Quyển 6 - Chương 84 344
85. Quyển 6 - Chương 85 349
86. Quyển 6 - Chương 86 354
87. Quyển 6 - Chương 87 357
88. Quyển 6 - Chương 88 362
89. Quyển 6 - Chương 89 365
90. Quyển 6 - Chương 90 369
91. Quyển 6 - Chương 91 373
92. Quyển 6 - Chương 92 377
93. Quyển 6 - Chương 93 382
94. Quyển 6 - Chương 94 385

95. Quyển 6 - Chương 95 . . . 389
96. Quyển 6 - Chương 96 . . . 393
97. Quyển 6 - Chương 97 . . . 396
98. Quyển 6 - Chương 98 . . . 400
99. Quyển 6 - Chương 99 . . . 405
100. Quyển 6 - Chương 100 . . . 411
101. Quyển 6 - Chương 101 . . . 415
102. Quyển 6 - Chương 102 . . . 419
103. Quyển 7 - Chương 103 . . . 422
104. Quyển 7 - Chương 104 . . . 426
105. Quyển 7 - Chương 105-1 . . . 431
106. Quyển 7 - Chương 105-2 . . . 436
107. Chương 106 . . . 441
108. Chương 107 . . . 446
109. Chương 108 . . . 451
110. Chương 109 . . . 456
111. Chương 110 . . . 462
112. Chương 111 . . . 465
113. Chương 112 . . . 469
114. Chương 113 . . . 473
115. Chương 114 . . . 477
116. Chương 115 . . . 483
117. Chương 116 . . . 487
118. Chương 117 . . . 491
119. Chương 118 . . . 496
120. Chương 119 . . . 500
121. Chương 120 . . . 507
122. Quyển 7 - Chương 121 . . . 511
123. Quyển 7 - Chương 122 . . . 516
124. Quyển 7 - Chương 123 . . . 520
125. Quyển 7 - Chương 124 . . . 524
126. Quyển 7 - Chương 125 . . . 528
127. Quyển 7 - Chương 126 . . . 531
128. Quyển 7 - Chương 127 . . . 536
129. Quyển 7 - Chương 128 . . . 541
130. Quyển 7 - Chương 129 . . . 546
131. Quyển 7 - Chương 130 . . . 550
132. Quyển 7 - Chương 131 . . . 555
133. Quyển 7 - Chương 132 . . . 560
134. Quyển 7 - Chương 133 . . . 566

[Thử Miêu Đồng Nhân] Hoàng Thượng Vạn Tuế

Giới thiệu
Thể loại: Đồng nhân, xuyên không, linh hồn chuyển hoán, thiên chi kiêu tử, cổ đại, hài, thanh thủy v

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/thu-mieu-dong-nhan-hoang-thuong-van-tue

1. Quyển 1 - Chương 1

Trước căn nhà cỏ tranh bốn vách tường đều lọt gió, tiểu thiếu niên gầy trơ xương thấp hơn cả cái bàn, đang cật lực kéo cành củi vào bếp.

Ở đằng sau tiểu thiếu niên còn có một lão phụ nhân đầu tóc rối bù mặt mũi lem luốc bẩn thỉu, lão phụ nhân hai mắt đục ngầu đi lại lảo đảo, dường như hai mắt đã mù.

Lão phụ nhân tay trái cầm hòn đá, tay phải nắm bùn, miệng lải nhải: "Con trai ơi, ăn cơm."

Tiểu thiếu niên đi đằng trước khóe miệng thoáng co giật: "Mẫu thân, đó là hòn đá không thể ăn."

Lão phụ nhân phảng phất như không nghe thấy, vẫn thản nhiên nói: "Con trai ơi, uống nước đi."

Thiếu niên đầu cũng không quay lại, trả lời: "Mẫu thân, đó là bùn không được uống."

Lão phụ nhân lướt qua tiểu thiếu niên đang kéo nhánh cây, ngồi xuống ghế, đặt cục đá và đống bùn lên bàn, dùng hai tay bẩn hề hề sờ soạng, vỗ vỗ lên vị trí trống không bên cạnh: "Con trai ơi, không được bướng, lại đây ăn cơm đi."

Thiếu niên bất đắc dĩ liếc nhìn nàng một cái: người mới bướng ấy, con đang bận, cầu đừng nháo.

Lão phụ nhân không đợi được thiếu niên đáp lời, tựa như bị ấn nút [pause] ngốc ngốc ngồi bất động tại chỗ.

Nếu nhìn kỹ lão phụ nhân kia – tuy rằng quần áo tả tơi, mặt đầy phong sương, nhưng dung mạo ngày thường phi thường tốt, nếu lùi lại hai mươi năm trước, tuyệt đối là một đại mỹ nữ dịu dàng động lòng người. Đáng tiếc hiện tại hai mắt đã mù, đầu óc không được bình thường, biểu tình ngây ngây ngốc ngốc, thê lương nói không nên lời.

Thiếu niên lắc lắc đầu, lại bê một chậu nước tiến vào, rửa mặt rửa tay cho lão phụ nhân, lại kêu nàng đừng nhúc nhích.

Lão phụ nhân thực nghe lời, hai tay đặt nghiêm chỉnh trên đầu gối, hai mắt đục ngầu nhìn thẳng phía trước, quả thật không nói cũng không động đậy.

Thiếu niên như con kiến chuyển nhà tự vận động kéo từng cành củi khô bó lại, thở dốc, lau mồ hôi, rút mấy cành củi bẻ gãy cho vào trong bếp lò, lại chậm rì rì nhóm lửa nấu cơm. Thiếu niên động tác chậm rãi, không có sự hoạt bát lanh lợi như những thiếu niên cùng tuổi mà từ tốn chậm chạp y như tiểu lão đầu.

— tiểu thiếu niên này là ai?

Thiếu niên vốn tên Triệu Trăn, là thanh niên thế kỷ 21 ở Z quốc, tuổi còn trẻ đã là minh tinh điện ảnh nổi tiếng trong nước, tiền đồ rộng mở, nhân sinh khoái hoạt. Tuổi thanh xuân phải nên tiêu tiêu sái sái tiêu xài lại không lường trước được số mệnh bi thảm bị tai nạn giao thông mà bỏ mạng. Đến khi mở mắt ra,

cư nhiên đã xuyên tới cổ đại, nhà không chỉ có bốn bức tường rách, nghèo rớt mùng tơi mà còn có một lão nương mắt mù điên điên khùng khùng.

Lão nương cái gì cũng không hiểu, chỉ biết lải nhải gọi "Con trai ơi, gì gì đó…" làm cậu ngay cả bản thể này họ gì tên gì cũng không biết.

Nhìn lại thân thể nhỏ bé này — da bọc xương, xanh xao vàng vọt, mới 6 tuổi sao? Nghĩ tới việc trường kỳ bị suy dinh dưỡng ảnh hưởng tới chiều cao của trẻ nhỏ, có lẽ đứa bé này đã khoảng 7, 8 tuổi rồi đi. Đứa bé này ngũ quan khá giống bà mẹ đại mỹ nhân, thanh tú khả ái có thừa, uy vũ khí phách lại không đủ.

Lại nói về Triệu Trăn.

Bình sinh nguyện vọng lớn nhất là muốn kiếm thật nhiều tiền, về hưu sớm, cầm tiền tiêu tiêu sái sái hưởng thụ nhân sinh tốt đẹp. Vốn mục tiêu nhân sinh của Triệu Trăn cũng sắp được thực hiện ai ngờ bị xuyên việt thành tay trắng, vất vả phấn đấu ba mươi năm, lại trở lại cái tuổi đi học, Triệu Trăn nghĩ mà sầu muốn chết.

Khi vừa tỉnh lại, lần đầu tiên trong cuộc đời Triệu Trăn thể nghiệm được cảm giác "chết đói"!

Giãy dụa lăn xuống giường, lang thôn hổ yết cắn nửa cái màn thầu mốc meo, suýt nữa nôn cả dạ dày ra ngoài.

Triệu Trăn số khổ ngửa mặt lên trời thở dài: Nhất định là phương thức tắt thở của mình không đúng, mới có thể bị đại vũ trụ ác ý dày đặc bao phủ!

[chân heo, ngươi bị phù thũng còn chưa tỉnh ngộ sao, ác ý dày đặc bao phủ của ngươi rõ ràng chính là do tác giả vô lương tâm.]

****

Hoàn cảnh địa lý xa lạ, lão nương điên điên khùng khùng nửa điểm cũng không thể trông cậy vào, Triệu Trăn chỉ có thể tự mình thăm dò.

Sau khi lục tung căn nhà lên, Triệu Trăn ở trong một cái lỗ nhỏ dưới giường đất tìm được một cái bao vải nhỏ, trong bao ngoài hai ba bộ quần áo cũ và một thanh chủy thủ ra thế nhưng lại tìm được mấy lượng bạc vụn và vài món trang sức. Triệu Trăn đã từng đóng phim cổ trang nên biết một lượng bạc ở thời cổ đại có giá trị như thế nào.

Lại lượn qua lượn lại trong rừng cây bên ngoài căn nhà, phát hiện vài loại rau dại và một chút nấm. Triệu Trăn không biết phân biệt độc vật, đành phải dùng mấy con vật nhỏ làm thí nghiệm, tìm ra đồ có thể ăn. Trừ cái đó ra, Triệu Trăn còn phát hiện gần đó có một hồ nước nhỏ, nước trong veo còn có cá, thiên nhiên hoàn toàn không bị ô nhiễm.

Là một thanh niên mười tốt trên truyền hình dưới phòng bếp tuyệt chủng, Triệu Trăn năng lực động thủ rất mạnh. Nhanh chóng thích ứng với sinh hoạt thời cổ đại, biết nhóm lửa nấu cơm không nói, còn biết chăm sóc lão nương thuận buồm xuôi gió, thậm chí còn biết tự tay chế tác ghế nhỏ, bàn nhỏ cùng hai đôi đũa gỗ!

— Thực dốc lòng! [lau lệ]

Điều duy nhất tương đối vất vả đó là: mỗi sáng sớm đều phải trèo non lội suối, cận chiến với thiên nhiên, trình diễn màn cầu sinh nơi hoang dã.

( ) Không sai, chính là nơi hoang dã!

Điểm này, Triệu Trăn thật sự có nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra được, dù nói cổ đại hoang vắng, cũng không thể hoang tàn vắng vẻ quá mức thế này đi? Không ruộng đất, không hàng xóm, không người lao động, đưa mắt nhìn ra xa xa ngay cả khói bếp cũng nhìn không thấy… vậy hai mẹ con này tại thâm sơn cùng cốc dựa vào cái gì để sinh hoạt?

= =+ chẳng lẽ! là nữ nhân si tình gặp gỡ tình lang bội bạc, nương nó là trung trinh thủ tiết Vương Bảo Xuyến* thứ hai?

(Vương Bảo Xuyến: là con gái thứ ba của tể tướng Vương Doãn đời Đường, nàng xinh đẹp lại thông minh hiền hậu. Đến tuổi kết hôn, nàng không vừa mắt đám công tử quyền quý nào lại có cảm tình với thư sinh Tiết Bình Quý gia cảnh nghèo hèn, trong lần ném tú cầu kén rể, nàng đã chọn Tiết Bình Quý, không ngờ cha nàng không đồng ý, cuối cùng hai cha con đoạn tuyệt quan hệ. Về sau Tiết Bình Quý ra chiến trường, Vương Bảo Xuyến ở nhà chờ đợi mòn mỏi 18 năm trời, sống những tháng ngày khổ cực. Còn về Tiết Bình Quý sau khi ra chiến trường lập được nhiều công lớn, lấy được công chúa Tây Lương, sau đó đón Vương Bảo Xuyến chờ đợi mình 18 năm về làm chính cung nhưng mới được hành phúc không bao lâu, nàng bạo bệnh mà qua đời.)

****

Vì sinh tồn, Triệu Trăn nghĩ tới việc chuyển nhà.

Nhưng đừng thấy lão nương bình thường ngoan ngoãn nghe lời mà lầm, vừa nghe tới chuyển nhà liền lắc đầu ngoai ngoải. Mặc Triệu Trăn thuyết phục thế nào, lão nương vẫn giữ thái độ kiên quyết như cũ — không được chính là không được! Hỏi nguyên nhân, nàng chỉ hàm hồ nói: "phải đợi người, bên ngoài nguy hiểm, không thể chạy loạn." Hỏi nàng muốn đợi ai, bên ngoài có nguy hiểm gì, nàng chỉ qua loa không nói rõ.

Triệu Trăn lại lần nữa hoài nghi, trước khi cậu xuyên tới, hai mẹ con nhà này đã sinh tồn như thế nào?

Lão nương tuy rằng đầu óc hồ đồ, nhưng dù sao cũng là người trưởng thành, dùng cả chiêu lăn lộn ăn vạ khiến cho Triệu Trăn cũng hết cách, đành phải sống chết mặc bay.

Triệu Trăn đem rau dại cùng xương chim ăn thừa nấu thành một nồi canh, dỗ lão nương uống ba bát lớn, lại dỗ nàng sớm lên giường đi ngủ, lúc này mới vác cái gùi tre xiêu xiêu vẹo vẹo tự chế lên lưng, cất chủy thủ vào trong ngực, đi vào trong rừng cây hái nấm.

Đồ ăn dễ tìm, dụng cụ đã tạo, nhưng nhu yếu phẩm sinh hoạt lại rất khó kiếm. Triệu Trăn vẫn muốn ra ngoài tìm kiếm một chút muối cùng quần áo, lại bất hạnh không biết đường. Hơn nữa hoàn cảnh trong rừng phức tạp, Triệu Trăn không dám đi quá xa, chỉ có thể lấy căn nhà rách nát của mình làm trung tâm rồi dò đường đi về bốn phía.

Lần này ra ngoài kiếm ăn, vận khí của Triệu Trăn cũng không tệ, cư nhiên phát hiện vài cây đào dại. Ở dưới gốc cây cắn một quả đào giải khát, thuần thiên nhiên không ô nhiễm, ngọt tới tận tâm can. Triệu Trăn chỉ hận bản thân người nhỏ lực ít, lại không dễ leo cây, không thể hái hết đào xuống.

Đang tốt đẹp, đột nhiên đất dưới chân Triệu Trăn sụt xuống, mắt thấy còn tiếp tục trượt xuống nữa! may mắn trên lưng cậu vẫn đeo gùi nặng, thân thể mất cân bằng mông ngồi bệt xuống đất, hai chân chổng vó lên trời, toàn thân toát mồ hôi lạnh!

Triệu Trăn lòng còn sợ hãi, gạt bụi cây ra nhìn xuống phía dưới xem: ôi mẹ ơi! Này rất gạt người, giữa mấy cây đào thế nhưng lại có một cái khe thật sâu, tất cả bên trong đều là đất đá cỏ dại. Một mùi gay mũi truyền tới, Triệu Trăn cẩn thận nhìn vào, bên trong khe lại có một khối nam thi!

Liên tiếp bị kinh hách, khiến Triệu Trăn cả người đều thấy khó chịu!

Lớn gan nhìn kỹ thêm vài lần, phát hiện nam tử hình như đã chết thật lâu, xung quanh người còn rơi vãi vài quả đào thối rữa.

Triệu Trăn suy đoán, quỷ xui xẻo này chắc giống nó, mải chăm chăm nhặt đào mà bất hạnh trượt chân.

Khoan, khoan đã! Σ(‘ *) Người này sẽ không phải là cha nó đi!

Ế… lão nương nhìn qua khoảng 45 tuổi, còn nam tử này nhiều lắm cũng chỉ hơn hai mươi. Nhưng cổ nhân hình như mười mấy tuổi đã kết hôn thì phải, cũng không ít cảnh vợ già chồng trẻ gì đó…lòng trắc ẩn khẽ dâng lên, Triệu Trăn khom lưng dập đầu ba cái với nam tử, miệng lẩm bẩm: "Không biết ngài là ai, thân thể ta nhỏ gầy cũng khiêng không nổi ngài, chỉ có thể dùng cỏ khô đắp cho ngài, miễn cho dầm sương dãi nắng, ngài hãy ngủ yên đi."

Sau khi giúp nam thi vô danh che đậy xong, Triệu Trăn lưu lại kí hiệu trên thân cây ở gần hố sâu, đỡ cho có thêm người gặp nạn.

****

Sinh hoạt trong thâm sơn rừng già kham khổ mà tịch mịch, không internet, không điện đóm, Triệu Trăn nhàm chán muốn mọc nấm luôn.

Triệu Trăn không biết đây thuộc triều đại nào, chỉ có thể từ trang phục của hai mẹ con mà suy đoán, hẳn là đang ở thời Tống; Triệu Trăn không biết ngày tháng ra sao, chỉ có thể đại khái dựa vào khí hậu mà đoán đang là mùa hè; Triệu Trăn càng không biết dùng mặt trời để tính thời gian, đành phải thuận theo quy luật mặt trời mọc lặn để tính một ngày…

Một ngày, Triệu Trăn dẫn lão nương ra ngoài hái đào.

— lão nương tuy rằng điên điên khùng khùng nói năng rời rạc lắp bắp, nhưng nàng thập phần nghe lời Triệu Trăn nói, khí lực cũng lớn hơn Triệu Trăn rất nhiều.

Triệu Trăn thực vui vẻ, không có mỹ thực, nhân sinh không còn ý nghĩa, ta – một đại cật hóa (ăn hàng nhiều) – oán niệm cuồn cuộn.

Lão nương cũng thực vui vẻ, chỉ cần có thể ở cùng một chỗ với con trai, nàng mỗi ngày đều là manh manh đát.

(= =)(*° °*) chúng ta là đôi mẫu tử ngốc manh

~Hai mẹ con một chân ngắn, một không nhìn thấy, đi đường chậm rì rì. Mỗi buổi sáng đi ra ngoài, chạng vạng mới về tới nhà, ở nhà ngoài nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, trong rừng cây không khí tươi mát còn có thể rèn luyện thân thể, cho nên hai mẹ con đi chơi là đi cả ngày.

Chỉ là… phụ cận cây đào bình thường hoang tàn vắng vẻ, hôm nay lại ân ẩn nghe được tiếng người?

— xuyên việt được hai tháng, Triệu Trăn lần đầu tiên gặp được người khác ngoài nương mình, phản ứng đầu tiên cư nhiên không phải kinh hỉ mà là cảnh giác!

Triệu Trăn kéo lão nương ngồi xổm trốn xa xa, nhỏ giọng dặn dò lão nương đừng lên tiếng. Lão nương thực nghe lời, tự tay bịt miệng mình lại, mở to đôi mắt đục ngầu ngồi xổm tại chỗ, bộ dáng vô cùng nhu thuận nghe lời. Triệu Trăn đem gùi đưa cho lão nương, còn mình thì bò tới gần rình coi.

Cư nhiên là một đội quan binh?!

Triệu Trăn mở to hai mắt, cẩn thận khống chế hô hấp.

Hết chương 1

2. Quyển 1 - Chương 2

Triệu Trăn thấy có bốn gã quan binh tay cầm đao canh chừng hai gã thợ săn đang bị trói gô, đám quan binh còn lại đều vây quanh cái hố sâu cúi đầu nhìn xuống xem.

Chỉ chốc lát sau, khối nam thi thối rữa đã bị kéo lên từ trong hố, múi hôi thối bắt đầu tỏa ra khắp phía.

Triệu Trăn cảm thấy ghê tởm, lập tức chuyển tầm mắt. Nam nhân mặc cẩm bào vẫn đứng nhìn bên cạnh miệng hố dùng khăn tay bịt mũi lại, há miệng oán giận: “Mặt mũi đều rữa nát, bộ dạng này ai còn nhận ra được, thật xui xẻo.”

Triệu Trăn sửng sốt, giọng nam nhân lanh lảnh chói tai, tay cầm khăn tay còn kiểu Lan Hoa Chỉ?

Σ(‘ *) nani, chẳng lẽ là thái giám trong truyền thuyết?!

Triệu Trăn vô cùng ngạc nhiên, cẩm bào nam tử vẫn đứng nghiêng mặt với nó bỗng nhiên xoay người lại.

Triệu Trăn sợ tới mức rụt người lại, cẩm bào nam tử lại chậm rãi đi tới chỗ hai tên thợ săn, sau khi tới gần, lại ngại bẩn mà đứng cách bọn họ ba bước.

Nam nhân từ trong tay áo lấy ra một khối ngọc bài, hỏi: "Cái yêu bài* này, thật sự lấy được trên khối thi thể này?" (yêu bài: thẻ bài giắt ở thắt lưng)

Hai tên thợ săn nhanh chóng gật đầu: "Đại lão gia minh giám, chúng ta không dám nói dối! khi chúng ta phát hiện được, người này đã chết rất lâu, chúng ta thấy tấm ngọc bài này ở trên người hắn, lòng tham trỗi dậy muốn lấy đổi một chút tiền lẻ, chúng ta thật sự không phải giết người cướp của a!"

Cẩm bào nam tử lại Lan Hoa Chỉ cuộn một lọn tóc: "Cỏ trên thi thể là do các người phủ?"

Triệu Trăn cả kinh: Hỏng bét, lúc trước thật không nên loạn phát thiện tâm.

Hai tên thợ săn quả nhiên phủ nhận: "Không phải chúng ta, chúng ta chỉ trộm ngọc bài, còn lại cái gì cũng không dám động."

Cẩm bào nam tử tựa hồ thực vừa lòng, cao giọng nói: "Soát núi!"

Nói xong, cất ngọc bài vào trong tay áo, ra thủ thế.

Triệu Trăn còn chưa kịp phản ứng lại, bọn quan binh đã giơ đao lên chém xuống, huyết quang bắn tung tóe, đầu hai tên thợ săn lăn đi thật xa. Triệu Trăn theo bản năng che miệng lại, cả người run rẩy, co rúm một chỗ, một động tác nhỏ cũng không dám làm, thẳng tới khi đám quan binh kia rời đi, mới lảo đa lảo đảo đứng lên.

Trở lại chỗ cũ, lão nương quả nhiên vẫn còn duy trì tư thế trước đó, hai chân ngồi lâu đã tê rần cũng không dám nhúc nhích dù chỉ một chút.

Triệu Trăn từ nhỏ lớn lên trong xã hội pháp quyền, hình ảnh thảm thiết nhất chứng kiến được cũng chính là hiện trường mình bị tai nạn giao thông. Lần trước chỉ nhìn thấy đống hủ thi kia cũng đã khiến bé mấy ngày liền gặp ác mộng, lần này lại tận mắt nhìn thấy cảnh giết người, thật sự vượt quá giới hạn tâm lý của bé.

Triệu Trăn vừa xoa xoa chân cho lão nương, vừa nghĩ đường lui.

Khối nam thi này rất có khả năng có liên quan tới mẹ con bọn họ, vừa rồi cẩm bào nam tử đã hạ lệnh lục soát ngọn núi, căn nhà tranh rách nát của bọn họ ở cách đó không xa rất nhanh sẽ bị phát hiện. Bộ dạng cẩm bào nam tử tâm ngoan thủ lạt, thật sự không giống nhân vật chính phái gì, muốn giữ mạng sống vẫn nên chạy đi thì hơn, chạy càng xa càng tốt!

Quan binh vì muốn thuận tiện lên núi, đã tạo một con đường nhỏ, vừa lúc tiện nghi cho Triệu Trăn không biết đường.

Triệu Trăn bước chân ngắn ngủi, vừa dắt lão nương một đường chạy như bay vừa nhìn quanh tìm đường xuống núi, bỗng nhiên Triệu Trăn dừng bước…

Lão nương không dự đoán được con trai đột ngột dừng lại, suýt nữa va phải ngã sấp xuống, nghiêng ngả lảo đảo đứng lên, lão nương thuận tay nắm lên một nắm đất.

"Con trai ơi, con mệt mỏi rồi đi, uống chút nước này."

Triệu Trăn không trả lời. cách đó không xa truyền tới tiếng nam nhân cười the thé như gai nhọn, tiếng cười kia thập phần càn rỡ: "Thỉnh an Lý phi nương nương, mấy năm không gặp, nương nương phong thái như trước, dung nhan ngày càng hơn xưa!" Ai cũng có thể nghe ra, trong giọng nói nam tử tràn đầy ác ý.

Lão nương vừa nghe thấy tiếng cười này, lập tức như phát điên, bất ngờ ôm lấy Triệu Trăn, lảo đảo bò lết chạy ngược trở lại.

Triệu Trăn sờ sờ gương mặt trắng bệch của lão nương, nhỏ giọng trấn an: "Mẫu thân đừng chạy, chúng ta bị bao vây rồi."

Sắc mặt lão nương nháy mắt xám xịt như tro tàn, lộ ra chút tử khí không may mắn.

Triệu Trăn thầm mắng bản thân ngu ngốc, chỉ mới tách rời cộng đồng một thời gian mà chỉ số thông minh cũng dần bị ăn mòn rồi sao?! Cư nhiên sẽ ngu xuẩn đến mức tự chui đầu vào lưới! Nhưng mà "Lý phi nương nương" là thế nào? Lão nương nhà mình cư nhiên là "Nương Nương", đáng tiếc họ "Lý" này rất phổ thông, không cách nào phân biệt được đến cùng là Lý phi nương nương nào.

Triệu Trăn thở dài, nhìn tên cẩm bào thái giám ẻo ẻo lả lả: "Ngươi là ai, làm gì lại chắn đường như vậy?"

Cẩm bào nam tử từng bước một đi lên phía trước: " Điện hạ việc gì phải giả ngu, vừa rồi ngài trốn ở gốc cây chả lẽ nghe không rõ? Nếu không nghe rõ, cần gì phải vội vàng chạy xuống núi như vậy." Nói xong, nam tử thần thái kiêu căng, không chỉ không cung kính hành lễ với Triệu Trăn, mà còn hoàn toàn không thèm nhìn tới Lý phi.

"Nô tài* đợi đã lâu, thỉnh điện hạ cùng nô tài hồi cung." (*bản gốc vốn dùng từ 'nô tỳ' nhưng tớ đổi lại thành nô tài cho đỡ nhầm lẫn với xưng hô của cung nữ)

Triệu Trăn tự nhiên không muốn đi cùng ông ta, vắt hết óc nghĩ đối sách: "Ta còn cho rằng mình trốn rất kỹ, ngươi làm sao phát hiện?"

Cẩm bào nam tử mỉm cười: "Nô tài võ công thượng thừa, nhĩ lực cũng không tệ."

Võ công?! Triệu Trăn mở to hai mắt. Là cái loại võ nghệ cao cường không cần dùng dây treo cũng có thể bay trong truyền thuyết đó sao?

Triệu Trăn bỗng nhiên rất muốn tranh cãi.

Võ công gì đó không tính là phạm quy sao! Cầu taobao* chuyển phát bom nguyên tử! (taobao: kênh mua bán online của TQ)

Nghe được giọng nam tử càng ngày càng gần, lão nương run như cầy sấy, sợ hãi rút lui, rốt cuộc vướng rễ cây vấp té xuống đất. Cẩm bào nam tử cười nhạo một tiếng, túm vạt áo Triệu Trăn nhấc bé lên. Lão nương vật vã khóc lóc cầu xin, bị quan binh giữ lại, dùng lực đè xuống đất.

Triệu Trăn bị cẩm bào nam tử ôm vào trong ngực, có cảm giác như đang bị xà quấn thân! Còn là loại xà kịch độc đầu tam giác, dính dính âm lãnh, khiến người ta sởn tóc gáy! Cảm giác này tương đối kinh khủng, trên người Triệu Trăn da gà da vịt thi nhau nổi lên, khóc không ra nước mắt.

Lý phi nương nương, điện hạ, nô tài, này không phải là tiết mục cung đấu đó sao?!

Chúng ta nơi này rõ ràng là tổ kịch hoang dã cầu sinh, soái ca, ngươi đi nhầm trường quay! Đạo diễn: cầu NG!(NG: diễn lại)

Triệu Trăn yên lặng nuốt xuống một ngụm lãnh huyết, rút kinh nghiệm xương máu, quyết định giả ngu tới cùng…

"Cái gì điện thượng điện hạ, ta không biết ngươi, ngươi nhất định nhận sai người." thỉnh xem ta mắt to chân thành.

Cẩm bào nam tử nâng khuôn mặt nhỏ nhắn bẩn hề hề của Triệu Trăn lên, lấy khăn tay lau sạch sẽ, híp mắt đánh giá một phen: "Điện hạ không biết nô tài cũng không sao, nô tài nhận thức Lý phi nương nương, cũng nhận thức khuôn mặt này của điện hạ, còn có…" Cẩm bào nam tử một phen cởi áo Triệu Trăn, sờ sờ vai trái: "Trên xương quai xanh điện hạ có một nốt ruồi chu sa."

Triệu Trăn kinh ngạc.

Thân là một nhân vật phản diện, chỉ số thông minh của ngươi cư nhiên không bị tác giả ăn luôn?

Làm một pháo hôi (nhân vật hi sinh), ngươi cư nhiên so với nhân vật chính là ta còn gây sự chú ý hơn?

Nhìn nhìn lão nương đang quỳ rạp trên mặt đất ô ô khóc lóc, Triệu Trăn rốt cuộc cảm nhận được cảm giác 'kêu trời trời không thấu, kêu đất đất chẳng hay'. Thỏa hiệp nhìn cẩm bào thái giám: "Vị đại nhân này xưng hô thế nào?" tìm hiểu cho rõ ràng, ta muốn dùng suốt quãng đời còn lại nguyền rủa chết ngươi tên tiểu nhân!

Cẩm bào thái giám mỉm cười: "Nô tài tổng quản phủ nội vụ, Quách Hòe."

Quách Hòe, cái tên nghe quen quen?! Hình như đã nghe được ở đâu đó…

Triệu Trăn sờ sờ mũi, đem nghi hoặc ném ra sau đầu, chuẩn bị tinh thần ứng phó cái tên tiểu lý tàng đao* không chút hảo ý Quách Hòe. (tiểu lý tàng đao = miệng nam mô bụng bồ dao găm, khẩu Phật tâm xà)

"Quách tổng quản không ngại cực khổ tới tìm mẫu tử chúng ta, có gì phải làm sao?"

Quách Hòe đặt Triệu Trăn xuống đất, thay bé sửa sang lại vạt áo hỗn độn, sảng khoái nói: "Thỉnh điện hạ cùng nô tài hồi cung."

Hay thật, dạo qua một vòng lại quay về điểm khởi đầu! trong lòng Triệu Trăn trở mắt xem thường, thỏa hiệp nói: "Vậy có thể kêu quan binh thả nương ta ra không, nương ta lớn tuổi, đầu óc không tốt, ánh mắt không rõ, nếu có gì xảy ra ngoài ý muốn, lợi thế của ngươi liền không còn."

Không giết, cũng không thả, xem ra là muốn lợi dụng nó.

Nếu muốn lợi dụng nó, vậy cũng nên đổi xử tử tế với lão nương nó mới đúng, bằng không đám người làm dựa vào cái gì mặc cho người bài bố.

Quách Hòe sửng sốt, nghe ra ngụ ý của Triệu Trăn, trong mắt lại có chút tiếc hận: "Điện hạ quả nhiên trí tuệ. Nếu Lý phi nương nương thân thể không tốt, không bằng tạm thời lưu lại đây, nô tài sẽ phái người hầu hạ nương nương, vì nương nương tìm kiếm lương y, để điện hạ yên tâm lên đường."

Khóe miệng Triệu Trăn giật giật: yên tâm lên đường cái gì, sao cảm thấy điềm xấu…

Triệu Trăn lòng tràn đầy rối rắm, bỗng nhiên nghe được trên đỉnh đầu có tiếng cười của ai đó.

Tiếng cười này thật sự rất dễ nghe, tựa như cây kem mát lạnh giữa ngày hè nóng bức, Triệu Trăn phảng phất như nghe được tiếng nhạc nền khi siêu nhân bay qua…

Thanh âm dễ nghe vang lên trên đỉnh đầu: "Nói tới lương y, Công Tôn tiên sinh y thuật cao minh, là Hoàng Thượng kim khẩu Ngự phong Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Y, nếu Lý phi nương nương thân thể không thích hợp, không bằng giao cho Khai Phong phủ hộ tống."

Triệu Trăn khóe miệng lại co giật: Công Tôn tiên sinh, Khai Phong phủ, mấy cái tên này càng ngày càng quen tai nha…

Triệu Trăn ngửa đầu tìm kiếm ngọn nguồn âm thanh, một trận gió nhẹ phất qua, một thanh niên quan phục đỏ thắm từ trên trời giáng xuống tựa như lông vũ vô thanh rơi xuống đất, bóng dáng cao cao gầy gầy, anh đẹp trai đó ~~ một tay cầm trường kiếm đen tuyền, một tay đặt lên đầu Triệu Trăn xoa a ~ xoa a ~ xoa a

~ (*° °*) Kinh công nha! Thật thần kỳ!

Triệu Trăn còn đang mải ngất ngây, chợt nghe Quách Hòe nghiến răng nghiến lợi nhấn từng từ: "Triển Chiêu! Ngươi đừng có xen vào việc của người khác!"

Quả nhiên! Biết ngay mà! – Triệu Trăn nắm tay phải đập lên lòng bàn tay trái, tự tán thưởng cơ trí bản thân.

Xa xa, trên quan đạo bỗng nhiên một trận rối loạn.

Bụi đất tung bay mờ mịt, một vị mặt đen đạt thúc gạt đám người đi tới!

Chỉ thấy mặt đen đại thúc một phen giữ chặt bàn tay nhỏ bé non nớt của Triệu Trăn lệ nóng doanh tròng: "Điện hạ, lão thần Bao Chửng suýt nữa đến chậm!"

Triệu Trăn yên lặng nhìn vầng trăng khuyết giữa trán đại thúc…

(*° °*) Là trăng khuyết nha! Thật sự là trăng khuyết nha! Bá bá này và thủy thủ mặt trăng đều có trăng khuyết giống nhau nha!

Quả nhiên, ta chính là con li miêu xui xẻo trong truyện li miêu tráo thái tử kia nha, a phi, là thái tử!

Này thật đúng là một cái tin rất vui nha, từ một điểu ti* nghèo hèn giây lát liền biến thành cao phú soái, thăng chức quá nhanh thừa nhận không nổi! (điểu ti: là tiếng lóng, chỉ những người thua kém mọi mặt: không tiền, không chỗ dựa, sự nghiệp nhợt nhạt, yêu đương thất bại…)

Hết chương 2

3. Quyển 1 - Chương 3

Sau khi Bao đại nhân gầm lên một tiếng giận dữ, tiết mục mẫu tử chia lìa chuyển biến đột ngột!

Phong thủy luân chuyển, Quách Hòe vốn tâm cao khí ngạo biến thành tù nhân bị người quản chế, mẫu tử Triệu Trăn vinh dự thăng chức thành thượng khách.

Chấn kinh lão nương được Triển Chiêu đỡ lên xe ngựa phía sau, giao cho Công Tôn tiên sinh trị liệu, đồng dạng chấn kinh Triệu Trăn được Bao đại nhân ôm lên nhuyễn kiệu tâm sự. Dưới sự nhất vịnh tam thán* giải thích của Bao đại nhân, Triệu Trăn cuối cùng cũng hiểu được thân thế nhấp nhô của bản thân. (Nhất vịnh tam thán: vốn nguyên gốc là một người hát chính ba người hát theo, nhưng dần dà được dùng để hình dung việc kể chuyện uyển chuyển hàm nghĩa)

Nhớ ngày đó, tiện nghi lão cha có tiểu lão bà Lưu phi cùng nương bé Lý phi đồng thời cùng mang thai, tiện nghi lão cha long tâm đại duyệt, hạ chỉ viết: Ai sinh hạ nhi tử trước, trẫm liền phong làm hoàng hậu, nhi tử sinh ra sắc phong thái tử.

— vô số tiên liệt (người đã chết) cung đấu chết thảm, dùng sự thực thảm thiết nói cho chúng ta biết: không làm ngươi sẽ không chết!

Hoàng đế thuận miệng ra một đạo thánh chỉ, cư nhiên biến thành bùa đòi mạng mẫu tử Lý phi!

Phụ thân Lưu phi, Lưu Quốc Chương quyền khuynh triều dã, Lưu phi xưng bá hậu cung nhiều năm hoành hành vô kỵ. Hai cha con lén mưu toan nhiều năm, đã sớm nhìn chằm chằm cái ghế Quốc trượng cùng Hoàng hậu, từ khi Lưu phi có thai liền bắt đầu tính kế chiếm Thái tử vị, sao có thể chắp tay dâng cho Lý phi?

Vì thế, trong đêm Lý phi sinh con, phụ thân Lưu phi thông qua nội giám tổng quản Quách Hòe, mua chuộc bà mụ đỡ đẻ của Lý phi, lấy một con li miêu đã lột da lông, đổi chỗ cho hoàng tử mới xuất thế — vị hoàng tử xui xẻo này chính là Triệu Trăn.

Tiện nghi lão cha nhìn thấy con li miêu bị lột da, cho rằng Lý phi sinh ra yêu vật, đem nàng biếm lãnh cung. Lý phi đáng thương trong một đêm mất đi hài tử, mất đi thánh sủng, còn bị nhốt vào lãnh cung, đau khổ khóc mù hai mắt, ngay cả đầu óc cũng trở nên bất bình thường.

Không bao lâu sau, Lưu phi thuận lợi sinh hạ hoàng tử.

Lưu phi ra lệnh cho cung nữ Khấu Châu bên người giết chết Triệu Trăn, không ngờ Lý phi từng có ân cứu mạng Khấu Châu, Khấu Châu không đành lòng thương tổn Triệu Trăn, liền đem Triệu Trăn trộm xuất cung, giao cho một đôi vợ chồng không biết thu dưỡng, rồi đợi thời cơ nghĩ cách cứu Lý phi ra.

Lưu phụ trời sinh cẩn thận, e sợ chuyện tráo người bị bại lộ, liền mua chuộc Quách Hòe thiêu cháy Lý phi.

Vì cứu Lý phi, Khấu Châu tự nguyện mặc quần áo Lý phi lên người nhóm lửa tự thiêu, trước khi chết đã tiết lộ tin tức Triệu Trăn đang ở ngoài cung cho tiểu thái giám Trần Lâm trung thành với Lý phi biết. Trần Lâm thừa dịp loạn lạc dẫn Lý phi và Triệu Trăn rời đi, một nhóm ba người trốn thoát khỏi Khai Phong, vừa trốn chính là bảy năm.

Cũng không biết có phải do Lưu hậu làm quá nhiều chuyện xấu hay không mà lão thiên gia đã bắt bà ta phải chịu báo ứng.

Mấy năm sau, Lưu hậu ở hậu cung lấy thúng úp voi, trăm phương ngàn kế hại chết các hoàng tử trong cung, lại cố ý dâng cho hoàng đế những mỹ nhân không thể sinh dục, một lòng muốn con trai mình được lên kế vị ngôi Hoàng đế. Nhưng nhi tử Lưu hậu mệnh đoản chưa tới sáu tuổi liền bạo bệnh chết.

Đây chính là cái gọi: phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí (họa thì nhiều mà phúc chả được bao nhiêu).

Lưu phụ nhân nhiều năm ăn hối lộ, trái pháp luật tàn sát dân lành bị Bao đại nhân xét xử, gia sản tịch thu, toàn tộc định tội, môn nhân phụ tá trợ Trụ vi ngược cũng bị bắt giữ xét xử. Trong đó có một vị phụ tá sợ chết, vì muốn giảm hình phạt mà tiết lộ kinh thiên đại án li miêu tráo thái tử năm đó.

Tiện nghi lão cha sau khi biết được chân tướng, long nhan phẫn nộ, lệnh cho Bao Chửng điều tra rõ vụ án này, tìm lại Thái tử và Lý phi đang lưu lạc dân gian.

Vì là bản án xưa cũ, lại liên lụy cung đình bí sử, Bao Chửng thật vất vả mới phá được án, lại tìm không thấy mẫu tử Lý phi.

Thẳng tới một tháng trước, thái giám Trần Lâm ngoài ý muốn bỏ mình, tùy thân ngọc bài bị hai gã thợ săn nhặt được, nhiều lần qua tay lưu lạc tới một hiệu cầm đồ ở Tùng Giang phủ, lúc này mới biết được ngọn nguồn mà tới tìm mẫu tử Triệu Trăn. Cho dù Bao Chửng một đường ra roi thúc ngựa, cũng suýt bị Quách Hòe giành trước một bước.

Sự tình nói tới đây còn chưa xong đâu.

Lưu hậu cực kỳ giảo hoạt, đem mọi tội danh đều đổ hết sang cho phụ thân Lưu Quốc Chương, Lưu Quốc Chương cũng tình nguyện thay nữ nhi gánh tội, một mực chắc chắn chính mình một người gây nên, Lưu hậu hoàn toàn không biết gì. Vật đổi sao dời, Khai Phong phủ không tìm thấy chứng cứ Lưu hậu trực tiếp tham dự, chỉ có thể tạm thời để bà ta nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật.

****

Nghe xong cố sự, Triệu Trăn thở ra một hơi: "Từ khi ta hiểu chuyện tới nay, mẫu thân vẫn bị bệnh, Trần thúc thúc thường nghi thần nghi quỷ, một chút gió thổi cỏ lay liền mang chúng ta chuyển nhà. Có một ngày, Trần thúc thúc sau khi đi ra ngoài mãi không thấy trở về, ta ở chung quanh tìm kiếm hồi lâu mới phát hiện hắn đã…." Triệu Trăn lắp bắp, giật giật lỗ tai, dùng lực nhéo đùi, chớp chớp mắt lệ nóng doanh tròng.

Đối với một người thông minh như Bao Chửng, nói dối là không sáng suốt, không bằng nói ba phải một chút cái nào cũng nhắc qua, nếu có bại lộ còn dễ lấp liếm.

Triệu Trăn tuy rằng kỹ xảo diễn xuất không tệ nhưng chung quy cũng không phải tiểu hài tử chân chính, diễn lố quá mức sẽ không thích hợp.

Bao Chửng quả nhiên không nghĩ nhiều, đau lòng nói: "Điện hạ tuổi còn nhỏ đã nhiều lần trải qua cực khổ, chỉ mong sau này có thể gặp dữ hóa lành."

Triệu Trăn đánh liều mặt dày, ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn bán manh nói: "Về sau không cần trốn đi nữa sao? Có thể mời đại phu chữa bệnh cho mẫu thân sao?"

"Không chỉ mời đại phu, mà còn mời đại phu tốt nhất." mành che nhuyễn kiệu bị vỏ kiếm hắc sắc gạt ra, Triển Chiêu nghiêng đầu mỉm cười với bé: "Công Tôn tiên sinh của Khai Phong phủ chúng ta là thần y, bất chấp hoại tử nhân đến nhục bạch cốt, khẳng định có thể trị được bệnh cho Lý phi nương nương, điện hạ yên tâm đi."

Triển Chiêu thật sự là một người vừa tốt vừa đẹp, nụ cười ấm áp ấm áp, ánh mắt trong veo sáng ngời, Triệu Trăn vốn thấp thỏm bất an cư nhiên trong giây lát đã thấy yên lòng.

Triển Chiêu vươn tay cười nói với Triệu Trăn: "Ngồi kiệu nhiều không thú vị, có muốn cưỡi ngựa không?"

Triệu Trăn bị nụ cười của hắn làm cho vù vù choáng váng, khoái trá vươn tay muốn ôm một cái — ta còn chưa từng cưỡi ngựa đâu

~Được Triển Chiêu ôm trong ngực, lập tức, Triệu Trăn như ý nguyện nhìn thấy lão nương đang ngủ say còn có Công Tôn tiên sinh bạch y phiêu dật!

Công Tôn tiên sinh thật sự rất giống thần tiên, gần như tiên phong đạo cốt, trông xa thụy khí thiên điều (cát tường như ý), giơ tay nhấc chân ôn văn tao nhã, nghênh phong nhất tiếu vũ hóa đăng tiên (mỉm cười đón gió mọc cánh thành tiên). Triệu Trăn thâm hận năm đó mình không cùng thầy giáo thể dục học giỏi ngữ văn, thời khắc mấu chốt từ ngữ không đủ dùng, lại vô pháp hình dung loại khí chất này.

(*° °*) Giữa đám thục thử* phù thũng lại có người soái thành như vậy, thật muốn ngã chết xuyên lại một lần ~ (thục thử (Shǔshǔ): là cách nói lái của thúc thúc)

Vì thế, Triệu Trăn bị mỹ sắc mê hoặc, mặt dày bò qua, cọ cọ thần tiên thúc thúc lãnh hương ôm một cái, hạnh phúc ghê gớm

~Ở cùng người Khai Phong phủ, ngày qua ngày cọ ăn cọ uống trên xe ngựa là khoảng thời gian hạnh phúc nhất trong cả hai đời của Triệu Trăn.

Không có lịch trình kín mít đến hết năm, không có đoạt mệnh liên hoàn call thúc giục của quản lý, không cần phải chịu đói chịu khát, không cần phải hoang dã cầu sinh. Có Bao đại nhân ôn hòa từ ái tâm sự, có Công Tôn tiên sinh tiên phong đạo cốt đẹp mắt, có khoái trá tiểu đồng bọn Triển Chiêu cùng chơi đùa, còn có manh manh tứ đại môn trụ, ngay cả đầu bếp đại đại cũng thực đáng yêu!

Tươi cười thuần phác đầu bếp đại đại chỉ dùng những nguyên liệu nấu ăn đơn giản nhất cũng có thể nấu ra những món ngon tuyệt trần, thực sự là Phúc Âm của đại cật hóa ta!

Triệu Trăn sùng kính mãnh liệt sôi trào, nếu không phải do Bao đại nhân liều mạng già ngăn cản, Triệu Trăn đã bái sư học nghệ luôn rồi.

****

Trưa hôm nay, mọi người đã chuyển từ đường bộ sang đường thủy, buổi sáng vẫn là diễm dương cao chiếu, nhưng gần tới giữa trưa đột nhiên trời phủ sương mù dày đặc.

Bao Chửng thấy Triệu Trăn chán muốn chết ghé vào cửa sổ, tựa như chim nhỏ nhốt trong lồng, liền lật xem ghi chép địa lý của Tùng Giang phủ, vừa xem vừa kể chuyện xưa cho tiểu bằng hữu Triệu Trăn nghe, còn kể những phong cảnh nổi tiếng ven đường, tập trung toàn lực dỗ hài tử giải sầu.

Triệu Trăn chống đầu lật xem sơ đồ phác thảo, nhìn thấy được nơi nào đó, bỗng nhiên sửng sốt: "Hãm Không đảo?"

Cũng đúng, có Triển Chiêu tự nhiên có Ngũ Thử.

Triệu Trăn vui tươi hớn hở nghĩ thầm: nếu có thể gặp được đỉnh đỉnh đại danh Ngũ Thử thì hay quá, có thể chiêm ngưỡng một chút danh nhân, tham quan một chút thắng cảnh, thuận tiện làm mấy tấm ảnh xin chữ ký — thứ lỗi cho nhóc con này lại bắt đầu miên man suy nghĩ.

Bao Chửng lột vỏ quýt đưa Triệu Trăn: "Điện hạ cũng biết Hãm Không đảo?!"

Quýt thực ngọt, Triệu Trăn ăn ngon tới híp cả mắt, đem nửa quả còn lại nhét vào miệng Bao Chửng, nói: "Chưa từng nghe qua, chỉ cảm thấy cái tên này không tệ."

(*° °*) Cầu tổ phi mua sắm, cầu Hãm Không đảo ba ngày du hí

~Bao Chửng mỉm cười, đang định nói cái gì đó.

— bỗng nhiên!

Vài tia sét rạch ngang bầu trời khiến người ta không mở được mắt, sau đó lại có một tiếng nổ lớn vang lên, mưa to bằng hạt đậu tầm rã trút xuống, nện trên sàn thuyền rào rào rung động. Chiếc thuyền của Triệu Trăn là thuyền quan không hề vững chắc, tựa như chiếc lá dập dềnh trong mưa gió, bị sóng nước đánh vào nghiêng ngả lắc lư.

Bao Chửng biến sắc, vươn ống tay áo rộng rãi ôm Triệu Trăn vào lòng, bước lên boong tàu. Triệu Trăn bị ông kéo đi thất tha thất thểu, chỉ cảm thấy trời đất xoay chuyển, Đường Tăng niệm trong óc ong ong, Tôn Ngộ Không quay cuồng trong dạ dày, Bạch Long mã xoay người giơ móng tung chưởng....

— QAQ má ơi! Ta muốn nôn!

Triển Chiêu nghênh diện đi tới, cước bộ lắc la lắc lư, sắc mặt so với bình thường tái nhợt hơn rất nhiều, hình như không thích nước?

Rất nhanh liền có nha dịch chạy tới bẩm báo: "Đại nhân, chiếc thuyền phía sau đang chìm!"

Bọn họ một hàng hai chiếc thuyền, thuyền phía trước là người của Khai Phong phủ, thuyền phía sau chở tù phạm Quách Hòe cùng quan binh phụ trách trông coi. Bao Chửng nhìn về phía sau, chỉ thấy con thuyền đó đã chìm một nửa, quan binh trồi lên mặt nước, giãy dụa bơi tới, nha dịch trên thuyền Khai Phong phủ nhanh chóng thả dây thừng xuống cứu người.

Lại nhìn ra xa xa, thấy một chiếc thuyền tốc độ cực nhanh chạy đi càng lúc càng xa, Bao Chửng trong lòng thầm nghĩ không ổn.

Quả nhiên chẳng bao lâu sau, quan binh bộ dạng ướt sũng tiến lên báo cáo: "Đại nhân, thuyền bị tập kích, phạm nhân đã bị cướp đi!"

Bao Chửng nhíu chặt chân mày: "Không ổn, nơi này có mai phục!"

Vừa dứt lời liền nghe Triệu Hổ ở dưới khoang thuyền lớn tiếng la lên: "Đại nhân, thủng thuyền rồi!"

Bao Chửng quyết định thật nhanh: "Mau! Ném bỏ toàn bộ vật vô dụng trên thuyền, hết tốc lực cập bờ!" Nói xong liền giao Triệu Trăn cho Triển Chiêu: "Triển hộ vệ xuống khoang thuyền bảo hộ mọi người, đề phòng có người thừa dịp náo loạn ám sát điện hạ cùng nương nương."

Triệu Trăn biết bản thân chỉ gây cản trở, cũng không có ý kiến gì, Bao Chửng an bài thế nào, bé liền nghe theo như thế.

Triển Chiêu một tay chộp lấy Triệu Trăn, thả người nhảy xuống, lướt qua người ngã ngựa đổ trên boong tàu, thẳng tới mạn sườn khoang thuyền…

Triệu Trăn bị mưa tạt đầy mặt, mơ hồ thấy bóng người hắc sắc ngụp lặn trong nước, Triệu Trăn có chút khó hiểu: lặn xuống dòng nước chảy xiết như thế để đánh lén, đây không phải tiết mục tặc nhân tự tìm chết sao? Vì thế vươn người tới gần tai Triển Chiêu hô to: "Dưới thuyền có người."

Triển Chiêu đã sớm thấy, mũi chân điểm một chút, hai ba bước đã phóng lên đài cao nhìn ra xa, chỉ thấy hai hắc y nhân đang vật lộn giữa sóng dữ giống như sắp chìm xuống nước? Triển Chiêu có chút khó hiểu, cúi đầu mở to hai mắt nhìn, bỗng nhiên giơ tay ném ra hai ám tiễn, tốc độ cực nhanh.

Triệu Trăn chưa kịp thấy rõ đã bị Triển Chiêu ôm vào trong khoang thuyền thuận tay đưa cho Công Tôn tiên sinh tay cầm khăn khô đứng chờ sẵn một bên.

Công Tôn tiên sinh cho dù đứng giữa sóng to gió lớn vẫn giống thiên tiên như cũ, tuy rằng bạch y ướt nhẹp không còn cảm giác phiêu dật ngày thường nhưng lại không chút chật vật như những người khác.

Những người tay trói gà không chặt trên thuyền đều đã tập trung hết ở chỗ này, nương bé hình như bị dọa sợ, không ngừng khóc nháo, thẳng tới khi ôm được Triệu Trăn mới an tĩnh lại. Triển Chiêu vẫn canh giữ ở ngoài cửa, điểm mũi chân hướng ra ngoài nhìn, thẳng tới khi thấy thân ảnh Bao đại nhân vội vã đi tới mới thoáng yên tâm.

Bao đại nhân cả người ướt đẫm, tiếp nhận chén trà ấm Công Tôn tiên sinh đưa qua, ngửa mặt uống cạn.

"Mọi người thu thập đồ đạc đi, chúng ta chuẩn bị lên bờ."

Mọi người chia nhau hành động, Công Tôn tiên sinh lại rót cho hắn một chén trà khác: "Thuyền đậu nhờ bến nào?"

Bao Chửng lại làm thêm một ly: "Hãm Không đảo."

Triệu Trăn sặc một ngụm trà: "Phốc, khụ khụ khụ khụ…." Chẳng lẽ ta chính là miệng quạ đen trong truyền thuyết?

Hết chương 3

4. Quyển 1 - Chương 4

Khoang thuyền bị thủng rất lớn, may mắn Hãm Không đảo đã cử thuyền lớn ra hỗ trợ kéo vào, bằng không chưa kịp cập bờ chắc chắn sẽ chìm trước.

Triệu Trăn bị cột vào với Triển Chiêu, giống như cái bọc đồ mà bị xách tới xách lui.

Tiểu hài tử vốn nhỏ bé yếu nhược, Triệu Trăn sau khi bị mắc mưa liền bắt đầu phát sốt, hai má đỏ bừng, thân thể nóng hầm hập gục lên vai Triển Chiêu, gặp ai cũng cười ngây ngô, bộ dáng vô cùng nhu thuận, cũng không biết đã bị bao nhiêu người xúm lại nựng má niết mặt.

Sau đó, Triệu Trăn mĩ mĩ đát* đi soi gương, thấy gương mặt mình mỗi khi cười sẽ tròn xoe như cái bánh. (Mĩ mĩ đát, mĩ đát đát, manh manh đát, sao sao đát = moah moah, sờ sờ nhẹ là ngôn ngữ mạng là sự hôn nhẹ bày tỏ sự yêu thích với ai đó hoặc bình thường dùng với xưng hô thân thiết, đồng thời cũng là loại ngữ khí thể hiện sự bán manh, sau này sẽ thường xuyên xuất hiện trong truyện.)

o(o)o

Khi Triệu Trăn thanh tỉnh, trời đã sớm mưa tạnh mây quang.

Sờ sờ đầu có chút nặng, nhu nhu mũi có chút khó thở, dưới giường để một chậu nước sạch, trên trán đắp một cái khăn mặt đã gần khô.

Một tiểu nha hoàn xa lạ đang nằm sấp bên giường, tiểu nha đầu dường như đã mệt muốn chết, ngủ tới bất tỉnh nhân sự.

Triệu Trăn lấy chăn đắp lên người cho tiểu nha hoàn, mặc quần áo, đi giày, chải đầu buộc tóc, ra ngoài bắt đầu thám hiểm

~**********

Không khí mát mẻ sau mưa thấm vào ruột gan, Triệu Trăn hít một hơi thật sâu, vươn vai xoay tay xoay chân, nhảy cao tại chỗ, lắc lắc mông, vặn vặn eo, trái ba vòng, phải ba vòng, xoay lắc cần cổ, vặn vẹo thắt lưng…. Triệu Trăn đời trước là phú soái (đẹp trai nhà giàu), nhân sinh tiếc nuối nhất là không đủ cao, chỉ có thể hy vọng đời này cố gắng phát triển chiều cao từ bé, lúc trưởng thành có thể có được vóc dáng nam nhân cơ bắp thân cao mét tám!

Vì chiều cao, Triệu Trăn liều mạng.

Đang đứng trước cửa vẻnh mông tập thể dục, chợt nghe phía sau có tiếng cười trộm.

Quay đầu nhìn lại, quả nhiên là mặt cười xấu xa Triển Chiêu.

Trải qua mấy ngày ở chung, Triệu Trăn phát hiện: Đỉnh đỉnh đại danh nam hiệp Triển Chiêu có tính cách rất trẻ con, còn đặc biệt thích Chọc ! Con ! Nít ! Lúc đầu mới quen biết còn có thể khắc chế một hai, đến sau này đã thân thiết thì trực tiếp xuống tay, không chỉ ôm trong ngực nựng má nhu mặt niết tới niết lui. Có đôi khi còn ném bé ra ngoài rồi bay theo nhặt về, thậm chí có khi còn hứng trí tung bé lên cao rồi đứng dưới đỡ vào trong lòng, thực xấu xa! Triệu Trăn phản kháng không có hiệu quả, chỉ có thể học bình tĩnh, mỗi ngày coi việc bị nựng má nhu mặt là mát xa da mặt.

Kỳ thật, Triển đại hiệp tự nhận mình không phải người tùy tiện, khi dễ Triệu Trăn cũng là vì rất thích bé.

Triển Chiêu trong đời đã trêu ghẹo vô số tiểu hài tử tới bật khóc, chỉ có Triệu Trăn là nhu thuận nhất, bình tĩnh nhất, dù có làm gì cũng không trở mặt, bộ dạng lúc nào cũng lợn chết không sợ nước sôi. Cho dù có bị ném ra xa vẫn như cũ mặt không đổi sắc, thậm chí còn ở giữa không trung điều chỉnh tư thế, vô cùng thích ý.

Hơn nữa tiểu oa nhi này trời sinh lười biếng, thích nhất là nằm ngả nằm nghiêng nghỉ ngơi, tóm lại làm sao thoải mái nhất thì làm, một thân lười chảy thây hiếm thấy.

Không giống những đứa nhỏ bình thường khác thích làm nũng, cũng không giống hài tử trưởng thành sớm thích thể hiện mình, Triệu Trăn ở bất cứ thời điểm nào cũng đều chậm rãi, giống như tiểu lão đầu trống

chiều chuông sớm* không biết là thành thạo hay là vạn sự không quan tâm nữa. (Trống chiều chuông sớm: ví lời nói làm người ta tỉnh ngộ đồng thời cũng chỉ thời gian đã trôi qua)

<(* *) thật="" đáng="" mừng,="" ngự="" miêu="" đại="" đại="" không="" nhìn="" thấu="" thế="" giới="" nội="" tâm="" vừa="" khuyết="" thiếu,="" vừa="" sứt="" sẹo="" lại="" ngốc="" manh="" của="" triệu="" trăn="" tiểu="" bằng="">

****

Trở lại chủ đề chính.

Triệu Trăn tập thể dục bị Triển Chiêu chê cười, một chút cũng không buồn bực, bình tĩnh tập xong cả bài, rồi vươn tay muốn Triển Chiêu bế một cái.

Triển Chiêu sờ sờ trán Triệu Trăn, xác định bé đã hạ sốt mới bế lên, đi qua một hành lang thật dài, dần dần có thể nghe thấy tiếng người.

Triển Chiêu đầu tiên cấp Triệu Trăn phổ cập khoa học về các sự tích anh hùng của Ngũ Thử Hãm Không đảo, rồi nói: "Thuyền của chúng ta đang được sửa chữa, may mắn lúc đó cách đảo không xa, chỉ bị thương vài người." lại bổ sung thêm: "Thân phận của ngươi chỉ có mấy vị đảo chủ biết, trăm ngàn lần không được tiết lộ."

Triệu Trăn gật đầu hiểu rõ, hỏi lại: "Nghe nói thuyền bị đâm thủng, đến tột cùng là có chuyện gì?"

Triển Chiêu nhún nhún vai: "Nghe Tưởng tứ ca nói, chúng ta là nhân họa đắc phúc. Tập kích chúng ta chính là đám thủy tặc xú danh phụ cận, thủy quân vài lần bao vây tiễu trừ nhưng chưa tiêu diệt hết được, những thuyền gặp nạn trước đây đều là thuyền buôn, đây là lần đầu tiên thuyền quan bị tập kích. Bình thường đều là do đám thủy tặc này gây án, mười mấy tên có kỹ năng bơi lội lặn dưới nước, đầu tiên đâm thủng đáy thuyền, lại thừa dịp náo loạn mà giết người, cướp bóc hàng hóa. May mắn trời đổ mưa to, đại bộ phận thủy tặc đều bị dòng nước cuốn đi, còn sót lại vài tên không làm ăn được gì nhiều, chúng ta xem như nhặt lại được cái mạng."

Triệu Trăn nghiêng đầu: "Thủy tặc tại sao lại tập kích thuyền quan, hơn nữa bọn chúng muốn cướp cái gì mà mặc cho mưa to gió lớn cũng không thiết mạng sống?"

Đừng đùa, bọn thủy tặc bình thường cũng không phải ăn no rửng mỡ, bộ tập kích thuyền quan là muốn tìm cảm giác tồn tại sao?

Triển Chiêu mỉm cười nựng nựng má Triệu Trăn: "Thật thông minh, đại nhân cũng nói chuyện này có chút kỳ quái." Nói xong lại lặng lẽ kề tai thì thầm với Triệu Trăn: "Nương nương ngươi được Công Tôn tiên sinh giấu trong đội ngũ trù phòng đại nương, đợi cơm nước xong, ta lén mang ngươi đi thăm nương nương."

Khóe miệng Triệu Trăn thoáng co giật: "Trù phòng đại nương?"

Triển Chiêu lông mi khẽ nhướn: "Đừng coi thường trù phòng đại nương nha, mỗi người đều thân mang tuyệt kỹ, thâm tàng bất lộ!"

"Tuyệt kỹ gì?" Triệu Trăn hiếu kỳ.

"Chiên xào quay rán, luộc hấp hầm ninh!"

Triệu Trăn: "…."

Ngự Miêu đại đại, ngươi tinh quái như vậy Bao đại nhân có biết không?

Xa xa truyền tới mùi đồ ăn thơm phức, bụng Triệu Trăn hợp tình ùng ục vang lên, Triển Chiêu đẩy nhanh cước bộ.

****

Trong nhà ăn náo nhiệt.

Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh đang cùng mọi người hàn huyên, Triển Chiêu thả Triệu Trăn xuống, rồi giới thiệu từng người cho bé biết.

Triệu Trăn rất giỏi trong việc tạo hảo cảm với người đối diện, gặp nam nhân gọi X đại hiệp, thấy nữ nhân gọi X phu nhân.

Còn hai tiểu hài tử khoảng mười tuổi, một béo một gầy, một lớn một nhỏ, một văn nhã một uy vũ, một cười ha ha, một thực nghiêm túc. Triệu Trăn nói ngọt gọi ca ca, còn học theo người ta chắp tay chào, chọc nhóm nữ quyến cười vang không ngớt.

Toản Thiên Thử Lô Phương cử chỉ nhã nhặn, không giống người giang hồ mà càng giống một phú thương; Triệt Địa Thử Hàn Chương thân hình vĩ ngạn, nắm tay như cái bát tô, giọng nói như chuông đồng; Xuyên Sơn Thử Từ Khánh gương mặt đại chúng, tính cách ngại ngùng, nói chuyện có chút cà lăm; Phiên Giang Thử Tưởng Bình xấu xí, so với những người khác trông già hơn một chút. Triệu Trăn ngửa đầu tìm kiếm, sao không thấy đỉnh đỉnh đại danh Cẩm Mao Thử Bạch Ngọc Đường?

(*° °*) Nam thần ở nơi nào, cầu ký tên, cầu chụp ảnh!

Tưởng Bình rất thích tiểu hài tử, bế Triệu Trăn lên xoa xoa đầu, thực hiểu ý giải thích: "Ta còn có một ngũ đệ, ngoại hiệu Cẩm Mao Thử, bởi vì nghĩ Triển đại nhân phong hào Ngự Miêu muốn áp chế Ngũ Thử chúng ta, ngày hôm qua còn tưởng cùng Triển đại nhân tỷ thí một phen, ai ngờ vừa thấy mặt liền sửng sốt, sau đó quay đầu bỏ đi một mạch, gọi lại cũng không gọi được." Tưởng Bình thần bí hề hề kề tai nói nhỏ với Triệu Trăn: "Ta thấy có chút chột dạ, hẳn là có thù cũ đi."

Triệu Trăn có chút kinh ngạc.

Trong nguyên tác, danh hào "Ngự Miêu" được phong sau khi Triệu Trinh đăng cơ, nhưng hiện tại bé không gọi "Triệu Trinh", hơn nữa thời gian Triển Chiêu gia nhập Khai Phong phủ rõ ràng sớm hơn trong nguyên tác, bây giờ tiện nghi lão cha vẫn đang làm Hoàng đế. Vốn tưởng rằng phong hào "Ngự Miêu" sẽ khiến hắn vỗ cánh chạy mất, không ngờ tiện nghi lão cha cũng có năng lực giữ người như vậy!

— quả thật, Triển Chiêu rất giống mèo, mọi người đều nói như vậy!

Triển Chiêu gãi gãi cằm có chút xấu hổ: "Tưởng tứ ca nói đùa, Triển mỗ cùng Bạch thiếu hiệp không có thù cũ."

Một gọi Tưởng tứ ca, một gọi Bạch thiếu hiệp, thân cận xa cách quá rõ ràng, quả nhiên có thù cũ! Triệu Trăn giây lát hiểu ra!

Triệu Trăn còn muốn truy hỏi đương sự Triển Chiêu, nhằm tìm hiểu chân tướng Thử Miêu không hợp nhau, lại bị Triển Chiêu phát hiện nhanh chóng ra tay diệt khẩu.

"Triển đại ca, ngươi và Bạch…" bị thịt kho tàu bịt mồm.

"Là bằng hữu hay là địch…" bị thịt viên chay bịt mồm.

"Hai người trước kia từng gặp nhau…" bị cà rốt bịt mồm.

Miệng Triệu Trăn rất nhanh bị nhồi đầy đồ ăn, hai tay chống quai hàm, biểu tình nhai a nhai. Triển Chiêu liếc nhìn bé, trên đũa đang gắp ớt xanh, tùy thời chuẩn bị bịt mồm tiếp. Triệu Trăn nhìn nhìn miếng ớt xanh, lại nhìn nhìn Triển Chiêu, quyết định thức thời mới là trang tuấn kiệt!

****

Sau bữa cơm, Triển Chiêu bế Triệu Trăn đi thăm lão nương, rồi cùng mọi người tới phòng Bao đại nhân tập hợp. Tứ đại môn trụ canh gác bên ngoài, Bao đại nhân cau mày tới kẹp được cả ruồi, Triển Chiêu tựa vào cửa sổ ngáp ngắn ngáp dài, Triệu Trăn vươn cánh tay nhỏ bé non nớt ra, để Công Tôn tiên sinh bắt mạch.

Công Tôn tiên sinh bắt mạch xong, lại sờ sờ trán Triệu Trăn: "Điện hạ đã không sao rồi."

Bao đại nhân thở dài: "Đều tại bản phủ sơ xuất, để kẻ xấu nhân cơ hội."

"Cũng không trách được đại nhân." Công Tôn tiên sinh nhấp một ngụm trà: "Thủy tặc có thể mai phục ở con đường chúng ta phải đi qua, khẳng định biết rõ nhất cử nhất động của chúng ta, đội ngũ binh lính nha dịch cũng hơn trăm người, nội quỷ ẩn thân trong đó cũng khó phát hiện, kẻ này một đường ẩn nhẫn không

lộ diện, kiên nhẫn đợi thờ cơ chín muồi, gắng đạt một kích thành công. Kế hoạch tỉ mỉ chu đáo như vậy, nếu không phải mưa to gió lớn tương trợ, chỉ sợ chúng ta lành ít dữ nhiều."

Công Tôn tiên sinh cái gì cũng tốt, chỉ mỗi tội vừa mở miệng liền thao thao bất tuyệt, có đôi khi còn có thể trích dẫn điển tích điển cố.

"Ta cảm thấy Quách Hòe rất khả nghi." Triển Chiêu như có chút đăm chiêu: "Cho dù chưa từng giao thủ nhưng ta cũng có thể cảm giác được võ công của hắn không tệ, lúc trước thấy hắn chấp nhận bó tay chịu trói, ta vẫn thấy khó hiểu. Hiện tại ngẫm lại, có lẽ Quách Hòe có mưu đồ khác, muốn thừa dịp náo loạn mà cướp điện hạ đi?"

"Không bằng nói thừa dịp náo loạn giết người diệt khẩu." Triệu Trăn vẫn trầm mặc không nói, bỗng nhiên chen vào, vừa lên tiếng liền hấp dẫn ánh mắt ba người, Triệu Trăn không chút luống cuống, thản nhiên nói tiếp: "Lưu hậu vốn hận mẫu tử chúng ta thấu xương, muốn diệt trừ càng nhanh càng tốt, nhưng Quách Hòe lại từng nói muốn dẫn ta hồi cung. Hắn rõ ràng đã có cơ hội giết chết mẫu tử chúng ta, lại cố tình chậm trễ kéo dài thời gian, đợi Khai Phong phủ đuổi tới cứu người, chuyện này không phải rất kỳ quái sao?"

Ba người nhìn Triệu Trăn, Bao Chửng nói: "Điện hạ có kiến giải gì?"

Triệu Trăn khoát tay: "Kiến giải thì không dám, chỉ là ta thường xuyên gặp xui xẻo, gặp chuyện gì cũng thích hướng tới chỗ xấu nhất mà nghĩ. Công Tôn tiên sinh vừa rồi có nói 'nếu không phải có mưa to gió lớn tương trợ, chỉ sợ chúng ta lành ít dữ nhiều', vậy đặt giả thiết tình huống xấu nhất xảy ra, tất cả chúng ta đều táng thân trong bụng cá?"

Triệu Trăn thoáng nhướn mi: "Nếu ta là Quách Hòe, chắc chắn sẽ thừa dịp lộn xộn mà giết chết hoàng tử, dẫn một hoảng tử giả trung thành với Lưu hậu hồi kinh…"

Triển Chiêu nhìn bé một cái cười nói: "Nếu như vậy, hoảng tử giả sẽ lắc mình biến hóa, Khai Phong phủ tìm được hoàng tử thật chẳng may gặp nạn trên sông, Quách Hòe nghĩ cách cứu sống hoàng tử lập công chuộc tội, Lưu hậu nắm được nhược điểm khống chế hoàng tử giả, không còn buồn lo về sau. Còn chúng ta những người biết rõ chân tướng sự việc lại trầm thi đáy sông, nhất tiễn hạ song điêu, chết không đối chứng!"

Công Tôn tiên sinh nhướn mày: "Chỉ sợ không đơn giản như thế, tháng trước ta bắt mạch cho Hoàng Thượng, tình hình không quá tốt."

Tất cả mọi người ngoẹo đầu nhìn hắn: Lời này giải thích thế nào?

Công Tôn tiên sinh nhấp một ngụm trà, thanh thanh cổ họng, nói có sách, mách có chứng bùm bùm bắn liên thanh toàn thuật ngữ Đông y, Bao Chửng miễn cưỡng có thể nghe hiểu, còn Triển Chiêu và Triệu Trăn mặt mày mờ mịt, tứ đại môn trụ tự coi mình như kẻ điếc…

Tách chữ đều có thể nghe hiểu, nhưng sao ghép vào nghe thế nào cũng không giống tiếng người thế này?

Triệu Trăn cùng Triển Chiêu thì thầm to nhỏ: "Có ý gì?"

Triển Chiêu gãi cằm nhìn trời: "Ừm, ý tứ đại khái là…bị bệnh."

Triệu Trăn dùng ánh mắt lên án nhìn Triển Chiêu.

Công Tôn tiên sinh bất đắc dĩ nhìn hai tên thất học: "Hoàng Thượng mấy năm gần đây ngày càng hoang đường, đã một bó tuổi còn không biết tu thân dưỡng tính, dựa vào dược vật hàng đêm sênh ca. Mấy năm nay, Lưu hậu không ngừng dâng hiến mỹ nhân, Hoàng Thượng sớm bị mĩ sắc hút cạn thân mình, Lưu Quốc Chương trước khi bị tống vào thiên lao còn thu xếp mở rộng hậu cung cho Hoàng Thượng." Công Tôn Sách ngữ khí thập phần khinh thường.

Tất cả mọi người đều cảm thấy xấu hổ, khó trách Công Tôn tiên sinh chưa từng đề cập qua, Hoàng Thượng trầm mê mĩ sắc làm hại thân mình, thật sự không tính là chuyện vẻ vang gì.

Bao Chửng thở dài một tiếng: "tất cả chỉ là suy đoán, hết thảy đều đợi trở về Khai Phong phủ rồi bàn bạc kỹ hơn đi."

Hết chương 4

5. Quyển 1 - Chương 5

Mọi người sau khi thương lượng để suy nghĩ kỹ hơn rồi bàn bạc sau, liền tự mình giải tán, Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh tiếp tục thần thần bí bí đóng cửa nói chuyện riêng, đuổi Triển Chiêu và Triệu Trăn ra ngoài phơi nắng, hai người chán muốn chết đành phải ra hành lang ngẩn người.

Triển đại nhân hôm nay dậy sớm, giờ thấy thái dương ấm áp chiếu xuống liền bắt đầu trở nên lười biếng, ngửa đầu ngáp liên tục, híp mắt thoải mái đến không muốn mở ra. Ngự Miêu đại nhân ngọ nguậy, ngọ nguậy lại ngọ nguậy rốt cuộc cuộn tròn người nằm trên ghế , cọ cọ chỗ dựa tiến vào mộng đẹp.

Triệu Trăn nghiêng đầu nhìn Triển Chiêu: ngủ ở đầu gió không sao chứ, có cần đi qua đánh thức không?

Đang định lại gần, bỗng nhiên một góc áo bạch sắc bay bay xuất hiện trước tầm mắt.

Triệu Trăn chớp chớp mắt mấy cái, chỉ thấy một nam tử toàn thân bạch y tuyết trắng đứng ở trước mặt. Nam tử khi rơi xuống mang theo một tia hàn ý không thuộc về mùa hè, áo trắng quần trắng giày trắng dây buộc tóc cũng trắng, trong lòng còn ôm một cái áo choàng trắng, góc áo tung bay giống như một mảnh tuyết hoa nhẹ nhàng vô thanh vô tức rơi xuống đất.

Nam tử dung mạo tuấn mỹ, đồng tử so với người bình thường hơi nhạt hơn một chút, tựa hồ có một phần huyết thống ngoại tộc, tóc dài đen như mực không buộc hết lên, từ dáng người nhìn lại, tạo cho người nhìn có cảm giác vô câu vô thúc (tự do) tùy ý đường hoàng, Nam tử quanh thân khí tràng lạnh lẽo, chắc là do luyện công phu gì đó đi.

Đồng dạng một thân bạch y, nếu nói Công Tôn tiên sinh là thiên thượng tiên thì người trước mắt lại là tuyết địa cực, một người chỉ có thể nhìn không thể với tới, còn một người lại khiến người nhìn cảm thấy sợ hãi.

Nam tử đem áo choàng trong tay nhẹ nhàng đắp lên người cho Triển Chiêu, đuôi lông mày ngạo mạo kiêu căng, dùng ánh mắt như nước đóng băng dò xét Triệu Trăn.

Triệu Trăn theo bản năng đưa tay che miệng, đem tiếng hắt xì vì bị đông lạnh nghẹn trở về, đôi mắt trông mong nhìn chằm chằm Bạch Ngọc Đường.

Σ(‘ *) anh hùng ! Ngươi trắng như vậy, chẳng lẽ là Cẩm Mao Thử Bạch Ngọc Đường trong truyền thuyết !

Má ơi, ánh mắt nam thần thật sắc bén, quỳ gối cầu ký tên liệu có bị chặt thành thịt thái sợi xào tỏi không? Cầu ! Không ! Cho ! Tỏi !

→_→ Uầy, rõ dơ……

Bạch Ngọc Đường không oán không cừu với Triệu Trăn, cũng không có ý định đe dọa con nít, hắn chỉ không biết cách ứng phó với trẻ con, theo thói quen bên ngoài bày ra mặt lạnh cách người ngàn dặm. Bạch Ngọc Đường khoanh tay trước ngực đánh giá Triệu Trăn, hắn cũng đã nghe nói thân phận thật sự của Triệu Trăn, cũng có chút tò mò.

Chỉ là… Đứa con Hoàng đế này, có vẻ đầu óc không được bình thường…

Triệu Trăn cũng rất ngạc nhiên, nhân loại sao lại có thể phát ra hàn khí lạnh lẽo, vì vậy dũng cảm nhào lên ôm đùi người ta!

Bạch Ngọc Đường một đời dọa vô số trẻ con khóc thét, Triệu Trăn là đứa trẻ đầu tiên dám nhào tới ôm chân hắn, khiến cho Bạch Ngũ gia giật mình cả kinh, hai người một ngửa đầu, một cúi đầu, đều coi đối phương như một sinh vật thần kỳ mà trợn tròn hai mắt nhìn nhau.

Ấn tượng đầu tiên của Bạch Ngọc Đường đối với Triệu Trăn: Rất ngu, nhưng lại can đảm hơn người ! [không bằng nói là một người được đấy…]

Ấn tượng đầu tiên của Triệu Trăn đối với Bạch Ngọc Đường: Rất trắng, giống như thần khí tránh nóng vạn năng ! [quả nhiên là một người được đấy…]

"Phốc…"

Khi hai người đang trừng trừng nhìn nhau, Triển Chiêu vốn 'đang ngủ say' bỗng bật cười một tiếng, sau đó lại càng ra sức giả bộ ngủ tiếp. Khóe miệng Bạch Ngọc Đường thoáng co giật, thần sắc có chút quẫn bách ho khan một tiếng: "Vậy… ta đi trước."

Vừa dứt lời, cũng không biết Bạch Ngọc Đường làm cách nào mà Triệu Trăn chỉ cảm thấy trong lòng trống không, không thấy điều hòa nam thần đâu nữa! QAQ !

Triệu Trăn ngửa cổ nhìn trời, thẳng tới khi xác định Bạch Ngọc Đường đã một đi không quay lại mới buồn bực nhìn về phía Triển Chiêu đang vui tươi hớn hở nằm kia.

Hai người này đang diễn cái trò gì thế, thù cũ hay tình cũ, kẻ thù hay bạn thân vậy?

Lúc chạng vạng, Triệu Trăn lại cùng Triển Chiêu đi thăm lão nương.

Lão nương ăn ngon, mặc đẹp, ngủ yên, trù phòng đại nương sửa soạn sạch sẽ cho lão nương, mỗi ngày đều nấu cho ăn đủ các loại mỹ thực dinh dưỡng, lão nương vốn gầy như que củi giờ eo lưng đều đã đầy hơn một vòng. Dưới sự trị liệu của Công Tôn tiên sinh, tuy rằng hai mắt còn chưa có chuyển biến gì mấy nhưng thần trí so với bình thường thanh tỉnh hơn rất nhiều. Nói chuyện vẫn còn đôi chút lộn xộn nhưng đã có thể biểu đạt được yêu cầu của bản thân, Triệu Trăn tỏ ra rất vui mừng.

****

Dưới sự trợ giúp của mọi người trên Hãm Không đảo, tiến độ duy tu sửa chữa thuyền khá nhanh, phỏng chừng hai ba ngày nữa là có thể hoàn thành.

Là nhân vật chính trong kịch cung đấu, tâm tình của Triệu Trăn lại không tốt đẹp là bao.

Cung đấu gì đó rất hung tàn, nghe nói đường vào cửa cung sâu tựa biển, từ nay về sau lương tâm uy cẩu ăn; nghe nói ngôi vị Hoàng đế đều dùng xác người chất thành, ngọc tỷ Hoàng đế dùng huyết để tẩy; nghe nói Hoàng đế trong cung là quái thú ăn thịt người, các nam nhân khác đều không có tiểu đinh đinh, các nữ nhân thì ăn tươi nuốt sống nhau! — ta ngay cả gà cũng không dám giết ! ta còn rất sợ máu !

(　) Bi kịch nhân sinh này thật sự là thê thảm !

Chỉ tiếc trong thế giới hư không tịch mịch rét lạnh này, không ai có thể đọc hiểu dị nghị của tiểu bằng hữu Triệu Trăn.

Y Duẫn từng nói: "Quản lý một đất nước tựa như nấu một con cá nhỏ*". (Y Duẫn họ Y tên Chí, danh tự là A Hành, Duẫn không phải là tên mà có nghĩa là 'Hữu tướng', ông là thừa tướng nổi tiếng của Trung Quốc, ông còn là chính trị gia, nhà tư tưởng và là ông tổ nghề bếp Trung Hoa, là người sáng lập từ điển các món ăn Trung Hoa. Mỗi một vị vua có đức đều sẽ có quan điểm trị nước của mình, trong một lần thấy đức vua uống canh, Y Duẫn đã đưa ra quan điểm của mình: 'nấu ăn không thể quá mặn cũng không thể quá nhạt, phải biết điều chỉnh gia vị hợp lý, việc trị nước cũng như nấu một con cá nhỏ, không thể nóng vội cũng không thể lơ là, mọi việc phải vừa phải, điều hòa ổn thỏa, từ đó ông được vua phong thừa tướng phụ trách kinh thương.)

Triệu Trăn cảm thấy Y Duẫn năm đó nhất định là học trị quốc trước rồi mới học nấu ăn, cho nên mới có thể đứng nói chuyện mà lưng eo không nhức mỏi. Nếu Y Duẫn năm đó học nấu ăn trước hẳn có thể sẽ trở thành một đầu bếp rất giỏi nhưng tuyệt đối không có khả năng đứng đó mà chậm rãi nói chuyện trị quốc.

Chung quy, Tể tướng có thể vừa ăn cơm vừa bàn chuyện trị quốc, còn đầu bếp có thể vừa dùng muôi vừa dùng nồi niêu bình thiên hạ hay sao?

Cầu, đừng, nháo !

Tuy rằng rất rối rắm nhưng ba ngày sau, Triệu Trăn vẫn bị Triển Chiêu nắm tay xách lên thuyền.

Trừ thuyền quan vốn có, còn có một chiếc thuyền lớn khác của Hãm Không đảo đi cùng. Bốn vị đảo chủ dưới danh nghĩa "hộ tống Bao thanh thiên", đẩy Ngũ đảo chủ Bạch Ngọc Đường vừa kiệt ngạo vừa biệt nữu vo vê ném lên thuyền, liều mạng dặn dò hắn ở bên ngoài hảo chơi hảo ngoạn, đừng suốt ngày ru rú trong nhà làm trạch nam.

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ vẫy tay chào tạm biệt nhóm bát quái ca ca, tẩu tẩu, cháu trai, một thân bạch y, tay cầm ngân đao, sừng sững ngược gió đứng ở mũi thuyền, góc áo tung bay, thật có chút cảm giác "Phong tiêu tiêu hề dịch thủy hàn, tráng sĩ nhất khứ hề bất phục hoàn" (Hai câu này Kinh Kha hát từ biệt Cao Tiệm Ly khi chuẩn bị lên đường đi hành thích vua Tần Doanh Chính. Cuộc chia tay diễn ở bên bờ sông Dich. Dịch nghĩa: "Gió lạnh hiu hắt bên sông Dịch, tráng sĩ một đi không trở về.)

****

Những ngày trên thuyền không cần nói nữa, đến khi mọi người lên bờ, quản gia Bao Thành đã sớm đứng chờ trên bến đồng thời mang theo một tin tức xấu.

— Ba hôm trước Quách Hòe dẫn về một vị hoàng tử từ Tùng Giang phủ, hoàng thượng đã sắc phong Thái tử!

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, Triệu Trăn cũng kinh ngạc. Lâm thời xuất hiện biến cố, Bao Chửng nghĩ nghĩ, không dám trực tiếp tiến cung, sau khi hồi phủ liền thay quan phục một mình tiến cung diện thánh. Vừa gặp mặt, Hoàng thượng trực tiếp ném ra ba quả bom, khiến Bao đại nhân triệt để vỡ mộng.

Quả thứ nhất: Hoàng thượng nhận định người Quách Hòe mang về là hoàng tử thật, tứ danh (thưởng tên) Triệu Thụ Ích, sắc phong thái tử.

Quả thứ hai: Hoàng thượng xá tội cho Quách Hòe, còn ban thưởng cho hắn, lệnh hắn làm thiếp thân nô tài hầu hạ Thái tử.

Quả thứ ba: Lý phi bệnh nặng không trị bỏ mình, lệnh hậu táng, Thái tử tuổi còn nhỏ, giao cho Lưu hậu nuôi nấng.

Tình huống này, cách xa so với dự đoán lúc trước của bốn người, thực hỏng bét.

Bao Chửng thăm dò nhắc một câu tới Triệu Trăn, Hoàng thượng lập tức bày ra bộ dạng biết chắc: Ái khanh, chuyện khanh nói, Thái tử cũng đã kể lại cho trẫm, hài tử kia là cô nhi Lý phi nuôi dưỡng bên mình, là ngụy trang bảo hộ Thái tử. Trẫm nghe nói hài tử kia rất hiếu thuận với Lý phi, thái tử tâm địa thiện lương, muốn hài tử kia tiến cung làm bạn chơi cùng, trẫm dự định phái thị vệ đón vào cung

~Bao Chửng nghe vậy mồ lạnh chảy dài, Lưu hậu trong hậu cung một tay che trời, đưa điện hạ tiến cung chẳng phải là cho dê vào miệng cọp!

Vì thế sắc mặt Bao đại nhân lập tức càng thêm đen, miêu tả Triệu Trăn trở thành tiểu lưu manh hư đốn khó bảo, sợ Triệu Trăn sẽ ảnh hưởng xấu tới Thái tử, còn nói Triệu Trăn không hiểu thi thư , đang cùng học võ với Triển Chiêu, luyện võ công đền đáp với triều đình, tương lai vì Thái tử khuyển mã chi lao (góp công góp sức)….

Bao Chửng nghĩ: dù sao tính cách trẻ con mau thay đổi, hôm nay thích tập võ, ngày mai thích đọc sách, hôm nay thông minh hiểu chuyện, ngày mai ngang bướng khó bảo, cho dù có người hữu tâm tố cáo sự thực, cũng không tính là tội "Khi quân".

Hoàng thượng cân nhắc, hùng hài tử bất hảo như vậy vẫn nên tránh xa, hơn nữa hoàng thượng đối với võ công của Triển Chiêu rất tin phục, vì thế vỗ vỗ vai Bao Chửng, vui mừng nói: "Ái khanh nói có lý!"

Cuối cùng, Bao Chửng muốn cầu kiến Thái tử, Hoàng thượng phê chuẩn.

Lần đầu tiên nhìn thấy Thái tử, Bao Chửng minh bạch vì sao Hoàng thượng lại tin tưởng không chút nghi ngờ!

Vị Thái tử giả này dung mạo có tám phần tương tự với Hoàng đế, đều là đuôi mắt xếch, mũi tẹt, cằm vuông, cảm giác thực xấu xí, còn Triệu Trăn càng ngày càng giống mẹ đẻ Lý phi, đặc biệt gần đây dinh dưỡng đầy đủ, bị Triển Chiêu ép ăn tới trắng trắng hồng hồng, thấy thế nào cũng thực thanh tú khả ái.

Thấy Hoàng đế bày ra biểu tình "có con vạn sự đủ", Bao Chửng có miệng khó mở lời, chỉ có thể mặt mày u sầu rời khỏi cung.

****

Nghe xong một loạt tin dữ Bao Chửng chính miệng kể lại, tất cả mọi người đều mặt cau mày có, chỉ có Triệu Trăn vô tâm vô phế tiếc hận thay cho Lưu hậu.

"Mưu kế tính toán rất thông minh, đáng tiếc ông trời không chiều lòng, Lưu hậu cũng coi như nữ trung Tào Tháo (giỏi nhưng đa nghi), chỉ tiếc mệnh số không tốt." Đầu tiên là hủy hoại thân thể Hoàng đế khiến hắn không bao giờ có thể có con, lại ám hại các Hoàng tử khác nhằm trải đường cho con trai mình, mắt thấy thắng lợi trong tầm tay, lại không ngờ đứa con duy nhất lại là quỷ đoản mệnh, chưa tới sáu tuổi đã say goodbye với thế giới.

Thuận miệng than thở hai câu, Triệu Trăn bưng bát mì hải sản trước mặt lên, miệng to húp xì xụp, ăn xong còn thô lỗ dùng ống tay áo lau miệng: "Chậc chậc, bát mì này không ăn thực uống phí đời người, trù phòng đại nương quả nhiên thân mang tuyệt kỹ, hận không gặp mặt khi chưa gả đi!"

Mọi người nhao nhao ngó nhìn: Nhóc con này tâm tư ghê gớm thật!

Kỳ thật, Triệu Trăn không phải không muốn làm Hoàng đế, cũng không phải muốn tỏ ra thanh cao. Bé chưa bao giờ tin tưởng cái loại câu nói ngu xuẩn kiểu "Nguyện đời đời kiếp kiếp không sinh tại Đế vương gia", mấy người tự hỏi bản thân coi, cho mấy người cơ hội làm Hoàng đế, mấy người có làm không? Đừng nói là Hoàng đế, để mấy người làm phú nhị đại (con nhà giàu), quan nhị đại (con nhà quan), tinh nhị đại (con siêu sao), mấy người có làm không?

Cho nên, Triệu Trăn tận sâu nội tâm thật sự rất muốn làm Hoàng đế, cảm giác duy ngã độc tôn tốt đẹp biết bao!

Con người ai không có dã tâm? Triệu Trăn tự nhiên không ngoại lệ, bé sở dĩ không nóng nảy, chủ yếu là vì không vừa mắt cái ghế 'Thái tử vị'.

(= =) Nghĩ mà coi, trong lịch sử nhóm Thái tử chết không nhắm mắt đầy ra nè!

Tần Thủy Hoàng có thái tử Phù Tô, thiện lương nhân đức bao nhiêu, nhưng cũng vì quá ngay thẳng mà khi cha hắn chết đi, hắn cũng nối gót theo luôn; Hán Vũ Đế có thái tử Lưu Cư, cũng là một người con thực hiếu thuận, đáng tiếc bị gian thần hãm hại, thắt cổ tự tử; Minh thái tổ có thái tử Chu Tiên, con cái mệnh đoản chết sớm, ngôi Hoàng đế tới tay còn không cánh mà bay, thật vất vả mới để con trai Dịch nhi đăng cơ xưng đế, lại bị em trai Chu Lệ soán vị, chết không nhắm mắt; Thanh thánh tổ có thái tử Ái Tân Giác La Dận Nhưng, đứa trẻ này là vị thái tử có số phận bi đát nhất trong lịch sử, hai lần lập, hai lần phế, trong cuộc sống bị tra tấn tới điên rồi.

Nói tóm lại, Thái tử vị rất nguy hiểm, dính vào phải cẩn thận!

Trong lịch sử có bao nhiêu Thái tử thật còn không thể đăng cơ, huống hồ là một thái tử giả.

Triệu Thụ Ích kia cũng là một đứa nhỏ đáng thương, nó đang bị Lưu hậu quay trên lửa nửa sống nửa chín, hiện tại ở trước mặt nó có hai con đường —

Đoạt vị thành công, Lưu hậu vẫn nắm thóp chi phối, sau khi đăng cơ chỉ có thể làm một Hoàng đế bù nhìn.

Đoạt vị thất bại, Lưu hậu đầu tiên sẽ giết nó diệt khẩu, Hoàng thượng và Tân hoàng cũng sẽ không tha cho nó.

Cùng một người có số phận bất hạnh, cần gì phải so đo?

Triệu Trăn không chỉ tự suy nghĩ thông suốt, còn an ủi Bao đại nhân ngay thẳng, "Đại nhân không cần để ý tới thái tử giả, mấu chốt trước mắt là bảo vệ an toàn của Hoàng thượng, Lưu hậu đã có được thái tử giả, tùy thời có thể ra tay hạ thủ Hoàng thượng, noi theo Tào Tháo ép buộc Thiên Tử và chư hầu."

Triệu Trăn híp mắt rất bình tĩnh.

Trong thế giới của Bao Thanh Thiên, mọi án oan đều sẽ được giải oan, bé không vội. Hơn nữa hiện tại ở bên ngoài loạn lạc như vậy, chui ra làm chim đầu đàn phiêu lưu quá lớn, vẫn nên đợi Bao đại nhân giải quyết Lưu hậu xong rồi nói sau đi, núi xanh còn đó không sợ không có củi đốt. Triệu Trinh vốn là chân mệnh thiên tử, ta nếu đã chiếm thể xác của Triệu Trinh, vậy sẽ không khách khí với chính mình

~Bao Chửng trong lòng được an ủi nói: "Điện hạ nói rất đúng!"

Công Tôn Sách lắc đầu bật cười: Thật sự là một tiểu hồ ly, tính toán thấu đáo vang dội, trời sinh đế vương bại hoại.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn Triển Chiêu: Nhìn thấy không, nhỏ con đơn độc như vậy nhưng quỷ kế đầy mình.

Triển Chiêu lắc lắc ngón tay cười cười: Thích giở trò xấu mới là quỷ kế, còn dùng để tự bảo vệ mình gọi là cơ trí.

Hết chương 5

6. Quyển 1 - Chương 6

Triệu Trăn không đắc ý được bao lâu.

Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh đều có cảm giác Triệu Trăn chính là "Đế vương phôi thai, khả tố chi tài" (có năng lực làm hoàng đế) hợp mưu dùng sức muốn dạy dỗ bé thành thịnh thế minh quân. Thế nhưng dạy dỗ một hồi mới phát hiện, minh quân tương lai cư nhiên lại… mù chữ!

— nhóm đồng bọn đều sợ ngây người!

Sau này ngẫm lại, Triệu Trăn tuổi còn nhỏ đã lang bạt kỳ hồ, bên cạnh chỉ có một lão nương điên điên khùng khùng, cùng một thái giám một chữ bẻ đôi cũng không biết, không lớn lên bê tha khờ dại đã là vạn hạnh lắm rồi, vì thế, lại bắt đầu đau xót cho cảnh ngộ của Triệu Trăn.

Đau lòng thì đau lòng, kiến thức phải học, một cái cũng không thể thiếu!

Vì thế, Triệu Trăn số khổ bắt đầu kiếp sống dùi mài kinh sử ngủ muộn dậy sớm. Có lẽ vì đã đổi thân xác, Triệu Trăn cảm thấy trí nhớ của mình so với kiếp trước tốt hơn rất nhiều, đầu óc cũng linh hoạt, lôi ra sức mạnh năm đó mất ăn mất ngủ học thuộc kịch bản, trúc trắc cổ văn cũng có thể xem qua là thuộc.

Trừ cái đó ra, số học của Triệu Trăn phi thường tốt, tính nhẩm còn nhanh hơn gẩy bàn tính, khiến cho lão tiên sinh trưởng quản phòng thu chi hốt cả hền!

Triệu Trăn tuy rằng trời sinh lười nhác, nhưng quý ở chỗ rất tự giác, học văn học võ đều chăm chỉ tập trung, cũng có thể chịu khổ.

Nhưng có mấy nan đề, không phải chỉ dựa vào chăm chỉ hay chịu khổ là có thể công phá được.

Ví dụ như… dùng bút lông.

Triệu Trăn đời trước chưa từng học dùng bút lông, tuy đã từng diễn mấy bộ phim cổ trang, nhưng đều là do ekip mời danh gia viết thay, hắn chỉ cần đứng trước máy quay tạo dáng là được. Bởi vậy, tư thế cầm bút của Triệu Trăn dù rất xinh đẹp nhưng do đời trước dưỡng thành thói quen xấu, tuổi lại nhỏ, lực cổ tay yếu, chữ Triệu Trăn giống như bị tật, xiêu xiêu vẹo vẹo, đến gà bới còn dễ nhìn hơn.

Bao đại nhân phát sầu, Công Tôn tiên sinh ghét bỏ, Triển Chiêu cười tủm tỉm xem náo nhiệt, vẫn là Bạch Ngọc Đường đưa ra chủ ý.

Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ Triển Chiêu: "Lực tay tiểu hài tử không đủ, vậy để Triển đại nhân dạy y luyện võ đi, chỉ điểm hai chiêu chắc sẽ có thành quả."

Triển Chiêu vốn định đấu tranh một chút, ngẫm lại, lúc trước Bao đại nhân vì muốn lưu lại Triệu Trăn mà lừa gạt Hoàng thượng nói Triệu Trăn đang theo mình học võ, vạn nhất về sau chuyện này lộ ra chẳng phải là khi quân phạm thượng sao? Không bằng dứt khoát bỏ ra chút thời gian rảnh, tùy tiện dạy mấy chiêu gì đó lừa gạt qua cửa….

Mắt thấy phiền toái quấn thân, rốt cuộc náo nhiệt xem không nổi, Triển Chiêu nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường: "Bạch thiếu hiệp võ công cái thế, không bằng cùng nhau?"

Bạch Ngọc Đường cùng hắn khách khí: "Đâu có, đâu có, vẫn là Triển đại hiệp cái thế."

Triển Chiêu cũng khách khí không kém: "Không có, không có, là Bạch thiếu hiệp cái thế."

Hai người đối diện nhau, một người cười tủm tỉm, một người mặt lạnh băng.

"Luận võ công vẫn là Triển đại hiệp cái thế."

"Bạch thiếu hiệp võ công và dung mạo đồng dạng cái thế."

"Là ngươi cái thế."

"Ngươi cái thế hơn."

"Ngươi cái!"

"Ngươi mới cái!"

Mắt thấy hai oan gia lại bắt đầu cãi nhau, Bao Chửng và Công Tôn tiên sinh cấp tốc chuồn êm.

Triệu Trăn tương đối xui xẻo, bởi vì trung tâm cơn lốc nằm trong biệt viện của bé, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, Triệu Trăn có muốn tránh mìn cũng không còn chỗ trốn.

****

Kỳ thật ngụ ý của Bao đại nhân vốn là để Triệu Trăn ở trong biệt viện của mình để dễ dàng chiếu cố, lại bị Triệu Trăn kiên quyết từ chối.

Nói đùa! Ban ngày bị Bao đại nhân kiểm tra công khóa (bài tập) đã muốn sứt đầu mẻ trán rồi, tối còn nhìn mặt nữa…đến tội phạm đang bị cải tạo cũng còn có thời gian nghỉ ngơi nữa là!

Về phần Bạch Ngọc Đường, Hãm Không đảo cũng có khá nhiều bất động sản ở Khai Phong phủ, rường cột chạm trổ, đình đài thủy tạ, mỹ tỳ (nô tỳ xinh đẹp) như mây, điều kiện phòng ốc so với của Khai Phong phủ thoải mái hơn một vạn bốn nghìn lần, tiếc là không làm giảm được đam mê mới có gần đây của Bạch Ngũ gia — chọc mèo!

Bạch Ngũ gia chọc mèo rất chuyên tâm, chọc tới quên thời gian, dần dà chậm rãi dưỡng thành thói quen xấu đêm không thèm về. Sau này cảm thấy việc thức khuya dậy sớm tới Khai Phong phủ chọc mèo rất vất vả, vì thế từ dạo chơi dạo chơi liền biến thành tá túc, từ nương nhờ nương nhờ liền biến thành dọn vào ở…

(") Kỳ thật, đem đoạn bên trên nói ngược lại cũng được.

Triển đại hiệp gần đây có một đam mê mới — ghẹo chuột! còn là một con chuột lạnh lùng mỹ đát đát!

Ngự Miêu đại đại tìm được lạc thú trong trò chơi ghẹo chuột, chuẩn bị đem miêu sinh hữu hạn lãnh phí vô hạn trong trò chơi chọc ghẹo lão thử. Vì thế Triển đại hiệp thường xuyên khiêu khích lão thử chơi không biết mệt, hoan thiên hỉ địa thu dọn ổ mèo, nhiệt liệt hoan nghênh lão thử tiến vào…

Triệu Trăn ở gần đó quan sát, phát hiện hình thức ở chung của hai người này tương đối thú vị, luôn là tình trạng chất chồng cảm xúc.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều không phải người thích gây chuyện, nhưng chỉ cần nhìn thấy nhau, tựa như trời sinh không hợp, khắp nơi trong Khai Phong phủ đều thấy hình ảnh hai vị đại hiệp đấu võ mồm loạn xạ. Bình thường đứng đắn chững chạc, nhưng khi tụ lại một chỗ là y như con nít ba tuổi, đến mấy chuyện lông gà vỏ tỏi cũng có thể đem ra cãi nhau ầm ĩ, sau này từ cãi nhau thăng cấp thành đánh nhau, đánh chán một đứng một ngồi tựa đầu tường tiếp tục cãi nhau không biết mỏi…

Hai người rõ ràng rất quen thuộc, lại cứ nhất định gọi nhau là Bạch thiếu hiệp, Triển đại hiệp, giống như ai sửa miệng trước liền thua vậy.

Mọi người cũng từng đi khuyên can, tám chín phần mười đều bị ảnh hưởng tới, sau này thấy hai người dăm bữa nửa tháng cũng không thấy thay đổi xíu xiu, ngược lại càng khuyên càng ăn ý, dứt khoát buông tay mặc kệ. Đám nha hoàn đều nói: Khi Bạch Ngũ gia đấu võ mồm với Triển đại hiệp là lúc có biểu tình sinh động nhất, băng mỹ nhân sống lại, rất chân thật nha

~Triệu Trăn và hai người bọn họ ở chung trong cùng một viện tử, mỗi sáng sớm vừa mở mắt ra là thấy bọn họ đấu khẩu, ăn cơm đấu khẩu, đi đường đấu khẩu, đến đi ngủ cũng đấu khẩu, có đôi khi nửa đêm đấu khẩu mỏi miệng còn đồng thời ngủ chung một giường, quả thực không có thiên lý! Triệu Trăn dùng ánh mắt tình gei nhìn thế giới, tổng cảm thấy hai người bọn họ là đang Show ! Ân ! Ái !

~(~)(~)

~Khi hai vị đại hiệp từ cãi nhau tới đánh nhau, đánh mệt lại quay sang cãi nhau, Triệu Trăn đã ngủ tới chảy nước miếng. Hai vị đại hiệp đấu khẩu xong, đều cảm thấy rất tận hứng, tự giác gác lại hiềm kích trước đó, hai cái đầu chụm lại cùng nhau đánh giá Triệu Trăn.

Xoa nắn tay mềm chân nhuyễn của Triệu Trăn, Bạch Ngọc Đường ghét bỏ nói: "Tư chất bình thường."

Triển Chiêu lườm hắn một cái: "Nó không gia nhập giang hồ, hỗn nhị lưu đủ rồi."

Bạch Ngọc Đường đuôi lông mày khẽ nhướn: "làm gà mờ?" Bạch Ngũ gia làm người việc gì cũng tận tâm toàn lực ứng phó, ghét nhất kiểu nửa vời hời hợt.

Triển Chiêu bế Triệu Trăn về phòng: "Ngươi có bản lĩnh thì dạy nó thành nhất lưu cao thủ đi, dù sao ta làm không được."

Bạch Ngọc Đường dừng một chút, cuối cùng thỏa hiệp nói: "… làm gà mờ đi."

"Hắt xì" Triệu Trăn đang ngủ bỗng hắt xì một cái, giống như cảm giác được có người đang nói xấu mình. Triệu Trăn sớm hình thành thói quen bị Triển Chiêu ôm tới ôm lui, đơn giản xoay xoay người, gãi gãi mông, dụi dụi mắt, quệt quệt nước miếng, ra sức đem đầu chui vào lòng Triển Chiêu, mơ mơ màng màng tiếp tục ngủ.

Triển Chiêu hết nói nổi: "Đứa nhỏ này, có đem nó đi bán cũng không biết."

Bạch Ngọc Đường khó được khi nhiều lời: "Nó mà biết, có khi nó còn trở về tìm ngươi đòi chia tiền, thậm chí còn đề nghị ngươi lần sau bán đắt hơn một chút."

Hai người liếc nhau, đồng thời nhịn không được bật cười: tiểu tham tiền Triệu Trăn này, nói không chừng thật sự sẽ làm việc này.

****

Sau khi Triệu Trăn tỉnh ngủ, Triển Chiêu nói với bé chuyện học võ, Triệu Trăn đối với chuyện mình không thể trở thành tuyệt thế cao thủ cảm thấy vô cùng thất vọng.

Sau này nghĩ lại, ruồi bọ dù nhỏ cũng là thịt, giang hồ nhị lưu cũng không tệ lắm, ít nhất còn hơn tam lưu đứng chót, làm người vẫn nên ngoái lại đằng sau nhìn một chút

~Triển Chiêu vốn tính chỉ tùy tùy tiện tiện dạy một chút, không cần chính thức bái sư, nhưng Triệu Trăn lại khăng khăng nghiêm túc muốn bái.

Triệu Trăn nhớ mang máng trong phim truyền hình, Triển Chiêu bị oan uổng, bị khi dễ, bị hãm hại, còn thường xuyên bị thương, có vẻ rất thê thảm. Triển Chiêu vẫn luôn đối xử rất tốt với bé, bé sẽ tận lực hồi báo cho hắn.

Triệu Trăn rất tin tưởng trong tương lai mình sẽ đăng cơ, về sau khi bé lên ngôi Hoàng đế, Triển Chiêu sẽ có danh Đế sư (sư phụ hoàng đế), ít nhất được miễn quỳ trước vua, lại đưa thêm cho Triển Chiêu mấy khối kim bài miễn tử Làm ! Lót ! Chân !

Nói tới Triển Chiêu lại nhớ tới Bạch Ngọc Đường.

Trước mắt, Bạch Ngọc Đường tuy rằng có hơi khác với những gì trong nguyên tắc, nhưng cũng khó đảm bảo sẽ không đoản mệnh như trong truyện. có cơ hội nhất định sẽ dặn Bạch Ngọc Đường: về sau tới Tương Dương nhất định phải đi đường vòng, còn nữa, không được tới gần cái kiến trúc "Xung Tiêu Lâu" hư hư thực thực kia!

****

Chạng vạng hôm đó, Triệu Trăn cùng Triển Chiêu tay trong tay cùng nhau đi dạo phố, a không, là tuần phố!

Triển Chiêu bộ dạng tuấn tú, tình tình tốt bụng, võ công cao cường, cả ngày đều cười tủm tỉm, nửa điểm cũng không ra vẻ đại hiệp đại quan gì đó, mỗi ngày đều ra ngoài giữ gìn trị an, trừ bạo an dân. Từ sau khi Triển Chiêu tới Khai Phong phủ, trị an của cả toà thành đều tăng lên không ngừng, ngay cả nhóm quan nhị đại xú danh vang xa cũng đều đã thu liễm rất nhiều, không dám đùa giỡn lưu manh giữa đường.

Bởi vậy, trong lòng dân chúng Khai Phong phủ, sự tồn tại của Triển Chiêu giống như siêu sao thần tượng.

Triển đại nhân ra ngoài nửa tháng trở về, bên mình đột nhiên xuất hiện thêm một tiểu oa nhi xinh đẹp giống như cái đuôi lúc nào cũng cùng ra cùng vào.

Nhóm dân chúng đều tò mò, Triển đại nhân tuy rằng có khuôn mặt trẻ con, nhưng vẫn là anh hùng chân chính ! Hán tử chân chính ! tuổi còn trẻ mà đã có con lớn như vậy ! sau này nghe ngóng mới biết được, bé con đáng yêu đó không phải con trai mà là đệ tử, Triển đại nhân thu nhận đồ đệ a

~Vì thế, Triệu Trăn mạc danh kỳ diệu được thơm lây, mỗi lần ra ngoài đều vô cùng ồn ào náo động, so với đời trước làm ngôi sao còn khoa trương hơn.

Tuy thế, dân chúng Khai Phong phủ so với đám paparazzi giới giải trí vẫn khả ái hơn nhiều.

Hôm nay, như mọi khi Triệu Trăn và Triển Chiêu đi lại trên đường, chỉ một lát sau, trong lòng đã ôm một đống đồ ăn vặt. Nhóm dân chúng đều hiểu quy củ, người trong nha môn Khai Phong phủ đều thanh liêm, không thu nhận những vật phẩm quý giá, mấy món đồ ăn vặt chẳng đáng giá mấy văn tiền nhưng lại mang nặng tình ý, cũng sẽ không gây họa cho Khai Phong phủ.

Triển Chiêu không thiếu chút tiền kia, lại không muốn đả kích ý tốt của người dân, mỗi lần nhận đồ của người ta, đều lặng lẽ trả tiền lại. Hai thầy trò vô cùng cao hứng chia sẻ đồ ăn nhận được, từ đầu đường tới cuối phố, đi tuần một vòng ăn tới bụng tròn như cái trống, ngay cả bữa khuya cũng lược bỏ.

Triệu Trăn bị Triển Chiêu cho ăn tới bóng loáng thủy nộn, cấp tốc từ cây đũa biến thành bánh bao, người cũng cao hơn, thật đáng mừng!

Bạch Ngọc Đường may mắn một lần cùng hai thầy trò đi tuần qua một con phố, cũng khiến các bà các mẹ đều oanh động! đáng thương thay Cẩm Mao Thử Bạch Ngọc Đường võ công cái thế, từ nhỏ tới lớn lần đầu bị nhiệt tình của dân chúng Khai Phong phủ dọa lui, từ đó về sau mỗi ngày đều trốn trên nóc nhà, ban ngày đi ra ngoài trên cơ bản đều là chân không chạm đất.

Bạch Ngũ gia đứng ở đầu phố, nhìn một lớn một nhỏ, hai tên cật hóa giống nhau như đúc, ánh mắt vừa bội phục vừa hết nói nổi, phức tạp vô cùng.

Ba người ăn uống no đủ cùng nhau hồi Khai Phong phủ, vừa mới vào trong biệt viện, chỉ thấy Bao đại nhân mặt mày đen thui ngồi ở bên bàn đá.

Ba người theo bản năng nhìn trời: ai nha, chẳng lẽ hôm nay trời nhiều mây, đến trăng khuyết trên mặt Bao đại nhân cũng không nhìn thấy?

Hết chương 6

7. Quyển 1 - Chương 7

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Triệu Trăn vừa về tới nhà liền thấy mặt đen Bao đại nhân, đang khó hiểu, lại thấy Công Tôn tiên sinh cùng ngỗ tác (người khám nghiệm tử thi) đi vào. Trên tay ngỗ tác bưng

một cái khay gỗ, trên khay để một vật tròn tròn, phủ bên ngoài là một miếng vải đen.

Ngõ tác sau khi đặt cái khay lên bàn liền lui xuống.

Bạch Ngọc Đường thính mũi, từ xa đã ngửi thấy mùi thịt thối rữa, lập tức bịt mũi lùi về sau.

Triển Chiêu nhìn ra, gãi gãi cằm: "Nhìn giống đầu người."

"Chính là đầu người." Công Tôn tiên sinh xốc miếng vải đen lên bắt đầu thao thao bất tuyệt: "Là nam, khoảng 20 tuổi, hàng năm làm lao động chân tay vất vả, dầm sương dãi nắng, tóc khô cứng, dinh dưỡng không đủ. Nguyên nhân tử vong là xương phía sau đầu bị dập nát, trên mình có nhiều vết thương nhỏ, là do ngã lăn từ trên cao xuống chết. thi thể hư hại nghiêm trọng, thời gian tử vong khoảng một tháng trước, kỳ quái chính là, đầu nạn nhân bị cắt xuống trong khoảng hai ngày này. Hơn nữa thi thể còn từng bị bùn đất vùi lấp, ta đã kiểm tra chất đất trên thi thể, không phải là thổ nhưỡng ở kinh thành…"

Nói xong dừng lại một lúc, Công Tôn tiên sinh nhấp miếng trà thông họng nói tiếp: "Đầu người bị miếng vải đen bọc kín đưa tới cửa, là do một tiểu khất cái đưa tới, nói có người cho y mười lạng bạc, bảo y tự tay giao cho Triệu Trăn." Công Tôn đặt chén trà xuống, nhìn Triệu Trăn: "Ngươi biết không?"

Triệu Trăn túm chặt vạt áo Triển Chiêu, lớn gan thoáng nhìn qua, vừa nhìn liền ngây ngẩn cả người: "Trần thúc thúc?"

Triển Chiêu sửng sốt, cúi đầu nhìn Triệu Trăn: "Là tiểu thái giám Trần Lâm đã cứu Lý phi nương nương rời cung?"

Triệu Trăn khẳng định gật đầu, đây là thi thể đầu tiên bé nhìn thấy, có nằm mơ cũng sẽ không quên!

Bao đại nhân đập cái rầm lên bàn đá: "Tặc nhân lớn mật! quá càn rỡ!" rõ ràng là muốn ra oai phủ đầu.

Tất cả mọi người đều nhíu mày, lúc trước Triệu Trăn có nói muốn đem thi thể Trần Lâm về an táng, Bao đại nhân cũng đã đáp ứng. Nhưng khi người của Khai Phong phủ tới rừng cây tìm kiếm khắp nơi, lại suốt đêm thẩm vấn đám thủ hạ Quách Hòe, cơ hồ quật ba thước đất lên cũng không tìm thấy thi thể của Trần Lâm đâu.

Phải nói Trần Lâm cũng đủ xui xẻo, nửa đời trước cuộc sống thăng trầm, thật vất vả khổ tận cam lai, chưa kịp hưởng phúc liền chết. Chết đi còn không yên, chết không toàn thây, đầu bị độc thủ phía sau màn chặt đứt, lấy ra làm đòn phủ đầu, nhân sinh quả thực không thể bi thảm hơn.

Mọi người đều lâm vào đăm chiêu, nhưng cố kỵ cảm xúc của Triệu Trăn không tốt nên cũng không mở miệng, không khí nhất thời có chút trầm mặc.

Triệu Trăn kỳ thật rất xấu hổ.

Tuy rằng theo đạo lý, nó hiện tại hẳn phải thương tâm muốn chết. Nhưng trên thực tế, nó chưa từng ở chung với Trần Lâm, cũng chưa từng nhận ân huệ của hắn, thật sự không có một chút xíu cảm giác bi phẫn khi bị mất đi người thân. Nó đương nhiên nguyện ý muốn báo thù cho Trần Lâm, cũng cảm thấy tiếc hận, nhưng bảo nó vì Trần Lâm mà cảm thấy thống khổ gì đó thì…

Nói thật, cảm tình của nó đối với Trần Lâm còn chưa tới mức đó.

Xuất phát từ tôn kính đối với người chết, Triệu Trăn không muốn vào thời điểm này show kỹ xảo biểu diễn, đành cúi thấp đầu không nói lời nào.

****

Công Tôn tiên sinh bất động thanh sắc nói sang chuyện khác: "Nghe nói Hoàng thượng dẫn Thái tử giả vào triều, còn muốn đem quân hoàng thành giao cho hắn thống lĩnh?"

Bao đại nhân cũng phối hợp: "Đúng vậy, may mắn bị Bát vương ngăn lại, bằng không hậu quả khó lường. Đám vây cánh của Lưu hậu thời gian trước nằm yên giờ cũng rục rịch mượn chuyện ngóc đầu dậy, ở trên triều đổi trắng thay đen, ý đồ muốn vì Lưu Quốc Chương lật lại vụ án…"

Triệu Trăn không biết nói gì: Dựa theo tình thế này, soán vị là rất dễ dàng, tiện nghi lão cha quả thực đang dùng toàn bộ sinh mệnh mà tìm đường chết.

Bạch Ngọc Đường thấy khó hiểu: "Lão Hoàng thượng bị hồ đồ rồi à?"

Triển Chiêu nghĩ tới tính cách của Hoàng thượng, có chút xấu hổ nhìn Triệu Trăn và Bạch Ngọc Đường: "Hai người chuẩn bị tâm lý trước đi, tính cách của Hoàng thượng quả thật tương đối… ờm, tương đối phóng túng, có đôi khi hỉ nộ vô thường." lại lặng lẽ nói: "Bao đại nhân tức giận cả một ngày còn chưa ăn cơm."

Bạch Ngọc Đường bĩu môi: "Ha ha."

Triển Chiêu nhìn hắn: Ha ha gì?

Bạch Ngọc Đường nhướn mày: Lão hoàng đế có vẻ hơi ngốc, không bằng thừa dịp đêm tối làm thịt Lưu hậu rồi sáng hôm sau ép vua thoái vị đi.

Triển Chiêu không nói gì chỉ nhìn hắn: Ngươi được nha, nói chuyện thoái vị cũng thoải mái như ăn điểm tâm vậy.

Công Tôn tiên sinh cúi đầu uống trà, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thì cứ mắt đi mày lại, Triệu Trăn đành phải xoa xoa cái bụng đánh vỡ trầm mặc. hai chân ngắn ngủi chạy bổ nhào vào lòng Bao đại nhân, túm tay áo Bao đại nhân giật a giật: "Đại nhân chưa ăn cơm sao, trù phòng đại nương đã hầm canh xương, cùng nhau ăn nhé."

Bao đại nhân thấy nhóc con bán manh khiến phiền não ông tiêu tan, yêu thích xoa đầu Triệu Trăn: "Được, đi ăn cơm!"

Mọi người: "….." vỏ quýt dày có móng tay nhọn trong truyền thuyết đây sao?

****

Kiếp trước, Triệu Trăn là ngôi sao, vì bảo trì dáng người hoàn mỹ mà luôn trong trang thái ăn uống điều độ, trong túi có tiền lại không thể thưởng thức mỹ thực thiên hạ, chỉ có thể nhìn mỹ thực lấy lệ rửa mặt, nhiều nhất là đăng weibo cầu an ủi, thế nên càng tiếc hận một đời! [Yah….]

Từ sau khi tới Khai Phong phủ, Triệu Trăn rất thích được ăn cơm, mỗi ngày đều ăn đến no căng, dưỡng tới láng mịn trơn bóng, hạnh phúc vô cùng

~Hiện tại, Bao đại nhân uống canh xương Triệu Trăn tự tay múc, ăn đồ ăn tự tay Triệu Trăn gắp, gặm xương sườn Triệu Trăn tự tay chọn, cứ thế ăn hết hai bát cơm lớn, tâm tình cùng khẩu vị vô cùng tốt! Bao đại nhân vuốt vuốt chòm râu, cười y như Phật Di Lặc, mặt đen vẫn hoàn đen, nhưng cả người lại tỏa sáng như ánh mặt trời, một chút mây đen cũng không có.

Mọi người đều dùng ánh mắt khen ngợi nhìn Triệu Trăn: Hảo tiểu tử, ngươi là kỳ tích trong giới thuận mao!

Cơm chiều xong xuôi, mọi người đi tới hoa viên vừa nói chuyện phiếm vừa tiêu thực, lại thấy quản gia Bao Thành vẻ mặt đau khổ chạy vào: "Lão gia, Hoàng thượng cải trang vi hành, Người đi vào từ cửa sau, lệnh chúng ta không được tiết lộ."

Mọi người nhìn sắc trời, đều có chút buồn bực: sắp tới giờ giới nghiêm ban đêm, Hoàng thượng không ở trong cung, hơn nửa đêm còn muốn cải trang vi hành?

Chỗ tốt của việc làm Hoàng đế chính là: Mặc kệ đăng môn bái phỏng lúc nào, thần tử đều không thể không hoan nghênh, cũng không thể đuổi hắn ra ngoài.

Bao đại nhân xoa đầu Triệu Trăn: "Cơ hội khó có được, ngươi theo ta đi gặp Hoàng thượng."

****

Mọi người đi vào chính sảnh, chỉ thấy người hầu và thị vệ đều bị phái ra xa.

Trong phòng chỉ có hai người, một thái giám béo mập khoảng hơn 40 tuổi, người còn lại là lão Hoàng đế dáng người khô gầy hơn 60 tuổi.

Thái giám mập có vẻ thực bình tĩnh, đứng ở trong góc hẻo lánh nhắm mắt dưỡng thần, tựa như con lật đật đứng vững vàng.

Mà lão Hoàng đế lại tương phản, trên mặt khắc đầu nếp nhăn tang thương năm tháng, giống như đã thấy hết cảnh đời thăng trầm trong cuộc sống….

Hoàng đế vừa thấy Công Tôn tiên sinh liền nhào tới nắm tay: "Thần y! ngươi kiểm tra cho trẫm xem, có phải trẫm bị bệnh nguy kịch không?!"

Thấy Bao Chửng lại nhào tới cầm tay: "Ái khanh! Hoàng hậu thật đáng sợ, trẫm hối hận đã không nghe lời khanh nói!"

Thấy Triển Chiêu lại một lần nữa chạy tới niết tay: "Triển hộ vệ! Trong cung thực nguy hiểm, ngươi tiến cung bảo hộ trẫm đi!"

Ba người bị bắt tay cả đầu đầy hắc tuyến, Bạch Ngọc Đường cùng Triệu Trăn liếc nhau, đều nhìn thấy sự kinh hãi trong mắt đối phương.

— Hóa ra Hoàng đế lại là dạng người này, khó trách Triển Chiêu vừa rồi có bộ dáng muốn nói lại thôi.

Hai người đang thấy sung sướng khi người gặp họa, chỉ thấy "người bắt tay cuồng" hai mắt sáng rỡ, quay về phía Bạch Ngọc Đường: "Ai u! đại mỹ nhân nha ~"

Triển Chiêu nhanh tay nhanh mắt đẩy Hoàng đế ra, một phen đè lại Bạch Ngọc Đường đang chuẩn bị rút đao, gắt gao ôm chặt lấy!

— Oh my God! Hóa ra lão Hoàng đế này cũng thích ăn đòn, Bạch thiếu hiệp hạ đao thẳng tay đi!

Triệu Trăn vẻ mặt khiếp sợ nhìn Hoàng đế: Đây là dùng sinh mệnh để háo sắc a, kính cẩn ngưỡng mộ a!

Hoàng đế tiếp nhận ánh mắt "quyến luyến" của Triệu Trăn, hưng trí bừng bừng nhào tới xoa bóp gương mặt bé: "Ai nha, oa nhi hảo khả ái!"

Thái giám mập đứng trong góc yên lặng thở dài: Hoàng thượng, tính ghét chó của Người khi nào mới sửa a!

****

Náo nhiệt qua đi, mọi người cuối cùng đã có thể ngồi xuống nói chuyện đứng đắn.

Lão Hoàng đế mặt mày nhăn tít ôm Triệu Trăn không buông tay: "Ai nha, oa nhi này trông giống Lý phi nha, nhất định là hoàng nhi yêu quý của trẫm ~ mau gọi phụ hoàng yêu quý ~" nói không thèm để ý ánh mắt kinh ngạc của mọi người, ôm nhi tử muốn cọ má, muốn hôn hôn…

Triệu Trăn vung cánh tay ngắn ngủi ra sức giãy dụa ~ mới không cần bị lão sắc lang đầu óc hỏng hóc hôn đâu, trời mới biết lão có bị bệnh hoa liễu hay không!

Vẫn đứng ở trong góc, thái giám mập ho khan hai tiếng: "Hoàng thượng, thời giờ cấp bách."

Lão Hoàng đế đành phải lưu luyến không rời mà buông tay, Triệu Trăn nhanh chóng trốn ở sau lưng Bao đại nhân.

Bao Chửng cũng bồn chồn: "Hoàng thượng, Ngài đây là…" Ngày là thật sự hồ đồ hay là giả bộ hồ đồ đây?

Lão Hoàng đế vuốt chòm râu đắc ý nói: "Ái khanh cũng bị trầm lừa nha, xem ra ngần ấy năm trẫm náu mình chờ thời đã lừa được không ít người."

Mọi người đều bắn ánh mắt hoài nghi tới: Ngươi xác định là náu mình chờ thời chứ không phải bản tính đáng khinh bạo phát?

Lão Hoàng đế xấu hổ sờ sờ mặt: "Chuyện Li miêu tráo thái tử năm đó, trẫm cũng có sai lầm, trẫm cũng đã nghiêm túc tự kiểm điểm. Năm đó, gia tộc Lưu thị quyền khuynh triều dã, môn sinh lại trải rộng khắp trong triều, đến khi trẫm tỉnh ngộ đã không còn khống chế nổi nữa. Trẫm tuy rằng là Thiên tử, nhưng cũng không thể nghịch thiên mà đi, lập thái tử, sắc phòng Hoàng hậu, tù cấm Lý phi, đều là vì bất đắc dĩ muốn ổn định hậu cung mà phải làm vậy."

Thấy ánh mắt Triệu Trăn rõ rệt không tin, lão hoàng đế hai mắt đẫm lệ hức hức tỏ vẻ: Phụ hoàng thực thương tâm.

Vẫn đứng trong góc, thái giám mập chậm rãi lên tiếng: "Những điều Hoàng thượng nói đều là sự thật."

"Năm đó, Khấu Châu, Trần Lâm đều chỉ là những cung nhân bình thường, sao có thể treo đầu dê bán thịt chó trong thâm cung cấm viện, còn dẫn Lý phi và hoàng tử thuận lợi rời khỏi hoàng cung. Kỳ thật vì thế cục hậu cung hỗn loạn, Hoàng thượng sợ không bảo hộ được hai mẹ con Lý phi, lúc này mới lệnh cho nô tài âm thầm ra tay giúp đỡ."

Thái giám mập dừng một chút lại nói tiếp: "Đáng tiếc, người tính không bằng trời tính, Khấu Châu chết đi còn phóng hỏa đốt nhà, khiến trong cung một trận đại loạn. Trần Lâm tự cho mình thông minh dẫn nương nương và điện hạ chạy ra khỏi kinh thành, trong hỗn loạn đã thất lạc với các thị vệ được phái âm thầm bảo hộ, lúc này mới thực sự gây ra họa lớn."

Mọi người: "……"

Ảo giác sao? Đồng dạng cùng một lời giải thích, từ miệng Hoàng đế nói ra thì cụt què sứt sẹo không đáng tin, nhưng từ miệng thái giám lại có thể đáng tin như vậy.

Bao Chửng nói: "Nói đến vậy, là Hoàng thượng đã sớm biết thái tử trong cung là giả mạo?"

Lão Hoàng đế bỉ ổi gật đầu: "Trẫm năm đó từng chuồn êm ra khỏi cung thăm hoàng nhi, khuôn mặt tinh xảo khả ái phấn nộn, trông thật giống Lý phi."

Mọi người lúc này thật sự không hiểu, Triển Chiêu hỏi: "Hoàng thượng đã sớm biết đó là thái tử giả, vì sao còn muốn nhận?"

Lão hoàng đế dương dương tự đắc, đến cái đuôi cũng đều nhếch lên: "Ai nha, Bao ái khanh không phải không thể bắt thóp Hoàng hậu sao, tội giả mạo hoàng tử này cũng đủ rồi đi. Sáu năm nay, trẫm náu mình chờ thời, vì muốn trấn an Hoàng hậu, không ngờ Hoàng hậu rất ngoan độc, con trai cũng đã chết còn muốn gây sóng gió thêm lần nữa, lần này nhất định phải một lưới bắt hết!"

Tất cả mọi người nhịn không được nhíu mày.

Lưu hậu mặc dù ngàn sai vạn sai đi chăng nữa thì các hoàng tử khác cũng vô tội, Hoàng đế thờ ơ với các con ruột, trơ mắt nhìn bọn họ bị Lưu hậu hại chết, quả thực chính là đồng lõa! Hiện giờ lại trăm phương ngàn kế ngấm ngầm mưu tính hại vợ mình, thật sự là khiến người lạnh thấu tâm.

Dù sao cũng là Hoàng đế, Triệu Hằng liếc mắt một cái liền nhìn thấu tâm tư mọi người ở đây, lại không chút để ý khoát tay: "Cần gì phải đồng tình với bọn họ, đám phi tử đó ai cũng từng bỏ đá xuống giếng, cái này chính là gieo gió gặp bão, phong thủy luân chuyển mà thôi. Về phần những hoàng tử kia càng không cần đồng tình, sinh ở Hoàng gia nhất định sẽ phải chém giết lẫn nhau, người thắng làm vua, kẻ thua thí cốt, dù có Hoàng hậu hay không thì bọn chúng cũng sẽ tự giết hại lẫn nhau thôi. Vận khí cũng được, thực lực cũng thế, trẫm chỉ cần một Hoàng tử cuối cùng sống sót để kế thừa ngôi vị là được."

Tất cả mọi người đều thấy kinh hãi trước một Triệu Hằng lãnh khốc vô tình.

Đều nói hổ dữ không ăn thịt con, một người đến tột cùng là lãnh khốc tới mức độ nào mà có thể nhẹ nhàng bâng quơ bàn luận chuyện sống chết của vợ con mình như thế?

Quả nhiên, làm Hoàng đế, không có khả năng đơn giản chỉ là một lão sắc lang phóng túng như vậy.

Hết chương 7

8. Quyển 1 - Chương 8

Mọi người đều thấy kinh hãi đối với Hoàng thượng lãnh khốc.

Bao Chửng và Công Tôn liếc nhau, đổi chủ đề: "Mi tâm Hoàng thượng biến đen, chẳng lẽ thân thể không thoải mái?"

Lão Hoàng đế vẫn như cũ cười ha hả, vươn cánh tay gầy trơ xương ra cho Công Tôn bắt mạch: "Nói ra thật xấu hổ, trẫm vốn muốn bỏ mặc thái tử giả, chờ các ái khanh và hoàng nhi bình an trở về, lời nói dối của Quách Hòe tự nhiên bị sụp đổ, không ngờ Hoàng hậu lại hạ độc trẫm. Đám Thái y viện vừa lang băm lại nhát như cáy không dám khai dược cho trẫm, trẫm thật sự không đợi được các ngươi trở lại, đành đâm lao phải theo lao sắc phong thái tử giả."

Lão Hoàng đế tội nghiệp thở dài: "Trẫm nhịn nhục chịu đựng a, vừa nghĩ tới hoàng nhi yêu quý tuổi còn nhỏ, trẫm liền luyến tiếc. Hơn nữa trẫm còn nhiều mỹ nhân chưa kịp hưởng dụng như vậy… Á!!!!" câu nói kế tiếp bị Công Tôn đâm một kim nuốt trở về.

Một kim này chính là đâm giữa mi tam Hoàng thượng, Công Tôn rút ngân châm mảnh nhỏ ra, đầu ngân châm lộ ra một màu xanh đen nhợt nhạt.

Công Tôn thu hồi ngân châm: "Là thần tiên nhạc, khó trách Thái Y Viện không dám khai dược cho Hoàng thượng."

Mặt Bao Chửng đen xì như mực nước.

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường liếc nhau: Không hổ là hai vợ chồng, Đế – Hậu hai người đều tâm ngoan thủ lạt như nhau.

Triệu Trăn nháy mắt mấy cái: "Thần tiên nhạc là cái gì?" Nghe tên này, nháy mắt liên tưởng tới thuốc phiện ở thời hiện đại.

Công Tôn giải thích: "Thần tiên nhạc có nguồn gốc từ cây Anh Túc. Cây Anh túc đã được ghi chép lại ở trong rất nhiều sách y học, vẫn được xem như thuốc trị kiết lỵ, hen suyễn, giảm đau rất tốt, rất ít người biết được, Anh túc còn có thể được điều chế thành một loại dược gây nghiện cho người dùng. Khi dùng loại dược này sẽ có cảm giác dục tiên dục tử, dân gian gọi loại dược này là 'Thần tiên nhạc', văn nhã một chút thì gọi là 'tư phàm (nhớ trần tục)', đại ý là 'thần tiên ăn vào cũng sẽ nhớ trần gian', một khi đã nghiện sẽ rất khó bỏ."

Lão Hoàng đế vẻ mặt đau khổ nói: "Hiện tại mỗi ngày trẫm đều không thể tách khỏi nó, Hoàng hậu dùng dược hoàn khống chế trẫm, thần y có thể trị không?"

Công Tôn có chút khó xử: "Muốn giải độc thần tiên nhạc, phương pháp duy nhất chính là nhẫn. Chỉ cần mỗi khi phát tác cố gắng chịu đựng không ăn, dược tính sẽ tùy theo số lần phát tác mà chậm rãi giảm dần. Chỉ là thân thể Hoàng thượng vốn không tốt, cưỡng ép giải độc chỉ sợ sẽ…"

Lão Hoàng đế gật đầu: "Ngự y cũng đã nói như vậy, nhưng trẫm nhịn không được, mỗi khi dược tính phát tác cả người đau đớn khổ sở sống không bằng chết. Trẫm sống tới từng tuổi này rồi, hồi trẻ cũng chưa từng ăn khổ, đến khi về già càng không muốn làm khó chính mình."

Mọi người sửng sốt, lời này là có ý gì?

Lão Hoàng đế cười tủm tỉm nhìn Công Tôn: "Thần y à, thật sự không thể giải độc thì thôi, ngươi phối nhiều thần tiên nhạc cho trẫm một chút, trẫm giữ lại dùng dần, như vậy có thể thoát khỏi khống chế của Hoàng hậu."

Bao Chửng cả giận nói: "Nực cười! sao Hoàng thượng có thể coi long thể mình như trò đùa!"

Công Tôn cũng tán đồng: "Tuy rằng sau khi dùng sẽ có cảm giác dục tiên dục tử nhưng dù sao cũng là độc dược, dùng lâu dài sẽ có tổn hại rất lớn đối với thân thể. Ta là đại phu, chỉ biết trị bệnh cứu người, không chế dược hại người!" tuy rằng tức giận nhưng cũng không thể mặc kệ sống chết của Hoàng thượng, Công Tôn lấy một ít bột phấn thần tiên dược, chuẩn bị nghiên cứu dược tính của nó, xem có thể giúp Hoàng thượng cai nghiện mà không đau đớn không.

Lão Hoàng đế ngược lại không quá để tâm, vuốt vuốt chòm râu cười nói: "Hôm nay trẫm tới, chủ yếu là muốn thăm Hoàng nhi, thuận tiện mang cho Hoàng nhi vài thứ." Hoàng đế phất tay, thái giám mập khom người đi ra ngoài, một lát sau dẫn theo một tiểu thị vệ khoảng hơn mười tuổi đi vào.

Hoàng đế mỉm cười nhìn Triệu Trăn: "Đây là hộ vệ trẫm cho hoàng nhi."

Tiểu thị vệ chỉ khoảng hơn mười tuổi, vẻ mặt nghiêm túc chất phác, vừa vào cửa liền hành lễ với Triệu Trăn trước, sau đó mới hành lễ với mọi người theo thứ tự.

Hoàng thượng quả nhiên lộ ra thần sắc vừa lòng, nói với Triệu Trăn: "Hoàng nhi có thể đặt tên cho hắn."

Triệu Trăn không quá muốn, nhưng biết mình không có quyền từ chối, đành kiên trì nói: "Nguyên danh của người là gì?"

Tiểu thị khom người: "Hồi chủ nhân, thuộc hạ không biết."

Triệu Trăn nghe từ 'chủ nhân' từ miệng hắn thấy không được tự nhiên lại hỏi: "Ngươi bao nhiêu tuổi."

Tiểu thị vệ khom người, ngữ khí y như máy ghi âm không chút biến đổi: "Hồi chủ nhân, thuộc hạ không biết."

Triệu Trăn hết cách, quay đầu nhìn mọi người, mọi người đều cho bé biểu tình lực bất tòng tâm.

Triệu Trăn hết nói nổi, đánh giá tiểu thị vệ từ trên xuống dưới: "Ngươi nghe lời chứ?"

Tiểu thị vệ lúc này lại không khom người, trực tiếp quỳ xuống dập đầu nói: "Hồi chủ nhân, thuộc hạ nghe lời."

Triệu Trăn co giật khóe miệng: "Thứ nhất, tự mình đặt tên; thứ hai: có chuyện nói thẳng, bỏ ngay mấy câu không ý nghĩa như 'hồi chủ nhân' gì đó; Thứ ba: khi ra ngoài phải kín đáo, bất cứ lúc nào cũng không được bại lộ thân phận; thứ tư cũng là điểm quan trọng nhất, không được tùy tiện quỳ xuống dập đầu, ta không thích."

Tiểu thị vệ quả nhiên nghe lời, mặt đơ như cây cơ từ dưới đất đứng lên, khom người nói: "Thừa Ảnh bái kiến thiếu gia."

Triệu Trăn chậc lưỡi, thiếu gia thì thiếu gia đi, so với chủ nhân vẫn dễ nghe hơn chút.

Thiếu niên này nhìn thì chất phác, kỳ thật lại rất thông minh, không chỉ suy một ra ba, còn có thể hiểu ngầm ý bé. Tỷ như, mình chỉ hàm hồ nói không được bại lộ thân phận, hắn lập tức phản ứng lại đổi 'chủ nhân' thành 'thiếu gia'. Chính mình nói không thích dập đầu quỳ lạy, hắn rất nhanh liền đứng thẳng dậy nhưng lại không mất cung kính mà cúi đầu, như vậy vừa không vi phạm lời mình nói lại biểu hiện khiêm tốn học hỏi.

Triệu Trăn có chút tò mò: "Ngươi tên Thừa Ảnh?"

Cổ tay tiểu thị vệ khẽ rung động, từ trong tay áo lôi ra một thanh chủy thủ dài bằng cánh tay, nghiêm túc nói: "Thừa Ảnh là chỉ binh khí Thừa Ảnh."

Tất cả mọi người bị bộ dạng đơ như gỗ của hắn chọc cười, Triệu Trăn bất đắc dĩ: "Được rồi, ngươi có thể lưu lại."

"Tạ thiếu gia." Thừa Ảnh thu binh khí trở về, đi tới đứng thẳng sau lưng Triệu Trăn, cả người giống như cột nhà không nói không động, cảm giác tồn tại gần như bằng 0. Triệu Trăn mất tự nhiên quay đầu nhìn hắn, sao cứ thấy giống như có linh hồn sau lưng, hoàn toàn không cảm giác được sau lưng có người.

****

Những chuyện sau đó, tựa hồ không liên quan gì với Triệu Trăn.

Hoàng thượng khóc lóc om sòm lăn lộn muốn ôm hôn Triệu Trăn, mọi người thật vất vả mới cứu Triệu Trăn thoát khỏi ma trảo, nhanh chóng đưa bé trở về phòng ngủ.

Bao đại nhân cũng đuổi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi, Công Tôn tiên sinh cầm gói thuốc thần tiên nhạc về phòng nghiên cứu, trong phòng chỉ còn lại Bao Chửng, Hoàng thượng và thái giám mập, xem ra ba người muốn mật đàm gì đó.

Triển Chiêu dắt Triệu Trăn về phòng, Thừa Ảnh như đầu gỗ lặng lẽ đi phía sau, tâm tư thích ghẹo trẻ con của Triển đại nhân bắt đầu rục rịch.

Triệu Trăn chú ý tới biến hóa của Triển Chiêu, quyết đoán rút tay khỏi nắm tay cả hai, chạy lên trước vài bước nắm tay Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường nâng tay rút rút hai ba cái không thoát được, thấy Triệu Trăn vẫn bám riết không tha, đành mặc bé nắm.

Bên kia, Triển Chiêu cười tủm tỉm bắt đầu mở lời: "Thừa Ảnh, ngươi còn nhỏ mà công phu đã tốt như thế, là học từ ai vậy?"

Thừa Ảnh không trả lời, hai mắt vẫn thẳng tắp nhìn Triệu Trăn, phảng phất như cả thế giới này chỉ tồn tại một mình bé, chỉ còn một loại âm thanh.

Triệu Trăn cảm giác ánh mắt kia có chút rợn tóc gáy, chỉ chỉ Triển Chiêu nói: "Đây là sư phụ ta, phải lễ phép."

Thừa Ảnh lúc này mới đảo mắt sang nhìn Triển Chiêu, trả lời vấn đề vừa rồi của hắn: "Thừa Ảnh không có sư phụ."

Bạch Ngọc Đường nghiêng đầu suy nghĩ một chút: "Chắc là ám vệ trong truyền thuyết của Hoàng tộc đi. Mỗi đại hoàng tử nào được sinh ra đều tuyển chọn 101 cô nhi căn cốt kỳ giai bối cảnh trong sạch, trải qua các đợt huấn luyện hà khắc do ám vệ các đời trước tiến hành, sát hạch trổ hết tài năng, người giỏi nhất sẽ trở thành thủ lĩnh. Thủ lĩnh có thể ra lệnh cho 100 người còn lại, ngoại trừ bảo vệ an toàn cho hoàng đế ra còn phụ trách giám thị thiên hạ, ngăn ngừa nguy cơ gì đó, có thể nói là một tổ chức xú danh rõ ràng."

Bạch Ngọc Đường cúi đầu nhìn Triệu Trăn: "Trong cuộc đời ám vệ chỉ có một chủ nhân duy nhất, ngươi sinh hắn sinh, ngươi vong hắn vong, về sau nhớ đối xử tốt với hắn."

Triệu Trăn có chút ngây ngốc, quay đầu nhìn Thừa Ảnh.

Cho dù bị Bạch Ngọc Đường tiết lộ thân phận, biểu tình của Thừa Ảnh cũng không chút biến hóa, ánh mắt chuyên chú… khiến Triệu Trăn áp lực cực đại. Triệu Trăn thầm nghĩ: Nếu bảo Thừa Ảnh cưới vợ sinh con, trả lại tự do cho hắn, không hiểu hắn có còn tiếp tục nghe lời nữa không?

Triển Chiêu khó hiểu nhìn Bạch Ngọc Đường: "Không có lý nào chuyện ngươi biết mà ta lại không biết."

Bạch Ngọc Đường nâng mí mắt, lười biếng lộ ra sự vênh váo, chậm rãi phun ra hai chữ: "Vô tri."

Hai mắt Triển Chiêu híp lại, hai thân ảnh một đỏ một trắng biến mất khỏi hành lang gấp khúc, nhảy lên hòn giả sơn đao qua kiếm lại, khai chiến!

Triệu Trăn bất đắc dĩ nhìn trời, chỉ thấy Thừa Ảnh bỗng nhiên chợt lóe che chắn cho bé ở sau lưng, Triệu Trăn vươn tay vỗ vỗ bả vai Thừa Ảnh đang vận sức chờ phát động: "Đừng khẩn trương, tuổi tâm lý của hai người bọn họ cộng lại chỉ khoảng hơn ba tuổi thôi, cứ gặp mặt là đánh nhau, ngươi quen dần đi là vừa."

Vừa dứt lời, chỉ thấy Triển Chiêu trong lúc bận rộn vẫn ném ra được một cái 'ám khí', bay thẳng vào trán Triệu Trăn.

Thừa Ảnh cả kinh, đang không biết nên rút chủy thủ ra đón đỡ từ đâu, lại có thêm một cái 'ám khí' khác từ một góc độ càng thêm xảo quyệt bay nhanh tới, bắn trúng cái 'ám khí' kia, hai cái 'ám khí' va chạm nhau bỗng nhiên giảm gia tốc.

Thừa Ảnh không kịp đỡ, cơ hồ không hề nghĩ ngợi, trực tiếp vươn tay đón được…

Vừa mở ra nhìn, cư nhiên là hai cái kẹo đường.

Thừa Ảnh cả người trơ như gỗ, mặt càng đơ hơn cây cơ, cầm hai cái kẹo đường không biết nên làm gì.

Có cần thử độc trước không? Huấn luyện trong quá khứ chưa từng gặp qua loại tình huống này…

Thừa Ảnh càng nhìn kẹo đường càng rối rắm, Triệu Trăn lại không nghĩ nhiều như vậy, cầm một viên ném vào miệng, viên còn lại nhét vào miệng Thừa Ảnh, lại cầm tay Thừa Ảnh giúp phủi sạch sẽ vụn kẹo dính vào: "Thừa Ảnh, tối nay ngươi ở với ta, phòng của ta rất lớn, giường cũng rất rộng, ngủ bốn người cũng không thấy chật, ta ngủ ngoan lắm, thật đó!"

Nói xong, không đợi Thừa Ảnh trả lời lại thản nhiên nói tiếp:

"Hành lý của ngươi không mang theo, trước cứ mượn quần áo của Tiểu Đậu Tử mặc tạm, còn phải tìm quản gia thúc thúc lấy một bộ chăn đệm."

"Đúng rồi, ngươi còn chưa biết Tiểu Đậu Tử, Tiểu Đậu Tử là bảo bối tôn tử của trù phòng đại nương, fan cuồng của sư phụ đấy."

"A, ta cho ngươi biết, trù phòng đại nương nấu cơm rất ngon, nhất là canh thịt hầm, có muốn ăn khuya không?"

Cho dù đang bị Triệu Trăn kéo đi nhưng Thừa Ảnh vẫn như cũ quy củ đi sau bé nửa bước chân.

Thừa Ảnh bị bàn tay nhỏ bé mát lạnh của Triệu Trăn nắm, vừa đi vừa thầm nhớ: Tay chủ nhân thực lạnh, cho nên thích nắm tay người khác; chủ nhân thích uống canh thịt, ngày mai lén tới trù phòng học mới được; chủ nhân nói rất nhiều, nhưng không trả lời cũng không sao…

Sau nửa đêm, Thừa Ảnh bị chủ nhân tự xưng "ngủ ngoan lắm" tay chân y như bạch tuộc quấn chặt lấy người hắn sưởi ấm. Thừa Ảnh yên lặng lấy chăn của mình đắp lên người cho Triệu Trăn, đồng thời vận công nâng cao nhiệt độ cơ thể. Nhìn cái chăn bị Triệu Trăn đạp rớt xuống đất, Thừa Ảnh trong lòng ghi nhớ thêm một điều liên quan tới chủ nhân.

Chủ nhân ngủ rất thành thật, không thành thật là cái chăn.

****

Hôm sau Triệu Trăn cũng mới biết được, tiện nghi lão cha trước khi rời đi đã lưu lại cho bé một đống lớn kim ngân châu báu, đồ cổ tranh chữ, cung y trang sức, một loại hương vị thổ hào nhà giàu mới nổi bất ngờ ập đến. Nghe nói, tiện nghi lão cha còn định lưu lại đây mấy tiểu mĩ nữ thiên kiều bá mị, nhưng đã bị Bao đại nhân đen mặt đuổi ra khỏi nhà, sợ tới mức các tiểu mỹ nữ anh anh khóc lớn.

Triệu Trăn thở dài: để một đứa bé trong một đêm phất lên nhanh chóng cũng không phải chuyện tốt, tiện nghi lão cha quả nhiên là chuyên gia hãm hại người thân!

Tìm kiếm nửa ngày trong đống vàng bạc châu báu được ban thưởng, rốt cuộc cũng tìm được một cái hòm chứa đầy ngân phiếu mà không phải vàng bạc lấp lánh, Triệu Trăn rút ra một tờ ngân phiếu có giá trị nhỏ nhất trong đống đó: 500 lượng. Lại nhờ nha hoàn trong phủ hỗ trợ chọn vài món trang sức cao cấp đem qua tặng cho lão nương, những cái còn lại không thèm liếc mắt tới trực tiếp đưa hết vào trong kho.

Bao đại nhân sau khi biết được thực sự vui mừng.

Tính cách của điện hạ không giống Hoàng thượng, quả thật là vạn dân chi phúc!

Hết chương 8

9. Quyển 1 - Chương 9

Trải qua một đêm đại biến hóa, trừ bỏ người vạn năm đại nhàn Bạch Ngọc Đường ra thì tất cả mọi người đều bận rộn.

Bởi vì học vỡ lòng quá muộn, nên nội dung học tập mỗi ngày của Triệu Trăn vô cùng tạp nham, trên cơ bản là ai rảnh lúc nào chỉ dạy lúc đó, mỗi người dạy một kiểu.

Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh đều là đại tài tử đương thời, nhưng khác nhau ở chỗ Bao đại nhân nhiều năm làm quan, đối với quốc sách và tình hình chính trị rất tâm đắc, còn Công Tôn tiên sinh tuy rằng đọc nhiều sách vở nhưng tính tình đơn thuần, so với quan viên càng giống học giả thuần túy hơn.

Dạy Triệu Trăn học võ đương nhiên là Triển Chiêu.

Tuy rằng nhận Triệu Trăn là đồ đệ nhưng chính Triển Chiêu cũng không rõ mình thuộc môn phái gì.

Trước đây thân thể Triển Chiêu không tốt nên được cha mẹ đưa tới Thiếu lâm tự nhờ chữa bệnh, nhàn rỗi không có việc gì thì ngồi một bên xem đại hòa thượng dạy dỗ các tiểu hòa thượng luyện võ. Sau này gặp được một lão hoàng thượng điên điên khùng khùng, mỗi ngày lão hòa thường đều quấn lấy hắn chơi đùa, chơi chơi đùa đùa thế nào lại luyện thành một thân võ nghệ. Lão hòa thượng không chịu nhận Triển Chiêu làm đồ đệ, há mồm ngậm miệng đều gọi hắn là "tiểu sư huynh" khiến Triển Chiêu đau đầu rất nhiều năm…

Võ công của Triển Chiêu cũng khá tạp nham, có thể nói là bách gia võ học đều tập trung hết trên người hắn, mà tất cả đều luyện theo con đường danh môn chính phái.

Bạch Ngọc Đường lại tương phản, võ công nửa chính nửa tà, đao pháp xảo trá tai quái, cũng giống Triển Chiêu không có sư môn.

Hôm nay vốn là do Triển Chiêu dạy Triệu Trăn luyện võ, nhưng vì chuyện đầu người hôm qua mà Triển Chiêu không yên lòng về sự an toàn của Bao đại nhân, liền đem Triệu Trăn đang mơ ngủ ném sang cho Bạch Ngọc Đường, tự mình đưa Bao đại nhân vào triều.

Bạch Ngọc Đường chưa từng dạy trẻ con, cùng với Triệu Trăn lo sợ mình sẽ bị giết trong quá trình học, cả hai cứ trừng trừng đứng nhìn nhau, Thừa Ảnh đứng ở trong góc tựa như cây cột.

Thật lâu sau, Bạch Ngọc Đường nâng cằm lên: "Luyện lại một lần những gì ngươi đã học xem."

Triệu Trăn đành bắt đầu luyện. Dựa theo quy củ bình thường, đầu tiên tập cơ bản làm nóng người, rồi đánh lại một lần quyền pháp Triển Chiêu đã dạy, Bạch Ngọc Đường càng xem càng không hài lòng, chân mày nhíu chặt từ đầu tới cuối không giãn ra, còn ghét bỏ nói: "Ngươi như vậy mà cũng gọi là luyện võ?"

Triệu Trăn thực bất đắc dĩ: biết ngay mà, để Bạch Ngọc Đường dạy, nhất định sẽ bị ghét bỏ chết.

Bạch Ngọc Đường từ nhỏ đã là thiên tài, trước giờ vẫn luôn văn võ song toàn, thần đồng nghe một hiểu mười. Bởi vậy hắn hoàn toàn không biết năng lực học tập của con nít bình thường, cái gì cũng chỉ dạy một lần, một lần không hiểu liền phóng lãnh khí, hoàn toàn không có kiên nhẫn dạy lại lần thứ hai.

Trừ cái đó ra, Bạch Ngọc Đường cũng thực không có thường thức.

Đây nè, hắn ở trong sân đánh một bộ quyền, động tác phức tạp, uy lực cực đại, bụi đất mù mịt, phòng ốc tiêu điều!

Triệu Trăn được Thừa Ảnh ôm chặt bảo vệ toàn mạng, cái gì cũng không thấy rõ QAQ….

Đợi tới khi Triển Chiêu trở về, tình thế đã biến hóa tới long trời lở đất!

Triệu Trăn mặt mũi đầy tro bụi y như mèo hoa, ghé vào trên lưng Thừa Ảnh thở dài não nề. Thừa Ảnh ngược lại mệt tới độ toàn thân lấm tấm mồ hôi, gắng gượng cầm cự với Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường một thân trắng tinh không vướng bụi trần đứng vững giữa sân, trên mặt tràn ngập mờ mịt, biểu tình so với bất cứ ai càng vô tội hơn.

Triển đại nhân nhìn tiểu viện của mình bị phá tan nát, dùng sức cốc đầu: ta thật sự quá ngây thơ rồi!

****

Bao đại nhân vừa hồi phủ, Khai Phong phủ liền nghênh đón thêm một vị khách không mời — Triệu Thụ Ích.

Triệu Thụ Ích không chỉ tới mà còn mang theo thị vệ và ý chỉ của Hoàng hậu, chỉ thẳng tên muốn Triệu Trăn ra tiếp chỉ.

Vì thế lại có một vấn đề mới xuất hiện, cho dù mọi người đều biết Lưu Hậu là châu chấu sau mùa gặt, không nhảy nhót được mấy ngày nữa, nhưng hiện tại nàng vẫn là Hoàng Hậu, Khai Phong phủ không thể kháng chỉ. Bao đại nhân chân trước vừa hồi phủ, sau lưng liền bị Triệu Thụ Ích bắt được, lúc này bị quấn lấy không thể thoát thân.

May mắn Bao Thành thông minh, nhân cơ hội đi pha trà, chuồn ra sau tìm Công Tôn tiên sinh.

Công Tôn lúc này tay bưng chén thuốc, bình tĩnh đứng xem Triển miêu miêu đại chiến Triệu tiểu thỏ.

Triệu Trăn từ nhỏ lang bạt kỳ hồ, không được chăm sóc tốt, bề ngoài nhìn thì khỏe mạnh nhưng trên thực tế lại giống như lần mắc mưa trước đây, một chút gió thổi cỏ lay là có thể bệnh nặng nằm bẹp giường. Vì muốn điều dưỡng thân thể Triệu Trăn, Công Tôn tiên sinh mỗi ngày đều kiên trì cho bé uống một bát thuốc bổ.

Là một tên cật hóa quen ăn ngon, là một người hiện đại quen uống viên con nhộng, thuốc đắng Đông y quả thực chính là hung thần giết chết khẩu vị! Vì muốn trốn Công Tôn tiên sinh, ngày thường Triệu Trăn đi lại chậm rì rì, kinh công hôm nay bỗng nhiên tăng vọt, trái phải trên dưới tránh né không chịu uống thuốc, vừa thấy Công Tôn chạy còn nhanh hơn thỏ.

Công Tôn là tiêu chuẩn thư sinh, hào hoa phong nhã, nhẹ nhàng từ tốn, sao có thể đuổi bắt được con thỏ Triệu Trăn.

Bọn nha dịch không ai dám động thủ, Bạch Ngọc Đường lười động thủ, Thừa Ảnh dù không phải ngu trung chi nhân (trung thành ngu ngốc), nhưng bảo hắn không "trợ Trụ vi ngược" đã là cực hạn, vĩnh viễn đừng hy vọng hắn sẽ "khởi nghĩa vũ trang". Cuối cùng chỉ còn Triển Chiêu đành phải xuất mã, ngự miêu đại nhân đổi từ bắt trộm bắt cướp sang bắt thỏ, nhưng vẫn uy lực kinh người như cũ, con thỏ ngốc thì dù chân có mọc thêm hai cái cũng không làm nên kỳ tích gì

~Sau một trận gà bay chó sủa, Triệu Trăn liều mạng chạy trốn cuối cùng vẫn bị Triển Chiêu ngon lành bắt được, rót thuốc vào miệng.

Tới khi Bao Thành chạy tới, tất cả mọi người có chút trở tay không kịp.

Hoàn toàn không dự đoán được Lưu Hoàng hậu sẽ tung một quyền đánh thẳng tới, đây là muốn lật mặt cùng Hoàng thượng sao?

Biện pháp tốt nhất tự nhiên là đi cầu xin Hoàng thượng giúp đỡ, vốn cũng là chuyện do Hoàng thượng gây ra, nhưng chuyện tiến cung lại không dễ dàng.

Hoàng cung không phải nơi mà ai cũng có thể tiến vào, Hoàng đế dù có ngu dốt nhưng không phải muốn gặp là có thể gặp.

Hoàng đế tuyên triệu thần tử thì dễ nhưng thần tử cầu kiến Hoàng đế thì lại rất khó.

Đặc biệt Triển Chiêu và Công Tôn chức quan không cao, trình tự cầu kiến càng rườm rà. Triển Chiêu đại khái tính nhẩm một chút, ngoại trừ khả năng Hoàng thượng không gặp hai người bọn họ ra thì từ giờ chạy tới Hoàng cung trải qua các khâu tấu trình kiểm tra các kiểu, đến phiên hai người bọn họ được diện thánh phỏng chừng Triệu Trăn đã mất đầu mấy trăm lần…

Bạch Ngọc Đường: "…."

Triệu Trăn: "…."

Công Tôn cố gắng nghĩ cách: "Hình như ta có thẻ bài có thể trực tiếp ra vào cửa cung. Hoàng thượng hàng đêm sênh ca, ngẫu nhiên nửa đêm bệnh tình nguy kịch, vì để thuận tiện, đã cho ta một cái thẻ bài. Sau này, mỗi lần tiến cung cứu trị đều có thị vệ dẫn vào, chiếc thẻ kia chưa từng dùng qua, lần cuối nhìn thấy hình như là nửa năm trước, để ta về phòng tìm xem…"

Triển Chiêu gật đầu: "Có cần đi cầu cứu Bát vương gia luôn không, Vương gia thường xuyên giải quyết hậu quả rắc rối do Hoàng thượng gây ra, tương đối có kinh nghiệm."

Bạch Ngọc Đường và Triệu Trăn đều gật đầu: "Này đáng tin."

Thừa Ảnh vẫn đứng làm cột nhà từ bên hông lấy ra một khối kim bài, đặt trên mặt bàn: "Có thể trực tiếp diện thánh."

Mọi người: "…." Tiểu tử, sao ngươi không nói sớm!

****

Cuối cùng, vẫn là Triệu Trăn phái Thừa Ảnh tiến cung diện thánh.

Mọi người vừa định thương lượng bước tiếp theo phải làm thế nào, vừa vặn thấy Triệu Thụ Ích đơn thương độc mã đi vào tiểu viện…

Bị mọi người nhìn bằng ánh mắt khiển trách, Bao đại nhân thực ủy khuất. Ông cũng hết cách a, thái tử giả thì vẫn là thái tử, không thể kêu nha dịch tống hắn ra ngoài được. Lại nói thái tử giả dù sao cũng là tiểu hài nhi 7 tuổi, cũng không làm gì thương thiên hại lý, Bao đại nhân không hạ thủ được.

Triệu Thụ Ích lại rất lễ phép, câu đầu tiên chính là lên tiếng giải thích: "Thụ Ích nghe danh mọi người trong Khai Phong phủ đã lâu, mạo muội tiến đến, thỉnh mọi người thứ lỗi."

Khó mà đánh vào mặt kẻ đang cười, mọi người đành xấu hổ nhường chỗ ngồi.

Triệu Thụ Ích tựa hồ thực hiểu rõ người Khai Phong phủ, đầu tiên là cùng Công Tôn tiên sinh bàn chuyện dược lý, biểu đạt chính mình rất quan tâm tới sức khỏe của phụ hoàng và mẫu hậu mình; tiếp đó là cùng Triển Chiêu hỏi thăm mấy tin đồn thú vị trong giang hồ, toàn miệng đều thể hiện hâm mộ sự tự do tự tại, thực kính nể võ lâm hiệp sĩ; rồi tới hỏi thăm thân phận của Bạch Ngọc Đường, hàn huyên hai câu lại quay sang nói chuyện với Bao đại nhân….

Trong cả quá trình trò chuyện, Triệu Thụ Ích đều không để cho bất cứ ai bị lạnh nhạt, cho dù là Bạch Ngọc Đường từ đầu tới cuối đều không thèm phản ứng, nó cũng không quan tâm, nửa điểm không lộ ra chút xấu hổ nào. Chỉ trừ Triệu Trăn… Triệu Thụ Ích từ đầu tới cuối đều coi như bé không tồn tại.

Triệu Trăn cúi đầu gãi mũi, khóe miệng khó nhịn lộ ra nụ cười châm biếm.

****

Khách quan mà xem xét thì Triệu Thụ Ích khiêm tốn có lễ nhưng cũng không phải dạng hài tử khiến người yêu thích.

Người với người tiếp xúc với nhau, ấn tượng đầu tiên trọng yếu nhất chính là dung mạo. Triệu Thụ Ích có dung mạo rất giống Hoàng thượng, ấn tượng của mọi người về Hoàng thượng thế nào, khó tránh khỏi bị ảnh hưởng lây sang Triệu Thụ Ích, đây là chuyện thường tình, chung quy con người cũng là động vật chịu chi phối bởi tình cảm.

Điều ấn tượng thứ hai trong quá trình tiếp xúc chính là trí nhớ, ngươi nhìn thấy cái gì cũng có khả năng liên tưởng đến cái khác, tựa như một số người có ấn tượng xấu đối với một số nghề nghiệp nào đó, chính vì vậy khi mọi người nhìn thấy Triệu Thụ Ích trong tiềm thức sẽ liên tưởng tới 'thái tử giả', ngay từ đầu chính là ấn tượng tiêu cực.

Điều ấn tượng thứ ba chính là giao tiếp… mà Triệu Thụ Ích cho người đối diện một cảm giác khó mà hòa hợp nổi.

Triệu Thụ Ích đối với Bao Chửng, Công Tôn Sách, Triển Chiêu phi thường tôn kính, thuận miệng có thể nói ra chuyện của bọn họ giống như làm cho người ta có loại cảm giác "ngưỡng mộ đã lâu". Triệu Thụ Ích tuy rằng không biết Bạch Ngọc Đường, nhưng vẫn có thể dùng thái độ chiêu hiền đãi sĩ nói chuyện đối với người lạ mới gặp lần đầu, nói chuyện ôn hòa hữu lễ, ngôn hành đúng mực khéo léo nhưng lại khiến người ta có cảm giác… mất tự nhiên khó nói nên lời?!

Cẩn thận ngẫm lại, nếu loại hành vi này xuất hiện trên người trưởng thành, có lẽ sẽ không cảm thấy quái dị như vậy. Chung quy người trưởng thành đều giỏi về ngụy trang, đem mặt không tốt của mình tô son trát phấn, có thể khách sáo nói lời lịch sự dù không thật tâm, đối mặt với người ngoài vĩnh viễn là bộ mặt đẹp đẽ chỉn chu.

Nhưng trẻ con thì không như vậy, trẻ con sở dĩ khiến người yêu thích chính bởi vì sự ngây thơ hồn nhiên của chúng. Nếu một đứa trẻ lại giống như người lớn, mở miệng toàn nói lời khách sáo, khuôn mặt trưng nụ cười giả tạo, làm ra vẻ ông cụ non, vậy còn gọi là trẻ con nữa sao?

Bởi vì Thừa Ảnh đang đi gọi viện binh cho nên mọi người cố ý cùng Triệu Thụ Ích kéo dài thời gian, Triệu Thụ Ích cũng không chút nóng nảy vội vã.

Nhưng mấy tên thị vệ đứng sau Triệu Thụ Ích lại gấp tới độ đầu đầy mồ hôi, liên tiếp liếc mắt nhìn về phía Triệu Trăn, ý bảo Triệu Thụ Ích mau mau tuyên chỉ. Động tác rõ rệt giống như coi những người đang ngồi

đây đều đã chết, chỉ có Triệu Thụ Ích lại vờ như không thấy, tới khi Bạch Ngọc Đường chịu không nổi đứng dậy rời đi trước, ngay cả Triển Chiêu cũng không muốn đáp lời nữa, mới nhìn sang Triệu Trăn nói: "Không biết ta có thể nói chuyện riêng với ngươi không?"

Bao Chửng theo bản năng muốn lên tiếng từ chối hộ, lại thấy Triệu Trăn ngáp một cái lắc đầu.

Triệu Trăn đứng lên vặn vẹo thắt lưng: "Đi, tới phòng ta nói chuyện."

****

Kiên nhẫn của Triệu Trăn đã sớm hao hết, vào phòng liền nói ngay: "Có chuyện nói thẳng, không cần vòng vo."

Triệu Thụ Ích trầm mặc một lát, tựa hồ như đang cố gắng kiềm chế cái gì đó, sau một lúc lâu mới nói: "Con trai Lý phi từ nhỏ đã rời Hoàng cung."

Triệu Trăn nhướn mày, giống như cảm thấy khó hiểu khi Triệu Thụ Ích dùng bốn chữ "con trai Lý phi".

Triệu Thụ Ích dừng một chút nói tiếp: "Cho nên, ngươi cũng không nhất định là đứa nhỏ kia."

Triệu Trăn sửng sốt, vươn tay rót cho mình một chén trà, lại rót cho Triệu Thụ Ích một chén, dùng ánh mắt ra hiệu cho nó nói tiếp. Nhưng mà… Triệu Thụ Ích lại bị loại thái độ gần như hảo hữu này triệt để chọc giận, nó rốt cuộc không khống chế được lửa giận, mặt nạ ôn hòa hữu lễ vừa rồi nháy mắt bị xé rách, chỉ còn lại khuôn mặt trường kỳ chịu áp lực dần trở nên vặn vẹo nhăn nhó, hung hăng trừng Triệu Trăn, biểu tình vô cùng oán độc.

"Ta hận ngươi! Sao ngươi không chết đi! Đi chết đi!"

— Triệu Trăn thực sự vô tội, ông trời làm chứng, cho dù bé quả thật không có hảo tâm nhưng cái gì bé cũng chưa kịp làm a!

Triệu Thụ Ích bỗng nhiên cầm chén trà ném tới, Triệu Trăn nghiêng đầu né tránh, nhìn Triệu Thụ Ích đột nhiên nổi điên: "Này, ngươi nói đạo lý chút có được không, rõ ràng là ngươi giả mạo ta, ta còn chưa rủa ngươi chết, sao ngươi lại vừa ăn cướp vừa la làng."

Triệu Thụ Ích cả giận nói: "Ngươi nói bậy! Ta giống phụ hoàng như vậy, ta mới là hoàng tử chân chính!"

Triệu Trăn nháy mắt mấy cái: "Không phải đâu, có rất nhiều người không có quan hệ huyết thống nhưng vẫn giống nhau đó thôi."

"Không thể nào!" Triệu Thụ Ích giống như chịu kích thích nào đó, lớn tiếng gầm lên: "Ta từ lúc sinh ra đã bị mẫu hậu đánh tráo, lặng lẽ nuôi nấng bên ngoài cung, cha mẹ nuôi ta đều có thể làm chứng, ta mới là hoàng tử thật! Ta mới là hoàng tử chân chính!"

Cảm thấy tiếp tục tranh cãi không có ý nghĩa, Triệu Trăn ngoáy ngoáy lỗ tai khuyên nhủ: "Được rồi, đừng gào lên nữa, to giọng không át được lý lẽ."

"Theo như lời ngươi nói, người sinh ra đã bị Hoàng hậu đánh tráo, vậy vì sao Hoàng hậu không giết ngươi, vì sao phải tống ngươi ra khỏi cung rồi nuôi lớn? Lưu Hoàng hậu vì muốn con ruột đăng cơ, đã giết chết nhiều hoàng tử trong cung như vậy, sao có thể giữ lại con trai của kẻ thù lại còn cam tâm tình nguyện đưa ngươi lên kế vị ngôi hoàng đế? Đừng chọc cười, đây rõ ràng là gạt kẻ ngốc thôi, ngươi vậy mà cũng tin."

Triệu Thụ Ích cả giận nói: "Ngươi dựa vào cái gì mà dám cười nhạo ta, ngươi cũng đâu thể chứng minh được thân phận mình!"

Triệu Trăn lắc đầu: "Thực sự, có lẽ ta không phải hoàng tử thật, nhưng còn ngươi khẳng định không phải hoàng tử thật!"

Triệu Thụ Ích trầm mặc một lát, đứng bật dậy, từ trong tay áo rút ra một thanh chủy thủ.

Hết chương 9

10. Quyển 1 - Chương 10

Triệu Thụ Ích trầm mặc một lát, bỗng đứng bật dậy, rút một thanh chủy thủ từ trong tay áo ra.

"Phụ hoàng nói với ta, Hoàng tử sống sót cuối cùng sẽ được kế thừa ngôi vị Hoàng đế."

Triệu Trăn sửng sốt: "Trùng hợp vậy, ông ta cũng nói với ta như vậy."

Triệu Thụ Ích bỗng nhiên lộ ra nụ cười méo mó: "Chỉ cần ngươi chết, ta chính là 'Hoàng tử' sống sót cuối cùng."

Triệu Trăn cả kinh: "Không phải ngươi cho rằng, chỉ cần giết ta, tiếp đó quy phục Hoàng thượng, cùng ông ta nội ứng ngoại hợp diệt trừ Lưu hoàng hậu vẫn khống chế ngươi, rồi lại khiến Hoàng thượng 'băng hà', là ngươi có thể vô tư, danh chính ngôn thuận kế thừa ngôi vị Hoàng đế đấy chứ?"

Triệu Thụ Ích cười lạnh: "Ta sẽ không thương tổn phụ hoàng! Ngươi thông minh như vậy, sao không đoán được hôm nay sẽ là ngày giỗ của ngươi."

Triệu Trăn nhìn nó, thật lâu sau mới phun ra hai chữ: "Khờ dại."

"Câm miệng!" Triệu Thụ Ích giống như bị kích thích, mở ra cơ quan thay đổi sắc mặt thần kỳ, lúc thì văn nhã, lúc thì oán độc, lúc lại táo bạo, cảm xúc biến hóa càng ngày càng nhiều. Triệu Trăn thử nói chuyện với nó, không có kết quả, đành phải xem nó đến tột cùng là muốn làm gì.

Triệu Thụ Ích ngữ khí ôn hòa nói: "Ta nghe nói Khai Phong phủ có thần y, cho nên ta đặc biệt chuẩn bị túi hương không độc. Nhưng ngờ đâu hiện tại lại là mùa hoa lài nở, khắp thành Biện Lương đâu đâu cũng là mùi hoa lài thơm ngát, hai mùi hương này kết hợp với nhau sẽ tạo thành độc dược trí mạng. Ta nghe nói, người nào trúng độc này, trước khi chết toàn thân sẽ tê liệt, tuy rằng lúc chết thê thảm nhưng không thống khổ."

Khi nói tới 'không thống khổ', Triệu Thụ Ích rõ rệt lộ ra chút tiếc nuối.

Triệu Trăn giật mình: "Ngươi điên rồi! những người đi bên ngươi dọc đường đi không phải đều đã trúng độc!"

"Mệt ta lúc trước còn xem ngươi như đối thủ." Triệu Thụ Ích bất mãn nói: "Phụ hoàng nói, muốn thành đại sự không thể câu nệ tiểu tiết, so đo mấy việc nhỏ không đáng kể đó, sao có thể thành đại nghiệp! ngược lại thật đáng tiếc cho những người Khai Phong phủ, ai kêu bọn họ đều có mắt không tròng!"

Triệu Trăn nhìn nó, trong nháy mắt cái gì cũng minh bạch.

"Triệu Thụ Ích, ngươi thu tay lại đi."

Triệu Thụ Ích mắt điếc tai ngơ, ném thẳng túi hương có độc tới chỗ Triệu Trăn, trên mặt lộ ra nụ cười vừa lòng: "Không phải sợ, rất nhanh sẽ chấm dứt, phụ hoàng nói thắng làm vua, thua làm giặc, lịch sử đều do người thắng viết lại, chớ có trách ta."

Triệu Trăn nhìn nó, trong mắt bất giác lóe lên sự thương hại.

Triệu Thụ Ích đứng đối diện với Triệu Trăn một lát, bỗng nhiên nâng chủy thủ lên, mắng chửi: "Ánh mắt ngươi thật đáng ghét."

Triệu Thụ Ích giơ chủy thủ ngang tầm mắt Triệu Trăn, mềm mỏng nói: "Lúc đâm khả năng sẽ có chút đau, ngươi nhẫn một chút."

Cho dù mũi dao sắp chạm tới mắt, Triệu Trăn vẫn không nhúc nhích.

Triệu Thụ Ích không nhìn thấy bộ dạng sợ hãi của bé, tựa hồ có chút không cam lòng, nâng tay lên, dùng lực đâm xuống!

Triệu Trăn thản nhiên nói: "Dừng tay."

Triệu Thụ Ích sửng sốt, chỉ cảm thấy sau lưng một trận gió lạnh, trên người nổi lên một tầng da gà… lưng áo Triệu Thụ Ích ướt đẫm, trực giác phía sau có nguy hiểm, còn chưa kịp quay đầu, chỉ thấy trước mặt rơi xuống — một viên kẹo đường đã vỡ thành hai nửa!

Chính tại vừa rồi, trong nháy mắt Triệu Thụ Ích muốn động thủ!

Không biết có mặt ở trong phòng từ khi nào, Thừa Ảnh đột nhiên gây khó dễ, lưỡi dao nằm ngang nhắm thẳng định chém bay thủ cấp của Triệu Thụ Ích. Một câu 'dừng tay' của Triệu Trăn chính là ra lệnh cho Thừa Ảnh ngừng tay lại, nhưng lúc này thu kiếm đã chậm, từ ngoài cửa sổ bay vào một viên kẹo đường triệt để ngăn cản lưỡi kiếm của Thừa Ảnh. Dù như vậy, cần cổ Triệu Thụ Ích vẫn bị rạch ngang một đường, máu tươi chảy ra…

Triệu Thụ Ích vội lấy tay bịt cổ cầm máu, cả người đều choáng váng, đây là lần đầu tiên trong đời nó cảm nhận được….

— sự tử vong, tới gần nó như vậy.

Có nhiều từ ngữ hơn nữa cũng vô pháp hình dung được tâm tình Triệu Thụ Ích lúc này.

Triệu Trăn nhìn nó, dùng ngữ khí khẳng định nói: "Người dạy ngươi dùng độc, là Hoàng thượng?"

Triệu Thụ Ích ngây ngốc gật đầu.

Ánh mắt Triệu Trăn băng lãnh, bỗng nhiên khom lưng che miệng lại: "Ghê tởm, quá ghê tởm."

****

Triệu Trăn đẩy cửa phòng ra, vừa rồi tiểu viện còn vắng vẻ hiện tại bên trong đã chật ních người.

Cả Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh đều sắc mặt không vui ngồi tại chỗ, hoặc là nói, là bị bọn thị vệ giữ lại ngồi nguyên tại chỗ.

Triển Chiêu đứng ở cửa, Bạch Ngọc Đường đứng ở chỗ cao trên mái hiên, xung quanh hai người bị bao vây bởi mấy tên thị vệ đều đã rút đao phòng vệ.

Trên hai chỗ ngồi vốn để trống, lúc này đã có thêm hai vị khách ngồi đó, một là Hoàng đế Triệu Hằng, hai là một vị phụ nhân đoan trang uy nghi.

Ánh mắt Triệu Trăn băng lãnh, chiếu thẳng vào mặt lão hoàng đế đang tiếu ý dạt dào: "Ngươi thật ghê tởm."

Lão hoàng đế không để ý Triệu Trăn ngôn từ đại nghịch bất đạo, chỉ cười hi hi hỏi lại: "Ai chọc ngô nhi (con ta) sinh khí?"

"Phụ hoàng! Là phụ hoàng tới đây sao!" Triệu Thụ Ích đang bị thương nghe được động tĩnh. Nó vực dậy tinh thần, một tay bịt cổ chậm rãi bò ra từ trong phòng Triệu Trăn, vừa bò vừa lưu lại một vệt máu dài…

Bởi vì mất máu quá nhiều, khuôn mặt nhỏ nhắn của Triệu Thụ Ích trở nên trắng bệch, nhưng hai mắt lại cực kỳ sáng rỡ. nó nhìn lão Hoàng đế, trong mắt dâng trào nước mắt, tựa như hài tử bị ủy khuất, rốt cuộc tìm được người để có thể than khóc kể lể….

"Phụ hoàng, phụ hoàng cứu hài nhi… đau quá…."

Lão hoàng đế khó được khi thu hồi vẻ không đứng đắn, lộ ra nụ cười từ ái nhưng là dành cho Triệu Trăn.

"Không ngờ lại làm bẩn phòng của Trăn nhi, Trăn nhi đừng trách phụ hoàng có được không."

Trên mặt Triệu Trăn không chút đổi sắc, ánh mắt nhìn lão hoàng đế tựa như nhìn ruồi bọ đậu trên đống phân.

— nhân tâm, đến tột cùng là tới nông nỗi nào mà lại ghê rợn tới mức này.

Triệu Thụ Ích bò được một chút dừng lại, ngẩng đầu, ngây ngốc nhìn phụ hoàng của nó, ngay cả việc bịt miệng vết thương trên cổ cũng quên.

Công Tôn không nhịn được nữa, 'gạt' đứng lên, định chạy tới cầm máu cho Triệu Thụ Ích, lại bị thị vệ đứng sau ấn vai đè ngồi xuống. Bao đại nhân sắc mặt đen tới mức trước nay chưa từng có, Triển Chiêu cũng bị vây không động đậy được, Bạch Ngọc Đường chậm rãi rút trường đao màu bạc…

Lão hoàng đế tựa hồ chú ý tới rối loạn phía sau, khoát tay với thị vệ: "Không được vô lễ với thần y."

Công Tôn nhanh chóng tránh thoát khỏi đám thị vệ, hòm thuốc không ở bên người, đành phải dùng ngân châm tùy thân cầm máu cho Triệu Thụ Ích. Triệu Thụ Ích thần sắc ngây ngốc, nhìn chằm chằm lão hoàng đế, mím chặt môi, cổ cứng còng, tựa như đang chất vấn, lại càng giống như khẩn cầu…

Lão hoàng đế sờ sờ cằm: "Ai nha, vốn chỉ muốn đùa một chút với Thụ Ích, không ngờ Thụ Ích còn cho là thật."

Mọi người trầm mặc, Triệu Thụ Ích biểu tình trống rỗng.

"Chỉ đùa một chút?" Triệu Trăn cười lạnh, châm chọc nói không nên lời.

"Ngươi cố ý sủng ái nó, khiến nó sinh ra phụ tử chi tình với ngươi; ngươi cố ý nói với nó, chỉ cần sống đến cuối cùng là có thể kế thừa ngôi vị, cho nó hy vọng giả dối; ngươi cố ý dạy nó muốn thành đại sự thì không câu nệ tiểu tiết, dẫn đường cho nó cùng ngươi nội ứng ngoại hợp bán đứng hoàng hậu, khiến cho chúng bạn xa lánh; ngươi còn cố ý dạy nó phương pháp dùng độc giết người…"

Triệu Trăn đem cái gọi là túi hương có độc ném tới chân hoàng đế: "Đây chỉ là túi hương bình thường, bên trong tất cả đều là bông, căn bản không phải độc dược! ngươi lợi dụng sự tín nhiệm của nó đối với ngươi, nó sủng kính ngươi như phụ thân, ngươi lại coi nó như con nít mà đùa giỡn, ngươi thật quá ghê tởm!"

Lão hoàng đế cười ha ha: "Ai bảo nó mạo danh Trăn nhi, trẫm là từ phụ, tự nhiên sẽ vì Trăn nhi mà tức giận."

Triệu Trăn nhìn hắn cười lạnh, ánh mắt toàn là sự mỉa mai: "Dối trá!"

Lão hoàng đế lắc đầu cảm thán: "Trẫm thực sự vừa ý ngươi, đáng tiếc đã không sớm tới tìm ngươi một chút, hiện tại muốn chỉ bảo ngươi đã chậm."

Triệu Trăn lười nhìn lại hắn, rời tầm mắt sang nhìn Hoàng hậu: "Nếu không có chuyện li miêu tráo thái tử, ta còn thật sự muốn cùng ngươi liên thủ."

Liên thủ làm gì? Tự nhiên là liên thủ xử lý hoàng đế, lão nhân tra lang tâm cẩu phế như vậy nên băm cho cẩu ăn!

Hoàng hậu lẳng lặng nhìn Triệu Trăn, thần sắc không rõ, sau một lúc mới nói: "Ta nghĩ mãi không ra, nương ngươi là một nữ tử trí tuệ như vậy, vì sao lại ép mình điên mất. Hiện tại mới hiểu được, thông minh không hẳn là phúc, si ngốc cũng không hẳn là giải thoát…."

Nàng vươn tay chỉ sang Hoàng đế: "Ngươi xem, Hoàng thượng chính là loại người như vậy, hắn không yêu ngươi, không yêu nương ngươi, ai hắn cũng đều không yêu."

Triệu Trăn nghĩ nghĩ: "Nhân tra như hắn xứng đáng không có ai yêu."

Hoàng hậu sửng sốt, bỗng nhiên lộ ra biểu tình vui thích: "Hoàng thượng, người nghe thấy chưa."

Lão hoàng đế nâng mí mắt lên, vuốt vuốt chòm râu không quan trọng nói: "Trẫm không quan tâm."

Hoàng hậu đứng dậy rời đi: "Người quan tâm hay không, không sao cả, thiếp thấy dễ nghe là được. Cùng người đấu nhau một đời, rốt cuộc vẫn là thiếp thua, nhưng người thắng thì thế nào, kết quả còn không phải vẫn hoàn tay trắng đó sao, người cũng không có gì đáng để đắc ý."

Khi Hoàng hậu đứng dậy, mấy tên thị vệ lập tức đuổi theo, trông không giống như hộ tống mà càng như áp giải phạm nhân.

Hoàng hậu đứng thẳng thắt lưng, đến cuối cùng vẫn duy trì sự đoan trang uy nghi của mình.

"Hoàng thượng, thiếp đi trước một bước."

Nhìn theo bóng dáng hoàng hậu, Triệu Trăn vẫn cảm giác, chuyện này còn chưa kết thúc….

****

Hành vi của Hoàng thượng khiến mọi người có chút chán nản, thẳng tới ngày hôm sau cũng chưa dậy nổi tinh thần.

Bao đại nhân bị hoàng đế chọc giận, ngay cả Triệu Trăn thuận mao nịnh nọt cũng không hết, sáng sớm cứ mang cái bản mặt đen xì vào triều.

Triệu Trăn học bài xong buồn bã ỉu xìu, bị một viên kẹo đường bắn trúng, ngẩng đầu vừa thấy, quả nhiên là Triển Chiêu.

Thấy Triển Chiêu mặc quan phục, Triệu Trăn có chút nghi hoặc: "Sư phụ muốn đi tuần sao?"

Triển Chiêu xoa xoa đầu bé: "Vừa rồi có người tới báo án, dân chúng một con phố đều nói, liên tục trong hai buổi tối đều thấy một bạch y quỷ ảnh, đến hừng đông liền phát hiện trong nhà mất trộm, súc vật, quần áo, vật dụng đều bị mất. Ta đang định tới hiện trường, ngươi cũng đi cùng đi."

Triệu Trăn nghĩ nghĩ, gần đây chuyện phiền lòng nhiều lắm, ra ngoài giải sầu cũng tốt.

Nhưng mà, bạch y quỷ ảnh?

Triệu Trăn trêu chọc nói: "Sư phụ, ngươi xác định không phải là do buổi tối Bạch đại ca bị mộng du… ai nha!!!" Triệu Trăn còn chưa dứt lời, liền cảm thấy sau gáy đau xót, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Thừa Ảnh đứng cách bé một bước ra phía ngoài, cánh tay vươn ra cách mình rất gần, ánh mắt có chút không cam lòng.

Triệu Trăn nheo mắt lại, nhìn hung khí rơi trên mặt đất — một nén bạc!

Thừa Ảnh không có khả năng động thủ đánh bé, tư thế này chắc chắn là muốn chặn ám khí nhưng không chặn được. Cho nên, người dùng bạc làm ám khí, thổ hào thừa tiền như vậy, tốc độ vừa nhanh vừa chuẩn đến Thừa Ảnh cũng không tiếp được, hơn nữa còn luôn bao che khuyết điểm cho Triển Chiêu, gặp sắc quên nghĩa, khuỷu tay xoay ra ngoài…

Triệu Trăn âm hiểm cười, nhặt nén bạc lên cất vào trong ngực mình, cười thân thiết vẫy vẫy tay chào Bạch Ngọc Đường: "Bạch đại ca ngọ an ~"

Bạch Ngọc Đường lập tức cảnh giác, tiểu bại hoại hôm nay sao lại ngoan như vậy?

****

Một hàng ba người tới hiện trường điều tra vụ án.

Vị trí con phố kia tương đối phồn hoa, cách trung tâm thành không xa không gần, giá nhà đất cũng không cao không thấp, ở nơi này đa số là các tiểu thương buôn bán nhỏ lẻ. Sau khi hỏi qua vụ việc, dân chũng đều tả có mắt có mũi, nhưng mỗi người tả một hình dạng, tuyệt không giống nhau…

Có người nói là ác quỷ mặt mũi hung tợn, có người nói là hồ tiên xinh đẹp động lòng người, còn có người kiên quyết ủng hộ "Tử bất ngữ: quái lực loạn thần*." Mấy vị đại nương thừa dịp giữ Triển Chiêu lại, đẩy mạnh tiêu thụ nữ nhi như hoa như ngọc nhà mình, mấy người khác lại dùng ánh mắt hoài nghi xem xét Bạch Ngọc Đường…. (Tử bất ngữ quái lực loạn thần: Đức Khổng tử không dạy về điều quái lạ, sức mạnh, sự rối loạn và năng lực siêu nhiên; mn có thể tìm hiểu rõ hơn trong Tứ Thư Bình Giải trang 169, đoạn 20.)

Ba người một đường đi qua hỏi thăm, phiền toái không thiếu, nhưng manh mối hữu dụng một cái cũng không có.

Triển Chiêu nhìn trời: "Sắc trời không còn sớm, chúng ta tìm một chỗ ăn cơm trước, đến tối lại quay lại."

Triệu Trăn và Bạch Ngọc Đường tự nhiên không có ý kiến, dựa theo cách lý giải của thời hiện đại chính là hai người bọn họ lần đầu hạ phó bản, thuần túy là tới cọ xát học hỏi kinh nghiệm.

Triệu Trăn nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường, bỗng nhiên đề nghị: "Sư phụ, chúng ta tới Lâm Giang lâu đi."

Lâm Giang lâu chính là tửu lâu nổi danh của thành Biện Lương.

Lão bản Lâm Giang lâu tên Lý Giai Hào, đừng thấy tuổi không lớn mà lầm, trù nghệ của hắn cực kỳ xuất thần nhập hóa.

Lý Giai Hào bối cảnh thần bí, làm người lại có sở thích cổ quái: bất luận vương công quý tộc hay dân chúng bình dân, buôn bán nhỏ, chỉ cần hắn thấy thuận mắt sẽ nấu cơm cho.

Ngôn hành cuồng vọng như thế, tự nhiên đưa tới rất nhiều chỉ trích, nhưng danh tiếng Lâm Giang lâu qua mấy lời chỉ trích lại càng ngày càng vang dội.

Những người không được ăn đồ do Lý Giai Hào làm, chỉ có thể cắn khăn chảy nước miếng ròng ròng. Triển Chiêu lại không có phiền não này. Lý Giai Hào thấy Triển Chiêu muốn bao nhiêu thuận mắt là có bấy nhiêu thuận mắt, mỗi lần nhìn thấy Triển Chiêu, tâm tình đều vô cùng tốt, ngay cả người đi cùng Triển Chiêu tới cọ cơm cũng đều có lộc ăn.

Tỷ như Triệu Trăn thường xuyên tới cọ cơm, hay như Bạch Ngọc Đường lần đầu đến cọ cơm.

Mỹ thực bày la liệt đầy một bàn, Triệu Trăn tự nhiên vui mừng khôn xiết, Bạch Ngọc Đường càng ăn càng rối rắm…

Lý Giai Hào này rốt cuộc có tật xấu gì?

— đừng có ngồi gần như vậy, sắp dán chặt vào người Triển Chiêu!

— móng vuốt đừng có sờ loạn, nấu cơm xong đã rửa tay chưa?!

Tròng mắt đảo loạn, tâm thuật bất chính, lỗ mãng láu cá Bạch Ngọc Đường ngồi một bên vừa lẩm bẩm vừa dùng đũa chọc chọc bát cơm.

Triệu Trăn vừa bận rộn nhai nhai gắp gắp vừa âm hiểm cười tà: Hô hô ~ mối thù một nén bạc

~Hết chương 10

Tác giả có lời muốn nói ……

[Hoàng thượng vạn tuế] kịch tổ dị văn lục

Cái gọi là cật hóa (ăn hàng, thô 1 chút thì là tham ăn.)

Triệu Trăn cầm kịch bản: “Sư phụ, sao ngươi lại dùng kẹo đường làm ám khí, bản tính cật hóa của ngươi chắc chắn sẽ bị bại lộ không thể nghi ngờ.”

Triển Chiêu vừa nhai kẹo vừa đáp: “Ta sao có thể là cật hóa, đều là do xuẩn tác giả bôi xấu ta.”

Bạch Ngọc Đường nhìn trời: “Miêu nhi, nhớ giữ bụng, tối còn ăn lẩu hải sản.”

Lẩu, hải, sản, tươi, sống! — ngự miêu đại nhân hai mắt “đinh” một cái sáng quắc như đèn pha.

Cái gọi là lấy lòng.

Mỗi khi Triệu Trăn nhớ nhầm lời thoại, tác giả lại một lần kêu NG, ngự miêu đại nhân xắn tay áo muốn giáo huấn đồ đệ.

Triệu Trăn nhanh chóng vuốt mông ngựa: “Sư phụ anh minh thần võ, ơn khắp lê dân, Thiên Thu muôn đời, nhất thống giang hồ!”

Khóe miệng Triển Chiêu giật giật: “Thực cmn quá thô tục…”

Triệu Trăn nghĩ nghĩ, lấy lòng nói: “Sư phụ từ bắc xuống nam, chiên xào ninh nướng, Đông Tây kim cổ, ăn khắp thiên hạ!”

Triển Chiêu: “….”

Bạch Ngọc Đường cầm kịch bản thản nhiên nói: “Rất thích hợp với ngươi.”

11. Quyển 1 - Chương 11

Ở Lâm Giang lâu ăn một bữa cơm, ăn tới mức khiến Bạch ngũ gia tắc nghẹn, suýt nữa tiêu hóa không thông.

Tới khi cả ba cơm no rượu say, Lý Giai Hào còn lôi kéo Triển Chiêu lưu luyến không rời, đứng ở cổng lớn dặn dò 15 lần "Có rảnh thường tới", lại cường điệu 20 lần "Không rảnh cũng thường tới", thẳng tới khi Triển Chiêu xách Triệu Trăn chạy đi, ba người mới thoát khỏi sự nhiệt tình quá độ của Lý Giai Hào.

Giờ khắc này, sắc mặt Bạch ngũ gia đã đen đến không thể đen hơn….

Triệu Trăn xoa xoa cằm: Mặt trắng còn có thể đen thành như vậy, Bạch đại ca chính là đang rất liều mạng.

Triển Chiêu vừa đi vừa trộm liếc Bạch Ngọc Đường, vẻ mặt kia rất giống loài mèo mỗi khi nhìn thấy chuyện gì khó tin.

Vì thế Bạch ngũ gia càng thêm tức ngực, tức giận nói: "Miêu đại nhân nhìn cái gì?!"

Triển Chiêu coi danh hiệu 'Ngự miêu' chính là sỉ nhục, nghịch lân, bãi mìn của đời mình! Ai chọc ta, ta chọc lại!

Triển Chiêu nheo mắt, nâng bảo kiếm Cự Khuyết trong tay: "Khẩu khí nóng vội như vậy, là đến tháng à?"

Đầu sỏ gây tội Triệu Trăn: "Phốc…."

Hậu quả của 'phốc' chính là, hai tầm mắt đằng đằng sát khí thi nhau bắn tới, một là dung nham nóng chảy, một là hàn băng lạnh giá, thật có thể nói là băng hỏa lưỡng trọng thiên. Triệu Trăn chịu đủ thời tiết nửa đông nửa hè, cúi đầu vắt óc suy nghĩ: Ta hiện tại nên đổ mồ hôi hay nên rét run đây? [Yah….]

Sắc mặt Bạch Ngọc Đường quả nhiên lại đen thêm một tầng, vươn tay muốn rút đao, Triển Chiêu nhanh chóng nhào tới đè lại: "Này, Khai Phong phủ có lệnh rõ ràng: cấm dùng binh khí đánh nhau ngoài đường nhiễu loạn dân chúng, cẩn thận bị Bao đại nhân bắt ném ngươi vào Tây Sơn cải tạo lao động!"

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn Triển Chiêu, bỗng nhiên nhướn mày nói: "Khai Phong phủ có cấm đứng bên đường ôm ôm ấp ấp không?"

Triển Chiêu mặt đầy ngạc nhiên: "Hô, ai lại quá vô đạo đức như vậy!"

Triển Chiêu đang định nhìn đông nhìn tây quan sát một chút, liền nghe Triệu Trăn ho khan hai tiếng, ánh mắt bất đắc dĩ nhìn mình. Triển Chiêu không hiểu gì, đánh giá tư thế của mình và Bạch Ngọc Đường một chút… "viu" một cái tránh ra thật xa, lỗ tai đỏ hồng ngửa đầu nhìn trời, biểu tình xấu hổ.

Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên bật cười, ngực không còn tức, mặt không còn đen, tâm tình mạc danh kỳ diệu sáng lạn vô cùng.

Triệu Trăn biểu tình nghiêm túc, ở trong lòng cười tới dậm chân: ai u, chỉ số EQ của hai vị đại hiệp cần được bổ sung thêm!

****

Sắc trời tối dần, ngã tư đường người ngựa qua lại ngày càng ít, rất nhiều tiểu thương dọc con phố cũng đã đóng cửa, đẩy xe về nhà.

Ba người thương lượng một chút, quyết định ôm cây đợi thỏ rình ở con đường này.

Vừa rồi lúc ăn cơm, Bạch Ngọc Đường chỉ mải lo tức ngực với luyện tập dùng mắt giết người, căn bản không ăn được bao nhiêu.

Lúc này tâm tình tốt, khẩu vị cũng ngon hẳn, tự nhiên muốn tìm cái gì đó để lấp đầy bụng.

Xa xa thấy một quán điểm tâm trông có vẻ sạch sẽ, liền quay đầu bảo sư đồ hai người kia chờ chút còn mình chạy đi mua điểm tâm.

Bạch Ngọc Đường rời đi mua đồ mất chút thời gian, lúc quay về đã thấy bên cạnh Triển Chiêu xuất hiện thêm một nam tử oai hùng!

Hai người vai kề vai đứng sát, châu đầu ghé tai, trò chuyện thật vui vẻ, bộ dáng trông rất quen thuộc…

— Tức ngực quá!

Bạch Ngọc Đường lại đen mặt, bóp nát túi điểm tâm, tùy tay vứt bỏ, ra vẻ bình thường đi tới gần.

Người lạ kia kinh ngạc nhìn hắn, Triệu Trăn đồng tình nhìn hắn, Triển Chiêu kỳ quái nhìn hắn: "Sao ngươi lại ném đi?"

Bạch Ngọc Đường lạnh mặt: "Thấy tức ngực." cái đồ con mèo chỉ biết trêu hoa ghẹo nguyệt, ong bướm vây quanh!

Triển Chiêu không nói gì, nhìn một túi điểm tâm cũng tức ngực, Bạch Ngọc Đường ngươi thực quá nhàn chán.

Oai hùng nam tử tựa hồ nhận thấy mình không được hoan nghênh, liền chắp tay nói với Triển Chiêu: "Nếu Triển đại nhân có chuyện quan trọng, Thường mỗ cáo từ."

Triển Chiêu cười nói: "Đa tạ Thường đại nhân cung cấp manh mối, hôm nào rảnh nhất định làm một bữa không say không về."

Thường đại nhân rời đi, Bạch Ngọc Đường giống như vô ý nói: "Xem động tác, trông giống người tham gia quân ngũ."

Triển Chiêu gật đầu: "Binh Bộ Thị Lang Thường Lỗi, cháu của Thường Thắng Thường lão tướng quân, đánh giặc rất giỏi."

Bạch Ngọc Đường liếc mắt, nghĩ bước tiếp theo nên nói gì mới không bị Triển Chiêu phát hiện.

Triệu Trăn đứng một bên còn thấy phát hoảng thay hắn, nhanh chóng tiếp lời: "Thường đại nhân vừa nói, bắt đầu từ nửa tháng trước, trong nhà một số quan viên lục tục bị trộm, tặc nhân không trộm đồ cổ tranh chữ chỉ trộm kim ngân châu báu và ngân phiếu. Bởi vì rất nhiều tài vật đều là tham ô được, bởi vậy không dám lộ ra, vẫn giấu diếm tới giờ."

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ: "Có thể nào là trùng hợp không?"

Triệu Trăn lắc đầu: "Cũng giống như vụ án chúng ta đang điều tra, nhà các quan viên đó đều từng thấy bạch y quỷ ảnh, hẳn không phải trùng hợp."

Bạch Ngọc Đường nghĩ không ra: "Tặc nhân này có tật xấu gì đây?"

Vừa lượn qua nhà các tham quan ăn trộm kim ngân châu báu, vừa đi trộm dưa muối của cải bát đũa chăn đệm của nhà bình dân?

Triển Chiêu cũng không hiểu: "Đợi đêm nay bắt được người liền minh bạch."

****

Triển Chiêu xách Triệu Trăn nhảy lên cao ẩn nấp dưới một mái hiên, thuận tay nhét Triệu Trăn vào trong góc, dặn dò: "Nếu đúng như những người chứng kiến nói lại, thấy có người tới quỷ ảnh liền biến mất, chứng tỏ gia hỏa này kinh công rất cao, ngươi ngồi đợi ở đây không được lên tiếng, đỡ cho đả thảo kinh xà."

Triệu Trăn tay chống quai hàm dùng lực gật đầu, lại khoa tay múa chân tạo hình chữ x niêm phong miệng lại, cam đoan không lên tiếng.

Cũng vừa lúc, ba người đợi không bao lâu liền nghe thấy có người la lên: "Quỷ tới! Quỷ tới rồi! quỷ tới tìm đồ!"

Triệu Trăn ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy xa xa đèn từng nhà dần sáng lên, rất nhiều dân chúng bị kinh động. Không gian tối đen, loáng thoáng lướt qua một vật thể bạch sắc… nhìn qua giống một người mặc đồ trắng chỉ là cự lý quá xa không nhìn rõ động tác.

Nhóm dân chúng thi nhau chạy ra cửa xem, còn ầm ĩ gọi nhau, có người hưng trí bừng bừng đuổi theo hóng.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc nhau, đang định động thủ bắt quỷ áo trắng, liền nghe Triệu Trăn "A" lên một tiếng.

Hai người đồng thời quay đầu lại trừng bé: đã bảo không được lên tiếng cơ mà!

Triệu Trăn nhanh chóng giải thích: "Không phải, thứ đó giống như bị cái gì đó treo lên."

Triển Chiêu híp mắt nhìn kỹ, quả nhiên trên trời cao tối mờ có một con hắc ưng rất lớn. Lúc này 'quỷ áo trắng' đang bay tới bên này, nhìn gần lại thấy thân thể 'quỷ áo trắng' cư nhiên là một ống tròn hình trụ, tứ chi cứng ngắc không gấp khúc, thực rõ rệt là một con bù nhìn mặc bạch y.

Cổ đại không có đèn đường, vừa vào đêm là trời tối đen, nhóm dân chúng đứng ngoài đường ngửa đầu nhìn lên, cũng chỉ có thể thấy một bóng trắng mơ hồ, hơn nữa tư thế bóng trắng quỷ dị chân không chạm đất, khó trách sẽ bị nhận lầm thành quỷ ảnh…

Bạch Ngọc Đường đột nhiên vươn tay ra kéo bù nhìn xuống, hình như dùng lực quá lớn mà dây treo đứt luôn.

Triệu Trăn còn nghe được tiếng phịch một cái, theo sau đó là mấy cái lông vũ màu đen rơi xuống, không đợi Triệu Trăn vươn tay ra bắt lấy lông vũ, Triển Chiêu đã nhanh chân bắt luôn con Hắc ưng đang kêu gào thảm thiết — Triển Chiêu so với hắc ưng bay càng cao càng nhanh hơn, mèo Phi Thiên cứu vớt thế giới, tada!

Nhóm dân chúng chạy tới xem, lúc đầu bị Bạch Ngọc Đường dọa sợ, cho rằng bay tới là một "Bạch y soái quỷ", sau này nhìn thấy Triển Chiêu mới an tâm.

Triển Chiêu túm con hắc ưng đang giãy dụa, trong lúc nó vùng vẫy lộ ra hai mắt sáng quắc ánh vàng

~Bạch Ngọc Đường khó được khi khen Triệu Trăn một câu "Không tồi", Triệu Trăn gãi gãi cằm, cảm thấy hổ thẹn sâu sắc.

Kỳ thật không phải do Triệu Trăn thông minh, nếu đổi thành bất cứ ai ở thời hiện đại, đều có thể lập tức nhìn rõ.

Người hiện đại không tin quỷ thần, lại xem một đống phim võ hiệp loạn thất bát tao, nhìn thấy cái gì bay bay, phản ứng đầu tiên chính là — treo dây! Hơn nữa cho dù Triệu Trăn không nói thì khi hắc ưng bay tới gần, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều sẽ phát hiện.

Bạch Ngọc Đường nhìn hắc ưng: "Con hắc ưng này hẳn là có người nuôi, hơn nữa chủ nhân của nó còn đang ở quanh đây."

Triển Chiêu vừa định nói chuyện, liền nghe phòng cách vách truyền tới tiếng nữ nhân thét chói tai: "Có tặc a a a a a —!"

(o)

Cao âm của vị nữ nhân này quả thật vô nhân tính!

Đầu mọi người đều ong ong chấn động, phản ứng đầu tiên không phải là bắt tặc mà là vươn tay bịt lỗ tai!

Theo tiếng kêu, một hắc ảnh từ trong phòng lảo đảo bò lết chạy ra, vừa chạy vừa chửi má nó, vừa đút ngón út vào lỗ tai ngoáy ngoáy.

Càng kiến mọi người kinh ngạc chính là, từ trong phòng chạy ra không chỉ có một tên hắc y mà lục tục có bảy tám tên hắc y thi nhau chạy ra, nhưng lại bị Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường một cước đá trở về.

Trong đó có một tên hắc y cường tráng, vừa vặn chạy trốn tới chỗ nóc nhà Triệu Trăn đang ngồi.

Nhìn thấy Triệu Trăn, trong nháy mắt, hắc y cường tráng lệ nóng doanh tròng, tựa hồ thấy được tia hy vọng trốn thoát, nhưng hạnh phúc thường ngắn ngủi, tráng hán vừa định bắt cóc Triệu Trăn, liền bị Thừa Ảnh vẫn ẩn thân ở chỗ tối một cước đá bay…

Mỗi ngày đều bị Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường các loại khi dễ, thật vất vả mới gặp được một cái bao cỏ, Thừa Ảnh cũng dốc sức liều mạng…

Cuối cùng, bảy tên hắc y khiêng tên hắc y cường tráng bị Thừa Ảnh đánh cho bầm dập, tất cả đều bị Triển Chiêu trói thành một chuỗi kéo về Khai Phong phủ.

****

Bao đại nhân gần đây tâm tình không tốt.

Tâm tình không tốt kéo theo ăn uống không tốt, ăn uống không tốt thì sắc mặt không tốt, sắc mặt không tốt thì… càng đen.

Bao đại nhân siêu cấp mặt đen ngay trong đêm thẩm vấn đám hắc y nhân… không cần thẩm vấn, đám hắc y nhân đã kêu cha gọi mẹ cung khai toàn bộ!

(*/ *) Hình ảnh kia rất hắc, ta không dám nhìn —

Hóa ra, đám hắc y nhân đó đều là đám giang hồ bại hoại, một tháng trước có người tới tìm bọn họ, bỏ tiền thuê bọn họ tới nhà đám quan viên ăn trộm. Đám hắc y nhân đều võ công qua quít, đại đa số đều không chịu đồng ý, nhưng tên kia tâm ngoan thủ lạt, một loạt giết chết những người phản đối.

Người nọ dạy bọn họ điều khiển hắc ưng, lại dạy bọn họ giả thần giả quỷ, làm cho bọn họ thừa dịp hắc ưng thu hút sự chú ý của dân chúng thì lẩn vào nhà đám quan viên trộm ngân phiếu. bởi vì chỉ trộm ngân phiếu rất dễ khiến người ta chú ý, người nọ còn kêu bọn họ trộm cả kim ngân châu báu, số kim ngân châu báu kia đều thuộc về đám hắc y nhân bọn họ.

Người nọ tựa hồ chỉ có hứng thú với ngân phiếu, mỗi lần đều tỉ mỉ đếm đếm, sau khi kiếm đủ liền bỏ rơi đám hắc y nhân bọn họ.

Còn chuyện đám hắc y nhân tới nhà dân chúng ăn trộm, đó là vì cái người bỏ tiền thuê bọn họ bỗng nhiên biến mất.

Hắc y nhân không bị trói buộc, cảm thấy trời bỗng xanh, cây bỗng tươi, hoa bỗng thơm, nhân sinh bỗng trở nên thực tốt đẹp!

Rồi có một ngày đám bại hoại bọn họ thương lượng với nhau: Số tiền chúng ta có rồi cũng có ngày sẽ tiêu hết, là một đám bại hoại có lý tưởng, có khát vọng, có mục tiêu, chúng ta không thể ăn rồi chờ chết, chúng ta không thể miệng ăn núi lở! vì thế nhóm bại hoại quyết định quay lại nghề cũ, khi dễ tiểu dân chúng yếu nhược…

Ngày đầu tiên nghiên cứu địa hình, ngày hôm sau trộm được một đống dưa muối củ cải nồi niêu xoong chảo…, ngày thứ ba đã bị bắt ngay tại trận.

Hắc y nhân nước mắt doanh tròng: chúng ta vô tội, chúng ta so với đậu hủ trộn hành lá còn trắng hơn

~Bao đại nhân thiết diện vô tư: Người đâu, ném hết chúng vào Tây Sơn cải tạo lao động!

Bạch Ngọc Đường dùng tay chọt chọt Triển Chiêu: “Lại ném vào Tây Sơn?”

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái: “Ném vào Tây Sơn cải tạo lao động là câu cửa miệng của Bao đại nhân.”

“Vậy Tây Sơn đến tột cùng là cái gì?” Triệu Trăn hiếu kỳ.

Triển Chiêu cười phá lệ thuần lương: “Tây Sơn là đồng ruộng a, ở đó các phạm nhân làm việc chăm chỉ, mồ hôi chảy như mưa, tương thân tương ái, quan tâm lẫn nhau, còn cổ vũ nhau cùng cố gắng, thể xác và tinh thần trong lao động đều được thăng hoa, nghe nói có phạm nhân hết thời hạn cải tạo còn không muốn rời đi, tình nguyện ở lại cùng một chỗ với các bạn tù thân thiết.”

Một đám tráng hán cơ bắp thì tương thân tương ái cái gì… (Jer: câu này nhiều ý nghĩa nha =))))

Hình ảnh đó có thể xem sao?!

Hết chương 11

12. Quyển 1 - Chương 12

Gần đây bên trong kinh thành không yên ổn.

Hoặc là nói, bề ngoài thì vẫn yên bình nhưng mạch nước ngầm lại đang sôi trào.

Nguyên nhân chính là vì vụ án hoàng hậu một tay thao túng thái tử giả.

Vụ án thái tử giả được phá, bình thường không quản lý chuyện triều chính, hoàng đế Triệu Hằng bỗng nhiên tung ra mấy đạo thánh chỉ.

Lý phi nương nương rửa sạch oan khiêm, một nhà Lưu thị trảm đầu thị chúng, Lưu hoàng hậu biếm lãnh cung…

Số quan viên ủng hộ Triệu Thụ Ích và Lưu hoàng hậu đều tầng tầng bị kéo xuống ngựa, người này liên lụy người kia tất cả đều bị bại lộ, cấm quân phụng mệnh xét nhà đều bận rộn tới chân không chạm đất. Bất ngờ đón mưa to gió bão khiến văn võ bá quan ai nấy đều cảm thấy bất an, ngay cả hoàng thân quốc thích không tham chính cũng đều cụp đuôi nằm im.

Bên ngoài đại loạn nhưng lại chả ảnh hưởng xíu xiu gì tới Triệu Trăn, bởi vì bé đang bận rộn chuẩn bị cho đại điển sắc phong.

Lần trước sắc phong Triệu Thụ Ích, không làm đại điển sắc phong chính thức, cũng không tế bái từ đường, sửa gia phả, ngoài miệng thì nói chiếu cáo thiên hạ, nhưng kỳ thật ngay cả một tờ cáo thị cũng không có, chỉ có hoàng đế hạ chỉ sắc phong, chúng thần sửa miệng, cái tên Triệu Thụ Ích ngay cả trong tỉnh Hà Nam cũng không truyền ra ngoài.

Lần này tới phiên Triệu Trăn hoàn toàn khác hẳn, Hoàng thượng lên tiếng gợi ý, các thủ tục rườm rà của đại điển đều được thực hiện chu đáo hoàn thiện không bỏ cái nào! Không chỉ kèn trống chiêu cáo toàn quốc, ngay cả các nước hàng xóm láng giềng cũng nghe được tin vui, đều cử đặc phái viên mang lễ vật tới chúc mừng, thuận tiện vây xem vị hoàng đế tương lai.

Triệu Trăn bị lão hoàng đế mang đi khắp nơi làm vật triển lãm, mỗi ngày cảm giác tồn tại đều tưng bừng khí thế, thu hút tất cả mọi ánh nhìn của người tới tham quan.

Tuy rằng nhận được vô số lời ca ngợi, nhưng thực tâm hay giả ý chỉ có trời biết.

Triệu Trăn không phải con nít thật sự, sẽ không vì mấy câu khách sáo của người khác mà đều coi là thật, sự bình tĩnh của bé cũng vì vậy mà gia tăng không ít.

****

Sau khi trở thành thái tử, áp lực học tập bất chợt tăng cực đại, tam đại học sỹ uyên bác trứ danh xếp hàng lên lớp cho bé.

Nội dung phải học trải dài toàn diện, tứ thư ngũ kinh, cầm kỳ thi họa, lịch sử địa lý… trong đó, lão tiên sinh dạy số học bị Triệu Trăn dụng tâm thuyết phục, lão tiên sinh dạy thư pháp bị chữ viết như sâu lông của Triệu Trăn làm cho tức khí sinh bệnh, đại sư phụ dạy võ nghệ bị Triệu Trăn đuổi về nhà.

Còn về lý do…

Triệu Trăn vỗ ngực bày tỏ: Ta có sư phụ rồi, sư tôn đại nhân manh manh đát

~Sau đó, Triển Chiêu đối với lời giải thích này phi thường bất mãn: Cái gì gọi là manh manh?….. còn đát?!

Triệu Trăn quang vinh thăng chức thái tử, nhưng vẫn như cũ giống dã hài tử, không một chút cảm thấy mất tự nhiên.

Lão hoàng đế gần đây bề bộn nhiều việc, trừ mỗi ngày hoàn thành nghĩa vụ mang Triệu Trăn vào triều tạo cảm giác tồn tại ra, thì vội vàng thanh lý thế lực dư đảng còn sót lại của Lưu thị, nên xét nhà thì xét nhà, nên biếm quan thì biếm quan, nên sung quân thì sung quân…..

Điều đáng nhắc tới chính là, lão hoàng đế cư nhiên thật khác người, đưa Triệu Thụ Ích tới chỗ hoàng hậu làm con trai tẫn hiếu? Triệu Trăn thiết nghĩ, Lưu hoàng hậu mỗi ngày đều nhìn thấy bản mặt Triệu Thụ Ích giống hệt lão hoàng đế, chắc sẽ giảm thọ mười năm mất.

Lão hoàng đế bận rộn cùng đám quân thần phân cao thấp, sớm đem tiện nghi nhi tử ném ra sau đầu. Học hành tốt xấu gì không quan trọng, an toàn bản thân không quan tâm, hoàn toàn là thái độ mặc kệ, khiến Triệu Trăn ở trong cung tiêu diêu tự tại tự sinh tự diệt.

Triệu Trăn như thế lại càng vui vẻ thoải mái, càng có thời gian hớn hở chạy nhảy khắp nơi, mỹ kỳ danh viết: trải nghiệm và quan sát dân tình.

Một số đại thần thực bất mãn. Từ khi thái tử điện hạ y như con thỏ chạy lông nhông khắp nơi, khiến đám quan viện bọn họ mỗi ngày lén lút đi lại trên đường y như làm tặc, đều sợ bị Triệu Trăn bắt gặp. Nguyên nhân cũng là do phương thức chào hỏi của Triệu Trăn với bọn họ rất hung tàn…

Triệu Trăn cầm chiếc bánh bao nhân thịt cười tủm tỉm nói: "Lý đại nhân, mua quan bán chức cũng niêm yết bảng giá công khai, quả nhiên là vị quan tốt thanh liêm chính trực!"

Mũ ô sa của Lý đại nhân không giữ được.

Triệu Trăn cầm quế hoa cao cười tủm tỉm nói: "Trương đại nhân, trong thời gian làm việc còn rảnh rỗi đi thăm nhân tình, quả nhiên là năng thần cần cù!"

Trương đại nhân che mặt xấu hổ.

Triệu Trăn liếm liếm kẹo mút cười tủm tỉm nói: "Triệu đại nhân, nghe nói lệnh công tử khi nam bá nữ, nóng lạnh không kiêng, thực là phụ tử chi phong!"

Triệu đại nhân xấu hổ, giận dữ muốn chết.

Triệu Trăn cầm bát đậu hoa cười tủm tỉm nói: "Vương đại nhân, tuổi ông cận cổ lai hy mà vẫn còn tới thanh lâu, quả nhiên là long tinh hổ mãnh chân hán tử!"

Vương đại nhân thiếu chút nữa treo cổ tự sát…

Thường xuyên qua lại, văn võ đại thần dù có hiềm khích với nhau hay không đều chưa từng đoàn kết như thế, đồng tâm hiệp lực dâng tấu: Thiên kim chi tử đi lại trên đường rất nguy hiểm, thế giới bên ngoài đầy rẫy cạm bẫy, đi trên đường cũng có thể gặp nguy hiểm loạn đao phân thây, thái tử điện hạ ngài không có việc gì thì đừng rời khỏi cung nữa!

Lão hoàng đế nhìn Triệu Trăn một chút: Tự mình gây chuyện, tự mình giải quyết.

Triệu Trăn vẻ mặt thụ giáo, hớn hở quay sang kêu gào với Ngự sử Trung Thừa là người vui nhất trong đám nói: bản cung không biết hóa ra trị an dưới chân thiên tử lại kém như vậy, may mắn được Ngự Sử đại nhân nhắc nhở! Cả triều văn võ bá quan đều ngồi không ăn bám, duy một mình ngài là trung quân ái quốc, ô hô

~~Thái tử điện hạ vận dụng những gì học được tới xuất thần nhập hóa, Ngự Sử đại nhân khóc không ra nước mắt, chỉ có thể cắn răng khấu tạ thái tử.

Mấy vị đại thần phụ trách trị an kinh thành nằm không cũng trúng đạn, cơ hồ muốn dùng ánh mắt chọc thủng vài lỗ trên người Ngự Sử đại nhân.

Ngự Sử đại nhân khóc không ra nước mắt vừa ngẩng đầu lên, thình lình chống lại cặp mắt hắc bạch phân minh của Bao Chửng, sợ tới mức giật mình thon thót!

Hỏng, Khai Phong phủ cũng có phụ trách trị an kinh thành, bị lão Bao nhớ thương thật quá bất hạnh!

Bản quan gần đây có ăn hối lộ trái pháp luật sao? Hình như, có đi…

bia mộ . . . (((m -___-)m

****

Sau khi hạ triều, Triệu Trăn vẫn như cũ ra khỏi cung, lần này lý do càng thêm chính đáng vĩ đại: Thị sát trị an!

Triệu Trăn theo dòng người tan triều đi ra ngoài, từ xa đã nhìn thấy Triển Chiêu đứng cạnh kiệu của Bao đại nhân, đang nói chuyện cùng với một người cũng mặc quan phục.

Đến gần mới phát hiện, người nói chuyện với Triển Chiêu, chính là Binh bộ thị lang Thường Lỗi lúc trước đã cung cấp manh mối.

Triệu Trăn đi qua nói chuyện phiếm với mấy vị đại thần, tới khi Thường Lỗi đi rồi mới lại gần bát quái: "Có chuyện gì vậy?"

Triển Chiêu ngó ra sau bé nhìn nhìn, hỏi: "Đại nhân đâu?"

"Đại nhân lưu lại nghị sự, bảo chúng ta về phủ trước."

"Ừ…" Triển Chiêu xoa xoa cằm, tựa hồ có chút hoang mang: "Vừa rồi Thường đại nhân nói cho ta biết, gần đây lại phát sinh mấy vụ mất trộm trong nhà các quan viên, tuy rằng không dám lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, nhưng… có phải hắn coi ta là đồ ngốc hay không?"

Triệu Trăn vẻ mặt đầy kinh ngạc: "Ngươi, ngươi cư nhiên phát hiện!"

Triển Chiêu liếc mắt: "Yah, ngữ khí của ngươi thực kỳ quái…"

Con người Triển Chiêu, dung mạo, tính cách, cách đối nhân xử thế không có chỗ nào không tốt, khuyết điểm duy nhất chính là — trì độn.

"Này còn không rõ sao?" Triệu Trăn thở dài: "Thường đại nhân tính cách lãnh đạm, cũng không phải loại người thích buôn chuyện, vì sao lại chủ động cung cấp manh mối cho ngươi, lại còn nhắc nhở tới tận hai lần, là hai lần đó!" Triệu Trăn vươn hai ngón ta ra nhấn mạnh: "Vốn cho rằng hắn có ý đồ quấy rối ngươi, hiện tại xem ra, càng giống mượn đao giết người…"

Triển Chiêu cốc một cái lên đầu Triệu Trăn: "Cái gì gọi là có ý đồ quấy rối ta, không được dùng loạn thành ngữ!"

Triệu Trăn đành phải lảng sang chuyện khác: "Bạch đại ca đâu? Hai người không phải luôn như hình với bóng sao, tách ra rồi?"

Triển Chiêu mặt mày chính trực: "Triển mỗ và Bạch huynh là quân tử chi giao!"

Triệu Trăn: ha ha, ta sắp không biết bốn chữ [quân tử chi giao] viết thế nào rồi….

****

Lúc này, một nhân vật chính khác trong [quân tử chi giao] đang đứng trên nóc nhà cách đó không xa.

Hôm nay thật sự là 'trùng hợp', Bạch ngũ gia nhàn đến vô sự bèn lên nóc nhà tản bộ, chính là 'trùng hợp' nhìn thấy cổng lớn hoàng cung, 'trùng hợp' nhìn thấy các đại thần tan triều, 'trùng hợp' nhìn thấy cỗ kiệu của Bao đại nhân, lại 'trùng hợp' nhìn thấy Triển Chiêu và Thường Lỗi đứng nói chuyện…

Thực sự là trùng hợp?

Tuyệt đối là trùng hợp!

Lấy trí nhớ thiên tài gặp qua là không quên được, Bạch ngũ gia chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra Thường Lỗi, nhất thời tâm tình không tốt.

Giống Triệu Trăn, Bạch ngũ gia từ cái nhìn đầu tiên gặp Thường Lỗi đã cảm thấy người này rắp tâm bất lương. [Yah….]

Thấy Thường Lỗi khởi kiệu rời đi, Bạch Ngọc Đường liền đi theo.

Cỗ kiệu của Thường Lỗi không đi đường chính, ngược lại chui vào trong một con hẻm nhỏ, càng đi càng tĩnh lặng.

Cỗ kiệu dừng lại, Thường Lỗi đi ra — lúc vào trong kiệu còn mặc quan phục, hiện tại bước ra lại đổi thành thường phục.

Thường Lỗi ra hiệu cho kiệu phu đứng chờ ở đó, một mình bảy quẹo tám rẽ đi vào trong con hẻm, cuối cùng dừng trước cửa một căn nhà bán đồ cũ vắng tanh.

Cửa hàng đồ cũ làm ăn không tốt, tiểu hỏa kế đang ngủ gà ngủ gật trên quầy, Thường Lỗi nhíu mày, đi vào gõ gõ lên mặt bàn.

Tiểu hỏa kế bừng tỉnh, thấy là Thường Lỗi, lập tức lộ ra khuôn mặt tươi cười: "Ai u, là Thường gia, hôm nay tới sớm vậy."

Thường Lỗi không muốn nhiều lời, từ trong ngực lấy ra một tập ngân phiếu đưa cho hỏa kế: "Khẩn cấp."

Bạch Ngọc Đường nhìn tập ngân phiếu trong lòng khẽ động.

Tiểu hỏa kế đang định vươn tay tiếp nhận ngân phiếu, dị biến nổi lên!

Thường Lỗi bỗng nhiên thu hồi ngân phiếu, một tay bóp cổ tiểu hỏa kế: "Ngươi là ai?!"

Đúng lúc này, một đám hắc y nhân từ trong tiệm tạp hóa xông ra, có tên tay cầm khóa sắt, xem ra là muốn bắt sống Thường Lỗi.

Dù đối phương người đông thế mạnh, nhưng Thường Lỗi cũng không phải ăn chay, song phương có qua có lại, trong thời gian ngắn lực lượng ngang nhau. Đáng tiếc mãnh hổ không chịu nổi nhiều lang, Thường Lỗi bị tên hỏa kế giả dùng ám khí đánh lén thành công, sau khi trúng độc thể lực chống đỡ không nổi bị bắt ngay tại trận. Hắc y nhân đang định trói Thường Lỗi lại, bỗng nhiên từ trên trời bay tới một viên gạch, a không, là gạch ngói!

Viên ngói vừa nhanh vừa chuẩn vừa vững vừa hung, còn tự mang theo cường lực quay về, viên ngói vừa bay vừa xoay tròn liên tiếp đánh trúng mũi đám hắc y nhân, nhóm hắc y nhân máu mũi thi nhau trào ra, bộ dạng miễn bàn có bao nhiêu thê thảm. (*° °*)

Bên mình người chết quá nửa mà địch nhân đến cái bóng cũng không thấy, hỏa kế giả nhanh chóng hạ lệnh rút lui.

Thẳng tới khi con hẻm nhỏ trở lại sự tĩnh lặng vốn có, Thường Lỗi mới mở mắt ra: "Đa tạ cứu giúp."

Không biết từ khi nào, Bạch Ngọc Đường đã đứng ở phía sau hắn: "Thường đại nhân nên tới Khai Phong phủ một chuyến."

Thường Lỗi một trận do dự. Dù hắn không phải là người thông minh gặp qua liền nhớ nhưng con người Bạch Ngọc Đường đặc biệt nổi trội như vậy, ai thấy đều khó quên. Tuy rằng cảm kích Bạch Ngọc Đường có ân cứu mạng nhưng Thường Lỗi vẫn ôm quyền nói: "Ân cứu mạng quyết không chối từ, nhưng Thường mỗ còn có việc quan trọng, thứ nan tòng mệnh (khó mà nghe theo)."

Bạch Ngọc Đường ngược lại không tỏ vẻ gì, dù sao hắn cũng là thuận tay cứu người, nhưng người này tựa hồ hữu dụng đối với Triển Chiêu…

Chậc, phiền toái muốn chết, sớm biết vậy không thèm cứu.

Đang mải phát sầu, liền nghe thấy một giọng nói trẻ con vang lên: "Hóa ra thực sự đi trên đường cũng gặp được nguy hiểm loạn đao phân thây, suýt nữa thì oan uổng Ngự Sử đại nhân." Triệu Trăn nắm tay Triển Chiêu cười hì hì ra lệnh cho phía sau: "Còn không mau đỡ Thường đại nhân đứng lên."

Phía sau đi ra một người là một trong những kiệu phu của Thường Lỗi.

Hình tượng vị kiệu phu này so với đám hắc y nhân bị Bạch Ngọc Đường đánh cũng không sáng sủa hơn bao nhiêu…

Thấy sắc mặt Thường Lỗi không tốt, kiệu phu nhanh chóng giải thích: "Thuộc hạ bị một tên áo đen ra tay đánh lén, may mắn có Triển đại nhân kịp thời cứu giúp."

Sắc mặt Thường Lỗi hơi xám lại: "Những người khác đâu?"

"Đều bị thương nặng, đã được Khai Phong phủ đưa đi chữa trị rồi."

"Khai Phong phủ…" Khóe miệng Thường Lỗi thoáng co rút, ánh mắt nhìn Triển Chiêu có chút bất đắc dĩ.

Triển Chiêu mỉm cười vỗ vỗ vai Thường Lỗi: “Thường đại nhân bị thương không nhẹ, Trương Long Triệu Hổ, mau đỡ Thường đại nhân lên cáng.”

Trương Long Triệu Hổ đã sớm đứng chờ một bên, đặt một bộ cáng đơn giản xuống đất: “Thường đại nhân đắc tội!”

Thường Lỗi trầm mặc thật lâu sau mới cắn răng nói: “Đa tạ Triển đại nhân!”

Biết rõ hắn không thể động, còn cố tình điểm đại huyệt toàn thân hắn, thật sự cảm tạ!

Hết chương 12

13. Quyển 1 - Chương 13

Thường Lỗi “bị thương nghiêm trọng” được Vương Triều Mã Hán nâng về Khai Phong phủ.

Thừa dịp Công Tôn đang giải độc cho Thường Lỗi, Triển Chiêu cầm mấy tấm ngân phiếu tùy thân của Thường Lỗi lên lật qua lật lại xem xét nghiên cứu.

Đầu tiên, đây không phải ngân phiếu giả, mặt phải không có tổn hại gì, mặt trái không có chữ viết, nhìn thế nào cũng chỉ là ngân phiếu bình thường.

Triển Chiêu buồn bực nhìn Bạch Ngọc Đường: “Ngươi xác định không nhìn lầm?”

Bạch Ngọc Đường thiếu hứng thú: “Có một đoạn thời gian đóng cửa không thấy được, có lẽ lúc đó hắn đã thừa dịp hủy ngân phiếu đi.”

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường bơ phờ, có chút khó hiểu: “Hai ngày nay sao ngươi cứ ỉu xìu vậy?!”

Bạch Ngọc Đường nâng mí mắt, lười biếng liếc Triển Chiêu một cái: hỏi ta, ta có biết cũng không nói.

Triển Chiêu vô tội bị lãnh đạm, có chút ủy khuất, biểu tình mờ mịt.

Khóe miệng Triệu Trăn liên tục co giật, khi ngạo kiều gặp gỡ thiên nhiên ngốc, đến tột cùng là ai khổ bức hơn ai?

Vươn tay cầm tập ngân phiếu, Triệu Trăn giơ từng tờ lên dưới nắng nhìn kỹ, khỏi cần nói, Triệu Trăn đã thực sự tìm được manh mối. Mặt trái một tờ ngân phiếu trong đó có thể thấy mấy dấu vết nhợt nhạt, nhìn qua giống văn tự, chỉ là chữ quá mờ nhạt, nội dụng thế nào không thể thấy rõ.

Kỳ thật đây là một trong những trò nghịch bằng bút người hiện đại rất hay chơi, dùng vật cứng gì đó viết đè lên giấy, sẽ lưu lại dấu vết nhợt nhạt, dùng đầu bút chì tô loạn xung quanh, chữ viết sẽ hiện ra. Nơi này không có bút chì, Triệu Trăn hỏi quản gia Bao Thành lấy hộ một cục than, bôi cho tay đen xì, nhẹ nhàng di di lên mặt sau tấm ngân phiếu. Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thấy lạ đều xán lại ngồi xem.

Phong thư này rất ngắn, chỉ có vài câu ân cần thăm hỏi cùng mấy câu thơ tình ái.

Ba người đều có chút không hiểu, phí công lớn như vậy làm gì, sao không viết hẳn một bức thư tình đi?

Vậy nếu Thường Lỗi gặp chuyện bất trắc trên đường, đó chẳng phải là một bức thư tình dẫn tới huyết án sao?

Lúc Công Tôn đi vào vừa lúc thấy Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Triệu Trăn ba cái đầu túm tụm lại một chỗ, không khỏi có chút hết nói nổi.

Triệu Trăn tuổi còn nhỏ, Triển Chiêu xưa nay vốn hoạt bát, hai người bọn họ làm ra mấy hành động trẻ con thì không có gì đáng ngạc nhiên nhưng đến cả người đứng đắn nghiêm túc như Bạch Ngọc Đường, giơ tay nhấc chân đều vô cùng soái khí, mới chỉ tới Khai Phong phủ không bao lâu, dường như quậy phá so với hai thầy trò nhà kia càng ngày càng ‘tinh quái’ hơn….

Công Tôn vừa cảm thán vừa hưng trí bừng bừng châu đầu vào xem: “Mấy người đang xem cái gì vậy?!”

— xem ra bị hai thầy trò kia ảnh hưởng xấu, không chỉ có một mình Bạch Ngọc Đường.

****

Sau khi nghe những gì Triển Chiêu nói lại, Công Tôn cầm tờ ngân phiếu lên khẽ ngửi ngửi: “Này có thể là thư trong thư.”

Ba người đều tò mò nhìn hắn: Cái gì là thư trong thư?

Công Tôn cười thần bí: “Chờ chút, ta làm ảo thuật cho các ngươi xem.”

Công Tôn bỏ tờ ngân phiếu xuống, xoay người trở về phòng cầm hòm thuốc tới, chai chai lọ lọ đặt lên bàn bắt đầu phối dược thủy.

Triển Chiêu có chút phát sầu: “Thường Lỗi dù sao cũng là quan tam phẩm, nếu không thể chứng minh hắn có liên quan tới vụ án, hắn hẳn sẽ không chịu phối hợp.”

Triệu Trăn nắm chặt tay, e sợ thiên hạ không loạn nói: “Này dễ thôi! Chúng ta có thể thả hắn đi trước, chờ tới khi hắn đi một mình, thuê đám côn đồ cướp ngân phiếu về! Cho dù trong lòng hắn có hoài nghi cũng không có chứng cớ chứng minh chúng ta làm, hô hô hô hô

”

Triển Chiêu trợn trắng mắt lườm bé: “Toàn đưa ra tối kiến, còn không bằng trực tiếp trộm ngân phiếu đi, khiến hắn câm điếc ăn hoàng liên*.” (hoàng liên là một loại thuốc đắng nhất trong số thuốc đông y, ý nói biết mà không nói năng được gì.)

Đến lượt Công Tôn trợn trắng mắt lườm hai thầy trò: “Sớm cho hắn dùng dược, ngủ một lèo tới tận sáng mai, đến thần tiên cũng không khua dậy là được rồi.”

Bạch Ngọc Đường câm nín nhìn trời: Nơi này có thật sự là Khai Phong phủ mà không phải sơn trại đầm rồng hang hổ của đám phỉ tặc chứ?

Phối dược xong, Công Tôn đốt một chậu than, cầm tờ ngân phiếu đã nhúng qua dược thủy hơ hơ trên lửa.

Rất nhanh, những chữ viết được che dấu trên tờ ngân phiếu dần hiện ra, ba người vừa thấy liền kinh sợ.

Nội dung phong thư này, cư nhiên là Thường Lỗi khuyên can người nào đó không được ám sát hoàng đế?

Dựa theo lời lẽ trong thư…

Thường Lỗi cùng người nào đó thường xuyên dùng ngân phiếu truyền tin, trong đó một tập ngân phiếu trong quá trình vận chuyển bị đánh cắp. vốn tưởng rằng thư trong thư sẽ không bị phát hiện, nhưng trong kinh thành bỗng dưng liên tiếp xảy ra trộm cắp, khiến Thường Lỗi đứng ngồi không yên, hoài nghi nội dung thư tín đã bị lộ.

Nếu nội dung thư đã bị lộ, vậy tên ăn trộm vừa muốn tìm các bức thư khác cũng là muốn tìm tới hắn.

Cuối cùng Thường Lỗi còn viết: hắn đã tiêu hủy mọi tờ ngân phiếu thư tín, đây có thể là lần liên lạc cuối cùng của bọn họ. Cũng nhiều lần khuyên đối phương dừng việc ám sát, hoặc là nên sống yên ổn, hoặc là dứt khoát đi tha hương. “Cho dù ta có gặp bất trắc cũng không cần báo thù cho ta.”

Đọc xong bức thư, mọi người lại có cái nhìn khác về Thường Lỗi, vốn tưởng hắn là độc thủ đứng sau màn, hóa ra lại là chiến hữu thân thiết.

Nhưng với thân phận của Thường Lỗi, sao có thể quen biết một bằng hữu muốn ám sát hoàng đế?

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, khó trách vừa rồi Thường Lỗi có nói ‘có việc quan trọng’, chuyện này quả thật rất cấp bách.

Triển Chiêu có chút hối hận: “Sớm biết thế thì đã không đưa Thường Lỗi về đây, còn có thể tìm hiểu rõ nguồn gốc ngọn ngành.”

Công Tôn khoát tay: "Vô phương, Thường Lỗi đã bị bại lộ, bằng không cũng sẽ không bị ám sát, điều trọng yếu trước mắt chính là tìm ra được 'người kia'. Trong thư có nhắc tới, người kia muốn nhân cơ hội diện thánh để ám sát Hoàng thượng, chúng ta có thể bắt tay điều tra từ chỗ này."

Triển Chiêu đỡ trán: "Bá quan văn võ trong triều đông như vậy, chả khác gì mò kim đáy bể."

Triệu Trăn xoa xoa cằm, bỗng nhiên nói: "…. Hình như ta biết là ai."

Ba người đều quay sang nhìn bé: "Ai?"

Triệu Trăn có chút lúng túng, ngoắc ngoắc Thừa Ảnh đang ngồi trên xà nhà xuống.

"Thừa Ảnh, ngươi còn nhớ lần trước tổ chức gia yến không, có hai cung nữ nhàn hạ nói chuyện phiếm, có nhắc tới một phò mã bị bệnh."

Thừa Ảnh biết rõ hoàng tộc Triệu thị, nghĩ nghĩ nói: "Ý ngài là phò mã Lâm Lang của Huệ Quốc công chúa, khi khai tiệc, các phò mã công chúa đều song song cùng nhau đi vào, chỉ có Huệ Quốc công chúa là lẻ loi một mình, nghe nói Lâm phò mã thật sự bị bệnh nặng."

"Chính là người này." Triệu Trăn vỗ tay một cái: "Ta bởi vì hiếu kỳ mà từng hỏi thăm một chút."

"Phò mã Lâm Lang vốn văn võ song toàn, còn đậu Thám Hoa, ai ngờ bị Huệ Quốc công chúa kiêu ngạo ngang ngược coi trọng, ép buộc người ta bỏ rơi thê tử. Lâm Lang thà chết không từ, Hoàng thượng yêu thương công chúa, lợi dụng tính mạng cha mẹ thê nhi cửu tộc nhà hắn áp chế, rốt cuộc bắt Lâm Lang thỏa hiệp. Phò mã không thể tham chính, khát vọng một đời của Lâm Lang cứ thế trôi theo lưu thủy, cả người suy sụp, ngày ngày sống trong men say."

Tất cả mọi người kinh ngạc: "Tuy rằng rất thảm nhưng cũng không đến mức phải đi ám sát hoàng đế đi."

Tội ám sát hoàng đế chính là trọng tội bị tịch thu tài sản, chém đầu cả nhà, Lâm Lang năm đó nếu đã thỏa hiệp, sao đột nhiên lại thay đổi.

Triệu Trăn lắc đầu: "Vốn không đến nỗi này. Nhưng gần đây, mẫu thân Lâm Lang bị bệnh nặng, tâm nguyện duy nhất trước khi chết chính là được gặp mặt tôn tử (cháu trai) một lần. Công chúa không chịu đáp ứng, Lâm Lang phải dùng cái chết để uy hiếp, công chúa bất đắc dĩ mới nói ra chân tướng, hóa ra thê nhi năm đó của Lâm Lang đã sớm bị hoàng đế ban chết, thi cốt vô tồn…"

Cố nhân đều muốn lúc nhập thổ vi an (chết được yên bình), thi cốt vô tồn, bốn chữ này lại quá mức nặng nề.

"Mẫu thân Lâm Lang không chịu nổi đả kích, ngay trong đêm liền nhắm mắt xuôi tay, lão cha cũng bệnh nặng sắp chết, không biết hiện tại thế nào."

Mọi người đều trầm mặc, dù đã sớm biết lão hoàng đế là nhân tra, nhưng Hoàng thượng lần lượt mỗi lần đều vượt quá giới hạn mới của cái từ nhân tra này.

"Chí lớn không thành, lưng đeo danh bất nghĩa, tang thê, tang tử, tang mẫu, phụ thân sinh mệnh sắp đứt…"

Triệu Trăn thở dài: "Nếu ta là Lâm Lang, ta cũng sẽ báo thú, khi nào chưa giết sạch một nhà Triệu thị liền không thể nào khoái hoạt."

Bạch Ngọc Đường đột nhiên nói: "Huệ Quốc công chúa có phải do hoàng hậu sinh không?"

Triệu Trăn sửng sốt: "Sao ngươi biết?"

Bạch Ngọc Đường lạnh lùng cười, ánh mắt lạnh thấu xương: "Ngẫm lại chuyện Triệu Thụ Ích liền minh bạch. Hoàng thượng cố ý nuông chiều công chúa Huệ Quốc, cố ý bức tử thê nhi Lâm Lang, hắn gả công chúa cho Lâm Lang, căn bản không phải xuất phát từ sủng ái. Đối với một nữ nhân mà nói, có nỗi tuyệt vọng nào so được sự oán hận của trượng phu với mình, Hoàng thượng không phải đang tra tấn Lâm Lang mà là tra tấn công chúa!"

****

Nghị sự hôm nay chấm dứt đặc biệt muộn, khi mấy vị đại thần rời khỏi hoàng cung, sắc trời đã sớm tối mờ.

Bao Chửng đi cuối cùng, cau mày, thần sắc có chút mỏi mệt, càng nhiều là sầu lo.

"Bao khanh sắc mặt không tốt, có phải thân thể không khỏe?"

Bao Chửng ngẩng đầu, là Bát vương gia đang hỏi thăm, ông nhanh chóng chắp tay nói: "Vương gia phí tâm, Bao Chửng không đáng ngại."

Bao Chửng và Bát vương gia sóng vai đi cùng nhau, hai người một đen một trắng, một cường tráng một văn nhược, nhưng lại đều sầu mi khổ kiểm (đăm chiêu ủ dột) giống nhau.

Trong lòng hai người đều có tâm sự, lại không thể nói cho người ngoài biết, chỉ có thể trầm mặc bước đi.

Hoàng hậu tuy rằng âm mưu họa quốc, nhưng sự tồn tại của nàng ta tựa như dây cương quấn quanh cổ Hoàng thượng, có thể ngăn chặn Hoàng thượng tùy ý làm bậy. Từ khi hoàng hậu bị biếm lãnh cung, trên người Hoàng thượng không còn xiềng xích trói buộc, ngôn hành cử chỉ càng ngày càng tùy tiện, lấy cớ tẩy sạch dư đảng mà oan uổng bỏ tù rất nhiều người….

Đợi xa giá Bát Hiền vương rời đi, Bao Chửng mới xoay người đi tới trước cỗ kiệu hoàng cung phân cho ông.

Đây là lệ thường.

Cung cấm sâm nghiêm, xe ngựa của đại thần trừ lúc hạ triều, còn lại không thể tùy ý đi lại trong hoàng cung, càng không thể lưu lại thời gian dài. Nếu đại thần nào lưu lại nghị sự với Hoàng thượng, tự nhiên sẽ có xa mã và xe kiệu hoàng thành hộ tống về tận nhà. Bao Chửng thường xuyên bị lưu lại nghị sự, xa mã và kiệu phu ông đều đã gặp qua, chỉ là lần này kiệu phu trông thập phần lạ mắt…

Bao Chửng nhìn nhìn kiệu phu kéo mành cho mình, đột nhiên hỏi: "Ngươi mới tới sao?"

Kiệu phu sửng sốt: "Hồi đại nhân, tiểu nhân mới tới."

Bao Chửng lại hỏi: "Lúc trước phụ trách chỗ nào?"

Kiệu phu khẽ do dự một chút: "Hồi đại nhân, tiểu nhân trước kia phụ trách mua bán."

Bao Chửng gật đầu nói với mọi người: "Khởi kiệu đi."

Không biết qua bao lâu, cỗ kiệu hạ xuống, mành che bị xốc lên, trước mắt không phải đại môn Khai Phong phủ, mà là một căn nhà xa lạ. Bao Chửng mặt không đổi sắc, bình thản ung dung, đỡ tay kiệu phu đi ra, phảng phất như đã biết trước sẽ tới nơi này…

Clap clap clap… phía sau truyền tới ba tiếng vỗ tay hoan nghênh: "Gặp nguy không sợ, nhiều năm không gặp, Bao đại nhân vẫn như trước đây!"

Nhìn thấy người tới, Bao Chửng khó được khi sửng sốt một chút: "Lâm phò mã?"

Bao Chửng còn chưa biết manh mối mới phát hiện bên chỗ Triển Chiêu, thình lình nhìn thấy Lâm Lang, vừa có chút kinh ngạc vừa có chút nghi hoặc.

Lâm Lang niên kỷ chỉ mới hơn ba mươi, khuôn mặt tuấn tú mơ hồ có thể thấy được, nhưng đã sớm không còn giữ bộ dáng phong độ bất phàm năm đó. Cả người Lâm Lang trông suy yếu, mất tinh thần, không có sức sống, chỉ có đôi mắt lóe u quang, so với con người, hắn trông càng giống một oán quỷ…

Thời gian Lâm Lang huy hoàng nhất cùng mờ nhạt nhất, Bao Chửng vẫn đang làm quan ở một vùng núi xa xôi, hai người chưa từng gặp mặt nhau.

Sau này Bao Chửng một đường thăng quan tiến chức trở thành phủ doãn Khai Phong phủ, bước đột phá đầu tiên chính là vụ trọng án xét xử Trần Thế Mĩ vong ân phụ nghĩa, bỏ rơi vợ con. Trong một lần dự yến hội, Lâm Lang vốn không quen biết đột nhiên chủ động chào hỏi Bao Chửng, sau khi kính ba ly rượu liền lệ rơi đầy mặt, khóc không thành tiếng.

Bởi vì hiếu kỳ, Bao Chửng cũng đã hỏi thăm đồng nghiệp về cảnh ngộ của Lâm Lang. Bao Chửng từng muốn giải oan cho thê tử Lâm Lang, nhưng ông không tìm thấy nguyên cáo, không có nguyên cáo không thể lập án, không thể lập án thì không thể thẩm án, thấp cổ bé họng khiến Bao Chửng bó tay hết cách.

Nhiều năm trôi qua, cảnh còn người mất.

Lâm Lang trước đây, mắt chứa hàm oan, trong lòng như cũ bùng cháy những ngọn lửa nhỏ.

Lâm Lang hiện tại, oán hận ngập trời, thân tàn băng lãnh không bao giờ… cười nổi nữa.

Hết chương 13

14. Quyển 1 - Chương 14

Nhìn Lâm Lang trước mắt, Bao Chửng bỗng nhiên có loại cảm giác 'rốt cục cũng đến'.

Lâm Lang thân thể không tốt, thi thoảng ho khan đứt quãng, rõ ràng chưa tới bốn mươi tuổi, lưng đã có chút còng, đôi mắt vẩn đục, ánh mắt lại mang theo tia bén nhọn đâm bị thương người khác, cũng đâm bị thương chính mình.

Lâm Lang không có ác ý với Bao Chửng, chẳng những không ác ý ngược lại còn ngầm có ý kính nể.

Lâm Lang không chỉ một lần từng ảo tưởng, nếu lúc trước có một người giống như Bao Chửng, kết cục của hắn có thể sẽ khác hay không?

Nhưng ảo tưởng cuối cùng vẫn chỉ là ảo tưởng, nếu trên đời thực sự có 'nếu lúc trước' sẽ không có nhiều tiếc nuối nặng nề như vậy.

Lâm Lang rũ mi thở dài: "Mạo muội quấy rầy, thật sự bất đắc dĩ."

Hắn thật sự không muốn liên lụy tới Bao Chửng, không muốn mất đi một bằng hữu, cũng không muốn đối mặt với một đối thủ như vậy. Bao Chửng là một người cương trực liêm chính, luôn đối xử bình đẳng với tất cả mọi người, năm đó Bao Chửng từng vì hàm oan thê nhi của hắn mà bôn tẩu, hôm nay tất sẽ vì thiên hạ thái bình mà ngăn cản hắn…

Thấy Bao Chửng cau mày, Lâm Lang đỡ bàn đá chậm rãi ngồi xuống.

"Gần đây ta thường suy nghĩ, thế gian thực sự có 'nghiệp chướng kiếp trước' hay không. Nhà ta từ trước tới nay vừa làm ruộng vừa đi học, tuy rằng không phải đại từ đại thiện gì nhưng tuyệt đối không phải phường đại gian đại ác. Ta thuở nhỏ thuộc lòng điều Thánh nhân dạy bảo, tuy niên thiếu học thức khinh cuồng tự phụ, nhưng cũng chưa bao giờ làm chuyện thương thiên hại lý. Chẳng lẽ thật sự là do kiếp trước Lâm mỗ tạo nghiệt khiến ông trời trừng phạt, nhất định muốn ta tan cửa nát nhà vong thê ly tử…."

Ngữ khí Lâm Lang đạm nhạt, nhẹ bẫng giống như có thể bị một cơn gió thổi qua mà tiêu tan, nhưng sự 'oán giận' ẩn trong ngôn từ lại dị thường trầm trọng.

"Tam cương ngũ thường có nói 'Quân muốn thần tử, thần không thể không tử (chết)', thiếu niên sơ thời nghe lời này, ta chỉ cười nhạt. Hôn quân vô đạo, vì sao ta phải xúc động rơi lệ khẳng khái chịu chết? cùng lắm thì từ quan về quê, tranh giành danh lợi là cả đời, thỏa thích sơn thủy cũng là cả đời."

Lâm Lang u u thở dài: "Đáng cười ta tự phụ tài trí hơn người, đúng là đến chết mới tỉnh ngộ, những lời này còn có một tầng ý tứ khác. Quân muốn thần tử, thần không thể không tử, cũng không thể bất tử. Giống như ta, nhất thời tham sống sợ chết, đổi lấy một đời sống không bằng chết."

"Mười mấy năm qua, ta ngày đêm sầu khổ, Hoàng thượng không để ý thê tử nhi nữ, không để ý giang sơn xã tắc, thậm chí không để ý tính mạng bản thân…Phải trả thù thế nào mới có thể khiến hắn nếm trải nỗi đau giống ta?" Lâm Lang bỗng nhiên bật cười, nụ cười kia lạnh lẽo nói không nên lời.

Bao Chửng bỗng nhiên có một dự cảm bất hảo, trong lòng 'thình thịch' một chút!

Lâm Lang trong mắt chợt lóe băng lãnh điên cuồng: "Nếu ta không thể khoái hoạt, vậy bắt người thiên hạ bi cùng ta!"

****

Khai Phong phủ nghe được tin tức Lâm Lang muốn ám sát Hoàng thượng, vốn nên lập tức hành động, nhưng ấn tượng của mọi người về hoàng đế vô cùng không tốt, ngược lại có chút đồng tình với cảnh ngộ bi đát của Lâm Lang. Công Tôn xưa nay trầm ổn, quyết định trước cứu tỉnh Thường Lỗi, hỏi rõ ràng tiền căn hậu quả rồi nói sau.

Triển Chiêu nhìn sắc trời: "Ta đi đón đại nhân." Bỗng nhiên có chút không yên lòng…

Bạch Ngọc Đường lại càng trực tiếp: Hỗ trợ cứu hoàng đế? Không thể! Hỗ trợ bổ thêm một đao? Vui vẻ hiến sức!

Triệu Trăn tâm tình phức tạp, nghĩ nghĩ, quyết định tới hậu viện thăm lão nương.

Triệu Trăn kỳ thật cũng không phải dạng hoạt bát, sở dĩ bé thường ra ngoài cung thăm thú, một phần nguyên nhân cũng là muốn tới Khai Phong phủ thăm lão nương.

Vì thuận tiện chữa bệnh cho Lý phi, cũng vì phòng ngừa đế hậu trong cung tâm ngoan thủ lạt hại hai người bọn họ, Triệu Trăn dựa theo ý kiến của nhiều người để lão nương ở lại Khai Phong phủ. Dưới sự điều trị của Công Tôn tiên sinh, bệnh của lão nương mới có thể khỏi hẳn, hiện tại hai mắt đã dần thấy ánh sáng, thần trí thanh tỉnh không khác gì người thường.

Có lẽ bởi vì hai mắt bị mù, nên thính giác và khứu giác của Lý phi dị thường linh mẫn, mỗi lần Triệu Trăn tới thăm, vừa tới cửa liền bị nàng phát hiện. Triệu Trăn thích nhất mỗi khi Lý phi nghiêng mặt mỉm cười với mình, nhã nhặn trầm tĩnh thực xinh đẹp, đồng tử không có tiêu cự nhưng tràn đầy từ ái cùng vui sướng.

Lý phi ôn ôn nhuận nhuận mỉm cười: "Trăn nhi tới đây."

Triệu Trăn trong lòng ấm áp, không khỏi bước nhanh hơn: "Mẫu thân sao lại ngồi ngoài này, con đỡ ngài về phòng."

Lý phi lắc đầu, lôi kéo Triệu Trăn cùng nàng ngồi dưới mái hiên: "Mới ra đây thôi, Trăn nhi ngồi cùng nương đi."

Từ sau khi Lý phi thần trí thanh tỉnh, Triệu Trăn thường xuyên kể chuyện bên ngoài cho nàng nghe, ngày ngày dưỡng bệnh tịch mịch, coi như giải khuây. Hôm nay vừa lúc nhắc tới chuyện của Lâm phò mã và Huệ Quốc công chúa, Lý phi thở dài: "Huệ Quốc công chúa cũng thật đáng thương."

Triệu Trăn tâm can ngứa ngáy hiếu kì, thăm dò thử hỏi: "Mẫu thân, người có biết Hoàng thượng, ách…" thuộc tính của Hoàng thượng thật không dễ định nghĩa, giống như nhân tra, hôn quân, lang cha, lão sắc quỷ… tất cả đều có thể dùng.

Triệu Trăn chưa nói xong, Lý phi lại nghe ra ý tại ngôn ngoại của bé, vỗ về đỉnh đầu Triệu Trăn ôn nhu nói: "Con cho rằng Hoàng thượng ngu ngốc vô năng sao? Hắn hồi trẻ cũng từng cần cù chăm lo việc nước, cũng từng thâu đêm suốt sáng phê duyệt tấu chương, cũng từng vì thiên tai địch họa mà sức cùng lực kiệt. Con cho rằng Hoàng thượng hận Hoàng hậu sao? Khi bọn họ yêu nhau cũng từng thề non hẹn biển, cũng từng hoa tiền nguyệt hạ, Hoàng thượng cũng từng nắm tay Hoàng hậu viết mấy chữ 'Chấp tử chi thủ, dữ tử giao lão'. Con cho rằng Hoàng thượng tàn nhẫn sao? Hắn cũng từng ái tình sâu đậm, là hoàng hậu phụ hắn trước…"

Triệu Trăn sửng sốt: "Hoàng hậu phụ hắn?" lời này là có ý gì?

Lý phi dung mạo ôn nhu, khi không cười luôn có một loại đạm nhạt, không chút sầu oán.

"Năm đó, ta và Hoàng hậu đồng thời cùng mang thai, Hoàng thượng hạ thánh chỉ, ai sinh hạ hoàng tử trước liền sắc phong thái tử. Thế nhân đều cho rằng, đạo thánh chỉ này là tỏ rõ sự sủng hạnh của Hoàng thượng với ta, kỳ thật thì không phải như thế! Hoàng thượng thuở nhỏ lớn lên trong cung, sớm đã chán ghét cảnh trước mặt tươi cười sau lưng đâm chọc, hắn biết sự sủng ái của hắn có ý nghĩa gì, nên vĩnh viễn sẽ không thể hiện sự 'sủng ái' ra bên ngoài."

Lý phi tự giễu cười: "Tính tình Hoàng thượng chính là như vậy, càng thích càng tỏ ra thờ ơ lạnh nhạt, thứ gì thích nhất càng thể hiện sự khinh thường không màng tới. Ngược lại những thứ không quan trọng, lại càng nâng niu, dù sao phá hỏng cái này còn có thể nâng niu cái khác."

Triệu Trăn ngạc nhiên: "Đúng là thế…" nghĩ tới chuyện Triệu Thụ Ích càng cảm thấy có đạo lý.

Lý phi lại nói tiếp: "Năm đó, ta được xưng là đệ nhất sủng phi hậu cung, kỳ thật trong tay nửa chút quyền lực cũng không có, bất quá chỉ là bia ngắm Hoàng thượng dựng lên ở hậu cung. Có ta che ở phía trước, Hoàng hậu càng an toàn, cho dù nàng ta nắm quyền hậu cung, đồng thời mang thai với ta…"

Trong giọng nói Lý phi mang theo vạn phần bi thương, cùng xúc cảm theo năm tháng lắng đọng lại.

"Khi mang thai con, hậu cung có bao nhiêu ánh mắt không hảo ý nhìn chằm chằm vào ta. Ngày ngày sống trong lo sợ, hàng đêm không thể yên giấc, mang thai mười tháng, giống như chịu khổ mười năm, ai ngờ cho đến tận cuối cùng cũng không thể…" Lý phi thản nhiên cười: "Kỳ thật lúc đó ta đã minh bạch, chỉ là đến lúc nguy nan, chân tướng càng sáng rõ, vẫn cho rằng toàn tâm toàn ý sẽ được hồi báo, rồi sẽ có một ngày mây tan trăng sáng…"

Triệu Trăn thật không ngờ, đế hậu hai người lại có một đoạn thời gian như vậy.

Hoàng thượng hỉ nộ vô thường, năm đó thích hoàng hậu như vậy, hiện tại sao lại có thể hận thấu xương?

Triệu Trăn hỏi Lý phi, Lý phi lắc đầu không biết: "Khi ta bị biếm lãnh cung, Hoàng thượng dù tỏ ra lãnh đạm, nhưng vẫn toàn tâm toàn ý che chở hoàng hậu. cho dù hai người có phản bội nhau cũng là sau khi ta rời cung, chắc cũng là mấy chuyện tranh quyền đoạt lợi."

Triệu Trăn nhịn không được càng hiếu kỳ: "Nếu Hoàng thượng một lòng muốn bảo hộ hoàng hậu, vì sao lại thả chúng ta chạy thoát?"

Lý phi cười nhẹ: "Nam nhân mà, đối với nữ nhân toàn tâm toàn ý yêu mình khó tránh khỏi có chút mềm lòng."

Triệu Trăn có chút hoài nghi, Hoàng thượng thật sự không giống loại người sẽ mềm lòng.

Hai mẹ con đang trò chuyện, chỉ thấy Triển Chiêu ở bên ngoài viện khe khẽ gõ cửa, tựa hồ có việc gấp.

Triệu Trăn nhìn nhìn Lý phi, Lý phi mỉm cười: "Đi đi."

****

Lý phi ở Khai Phong phủ, Bao đại nhân đặc biệt dành ra một tiểu viện cho người, ngoại trừ nữ quyến hậu viện cùng Công Tôn tiên sinh tới thăm bệnh cho nàng, những người khác đều tự giác kiêng kị không tới, hôm nay Triển Chiêu tới là ngoại lệ.

Triệu Trăn vừa đi ra, liền thấy Triển Chiêu mặt mày nôn nóng bay tới xách bé đi, đến khi chân chạm đất làm bé choáng váng trước mắt đầy sao….

Công Tôn vẻ mặt buồn rầu, đưa một phong thư cho Triệu Trăn, Triệu Trăn mở ra đọc —

"Bao đại nhân bị bắt đi?"

Ngoài phong thư đề năm chữ to 'Khai Phong phủ thân khải', lạc khoản (người gửi) chói lọi viết danh tự Lâm Lang. nội dung trong thư rất đơn giản, Lâm Lang không mượn cơ hội ra điều kiện cũng không coi Bao đại nhân là con tin, chỉ nói quen biết đã lâu, mời Bao đại nhân tới làm khách, cam đoan sẽ không bạc đãi.

Tuy rằng Lâm Lang dùng từ thực khách khí, nhưng mọi người rõ ràng cảm giác bị nồng đậm uy hiếp.

Sắc mặt Công Tôn trắng bệnh, khí tràng của Triển Chiêu so với Bạch Ngọc Đường thường ngày càng lãnh hàn hơn.

Bạch Ngọc Đường lại cực kỳ trấn định: "Đối phương hành động quá nhanh, có thể có người giả mạo không?"

Nào có chuyện trùng hợp như vậy, Triển Chiêu chân trước vừa tóm Thường Lỗi về, Lâm Lang sau lưng liền gửi tin tức tới, thậm chí còn nhanh hơn bọn họ một bước, bắt Bao đại nhân đi. Cơ hội ám sát chỉ có một lần, Lâm Lang mười mấy năm đều nhẫn được, không lý nào chuyện tới trước mắt bỗng nhiên lại trở nên mất kiên nhẫn như vậy?

"Đúng là chữ viết của Lâm huynh." Thường Lỗi vừa tỉnh lại liền nhíu mày: "Lâm huynh năm đó được xưng là thi họa song tuyệt, ta tuyệt đối sẽ không nhận sai."

Triển Chiêu cười lạnh một tiếng: "Cho nên phái người bắt ngươi cũng là Lâm Lang!"

Thường Lỗi lớn tiếng phản bác: "Không có khả năng! Lâm huynh là người quang minh lỗi lạc! cho dù muốn báo thù cũng không liên lụy người vô tội!"

"Người quang minh lỗi lạc?" Triển Chiêu lắc đầu: "Có lẽ trước đây hắn như vậy. nhưng hiện tại, hắn chính là kẻ điên bị oán hận che mờ mắt! cái gì gọi là "không liên lụy người vô tội' chẳng lẽ Bao đại nhân không phải người vô tội? Vừa rồi ta đi đón Bao đại nhân, xa mã hoàng thành máu chảy thành sông, một người cũng không sống sót! Kiệu phu đảm nhiệm chức vụ nơi đó đều là trụ cột trong nhà, người nhỏ nhất vừa mới mười tám tuổi, trong nhà còn có lão mẫu nhược đệ phải nuôi dưỡng! chẳng lẽ bọn họ không vô tội?!"

Thường Lỗi mím chặt môi, hàm răng ken két rung động, không nói gì.

Thư rất ngắn, Triệu Trăn rất nhanh đã đọc xong, thấy không khí giương cung bạt kiếm, nhanh chóng lên tiếng: "Lâm Lang bắt Bao đại nhân đi, chính là muốn chúng ta tự loạn trận tuyến. Theo ta thấy, Bao đại nhân tạm thời không có nguy hiểm, ngược lại Lâm Lang vì không muốn đêm dài lắm mộng, nhất định đêm nay sẽ hành động!"

Công Tôn gật đầu: "Sự việc cấp bách, chúng ta chia nhau hành động."

Mọi người thương nghị xong xuôi liền chia làm ba hướng, Công Tôn tới Bát vương phủ viện binh, Tứ đại hộ vệ dẫn theo nha dịch lục soát toàn thành.

Triển Chiêu càng quan tâm sự an toàn của Bao đại nhân, Bạch Ngọc Đường tự nhiên đi cùng hắn. Triệu Trăn nghĩ nghĩ: "Ta muốn gặp Huệ Quốc công chúa trong truyền thuyết, sư phụ đi cùng ta đi, Huệ Quốc công chúa là phu thê nhiều năm với Lâm Lang, có lẽ nàng ta sẽ có manh mối."

Trước khi đi, trong lòng Triệu Trăn khẽ động, phất tay gọi Thừa Ảnh tới.

Hết chương 14

15. Quyển 1 - Chương 15

Đứng trước cửa phủ Huệ Quốc công chúa trong truyền thuyết, ba người đều có chút kinh ngạc.

Triều đại này tuy rằng đối xử với phò mã không ra làm sao nhưng đối với công chúa vẫn là đãi ngộ hạng nhất. Ngoại trừ công chúa gả tới nơi tái ngoại xa xôi, phủ đệ các công chúa khác phần lớn đều được xây trong khu quý tộc, khu quan trạch, dù tính không tốt cũng ở trong khu thổ hào phú thương, nhưng giống phủ Huệ Quốc công chúa xây dựng ở ngoại thành vắng vẻ, xung quanh không có nhà nào thì lại là chuyện lạ.

Triển Chiêu nhìn quanh bốn phía: "Nơi này không phải phụ cận hoàng lăng sao?"

Triển Chiêu sớm đã lượn khắp ngóc ngách kinh thành, nơi này tuy nói là gần Hoàng lăng, kỳ thật cũng không phải nơi chôn cất hoàng tộc Triệu thị, chỉ là một nơi để thành viên hoàng tộc lui tới tế bái. Ở đây người qua lại ít ỏi, ngay cả bần hàn dân chúng cũng không tới, càng đừng nói tới vương công quý tộc, hàng năm chỉ có thời điểm tế tổ mới náo nhiệt được vài ngày.

Bạch Ngọc Đường nhìn tường vây có chút mục nát, cúi đầu hỏi Triệu Trăn: "Nơi này thật sự là phủ công chúa?"

Triệu Trăn dùng lực gật đầu: "Ngươi phải biết, đây là phủ Hoàng thượng ngự ban cho công chúa, không bình thường mới là bình thường!"

Bạch Ngọc Đường: "…"

Lời này rõ ràng không có bất cứ liên quan nào tới luật nhân quả, nhưng cẩn thận nghĩ lại cư nhiên cảm thấy rất có đạo lý…

Triển Chiêu tiến lên gõ cửa, vểnh tai nghe ngóng, bỗng nhiên 'viu' một tiếng trở lại bên cạnh Triệu Trăn và Bạch Ngọc Đường.

"Có người đến!"

Bạch Ngọc Đường nhướn mày nhìn hắn: xác định đang đến là người không phải quỷ chứ?

Triển Chiêu lườm hắn một cái: có Bao đại nhân trấn thủ Khai Phong phủ, yêu ma quỷ quái nào dám làm càn!

Hai người mắt đi mày lại bỗng cảm thấy ống tay áo bị giật giật, Triệu Trăn ngửa đầu nhìn cả hai, cánh tay trắng nõn chỉ chỉ về phía trước.

"Con quỷ kia, đã chờ chúng ta thật lâu."

Hai người giật mình, chỉ thấy cửa phủ công chúa hé mở, một thanh y (áo xanh) lão đầu gầy gò đang đứng.

Hai cánh tay như hai cành củi khô, cầm cái đèn lồng trắng, ánh lửa leo lét, lão đầu nhếch miệng cười, vẻ mặt kia nói không nên lời không có hảo ý. Lão hơi khom lưng, xương cốt cơ hồ phát ra tiếng 'rắc rắc', tay lão hướng vào bên trong, miệng u u nói: "Khách quý đăng môn, khách quý đăng môn, khách quý đăng môn…"

Ba người: "…."

Nơi này thật sự không phải quỷ ốc?

****

Tiến vào trong viện, ngược lại không quá âm trầm.

Hoa cỏ không quá tươi tốt, nhưng không có cỏ dại, có thể thấy có người trường kỳ cẩn thận xử lý. Người hầu đều mặc quần áo trắng, đi tới đi lui đều không phát ra tiếng động, bộ dạng cúi đầu trật tự an tĩnh. Cả tòa công chúa phủ không một chút sắc thái tươi sáng, giống như đang xử lý việc tang lễ…?

Ba người liếc nhau, đồng thời nghĩ tới mẫu thân Lâm Lang vừa qua đời.

Bà bà (mẹ chồng) nhà mình qua đời, công chúa tuy rằng không cần để tang nhưng cũng không diện đồ xanh đỏ lòe loẹt khiến người chán ghét.

Nha hoàn dẫn đường đưa ba người tới phòng khách, Huệ Quốc công chúa đã chờ sẵn ở bên trong.

Huệ Quốc công chúa một thân cung trang trắng tinh, mộc mạc không chút xa hoa. Trang sức trên người một cái cũng không có, trên mặt có một lớp phấn mỏng, dung nhan so với người cùng trang lứa già hơn rất nhiều. Nàng ta thanh lãnh ngồi ở chỗ cao, sống lưng thẳng tắp, có vẻ thập phần chất phác lại nghiêm túc.

Chỉ dựa vào bề ngoài, ngươi tuyệt đối sẽ không tin, nàng từng là cô nương bị nuông chiều thành hư.

Nhìn thấy Triệu Trăn, Huệ Quốc công chúa đỡ nha hoàn, động tác tiêu chuẩn hành lễ: "Thái tử điện hạ đêm khuya tới chơi, không biết có chuyện gì sao."

Huệ Quốc công chúa thanh âm rất trầm, Triệu Trăn gãi gãi mũi, cảm giác hình như mình không được hoan nghênh.

Triệu Trăn hoàn lễ: "Sự tình có liên quan tới Lâm phò mã, quấy rầy hoàng tỷ thật là bất đắc dĩ."

Nghe thấy ba chữ 'Lâm phò mã' Huệ Quốc công chúa biểu tình đông lạnh rốt cuộc có biến hóa: "Hắn, làm sao?"

Triệu Trăn thô sơ giản lược kể lại sự tình đã xảy ra, sắc mặt Huệ Quốc công chúa càng ngày càng trắng, đồng tử hơi co lại, phi thường khiếp sợ.

Công chúa hít sâu một hơi thở dài: "Ta không biết, từ khi công bà (cha mẹ chồng) mất, ta chưa từng gặp lại hắn."

Triển Chiêu sửng sốt: "Phụ thân phò mã cũng đã qua đời?"

Công chúa nhếch miệng, thấp giọng nói: "Chỉ chậm hơn bà bà hai ngày, tang lễ của bà bà còn chưa xong xuôi, công công liền…." Công chúa u sầu thở dài: "Từ đó về sau, phò mã liến tránh gặp mặt ta, ta biết, hắn đang oán ta…"

Công chúa đứng lên đi hai bước, đưa lưng về phía mọi người: "Ta chỉ biết, hắn đưa linh vị công bà đặt ở Vãng Sinh Tự tại ngoại thành, mỗi ngày đều có cao tăng tụng kinh, hắn đều tới đó tế bái. Các người muốn tìm hắn, tới chỗ đó tìm đi…"

Đẫy rõ ràng là muốn tiễn khách.

Mọi người theo bản năng nhíu mày, cảm giác không đúng chỗ nào đó, lại nhất thời không nghĩ ra được.

Triệu Trăn bỗng nhiên đứng dậy nói: "Việc này không nên chậm trễ, chúng ta tới Vãng Sinh tự!"

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường sửng sốt: Triệu Trăn định làm gì, cái gì cũng đều chưa hỏi ra, không đầu không đuôi đã muốn đi?

Thấy Triệu Trăn nháy mắt ra hiệu, nhìn về phía gót hài lộ ra khi công chúa bước đi, đó là một đôi giày võ màu đen!

Điện quang hỏa thạch, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngộ ra, Triển Chiêu vươn tay ôm lấy Triệu Trăn, Bạch Ngọc Đường ỷ vào trí nhớ tốt, dựa theo đường đi vào lúc trước chạy trở về. Triển Chiêu ôm Triệu Trăn đuổi kịp, một trắng một đỏ hai thân ảnh như du long lách mình. Ba người hành động quá đột ngột, tất cả mọi người không kịp phản ứng, vẫn là Huệ Quốc công chúa lấy lại tinh thần đầu tiên, hô to một tiếng: "Người tới a!"

Nguyên bản chất phác công chúa giống như đổi thành một người khác, một phen xé rách cung váy phiền phức, bên trong lại mặc sẵn y phục dạ hành!

Nguyên bản người hầu quy củ im lặng cũng lộ ra tướng mạo sẵn có, một đám chộp lấy đao kiếm đuổi theo không rời.

Nhưng động tác của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường quá nhanh, cộng thêm đêm tối yểm hộ, rất nhanh trong rối loạn biến mất vô tung vô ảnh.

Công chúa giả hung hăng vung kiếm: "Đều tìm kỹ cho ta, bọn họ khẳng định chưa rời khỏi công chúa phủ!"

Cách đó không xa, Triệu Trăn ôm một đao một kiếm ngồi xổm trong khe hở hòn giả sơn.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bởi vì dáng người rất cao, chỉ có thể mất tự nhiên treo ở mặt trái hòn giả sơn. Bạch Ngọc Đường hai chân chống lên vách núi, một tay ôm Triển Chiêu, hết sức chuyên chú nhìn trời cao. Triển Chiêu vốn một mình đứng rất ổn định, bỗng nhiên bị Bạch Ngọc Đường kéo một phen, cả người dựa sát vào người Bạch Ngọc Đường, chóp mũi đều là mùi lãnh hương đặc hữu trên người hắn, thiệt khó xử nha

Triển Chiêu lỗ tai đỏ hồng giãy dụa: "Bỏ tay ra, ta tự đứng vững được!"

Bạch Ngọc Đường biểu tình nghiêm túc: "Miêu nhi đừng nháo! Bạch sắc rất dễ khiến người chú ý, cho ta mượn quần áo của ngươi che chắn."

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái, cảm giác có lý, vì thế đổi một tư thế thoải mái ngoan ngoãn nằm sấp lên người Bạch Ngọc Đường, thật sự bất động…

Cứ như vậy, Bạch Ngọc Đường ôm, Triển Chiêu nằm sấp, quả thật lâu thật lâu thật lâu sau, bỗng nhiên Triển Chiêu nói —

"Nha, ngươi gọi ai là Miêu nhi hả?! còn nữa quần áo hồng sắc (đỏ) cũng thực dễ khiến người khác chú ý có biết không!"

Rốt cuộc mới phản ứng lại. (_)

Triệu Trăn ôm một đao một kiếm, ngồi ở chân hòn giả sơn thở dài: "Này, người cũng đi rồi, hai người còn muốn ôm nhau bao lâu nữa?!"

Triển Chiêu tìm điểm dừng chân, nhảy xuống trước hòn giả sơn, rồi hung hăng giẫm giẫm lên vạt áo Bạch Ngọc Đường.

Vạt áo trắng tinh của Bạch Ngọc Đường xuất hiện mấy dấu chân đen xì, không hiểu sao có chút chột dạ, cũng bám hòn giả sơn nhảy xuống.

Triệu Trăn trả đao trả kiếm cho hai người: "Hiện giờ làm gì đây?"

Bạch Ngọc Đường nhún vai: "Ra ngoài trước đi, ta nhớ rõ đường, nếu nàng ta muốn chúng ta tới Vãng Sinh tự, vậy chúng ta đi xem xem."

Triển Chiêu sờ cằm: "Các ngươi đoán xem, Bao đại nhân có thể ở đây không?"

Bạch Ngọc Đường nhíu mày: "Nơi này quá lớn, tìm người khó khăn."

Triệu Trăn chậc lưỡi: "Có Thừa Ảnh ở đây thì tốt rồi, hắn tương đối am hiểu tìm người và trốn miêu miêu."

****

Khai Phong phủ vẫn vô cùng náo nhiệt, hôm nay có chút quạnh quẽ.

Cuộc sống 7 năm lưu lạc khiến Lý phi ma bệnh quấn thân. Lý phi không giống Triệu Trăn, Triệu Trăn đang trong thời kỳ phát triển, chỉ cần tỉ mỉ điều dưỡng, tiểu bệnh tiểu đau rất nhanh có thể trừ bỏ tận gốc. Còn Lý phi thì tương phản, hồi trẻ sống trong sung sướng an nhàn, hiện tại tuổi cao, hồi phục sức khỏe so với bình thường chậm hơn rất nhiều. Công Tôn cho nàng một thời gian biểu điều dưỡng ăn uống ngủ nghỉ hợp lý, muốn nàng ngủ sớm dậy sớm, làm vận động thích hợp, dinh dưỡng cân đối, duy trì tâm tình vui vẻ.

Lý phi là nữ nhân trí tuệ, thấy Triệu Trăn đi mà không về, liền biết bên ngoài khẳng định xảy ra chuyện, khó tránh khỏi trong lòng thấp thỏm.

Lý phi ngủ không được, tựa vào bên giường nhẹ nhàng thở dài: "Trăn Nhi, sao còn chưa về…"

Lúc này, một tiểu nha hoàn mặt tròn xoe bưng chén thuốc đi vào, trong trẻo nói: "Nương nương, thuốc an thần nấu xong rồi."

Lý phi bởi vì không nhìn thấy, nên những giác quan khác đặc biệt linh mẫn, sau khi đi vào giấc ngủ lại càng phi thường dễ tỉnh, mỗi buổi tối đều dựa vào thuốc an thần mới có thể ngủ được. Thuận tay tiếp nhận bát thuốc từ tay nha hoàn, khe khẽ thở dài: "Tiểu nha đầu, ngươi bao nhiêu tuổi?"

Tiểu nha hoàn nháy mắt mấy cái: "Nhớ không được, còn chưa hiểu chuyện đã bị cha mẹ bán cho tú bà, may mắn có người tốt thu dưỡng ta."

Lý phi vươn tay sờ sờ tiểu nha hoàn: "Sờ khung xương, chắc khoảng mười lăm mười sáu tuổi đi…"

Tiểu nha hoàn giống như cảm thấy ngứa, cười né tránh: "Nương nương mau uống thuốc đi, để lạnh càng đắng."

Lý phi bưng bát thuốc không nói lời nào, vẻ mặt tựa hồ có chút thương cảm cùng tiếc hận.

Tiểu nha hoàn ngẩn người: "Nương nương ngài làm sao vậy?"

Lý phi thở dài: "Mười lăm mười sáu tuổi, lại biết dùng độc giết người, người thu dưỡng ngươi, không phải người tốt."

Tiểu nha hoàn biến sắc: "Nương nương, ngươi nói cái gì vậy, cái gì giết người?" giọng nói tiểu nha hoàn vẫn mềm mềm, nhưng biểu tình trên mặt đã triệt để thay đổi. từ trong lòng rút ra một con dao, lưỡi dao rõ ràng có bôi thuốc độc, ánh mắt nàng cũng hiện rõ sự độc ác…

Tiểu nha hoàn tay cầm dao thực ổn định, không có khả năng là lần đầu tiên giết người.

Lý phi buông chén thuốc ấm xuống, lắc đầu: "Nha đầu ngốc, ngươi hầu hạ ta lâu như vậy, chẳng lẽ không biết mũi và lỗ tai ta đặc biệt thính? Ngươi bỏ thêm gì vào thuốc an thần, vị thuốc lạ như vậy, bảo ta làm sao uống? ngươi để vật cứng cạnh con dao, tiếng va chạm vang như vậy, bảo ta sao có thể tin ngươi?"

Ánh mắt tiểu nha hoàn chợt lóe, con dao bôi thuốc độc vừa nhanh vừa mạnh đâm tới, lại bị một thanh chủy thủ dài ngăn lại.

Vì thuận tiện mai phục, tiểu nha hoàn võ công không tốt, ngay cả một chiêu của Thừa Ảnh cũng không đỡ được. Tiểu nha hoàn lạnh lùng cười, khóe miệng trào máu đen, khuôn mặt tròn xoe vặn vẹo, hai mắt linh động mở lớn, giống như có tâm nguyện nào đó chưa làm xong… chết không nhắm mắt.

Thừa Ảnh tiến lên một bước định vuốt mắt cho tiểu nha đầu, Lý phi ngăn lại.

"Nếu chết không nhắm mắt, vậy cứ để nàng mở to đi, nàng còn có người muốn gặp…"

Muốn gặp người sao?

Thừa Ảnh mím chặt môi, vô thanh vô tức lui về sau một bước, một lần nữa trở lại nơi ẩn thân.

Lý phi sờ soạng cúi người, vỗ vỗ lên bụng tiểu nha hoàn, tìm vật cứng vừa rồi va chạm với con dao, tinh tế sờ kỹ…

Đây là yêu bài* của Khai Phong phủ…. (yêu bài: thẻ đeo ở thắt lưng)

Hai mắt Lý phi không rõ.

Nha đầu ngốc này, bởi vì muốn giết người nên không thể đeo nó sao…

Hết chương 15

Jeremy: Công công ở chương này nghĩa là cha chồng, ko phải thái giám đâu =))) sau này bạn Miêu Nhi dùng từ đồng âm này (thái giám) để gọi 1 người, mn đoán thử xem bạn ấy gọi ai? Hớ hớ

16. Quyển 1 - Chương 16

Lượn quanh hai vòng trong công chúa phủ, Triệu Trăn và hai vị đại hiệp đều chấn kinh.

— trừ mười mấy nam nhân, nơi này cư nhiên tất cả đều là nữ binh.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường có chút biệt nữu. Hai người bọn họ đều là đại hiệp cứu khốn phò nguy, lần đầu trong đời đánh nữ nhân, áp lực thật lớn!

Nếu địch nhân là một đám ác nhân cực hung cực ác, một đao chém tới, chỉ quản chém giết không quản chôn cất!

Nếu địch nhân là một đám tráng hán cao to vạm vỡ, một quyền đánh tới, đánh cho đầy mặt hoa đào nở!

Thế nhưng hiện tại, địch nhân là một đám nữ binh thân mặc khôi giáp, cố tình niên kỷ đều không lớn, lớn nhất không quá ba mươi, nhỏ nhất khả năng chỉ mới hơn chục tuổi, khiến hai vị đại hiệp không sao xuống tay được. (_)

Quan sát ngôn hành cử chỉ của các nàng, quả thực coi Lâm Lang như thần tiên mà sùng bái, từng người đều ngao ngao kêu to: Hoàng đế tàn bạo ngu ngốc, nên vì Lâm Lang báo thù!

Triệu Trăn nhìn ra: đám nữ binh này rất có phong thái fan cuồng thời hiện đại, sức chiến đấu bảo hộ thần tượng bạo biểu!

Ba người ngồi xổm dưới mái hiên phát sầu, bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng chém giết rung trời.

— đây là cái tình huống gì?

Ba người liếc nhau, Triển Chiêu mũi chân điểm khẽ, nhẹ nhàng bay lên nóc nhà, sau một lúc lâu, sắc mặt ngưng trọng bay xuống.

Thấy Triển Chiêu sắc mặt ngưng trọng, Triệu Trăn và Bạch Ngọc Đường cũng có chút khẩn trương: "Làm sao?"

Triển Chiêu vẻ mặt bình tĩnh, hạ giọng, từng từ gian nan nói ra: “Bao đại nhân mang binh tới cứu chúng ta…”

Triệu Trăn: “….”

Bạch Ngọc Đường: “….”

Ha ha, nếu nhớ không lầm, chúng ta là đang tới cứu Bao đại nhân đi! Đúng không?

(*/ *) hảo, hảo mất mặt!

Bởi vì trong lòng có rất nhiều nghi hoặc, ba người dù có mất mặt cũng không thể giả thành rùa đen, đành phải theo dòng người đi tìm Bao đại nhân.

Bao đại nhân nhìn thấy ba người bọn họ phi thường vui mừng: “Còn tưởng các ngươi đều bị bắt, phủ công chúa lớn như vậy, muốn tìm các người thể nào cũng phải đào ba thước đất. Hiện tại nhìn thấy các người đều bình an, ta an tâm, ta nghe Công Tôn nói, các người vì muốn cứu ta mà bôn ba khắp nơi, lòng ta thực an ủi! các ngươi đều là hảo hài tử!”

Ba người tâm tình chua xót: “….”

(*° °*) Bao đại nhân thần bổ đao! Miệng súng tán thưởng! tác giả khâm thử ban vinh dự danh hiệu bổ đao tiểu thiện xạ

****

Phục hồi lại đầu tiên là Triển Chiêu, hắn sâu sắc hiểu được sự đa mưu túc trí của Bao đại nhân, càng thường xuyên bị Bao đại nhân phúc hắc trước sau như một đả kích, bị đả kích bao nhiêu, sức khôi phục tự nhiên càng cường hãn bấy nhiêu: “Đại nhân, đến tột cùng là có chuyện gì?”

Bao Chửng vuốt râu, nói với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường: “Ngay từ đầu, ta quả thật bị tù cấm tại công chúa phủ, Lâm Lang kiêng kị hai người võ công cao cường, muốn lấy ta làm mồi nhử, dẫn các người tới Vãng Sinh tự. Trong Vãng Sinh tự sớm đã bị hắn chôn đầy thuốc nổ, các ngươi tới đó, thập tử nhất sinh!”

Nói xong, Bao Chửng lại nhìn Triệu Trăn: “Lâm Lang vì muốn báo thù mà không quản dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, phái sát thủ ám sát tất cả người có liên quan tới Hoàng thượng, nương nương cũng là một trong số đó. Lâm Lang trước sau phái ra ba đợt sát thủ, may mắn điện hạ sớm có chuẩn bị, lưu lại Thừa Ảnh bảo hộ nương nương.”

“Lâm Lang biết rất rõ tình huống của chúng ta, hẳn là trong Khai Phong phủ có nội quỷ đi.” Triệu Trăn ngữ khí khẳng định.

Bao Chửng thở dài một hơi: “Là Tiểu Hồng phục vụ nương nương, đã uống thuốc độc tự sát.”

Triển Chiêu nhớ rõ Tiểu Hồng, là tiểu cô nương có khuôn mặt tròn tròn thường hay tươi cười vui vẻ, như thế nào lại…

Bạch Ngọc Đường cảm giác ghê tởm: “Lợi dụng nữ nhân và hài tử để báo thù, hắn ta và Hoàng đế thật sự cùng một loại người!”

Triệu Trăn hỏi: “Bao đại nhân làm sao thoát được?”

Bao Chửng nhướn mày, chỉ chỉ xe ngựa phía sau: “Là Huệ Quốc công chúa dùng mật đạo cứu ta ra, nàng chỉ có một yêu cầu, muốn đích thân đốc chiến.” Bao Chửng vẫn cảm thấy Huệ Quốc công chúa là có ý đồ khác, chỉ là tình hình khẩn cấp, không được phép lo trước nghĩ sau, chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Vì nghĩ cách cứu viện Triệu Trăn, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, Bao Chửng dẫn không ít binh tới, rất nhanh đã khống chế được cục diện.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vốn là người giang hồ, người giang hồ thường chú ý ân – thù, đối với kẻ yếu khó tránh khỏi mềm lòng, thương hại.

Binh lính thì ngược lại, quân lệnh như núi, kỷ luật nghiêm minh, dù cho đối thủ có là nữ nhân, cũng sẽ không động lòng trắc ẩn, thủ hạ lưu tình.

Những nữ binh này dị thường hung hãn, giống như ăn phải bả, có thể kích phát năng lực cực hạn, càng chiến càng hăng. Các nàng tinh thần phấn khích, trạng thái điên cuồng, ngôn ngữ không thể câu thông. Các nàng không cảm thấy đau đớn, cũng không thấy mỏi mệt, hoàn toàn là chó điên liều chết cắn người.

Nhưng dược hiệu hữu hạn, nhóm nữ binh rất nhanh sức cùng lực kiệt, cả người run rẩy té lăn xuống đất, gương mặt mỹ lệ vặn vẹo, thậm chí có người miệng sùi bọt mép. Tình cảnh này đích thực rất thê thảm, ngay cả đám binh lính vốn quen giết người như ma trên chiến trường cũng nhịn không được quay mặt đi…

Rất thảm, đích thực rất hung tàn!

Vô luận là ai, bởi vì nguyên nhân gì mà huấn luyện đám nữ binh này, hẳn đều là súc sinh – thuần chúng!

****

Trên đường trở về, Triệu Trăn không để ý sự phản đối của mọi người, ngồi lên xe ngựa của Huệ Quốc công chúa.

Công chúa thật giả bất đồng rõ rệt, công chúa thật thiếu một phần thẳng thắn quật cường, hơn một phần nhẫn nhục chịu đựng cùng nhát gan.

Triệu Trăn cười nói: "Còn chưa cảm ơn Hoàng tỷ."

Huệ Quốc công chúa mí mắt run rẩy: "Thái tử điện hạ khách khí."

Bầu không khí bên trong xe ngựa thực nặng nề, Huệ Quốc công chúa hô hấp hỗn loạn, ánh mắt thường thường nhìn về phía ngoài cửa sổ.

"Hoàng tỷ đang đợi người tới sao?" Triệu Trăn hỏi.

Huệ Quốc công chúa tựa hồ hoảng sợ, sắc mặt trắng bệch, miễn cưỡng trấn định nói: "Thái tử nói gì?"

Triệu Trăn cười: "Ta thật muốn gặp Lâm phò mã một lần."

Huệ Quốc công chúa thần thái hoảng hốt nhìn bé, hai mắt chất phác bỗng lăn dài hai hàng lệ: "Ta cũng muốn gặp hắn…"

Huệ Quốc công chúa bỗng nhiên ôm chầm lấy Triệu Trăn ô ô khóc lớn, nước mắt rơi lên cần cổ Triệu Trăn, lạnh lẽo; chủy thủ giấu trong tay áo kề lên cần cổ Triệu Trăn, cũng lạnh lẽo. Công chúa lẩm bẩm nói: "Thực xin lỗi, ta không muốn thương tổn bất luận người nào, nhưng hắn muốn ta mang ngươi tới gặp hắn, chỉ có mang ngươi theo, ta mới có thể thấy hắn…"

Cuối cùng, khi đến con đường tất phải ngang qua nếu muốn tới Hoàng cung, xe ngựa công chúa bị Lâm Lang mang đi, Triệu Trăn ngồi trong xe cũng bị mang đi.

Bao Chửng tức giận thổi bay râu: vốn tưởng rằng điện hạ ổn trọng, không ngờ tới khi gặp chuyện rắc rối còn khó chơi hơn cả Hoàng thượng!

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc nhau: tuy rằng người bị quản chế là Triệu Trăn nhưng gặp nguy hiểm ngược lại là Lâm Lang a.

****

Bên trong xe ngựa, Triệu Trăn và Lâm Lang ngồi đối diện nhau, Huệ Quốc công chúa si ngốc nhìn Lâm Lang, Lâm Lang lại không coi nàng vào mắt.

Lâm Lang dung mạo trông vô cùng tốt, đáng tiếc ánh mắt quá bẩn, tay lại càng bẩn.

Lâm Lang trên dưới đánh giá Triệu Trăn, thật lâu sau mới cảm thán nói: "Ngươi và cha ngươi tuyệt không giống nhau."

Triệu Trăn cười cười: "Vinh hạnh của ta."

Tựa hồ kinh ngạc với thái độ của Triệu Trăn, Lâm Lang dừng một chút: "Ngươi không muốn nói gì sao?"

Triệu Trăn mỉm cười: "Hiện tại, trong lòng ngươi tràn ngập mâu thuẫn, lương tâm ngươi chưa mất, nhưng ngươi tàn nhẫn với người khác, cũng là hung hăng tra tấn chính mình. Ngươi đang tự ngược, ngươi cần tự

ngược, chỉ có thống khổ mới khiến ngươi phấn chấn. Triệu Hằng thích tra tấn người khác, cũng thích thú với việc đó; còn ngươi thích tự tra tấn chính mình, đồng dạng làm không biết mệt."

Triệu Trăn thở dài: "Ta biết, ngươi muốn ta mắng chửi ngươi, hết hy vọng đi, ta sẽ không thành toàn cho ngươi."

Lâm Lang bỗng nhiên âm trầm cười ra tiếng, hô hấp trở nên dồn dập, một tay ôm ngực, cúi đầu, nhìn không rõ biểu tình.

"Khó tránh, khó trách Triệu Hằng thích ngươi như vậy…"

Triệu Trăn nhanh chóng khoát tay: "Đừng ghê tởm ta, ta không muốn bị biến thái thích."

Lâm Lang nhìn ra ngoài cửa sổ: "Chúng ta tới rồi."

Triệu Trăn cũng nhìn ra ngoài, xe ngựa đã tới cổng Hoàng cung.

Ngoài ý muốn chính là, thị vệ Hoàng cung cũng không ngăn cản xe ngựa, thậm chí còn không yêu cầu kiểm tra, trực tiếp để bọn họ đi vào.

Triệu Trăn xoa cằm: "Chẳng lẽ là Hoàng hậu, ngươi và Hoàng hậu liên thủ?"

"Ngươi không ngại cứ đoán." Lâm Lang kích động đến mức tay đều run lên, hắn đợi ngày này đã lâu!

Triệu Trăn tiếp tục đoán: "Hoàng hậu vẫn ở sau lưng trợ giúp ngươi, nàng giúp ngươi tạo cơ hội ám sát Hoàng đế, ngươi thay nàng chiếu cố nữ nhi?"

Lâm Lang ha ha cười: "Chúng ta đang tới lãnh cung thăm Hoàng hậu nương nương, sao ngươi không tự đi hỏi nàng xem!"

Huệ Quốc công chúa trầm mặc không nói, cả người chấn động, mãn nhãn khó tin nhìn Lâm Lang, đầy bụng toàn nghi vấn nhưng cư nhiên không dám mở lời!

Mấy năm nay, Lâm Lang đối với nàng như gần như xa, nàng còn cho rằng, Lâm Lang trong lòng tuy có hận nhưng vẫn có nàng.

Vì Lâm Lang, Huệ Quốc công chúa vốn thà gãy không cong, học được nhẫn nhục chịu đựng, chịu đựng cha mẹ chồng đánh chửi khi nhục, chịu đựng nữ nhân bên người Lâm Lang châm chọc khiêu khích, chịu đựng thế nhân hiểu lầm cùng phỉ nhổ… nhưng nếu hết thảy đều là giả, vậy những gì nàng phải chịu đựng tính là gì? Nàng ẩn nhẫn là vì cái gì? Nàng cầu mãi không được là vì cái gì?

Tới lãnh cung, Lâm Lang khẩn cấp nhảy xuống xe, Huệ Quốc công chúa tinh thần hoảng hốt cơ hồ lăn xuống xe. Chung quanh đều là người của Lâm Lang, không có người nào đưa tay ra đỡ nàng, nàng cứ như vậy lẻ loi ngã rạp xuống đất, lấy một tư thái nhún nhường nhìn lên trời cao, mỗi một ngôi sao đều như một khuôn mặt đang châm chọc cười nhạo nàng.

Lúc này, có một người đứng trước mặt, Huệ Quốc công chúa ngẩng đầu, trước mặt là một cánh tay nhỏ nhắn mềm mềm trắng trắng vươn ra.

Triệu Trăn nhìn nàng, trong mắt không có lãnh trào (lạnh lùng chế giễu), không có thương hại, chỉ hờ hững như vậy, ngay cả mi mục đều phải kết sương.

Huệ Quốc công chúa bỗng nhiên có chút khí lực, nàng bắt lấy tay Triệu Trăn, mượn lực đứng lên.

Tuy rằng một đường đi lảo đảo xiên xẹo, chín mươi chín bước đều đã đi xong, nàng nhất định phải xem kết cục!

****

Hoàng hậu là ung dung hoa quý nữ nhân, cho dù quần áo mộc mạc thân hãm trong lãnh cung, nàng vẫn ung dung hoa quý như cũ.

Hoàng thượng là cà lơ phất phơ lão đầu, cho dù thân mặc long bào cao cao tại thượng, hắn vẫn như cũ cà lơ phất phơ.

Hai người như vậy sóng vai ngồi với nhau, đối lập càng thêm rõ rệt, một bạch phú mỹ, một lão lưu manh.

Đây là vở kịch đã diễn được vài chục năm, nam nữ chính là hai người Đế – Hậu, Lâm Lang và Huệ Quốc công chúa là cao cấp pháo hôi (nv phụ), đồng thời cũng là quân cờ của hai nhân vật chính. Triệu Trăn mới bảy tuổi tính toán đâu ra đấy, bé tự biết mình không phải nhân vật chính, ngoan ngoãn thối lui sang một bên đứng làm nền…

Lâm Lang tựa hồ cảm thấy mỹ mãn, hắn chỉ vào Hoàng Hậu cười nói: "Hoàng Hậu quả nhiên giữ lời, năm đó ngươi ta ước định, ngươi giúp ta báo thù, ta giúp ngươi chăm sóc nữ nhi, hiện tại nữ nhi của ngươi đang ở đây!" Lâm Lang giống như ngại không đủ loạn, lại chỉ thẳng vào Hoàng đế cười: "Hoàng thượng cũng rất giữ lời, năm đó ngươi ta ước định, ngươi cho ta một cơ hội báo thù, ta khiến nữ nhi của ngươi sống không bằng chết, ta tự nghĩ mình làm rất khá!"

Lâm Lang nhìn Huệ Quốc công chúa mặt xám như tro tàn, cười đến châm chọc: "Công chúa thật không giống cốt nhục của nhị vị, vừa không có trí tuệ của Hoàng hậu, vừa không cay nghiệt như Hoàng thượng, thà rằng tự lừa mình dối người sống như con chó cũng không nguyện mở mắt ra nhìn xem!"

Huệ Quốc công chúa cuồng loạn hô to: "Ngươi nói bậy! không phải như vậy! Phụ hoàng không phải như vậy!"

"Là lỗi của ta! Là ta nhất định muốn gả cho nam nhân có vợ, là ta khiến phụ hoàng thất vọng, là ta khiến phụ hoàng mất mặt!"

"Lừa, mình, dối, người!" Lâm Lang từng chữ nhấn mạnh: "Ngươi căn bản không phải con gái Hoàng thượng!"

"…" Huệ Quốc công chúa lăng lăng nhìn Lâm Lang, cố gắng phát ra tiếng, lại một chữ cũng không nói ra được.

"Ha ha a

~" trong đại điện yên tĩnh, bỗng nhiên truyền tới tiếng cười của Hoàng đế, hắn chống cằm nhìn sườn mặt Hoàng hậu: "Trẫm cũng muốn biết, nàng đến tột cùng là nghiệt chủng của ai. Hoàng hậu có thể giải thích nghi hoặc cho trẫm không."

Hoàng hậu gương mặt đoan trang, tựa như tượng sáp: "Hoàng thượng biết rõ còn cố hỏi, ta năm đó không nói, hiện tại cũng sẽ không nói."

Hoàng thượng cuối cùng thu hồi bộ dạng lười nhác, hắn đi tới trước mặt Hoàng hậu, từ cao xuống thấp đối diện nhìn nàng: "Nói cho ta biết vì cái gì, vì cái gì lại muốn phản bội ta, ta cho ngươi quyền khuynh hậu cung, phù trợ gia tộc ngươi, thậm chí cho phép ngươi tham nghị triều chính, ta đối với ngươi còn chưa đủ tốt sao?"

Chỉ có ngươi, chỉ ở trước mặt ngươi, ta không phải là 'Trẫm'….

Vì ngươi, ta không muốn vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế, ta chỉ muốn cùng ngươi sống tới thiên tuế…

Khi Đế Hậu giằng co, Lâm Lang cầm hỏa chiết trong tay đốt màn che, ngọn lửa bốc cao. Tốc độ bùng cháy nhanh khác thường khiến Triệu Trăn kinh ngạc, Triệu Trăn dí sát mũi vào cột nhà chưa bị bốc cháy ngửi ngửi — chẳng lẽ cả gian đại điện này đều đã bị tẩm dầu?

Triệu Trăn vốn chỉ muốn đứng xem kịch vui, không muốn kéo cả mạng vào, nhưng có chuyện bé đã tính sai.

Vốn tưởng rằng Hoàng Hậu và Lâm Lang liên thủ, không ngờ Hoàng thượng cũng chen vào một chân. Người nên tới cứu viện chậm chạp mãi không tới, lãnh cung gây ra động tĩnh lớn như vậy cũng không ai tới xem xét. Vừa rồi một đường đi vào, ngay cả một cung nhân cũng không có… tình huống có chút không ổn a!

Lâm Lang tùy tay ném hỏa chiết xuống đất, túm tay Triệu Trăn, định ném cả bé vào trong đống lửa.

Triệu Trăn ánh mắt trầm xuống, xem ra không đợi được cứu viện tới rồi, chỉ có thể tự mình động thủ!

Triệu Trăn vừa định giãy dụa đã thấy Huệ Quốc công chúa xông lên ôm chặt eo Lâm Lang. Lâm Lang thân thể cứng đờ, hung hăng đá một cước vào bụng Huệ Quốc công chúa, công chúa kêu thảm một tiếng, đau tới nỗi trước mắt tối sầm, cả người ngã văng xuống đất… hai tay dính đầy máu!

Mà cắm trên thắt lưng Lâm Lang, lộ ra chuôi thanh chủy thủ trước đó kề cổ Triệu Trăn!

Triệu Trăn thật sự sửng sốt, Huệ Quốc công chúa cư nhiên đâm Lâm Lang bị thương?! Còn là vì cứu bé?

Lâm Lang hiển nhiên so với Triệu Trăn càng kinh ngạc hơn. Từ đầu hắn luôn đề phòng xung quanh, đề phòng Đế Hậu, thậm chí đề phòng cả Triệu Trăn bề ngoài không chút lực công kích, lại duy độc không đề phòng Huệ Quốc công chúa… hắn biết nữ nhân kia mang theo chủy thủ, thanh chủy thủ này là do chính hắn tự tay đưa cho nàng. Nhưng hắn không để ý, bởi vì hắn sớm nhận định, nữ nhân này thà rằng tự mình hại mình cũng sẽ không thương tổn hắn…

Lâm Lang ôm bụng, chậm rãi cúi người — chủy thủ cắm ở thắt lưng, vì sao lòng hắn lại đau đớn?

Thừa dịp Lâm Lang ngẩn người, Triệu Trăn nhanh chóng kéo Huệ Quốc công chúa đã ngất ra ngoài. Đại điện lửa cháy quá nhanh, nếu không ra ngoài ngay, đợi lát nữa không phải bị thiêu cháy thì cũng bị sặc khói mà chết. Triệu Trăn khí lực hữu hạn, kéo nửa ngày cũng không đi được bao xa mà Đế Hậu hai người vẫn còn đang mải mê tranh luận nữ nhi là con ai, Triệu Trăn thật sự tức chết rồi.

"Hai người có thôi đi không! Đại điện sắp sụp rồi!"

Hoàng hậu hừ lạnh một tiếng, cho dù lửa cháy tới chân, nàng vẫn như cũ duy trì phong độ Hoàng hậu, tư thái cao sang đi xuống bậc thang, cùng Triệu Trăn kéo Huệ Quốc công chúa ra ngoài. Triệu Trăn thấy lão hoàng đế thần sắc lãnh đạm chỉ biết khoanh tay đứng nhìn, nhất thời tức mà không biết nói sao.

"Ngươi có bệnh à?! Hoàng hậu không chịu nói sinh phụ của công chúa là ai, cũng chưa nói sinh phụ không phải ngươi! Ngươi ầm ĩ hỏi han cái thí a! Lão bà ngươi sinh khuê nữ, không phải của ngươi thì còn có thể của ai?! Ngươi bệnh thần kinh!" Triệu Trăn xả cổ họng ra sức mắng chửi.

Lão hoàng đế há to miệng, hiển nhiên không nghĩ tới lời Hoàng hậu nói còn có thể lý giải như vậy.

Hắn nhìn về phía Hoàng hậu, Hoàng hậu vẫn như cũ ung dung đoan trang đơ mặt như tượng sáp, không có bất cứ biểu tình gì, nhưng hắn biết, nữ nhân này kiêu ngạo không thua gì hắn. Lão hoàng đế ngây ngốc nhìn Hoàng hậu, nếu chân tướng thực sự như thế, vậy bọn họ quanh co lòng vòng mấy chục năm qua là vì cái gì….

Lửa càng lúc càng lớn, Lâm Lang bởi vì đứng quá gần liền bị cột lửa sau lưng cắn nuốt.

Hắn tựa như hỏa nhân khổng lồ, mất máu quá nhiều lại bị thiêu cháy toàn thân, đau đớn khiến hắn không thể làm gì, vô tri vô giác Lâm Lang cư nhiên không đánh về phía lão hoàng đế, mà lại lắc lư đuổi theo Triệu Trăn, hoặc là nói… hắn đang đuổi theo Huệ Quốc công chúa đang được Triệu Trăn kéo đi.

Lâm Lang đuổi càng lúc càng gần, Hoàng hậu không thể không buông công chúa ra, đẩy Triệu Trăn ra ngoài: "Đi mau!"

Hoàng hậu sửa sang cung trang (trang phục cung đình) hỗn độn , nhấc làn váy nhiều tầng, nâng một cước ác liệt đạp Lâm Lang một cái!

Triệu Trăn nhếch miệng, thật nhìn không ra Hoàng hậu đoan trang cao nhã cũng sẽ nhấc chân nộ đạp…

Lâm Lang tuy rằng trọng thương, nhưng công phu trụ cột vẫn có, theo bản năng bắt lấy Hoàng hậu. Hai người dây dưa giằng co, mái tóc đen mềm như sa tanh của Hoàng hậu dường như đã bị ngọn lửa thiêu cháy, da thịt trắng nõn bị đốt tới cháy đen, Triệu Trăn cuối cùng cũng kéo được Huệ Quốc công chúa ra tới cửa, thế nhưng đại môn đang cháy lớn làm sao ra được?

Triệu Trăn có hai lựa chọn.

Thứ nhất, tự bé chạy ra, nhiều lắm là bị cháy tóc và quần áo.

Thứ hai, kéo Huệ Quốc công chúa ra, tuy rằng bị thương nặng một chút, nhưng hẳn sẽ không nguy hiểm tới tính mạng.

Lấy hay bỏ, chỉ trong nháy mắt, Triệu Trăn đã có đáp án.

— bỗng nhiên, một bàn tay từ phía sau ôm lấy bé!

Triệu Trăn sửng sốt, mặt lão hoàng đế gần trong gang tấc. Triệu Trăn không biết lão hoàng đế nhìn qua gầy gò như que củi, gió thổi liều bay cư nhiên lại có khí lực lớn như vậy! Hắn hai tay ôm bé và Huệ Quốc công chúa, động tác cư nhiên linh hoạt nhanh nhẹn như thanh niên!"

Khi xuyên qua cửa, tóc của hắn bị thiêu, vạt áo cũng bốc cháy, hắn ôm Triệu Trăn và Huệ Quốc công chúa lăn vài vòng trên đất. Triệu Trăn bị kẹp ở giữa, tuy rằng không bị thiêu nhưng ép tới trước mắt tối đen, miệng cũng bị cắn nát…

Lão hoàng đế buông hai người bọn họ ra, không để ý lửa cháy trên người mình, lại định xông vào bên trong.

Triệu Trăn theo bản năng bắt lấy hắn: "Đừng đi!" Hoàng hậu không có khả năng còn sống!

Lão hoàng đế dùng bàn tay gầy nhẳng niết niết hai má Triệu Trăn, lộ ra nụ cười ngốc nghếch, lão hoàng đế nghiêm trang nói: "Nữ nhi đến cùng có phải của ta không, vấn đề này rất trọng yếu, trên trời dưới đất nhất định phải tìm nàng hỏi cho rõ ràng! Ngươi cũng hiếu kỳ có phải không, ngoan ngoãn đợi, chờ ta hỏi ra sẽ nói lại cho ngươi biết!" Nói xong, hắn cũng không quay đầu lại vọt vào trong biển lửa…

Triệu Trăn cứ như vậy đứng tại chỗ chờ, chờ, chờ…

Bé đợi được người tới cứu hỏa, đợi được Ngự y, đợi được Triển Chiêu Bao Chửng, lại không đợi được người nói sẽ trở về.

Triệu Trăn nghĩ.

Ta có phải đã bị lão lưu manh kia lừa không?

Về sau đừng để ta thấy được ngươi, gặp một lần đánh một lần!

Hết chương 16

17. Quyển 2 - Chương 17

Triệu Hằng, thụy hiệu (tên truy tặng) đầy đủ Ưng Phù Kê Cổ Thần Công Nhượng Đức Văn Minh Vũ Định Chương Thánh Nguyên Hiếu hoàng đế, miếu hiệu (tên khắc lên bài vị) Tống Chân Tông. Là con thứ ba của Thái Tông, sơ danh Triệu Đức Xương, sau đổi thành Triệu Nguyên Hưu, Triệu Nguyên Khản, kế vị năm 997, băng hà năm 1022, hưởng thọ 55 tuổi. Trong 25 năm tại vị, ngửa đầu thấy thiên văn, nhìn xuống thấy dân tâm, tuyển chọn người tài năng hiền đức, thiên túng thánh minh, linh võ tú thế, duy đức động thiên, tư tùy minh vận, trí cùng thần di, thản chí tâm vu vạn vật, đại đạo bát phương, cố bách liêu sư, triều vô bỉ chính, võng sơ trạch hiệp, dẫn thổ quy tâm… (Jer: *vuốt mồ hôi* đại ý là ổng thánh minh, tận tâm với dân với nước, công bằng lẽ phải, chọn được nhiều người hiền tài, quan lại thanh liêm chính trực, không bỏ lên triều, khai hoang mở đường, dân chúng kính yêu… tóm lại là đang ca tụng công đức, phẩm hạnh, trí tuệ của ổng… mà cái thụy hiệu của ổng dài vô đối, đọc mỏi cả mồm ọ,ọ)

Đoạn ca tụng trên được ghi lại trong cuốn Tống sử Chân Tông truyện, Triệu Trăn hưng trí bừng bừng mở to hai mắt đọc a đọc, đọc xong ghê tởm tới mức ngọ thiện (cơm trưa) cũng không muốn ăn.

Nhưng ngẫm lại, chính mình lớn nhỏ gì cũng là Hoàng đế, cho dù một đời tầm thường, mặc nước mặc dân không chút cống hiến, nhưng sau khi băng hà cũng sẽ có một đám văn nhân nghiền ngẫm từng chữ thổi phồng cho mình, vừa nghĩ như vậy, lại cảm giác tâm tình phá lệ sảng khoái, giữa trưa uống thêm hai chén cháo rau!

Tháng trước, một trận hỏa hoạn lớn đã thiêu rụi hơn phân nửa lãnh cung, Hoàng đế, Hoàng hậu đều táng thân trong biển lửa. Chuyện này ân ân oán oán rắc rối phức tạp, Triệu Trăn cùng các văn thần thương lượng ba ngày, cuối cùng quyết định đem kiểu chết của hai người Đế Hậu gia công một chút, từ cố ý phóng hỏa đổi thành chết bệnh. Như vậy vừa bảo toàn thể diện Hoàng thất, cũng đồng thời bảo toàn thể diện quốc gia, tiện thể bảo toàn tính mạng của Huệ Quốc công chúa.

Đám sát thủ tay chân của Lâm Lang đã kịp làm thịt hơn phân nửa số Hoàng thân quốc thích trong thành Biện Lương, gần nửa còn lại giờ cũng câm như hến. Huệ Quốc công chúa tuy rằng là nửa đồng mưu nhưng

thời điểm cuối cùng nàng đã cứu Triệu Trăn, công nhiều hơn tội, Triệu Trăn giữ lại tôn hào của nàng, để nàng ở lại trong cung làm bạn với Lý phi.

Biện Lương trải qua nho nhỏ đại nạn, vì lễ tang của Đế – Hậu thanh thế quá lớn, nên đại điển đăng cơ của Triệu Trăn hết thảy được giản lược.

Cả triều văn võ bá quan đều cảm thán Tân đế thuần hiếu, chân tướng thế nào chỉ có người trong Khai Phong phủ mới minh bạch — Triệu Trăn chỉ là lười.

Bởi vì tuổi còn nhỏ, sau khi Triệu Trăn đăng cơ, mỗi ngày vào triều chỉ là nghe báo cáo, hỏi đáp và thảo luận chính sự, muốn tự mình chấp chính còn phải đợi thêm vài năm nữa.

Có lẽ bởi vì Triệu Trăn có số mệnh nhân vật chính trong truyền thuyết, nên đăng cơ về sau, Đại Tống bỗng nhiên mưa thuận gió hòa. Nên đổ mưa thì đổ mưa, nên nổi gió thì nổi gió, lương thực rau quả phát triển tươi tốt, khắp nơi đều được mùa, động đất lũ lụt một cái cũng không có, ngay cả Liêu Quốc và Tây Hạ thường xuyên gây rối ở biên cảnh cũng bắt đầu quay sang cắn nhau.

Triệu Trăn cảm thán nhân sinh tịch mịch như tuyết rơi, nhàn tới đau đản (trứng), lại uống thêm một chén cháo rau….

Mọi người có để ý thấy hôm nay cháo rau xuất hiện quá mức thường xuyên không?

Đó là vì, Trăn Trăn đang ở Trấn Quốc tự tham dự một hoạt động phong kiến mê tín — tế thiên cầu phúc.

Trấn Quốc tự kỳ thật chính là Thiếu Lâm tự, Thái Tổ vì muốn cầu mưa thuận gió hòa, khâm thử biển vàng Trấn Quốc tự phong làm quốc tự Căn cứ vào tổ chế, mỗi khi Tân đế đăng cơ, đều phải tới Trấn Quốc tự tế thiên cầu phúc, trong lúc đó tất yếu phải trai giới (ăn chay) tắm rửa sạch sẽ, thành tâm lễ Phật, cầu cho quốc vận hưng thịnh!

Ba ngày đầu Triệu Trăn tới Trấn Quốc tự, vì chuẩn bị cho lễ tế thiên mà bận rộn tới hoa mắt chóng mặt. May mà Hoàng đế chỉ cần bận rộn ba ngày, kế tiếp là việc của các Cao tăng tụng kinh, không còn chuyện của bé. Trong chùa ngoại trừ niệm kinh, không có trò giải trí nào khác, dù là siêu lười như Triệu Trăn cũng cảm thấy nhàn chán tới mọc nấm.

****

Sau giờ ngọ hôm nay, Bạch Ngọc Đường đi ra rừng phong phía sau Thiếu Lâm tự tản bộ, mùa thu lá phong đỏ rực như lửa, cảnh sắc đẹp không sao tả xiết.

Bỗng nhiên phía sau lướt qua một đạo sát khí, Bạch Ngọc Đường cước bộ dừng lại, đối phương vẫn tiếp tục phóng đi.

Đi không xa, chỉ thấy Triệu Trăn ngồi trên một cành cây, bắt lấy một chiếc lá phong đang rụng, miệng khẽ ngâm nga một làn điệu kỳ quái, hai chân trần đá loạn trên không. Cách thật xa cũng có thể ngửi thấy mùi đắc thắng giống như trò đùa dai nào đó đã thành công…

Bạch Ngọc Đường gãi gãi mũi: Vừa rồi phóng sát khí hẳn là Thừa Ảnh đi, khẳng định lại bị tiểu bại hoại khi dễ.

Không đợi Bạch Ngọc Đường lại gần, Triệu Trăn đã phát hiện ra hắn, một thân bạch y trắng tinh đứng giữa rừng phong đỏ rực thật sự rất dễ thấy.

Triệu Trăn vui sướng, giang hai tay hướng về phía Bạch Ngọc Đường, “Bạch đại ca

” bỗng nhiên từ trên cành cao nhảy xuống, phi như bay!

Bạch Ngọc Đường nhìn trời: từ độ cao này rơi xuống, không chết cũng bán thân bất toại, coi như vì dân trừ hại đi.

Biết rõ là chủ ý xấu của Triệu Trăn, Bạch Ngọc Đường thẳng tới một khắc cuối cùng, mới miễn cưỡng đưa tay ra đỡ bé. Triệu Trăn cọ cọ cái đầu đầy mồ hôi mồ kê của mình lên người Bạch Ngọc Đường, cười đến dương quang sáng lạn sau trưa, toét miệng lộ ra hai cái răng nanh nho nhỏ, đặc biệt vô tâm vô phế, đặc biệt không chút phiền não, cũng đặc biệt khoái nhạc.

Bạch Ngọc Đường thấy bé cười toe toét, bất đắc dĩ lắc đầu, xách bé tới chỗ để giày.

"Ám vệ của ngươi đâu?" trừ Thừa Ảnh, bên mình Triệu Trăn lúc nào cũng có mấy chục ám vệ bí mật bảo hộ, lúc này cư nhiên một người cũng không thấy.

Triệu Trăn ngồi bệt dưới đất đi giày vào, thuận miệng nói: "Bọn họ lần đầu xa nhà, có chút căng thẳng quá độ, ta chỉ hắt xì một cái bọn họ liền khẩn trương nửa ngày, bị ta đuổi hết đi ngủ một giấc rồi. Hài tử hơn chục tuổi đầu, chính là lúc thân thể đang phát triển, ăn ngon ngủ kỹ mới có thể cao cao tráng tráng!"

Bạch Ngọc Đường nhìn Triệu Trăn: "Ngươi so với bọn nó còn nhỏ hơn vài tuổi đi." Khẩu khí cứ như đang nuôi con.

Triệu Trăn giả bộ ôm ngực: "Tuổi trẻ chỉ ở bề ngoài, thâm tâm ta đã già!"

Bạch Ngọc Đường hết nói nổi, nhìn quanh bốn phía: "Thừa Ảnh đâu?"

Triệu Trăn đi giày xong, đứng lên phủi phủi mông, đúng tình hợp lý nói: "Ta kêu Thừa Ảnh tới phòng bếp 'trộm' chút tương dầu muối dấm, Bạch đại ca đến vừa hay, chúng ta cùng đi bắt gà rừng nướng ăn!" Triệu Trăn có vẻ tiếc nuối xoa xoa hai cái móng vuốt đen như cục than: "Đáng tiếc, đáng tiếc, có thịt không rượu bất thành tiệc, trong chùa chỉ có rượu tế dùng khi cúng bái, cái loại rượu đó một chút cũng không dễ uống."

Bạch Ngọc Đường khóe miệng liên tục co giật: Thân là Hoàng đế, cư nhiên sai thủ hạ đi ăn trộm? còn nướng gà rừng ngay trong sân chùa, khinh nhờn Phật tổ không nói, ngay cả rượu tế tổ cũng trộm uống? Khó trách con mèo kia từ khi thu nhận đồ đệ, ba ngày hai bữa đều muốn bạo phát một lần, khắp nơi điên cuồng truy bắt đồ đệ tới gà bay chó sủa.

Triệu Trăn cười tủm tỉm hỏi: "Sư phụ đâu?"

Bạch Ngọc Đường nhún vai: "Không biết thần thần bí bí làm cái gì, sáng sớm đã không thấy tăm hơi."

Triệu Trăn chậc lưỡi: "Hiếm khi được rảnh rỗi, đang định đi bái kiến sư tổ một chút."

Hai người câu được câu chăng trò chuyện, bỗng thấy Thừa Ảnh vác theo một bao lớn trở lại. Triệu Trăn mở cái bao ra, bên trong có một con gà nướng vàng ruộm, mấy đĩa đồ ăn lót dạ tinh xảo, còn có điểm tâm Triệu Trăn thích nhất. Triệu Trăn kinh ngạc nói: "Thừa Ảnh, ngươi vừa đánh cướp Ngự thiện phòng à, làm sao lại kiếm được nhiều như vậy?"

Thừa Ảnh đơ mặt, ngữ khí bình tĩnh nói: "Thuộc hạ bảo Ngự trù làm, rồi "trộm" từ trên tay ngự trù."

Ngụ ý, ngươi bảo ta đi trộm ta đã trộm, ta cũng không vi phạm mệnh lệnh.

Triệu Trăn híp mắt: ai nha, dạy ngốc manh ngốc manh Thừa Ảnh học cái xấu, lại còn biết cách tránh nặng tìm nhẹ không làm trái mệnh lệnh.

Bạch Ngọc Đường rất vui mừng: bị đùa giỡn nhiều lần như vậy, cuối cùng cũng biết phản kích.

Bởi vì một chút phản kích nho nhỏ của Thừa Ảnh, Triệu Trăn càng không biết mệt mà tích cực trêu chọc hắn…

Triệu Trăn: "Lá phong thực đỏ, Thừa Ảnh ngươi đút ta ăn điểm tâm đi!"

Thừa Ảnh: "…"

Bạch Ngọc Đường: có liên quan sao?

Triệu Trăn: "Thời tiết lạnh, Thừa Ảnh ngươi đút Bạch đại ca ăn gà nướng đi!"

Thừa Ảnh: "…"

Bạch Ngọc Đường: này có tính là nằm cũng trúng đạn không?

"Oa ~~ thịt gà thơm quá, tiểu oa nhi, ngươi đút ta ăn chân gà đi!"

Thừa Ảnh và Bạch Ngọc Đường đều sửng sốt, Triệu Trăn chớp mắt mấy cái: í, không phải ta nói a…

Tầm mắt bỗng nâng cao, Triệu Trăn mới phản ứng lại, bé đang được ai đó ôm vào ngực, chân gà trên tay không thấy. Triệu Trăn quay đầu lại, chân gà đang bị một lão hòa thường béo béo trắng trắng gặm, mùi hương trên người lão hòa thường rất quen, giống như mùi xà bông do Công Tôn đặc chế…

Bạch Ngọc Đường nhướn mày, vị hòa thượng này khinh công thật lợi hại! vô thanh vô tức tới gần, phảng phất như đang ngồi xổm phía sau Triệu Trăn, ngay cả động tác lấy chân gà đi cũng nhanh tới mức không thấy rõ. Đại hòa thượng không có ác ý, cũng không có sát khí, chỉ nhìn chằm chằm đống mỹ thực tới chảy nước miếng, một tay ôm chặt Triệu Trăn không buông.

Thấy Thừa Ảnh định rút vũ khí ra, Triệu Trăn khoát tay với hắn, lại nói với hòa thượng: "Ngươi là hòa thượng a, sao có thể ăn thịt."

Lão hòa thượng nghiêng đầu suy nghĩ một lát, đúng tình hợp lý nói: "Phật tổ xuyên tràng quá, rượu thịt lưu trong tâm*!" (Bác ý đổi lại của câu: Rượu thịt xuyên tràng quá, Phật tổ lưu trong tâm: câu nói của những kẻ theo đạo Phật nhưng vẫn thèm rượu thịt.)

Cho nên, ngươi nuốt luôn cả Phật tổ? — Bạch Ngọc Đường tích cực suy nghĩ.

"Sư phụ!" Triển Chiêu xắn tay áo ướt sũng chạy tới, trên tay còn xách theo một đôi giày tăng.

"Tiểu sư huynh!" Lão hòa thượng vừa thấy Triển Chiêu liền vui vẻ, một tay giơ Triệu Trăn lên lắc a lắc, động tác như đang vẫy khăn…

Triệu Trăn ở giữa không trung lung lay sắp đổ, vừa cảm thán sư tổ lực đại vô biên, vừa cảm thán bối phận sư môn thực loạn.

Triển Chiêu cứu Triệu Trăn, tùy tay ném cho Thừa Ảnh, lại lôi kéo hòa thượng béo muốn đi giày cho hắn: "Vừa tắm rửa cho người xong, còn chưa kịp đi giày đã chạy loạn!" lão hòa thượng ngoại trừ sức mạnh vô biên mà lực cân bằng cũng cao kinh người, hắn nâng một chân lên để Triển Chiêu giúp xỏ giày, một chân làm trụ đứng thẳng cư nhiên thực vững vàng?

Lão hòa thượng cúi đầu nghe giáo huấn, ủy khuất nhìn Triển Chiêu: "Bần tăng cùng sư điệt chơi đùa cùng nhau mà."

Triển Chiêu ngửa đầu nhìn hắn: "Đã nói với người bao lần rồi, đồ đệ của ta là đồ tôn của người."

Lão hòa thượng tiếp tục ủy khuất: "Tiểu sư huynh…"

Triển Chiêu không nói nổi, vỗ hắn một chút: "Chân kia!"

Lão hòa thượng đổi chân, tiếp tục ủy khuất: "Tiểu sư huynh đừng sinh khí…"

Triển Chiêu đã mệt tới độ không muốn để ý tới hắn.

Sau đó được Triển Chiêu giới thiệu, mọi người cuối cùng cũng biết lão hòa thượng chính là sư phụ của Triển Chiêu.

Lão hòa thượng ở trong chùa có bối phận cực cao, ngay cả Phương trượng cũng phải gọi hắn một tiếng 'sư thúc', nhưng không ai biết lai lịch của hắn, cũng không ai biết pháp danh hắn là gì. Lão hòa thượng vẫn trụ tại tuyệt bích (vách đá cheo leo) sau núi, đi trên vách đá nguy hiểm như giẫm trên đất bằng, ngoại trừ nơi nơi cọ ăn cọ uống, thì ít khi tiếp xúc với người khác.

Lão hòa thượng không thích tắm rửa, cố tình võ công lại quá cao, đơn đả độc đấu thì không ai có thể chế phục được hắn, huy động tất cả võ tăng trong chùa xông vào quần ẩu cũng không bắt được hắn. Mỗi lần muốn bắt hắn đi tắm rửa đều phải bài binh bố trận, khó khăn có thể sánh ngang với đánh giặc. Phương trượng coi việc tắm rửa cho lão hòa thượng trở thành thử luyện cho đám đệ tử!

Mười mấy năm trước, lão hòa thượng bỗng nhiên bám chặt tiểu Triển Chiêu, đám hòa thượng vui mừng quá đỗi, mỗi lần đều dùng Triển Chiêu để uy hiếp hắn. Không tắm rửa sẽ không được tiếp cận với bạch bạch nộn. Vì muốn được chơi cùng với 'tiểu sư huynh' Triển Chiêu mềm mềm trắng trắng, lão hòa thượng đành phải cách ba ngày tắm một lần.

Sau này khi Triển Chiêu xuất sư, xuống núi lang bạt giang hồ, lão hòa thượng lại bắt đầu vô pháp vô thiên, nhóm đệ tử trong chùa lại quay trở lại thời kỳ thử luyện!

Lần này Triển Chiêu trở về, chuyện đầu tiên chính là tắm rửa cho sư phụ, lão hòa thượng bay loạn khắp núi, Triển Chiêu phải mất ba ngày mới tóm được hắn!

Tắm rửa cho lão hòa thượng y như đánh trận khiến Triển Chiêu mệt bở hơi tai khi Thừa Ảnh 'trộm' điểm tâm mang tới thì hắn đang bị quấn chặt.

Lúc này lão hòa thượng đang cầm cả con gà nướng cắn a cắn, nửa điểm cũng không giống tuyệt thế cao thủ.

Chờ tới khi hắn ăn xong, Triển Chiêu lại dùng khăn lau miệng lau tay cho hắn, cẩn thận lại hiếu thuận, một chút cũng không ghét bỏ lão hòa thượng.

Triệu Trăn có chút cảm động, cảm động xòe móng vuốt bóng nhẫy toàn mỡ ra trước mặt Triển Chiêu, ý là — ta cũng muốn được lau tay!

Triển Chiêu khóe miệng thoáng co giật, chiếu cố xong lão lại quay sang tiểu, bỗng cảm thấy tương lại một mảnh hắc ám.

Ngự miêu đại đại, ngài mỗi ngày vừa phải đuổi bắt đồ đệ ép uống dược, còn phải bắt sư phụ tắm rửa, nào còn thời gian rảnh mà chơi đùa cùng con chuột kia nữa…

Hết chương 17

18. Quyển 2 - Chương 18

Sáng sớm đột nhiên bừng tỉnh, phát hiện có một hắc ảnh cao lớn đứng bên giường, ngươi sẽ có phản ứng gì?

Lớn tiếng rít gào? Sợ hãi một thân mồ hôi lạnh? Hay chộp lấy gối đầu đập chết hắn?

Triệu Trăn cùng hắc ảnh nhìn nhau 30 giây, câu đầu tiên mở miệng cư nhiên là — "Ăn chưa?"

Hắc ảnh nghiêng đầu nghĩ nghĩ, xoa xoa cái bụng tròn vo: "Bần tăng hảo đói nha ~~" (Jer: Sư tổ cũng hảo moe moe nha >///<>

→_→ không sai, hắc ảnh sáng sớm chạy tới dọa người, chính là lão hòa thượng sư tổ hôm qua mới gặp.

Triệu Trăn xoa xoa mặt, đá tung chăn đứng lên, nhìn quanh bốn phía: "Sư tổ, người nhìn thấy Thừa Ảnh không?"

Lão hòa thượng chỉ chỉ xà nhà: "Hắc kiểm (mặt đen) tiểu bằng hữu sao lại ngồi trên xà nhà ngủ nha, bần tăng giúp hắn nằm xuống."

Khóe miệng Triệu Trăn giật giật: Thừa Ảnh đáng thương a, hết bị sư phụ dùng kẹo đường làm ám khí, đến Bạch đại ca dùng bạc làm ám khí qua mặt, giờ lại bị sư tổ đại nhân xuất quỷ nhập thần lần thứ ba bồi thêm một kích, Thừa Ảnh gần đây lại hăng hái muốn đi luyện công đi… [đốt nến]

Triệu Trăn đưa tay xoa mặt, tận lực không cần lộ ra biểu tình sung sướng khi người gặp họa.

"Sư tổ, ta mời người ăn sáng, người giúp ta chuyển Thừa Ảnh xuống dưới đi, ngủ trên giường tương đối thoải mái."

"Được rồi

" lão hòa thượng cao hứng phấn chấn, sau khi ôm Thừa Ảnh đặt lên giường, bỗng nhiên vỗ ót một cái: "Ai nha, thiếu chút nữa quên, bên ngoài còn thật nhiều tiểu bằng hữu đang ngủ, bần tăng đều mang vào nha ~" (*° °*)

Triệu Trăn đang rửa mặt bỗng dừng tay lại: cho nên nói, nhóm ám vệ đều bị sư tổ đại nhân tận diệt?

Triệu Trăn không thích bên mình có quá nhiều người, trừ phi phải mặc long bào đeo trang sức phức tạp, còn những chuyện thông thường như rửa mặt, mặc quần áo, chải đầu gì đó đều là việc nhỏ có thể tự làm

được, Triệu Trăn không thích mượn tay người khác. Trong tẩm điện chỉ có nhóm ám vệ trực đêm, ra khỏi tẩm cung mới có thể nhìn thấy nội thị và thị vệ tuần tra.

Triệu Trăn không chỉ dậy sớm, còn nắm tay lão hòa thượng đi ra, khiến bọn thị vệ đều sợ ngây người — vị hòa thượng này làm sao vào được?!

Triệu Trăn vẫy vẫy tay, lão thái giám rất bình tĩnh đi lên phía trước: "Hoàng thượng có gì phân phó."

Triệu Trăn chỉ chỉ sư tổ đại nhân đang cười ha hả: "Truyền lệnh xuống, kêu Ngự thiện phòng chuẩn bị nhiều một chút."

Lão thái giám này chính là Phúc Tuyền tâm phúc của Triệu Hằng.

Phúc Tuyền trông giống con lật đật tròn tròn mập mập, làm việc cũng khéo léo ổn trọng, từng đi cùng Triệu Hằng tới Khai Phong phủ, ấn tượng của Triệu Trăn đối với hắn không tệ. Sau khi Triệu Hằng băng hà, Phúc Tuyền muốn đi túc trực bên linh cữu, Triệu Trăn liền giữ lại nói: "Mẫu hậu thân thể không tốt, trẫm còn chưa đại hôn, hậu cung đang thiếu người chủ sự. Ngươi có bản lĩnh, nếu không vội dưỡng lão, lưu lại vài năm, trẫm phong ngươi làm đại nội tổng quản."

Có lẽ do kiếp trước làm diễn viên tích lũy được nhiều kinh nghiệm, Triệu Trăn phi thường hiểu cách thu phục nhân tâm. Rõ ràng chỉ cần ra lệnh một tiếng, tựu có thể lưu lại Phúc Tuyền. Nhưng bé lại nói thẳng những khó xử hiện tại của mình, khẳng định năng lực của Phúc Tuyền, cũng ưng thuận quan to lộc hậu, ngôn từ ân ẩn lộ ra sự tín nhiệm, ngay cả Phúc Tuyền lão thành tinh cũng cảm giác cả người thư sướng. Phúc Tuyền thở dài, tự đáy lòng cảm thán tân đế so với tiên đế càng thảo hỉ* hơn…(*khiến người yêu thích)

****

Ngự thiện phòng động tác rất nhanh, sau khi Triệu Trăn làm xong rèn luyện buổi sáng, ngự thiện đã bày ra đầy bàn.

Lão hòa thượng sớm ngồi cạnh bàn chờ, thấy thức ăn chay bày ra, không đợi Triệu Trăn động đũa đã tự biên tự diễn bắt đầu ăn.

Cung nhân chung quanh có chút bất mãn, thế nhưng Triệu Trăn còn không phản đối, bọn họ tự nhiên cũng không lắm miệng.

Triệu Trăn bình thường tính tình rất tốt, từ trước tới nay đều không quở trách cung nhân, rất ít khi phát giận, ai phạm lỗi nhỏ cũng không so bì. Duy nhất một lần khiển trách cung nhân là vì có người ở sau lưng nói luyên thuyên, ngôn từ vũ nhục Lý phi nương nương. Triệu Trăn không đánh không mắng liền tống luôn mấy cung nữ truyền bá ác ngôn ra khỏi cung.

Mọi người còn cho rằng sự trừng phạt này quá nhẹ. Không ngờ, bên ngoài cung có vô số người muốn lấy lòng Triệu Trăn nhưng mãi không có cơ hội, Triệu Trăn không cần động tới một đầu ngón tay liền có vô số người nịnh nọt nguyện ý muốn vì Hoàng đế phân ưu, mấy tên cung nhân như chó nhà có tang, từ đó về sau liền bặt vô âm tín.

Cũng kể từ đó, trong cung cũng trở nên an tĩnh hẳn.

Triệu Trăn ăn cơm không cần người phục vụ, sở thích không nhiều mà sức ăn cũng không lớn. Ngược lại lão hòa thượng cô lỗ cô lỗ ăn mãi không xong, ăn hết đồ ăn trên bàn lại gọi cung nhân mang lên tiếp. Triệu Trăn sợ hắn ăn quá no, vội nói: "Ta dẫn người đi tìm sư phụ."

Lão hòa thượng nghiêng đầu: "Chớ lừa gạt bần tăng, sư phụ bần tăng đã mất từ lâu."

Triệu Trăn thay đổi cách nói: "Là sư phụ ta, Triển Chiêu."

Lúc này lão hòa thượng phản ứng rất nhanh: "Bần tăng đã xem qua, thấy tiểu sư huynh và bạch bạch tiểu bằng hữu đang ôm nhau ngủ cùng một chỗ!"

Triệu Trăn nghẹn cười: Hóa ra bị xông vào phòng không chỉ có mình mình, nhóm ám vệ có thể ngủ yên.

Ăn xong điểm tâm, trời cũng sáng, các hòa thượng bắt đầu làm hoạt động buổi sáng. Có người vẩy nước quét lá rụng, có người đốn củi nấu nước, còn có người luyện côn luyện quyền, nơi nơi náo nhiệt bận rộn. Cơ hồ tất cả đại hòa thượng, tiểu hòa thượng đều nhận thức lão hòa thượng, khách khí cùng hắn chào hỏi.

Từng gần gũi gặp qua Triệu Trăn chỉ có mấy vị cao tăng đức cao vọng trọng, hòa thượng bình thường chỉ có thể đứng từ xa xa nhìn thân ảnh tiểu Hoàng thượng đi đi lại lại, tự nhiên không biết bé. Không tới một khắc sau, đã có vài hòa thượng hiểu lầm, cho rằng bé là tiểu hài nhi bị lão hòa thượng trộm tới…

Tỷ như vị tiểu hòa thượng trước mắt đang không ngừng lôi kéo tay bé này.

Tiểu hòa tượng chỉ khoảng hơn mười tuổi, cách nói chuyện lại y như ông cụ non, rất giống Bao đại nhân.

Tiểu hòa thượng cả giận nói: "Tằng sư thúc tổ! Người lại trộm tiểu hài tử từ chỗ nào vậy?! mau đem trả lại cho người ta!"

Triệu Trăn chớp mắt mấy cái: lại? sư tổ thường xuyên thuận tay trộm tiểu hài tử sao?

Lão hòa thượng đầy mặt vô tội: "Bần tăng không có, đây là tiểu sư huynh…"

Lão hòa thượng còn chưa nói xong, đã bị tiểu hòa thượng đánh gãy: "Người lại loạn nhận sư huynh, ta sẽ tìm sư thúc tổ cáo trạng!"

Triệu Trăn lại chớp chớp mắt: lại? sư tổ đến tột cùng đã nhận bao nhiêu người là sư huynh rồi? sư thúc tổ là chỉ… Triển Chiêu?

Tiểu hòa thượng xoa xoa đầu Triệu Trăn, ôn nhu dỗ bé: "Thí chủ đừng khóc, lát nữa sẽ đưa thí chủ về nhà."

Triệu Trăn tiếp tục chớp chớp mắt: ngươi lầm rồi, người muốn khóc không phải ta, là sư tổ.

Triệu Trăn đang muốn vì sư tổ giải trừ chút oan khuất, lại thấy phía trước một trận đại loạn, ân ẩn truyền tới tiếng khóc than.

Tiểu hòa thượng biến sắc: "Không xong! Lại xảy ra chuyện!" trước khi đi còn không quên kéo theo Triệu Trăn.

Triệu Trăn cũng rất hiếu kì, liền cùng tiểu hòa thượng bon chen vào giữa đám người

— giữa đám đông là một khối thi thể được phủ vải trắng.

Thi thể không cao, chắc khoảng hơn mười tuổi, trên vải trắng nhiễm đỏ một mảng máu lớn, không cần xốc lên cũng biết, thiếu niên này chết rất thê thảm. Thật nhiều hòa thượng đều vây quanh thi thể khóc rống lên, vừa khóc vừa ra sức mắng một người tên là 'Do Phảng'.

Triệu Trăn cố gắng nhớ lại, Do Phảng là tướng lĩnh cấm quân, chuyên phụ trách trị an bên ngoài. Người này tính tình ngạo mạn, rõ ràng là bất cận nhân tình, lại muốn bày ra bộ mặt ngay thẳng trước mặt người khác, ỷ vào tổ tiên có chiến công, ngôn hành càng láo xược, Triệu Trăn rất không thích ông ta.

Có lẽ là do tiếng khóc của các hòa thượng quá lớn, Do Phảng rất nhanh dẫn binh tới trấn áp.

Triệu Trăn lẩn trong đám người im lặng xem diễn biến, chỉ thấy Do Phảng không hỏi nguyên do, trực tiếp hạ lệnh cho cấm quân giải tán đám đông.

Các hòa thượng che chở thi thể không chịu rời đi, cấm quân lại dùng vũ lực xô đẩy, ngược lại càng kích khởi tác dụng ngược. Võ tăng Trấn Quốc tự rất đông, công phu không kém cấm quân, hơn nữa người đông thế mạnh, ngược lại cấm quân bị đẩy lùi về sau, ngay cả Do Phảng cũng bị kéo xuống ngựa, trong hỗn loạn bị ăn vài quyền vào mặt.

Do Phảng bị thương ở mặt, lại càng không dễ bỏ qua, rút ra bội kiếm nói: "Đem đám hòa thượng phạm thượng tác loạn này bắt hết lại cho ta!"

Các hòa thượng sửng sốt: này cũng là phạm thượng tác loạn?

Thủ hạ của Do Phảng cũng sửng sốt: bắt thật sao? Tướng quân chơi thật lớn…

Đang lúc giằng co, xa xa truyền tới một câu trào phúng: "Phạm thượng tác loạn? Do tướng quân quan uy thật lớn a."

Mọi người ngẩng đầu chỉ thấy Triển Chiêu ôm kiếm đứng ở đầu tường, đứng cạnh là Bạch Ngọc Đường ngáp ngắn ngáp dài.

Các hòa thượng thấy Triển Chiêu càng thêm kiên định, sôi nổi vấn an chào hỏi. Có người gọi sư thúc, sư thúc tổ, cũng có người gọi tằng sư thúc tổ…

Do Phảng lại hừ lạnh một tiếng: "Ở trước mặt Triển hộ vệ nào dám đề quan uy!"

Trong số những người Do Phảng ghét nhất, Triển Chiêu tuyệt đối cầm cờ đi đầu! Chỉ là một tên giang hồ lỗ mãng, dựa vào chút công phu mèo quào cũng có thể được phong quan, lại chả biết dẫm phải vận cứt chó gì mà trở thành lão sư của tân đế, được tân đế tôn kính. Tân đế vì muốn ban tặng tôn sư mà ngoại lệ gia phong nhất phẩm hộ vệ (Au: bịa đặt ~ bịa đặt đó ~ thỉnh chớ xoi mói ~) — xưa nay chưa hề có tôn vinh như vậy, khó trách Do Phảng giận muốn đỏ mắt.

Triển Chiêu mặc kệ hắn, trực tiếp đi tới bên cạnh thi thể: "Đây là làm sao?"

Một tiểu hòa thượng khóc lóc nói: "Sư thúc tổ làm chủ cho chúng ta a! Ba ngày nay trong chùa đã chết sáu người!"

Triển Chiêu nghe vậy liền ngẩn người: "Ba ngày chết sáu người?"

"Sư tổ có điều không biết." Một vị hòa thượng lớn tuổi thở dài: "Ba ngày trước, chúng ta phát hiện một thi thể ở chân núi phía sau, thi thể bị dã thú cắn nát, bởi vì trước kia cũng từng có tình huống đệ tử ham chơi trượt chân xuống sườn dốc, chúng ta đều tưởng đó là ngoài ý muốn. Thế nhưng hai ngày trước, cũng phát hiện thi thể trong rừng phong, một ngày trước tiếp tục phát hiện thi thể ở bên bờ suối, còn hôm nay cũng…"

Một hòa thượng khẩu khí thực hung nói: "Chúng ta đã sớm báo lên triều đình, vị Do tướng quân này lại cứ khăng khăng nói chúng ta đang kể chuyện giật gân!"

Do Phảng cười lạnh một tiếng: "Chết mấy tên hòa thượng thì có gì đáng ngại, chậm trễ đại sự tế thiên, các người gánh vác được không?!"

Những lời này của Do Phảng chẳng khác lửa cháy đổ thêm dầu, ngay cả những hòa thượng ngày thường thanh tâm quả dục cũng không thể bình tĩnh nổi, sôi nổi ồn ào nói muốn đòi công đạo.

"Trong chùa vốn đang yên đang lành, các người vừa tới liền có người chết, nói không chừng hung thủ là ở trong số các người!"

"Đúng đó! Hắn không dám kiểm chứng, hắn là muốn bao che cho hung thủ!"

Triển Chiêu nói: "Nếu Do tướng quân không nguyện ý quản, vụ án này liền chuyển giao cho Khai Phong phủ đi."

Ánh mắt Do Phảng chợt lóe: "Trong thời gian tế thiên, trị an trong chùa là do bản tướng quân phụ trách, chính là bất tại kỳ vị bất mưu kỳ chính* (*không ở vị trí thích hợp, không nên toan tính chuyện gì, ý là: hãy an phận thủ thường, đừng xen vào việc của người khác), cho dù Triển hộ vệ có Hoàng thượng là chỗ sự vững chắc, cũng không nên đoạt bát cơm của người khác!" Do Phảng ánh mắt tối tăm đảo qua chúng hòa thượng, cười lạnh nói: "Các người cứ kiên nhẫn chờ đi, ngày một không thành còn có ngày hai, một năm không thành còn có hai năm, chỉ cần đám lừa ngốc các người chưa chết hết, bản tướng quân sớm hay muộn cũng sẽ phá án!"

Hết chương 18

19. Quyển 2 - Chương 19

Triển Chiêu nói: "Nếu Do tướng quân không nguyện ý quản, vụ án này liền giao cho Khai Phong phủ đi."

Ánh mắt Do Phảng chợt lóe: "Trong lúc tế thiên, trị an trong chùa đều do bản tướng quân phụ trách, chính là cái gọi bất tại kỳ vị, bất mưu kỳ chính, Triển hộ vệ dù có Hoàng thượng làm chỗ dựa vững chắc cũng không nên đoạt bát cơm của người khác!" Do Phảng ánh mắt tối tăm đảo qua chúng hòa thượng: "Các người cứ kiên nhẫn chờ đi, ngày một không thành còn có ngày hai, một năm không thành còn có hai năm, chỉ cần đám lừa ngốc các ngươi chưa chết hết, bản tướng quân sớm hay muộn cũng sẽ phá án!"

Lời Do Phảng tuy khó nghe nhưng lại đúng ở cái "Lý", Triển Chiêu cũng không có biện pháp.

Do Phảng nói như vậy kỳ thật là hắn đang tính tiểu kế.

Vụ án gây ầm ĩ trước mặt Triển Chiêu, Hoàng thượng sớm hay muộn cũng sẽ biết, một khi đã hạ lệnh tra rõ, Do Phảng là đầu lĩnh tướng quân sẽ đứng mũi chịu sào.

Mà như thế, xuất đầu lộ diện trước mặt Hoàng thượng cũng là một cơ hội tốt, Do Phảng tự nhiên việc tốt không thể nhường ai. Thế nhưng nay đã khác xưa, Do Phảng tự mình hiểu được, hung thủ rất có thể là người trong hàng ngũ công khanh quý tộc đại thần. Những người có thể cùng Hoàng thượng tới lễ tế thiên, nào dễ đắc tội?

Do Phảng không muốn đắc tội người nào, đẩy vụ án sang cho Khai Phong phủ tự nhiên là biện pháp tốt nhất. Nhưng ý tứ này Do Phảng tuyệt đối không nói ra miệng, bằng không đỉnh đầu sẽ bị chụp mũ vô năng chức vụ tướng quân của hắn cũng nên nhường cho người khác được rồi.

Do Phảng nghĩ: Để Triển Chiêu tiếp nhận vụ án này, ta sẽ được giải thoát, Triển Chiêu rơi xuống hạ phong bị bêu danh ỷ thế hiếp người; còn nếu Triển Chiêu điều tra ra được hung thủ thì càng tốt, người đắc tội là hắn, công lao sau khi phá án lại là ta, phá không được án là do Khai Phong phủ làm việc bất lợi!

Tính toán của Do Phảng, Triển Chiêu không cần nghĩ cũng có thể đoán được đại khái.

Có công lao hay không, Triển Chiêu thật sự không chút để ý, chỉ cần có thể thuận lợi phá án là được rồi. Đắc tội với người nào lại càng không cần quan tâm tới, người có năng lực đắc tội người khác nhất trong Khai Phong phủ chính là Bao đại nhân, Bao đại nhân có câu: Quân tử luôn thẳng thắn, tiểu nhân luôn lo sợ, nếu sợ đắc tội người đã không làm thanh quan!

Triển Chiêu là đại hiệp, là quân tử, hắn không quan tâm cá nhân được mất.

Triệu Trăn là tiểu nhân, còn là bao che khuyết điểm cuồng, tối không thể để cho tiểu nhân ngoại trừ mình được đắc chí!

Do Phảng có thể nghĩ ra, Triệu Trăn lại càng nghĩ ra rõ ràng hơn, Do Phảng muốn từ vũng bùn thoát thân, Triệu Trăn lại càng muốn đạp hắn chìm sâu xuống!

Triệu Trăn nghĩ nghĩ, đi ra khỏi đám đông.

Do Phảng nhìn thấy Triệu Trăn, sắc mặt nguy biến: "Hoàng… Hoàng thượng!"

Vạn lần không nghĩ tới Triệu Trăn lại đang ở đây, không biết đã bị hắn thấy được bao nhiêu, chẳng lẽ là tới cùng Triển Chiêu?

Đầu óc Do Phảng lướt qua trăm ngàn ý niệm, trong lòng chuẩn bị vô số nỗi "khổ trung", liều mạng vắt hết óc trốn tránh trách nhiệm.

Các hòa thượng sợ ngây người — Phật tổ a! tiểu hài tử Tằng sư thúc tổ trộm về cư nhiên lại là Hoàng thượng!

Tiểu hòa thượng đang cầm tay Triệu Trăn cũng sợ ngây người — ta…ta…ta cư nhiên xoa đầu Hoàng thượng!

Triệu Trăn tươi cười vỗ vai Do Phảng: "Do tướng quân bình thân, ngươi xưa nay trung với cương vị công tác, trẫm đều biết."

Do Phảng không phải ngốc tử, tự nhiên minh bạch Hoàng thượng đang trong chê ngoài khen bày kế lừa người tổn hại hắn!

Nhưng cho dù là chân tâm hay giả ý, Hoàng thượng mở miệng khen ngươi, ngươi cũng không có lý do mà xin tạ tội đi?

Không thể thỉnh tội, vậy làm sao giải thích mình thất trách?

Do Phảng cuối cùng biết được cảm giác câm điếc ăn hoàng liên đến tột cùng có bao nhiêu đau khổ, nghẹn đầy mình 'khổ trung' nói không nên lời, diệu kế cẩm nang cũng không có đất dụng võ, Do Phảng chỉ có thể nói câu không dám: "Hoàng thượng ưu ái, thần còn kém xa, kém rất xa…"

Chỉ cần một câu, vênh váo tự đắc Do Phảng đã bại trận hoàn toàn, cao thấp lập tức được phân định.

Triệu Trăn đắc ý cười: đồ nít ranh, đây mới là tinh túy ti bỉ nha, dù bạn không cao nhưng người khác vẫn phải ngước nhìn! = =+

Tình thế nghịch chuyển, Triệu Trăn hóa bị động thành chủ động: "Do tướng quân công vụ bận rộn lực bất tòng tâm, vụ án này giao cho Khai Phong phủ đi."

Lực bất tòng tâm? Chụp mũ kiểu này Do Phảng không dám nhận, biết rõ sẽ chọc Triệu Trăn không vui nhưng Do Phang cũng chỉ có thể kiên trì nói: "Thần không thể so với Hoàng thượng nhật lý vạn ky*, chỉ là một vụ tiểu án…" (Nhất lý vạn ky: ý chỉ hoàng đế ngày xưa một ngày bận rộn xử lý muôn vàn chính sự, rất nhiều chuyện quan trọng cần được giải quyết trong một ngày)

"Chỉ là tiểu án? Xem ra tướng quân đã định liệu trước." Triệu Trăn tự hỏi tự đáp: "Một khi đã vậy, trẫm liền giao vụ án này cho Do tướng quân, lúc nào phá án, lúc đó tướng quân hồi kinh." Triệu Trăn chậm rì rì nói: "Ngày một không thành còn có ngày hai, một năm không thành còn có hai năm, cho dù phải điều tra cả đời cũng không sao, một phần độ điệp (cấp thẻ đi tu), trẫm vẫn còn xuất ra được."

Phun nước miếng, lại bị người phun lại đầy mặt, mặt Do Phảng đã không thể gọi là mặt nữa rồi.

Hiện tại trước mặt Do Phảng chỉ có hai con đường: thứ nhất chịu thua, dứt khoát không biết xấu hổ, giao vụ án lại cho Triển Chiêu; thứ hai là cứng đầu tới chết, có thể bảo trụ mặt mũi, thế nhưng Hoàng thượng đã nói trước, không phá được án không thể hồi kinh, một đời phá không được án vậy dứt khoát xuất gia đi tu làm hòa thượng đi!

Vì bảo trụ chức quan, Do Phảng chỉ còn cách vứt bỏ mặt mũi. Do Phảng cắn răng nói: "Xưa nghe Khai Phong phủ xử án như thần, vi thần nhất giới vũ phu, không dám sánh vai cùng Bao đại nhân, vụ án này…" nói được một nửa, da mặt Do Phảng tái lại không nói được nữa.

May mà Triệu Trăn chỉ muốn cảnh cáo ông ta, không muốn đuổi tận giết tuyệt.

"Vụ án này giao cho Khai Phong phủ, Do tướng quân dẫn binh tăng cường tuần tra, nếu còn có tăng nhân gặp chuyện không may, cứ ngươi mà hỏi."

****

Các hòa thượng rất thuần phác, tuy rằng không nghe hiểu những lời nói sắc bén giữa Triệu Trăn và Do Phảng. Nhưng đầu sỏ gây chuyện Do Phảng đã gặp xui xẻo, Hoàng thượng cũng đã đáp ứng làm chủ cho bọn họ, các hòa thượng niệm vài tiếng A Di Đà Phật, rồi không còn oán ngôn nào nữa, nâng thi thể rời đi.

Triển Chiêu nhìn nhìn Triệu Trăn: "Ngươi làm sao lại chạy tới đây?"

Triệu Trăn nhún nhún vai: "Vốn định dẫn sư tổ đi tìm các ngươi, kết quả nửa đường bị trì hoãn."

"Sư phụ cũng đến đây?" Triển Chiêu điểm mũi chân nhìn quanh.

Bạch Ngọc Đường cầm tay Triển Chiêu, giúp hắn điều chỉnh phương hướng: "Ngươi vừa xuất hiện hắn đã chạy mất, là chạy hướng này."

Triển Chiêu híp mắt: "Hướng này là…"

Triệu Trăn sờ sờ cằm: "Sư tổ cố ý dẫn ta đi vòng quanh, chẳng lẽ là giả ngây giả dại?"

“Không có khả năng.” Triển Chiêu lắc lắc ngón tay: “Ta đã nhờ Công Tôn tới khám cho người, đầu sư phụ từng bị tổn thương, tâm trí vĩnh viễn dừng lại ở giai đoạn hài đồng. Hơn nữa sư phụ không biết gạt người, cũng không nhớ được kế hoạch phức tạp, trừ phi có người từng bước một dạy hắn, tỷ như trước giờ đánh thức ngươi, cùng ngươi ăn điểm tâm, sau đó dẫn ngươi đi vòng quanh chùa gì đó!”

“Có thể khiến sư phụ ngươi nghe lời hẳn không nhiều người đi.” Bạch Ngọc Đường một lời khẳng định.

Triển Chiêu gật đầu, vươn ra hai ngón tay: “Một là ta. Hai là Phương Trượng!”

Triệu Trăn nắm tay trái gõ vào lòng tay phải, giống như bừng tỉnh đại ngộ: “Khó trách ta cứ cảm thấy Phương Trượng cười y như hồ ly, quả nhiên không phải ảo giác!”

Bạch Ngọc Đường nhìn trời: Phương Trượng từ vành tai đến vai, mặt mũi hiền lành, mắt cười thành một khe hở nhìn giống hồ ly sao?

Được rồi, quả thật rất giống…

Triển Chiêu đang muốn đi tìm Phương Trượng tính sổ, chỉ thấy cách đó không xa có một tiểu hòa thượng đang đứng, dùng mũi chân di di mặt đất.

“Ngộ Tâm, ngươi có chuyện gì sao?”

Tiểu hòa thượng Ngộ Tâm ngẩng đầu, chính là tiểu hòa thượng lúc trước đã xoa đầu Hoàng thượng Triệu Trăn.

Ngộ Tâm lỗ tai hồng hồng, chắp tay nói với Triệu Trăn: “Bần tăng là muốn tới xin lỗi, A Di Đà Phật.”

Triệu Trăn đưa tay đỡ hắn: “Tiểu sư phụ không cần đa lễ.”

Ngộ Tâm vẫn còn ngượng ngùng: “Bần tăng trời sinh nóng nảy, sư đệ đừng trách móc.”

Triệu Trăn nháy mắt mấy cái: sư đệ?

Thấy Triệu Trăn nghi hoặc, Triển Chiêu giải thích nói: ‘Trong chùa, bối phận cao nhất là sư phụ. Sau đó là Phúc tự bối (thế hệ có tên chữ Phúc) gồm Phương Trượng, hai vị sư huynh Phúc Nghiễm, Phúc Thiện. Xuống dưới nữa là Ngộ tự bối, Ngộ Tâm là Ngộ tự bối nhỏ tuổi nhất. Sau Ngộ Tâm là Như tự bối.”

Triểu chiêu nhìn Triệu Trăn: “Lại nói ngươi cũng thuộc Ngộ tự bối, cả ngươi và ta đều là đệ tử tục gia, không cần câu nệ, vậy cứ gọi ngươi là Ngộ Không đi.”

Ngộ Không à…..

Không đợi Triệu Trăn phản bác, tiểu hòa thượng Ngộ Tâm đã chắp tay nói: “A Di Đà Phật, Ngộ Không sư đệ.”

Khóe miệng Triệu Trăn thoáng co giật: “Ách, Ngộ Tâm sư huynh hảo…”

Nhận cái tên Ngộ Không này, Triệu Trăn nhịn không được não bổ (tưởng tượng) một hồi.

Ngày tháng năm nào đó mình bị bắt đi, mọi người sẽ đồng loạt hô to: sư phụ, đại sư huynh bị yêu quái bắt đi rồi!

Ngày tháng năm nào đó mình bị bắt đi, tặc nhân rút binh khí ra, chính mình hét lớn một tiếng — Quy phái khí công!

(*/ *) hình ảnh rất hại mắt, quả thực không đành lòng nhìn…

Triệu Trăn u u nhìn Triển Chiêu: “Sư phụ, pháp danh của ngài sẽ không phải là Tam Tạng đấy chứ.”

Triển Chiêu cười tủm tỉm lắc đầu: “Trước đây ta thể nhược nhiều bệnh, sau khi bái sư, Phương Trượng tứ danh cho ta là Phúc Thọ.”

Triệu Trăn âm u thầm nghĩ: Phúc Thọ, Phúc Thụ, ngươi cả đời liền làm thụ đi!

(Jeremy: >////< xác=“” định=“” trên=“” dưới=“” luôn=“” rồi=“” nha=“”))))” mà=“” t=“” nhớ=“” trong=“” phim=“” thời=“” niên=“” thiếu=“” của=“” bao=“” thanh=“” thiên,=“” từng=“” có=“” tập=“”

nhắc=“” tới=“” pháp=“” danh=“” của=“” triển=“” chiêu,=“” hình=“” như=“” là=“” háo=“” sắc=“” thì=“” phải=“)))” khi=“” đó=“” mn=“” đều=“” cười=“” như=“” điên….=“” há=“” há=“” há=“” ko=“” bit=“” nhớ=“” có=“” đúng=“”>

****

Cáo biệt tiểu hòa thượng, ba người tới gặp Phương Trượng.

Sư tổ quả nhiên đang ở trong thiện phòng của Phương Trượng. Bốn bề cửa thiện phòng đều được mở rộng, Phương Trượng ngồi trên đệm hết sức chuyên chú tụng kinh gõ mõ, sư tổ nằm bên dưới bàn thờ, dùng kinh Phật che mặt ngủ gà ngủ gật. Tiếng niệm kinh pha lẫn tiếng ngáy ồn ào, cũng may định lực Phương Trượng rất tốt.

Phương Trượng đang niệm kinh, ba người đành phải rút ra ngoài không dám làm phiền.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngồi ngoài sân chơi cờ, Triệu Trăn ngồi bên cạnh quấy rối…. bị hai người kia ghét bỏ, một cước đá văng.

Một ván cờ hạ xong, hai người ngang tay, Phương Trượng cũng niệm kinh xong.

Dù Phương Trượng niên kỉ (tuổi) rất lớn nhưng thân thể kiện khang như cũ, động tác pha trà lưu loát thành thục, tay cầm ổn định vững vàng.

Nghe Triển Chiêu nói rõ ý đồ tới, Phương Trượng ha ha cười: “Sư đệ a…”

Triệu Trăn và Bạch Ngọc Đường đều nhịn không được mà quay mặt đi — niên kỉ Phương Trượng còn lớn hơn cả ông nội Triển Chiêu, cư nhiên là sư huynh.

“Thật sự là do lão nạp kêu sư thúc làm.” Phương Trượng không phủ nhận: “Chuyện như vậy, đã không phải lần đầu phát sinh. Mười mấy năm gần đây, mỗi khi triều đình tới tế thiên, trong chùa sẽ có chuyện không may. Các tăng nhân hoặc là tử vong, hoặc là mất tích, những năm vừa rồi chỉ có một hai người, lão nạp tuy có hoài nghi, nhưng chung quy vẫn không thể xác định. Thẳng tới năm nay…”

Triển Chiêu cau mày, phi thường bất mãn: “Phương Trượng sao không sớm báo lại cho ta biết?”

Lão Phương Trượng nói: “Sư đệ tuổi trẻ khí thịnh, không thể nói, không thể nói.”

Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên chen vào: “Vậy sao hiện tại lại nói?”

Phương Trượng từ ái cười, xoa xoa đầu Triệu Trăn: “Nay bất đồng xưa.”

Triệu Trăn nói: “Ta nghe nói những người gặp nạn năm nay đều là Như tự bối, Phương Trượng có manh mối gì sao?”

Phương Trượng thở dài: “A Di Đà Phật, mấy năm nay ngộ hại (bị giết) tăng nhân, đều là thiếu niên hơn chục tuổi, những người lớn tuổi ngược lại vô sự. Vài năm trước, tộc đệ (em họ) Ngộ Thông, Ngộ Phàm bị ngộ hại, Ngộ Thông vẫn đang truy lùng hung thủ, các ngươi cần manh mối, có thể đi hỏi hắn.”

Triển Chiêu sửng sốt: “Năm trước nghe nói Ngộ Thông rời chùa trốn đi, chẳng lẽ là vì điều tra hung thủ?”

Phương Trượng gật đầu: “Một tháng trước, Ngộ Thông bị trọng thương ngã xuống chân núi, hiện tại đang ở Bát Khổ Nhai dưỡng thương.”

Hết chương 19

20. Quyển 2 - Chương 20

Bát Khổ Nhai hoang vu vắng vẻ, chỉ có một gian nhà đơn sơ, không bóng người, nghe nói là nơi dành riêng cho những tăng nhân phạm giới tự ăn năn hối cải về những lỗi lầm mình đã gây ra. Triển Chiêu mặc dù lớn lên trong chùa nhưng từ nhỏ hắn đã thông minh hiểu chuyện, tính cách thảo hỉ, còn là võ học kỳ tài. Những nơi như Bát Khổ Nhai này, hắn chưa từng đặt chân tới.

Sơn đạo chưa được người khai phá, so với trong tưởng tượng càng gập ghềnh khó đi, hơn nữa lối rẽ nhiều đến không thể đếm được.

Bạch Ngọc Đường cầm tờ bản đồ đơn giản Phương Trượng đưa cho đi phía trước dò đường, Triển Chiêu bế Triệu Trăn nhàn hạ + đấu võ mồm lững thững đi theo sau.

Triển Chiêu chọc chọc Triệu Trăn: "Học võ bao lâu rồi, một chút đường núi cũng không đi được, ngươi không thấy xấu hổ à?!"

Triệu Trăn chọc chọc lại Triển Chiêu: "Ngươi lớn như thế rồi, cầm bản đồ còn có thể lạc đường, ngươi không thấy xấu hổ à?!"

Trong ba người, duy nhất tương đối đáng tin chỉ có Bạch Ngọc Đường, hắn đứng ở lối rẽ thở dài: "Đi bên này, sắp đến rồi."

Tuy rằng hiểu rõ tính cách Triệu Trăn, nhưng Triển Chiêu vẫn nhịn không được dặn dò thêm: "Ngộ Thông tính tình ngay thẳng, trước kia vẫn luôn không thích người triều đình, hơn nữa cái chết của Ngộ Phàm lại có liên quan tới triều đình, trông thấy ngươi chắc sẽ không có sắc mặt hòa nhã gì. Nếu ngôn từ có chút thất lễ, ngươi cũng đừng so đo với hắn."

Triệu Trăn híp mắt nhìn Triển Chiêu: "Người cũng không phải do ta giết chết, sao có thể giận chó đánh mèo được."

Triển Chiêu gãi gãi cằm: "Hay là ngươi đừng đi nữa, quay về tẩm cung chờ tin tức đi."

→_→ Yah, đồ ăn đã bày ra bàn, ngươi còn kêu ta gói về nhà ăn?

Triệu Trăn có chút không cam lòng: "Ta tận lực nhẫn, nhịn không được sẽ về."

Triển Chiêu cùng bé đập tay: "Thành giao!"

"Đến rồi." Bạch Ngọc Đường chỉ vào tấm bia đá trước mặt, trên tấm bia đá có khắc ba chữ lớn 'Bát Khổ Nhai'. Tùy tay niết tấm bản đồ thành bột phấn, Bạch Ngọc Đường bình tĩnh nói: "Tấm bản đồ này vẽ trống đánh xuôi kèn thổi ngược, vạn vật điên đảo, Phương Trương nếu không phải là lão hồ đồ thì chính là đang cố ý chỉnh chúng ta."

Triển Chiêu và Triệu Trăn trăm miệng một lời: "Cá một cái mộc ngư (mõ)! Ông ấy là đang cố ý chỉnh chúng ta!"

****

Ba người trèo lên giữa sườn núi, phát hiện thiện phòng chiếm diện tích rất lớn, nhưng có vẻ do lâu năm không tu sửa gì nên bề ngoài trông có vẻ mục nát một chút. Trước và sau nhà đều trồng không ít rau dưa lương thực, tăng nhân phạm giới sau khi lên núi, có thể tự cấp tự túc tự làm tự ăn, thật là có cảm giác ẩn cư sơn lâm.

Khi ba người tới, Ngộ Thông không có ở trong phòng, đợi một lát, mới nghe được tiếng bước chân nặng nề vang lên.

Triển Chiêu đẩy cửa ra, thấy Ngộ Thông đang gánh hai thùng nước đi tới, nhanh chóng chạy tới hỗ trợ.

Bối phận của Ngộ Thông đồng lứa với Triển Chiêu, niên kỉ lại lớn hơn Triển Chiêu một vòng, dung mạo già hơn Triển Chiêu hai vòng. Dáng người cường tráng, con mắt tối đen, trên trán lưu lại vết nhăn sâu như chữ xuyên ( ) vừa thấy giống như khổ đại cừu thâm. Người xuất gia phần lớn mặt mũi hiền lành, còn vị này lại giống như Kim Cương trợn mắt. (Bát bộ Kim Cương: có nhiệm vụ bảo vệ Phật pháp, tín đồ và nơi thờ phụng. trong tám vị thì có ba vị mặt trắng nét mặt nhân hậu thường gọi là "khuyến thiện" còn năm vị mặt đỏ dữ tợn thường gọi "trừng ác".)

Ngộ Thông đại khái đã lâu không gặp Triển Chiêu, sửng sốt trong chốc lát mới nhận ra, sắc mặt lạnh lùng nói: "Sư thúc sao lại tới đây?!"

Triển Chiêu cười nói: "Nhiều năm không gặp, nghe nói ngươi đã trở lại, tự nhiên muốn tới thăm."

Sắc mặt Ngộ Thông hơi hòa hoãn một chút, lại nói: "Hai vị thí chủ này là..."

Triển Chiêu sờ sờ cằm, dự cảm không ổn, đưa tay chỉ Bạch Ngọc Đường: "Vị này là Bạch Ngọc Đường, hảo hữu chí giao của ta." Chỉ sang Triệu Trăn, tay có chút run run: "Đây là Triệu Trăn, đồ đệ của ta, pháp danh Ngộ Không, cũng coi như sư đệ ngươi."

Nghe Triển Chiêu giới thiệu, Ngộ Thông nhìn Triệu Trăn, sắc mặt càng ngày càng lạnh: "A, không dám nhận."

A?! A muội ngươi mà a! ( )

Triệu Trăn cuối cùng cũng minh bạch vì sao Triển Chiêu lại lo lắng mình sẽ trở mặt, vị Ngộ Thông đại sư này quả nhiên là 'ngay thẳng', hỉ nộ ái ố đều viết rõ trên mặt, nửa điểm cũng không giả dối, vừa gặp đã mở chế độ châm chọc nhạo báng. Triển Chiêu tuy rằng tuổi còn nhỏ nhưng dù sao cũng là sư thúc của ngươi, ta năm nay mới bảy tuổi, lại chưa từng làm chuyện gì có lỗi với ngươi, ngươi nhăn mặt cười lạnh cho ai xem?!

Không chỉ Triệu Trăn không nhìn nổi hắn mà ấn tượng của Bạch Ngọc Đường đối với Ngộ Thông cũng rớt xuống âm độ.

Trong lòng Triển Chiêu hối hận a ~ sớm biết vài năm không gặp, tính tình Ngộ Thông lại càng xấu đi như vậy, hắn đã một mình tới đây!

Trước đây sức khỏe Triển Chiêu không tốt, Ngộ Thông đối với hắn rất chiếu cố, Triển Chiêu nhớ kỹ ân tình của Ngộ Thông, vẫn luôn coi hắn là trưởng bối, nghe vài câu nói lạnh nhạt cũng cho qua. Thế nhưng Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường người này so với người kia càng cao ngạo hơn, nào có chịu được người thích chọc tức thế này, có nên kêu hai người bọn họ về trước không?

Triển Chiêu nhanh chóng hòa giải: "Trước đây sức khỏe ta không tốt, đa phần là nhờ Ngộ Thông đại sư chiếu cố."

Bạch Ngọc Đường miễn cưỡng gật đầu, Triệu Trăn so với hắn cường hơn chút, tốt xấu gì cũng lộ ra bản mặt tươi cười nói: "Ngộ Thông sư huynh hảo."

Triệu Trăn là muốn NHẪN, nhưng Ngộ Thông lại không cảm kích, ngữ khí lạnh tới mức đóng băng con người ta: "Hoàng thượng đại giá quang lâm, chưa từng viễn nghênh, thiện phòng cũ nát, bàn tăng tựu không tiễn." Ngụ ý muốn tiễn khách. Nói tiễn khách là còn khách khí chán, nói trắng ra chỉ một chữ — CÚT !

Ánh mắt Triệu Trăn trầm xuống, nhưng tươi cười đối với Ngộ Thông lại càng thêm sáng lạn. — Triển Chiêu bắt đầu thấy đau đầu.

Triệu Trăn nói thẳng: "Hôm nay chúng ta đến, là vì muốn điều tra nguyên nhân tử vong của Ngộ Phàm đại sư."

Ngộ Thông tựa hồ đã sớm đoán được, bất vi sở động, mặt thối như cũ: "Không dám làm phiền Hoàng thượng."

"Ngươi không muốn báo thù cho Ngộ Phàm đại sư?" Triệu Trăn hỏi.

Ngộ Thông oán hận nói: "Chưa thấy hung thủ đền tội, bần tăng chết không nhắm mắt!"

Triệu Trăn cười càng sáng lạn hơn: "Vậy được rồi, chỉ cần trẫm từ giữa cản trở, đừng nói uổng chết một hòa thượng, cho dù là uổng mạng một trăm hòa thượng, một ngàn hòa thượng, thậm chí là hòa thượng trong chùa đều chết sạch cũng chả sao. Trẫm muốn ép chết ngươi, ngay cả tay cũng không cần dính bẩn, đã có vô số người khóc hô vì trẫm phân ưu. Ngươi chết chả ảnh hưởng gì, nhưng đảm bảo ngươi vĩnh viễn nhìn không thấy ngày hung thủ đền tội."

Ngộ Thông căn bản không coi uy hiếp của Triệu Trăn để trong lòng. Án kiện đã được chuyển giao cho Khai Phong phủ xử lý, điều này đã truyền khắp trong chùa, hắn tự nhiên cũng đã nghe nói. Hắn đoán được Triển Chiêu sẽ tới tìm hắn, lại không nghĩ rằng Triệu Trăn cũng tự mình đến đây... nhìn Triệu Trăn, hắn đích thực không nén được lửa giận!

Ngộ Thông tuy rằng bài xích triều đình, nhưng lại tin phục Bao đại nhân, cho nên hắn không sợ, hắn kết luận Triệu Trăn không dám giết hắn!

Triệu Trăn tiếp tục cười nói: "Trẫm biết ngươi không sợ, bởi vì ngươi kết luận trẫm không dám giết ngươi. Ngươi biết trẫm là người nói đạo lý, ngươi biết trẫm sẽ nể mặt sư phụ, ngươi biết trẫm sẽ không dễ dàng đắc tội Trấn Quốc tự, ngươi thậm chí còn biết, văn võ bá quan trong triều sẽ không đứng yên nhìn trẫm lạm sát người vô tội. Cho nên ngươi không sợ, ngươi một chút cũng không sợ…"

Ngộ Thông bị đoán trúng tâm tư, thần sắc kịch biến, kinh nghi bất định nhìn Triệu Trăn.

"Cái gì đã chống đỡ sự ngông nghênh này của ngươi đây?" Triệu Trăn cười lạnh: "Là trẫm nhân từ khiến ngươi được một tấc lại tiến một bước, là sư phụ vì ngươi cười hòa giải, là oan hồn tăng nhân uổng mạng trong Trấn Quốc tự, là ngươi tối xem thường triều đình! Nếu không có những cái đó, vậy ngươi là ai?!"

"Được một tấc tiến một thước, hiệp ân báo đáp (lợi dụng sự báo đáp ân huệ của người ta), thị phi không phân." Triệu Trăn thản nhiên nói: "Ngươi cũng không có cái gì hơn cái này."

Triệu Trăn vòng quanh một vòng lớn, cuối cùng đem những lời muốn nói nói hết ra, cảm giác phi thường giải hận, khoái trá vô cùng.

Bạch Ngọc Đường cũng đứng dậy: "Ngoài miệng đại sư đều là vô Phật, trong lòng cũng vô Phật, không bằng sớm ngày hoàn tục đi."

****

Triệu Trăn và Bạch Ngọc Đường xoay người bước đi, trong phòng chỉ còn lại Ngộ Thông sắc mặt xanh mét, cùng Triển Chiêu thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Ngộ Thông trong lòng lo sợ. Vốn tưởng rằng Triệu Trăn là tiểu hài tử, đâm chọc bé vài câu, nhiều lắm là trở về khóc một trận, không có gì đáng lo ngại. Hiện tại xem ra, Triệu Trăn quả thực là tiểu yêu quái, tâm cơ thủ đoạn như vậy, cho dù bề ngoài không hề động thủ nhưng ai biết được có âm thầm ngáng chân hay không.

Ngộ Thông không sợ chết, nhưng hắn chỉ sợ hung thủ vẫn nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật, chỉ sợ sinh thời không thể tận mắt nhìn thấy hung thủ đền tội!

Ngộ Thông trầm mặc thật lâu sau, hỏi Triển Chiêu: "Hắn có thể vì giận dỗi mà bao che cho hung thủ không?"

"Sẽ không!" Triển Chiêu kiên định lắc đầu. Triệu Trăn dù ngoài miệng nói không tha thứ nhưng lòng dạ lại không hề nhỏ nhen như vậy.

"Aiz…." Ngộ Thông thở dài: "Là ta lỗ mãng, sư thúc thứ lỗi."

Triển Chiêu cũng bất đắc dĩ: "Ngươi bình thường không phải như thế, ta biết ngươi có nỗi khổ riêng."

Sắc mặt Ngộ Thông trầm xuống: "Ta biết độc thủ đứng sau là ai!"

Triển Chiêu sửng sốt: "Là ai?"

****

Sau khi từ chỗ Ngộ Thông đi ra, Triển Chiêu đầy một bụng nghi hoặc, tâm tình rất không tốt đẹp.

Lúc đến ba người nói nói cười cười vui vẻ. (Au: chẳng phải khi đó chỉ có hai thầy trò các ngươi nói nói cười cười còn Bạch Ngũ gia gánh vác trọng tránh dò đường đó sao? →_→)

Lúc về chỉ còn một mình đơn côi chiếc bóng. (Au: đáng thương như vậy sẽ không phun tào ngươi ~)

Triển Chiêu cúi đầu, chắp tay sau mông, một đường vừa đi vừa đá đá hòn sỏi, bóng dáng thực buồn bực u uất

~"Miêu nhi, ngươi cúi đầu nhặt tiền à?!"

Nha?! Triển Chiêu sửng sốt, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường đứng ở xa xa nhìn mình, biểu tình kia, có vẻ đang phì cười?

Triển Chiêu tâm tình 'phần phật' một chút liền trở nên sáng sủa, ba bước thành hai chạy tới: "Hóa ra ngươi không về trước nha!"

Bạch Ngọc Đường khống chế không được toét miệng cười. Phản ứng của Triển Chiêu thật thú vị, vừa rồi còn cụp tai như con mèo ủ rũ, chớp mắt lại tinh khí mười phần. Bạch Ngũ gia gật gật đầu: mèo vui vẻ tương đối thuận mắt, mèo tội nghiệp ngẫu nhiên điều hòa.

Đứng cách Bạch Ngọc Đường hai bước chân, Triệu Trăn thở dài một tiếng, yên lặng ném cho sư phụ mình một cái nhìn khinh bỉ.

Cái gì gọi là "Hóa ra ngươi không về trước nha" rõ ràng là cả mình và Bạch Ngọc Đường đều đang đứng đợi hắn, mình không có cảm giác tồn tại như vậy sao?!

Sư phụ a, trên chữ sắc ( ) có một con dao ( ), ngươi đến tột cùng là muốn trọng sắc khinh đồ tới tình trạng nào nữa a?!

( ) tâm hảo mệt, cảm giác không bao giờ… có thể yêu!

****

Ba người trở lại tẩm cung của Triệu Trăn, Bao Chửng và Công Tôn đã chờ sẵn bên trong.

Công Tôn cầm bản khám nghiệm tử thi đọc: "Bởi vì vụ án đã xảy ra cách đây khá lâu, ta chỉ khám nghiệm mấy thi thể bị sát hại cách đây vài ngày."

"Thi thể phần lớn đều là chết ngoài ý muốn, người thứ nhất Như Trần bị rơi xuống sườn núi chết, người thứ hai Như Không bị dã thú tập kích chết, người thứ ba Như Thận là ngã chết, người thứ tư Như Cẩm là chết chìm, người thứ năm Như Thành cũng bị dã thú tập kích chết." Công Tôn lại lấy ra một tờ giấy khác: "Ta cũng đã hỏi thăm các tăng nhân trong chùa những người trước đây đã chết kiểu thế này, lập thành bảng thống kê, phát hiện tất cả mọi người đều là ngoài ý muốn bỏ mình."

Bao đại nhân nhíu mày: "Tình hình thi thể thế nào?"

"Tử trạng cực thảm." Công Tôn dừng một chút: "Ba mặt bao quanh Quốc Tự đều là núi cao, thường có dã thú lui tới, mỗi thi thể đều có mức tổn hại khác nhau. Có người bị ăn hết nội tạng, có người bị tổn hại nghiêm trọng ở vùng mặt, nếu không phải các tăng nhân đều thêu tên lên áo, chỉ sợ ngay cả thi thể cũng không thể phân biệt được."

Triệu Trăn bỗng nhiên nói: "Mặt đều bị hủy, có thể có người giả mạo không?"

Công Tôn lắc đầu: "Ta cũng từng hoài nghi như vậy, nhưng dò hỏi những người quen biết các tăng nhân đã chết, chứng thực người chết là chính chủ."

"Thi thể bị dã thú gặm cắn, có lẽ là vì muốn che giấu những vết thương khác." Bạch Ngọc Đường nói: "Có nhiều người giang hồ, sau khi giết người vì muốn giấu tai mắt, đều hủy diệt những dấu vết đặc thù của binh khí hay võ công mình lưu lại, hoặc là dứt khoát hủy thi diệt tích."

Công Tôn cười: "Nãy giờ chỉ có ngươi là nói đúng trọng điểm, những thi thể kia từng nhận qua đao thương, hơn nữa không phải loại đao thông thường, là dao nhỏ chuyên dùng trong khám nghiệm tử thi. Những đao ngân đó đều được tạo thành sau khi chết, đáng tiếc đao ngân đã bị dã thú gặm cắn qua, không thể nhìn ra ý đồ của người dùng đao."

"Là trái tim!" Triển Chiêu bỗng nhiên nói tiếp, tất cả mọi người nhìn hắn.

"Ngộ Thông nói cho ta biết, vài năm trước, hắn phát hiện thi thể Ngộ Phàm trong rừng phong, lúc ấy thi thể Ngộ Phàm vẫn còn ấm, hiển nhiên mới chết không lâu. Xung quanh Ngộ Phàm không có mãnh thú, nhưng lại bị mổ phanh bụng, trái tim không cánh mà bay, bởi vậy Ngộ Thông mới không tin là ngoài ý muốn."

"Hắn có đối tượng hoài nghi rồi đi." Triệu Trăn nhướn mày: "Lần đầu gặp mặt đã có địch ý với ta, chẳng lẽ hung thủ có liên quan tới ta?"

Triển Chiêu cười khổ một tiếng: "Ngộ Thông hoài nghi tiên hoàng."

Hết chương 20

Jeremy: nghe nói pt lại chặn wordpress :v từ đợt chặn trước tui đã từ bỏ nó và chuyển sang fpt thực ra sáng nay fpt cũng ko vào wp, nhưng lúc sau lại ngon lành. nếu bạn nào đang dùng pt có thể đổi DNS hoặc dùng opera mini may ra vào dk. Hy vọng thế!

21. Quyển 2 - Chương 21

Người bị hiềm nghi là tiên hoàng? Sẽ không trùng hợp như vậy đi…

Tiên hoàng như cái hồ băng sâu, Triệu Trăn thật đúng là không thể nói chính xác, ở đây người hiểu rõ Tiên hoàng nhất, chính là thái giám mập Phúc Tuyền.

Triệu Trăn vẫy vẫy tay: "Phúc Tuyền, ngươi thấy thế nào?"

Phúc Tuyền nghĩ nghĩ: "Trong lúc tế thiên yêu cầu trai giới tắm rửa sạch sẽ, Tiên hoàng bình thường đều trốn trong phòng ăn uống ngoạn nhạc hoang dâm vô đạo, chưa từng nghe nói tới chuyện hòa thượng bị giết chết. Ngược lại có mấy tiểu hòa thượng bộ dạng mi thanh mục tú, Tiên hoàng có tiến lên đùa giỡn mấy câu, sau này các hòa thượng một truyền mười, mười truyền trăm, đều đối với Tiên hoàng kính nhi viễn chi (tôn kính nhưng không dám lại gần), nhưng cũng chỉ vậy mà thôi. Hơn nữa Tiên hoàng từ trước tới nay không ăn gan, hắn sợ bẩn."

Mọi người: →_→ ở trong chùa còn đùa giỡn tiểu hòa thượng? quả nhiên là lão lưu manh!

Triệu Trăn nhu nhu thái dương: "Ngộ Thông hoài nghi Tiên hoàng, có chứng cớ không?"

Triển Chiêu từ trong tay áo lấy ra một khối yêu bài: "Tại phụ cận thi thể tăng nhân bị sát hại, Ngộ Thông nhặt được tấm yêu bài cấm quân này, bởi vì thi thể đều nằm ở nơi hoang sơn dã lĩnh, không có bóng người, cấm quân không có lý do gì lại xuất hiện ở địa phương đó, Ngộ Thông cảm giác khả nghi, liền nhặt về."

Triệu Trăn sờ sờ cằm: "Phúc Tuyền, ngươi cầm yêu bài này, đi thăm dò danh sách cấm quân xem."

Triển Chiêu đưa yêu bài cho phúc tuyền, lại nói: "Trên yêu bài cấm quân có đánh số, Ngộ Thông căn cứ vào số hiệu tìm tới nhà vị cấm quân này, ai ngờ cấm quân kia đã chết. Người nhà nói hắn phạm vào quân kỷ, bị thượng quan (cấp trên) trục xuất ra khỏi cấm quân, sau khi về nhà vẫn thường buồn bực không vui, rất nhanh liền bệnh chết."

Bao đại nhân nhíu mày: "Người này phạm vào quân kỷ gì, người nhà sao không báo quan?"

Triển Chiêu lắc đầu: "Vị cấm quân này tận lực giấu diếm, trước khi chết còn dặn dò người nhà không cần miệt mài theo đuổi."

Công Tôn kỳ quái nói: "Chỉ dựa vào một khối yêu bài, và một cấm quân đã chết, sao có thể liên hệ tới Tiên hoàng?"

Triển Chiêu bất đắc dĩ nói: " Ngộ Thông giả mạo là bạn bè của vị cấm quân này, điều tra nghe ngóng hơn hai năm mới hỏi thăm được, cái chết của vị cấm quân này, rất có khả năng liên quan tới Tiên hoàng. Ngộ Thông đều đã viết lại rất chi tiết những gì biết được, nhờ ta chuyển cho đại nhân."

Bạch Ngọc Đường vốn nhìn Tiên hoàng không vừa mắt, nhưng nhìn Ngộ Thông càng không vừa mắt: "Chỉ dựa vào cái đó, không thể nhận định Tiên hoàng chính là hung thủ đi."

Triển Chiêu thả lỏng: "Tính tình của Ngộ Thông các ngươi cũng thấy rồi đấy, nói dễ nghe thì là ngay thẳng, còn nói khó nghe thì chính là ngố đầu. Phàm là chuyện hắn đã nhận định, mặc ai khuyên cũng sẽ không thay đổi, cố chấp một đường đi đến cùng, cho dù có đụng phải tường cao cũng không quay đầu lại. Một khi đã có mục tiêu hoài nghi, hắn nhất định sẽ giận chó đánh mèo, kết luận chủ quan, kết quả điều tra cũng sẽ không chuẩn xác, cho nên chuyện sau đó ta không hỏi kỹ."

Triệu Trăn cùng Bạch Ngọc Đường liếc nhau — quả nhiên, đều là giận chó đánh mèo rước họa.

Lúc này, Phúc Tuyền cầm yêu bài trở lại, sắc mặt vẫn như thường, nhìn không ra kết quả tốt xấu.

Phúc Tuyền cầm theo một quyển danh sách: "Nô tài vừa mới lật xem danh sách cấm quân, chủ nhân khối yêu bài này là Tiết Quý Bình, chỉ là một quan quân hạ cấp bình thường, lấy thân phận của hắn, theo lý

thuyết không có khả năng tiếp xúc được chuyện cơ mật. Thế nhưng nô tài bỗng nhiên nhớ tới một chuyện cũ….”

Phúc Tuyền nhìn Triệu Trăn bộ dáng tựa hồ có chút do dự, Triệu Trăn hất cằm, ý bảo hắn cứ nói đừng ngại.

Phúc Tuyền thở dài: “Là chuyện phong lưu trăng hoa của Tiên hoàng. Năm ấy, Tiên hoàng tới chùa tế thiên, trùng hợp gặp Tiết Quý Bình đang tuần tra bên ngoài, Tiết Quý Bình xuất thân bần hàn, lại tương đối có chút tư sắc, vì thế Tiên hoàng liền… khụ khụ.” Phúc Tuyền ho khan hai tiếng, dừng lại không nói tiếp.

Tất cả mọi người mặt đầy ghét bỏ: Té ra lão lưu manh còn là chay mặn không kiêng! Sẽ không phải là lão Hoàng đế thấy sắc nảy lòng tham, Tiết Quý Bình liều chết không từ. Lão Hoàng đế ghi hận trong lòng, liền đuổi Tiết Quý Bình ra khỏi cấm quân, Tiết Quý Bình vì bảo hộ người nhà, nên cái gì cũng không chịu nói đi!

Phúc Tuyền nhìn thấu suy nghĩ của mọi người, nhanh chóng xua tay: “Các người hiểu lầm rồi, Tiên hoàng không có ép buộc hắn.”

Mọi người bĩu môi: Không tin! Quyết không tin! Nói cái gì cũng không tin!

Phúc Tuyền bất đắc dĩ: “Là thật, Tiên hoàng là vua một nước, tọa ủng hậu cung ba nghìn giai nhân, tuy rằng háo sắc nhưng cũng không đến mức cưỡng bách người khác, Tiết Quý Bình quả thật là tự nguyện. Nô tài từng tiếp xúc với Tiết Quý Bình, người này tâm tư cao ngất, thích luồn cúi dựa dẫm, một lòng muốn trèo lên cao. Tiên hoảng sủng hắn một thời gian, liền kết tân hoan mới, cho Tiết Quý Bình thăng hai chức quan liền buông tay mặc kệ.”

Thấy mọi người còn bộ dáng nửa tin nửa ngờ, Phúc Tuyền thở dài: “Nhân ngôn đáng sợ, lời đồn đại cũng có thể giết chết một người.”

Phúc Tuyền lời nói ám chỉ, mọi người sửng sốt một lát, bừng tỉnh đại ngộ.

Cấm quân trực thuộc dưới quyền Đế vương, là những binh lính tinh nhuệ được chọn ra từ các doanh trại quân đội. Thế gian này phàm là người có bản lĩnh, đều xem thường chắp nối quan hệ, đi cửa sau, huống chi Tiết Quý Bình một thân nam nhi, lại còn là quân nhân, cư nhiên học theo con hát thanh lâu dựa vào thân xác để lên chức, khó trách cấm quân không dung nổi hắn.

Tiết Quý Bình buồn bực không vui chắc là chịu không ít chèn ép đi.

Ra là chuyện như vậy, khó trách hắn không nói cho người nhà, cũng không để người nhà điều tra tìm hiểu.

Triển Chiêu lắc đầu: “Xem ra, chuyện này không có liên quan tới Tiên hoàng.”

Bao Chửng dặn dò: “Thế sự không có gì là tuyệt đối, trước khi phá án, ai cũng có khả năng là hung thủ. Triển hộ vệ đi điều tra những nạn nhân trước khi chết có kết oán thù gì không, Công Tôn tiên sinh tiếp tục khám nghiệm tử thi.” Lại nhìn về phía Triệu Trăn nóng lòng muốn thử: “Hoàng thượng đi theo Triển hộ vệ, chú ý giữ an toàn!”

Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ chính mình — vậy còn ta?

Bao Chửng vuốt râu, cười tủm tỉm nói: “Ai nha, làm sao dám làm phiền Bạch thiếu hiệp

”

Bạch Ngọc Đường hết nói nổi — gia giúp Khai Phong phủ ngươi làm không công bao nhiêu lâu, cũng không phải ngày một ngày hai.

Triển Chiêu ngược lại không chút khách khí, ném Triệu Trăn cho Bạch Ngọc Đường: “Triển mỗ công vụ bận rộn, làm phiền Bạch thiếu hiệp hỗ trợ mang theo hài tử!”

Bạch Ngọc Đường khóe miệng co rút, xách Triệu Trăn đẩy lại cho Triển Chiêu: “Chiếu cố hài tử, ngươi tương đối am hiểu.”

Triệu Trăn ngứa miệng, một tay kéo Triển Chiêu gọi “Phụ thân” một tay kéo Bạch Ngọc Đường gọi “Mẫu thân”, cuối cùng cảm thán nói: “Phụ thân kiếm tiền nuôi gia đình, mẫu thân xinh đẹp như hoa, chúng ta

chính là một nhà Tam Bảo cát tường!" Hậu quả của ngứa miệng chính là Triệu Trăn bị hai vị đại hiệp võ công cao cường hợp lực dần cho một trận, đánh tới kêu cha gọi mẹ, mông đều sưng đỏ. Nhóm ám vệ người sau nối người trước xông lên cứu chủ, chịu khổ lần thứ hai cả đoàn tận diệt…

Bao đại nhân vuốt râu "Ha ha ha" cười bỏ đi.

Công Tôn ngồi một bên vừa uống trà vừa xem kịch vui, bình tĩnh nói: "Ta muốn tới xem chỗ bảo quản các di thể tăng nhân trong chùa."

Triển Chiêu vừa bận rộn oánh lộn vừa trả lời: "Đợi lát nữa ta dẫn ngươi đi, thuận tiện bái kiến hai vị sư huynh Phúc Nghiễm và Phúc Thiện luôn. Phúc Nghiễm sư huynh nhân duyên tốt, trong chùa không có chuyện gì hắn không biết. Phúc Thiện sư huynh tuy rằng tính cách quái gở nhưng y thuật siêu quần, hắn cũng có thể cung cấp manh mối."

Đánh xong hùng hài tử, Triển Chiêu nhặt dúm dó Triệu Trăn lên, phủi phủi bụi, đảo qua đảo lại liền biến thành vàng óng lóng lánh như cũ!

Bạch Ngọc Đường ưu nhã phẩy vạt áo — cho ngươi xem ai là cha ai là nương!

o( )o Bạch thiếu hiệp! Trọng điểm là cái này sao?!

Triệu Trăn một bên lau nước mắt, một bên xoa mông: "Hai người thật sự là tuyệt phối, không kết bái cũng nên kết hôn!"

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lại bắt đầu xắn tay áo, Công Tôn nhìn sắc trời, nhanh chóng túm Triệu Trăn giấu ra sau lưng mình.

Công Tôn khuyên nhủ: "Còn đánh nữa trời liền tối, tra án trọng yếu."

Công Tôn tiên sinh, trọng điểm là cái này sao…

****

Triển Chiêu dẫn mọi người tới Tàng Kinh Các, đẩy cửa ra đi vào bên trong.

Bạch Ngọc Đường chọc chọc vai hắn: "Ta nghe nói Tàng Kinh Các Thiếu Lâm tự là trọng địa, người không phận sự cấm vào."

Triển Chiêu cười nói: "Lời đồn có chút sai, Tàng Kinh Các quả thật có mấy lệnh cấm, mấy chúng ta đều vô phương vi phạm."

Triệu Trăn tò mò: "Lệnh cấm gì?"

Triển Chiêu nói: "Trong Tàng Kinh Các ngoại trừ các kinh thư trân quý, còn có rất nhiều bí kíp võ học độc nhất, nghe nói từng có một vị võ tăng, là võ si, luyện công tới tẩu hỏa nhập ma. Vì tránh cho loại chuyện này lại phát sinh ngoài ý muốn, phàm là người luyện võ muốn vào Tàng Kinh Các, đều phải trải qua thử luyện. Công Tôn là thư sinh, Hoàng thượng lại quá nhỏ, ta từ nhỏ lớn lên ở chỗ này. Còn về Bạch huynh, đã thông qua thử luyện."

Bạch Ngọc Đường sửng sốt: "Lúc nào?"

"Lúc vào cửa a." Triển Chiêu cười tủm tỉm: "Nếu không hợp cách, Phúc Nghiễm sư thúc đã sớm ném ngươi ra ngoài cửa."

Triệu Trăn thở dài: "Đáng tiếc." Siêu cấp muốn thấy Bạch Ngọc Đường bị ném ra ngoài cửa!

Triển Chiêu và Công Tôn đồng thời đều gật đầu — tràn đầy đồng cảm!

Bạch Ngọc Đường: "…"

****

"Ha ha ha, tiểu sư đệ lại chọc ghẹo người rồi!" cửa cầu thang tầng ba đứng ngược nắng một vị hòa thượng cao gầy, tươi cười cởi mở.

Bạch Ngọc Đường cả kinh, người này nội lực thật cao, đứng gần như vậy cư nhiên không phát hiện!

Triển Chiêu giới thiệu với mọi người: “Đây là Phúc Nghiễm sư huynh!”

Phúc Nghiễm là một nam nhân trung niên sang sảng hay nói, hài hước, nụ cười thường trực trên mặt. Mỗi khi ông ấy nhìn Triển Chiêu, ánh mắt phi thường từ ái, giọng nói lộ ra loại hoan hỉ thản nhiên, lôi ra điểm tâm hoa quả Triển Chiêu thích ăn nhất, trưng ra trước mặt hắn, tựa như hài tử hiến vật quý.

Ông ấy tựa hồ thực thích hài tử, ôm Triệu Trăn xoa bóp hỏi han mấy câu, ánh mắt ôn hòa trong veo, liền coi Triệu Trăn trở thành hậu bối bình thường.

Trò chuyện với Phúc Nghiễm rất vui vẻ, mọi người vừa ăn vừa nói, rất nhanh bàn tới vụ án.

Phúc Nghiễm lôi ra một quyển sách, bên trong có ghi lại thời gian, địa điểm, nguyên nhân tử vong còn có cả các mối quan hệ thường ngày của nạn nhân, nội dung phi thường toàn diện. “ Mấy năm nay, ta vẫn đang điều tra, mỗi khi triều đình tới tế thiên, ta và Phúc Thiện sư đệ đều chia nhau đi tuần tra. Đáng tiếc, sức khỏe ta năm sau không bằng năm trước, tinh lực cũng giảm dần….”

Công Tôn sửng sốt: “Ta thấy tướng mạo Đại sư không giống người bị bệnh lâu năm.”

Công Tôn tính cách đơn thuần, không hiểu nhân tình thế sự, kỳ thật hắn trực tiếp hỏi đối phương như vậy là rất thất lễ, giống như đang bàn ‘tình trạng bệnh của Phúc Nghiễm’ vậy. Thế nhưng Công Tôn thẳng thắn vô tư không suy nghĩ nhiều, Phúc Nghiễm cũng thẳng thắn vô tư để cho Công Tôn bắt mạch, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều thẳng thắn vô tư quan tâm sức khỏe Phúc Nghiễm… chỉ có Triệu Trăn không thẳng thắn vô tư, hiểu sai. (_)

Sự thật chứng minh, Phúc Nghiễm thật sự bị bệnh nguy kịch.

Công Tôn nhíu chặt chân mày: “Là ai khai dược cho Đại sư, quả thực là phường lang sói!”

Phúc Nghiễm nhanh chóng giải thích: “Thí chủ đừng hiểu lầm, tật xấu này của ta đã có từ khi sinh ra, trị vài chục năm cũng trị không dứt, có thể sống tới từng này tuổi đã không dễ. Mấy năm gần đây bệnh tình ta càng ngày càng nặng, ngay cả xuống giường hành tẩu cũng khó, ta không muốn cả ngày nằm liệt trên giường, làm phế nhân áo mặc tận tay, cơm đưa tận miệng, nên đã cầu xin Phúc Thiện sư đệ hạ dược liều nặng, để ta có thể tự do hành động.”

“Tiên sinh, bệnh của sư huynh có thể trị không?” Triển Chiêu nóng vội, hắn chỉ biết thân thể Phúc Nghiễm không tốt, lại không biết ông bị bệnh nặng như vậy.

Công Tôn cau mày: “Nếu sớm hai mươi năm có lẽ có thể, hiện tại…”

Triển Chiêu gấp đến độ đổ mồ hôi lạnh, Phúc Nghiễm dở khóc dở cười an ủi hắn: “Sinh lão bệnh tử là quy luật tự nhiên, tiểu sư đệ đừng buồn.”

Bạch Ngọc Đường từ trong tay áo lấy ra một cái bình sứ, đưa cho Công Tôn: “Cái này hữu dụng không?”

Công Tôn tiếp nhận xem xét, bên trong bình chỉ có một viên dược hoàn: “A, đây là tam nhật tục mệnh?” hai mắt Công Tôn mở lớn hai vòng, “Đây là kỳ dược trong truyền thuyết có thể khiến người chết sống lại ba ngày, tam nhật tục mệnh được tạo thành từ một loài kỳ hoa đã sớm bị tuyệt chủng ở Tây Vực, ta chỉ mới nhìn thấy trong sách!”

Bạch Ngọc Đường nói: “Nếu hữu dụng, vậy tặng cho Đại sư dùng.”

Cũng chỉ có Bạch Ngọc Đường, tặng kỳ dược như tặng tiền đồng…

Hết chương 21

22. Quyển 2 - Chương 22

Bốn người vốn định đợi gặp Phúc Thiện đại sư, thế nhưng đợi tới đợi lui đợi đến trời tối, cũng không thấy Phúc Thiện trở về, đành phải từ bỏ.

Công Tôn vừa đi vừa xem danh sách Phúc Nghiễm đưa, nửa đường rẽ đi tìm Bao đại nhân báo cáo tình hình tiến triển. Triển Chiêu dựa theo nguyên tắc có thứ tốt sẽ chia sẻ với hảo bằng hữu, liền kéo lười biếng Bạch Ngọc Đường đi cọ ngự thiện. Triệu Trăn lại có chút không thích hợp, bé nắm chặt vạt áo Triển Chiêu, chen vào giữa hai người, vừa đi vừa quay đầu lại nhìn… vẻ mặt kia có chút giống chấn kinh thỏ nhỏ?

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, nhỏ giọng nói: "Nương sắp nhỏ, con trai làm sao vậy?"

Bạch Ngọc Đường khóe miệng co rút: "Miêu yêu! Còn dám tác quái Ngũ Gia thu ngươi!"

Triển Chiêu đôi mắt mèo vụt sáng lấp lánh: "Con chuột nhà ngươi ở trong ổ mèo còn dám vênh mặt uy phong, muốn thử Thiếu Lâm thập bát đồng nhân trận hử?!"

Bạch Ngọc Đường trầm mặc một lúc lâu, bỗng nhiên đưa tay nắm cằm Triển Chiêu, ghé sát vào quan sát một phen, thuận tay sờ soạng mặt con mèo.

Triển Chiêu cùng đồ đệ đều sợ ngây người: Bạch Ngũ gia đây là đang muốn đùa giỡn lưu manh bên đường sao?!

Biểu tình hai thầy trò giống hệt nhau, một là chấn kinh thỏ nhỏ, một là tạc mao miêu nhi….

Khóe miệng Bạch Ngọc Đường mỉm cười, niết niết ngón tay nói: "Đồng nhân ở đâu? Ngươi rõ ràng là thịt."

Triển Chiêu đỏ mặt giậm chân, cảm thấy bản thân đang chịu thiệt, nhào lên muốn sờ mặt Bạch Ngọc Đường bù lại.

"Miêu nhi đừng nháo."

"Ta muốn sờ!"

"Không cho."

"Cho ta sờ!"

"Không cho đấy."

Mấy hòa thượng đi ngang qua xắn tay áo lên: sư thúc tổ muốn sờ cái gì? Có cần chúng ta giúp một tay không?

Tuần tra cấm quân thi nhau liếc mắt nhìn: hai vị đại hiệp thật không đáng tin, ở trước mặt công chúng còn sờ tới sờ lui, chậc chậc chậc

Triệu Trăn kín đáo ho khan một tiếng: "Không bằng đi ăn cơm trước, rồi… trở về phòng sờ sau?"

Hai vị đại hiệp tạm thời thu binh, mọi người vây xem cũng giải tán, Triệu Trăn lại nhìn nhìn phía sau, dường như có điều suy nghĩ.

Triển Chiêu cuối cùng mới nhớ ra vì sao mình và Bạch Ngọc Đường lại nháo ầm ĩ giữa đường như vậy, chọc chọc Triệu Trăn: "Ngươi làm sao vậy?"

Triệu Trăn nhíu mày: "Hai người không cảm thấy gì sao?"

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu vô cùng buồn bực: "Cảm thấy gì cơ?"

Triệu Trăn nhìn cuối hành lang tối đen, buồn bã nói: "Trong ~ kia ~ có ~ sát ~ khí ~"

"Tiểu hài tử ngươi cả ngày đừng có suy nghĩ lung tung." Triển Chiêu kéo Triệu Trăn trở về, quay sang vứt cho Bạch Ngọc Đường một ánh mắt nghi hoặc.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn cuối hành lang: đừng nói bóng người, ngay cả quỷ ảnh cũng không có, là Triệu Trăn ảo giác sao…

****

Hết thảy buổi tối, Triệu Trăn đều không dậy nổi tinh thần, mí mắt rũ xuống, vừa nói vừa ngáp.

Phúc Tuyền thấy Triệu Trăn lần nữa dụi dụi mắt, nhất thời nhớ tới sáng sớm nay Triệu Trăn bị hòa thượng béo khua dậy, cả ngày lại bị Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mang đi trèo đèo lội suối. Béo trắng béo

trắng nội vụ tổng quản đầu đầy mây đen, trong phạm vi mười mét xung quanh sét đánh chớp giật liên hồi, cả người đều bị Ma Vương hóa!

Triển Chiêu nhanh chóng túm Bạch Ngọc Đường cáo từ, nhanh như chớp chạy khỏi tẩm cung, vừa chạy vừa sợ hãi vỗ vỗ ngực: "Phúc tổng quản uy vũ!!!"

Bạch Ngọc Đường nhún vai: "Hôm nay mệt mỏi, đi ngủ sớm một chút."

Triển Chiêu híp mắt: "Không được, ta cần tìm sư phụ nói chuyện nhân sinh, cho hắn biết đánh thức giấc ngủ của người khác là không đúng!"

Triển Chiêu vỗ vai Bạch Ngọc Đường một cái, cười tủm tỉm nói: "Bạch huynh, đêm dài đằng đẵng, vô tâm đi ngủ, chúng ta không bằng…"

"Không bằng…" Bạch Ngọc Đường nheo mắt. (Jer: anh đang nghĩ gì vậy =)))

"Không bằng chúng ta cùng nhau đi tìm sư phụ!" không đợi Bạch Ngọc Đường trả lời, Triển Chiêu đã kéo người đi mất.

"Đó là sư phụ ngươi." Bạch Ngọc Đường nhấn mạnh.

"Ai nha ~ phân biệt ngươi ta làm gì, hảo huynh đệ không phân ngươi ta nha ~"

Bạch Ngọc Đường trầm mặc một lát: "Miêu nhi, chia một túi kẹo đường của ngươi cho ta đi."

Triển Chiêu phản ứng cấp tốc — "Không cho!"

"…." Vừa nói không phân ngươi ta xong mà?

Triển Chiêu nhấn mạnh: "Sư phụ có thể chia ngươi một một nửa, kẹo đường thì không!"

"…" trọng điểm là cái này sao?

****

Rửa mặt xong, Triệu Trăn đi chân trần trèo lên giường, vừa ngáp vừa nói với Thừa Ảnh: "Ta luôn cảm thấy có loại dự cảm bất hảo, tối hôm nay ở trong chùa khả năng sẽ xảy ra chuyện không may."

Thừa Ảnh cả kinh: "Thuộc hạ lập tức gia tăng quân số!"

Triệu Trăn khoát tay, cảm giác càng lúc càng mệt nhọc: "Bảo hộ ta làm gì, có nguy hiểm thì cũng là các hòa thượng, bên cạnh ta không cần lưu người, ngươi phái hết nhân thủ đi đi. Phát hiện gió thổi cỏ lay gì đó, nhất định không được hành động thiếu suy nghĩ, tới tìm sư phụ và Bao đại nhân."

Thừa Ảnh vô cùng không tán đồng, vừa định khuyên can hai câu, liền bị Triệu Trăn cầm tay, vỗ vỗ vai.

"Nghe lời, các ngươi là người ta tín nhiệm nhất, đừng khiến ta thất vọng."

Thừa Ảnh mím chặt môi, cuối cùng chỉ cúi đầu: "Thuộc hạ tuân mệnh."

Triệu Trăn xốc chăn chui vào: "Đã nói không cho tự xưng 'thuộc hạ', hôm nay ngươi gọi sai hai lần, dám coi lời ta nói là gió thoảng bên tai, chờ ngày mai ta tỉnh dậy, nhất định phải trừng phạt ngươi!" Triệu Trăn dùng ngữ khí hung tợn nói: "Dùng ngự thiện no chết ngươi!"

Thừa Ảnh: "…"

Loại chết kiểu này, Triển đại nhân hẳn rất thích…

(Jeremy: tui nữa, tui cũng muốn chết kiểu này >////<>

****

"Hắt xì iiiii….!!!!"

Thật vất vả mới mò được tới chỗ của sư phụ, Triển Chiêu bỗng nhiên hắt xì một cái kinh thiên động địa!!!

Bạch Ngọc Đường bị cái hắt xì này cả kinh làm run tay, thiếu chút nữa lại để cho lão hòa thượng chạy thoát.

Triển Chiêu xoa xoa mũi: “Là ai ở sau lưng chửi bới ta!”

Lão hòa thượng cố gắng giãy dụa: “Tiểu sư huynh, hôm qua bần tăng đã tắm rửa rồi, thật đó!”

Triển Chiêu bất đắc dĩ: “Người chỉ nhớ rõ mỗi chuyện này, hôm nay không bắt người tắm rửa, con nhờ người giúp một tay.”

Lão hòa thượng mặt đầy hồ nghi: “Tiểu sư huynh chớ lừa gạt bần tăng.”

Triển Chiêu kéo hòa thượng đi: “Không lừa người, không lừa người, dẫn người tới một chỗ tốt để ngủ.”

Bạch Ngọc Đường ngạc nhiên nhìn: “Ngươi làm gì vậy?”

Triển Chiêu nói: “Hoàng thượng không phải nói cảm thấy có sát khí sao, mấy ngày nay ta nhờ sư phụ bảo hộ hắn, phòng ngừa vạn nhất.”

Bạch Ngọc Đường sửng sốt: Con mèo này thật thương Triệu Trăn a, tùy tiện một câu như vậy cũng để bụng.

Lão hòa thượng ngốc hồ hồ nghiêng đầu: “ Hoàng thượng là cái gì?”

Triển Chiêu kiên nhẫn giải thích: “Là đồ đệ của con, là đồ tôn của người, là tiểu hài nhi hôm qua người đã gặp đó.”

Lão hòa thượng vỗ tay cười toe: “Điểm tâm sáng ăn thật ngon!”

Triển Chiêu chỉ vào tẩm điện của Triệu Trăn: “Người giúp con bảo hộ Hoàng thượng mấy ngày, con kêu Hoàng thượng mời người ăn điểm tâm sáng cả đời.”

Lão hòa thượng nghiêng đầu: “Bảo hộ?”

Bạch Ngọc Đường giúp bổ sung thêm: “Chính là không cho bất cứ ai thương tổn tới tiểu hài nhi bên trong.”

“Nhưng mà…” lão hòa thượng vô cùng hoang mang: “Bên trong không có tiểu hài nhi nào a?!”

Bạch Ngọc Đường sửng sốt: đích xác, vừa rồi vẫn cứ cảm thấy nơi này an tĩnh một cách khác thường…

Triển Chiêu đá văng đại môn xông vào.

Phúc Tuyền nghe được động tĩnh, dẫn theo vài nội thị (thái giám) chạy tới xem tình hình, thấy thế cũng chạy theo vào.

Trong tẩm điện trống rỗng, trên giường có dấu vết người ngủ qua, giày Triệu Trăn còn ở trên mặt đất, người lại không thấy đâu!

Nhóm nội thị loạn thành một đoàn: “Người đâu! Hoàng thượng không thấy! người đâu, mau tới a!!!!”

Triển Chiêu bặm chặt môi: không ngờ nhanh như vậy đã xảy ra chuyện, sai một nước cờ, bị khoan kẽ hở!

Bạch Ngọc Đường an ủi nói: “Triệu Trăn cũng không phải dễ đối phó, Thừa Ảnh và các ám vệ đều không ở đây, nói không chừng hắn đã sớm lưu hậu chiêu.”

Triển Chiêu lắc đầu: “Ám vệ đều được phái đi bảo hộ tăng nhân, vừa rồi khi đi tìm sư phụ, ta có thấy.”

Bạch Ngọc Đường ngẩn người: quên mình vì người? này không giống tính cách Triệu Trăn…

****

Triệu Trăn ý thức hỗn độn, đầu óc không quá tỉnh táo.

Triệu Trăn không biết mình đang ở đâu, cũng không biết mình vì cái gì lại ở đây….

“Triệu Trăn mau đứng lên! Sắp muộn lễ trao giải rồi! Lần này đoạt giải cậu chính là ảnh đế danh phù kỳ thực!” người đại diện Lý mập đứng ở cửa, không kiên nhẫn điều chỉnh caravat, vừa xem đồng hồ, vừa lớn tiếng oán giận: “Anh đây nhất định là đời trước thiếu nợ cậu!”

Triệu Trăn ngẩng đầu lên nhìn Lý mập, theo bản năng lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ: “Tại hôm qua quay phim suốt cả đêm.”

Triệu Trăn theo thói quen định chỉnh lại caravat, lại phát hiện mình đang mặc nội sam cổ trang bạch sắc, còn đi chân trần…

Triệu Trăn sửng sốt, phát hiện tầm mắt không đúng lắm, chính mình rõ ràng so với anh mập cao hơn một cái đầu, như thế nào lại là ngước đầu lên nhìn anh ta?

Điện quang hỏa thạch sáng lòa, lại một chuỗi hình ảnh vừa quen thuộc vừa xa lạ lướt qua trước mắt.

— thiếu chút nữa quên, mình đã chết….

Nghĩ tới đây, cảnh vật xung quanh Triệu Trăn nhanh chóng biến ảo, cuối cùng dừng lại ở hình ảnh lễ tang.

Cha và anh hai vẻ mặt đau buồn ảm đạm, mẹ đã khóc ngất đi, Triệu Trăn theo bản năng bước về phía trước nửa bước, lại bỗng nhiên dừng lại.

— không đúng! Rất không đúng!

Vì sao trong lễ tang của mình, lại xuất hiện cả Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh….

Giữa đám người hiện đại mặc tây trang đen tuyền, lại lẫn lộn vào đó mấy người cổ đại, rõ ràng họa phong không đúng nha!

Triệu Trăn gợi lên khóe miệng, mỉm cười: xem ra là trúng chiêu…

Nghĩ thông suốt, Triệu Trăn thu hồi lại nửa bàn chân vừa bước ra, lại không dám vọng động mảy may.

Cảnh tượng kế tiếp quả thực khiến bé không biết nên khóc hay nên cười.

Chính mình một thân long bào quân lâm thiên hạ, văn võ bá quan tam hô vạn tuế, vạn dặm non sông đều ở dưới chân. Ngay sau đó cư nhiên lại tới quảng trường Thiên An Môn tham gia nghi thức duyệt binh? Hơn nữa… Bức ảnh của Mao gia gia (Mao Trạch Đông) còn đang treo ở đó a! Nháy mắt xem diễn hài có phải không! Cười một cái có được không!

Loại ảo ảnh cổ kim nội ngoại đan xen cùng một chỗ thế này, là đang vũ nhục chỉ số thông minh của mình sao?!

Đứng xem trong chốc lát, Triệu Trăn cảm thấy có chút lạnh.

Lúc này Triển Chiêu lại xuất hiện: “Sao lại đi chân trần ra ngoài, tới đây, mau đi giày vào!”

Triệu Trăn nhẫn cười: Thật tài tình, Triển Chiêu cư nhiên đang cầm boot nhung và áo khoác dạ!

Lại một lát sau, Triệu Trăn cảm thấy trời đang đổ mưa.

Lúc này Bạch Ngọc Đường cầm dù xuất hiện, bất đắc dĩ nhìn bé: “Sao ngươi lại đứng dưới mưa, lại đây.”

Triệu Trăn hết nói nổi: Bạch Ngọc Đường cư nhiên ăn no rửng mỡ đi cầm ô Thiên Đường*! Ảo giác quỷ dị này thật sự như say! (Thiên Đường là công ty sản xuất ô nổi tiếng nhất Hàng Châu hiện nay, chính là ô chúng ta hay dùng đó, ý chỉ Bạch Ngọc Đường cầm ô của thời hiện đại.)

Về sau còn xuất hiện rất nhiều ảo giác khác, Bao đại nhân gọi bé đi đọc sách, trên bìa sách ghi toán cao cấp…

Phu tử muốn kiểm tra công khóa, đề tài kiểm tra là “năm năm thi đại học, ba năm học vẹt”….

Công Tôn tiên sinh đuổi theo ép bé uống thuốc, thuốc đúng là thuốc Đông y, nhưng bát đựng thuốc lại là bát vẽ gấu Pooh và lợn Winnie…

Bỗng nhiên, trước mắt người quen vì muốn bảo hộ bé, từng người từng người một ngã xuống, máu tươi nhiễm đỏ mặt đất, xác chết la liệt khắp nơi…

Triệu Trăn cũng không động: bởi vì Triển Chiêu không có khả năng cùng người đại diện kiếp trước đồng thời đều xông lên chiến trường, Thừa Ảnh cũng không có khả năng bị súng máy bắn thủng lỗ chỗ…

Mặc dù biết rõ là ảo giác, nhưng Triệu Trăn vẫn cảm thấy vô cùng đau lòng.

Không biết qua bao lâu, mùi máu tươi quanh quẩn chóp mũi dần tan đi, hình ảnh trước mắt Triệu Trăn lại thay đổi.

— nơi này là Bát Khổ Nhai!

Triệu Trăn đứng ở giáp ranh vách núi, trước mắt là vực sâu vạn trượng, bé theo bản năng muốn lùi về sau nhưng lại cố gắng nhịn xuống.

— không thể động!

Triệu Trăn hai chân tê mỏi, vì bảo tồn thể lực, đành phải thật cẩn thận ngồi khoanh chân tại chỗ.

Trải qua nhiều ảo giác như vậy, Triệu Trăn đã không thể tin vào hai mắt mình.

Đối với thế giới tràn ngập bịa đặt này, nếu còn có thể tin tưởng, thì chính bé đã vùi thân vào lòng đất luôn rồi!

Phía sau truyền tới tiếng bước chân, hai nữ nhân thi nhau chạy tới, một người là mẹ ruột đời trước, một người là mẫu thân đời này.

"Trăn nhi, lại đây!" hai nữ nhân trăm miệng một lời.

Triệu Trăn cười khổ: hiện tại, cả hai người mẹ đồng thời cùng xuất hiện một chỗ, căn bản là họa phong không đúng đi…

Đúng lúc này, hình ảnh hai người mẹ đều không thấy, nhưng bối cảnh vẫn như cũ là ở Bát Khổ Nhai.

Triệu Trăn cư nhiên thấy Huệ Quốc công chúa cầm tay Lâm Lang, chầm chậm từ sơn lộ đi lên. Lâm Lang toàn thân bỏng nặng, chỉ có đôi mắt như cũ vô cùng dọa người. Lâm Lang nhếch miệng cười, đôi môi bị thiêu cháy lộ ra da thịt đỏ sẫm: "Thái tử điện hạ, đã lâu không gặp…"

Lâm Lang cầm trường kiếm trong tay, một kiếm đâm thẳng vào tim Triệu Trăn, ngực truyền tới đau đớn, thế nhưng Triệu Trăn vẫn như cũ không động đậy.

Triệu Trăn ôm ngực cúi đầu cười: đau đớn này rất chân thật, nếu không phải Lâm Lang đang mặc y phục bệnh nhân trong bệnh viện, mình thật sự đã tin.

Triệu Trăn một trận giật mình, cuối cùng hiểu ra những hòa thượng bị ngộ hại trước đây vì sao đều là ngoài ý muốn bỏ mình.

Những ảo giác này thật thật giả giả, ngay cả thị giác, thính giác, khứu giác hay cảm giác đau đớn vân vân… đều là lừa gạt! Nếu không phải do bé xuyên việt, nếu không phải trong đầu bé luôn tồn tại ký ức về hai thời đại khác nhau, nếu không phải những ký ức hỗn tạp đó cùng nhau gợi ra cảnh giác nơi bé, thì khả năng bé đã sớm 'bỏ mình ngoài ý muốn' rồi.

Nếu đoán không lầm, khả năng hiện tại bé đang ở bên vách núi, cũng có thể đang ở bên bờ sông, một bước vô ý, tựu sẽ xảy ra 'ngoài ý muốn'!

Hoặc là ngã chết, hoặc là chết đuối…

Còn có một khả năng tệ nhất, chính là đang ở trong rừng sâu núi thẳm không bóng người, dã thú đối diện đang chảy nước miếng nhìn chằm chằm bé…

Triệu Trăn dùng lực xoa xoa mặt, cố gắp áp chế đi những suy nghĩ này.

Hiện tại những gì đang nhìn thấy hết thảy đều là giả, tuyệt đối không thể hành động thiếu suy nghĩ, nhất định phải vững vàng, đợi người tới cứu.

May mà bé đã sớm đề phòng, không biết Thừa Ảnh có thể đúng lúc đuổi tới hay không…

Hết chương 22

23. Quyển 2 - Chương 23

Hoàng thượng mất tích, đây là chuyện kinh thiên động địa, tất thảy Trấn Quốc tự đều sôi trào.

Bát Vương gia hận không thể đào sâu ba thước đất khắp Trấn Quốc tự, thế nhưng diện tích trong chùa quá lớn, điều tra được toàn bộ chỉ sợ trời đều sáng!

May mắn Triệu Trăn lưu lại một nước cờ — ám vệ.

Sau khi rời khỏi Tàng Kinh Các, Triệu Trăn luôn cảm thấy lạnh sống lưng, có cảm giác bị người theo dõi. Triệu Trăn hỏi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi cùng, nhưng hai người họ đều không cảm thấy thế, cũng không phát hiện có người theo dõi. Nguyên nhân chỉ có hai loại: Thứ nhất là Triệu Trăn bị ảo giác, thứ hai là người theo dõi võ công rất cao, ngay cả Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng đều không phát hiện ra.

Triệu Trăn nghĩ…

Nếu là loại đầu tiên, vì sao sớm không ảo giác, muộn không ảo giác lại cố tình ảo giác vào lúc này?

Nếu là loại thứ hai, người này võ công cao cường, vậy vô luận có tìm bao nhiêu cấm vệ quân bảo hộ, thậm chí ám vệ toàn quân bị diệt cũng vô dụng.

Vì thế Triệu Trăn ra một quyết định lớn mật — ngược đường mà đi, phái tất cả ám vệ ra ngoài!

Tựa như Bạch Ngọc Đường đã nghĩ, quên mình vì người không phải tính cách của Triệu Trăn. Ngoài miệng Triệu Trăn ra lệnh Thừa Ảnh phái ám vệ đi bảo hộ tất cả tăng nhân trong chùa, kỳ thật là nhân cơ hội cầm tay Thừa Ảnh, lén viết vào lòng bàn tay hắn tám chữ 'Phân tán mai phục, tùy thời hành sự". Thừa Ảnh tuy rằng không hiểu lắm nhưng vẫn dựa theo mệnh lệnh của Triệu Trăn, phân tán nhóm ám vệ tới mỗi góc của Trấn Quốc tự, ngay cả những nơi không có bóng người cũng không bỏ qua.

Nhóm ám vệ võ công tuy không phải tốt nhất, nhưng năng lực ẩn thân mai phục đều là hàng đầu, chỉ cần bảo bọn họ mai phục, tại chỗ bất động, thì dù địch nhân võ công cao cường đến mấy cũng khó lòng phát hiện được bọn họ.

Nghe nói Triệu Trăn mất tích, Thừa Ảnh lập tức nghĩ tới mệnh lệnh 'không được hành động thiếu suy nghĩ, đi tìm sư phụ và Bao đại nhân' của Triệu Trăn.

Thừa Ảnh trước tiên tìm tới Triển Chiêu và Bao Chửng, báo cáo lại tất thảy những gì mình biết.

Bát Vương gia vội la lên: "Ám vệ phái ra ngoài có phát hiện?!"

Thừa Ảnh quỳ trên mặt đất, bàn tay nắm chặt: "Thuộc hạ vô năng! Không có bất cứ phát hiện gì!"

"Rốt cuộc các người làm được cái gì!" Bát Vương gia gấp tới độ mặt mũi trắng bệch.

Bao đại nhân thở dài: "Trước không vội thỉnh tội, mau cầm một tấm bản đồ tới đây."

Triển Chiêu Công Tôn trải bàn đồ ra bàn, Bao Chửng dựa theo lời Thừa Ảnh, đánh dấu những nơi có bố trí ám vệ, lại tô đen những khu vực được cấm quân giám thị chặt chẽ, như vậy những khu vực còn lại chính là những nơi có khả năng Triệu Trăn đang ở đó. Phạm vi điều tra đã giảm xuống một phần năm.

Công Tôn chỉ vào hành cung tựa lưng vào sơn đạo vô danh: "Hành cung một mặt tiếp giáp Trấn Quốc tự, một mặt là nơi ở các quan viên, hai mặt trước sau lại dựa vào sông. Trấn Quốc tự ám vệ nghiêm mật giám thị, bên kia cũng có thủ vệ đóng quân, Hoàng thượng có thể bị đưa lên núi hay không?"

Bạch Ngọc Đường gật đầu: "Ta và Miêu nhi chỉ rời đi khoảng nửa canh giờ, bất luận là ai bắt Triệu Trăn đi, khẳng định đi không xa."

Triển Chiêu bỗng nói: "Không bằng chia làm ba đội, một đội vào rừng tìm ở những khu vực dã thú thường hay lui tới, một đội đi dọc bờ sông tìm những khu vực dễ bị chìm, một đội lên núi tìm ở những nơi địa thế dốc đứng, dễ dàng rơi xuống vực!"

Mọi người đều sửng sốt.

Sao những nơi Triển Chiêu nói đều là những nơi dễ dàng phát sinh chuyện ngoài ý muốn?

Mọi người bỗng nhiên nhớ tới vụ án vẫn đang điều tra, mấy vị hòa thượng uổng mạng không phải được ngụy trang là ngoài ý muốn bỏ mình đó sao?

Công Tôn nói: "Ý của ngươi là, người bắt Hoàng thượng đi có khả năng là hung thủ chúng ta đang truy tìm?"

Triển Chiêu cau mày: "Hi vọng là ta miệng quạ đen…"

Bao Chửng và Bát Vương gia liếc nhau: "Việc này không nên chậm trễ, lập tức hành động!"

Tăng lữ trong chùa, cùng với vương công quan viên bao năm qua tham dự lễ tế thiên, đều có khả năng là hung thủ, Bát Vương gia làm gương tốt, lưu lại trong chùa trấn áp mọi người. Bao Chửng Công Tôn dẫn theo số lượng cấm quân, nha dịch nhiều nhất lục soát bốn phía trong rừng, Phúc Tuyền dẫn theo nội thị, thân vệ đi dọc con sông tìm kiếm, Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường và Thừa Ảnh dẫn theo số ít ám vệ chuẩn bị leo núi…

Nhà dột lại mưa suốt đêm, đến khi mọi người đang sứt đầu mẻ trán, ngay cả lão thiên gia (ông trời) cũng không hỗ trợ.

Một trận mưa thu băng lãnh, gia tăng gánh nặng khiến cho công cuộc tìm kiếm càng thêm khó khăn.

Đặc biệt là bọn Triển Chiêu, vách núi bị mưa hắt vào trơn trượt như cá trạch, tay không leo lên phi thường khó khăn.

****

Triệu Trăn không biết mình vô tri vô giác ngồi im trong bao lâu.

Trước mắt là sơn cốc Triệu Trăn không biết, bé an vị ngồi trên một gờ đá giữa sườn núi.

Phía trước là vực sâu vạn trượng không thấy đáy…

Phía sau là vách đá cheo leo ngoài tầm với…

Hạt mưa băng lãnh tạt vào người, cư nhiên không cảm thấy lạnh thấu xương, ngược lại rất mát mẻ, rất thoải mái?

Triệu Trăn sờ cái trán nóng bỏng của mình: ân, hình như phát sốt…

Ảo giác thật lâu không xuất hiện, thiếu cái đó làm tiêu khiển, Triệu Trăn bắt đầu thấy nhàm chán tịch mịch.

Chẳng lẽ cảnh tượng trước mắt là thật?

Hay là mình vẫn đang ở trong cơn ảo giác?

Mở mắt ra liệu có thể phát hiện mình vẫn đang nằm trên giường hay không?

Triệu Trăn suy nghĩ rất nhiều chuyện không thiết thực, bé dù rất mệt mỏi nhưng cũng không dám ngủ.

Ngủ rồi, có thể vĩnh viễn không tỉnh lại hay không?

Thật muốn dựa lưng vào vách núi nghỉ ngơi một chút, thế nhưng vạn nhất vách núi cũng là ảo giác thì sao?

Nhân sinh rối rắm xoắn xít như bánh quẩy này, thật là say…

Trong lúc hoảng hốt, Triệu Trăn dường như nghe được tiếng gọi?

Có người đang gọi tên mình? Được cứu rồi sao?

Triệu Trăn dùng lực cắn mạnh ngón cái, đau tới phát run.

— vì bảo trì thanh tỉnh, bé đã cắn nát mấy đầu ngón tay, may mắn còn đầu ngón chân thời khắc trù bị!

"Trên kia! Mau nhìn xem! ở trên tảng đá kia!"

— í ?! Hình như là tiếng sư phụ?

Triệu Trăn cố sức ngẩng đầu, ánh măt đều bị nước mưa bao phủ, bé cố lau mặt, nhìn về nơi phát ra âm thanh.

Giữa sườn núi đối diện, vô số cây đuốc tạo thành một con cự long đang cháy, Triển Chiêu, Bao đại nhân, Thừa Ảnh, mọi người đều có mặt.

'Ta ở đây, cứu mạng a, sắp chết người a.'

— Triệu Trăn đích thực không còn khí lực, bé chỉ có thể lớn tiếng kêu gào trong lòng.

Bỗng nhiên một trận ấm áp bọc lấy Triệu Trăn, Triển Chiêu vội vàng gọi bé: "Này, nói chuyện a, ngươi không có việc gì chứ?!"

Triệu Trăn cả người mềm nhũn, ngay cả động môi cũng không còn khí lực, chỉ có thể thong thả chớp chớp mắt.

Triển Chiêu tựa hồ đau lòng tới hỏng, dùng tay xoa xoa gương mặt lạnh cóng của Triệu Trăn, ôm chặt bé vào lòng.

Triệu Trăn tứ chi cứng ngắc đã lâu, dù được ôm lấy, nhưng vẫn duy trì tư thế ngồi khoanh chân.

Triển Chiêu ôn nhu nói: "Đừng sợ, an tâm ngủ đi, ta mang ngươi về nhà."

Triển Chiêu ghì chặt Triệu Trăn, vận khinh công từ mỏm đá bay lên, bế Triệu Trăn bay về phía rừng đuốc sáng rực ở đối diện.

Rõ ràng là đã được cứu sống, Triệu Trăn lại thấy cười khổ.

Nếu là Triển Chiêu thật, hẳn không cần dây cáp đi…

Lại là ảo giác thật thật giả giả a….

Cái ôm ấm áp này, giờ khắc vui sướng này, rồi mang mình về nhà gì đó, đều là ảo giác đi.

Cho hy vọng rồi lại hung hăng đánh vỡ, ảo giác này đủ tàn nhẫn.

Giờ khắc này, Triệu Trăn đều đã chết tâm.

— nếu mình giả vờ mắc mưu, liệu có thể giải thoát?

Nhưng mà…

Dây cáp, vì sao lại là dây cáp? Bắc Tống chỗ nào có dây cáp a!

Quá tệ ! Quá tệ ! Quá tệ !

(　　) Lỗ hổng lớn như vậy, có thể hay không khoái trá tìm chết?!

Triệu Trăn đang mỉa mai, bỗng nhiên cả người giật mình tỉnh dậy giống như loại cảm giác bừng tỉnh từ cơn ác mộng, cả người thanh tỉnh trước nay chưa từng có! Tuy rằng đầu phát sốt vẫn còn chút choáng váng, nhưng cảm giác khốn đốn vô lực đã giảm bớt, không giống cảm giác bị ngăn cách, cái gì cũng không cảm thấy trước đây?

Triệu Trăn sờ sờ cằm, phát hiện các đầu ngón tay bị thương cư nhiên đều đã dần khép miệng?

— a, loại ảo giác này sao lại càng ngày càng mạnh thế này!

Bỗng nhiên, Triệu Trăn lại nghe thấy có người gọi: "Thấy rồi! Ở chỗ đó!"

Lại tới nữa, còn chưa xong sao! — Triệu Trăn bĩu môi, rũ hai mí mắt xuống giả chết.

"Trăn nhi!" nhiệt độ cơ thể ấm áp lại lần nữa bao lấy người Triệu Trăn, giọng nói Triển Chiêu nôn nóng vang lên bên tai.

"Nói chuyện a, ngươi không có việc gì chứ?!" bàn tay ấm áp nâng mặt bé lên, thật cẩn thận kiểm tra hơi thở của bé.

Ha ha ha…. Triệu Trăn ở trong lòng cười lạnh: ảo giác này cũng thật cẩn thận, cư nhiên còn biết kiểm tra lại. Kế tiếp có phải nên dùng âm thanh ôn nhu ru mình ngủ không? Ta mới không mắc mưu đâu! Ta một chút cũng không mệt ! (^)

Triệu Trăn vừa nghĩ tới đây, bỗng nhiên có hai bàn tay đặt trên mặt bé, Triển Chiêu dùng sức nhéo má bé một cái, cả giận nói: "Không cho ngủ! Mở to hai mắt ra cho ta!" Triển Chiêu ghì chặt Triệu Trăn, vận khinh công từ mặt đất bay lên: "Hại ta hơn nửa đêm còn đội mưa leo núi, dám ngủ ta cắn chết ngươi!"

Hảo hung a, sư phụ một chút cũng không ôn nhu…

Quá tệ!

Triệu Trăn ủy khuất bĩu môi, ngón tay bị thương theo bản năng nắm vạt áo Triển Chiêu.

Cách một lớp quần áo cũng có thể cảm thấy, thân thể ấm áp của Triển Chiêu khẽ phát run.

Là giận ta thêm phiền toái, còn sợ ta sẽ chết sao?

Triệu Trăn hết nói nổi: tự dưng đi suy đoán một cái ảo giác đang nghĩ gì, mình đúng là quên uống thuốc mà…

Triệu Trăn mở mắt nhìn ra phía sau Triệu Trăn, bỗng nhiên ngây người — í, sao không có dây cáp?

24. Quyển 2 - Chương 24

Triệu Trăn phải thử hơn hai mươi biện pháp thí nghiệm, mới có thể tin tưởng chính mình thật sự đã thoát khỏi ảo giác!

<( ) thật="" sự="" đáng="">

Triệu Trăn quấn chăn bông ngồi trên giường, ngón tay bị Công Tôn cuốn như củ cải, sắc mặt trắng bệch, môi bị đông lạnh khó phát ra tiếng, Triệu Trăn bĩu môi, ngước đôi mắt tội nghiệp nhìn mọi người: "Cái kia là dược ba phần độc, ta cũng không có chuyện gì, có thể không uống dược không…"

— ngươi nói xem?!

Tầm mắt sắc như dao cau của mọi người thi nhau bắn tới, Triển Chiêu trực tiếp hành động cầm bát thuốc rót vào miệng bé.

Công Tôn bắt mạch cho bé, mày nhíu càng chặt, bưng khuôn mặt nhỏ nhắn của Triệu Trăn xem xét kỹ càng, vẻ mặt càng thêm khó hiểu.

Bát Vương gia gấp tới giậm chân bình bịch: "Tiên sinh a, Hoàng thượng đến cùng là bị làm sao? Ngươi nói chuyện a!"

Công Tôn phục hồi tinh thần, an ủi nói: "Vương gia đừng lo, long thể Hoàng thượng rất tốt, chỉ là có chút…"

Công Tôn ngập ngừng: "Chỉ là có chút tốt quá mức!"

Mọi người đồng loạt chớp a chớp, nghiêng đầu nhìn Công Tôn — lời ấy giải thích thế nào?

Công Tôn vẻ mặt buồn bực: "Hoàng thượng bẩm sinh thể nhược, sau khi sinh ra lại không hảo hảo điều dưỡng, vốn tưởng rằng sau khi mắc mưa một đêm, Hoàng thượng khẳng định sẽ bệnh nặng một hồi, thế nhưng hiện tại…" Công Tôn dừng một chút tổ chức lại ngôn từ: "Hoàng thượng chỉ có một chút sốt nhẹ, ngủ một giấc sẽ khỏi hẳn, ngay cả những tật xấu khác cũng đã tốt hơn bảy tám phần, thấy thế nào cũng giống như vừa ăn linh đan diệu dược, đột nhiên bách bệnh tiêu biến."

Triệu Trăn nháy mắt mấy cái mặt đầy mờ mịt: "Nói như vậy ta là nhân họa đắc phúc?"

Bát Vương gia xoa xoa đám tóc tai rối bù trên đầu Triệu Trăn: "Như thế rất tốt, trời phù hộ Hoàng thượng trường mệnh trăm tuổi!"

Bao đại nhân nhớ tới chính sự: "Vì sao Hoàng thượng lại ở trong núi?"

Triệu Trăn nghĩ nghĩ, bỏ qua những ký ức kiếp trước, đem những ảo giác mình vô tri vô giác nhìn thấy kể lại cho mọi người nghe.

Triển Chiêu tò mò: "Ảo giác? Có thể là sốt tới hồ đồ không?"

Triệu Trăn bĩu môi: "Ta lại không đần, dù có sốt hồ đồ cũng không nhìn thấy ảo giác, ta còn có thể phân biệt được!"

Công Tôn cẩn thận kiểm tra hai mắt Triệu Trăn: "Liệu có thể là do trúng độc sinh ảo giác?"

Triệu Trăn nhún nhún vai: "Không hiểu lắm, dù sao khi ta thấy lạnh, nó sẽ hiện ra không khí ấm áp; ta đói bụng, nó hiện ra ngự thiện; ta mệt nhọc, nó sẽ ru ta ngủ; ta lo lắng cho sự an toàn của mọi người, nó lại khiến ta nhìn thấy cảnh mọi người đều chết thảm; khi ta sắp chống đỡ không được muốn buông tay, nó lại khiến ta sinh ra ảo giác được cứu sống…"

"Đáng sợ nhất là, sau khi rơi vào ảo giác, ta còn có thể tự do khống chế thân thể, đi về phía trước một bước chính là vực sâu vạn trượng a!" Triệu Trăn giống như thấy chuyện nguy hiểm vỗ vỗ ngực trấn an: "Như vậy còn không chết được, tên hung thủ kia nhất định so với ta càng buồn bực hơn." (_)

Mọi người nghĩ tới Triệu Trăn ngồi vài canh giờ trên vách đá chênh vênh, cũng thấy một trận sợ hãi.

Bạch Ngọc Đường nói: "Ảo giác Triển Chiêu tới cứu ngươi, làm sao ngươi phân biệt được?"

"Rất rõ rệt nha!" Triệu Trăn dùng ngón tay tròn như củ cải chỉ vào Triển Chiêu: "Sư phụ trước ôn nhu như vậy, rõ ràng là ảo giác! Sư phụ sau không chỉ thủ đoạn thô bạo, còn uy hiếp muốn cắn chết ta, đó mới là bản tính của sư phụ! tuy rằng ta thực thích ôn nhu sư phụ, nhưng giả chính là giả, con không chê mẹ xấu, đây là số mệnh a!" Triệu Trăn lệ rơi đầy mặt, bi phẫn nện giường!

Triển Chiêu nghiêng đầu nhìn Triệu Trăn, tiếp được nộ quyền mềm nhũn của bé: "Tay ngươi không đau sao?"

Triệu Trăn giật giật ngón tay: "Không đau, chỉ có chút nóng, còn có chút tê tê rát rát."

Công Tôn giúp bé tháo băng vải ra, phát hiện mấy ngón tay bị cắn nát đã sắp lành hẳn. Công Tôn tròn mắt nhìn Triệu Trăn, Triệu Trăn trả lại cho hắn một ánh nhìn vô tội, muốn bao nhiêu thuần lương có bấy nhiêu thuần lương. Công Tôn bất đắc dĩ, lại giúp bé thay dược, lại thay băng vải mới quấn vào. "Hoàng thượng lúc ấy cả người vô lực, cắn cũng không nặng, không tới hai ngày sẽ khỏi hẳn."

Vẫn ngồi phía xa xa niệm Phật châu, Phương Trượng bỗng nhiên lên tiếng: "A Di Đà Phật, có lẽ Hoàng thượng đã ăn nhầm Vấn Tâm."

Bát Vương gia vội hỏi: "Dám hỏi Phương Trượng, Vấn Tâm là thế nào?"

Lão Phương Trượng trầm ngâm một lát: "Khi bần tăng tầm tuổi như Hoàng thượng, từng nghe lão tăng trong chùa kể một chuyện xưa. Nghe nói thật lâu trước đây, một vị tăng nhân trẻ tuổi thân mang trọng bệnh không lâu sẽ rời nhân thế, tăng nhân nản lòng thoái chí, cả ngày mặt cau mày có, nằm bẹp trên giường chờ chết. Phật tổ không đành lòng thấy hắn sống hoài quang âm (sống phí thời gian), liền đem Vấn Tâm gieo vào trong lòng tăng nhân. Từ đó về sau, tăng nhân mỗi đêm đều nằm trong ảo giác nghĩ rằng mọi chuyện sẽ thành, hoặc là mơ thấy bệnh tật khỏi hẳn, hoặc là tên đề bảng vàng, hoặc là thấy con cháu mãn đường…"

Thấy mọi người nghiêm túc lắng nghe, Phương Trượng tiếp tục nói: "Mộng cảnh càng tốt đẹp bao nhiêu thì sau khi tỉnh mộng sẽ càng thống khổ bấy nhiêu. Tăng nhân luyến tiếc mộng đẹp hàng đêm, lại hận không thể tỉnh lại mỗi khi mặt trời mọc, mỗi khi ngày đêm chuyển biến đều trải qua cực lạc cùng cực bi. Một lần, tăng nhân bệnh nặng sắp chết, bỗng nhiên trong lúc nửa tỉnh nửa mơ đại triệt đại ngộ (triệt để tỉnh ngộ) — vô luận là cực lạc hay cực bi, vô luận phú quý hay bần cùng, vô luận con cháu mãn đường hay cơ khổ một đời, hắn chung quy khó thoát khỏi cái chết."

Tất cả mọi người đều gật đầu: mỗi người đều sẽ trải qua sinh lão bệnh tử, điểm này, vương công quý tộc hay bần cùng dân chúng đều không khác gì nhau.

Phương Trượng mỉm cười: "Sau khi tăng nhân hoàn toàn ngộ ra không còn oán trách trời đất, cũng không còn chìm đắm trong mộng đẹp nữa. Hắn dùng quãng đời còn lại dốc lòng lễ Phật, cuối cùng dùng thành kính cảm động Phật tổ. Phật tổ đem Vấn Tâm tan vào thân thể hắn, tăng nhân nhân họa đắc phúc, không chỉ tật bệnh khỏi hẳn, còn bách bệnh bất xâm, khỏe mạnh sống tới trăm tuổi."

Triệu Trăn khóe miệng thoáng co rút: Nguyên nhân quá trình đều nói rõ ràng, như thế nào kết cục bỗng nhiên biến thành 'Tin Phật tổ, đắc vĩnh sinh'?

Triển Chiêu cũng bất đắc dĩ nói: "Phương Trượng, này có liên quan gì tới Hoàng thượng?"

"Sư đệ đừng vội." Phương Trượng mỉm cười: "Cố sự có lẽ là bịa đặt, nhưng Vấn Tâm là chân thật tồn tại. Vấn Tâm là một loại thuốc độc, tinh luyện từ mười sáu chủng hoa độc cỏ độc mà thành, người chế dược là ai thì đã không thể nào khảo chứng, nhưng phương thuốc vẫn tồn tại trong Tàng Kinh Các."

Phương Trượng nói: "Bốn mươi năm trước, bần tăng hữu hạnh gặp qua một người đã ăn Vấn Tâm người này sau khi trúng độc hành động vẫn rất tự nhiên, nhưng không nói chuyện với bất cứ ai, chỉ lầm bà lầm bầm với không khí, động tác cũng cổ quái. Năm đó bần tăng còn tưởng hắn điên rồi, nay nghe Hoàng thượng thuật lại, chỉ sợ người nọ cũng là sống trong ảo giác."

"Nếu đã là độc dược, vì sao không tra được?" Công Tôn không tin, lại cầm tay Triệu Trăn bắt mạch, rồi rút ra một cây ngân châm, tư thế giống như không đạt được mục đích quyết không bỏ qua! Triệu Trăn nhanh chóng tránh thoát, bọc kín chăn lăn tới trốn sau lưng Bát Vương gia, chỉ lộ ra cái đầu chấn kinh ngốc mao.

Phương Trượng ha ha cười: "Vấn Tâm không chỉ là độc, còn là thuốc tiên chữa thương. Mười sáu chủng loại hoa độc tạo thành Vấn Tâm, mỗi một loại đều tương sinh tương khắc với nhau, vừa trung hòa độc tính, vừa có khả năng cường thân kiện thể, khởi tử hồi sinh, thậm chí còn bách độc bất xâm."

Bao Chửng nói: "Dám hỏi Đại sư, người bốn mươi năm trước trúng độc là ai?"

Phương Trượng thở dài, vẫy gọi lão hòa thường đang ngồi xổm ngoài cửa: "Bốn mươi năm trước, sư thúc bị người ta ám toán trọng thương gần chết, sư thúc tổ vì cứu hắn đã hao hết tâm lực, cuối cùng trước lúc lâm chung đã cho hắn ăn Vấn Tâm sau khi sư thúc tổ viên tịch, sư thúc ròng rã điên điên khùng khùng suốt một năm trời, mới có thể từ trong chính ảo giác của mình đi ra."

Triển Chiêu cả kinh: "Là ai ám toán sư phụ ta?!"

Phương Trượng lắc đầu: "Bần tăng không biết."

Triển Chiêu lại hỏi: "Tâm trí sư phụ giống hài đồng bình thường, cũng là vì Vấn Tâm ?

Phương Trượng lắc đầu: "Tâm trí sư thúc bị thương tổn, là vì vết thương trên đầu, độc Vấn Tâm đã sớm giải. Theo ghi chép từ ban đầu truyền lại, những người từng nếm qua Vấn Tâm đều không chờ được tới lúc chết già, chỉ có sư thúc mang tâm tư của một đứa trẻ mới tránh được một kiếp, cũng coi như nhân họa đắc phúc."

Phương Trượng nhìn nhìn Triệu Trăn: "Hoàng thượng ngược lại hữu duyên với nhà Phật, tứ đại giai không (thế gian tất cả đều là hư không), pháp danh Ngộ Không này đúng là chuẩn xác."

Triệu Trăn khẽ chột dạ.

Bát Vương gia và Bao đại nhân đồng thời cùng vuốt râu.

'Tứ đại giai không' đặt trên người hòa thượng là chuyện tốt, đặt trên mình Hoàng đế cũng không phải mỹ đức gì.

****

Nếu xác định trúng độc, vậy sẽ điều tra vì sao Triệu Trăn lại trúng độc, trúng độc ở đâu.

Đáng tiếc khi lão hòa thượng trúng độc năm đó, đều đã lâm vào hôn mê, Phương Trượng cũng không rõ ràng thời gian độc phát.

Triệu Trăn nghĩ nghĩ: "Hôm qua ta vẫn đi theo sư phụ và Bạch đại ca, buổi sáng tới Bát Khổ Nhai, buổi chiều tới Tàng Kinh Các, tới khi chạng vạng trở về ta cũng không đi một mình, cả ba đều tiếp xúc mọi vật như nhau, sao chỉ có một mình ta bị trúng độc…."

Triệu Trăn nhìn nhìn lão hòa thượng, vỗ tay một cái: "Đúng rồi! sáng sớm nay ta và sư tổ cùng nhau ăn điểm tâm! Sau đó khi bò lên Bát Khổ Nhai, ta luôn cảm thấy cả người vô lực, sư phụ còn phải bế ta lên mà. Chạng vạng trở về từ Tàng Kinh Các, ta còn cảm thấy có người theo dõi mình, cái đó cũng có thể là ảo giác. Hơn nữa, sau khi nếm qua cơm chiều liền bắt đầu mệt rã rời, phi thường buồn ngủ!"

Triệu Trăn hỏi Phương Trượng: "Người từng ăn qua Vấn Tâm, có thể trúng độc lần thứ hai không?"

Phương Trượng vuốt vuốt chòm râu: "Chắc là không."

Công Tôn tiên sinh nhíu mày: "Rất có khả năng ngự thiện sáng qua có vấn đề, nếu có thể kiểm nghiệm đồ ăn thừa thì tốt rồi."

Phúc Tuyền lúng túng, ngự thiện sáng hôm qua đều bị sư tổ đại nhân ăn sạch sẽ, thực sự không còn thừa…

Bát Vương gia nói: "Chuyện tra án giao cho Khai Phong phủ, Hoàng thượng ngài cứ an tâm tĩnh dưỡng đi."

o( )o Không phải chứ, lại tĩnh dưỡng a….

Triệu Trăn triệt để bơ phờ: ở đây không có Internet, ta tịch mịch nghịch lưu thành sông a….

Mọi người kiên quyết ủng hộ quyết sách anh minh của Bát Vương gia, không nhìn tới khuôn mặt bánh bao sầu khổ của Triệu Trăn, sôi nổi cáo từ.

Triển Chiêu ngồi ở bên giường chỉnh hảo góc chăn cho Triệu Trăn, hắn cũng bận rộn một ngày trời, siêu cấp muốn trở về phòng ngủ một giấc!

Triển Chiêu đứng dậy rời đi, lại cảm thấy vạt áo bị cái gì đó kéo lại.

Cúi đầu vừa thấy, tiểu móng vuốt như củ cải của Triệu Trăn 'không cẩn thận' túm chặt vạt áo mình.

Triển Chiêu kéo một chút, không kéo ra.

Triệu Trăn nhắm mắt hô hấp đều đều, biểu tình càng vô tội bao nhiêu thì ngủ nhan càng an tường bấy nhiêu.

Triển Chiêu nhìn trời, móng vuốt vung lên.

Bạch Ngọc Đường đi tới cửa, bỗng nhiên cảm giác phía sau một trận ác phong!

Nghiêng mặt né tránh…

Triển Chiêu ném vào miệng mình một viên kẹo đường, đứng đối diện Bạch Ngọc Đường, biểu tình giả bộ vô tội.

Bạch Ngọc Đường hết nói nổi, đành phải quay ngược lại, đứng cách Triển Chiêu ba bước — phóng ngựa lại đây.

Triển Chiêu đầy mặt vô tội: ngựa ở đâu ni?

Hai người đối diện nhau một lát, chỉ thấy mấy ám vệ khiêng một chiếc giường lớn, lặng yên không tiếng động đi vào.

Thừa Ảnh đi cuối cùng, ôm một bộ chăn màn, rải xuống mặt đất gần Triệu Trăn nhất, tất thảy quá trình đều không phát ra một tiếng động.

Nhóm ám vệ kê giường xong, cấp tốc biến mất, thân thủ mạnh mẽ trèo lên nóc nhà an vị.

Triển Chiêu nhìn nhìn cái giường kia, phát hiện đồ đạc của mình và Bạch Ngọc Đường đều được đặt trên giường…

Bạch Ngọc Đường nhướn mày.

Thừa Ảnh dùng khẩu hình miệng nói: phòng hai người lâu năm không tu sửa, sụp.

Triển Chiêu nhìn trời, Triệu Trăn nằm trên giường, khóe miệng liên tục co giật.

Bạch Ngọc Đường tựa hồ có chút bất mãn.

Thừa Ảnh đã nằm xuống bỗng nhiên ngồi dậy, dùng khẩu hình nói: tắm rửa tìm Phúc Tuyền.

Hắn nói chưa dứt lời, yêu sạch sẽ Bạch Ngũ gia liền cảm thấy cả người không thích hợp, đặc biệt là mái tóc bị mắc mưa — ngứa!

Triển Chiêu ngáp một cái, kéo Bạch Ngọc Đường không tình nguyện đi tìm Phúc Tuyền.

Nhìn thấy bồn tắm Đế vương trong truyền thuyết, hai vị đại hiệp đều sợ ngây người!

Ngược lại không phải hai người chưa từng thấy qua cảnh đời, mà là cái bồn tắm lớn siêu cấp xa hoa này … nó là tắm chung a~!!!!!

( )

Hết chương 24

25. Quyển 2 - Chương 25

Nghe nói Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường muốn đi tắm, các cung nữ trong Thanh Hoa điện đều sôi trào, ngao ngao tranh nhau đòi tới phục vụ cho hai người bọn họ.

Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường đều rất xấu hổ, nghĩ tới lát nữa còn phải tắm chung càng xấu hổ hơn, sau lưng đứng một đám chảy nước miếng cung nữ quả thực xấu hổ đến không thể xấu hổ hơn! Nhóm nội thị không dấu vết chặn ở ngoài cửa, các cung nữ như hổ rình mồi theo dõi hai người, tựa hồ sẽ xông lên lột xiêm y cả hai bất cứ lúc nào…

(*° °*) Buông hai thiếu hiệp kia ra, để ta tới!

May mà Phúc Tuyền thiện giải nhân ý, đem đám cung nữ nội thị đều đuổi hết đi, cứu nguy hai vị đại hiệp đang trong tình thế nước sôi lửa bỏng!

Triển Chiêu thiên ân vạn tạ tiễn bước Phúc Tuyền. Đầu tiên đóng hết tất cả cửa sổ lại cài then chặt chẽ, phòng ngừa có người tới rình coi. Lại dùng lực đẩy thử vài cái, xác định cửa sổ ở Thanh Hoa điện đủ kiên cố sẽ không bị đám cung nữ công phá, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm một hơi…

Triển Chiêu quay đầu, phát hiện Bạch Ngọc Đường đã tháo dây buộc tóc, đầy mặt không kiên nhẫn dùng lược chải đầu.

Tuy rằng không phải lần đầu thấy bộ dạng Bạch Ngọc Đường xõa tóc nhưng Triển Chiêu vẫn theo bản năng sờ sờ mặt — thực nóng a

~Sắc tức thị không, không tức thị sắc, sắc tức thị không, không tức thị sắc…

Bạch Ngọc Đường dung nhan vốn tuấn mỹ chỉ vì luôn mắt xếch mày lạnh một thân buốt thấu xương mới lộ ra vẻ đặc biệt không thân cận. Một khi dỡ xuống khí tràng cự tuyệt người cả ngàn dặm, kỳ thật Bạch Ngọc Đường là người rất hiền hòa, đặc biệt buông lỏng đề phòng thường đi ngủ trước, cùng với buổi sáng khi vừa mới tỉnh dậy…

Bạch Ngọc Đường đối với giấc ngủ siêu cấp nghiêm túc, đúng thời gian cố định sẽ lên giường, quả thực coi giấc ngủ là đại sự nhân sinh hạng nhất. Hơn nữa Bạch Ngọc Đường ngủ rất thành thật, trước và trong khi ngủ đều duy trì một tư thế, cả đêm đều ngoan ngoãn không động đậy.

Bạch Ngọc Đường sáng tỉnh giấc, cả người đều là lười biếng yên đát đát, mắt phượng hẹp dài nửa nhắm nửa mở luyến tiếc tỉnh lại. Có lẽ ngay chính Bạch Ngọc Đường cũng không biết, mỗi buổi sáng hắn sẽ theo bản

năng ỷ lại trên giường, cọ cọ gối đầu không muốn dậy, túm túm góc chăn không muốn tỉnh, chân mày khẽ nhíu phát giận không muốn thức — muốn ngủ thêm thật lâu thật lâu mới tỉnh.

Triển Chiêu đợi một hồi, đích thực không đành lòng nhìn Bạch Ngọc Đường tự ngược đãi tóc mình đành phải giành lại cây lược gỗ giúp hắn chải.

Bạch Ngọc Đường trời sinh mệnh thiếu gia, trong phương diện sinh hoạt, các loại việc vặt bình thường đều không am hiểu, đa số đều do khoái trá Triển Chiêu tiếp nhận.

Chất tóc Bạch Ngọc Đường thực cứng, Triển Chiêu hai ba cái đã giúp chải thẳng. trả cây lược lại cho Bạch Ngọc Đường, bắt đầu cởi dây buộc tóc của mình. Bạch Ngọc Đường cầm lược gỗ nghĩ nghĩ, cảm giác có qua có lại mới toại lòng nhau, vì thế sờ sờ ngọn tóc Triển Chiêu nói: "Có cần ta giúp chải tóc cho ngươi không?"

Triển Chiêu che chở mái tóc viu một cái chạy thật xa, híp mắt cảnh giác nói: "Ngươi muốn biến ta thành đầu trọc à?!"

Khóe miệng Bạch Ngọc Đường liên tục co rút: "Phúc Thọ đại sư, ngươi suy nghĩ nhiều."

Bạch Ngọc Đường từ từ tốn tốn cởi đai lưng, đến khi chuẩn bị cởi ngoại bào tay bỗng nhiên dừng lại, ngẩng đầu hỏi Triển Chiêu: "Ngươi tắm rửa không cởi quần áo?"

Triển Chiêu đang hưng trí bừng bừng đứng xem Bạch Ngọc Đường cởi áo tháo thắt lưng, bị hỏi như vậy khẽ sửng sốt: "Có, muốn thoát."

Bạch Ngọc Đường hướng hắn hất hất cằm, ý là — mau thoát!

Triển Chiêu nhìn trời: "Ngươi thoát của ngươi, ta thoát của ta, không cần loạn chỉ huy."

Bạch Ngọc Đường sờ sờ cằm: "Vạn nhất ta thoát xong, ngươi bỗng nhiên đổi chủ ý không tắm nữa, hoặc là trộm y phục mới của ta đi, bắt ta làm những chuyện kỳ quái gì đó, ta chẳng phải rất chịu thiệt sao."

Triển Chiêu trợn to hai mắt vô tội: "Ta là người nhàm chán như vậy sao?!"

Bạch Ngọc Đường dùng ánh mắt nói cho hắn — phải, ngươi chính là một con mèo nhàm chán!

Mất đi một cơ hội ghẹo chuột — Triển Chiêu trong lòng tiếc nuối, nhanh chóng cởi đai lưng.

"Vậy ngươi muốn thế nào?"

Bạch Ngọc Đường nói: "Một người một kiện, cùng nhau thoát."

Triển Chiêu ngửa đầu nghĩ nghĩ cảnh tượng kia, lỗ tai chậm rãi biến đỏ: "Không được, như vậy hảo kỳ quái!"

Bạch Ngọc Đường cũng nghĩ nghĩ cảnh tượng kia, gãi gãi mũi, ho khan một tiếng nói: "Không bằng thế này đi."

Bạch Ngọc Đường vung tay áo, tắt hết nến trong Thanh Hoa điện, trong phòng tối đen một mảnh. Bồn nước trong Thanh Hoa điện là nước chảy, ngoài cửa sổ có nguyệt quang nhợt nhạt chiếu vào, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chỉ có thể thấy thân ảnh mông lung của đối phương, cùng với gợn sóng lấp lánh trong bồn.

Bạch Ngọc Đường theo bản năng thả nhẹ thanh âm: "Trời đều sắp sáng, đừng nháo."

Triển Chiêu cảm giác một chút, cảm thấy không quá mất tự nhiên, vì thế động thủ cởi quần áo.

Không hiểu vì sao, hai người lần này tắm rửa đặc biệt cẩn thận, đến khi chậm rì rì ra khỏi Thanh Hoa điện, trời đã tờ mờ sáng.

****

Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường bận rộn suốt một đêm, ngủ tới khi mặt trời lên ngọn sào mới tỉnh lại.

Triệu Trăn đã sớm tỉnh, quấn chăn ngồi ở bên cạnh giường bọn họ, trên tay cầm một quyển du ký.

Thấy hai người đã tỉnh, Triệu Trăn thò tay chỉ thẳng Triển Chiêu nói: "Sư phụ, tướng ngủ của ngươi quá kém, xem Bạch đại ca thành thật bao nhiêu, bả vai bị ngươi coi là gối đầu đè cả một đêm cũng không lộn xộn. Đổi lại là người tính tình không tốt, đã sớm đạp ngươi xuống đất rồi!"

Triển Chiêu nhu nhu mặt cho tỉnh táo, sau khi tìm lại được chỉ số thông minh lập tức phản kích: "Ngươi vừa ngủ vừa đánh quyền, còn không biết xấu hổ chỉ trích tướng ngủ người khác không tốt. Ngươi nhìn Thừa Ảnh xem, hơn nửa đêm thà rằng ngủ dưới đất cũng không thèm đồng sàng cộng chẩm với ngươi!"

Vô tội bị trúng đạn Thừa Ảnh vỗ vỗ tay, nhóm ảnh vệ bưng thau rửa mặt đi vào.

Vị đương sự còn lại, Bạch Ngọc Đường rõ ràng còn chưa tỉnh hẳn, mắt phượng vẫn híp tịt, ôn ôn nhuận nhuận nằm im không động, biểu tình tỉnh tỉnh đát

~Triển Chiêu đưa tay banh quai hàm hắn: "Con chuột kia mau dậy ngay, nếu không dậy Miêu gia đem ngươi đi làm điểm tâm sớm!"

Bạch Ngọc Đường cuối cùng cũng bị đau tỉnh, xoa xoa hai má, đánh móng vuốt tác loạn của Triển Chiêu một cái trả thù.

Bạch Ngọc Đường là người cực kỳ chú ý hình tượng, sáng dậy chưa súc miệng tuyệt đối không mở miệng nói chuyện.

Ngược lại Triển Chiêu và Triệu Trăn, đã lăn trên giường đánh lộn thành một đoàn.

Bạch Ngũ gia lau mặt, nhìn trời quang sau mưa ngoài cửa sổ — chậc, lại là một ngày gà bay chó sủa.

****

Sau khi cả ba rửa mặt xong xuôi, vừa vặn bắt kịp bữa cơm trưa.

Hôm nay người đến cọ ngự thiện đông hơn mọi ngày, Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, sư tổ, ngay cả Bát Vương gia và Phương Trượng cũng đều tới.

Chú ý tới tầm mắt của mọi người, lão Phương Trượng cười ha hả lấy ra một quyển sách cũ: "Đây là phương thuốc [Vấn Tâm] bần tăng suốt đêm tìm ra." Ngụ ý — lão nạp cũng không phải là đến cọ cơm không, ha ha ha

~~Ăn xong cơm trưa, mọi người lại cùng nhau thảo luận vụ án.

Triệu Trăn cũng muốn dự thính, lại bị mọi người hợp lực đuổi về nằm trên giường, tặng kèm một vị sư tổ cầu chơi cùng.

Công Tôn cầm phương thuốc cẩn thận nghiên cứu: "Phương pháp điều chế Vấn Tâm cực kỳ phức tạp, mười sáu chủng hoa độc này giá cả xa xỉ khó kiếm, có thể thấy được người này chẳng những tinh thông y lý, còn rất có tiền. Nhưng kỳ quái chính là, căn cứ vào phương thuốc ghi chép lại, Hoàng thượng sẽ không tỉnh lại nhanh như vậy."

Phương Trượng nói: "Bần tăng cũng rất nghi hoặc, năm đó sư thúc trúng độc ròng rã điên khùng suốt một năm trời."

Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên nói: "Có lẽ người nọ đã thay đổi dược hiệu của Vấn Tâm."

Công Tôn sửng sốt: "Muốn thay đổi phương thuốc phức tạp như thế, khẳng định muốn tìm người thử dược, chẳng lẽ những vị tăng nhân đã chết kia…"

Sắc mặt Bao Chửng trầm xuống: "Dùng tự tăng thử dược, hung thủ cũng chỉ có thể là tự tăng."

Bát Vương gia nâng chung trà lên nói: "Dám hỏi Phương Trượng, trong chùa tối am hiểu y dược là vị cao tăng nào?"

Triển Chiêu trong lòng khẽ động, nhất thời có loại dự cảm bất hảo.

Phương Trượng thành thật nói: "Là Phúc Thiện sư đệ."

Bát Vương gia nhấp một ngụm trà, bỗng nhiên nói: "Nghe nói Phúc Nghiễm đại sư bệnh nặng, dược và châm cứu cũng vô dụng."

Nói đến nước này, tất cả mọi người nghe xong đều minh bạch.

Phúc Nghiễm bệnh tình nguy kịch, Vấn Tâm có thể trị bách bệnh, Phúc Thiện tinh thông y lý, khả năng hai người hợp mưu gây án là phi thường lớn.

Bao Chửng và Công Tôn Sách liếc nhau, kỳ thật hai người bọn họ tối qua cũng đã hoài nghi hung thủ là tăng nhân trong chùa.

Triều đình bên này, người có y thuật tốt nhất chính là Công Tôn, mà đến chính Công Tôn cũng không biết phương thuốc cổ này, nhóm thái y lại càng không có khả năng biết được.

Lại nói, cho dù vị vương công đại thần nào muốn giết Triệu Trăn, sát thủ đều lẩn được vào tẩm cung, vì sao không trực tiếp giết Triệu Trăn, ngược lại còn phí công bắt bé đi? Hơn nữa độc dược kiến huyết phong hầu nhiều như vậy, việc gì phải cho Triệu Trăn ăn Vấn Tâm, này không phải trộm gà không thành còn mất nắm gạo sao?

Phương Trượng thở dài: "A Di Đà Phật, thanh giả tự thanh, chư vị tùy ý điều tra."

****

Tiễn bước Bát Vương gia và Phương Trượng, Bao Chửng và Công Tôn đi tới Tàng Kinh Các tìm hai vị đại sư, Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường tự nhiên đi theo.

Đến khi bốn người tới Tàng Kinh Các, cư nhiên hoàn toàn trống không?

Bao Chửng ở trên bàn phát hiện một phong thư Phúc Nghiễm lưu lại, Triển Chiêu sau khi xem qua thư xác định đây là chữ viết của Phúc Nghiễm.

Trong thư nói, Phúc Nghiễm tự biết mệnh mình không còn dài, tìm khắp thiên hạ mới tìm được phương thuốc Vấn Tâm. Phúc Nghiễm y thuật không tinh, vì bảo đảm dược tính, dành phải dùng tăng nhân trong chùa thử dược. vì sợ sự tình bại lộ, đã giết chết mọi tăng nhân thử dược, sắp xếp thành ngoài ý muốn bỏ mình.

Phúc Nghiễm một hơi thừa nhận mọi tội trạng, nói chính mình không có mặt mũi sống tạm hậu thế, muốn tìm một nơi tự kết liễu bản thân.

Công Tôn đi một vòng trong phòng chế dược, tìm được dược liệu phối chế Vấn Tâm, thậm chí còn tìm thấy được mấy viên dược hoàn bán thành phẩm.

Bốn người liếc nhau, đều cảm thấy vụ án được phá quá kỳ quái.

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu mặt cau mày có, liền an ủi hắn: "Phúc Nghiễm đại sư không hẳn là hung thủ."

Triển Chiêu lắc đầu: "Phúc Nghiễm sư huynh nhất định không phải hung thủ, ngược là Phúc Thiện sư huynh, Vấn Tâm hẳn là do hắn làm."

Bao Chửng và Công Tôn liếc nhau, đều cảm thấy kỳ quái sao Triển Chiêu lại nói như vậy.

Triển Chiêu nói tiếp: "Phúc Thiện sư huynh ít nói, ngôn ngữ hạn hẹp, tính cách phi thường quái gở, hơn nữa trong đầu không có quan niệm thị phi. Hắn từ trước tới nay không tiếp xúc với bất kỳ ai ngoài Phúc Nghiễm sư huynh, trừ định kỳ vào núi hái thuốc đều không rời khỏi Tàng Kinh Các một bước." Triển Chiêu dừng một chút, tựa hồ không biết nên hình dung thế nào: "Phúc Thiện sư huynh ở trong lòng tự xây một bức tường thành, bên trong thành chỉ có hai người, một là chính hắn, một là Phúc Nghiễm sư huynh. Nếu Vấn Tâm có thể cứu sống Phúc Nghiễm sư huynh, vô luận có hại chết bao nhiêu 'người ngoài thành', Phúc Thiện sư huynh cũng sẽ không hối hận."

Bạch Ngọc Đường nhướn mày: "Nhưng Phúc Nghiễm sẽ áy náy một đời."

Triển Chiêu gật đầu: "Ta lo lắng hai người bọn họ sẽ bị diệt khẩu."

Bạch Ngọc Đường sửng sốt: "Nếu vậy, hai người bọn họ thấy thế nào cũng giống kẻ chết thay."

Triển Chiêu cau mày: "Nói Phúc Thiện sư huynh dùng tăng nhân thử dược ta tin, nhưng nói hắn mưu lại Hoàng thượng ta nhất định không tin. Công Tôn nói độc hoa điều chế Vấn Tâm rất quý, Phúc Thiện sư huynh lấy tiền từ đâu, khả năng lớn nhất chính là có kẻ thuê giết người, Phúc Thiện sư huynh lấy tiền làm việc."

Bạch Ngọc Đường hiểu ra: "Kẻ chủ mưu đằng sau biết Triệu Trăn không chết, sợ sự việc bại lộ nên muốn tìm người chết thay."

Triển Chiêu gật đầu: "Ta chỉ không rõ, Phúc Nghiễm sư huynh vì sao phải gánh tội thay cho kẻ chủ mưu đằng sau?"

Công Tôn nghĩ nghĩ nói: "Chỉ có một lời giải thích, Phúc Nghiễm đại sư bị kẻ đó lừa gạt, nên đã lấy bản thân ra gánh tội thay cho Phúc Thiện đại sư."

Bao Chửng trầm ngâm một lát: "Dù thế nào, hai vị đại sư đều đang gặp nguy hiểm, trước mắt phải tìm ra bọn họ đã."

Triển Chiêu phi thường lo lắng: "Không biết Phúc Thiện sư huynh đã đi đâu, nếu hắn hiểu rõ sự tình, không có khả năng sẽ để Phúc Nghiễm đại sư gánh tội thay."

"Tê…!" Bao Chửng bống nhiên hít một ngụm khí lạnh: "Chẳng lẽ hắn đi ám sát Hoàng thượng?!"

****

Chán muốn chết Triệu Trăn cùng sư tổ đại nhân mặt đối mặt gặm táo, rốp rốp ~ rốp

~~Triệu Trăn ăn xong một quả ném hột đi: "Sư tổ, thời tiết tốt như vậy, chúng ta ra ngoài chơi đi ~"

Sư tổ lắc đầu, gặm xong quả táo lại chuyển sang gặm lê.

Triệu Trăn bám riết không tha nói: "Ta mời người ăn bữa tối!"

Sư tổ cười tủm tỉm: "Như thế rất tốt." ngụ ý, ngươi không mời ta cũng tới ăn a

~Triệu Trăn chống quái hàm buồn bực: "Sư tổ, người một chút cũng không đần."

Sư tổ cười y như Phật Di Lặc, bắt đầu mở máy hát lải nha lải nhải: "Trước khi tiểu sư huynh cùng bạch bạch tiểu bằng hữu, hắc hắc tiểu bằng hữu, bạch bạch tiểu bằng hữu đi ra ngoài, đã dặn bần tăng trông chừng ngươi, không cho ngươi chạy loạn. Hắc hắc tiểu bằng hữu nói ngươi bị bệnh phải nằm im trên giường, bạch bạch tiểu bằng hữu nói lộn xộn liền dùng kim đâm ngươi. Bạch bạch tiểu hằng hữu nói tiểu sư huynh giống mẫu thân ngươi, tiểu sư huynh nói xinh đẹp như hoa mới là mẫu thân…"

Triệu Trăn bị niệm tới đau đầu.

Sư tổ không nhớ được tên người, nói chuyện cũng lộn xộn, y như tiểu hài tử thích đặt biệt danh cho người khác. Bạch Ngọc Đường và Công Tôn đều mặc đồ trắng, liền thành hai cái bạch bạch tiểu bằng hữu, hắc hắc tiểu bằng hữu tự nhiên là Bao đại nhân. May mắn chỉ có bốn người, Triệu Trăn phải đoán bừa đoán bãi lắm mới nghe hiểu.

Nhịn không được châm chọc: không hiểu sư tổ bình thường làm sao xưng hô với các hòa thượng trong chùa, liệu có mở miệng gọi 'cái kia đầu trọc tiểu bằng hữu gì gì' đó không, trong chùa có mấy ngàn đầu trọc hòa thượng, làm sao khoái trá trò chuyện a? (_)

Vừa nghĩ tới chuyện này, chỉ thấy sư tổ nháy mắt mấy cái, cười nói: "Chữa bệnh tiểu hòa thượng tới tìm chúng ta chơi ~"

Triệu Trăn quay đầu, chỉ thấy một hòa thượng chưa từng gặp mặt đang ở trong phòng, lúc trước hoàn toàn không phát hiện ra!

Thừa Ảnh đưa tay kéo Triệu Trăn, một đám ám vệ lục tục từ trên trời giáng xuống!

Vị trí ám vệ lần lượt xuất hiện đều rất quỷ dị. Từ cửa sổ xuất hiện đã không thể thỏa mãn dã tâm của bọn họ, nào là từ gầm giường chui ra, từ ngăn tủ nhảy ra, từ trong rương hiện thân, thậm chí có người còn xốc

gạch dưới sàn trồi lên… tóm lại bốn phương tám hướng đem Triệu Trăn bao vây ở giữa, như hổ rình mồi nhìn chằm chằm vị khách không mời. Triệu Trăn thầm nghĩ: cầm đầu một đám đậu bỉ* như vậy, Thừa Ảnh thật sự là vất vả, khó trách lão đại thường nhanh như vậy. (đậu bỉ: vừa ngốc ngốc ngớ ngẩn vừa đáng yêu)

Nhóm ám vệ cảm động tới lệ nóng doanh tròng! Cuối cùng chúng ta cũng có cơ hội hộ chủ!

Giá trị nhân sinh của ám vệ chính là, bình thường bảo hộ chủ nhân trong tay cầm toàn đao kiếm, thời khắc mấu chốt còn phải xả thân chắn đao kiếm bảo vệ an toàn cho chủ nhân. Thế nhưng chủ nhân nhà bọn họ ngược lại quá tốt đi, bình thường hảo ăn hảo uống dưỡng béo bọn họ không nói, đến lúc gặp nguy hiểm lại đuổi bọn họ đi, đây là nuôi heo hay nuôi con hả? Có thể hay không khoái trá tìm chết?!

( ) Nếu chủ nhân lại ngăn cản chúng ta, chúng ta trước hết cùng hắn liều mạng!

Triệu Trăn vừa mở miệng: "Cái kia, các ngươi…" trở về đi.

Lời còn chưa dứt, nhóm ám vệ đồng loạt phóng tầm mắt đằng đằng sát khí về phía Triệu Trăn, hết thảy đều không nói được ra miệng.

Triệu Trăn đưa tay bịt miệng lại.

Đại hòa thượng giống như thấy thiên hạ chưa đủ loạn, lại cười hì hì nói: "Sinh bệnh tiểu hòa thượng, ngươi cũng cùng nhau tới chơi a ~"

Triệu Trăn bị nhóm ám vệ vây kín xung quanh, che từ đế giày tới tận đỉnh đầu, mạng già gắng sức kiễng mũi chân cũng không thấy được sinh bệnh hòa thượng là ai.

Trong một mảnh hỗn loạn, Triệu Trăn nghe được một tiếng thở dài mỏi mệt tới cực điểm: "Phúc Thiện, ngươi thu tay lại đi."

Hết chương 25

26. Quyển 2 - Chương 26

Tuy rằng nhóm ám vệ sốt ruột hộ chủ, nhưng Triệu Trăn vẫn kiên trì đuổi bọn họ đi.

Nhóm ám vệ trước khi đi còn ngoái đầu lại nhìn, ánh mắt vạn phần bi phẫn, lườm Triệu Trăn muốn rách mắt.

Trong phòng giờ chỉ còn Triệu Trăn, Thừa Ảnh và ba vị hòa thượng…

Phúc Nghiễm khuôn mặt tiều tụy, hôm qua còn có tinh thần cùng bọn họ trò chuyện vui vẻ, hôm nay chỉ đứng một chút đã lộ ra vẻ mệt mỏi. Phúc Thiện vẫn bản mặt lợn chết không sợ nước sôi, không nói cũng không động tựa như bức tượng hòa thượng không tình cảm. Về phần sư tổ…được rồi, hắn ăn uống rất vui vẻ, hơn nữa ăn cũng thực dũng cảm, cầm quả quýt không thèm lột vỏ cứ thế trực tiếp cho lên mồm cắn, khổ nỗi đắng tới lè lưỡi.

Thừa Ảnh che chở cho Triệu Trăn đi tới bên cạnh sư tổ mình, Triệu Trăn giúp sư tổ bóc vỏ, tổng cảm thấy trò hay sắp diễn ra.

Phúc Nghiễm phảng phất trong một đêm liền trở nên gầy yếu, suy nhược nói với Phúc Thiện: "Cùng ta trở về."

Phúc Thiện nhìn ông, lại nhìn nhìn Triệu Trăn, chậm rãi lắc đầu.

Phúc Nghiễm đã nghe được ở ngoài cửa sổ có tiếng điều động binh mã, càng sốt ruột: "Nếu không đi sẽ không còn kịp nữa!"

Phúc Thiện vẫn lắc đầu, hắn nâng cánh tay lên, ẩn dưới ống tay áo, lộ ra một chiếc tiểu đao rất mỏng. Phúc Thiện chỉ mũi dao thẳng vào Triệu Trăn, tuy rằng không có sát khí nhưng mục đích thế nào không cần nói cũng biết. Bao đại nhân đoán không sai, Phúc Thiện chính là tới giết Triệu Trăn.

"Sư đệ! Mau thu đao lại!" Phúc Nghiễm khó thở, ho khan liên tục, hơi có chút lao lực quá độ.

Đừng nhìn Triệu Trăn bình thường hay hi hi ha ha không kiêu căng, lúc nào cũng quấn lấy Triển Chiêu như cái đuôi, thậm chí còn thường xuyên vì ngứa miệng mà bị Thử Miêu liên thủ đánh tới kêu cha gọi mẹ mà lầm, người ta dù gì cũng là đứng đắn ngôi cửu ngũ chí tôn! Ám sát hoàng đế chính là trọng tội tru di cửu tộc, không nể mặt một ai, Bao đại nhân đệ nhất thiết diện vô tư, làm không tốt ngay cả Trấn Quốc tự cũng sẽ bị kéo vào!

Triệu Trăn nhìn thanh tiểu đao kia bỗng nhiên nhớ tới Công Tôn từng nói "những hòa thượng 'ngoài ý muốn bỏ mình' trên người đều có vết đao thương" không phải vết đao phổ thông, là tiểu đao chuyện dụng trong việc khám nghiệm tử thi, chẳng lẽ chính là cây đao trong tay Phúc Thiện?

Phúc Nghiễm không khuyên nhủ được bất động Phúc Thiện, đành phải quay sang nói với Triệu Trăn: "Phúc Thiện sư đệ tính cách đơn thuần, dễ bị người ta lừa gạt, những điều hắn làm hết thảy đều là do ta sai sử, chúng ta nguyện ý đền tội, chỉ cầu Hoàng thượng không liên lụy tới tăng nhân vô tội trong chùa."

Triệu Trăn càng nghe càng buồn bực, rõ ràng chính mình mới là nạn nhân, hòa thượng này sao lại quật ngược lại?

Ngẫm lại cảm thấy cũng có lý, trên đời này vì nghĩa quên thân thì ít, mà giúp thân không giúp lý thì nhiều. Phúc Nghiễm, Phúc Thiện là sư huynh đệ, từ nhỏ lớn lên cùng nhau tình cảm hơn ruột thịt. Còn Triệu Trăn và Phúc Nghiễm so với người xa lạ thì chỉ hơi quen hơn một chút, thân sơ xa gần cao thấp lập phán, khó trách Phúc Nghiễm lại bất công như vậy.

Triệu Trăn lăn lộn trong giới giải trí lâu như vậy, sớm đã nhìn thấu nhân tình thế thái, bé không phẫn nộ chỉ có chút thất vọng.

Bé và Phúc Nghiễm rất giống nhau, đều thuộc dạng bất công bao che khuyết điểm cuồng, đều không cho phép người bên mình chịu ủy khuất, nếu là bình thường còn có thể làm bằng hữu. Triệu Trăn chỉ có thể cảm thán hai câu 'tương kiến hận vãn, thiên ý lộng nhân*' linh tinh gì đó: "Nể mặt sư phụ, ta sẽ không đuổi tận giết tuyệt." (*tương kiến hận vãn, thiên ý lộng nhân: chỉ hận gặp nhau quá muộn, ông trời trêu ngươi.)

Phúc Nghiễm thấy thế lại gần, dùng sức giữ chặt tay cầm đao của Phúc Thiện: "Buông đao, ngươi nhất định muốn thấy ta chết không nhắm mắt có phải không?!"

Nói tới vậy rồi mà Phúc Thiện cư nhiên vẫn lắc đầu, mũi đao vẫn chỉ thẳng Triệu Trăn, chầm chậm nói: "Hoàng, Kim, Ngàn, Hai."

Giọng Phúc Thiện có chút khàn khàn, còn bị cà lăm nghiêm trọng, mở miệng nói được một câu đã đặc biệt lao lực, nhưng Phúc Nghiễm lại nghe hiểu.

— giết chết Triệu Trăn có thể có được hoàng kim ngàn lượng, có tiền có thể chế được, có dược có thể chữa bệnh cho ngươi.

Triệu Trăn lúc trước không tham gia phân tích vụ án, cũng không biết Bao Chửng đã tra ra manh mối, nhưng Triệu Trăn đầu óc linh hoạt, suy nghĩ đủ thông minh, đem tất cả manh mối có được xâu chuỗi lại, lại liên tưởng tới thái độ của Phúc Nghiễm Phúc Thiện, loáng thoáng có suy đoán…

Triệu Trăn nhãn châu chuyển động, nói với Phúc Thiện: "Ta ra hoàng kim vạn lượng, nhờ sư thúc giết một người."

Thừa Ảnh trong lòng khẽ động, chẳng lẽ chủ nhân muốn tương kế tựu kế, khiến Phúc Thiện đi giết kẻ chủ mưu đứng đằng sau?

Phúc Thiện từ trước tới nay không dây dưa lằng nhằng, dứt khoát lưu loát đáp ứng, trực tiếp hỏi Triệu Trăn muốn giết ai.

Triệu Trăn mỉm cười: "Hoàng kim vạn lượng, mua thủ cấp của Phúc Nghiễm đại sư."

Lời vừa nói ra, trừ sư tổ cố gắng ăn quýt ra, tất cả mọi người đều sửng sốt. Vốn tưởng rằng Triệu Trăn tương kế tựu kế, muốn đối phó độc thủ chủ mưu đằng sau, nhưng lời vừa dứt, bỗng nhiên lại thành muốn giết Phúc Nghiễm? (_) đây là cái dạng thần triển khai gì a...

Phúc Nghiễm còn chưa phản ứng lại, Phúc Thiện đã phát hỏa trước, sát khí cộng thêm nội lực thâm hậu lao thẳng tới chỗ Triệu Trăn.

Thừa Ảnh theo bản năng muốn chắn lại! ăn quýt sư tổ khoát tay, đưa quả quýt vẫn chưa bóc vỏ cho Triệu Trăn, dùng ánh mắt thúc giục bé tiếp tục bóc vỏ cho hắn. Chính là một cái phất tay nhẹ nhàng như vậy vung lên, Thừa Ảnh bị hất sang một bên, sát khí và nội lực của Phúc Thiện đều tiêu tan.

Triệu Trăn mỉm cười.

Một câu thử, một phản ứng, bé đã đoán được bảy tám phần về vụ án.

Hòa thượng không được ăn sơn hào hải vị, không được mặc tơ lụa đắt tiền, không được cưới vợ đẹp như hoa, bất hiếu không được sinh con cháu, vậy Phúc Thiện cần nhiều tiền như vậy làm gì? Hơn nữa trong mắt Phúc Thiện, vạn lượng hoàng kim so ra kém một cái mạng Phúc Nghiễm, có thể thấy Phúc Thiện là người trọng tình nghĩa, cũng không phải loại tham tiền tài.

Vì thế vấn đề mới xuất hiện: một người không tham tài, bỗng nhiên đánh cược tính mạng đi vơ vét của cải, vì lý do gì?

Trên đời chuyện tiêu tốn tiền bạc nhất, không gì ngoài hai chữ chữa bệnh điểm ấy dù là cổ kim tây ta cũng đều như nhau.

Nghĩ tới Phúc Nghiễm bị bệnh bất trị, Triệu Trăn cười nói: "Phúc Thiện đại sư thật sự là bỏ gần tìm xa. Trẫm là thiên tử, vạn dặm non sông đều nắm trong tay, thiên hạ có ai so với trẫm giàu có hơn? Là thiếu tiền hay thiếu dược liệu, hai vị đại sư không ngại ngồi xuống nói chuyện."

Phúc Nghiễm thần sắc ảm đảm, chuyện cho tới bây giờ đã không thể vãn hồi.

Phúc Thiện lại rất thản nhiên, hắn thu hồi tiểu đao, khoanh chân ngồi xuống đối diện Triệu Trăn, xụ mặt một bộ chăm chú lắng nghe.

Triệu Trăn phân phó Thừa Ảnh: " Cho lui cấm quân, gọi người dâng trà."

Vì thế, đến khi Bao Chửng gấp gáp trở về, Triệu Trăn đang cùng Phúc Nghiễm, Phúc Thiện ngồi quây quần một chỗ uống trà.

****

Nói thật, Phúc Thiện tạo cho người ta có cảm giác hắn là loại người rất có nguyên tắc, không biết lật lọng, bảo thủ, cố chấp lại không chịu thay đổi. Kẻ chủ mưu đằng sau phỏng chừng bị bề ngoài ngay thẳng của hắn lừa thảm, hoàn toàn không dự đoán được Phúc Thiện vì muốn cứu Phúc Nghiễm mà đều đem nguyên tắc ném cho cẩu ăn.

Điểm này, rõ ràng Triệu Trăn nhìn càng thấu triệt. Phúc Thiện trong lòng không có quan niệm thị phi thiện ác, vì thiện làm ác là chuyện rất thản nhiên. Mục đích của hắn là cứu được Phúc Nghiễm, vô luận dùng tăng nhân thử dược hay hạ độc hại Triệu Trăn, thậm chí lâm trận phản chiến phản bội kẻ chủ mưu đằng sau, Phúc Thiện đều không cảm thấy gánh nặng.

Phúc Thiện không giỏi ăn nói, trả lời vấn đề đều chỉ gật hoặc lắc.

Chỉ có Phúc Nghiễm hỏi hắn, hắn mới nể tình mở kim khẩu trả lời mấy chữ.

Vụ án tiến triển tới hiện tại, trong lòng mọi người đã nắm chắc vài phần. Vụ án kỳ thật cũng rất đơn giản, Phúc Thiện vì muốn cứu Phúc Nghiễm mà điều chế Vấn Tâm, hắn không muốn Phúc Nghiễm có nguy cơ nổi điên, nên muốn thử thay đổi dược tính của Vấn Tâm. Đang lúc thiếu tiền, kẻ chủ mưu đằng sau tới tìm hắn.

Phúc Thiện và kẻ chủ mưu liên hệ thông qua một tiểu hòa thượng, độc thủ sau màn cung cấp tiền tài, Phúc Thiện vì kẻ đó chế độc.

Mấy vị tự tăng uổng mạng quả thật là do Phúc Thiện dùng để thử dược, cơ hồ từng người đều không chống đỡ được quá một năm, cho nên hàng năm nhân dịp lễ tế thiên Phúc Thiện sẽ thanh lý một lần. Phúc Thiện mỗi ngày sẽ phối dược cho Phúc Nghiễm, muốn hắn thành thành thật thật ngủ một giấc dễ dàng. Phúc Thiện sau khi giết người sẽ lấy đi trái tim, là vì muốn tiếp tục nghiên cứu thêm. Những người ăn Vấn Tâm bán thành phẩm đều xuất hiện hiện tượng trái tim bị sưng phù, Phúc Thiện muốn tìm hiểu nguyên nhân hiện tượng này.

Ám sát Triệu Trăn tự nhiên là mệnh lệnh của kẻ chủ mưu đằng sau.

Kẻ chủ mưu sai người cho Triệu Trăn ăn Vấn Tâm Phúc Thiện chế, độc Vấn Tâm không thể kiểm tra ra độc tính, lại giả tạo thành ngoài ý muốn bỏ mình, vì muốn đem mọi tội danh đẩy hết sang cho Phúc Thiện. Phúc Thiện sớm biết mục đích của kẻ đó nhưng hắn không thèm để ý, chỉ cần độc thủ sau màn tiếp tục rót tiền cho hắn chế dược là được, khiến hắn gánh mọi tội danh cũng không sao.

Nhưng người tính không bằng trời tính, Phúc Thiện và kẻ chủ mưu đằng sau đều không ngờ được là, Triệu Trăn cư nhiên giải được độc Vấn Tâm!

Nói tới đây, Phúc Thiện theo bản năng cầm lên tiểu đao hai mắt chất phác sáng quắc, ánh mắt kia — siêu cấp muốn mổ phanh Triệu Trăn ra kiểm tra xem!

Triệu Trăn phảng phất nhìn thấy hình ảnh khoa học gia điên cuồng trong các bộ phim điện ảnh, xoay mình bổ nhào vào lòng Triển Chiêu, da gà mụn cóc thi nhau nổi lên.

Vụ án tra tới Phúc Thiện thì toàn bộ manh mối cơ hồ đều đứt đoạn. Bởi vì Phúc Thiện căn bản không biết tiểu hòa thượng cùng hắn liên lạc là ai. Bởi vì hàng năm không thường tiếp xúc nhiều với bên ngoài, Phúc Thiện mắc phải chứng không nhớ mặt người cực kỳ nghiêm trọng, hắn chỉ biết người nọ là thiếu niên khoảng hơn mười tuổi, trong chùa phù hợp điều kiện này không một ngàn thì cũng hơn tám trăm người, tương đương với mò kim đáy bể…

Bắt được Phúc Thiện, trong lòng mọi người đều không chút tư vị.

Phúc Thiện hại chết nhiều tăng nhân vô tội như vậy, thật sự là tội ác tày trời. Nhưng hắn một không tham tiền tài, hai không tham danh lợi, ba không vì tư dục, điểm xuất phát cư nhiên là muốn cứu người? mọi người bắt được hung thủ, lại tuyệt không chút cao hứng, ngược lại tức ngực đến khó chịu.

Đặc biệt là Phúc Nghiễm, vốn đối mặt với tử vong cũng có thể vui vẻ đón nhận, bỗng nhiên lại cười không nổi…

Triệu Trăn nghĩ không ra, vì sao trên đời lại có những người như vậy, bọn họ giơ cờ hiệu "muốn tốt cho ngươi" lại làm một số chuyện "khiến ngươi không vui". Mà ngươi chẳng những muốn gánh vác hậu quả xấu, còn không thể oán thầm hắn, bởi vì hắn là "muốn tốt cho ngươi", hắn chỉ hảo tâm làm chuyện xấu mà thôi.

****

Triển Chiêu chịu đả kích lớn, ngay cả cơm chiều cũng không ăn, một mình xách kiếm đi vào rừng trúc chém lung tung.

Bạch Ngọc Đường vốn hảo tâm muốn bồi hắn so chiêu, không ngờ sát khí của Triển Chiêu quá mạnh, không khống chế được lực đạo, một kiếm chém đứt đôi luôn ngân đao của Bạch Ngọc Đường… lúc ấy, sắc mặt của Bạch Ngọc Đường ai u

~ chậc chậc chậc, Triệu Trăn đứng một bên vì sư phụ dâng lên keo con voi.

Triển Chiêu hối hận muốn chết, kiếm trong tay hắn là cổ kiếm Cự Khuyết, chiều dài ba thước ba, chuôi cầm bảy tấc, bề rộng năm tấc, nặng khoảng năm cân, lúc chém xuống kiếm khí tung hoành, quả thật là lợi khí có một không hai, là bảo kiếm tuyệt thế vô song, cũng là đồ gia truyền nhà Triển Chiêu.

Mà ngân đao trong tay Bạch Ngọc Đường, tuy rằng cũng sắc bén, cũng coi như danh phẩm danh gia, nhưng tựu chung cũng chỉ là bảo đao bình thường, không có chỗ nào quá xuất sắc. Bình thường dù hai người có cãi nhau ầm ĩ thì cũng đánh có chừng mực, lúc này khó được khi tận hứng, nhưng không phải đã gây rắc rối lớn rồi sao….(*/ *)

Bạch Ngọc Đường sắc mặt xanh mét trên đầu đầy mây đen, Triển Chiêu liên tiếp xin lỗi, nói đến miệng khô lưỡi khốc.

Triển Chiêu cầm hai đoạn đao đứt lìa đáng thương hề hề ngồi xổm một chỗ: "Bạch huynh, ta nhất định sẽ cho sửa nó lại!"

"Sửa nó?" Bạch Ngọc Đường hừ lạnh: "Sửa xong rồi lại bị Cự Khuyết của ngươi chém đứt nữa sao?"

Triển Chiêu sờ lỗ tai sám hối: "Ta đổi cho ngươi đao khác tốt hơn!"

"Tốt hơn?" Bạch Ngọc Đường nhướn mày: "Có thể chém đứt đôi Cự Khuyết sao?"

Triển Chiêu lại không đần, Bạch Ngọc Đường tính tình tiểu bá vương, nếu thật sự cùng hắn sinh khí, đã sớm dứt tình đoạn nghĩ cả đời không qua lại với nhau rồi, còn đứng ở đây cùng hắn nghiến răng nghiến lợi, rõ ràng là đang muốn ghẹo chết hắn. Nhưng nề hà Triển Chiêu sai trước, chỉ có thể thu hồi móng vuốt mặc Bạch Ngọc Đường khi dễ…

Triển Chiêu bĩu môi, đơn giản khoanh chân ngồi bệt xuống đất: "Ngươi rốt cuộc muốn sao, cứ ra tay đi, Miêu gia chấp hết!"

"Không bằng lấy thân trả nợ?" Triệu Trăn e sợ thiên hạ bất loạn xen mồm vào, đổi lấy ánh mắt giết người của Triển Chiêu bắn tới!

Bạch Ngọc Đường gãi cằm, trên dưới đánh giá Triển Chiêu: "Lấy thân à…"

Σ(° °|||) Triển Chiêu cảnh giác nhìn Bạch Ngọc Đường, tùy thời chuẩn bị tạc mao!

Bạch Ngọc Đường bật cười: "Ngốc miêu nghĩ cái gì đấy, thanh đao này là của Tam ca ta rèn chơi, ta không có binh khí thuận tay, trước khi ra khỏi cửa mới lấy mang theo. Tuy không phải danh đao có một không hai gì nhưng dù sao cũng là tâm huyết của Tam ca."

Triển Chiêu khẽ thả lỏng, sau đó lại sầu mi khổ kiểm: "Tâm huyết của Từ Tam ca a…"

Bạch Ngọc Đường mỉm cười, giả bộ nhún vai: "Cho nên, ngươi phải có thành ý chút, tự mình tới cửa xin lỗi."

Triển Chiêu dùng lực gật đầu: "Đúng rồi, đúng rồi, nhất định phải tới cửa xin lỗi!" Nói xong còn ngốc hồ hồ nhìn Bạch Ngọc Đường: "Trung thu ta được nghỉ vài ngày, vốn định về thăm nhà, không bằng trước đó tạt qua Hãm Không đảo đi."

Bạch Ngọc Đường có vẻ nghiêm túc gật đầu: "Cũng chỉ có thể như vậy, Trung thu ta cũng muốn về nhà, có thể cùng đồng hành. Đúng rồi, nhà ngươi không phải ở Thường Châu phủ sao, dù sao cũng tiện đường, có thể đi cả hai."

Triển Chiêu nhoẻn miệng cười: "Nếu Bạch huynh có thời gian rảnh, không bằng tới nhà ta ở mấy ngày đi, ta dẫn ngươi dạo quanh Thường Châu phủ."

Bạch Ngọc Đường vui vẻ gật đầu: "Ta rất rảnh."

— khoan đã!

Triệu Trăn sờ sờ cằm: vừa rồi phát sinh cái gì vầy nè, hình như ta thấy sư phụ đã tự bán mình đi thì phải, còn giúp Bạch Ngọc Đường đếm tiền tới mỏi tay ni?

Triệu Trăn híp mắt nói: "Sư phụ cho ta đi cùng với, ta còn chưa gặp qua sư gia sư nãi đâu ~"

Triển Chiêu thích náo nhiệt, xoa xoa đầu Triệu Trăn, vui vẻ nói: "Được a, cha mẹ ta rất thích trẻ con, ngươi so với cặp song sinh nhà ca ta lớn hơn nửa năm, vừa vặn cùng ta về nhận thức môn nhân!" Triển Chiêu nghĩ nghĩ: "Trung thu hàng năm, hoàng cung đều thiết yến quần thần, yến hội chấm dứt chúng ta sẽ lên đường. Ân… cũng đã tới lúc dạy ngươi học cưỡi ngựa."

Bạch Ngọc Đường không nghĩ tới Triệu Trăn nửa đường nhảy ra chen ngang, liền mở miệng phản đối: "Nó còn nhỏ như vậy…"

Nói được một nửa, chỉ thấy Triệu Trăn cười tủm tỉm híp mắt nhìn mình, cái đầu nhỏ ngửa lên, lộ ra hai cái răng hổ, chỉ chỉ hướng Triển Chiêu, ý tứ rất rõ — ngươi không cho ta đi, ta sẽ vạch trần âm mưu của ngươi, hai ta đồng quy vu tận!

Bạch Ngọc Đường co rút khóe miệng, đổi lời: "Nó còn nhỏ như vậy, cũng đến lúc mở rộng tầm mắt."

Triển Chiêu cười nói: "Đúng nha, đọc vạn quyển sách không bằng đi vạn dặm đường!"

Triệu Trăn cũng cười: "Cám ơn Bạch đại ca ~"

Hết chương 26

27. Quyển 2 - Chương 27

Đêm khuya hôm đó, bệnh tình Phúc Nghiễm bỗng nhiên trở nặng, ngắn ngủi hồi quang phản chiếu (tỉnh táo) một chút, lại rất nhanh lâm vào hôn mê.

Phúc Thiện mạo hiểm cho hắn ăn Vấn Tâm chưa hoàn thiện, chung quy cũng vô dụng…

Phúc Nghiễm im lặng chết trong ảo giác, khóe miệng mang theo tươi cười, có lẽ đã mơ thấy chuyện tốt nào đó. Phúc Thiện khoanh chân ngồi im bên giường hắn, cúi đầu, còng lưng, nhắm mắt lại thật lâu không nói lời nào, Triển Chiêu tiến lên đẩy đẩy hắn, mới phát hiện hắn đã sớm tuyệt khí bỏ mình…

Trước khi chết Phúc Thiện đã lưu lại một bản ghi chép, trong đó ghi lại chi tiết các loại độc dược kẻ chủ mưu đằng sau mấy năm nay ra lệnh cho hắn điều chế. Công Tôn thu lại ghi chép này, cẩn thận nghiên cứu một chút, chế ra giải dược phù hợp với mỗi chủng độc kia, như vậy lo trước khỏi họa.

Hai ngày sau, mọi người vẫn tìm kiếm nội ứng trong chùa, kết quả không thu hoạch được gì.

Lễ tế thiên kết thúc, Ngự giá chuẩn bị hồi kinh.

Vụ án tăng nhân tử vong trong chùa, tra được hung thủ là Phúc Thiện liền kết án, thế nhưng vụ án thuê người giết Triệu Trăn còn chưa có đầu mối. Vì muốn tìm tiểu hòa thượng phụ trách liên lạc như lời Phúc Thiện nói, mọi người trong Khai Phong phủ đành phải lưu lại trong chùa tiếp tục điều tra.

Triệu Trăn cũng muốn ở lại giúp vui thế nhưng giả bệnh rất nhanh bị Công Tôn nhìn thấu, bán manh không có hiệu quả, đang lúc rối rắm, lại nhận được thư khẩn cấp tám trăm dặm của Thái Hậu (Lý phi nương nương) gửi tới, tư tưởng chủ đề chính là — không được ham chơi, sớm chút hồi cung!

Triệu Trăn cầm thư bĩu môi, đành phải cáo biệt mọi người, lưu luyến không rời đóng gói hành trang.

Trước ngày trở về, Triệu Trăn nước mắt lưng tròng cắn cắn bức rèm Ngự liễn (xe vua), vẫy khăn tay: "Các ngươi phải sớm trở về nha."

Triển Chiêu bất đắc dĩ, vươn tay vò loạn cái đầu ngốc mao: "Biết rồi, nhất định sớm trở về."

Triệu Trăn cầm ngón tay Triển Chiêu cố gắng tới lúc cuối cùng: "Ta thật sự không thể lưu lại sao, ta rất ngoan mà."

Bạch Ngọc Đường cầm tay Triển Chiêu kéo lại, dứt khoát tách nắm tay cả hai ra, khó được khi ôn hòa với Triệu Trăn: "Sắc trời không còn sớm, mau lên đường đi, bằng không trước trời tối sẽ không tới được kinh thành."

Hôm nay tâm tình Bạch Ngọc Đường thần kỳ tốt vô cùng — ông trời phù hộ, cuối cùng cũng vứt được cái đuôi này đi!

Triệu Trăn dùng ánh mắt con riêng soi mói kế phụ nhìn chằm chằm Bạch Ngọc Đường, kéo dài âm thanh hừ ~ hừ ~ hừ

~Phúc Tuyền bình tĩnh nhìn trời: "Khởi giá!"

Thật vất vả mới tiễn được quỷ nhỏ Triệu Trăn, mọi người không hẹn mà cùng nhau thở phào một cái. Tuy rằng biết rõ là Triệu Trăn đang giả bộ nhưng tiểu oa nhi phấn điêu ngọc mài như vậy, lưu luyến không rời nhìn ngươi, nhìn ngươi, nhìn ngươi… như vậy, áp lực thật lớn! Một loại cảm giác tội lỗi tự nhiên sinh ra!

****

Một mình đơn côi lên đường, Triệu Trăn tựa như một cây nấm nhỏ héo rũ, ôm đầu gối ngồi xổm trong ngự liễn than ngắn thở dài.

Bởi vì Triệu Trăn lãng phí quá nhiều thời gian vào việc 'YY lưu luyến' nên hành trình bị kéo dài nghiêm trọng, thế cho nên đội ngũ không thể đúng hạn đến thành Khai Phong, bữa tối của mọi người không thể không lùi lại. Quân đội đang hành quân tự nhiên không thể nghỉ ăn, nhưng vương công đại thần và Triệu Trăn lại không thể chịu đói bụng, nên các nội thị hoặc gia nô đã sớm chuẩn bị xong điểm tâm tinh xảo, để mọi người ăn lót dạ, dù không thể so với bữa tối chính quy nhưng cũng không tệ.

Triệu Trăn sau khi biết được rất áy náy: "Vì chuyện của Trẫm mà khiến các quân sĩ chịu đói chịu khát, trẫm đích thực không đành lòng. Không bằng tìm một chỗ làm nơi nghỉ tạm, sau khi mọi người dùng cơm xong sẽ tiếp tục gấp rút lên đường. Đoạn đường còn lại cũng không xa, cho dù chậm trễ hành trình một chút cũng không sao."

Bát Vương gia bất đắc dĩ, ông cho rằng Triệu Trăn là vì ngồi trong xe cả ngày quá phiền chán nên mới muốn dừng xe nghỉ ngơi một chút. Nhưng Hoàng thượng mượn cớ này thật sự quá cao thượng Hoàng thượng nào cũng yêu dân như con như vậy, ai có thể ngang nhiên làm phản đâu? Vua không thấy nhưng mấy lão thần tóc tai trắng xoá đã bị bệ hạ thánh minh cảm động tới lão lệ doanh tròng!

Lễ tế thiên lần này, Triệu Trăn đã sớm phân phó quan quân trên đường tự gánh vách chuyện ăn ở, không cho phép kinh động, phiền nhiễu dân chúng ven đường.

Tuy có người cảm thấy như thế rất vất vả nhưng cũng không dám nhiều lời, ngay cả Hoàng thượng còn chịu được, ngươi sao lại nuông chiều như vậy.

Nguyên liệu nấu ăn và dụng cụ đều có sẵn, đầu bếp tùy quân tay chân lanh lẹ làm tốt đồ ăn, hương thơm rất nhanh bay ra. Nhóm cấm quân đi cả một ngày đường, đều đói bụng muốn xỉu, xếp hàng trước thùng cơm lớn lần lượt nhận cơm, các quan viên ngồi xe kiệu cũng đều xuống dưới hưởng thụ không khí khoan khoái thoải mái.

Đúng lúc này, phía cuối đội ngũ xuất hiện một trận rối loạn, mấy cấm quân bỗng nhiên cảm thấy cả người vô lực, thi nhau nhũn người ngã rạp xuống đất.

Mọi người cả kinh, theo bản năng ném đồ ăn trong tay xuống, thế nhưng đều đã muộn!

Càng ngày càng nhiều cấm quân ngã xuống, tất cả mọi người đều cảm thấy ruột gan rối bời, lúc này lại không biết từ chỗ nào nhảy ra một đám hắc y thích khách. Mặc dù nhân số không nhiều, nhưng cấm quân thân mình còn lo chưa xong, cộng thêm một đám quan viên tay trói gà không chặt, cùng với đám người quý tộc trong dòng họ Triệu thị chưa từng tự động tay động chân làm chuyện gì đều rối loạn hết cả lên, cũng may còn lại mấy vị tướng quân và thị vệ gia tộc đi theo còn tạm dùng được.

Triệu Trăn nhìn vậy cảm thấy thực mới mẻ, nhóm người này giữa ban ngày ban mặt còn mặt hắc y đen xì, là sợ bản thân không đủ nổi bật sao?

Chưa tới một trăm người cũng dám cướp cạn, đây là kiểu ảo tưởng sức mạnh gì đây?

Triệu Trăn đang đứng xem náo nhiệt, bỗng nhiên cảm thấy cần cổ lạnh lẽo, một con dao đang kề trên yết hầu bé.

Phản ứng đầu tiên của Triệu Trăn chính là — làm sao bị thương cứ phải là ta?

Triệu Trăn quay đầu lại nhìn người đang uy hiếp mình, cư nhiên là che mặt đầu bếp…

( ) Có dám nâng trình độ cao hơn chút nữa không! Giá trị của trẫm chỉ dừng ở mức đầu bếp thôi sao! [té ghế!]

Thấy Triệu Trăn bị uy hiếp, đám văn thần võ tướng thật vất vả mới duy trì được trật tự lại lần nữa loạn thành một nồi lẩu, đám văn thần chỉ biết hô to hộ giá, hộ giá, còn đám võ tướng lại chỉ cầm chặt đao kiếm tạo dáng. Triệu Trăn cau mày càng ngày càng bất mãn, văn thần thì thôi bỏ qua, nhưng võ tướng làm sao cũng lộn xộn không quy củ thế này.

Đang lúc hỗn loạn, từ dưới gầm xe ngựa sau lưng Triệu Trăn nhảy ra một người, người nọ hét lớn một tiếng, tư thái như mãnh hổ vồ mồi, tốc độ như diều hâu quắp thỏ, giơ lên một đao, chém bay gã đầu bếp đang uy hiếp Triệu Trăn! Sau khi người nọ thành công lui thân, cấp tốc tổ chức mọi người phản kích, dứt khoát lưu loát đánh lui đám thích khách, đánh một trận xinh đẹp khắc phục khó khăn! [~ tung hoa ~]

Triệu Trăn mở to hai mắt nhìn, cảm giác vị anh hùng này rất quen mắt: "Kia không phải là Do tướng quân sao."

Do Phảng nghe vậy, xoay người ôm quyền nói: "Ty chức cứu giá chậm trễ, thỉnh hoàng thượng thứ tội!"

Triệu Trăn khoát tay: "Ái khanh bình thân, Do tướng quân cứu giá có công chẳng những vô tội, ngược lại công lớn, ái khanh muốn ban thưởng cái gì."

Do Phảng kích động hô hấp dồn dập, lại khiêm tốn nói: "Bảo hộ sự an toàn của Hoàng thượng là chức trách của thần, không dám kể công!"

Triệu Trăn gật đầu, ngữ khí thản nhiên: "Do tướng quân quả nhiên trung dũng vô song."

Do Phảng còn đang đắm chìm trong sung sướng cứu giá thành công, không hề phát hiện ngữ khí của Triệu Trăn có bao nhiêu lãnh tĩnh.

Lúc này, có người thông minh đã phát hiện ra chỗ không đúng, thái độ của Hoàng thượng thật vi diệu

~Người thành thật dần hồi phục tinh thần, sôi nổi dùng ánh mắt hâm mộ cùng ghen tị hận thiêu đốt Do Phảng.

Cơ hội ngàn năm một thuở như vậy, sao không nghĩ tới chứ?! Đây chính là anh dũng cứu giá có công a!

Hưởng thụ tầm mắt nóng cháy của mọi người xung quanh, Do Phảng cảm giác toàn thân sảng khoái vô cùng, giống như cuộc đời mình đã bước lên một tầm cao mới!

Triệu Trăn mỉm cười: "Nếu Do tướng quân đã có ý muốn như thế, vậy không cần ban thưởng!"

Do Phảng tâm tình kích động vẫn chưa rút đi, bỗng nhiên lại bị Triệu Trăn dội một chậu đá lạnh vào người, buốt thấu tâm can. Do Phảng mở to hai mắt nhìn Triệu Trăn, kinh ngạc tới độ miệng không khép lại được, ánh mắt kia, tựa hồ một lần lại một lần hỏi lại Triệu Trăn — Người nói gì? Người vừa nói gì cơ?

Triệu Trăn mặc kệ hắn, phất tay: "Trói hắn lại."

Đám thị vệ đều thất thần, nhất thời không kịp phản ứng, nhưng nhóm ám vệ đã nhanh tay mang dây thừng tới trói người.

Do Phảng bỗng nhiên đẩy ám vệ ra kích động la lên: "Hoàng thượng! Ty chức cứu giá có công! Ty chức có tội gì?"

Triệu Trăn miễn cưỡng nhìn hắn, trong mắt lộ đầy vẻ nghi ngờ — da mặt ngươi cũng đủ dày a, trong lòng ngươi còn không rõ sao.

Do Phảng trong lòng khẽ động, kinh nghi bất định (ngạc nhiên không yên lòng) nhìn Triệu Trăn, chẳng lẽ Hoàng thượng đều biết hết…

Không! Không có khả năng! Hắn không có khả năng biết được!

Ngay khi Do Phảng đang ngây người thì hai ám vệ đã thuần thục trói hắn thành cái bánh chưng, ném xuống đất.

Lúc này, đám người trì độn xung quanh cũng đã phục hồi tinh thần, trong chuyện này khẳng định có ẩn tình!

Chuyện sau đó phát sinh càng khiến người ta kinh ngạc chính là những người trong Khai Phong phủ vốn lưu lại trong Trấn Quốc tự cư nhiên lại dẫn theo một đội ám vệ bất ngờ xuất hiện. Trong tay nhóm ám vệ kéo theo một sợi dây thừng đang trói một chuỗi bánh chưng khác… xem ra trói người như bánh chưng là chuyên ngành bắt buộc của ám vệ.

Triệu Trăn tự hồ tuyệt không ngoài ý muốn, nói với Bao Chửng: "Vốn định bắt cá lớn, không ngờ chỉ toàn là tiểu tôm."

Triển Chiêu xách theo một tiểu hòa thượng bẩn hề hề đi tới: "Khó trách chúng ta không tìm ra được nội ứng, nguyên lại là người đã chết ."

Triệu Trăn chớp chớp mắt mấy cái, cảm giác hòa thượng này có chút quen mắt: "Người chết nào?"

Bát Vương gia triệt để mờ mịt: "Hoàng thượng, các người đây là…"

Triệu Trăn búng tay một cái: "Lên xe rồi nói."

****

Công Tôn cùng Ngự ý cứu chữa cho các cấm quân bị trúng độc.

Sự thật chứng minh Công Tôn tiên sinh quả nhiên cơ trí! Độc cấm quân trúng phải chính là do Phúc Thiện lưu lại.

Bát Vương gia không hiểu ra sao: "Đến tột cùng là có chuyện gì, đây là dẫn xà xuất động sao?"

Bao Chửng gật đầu: "Vương gia đoán không sai. Ám sát Hoàng thượng không phải chuyện đơn giản, chỉ bằng một hòa thượng chắc chắn không làm được, thế nào cũng phải có nội ứng ngoại hợp may ra mới thành. Nhưng kẻ chủ mưu đằng sau tâm tư kín đáo, chỉ cần hắn vững vàng ngủ đông, chúng ta sẽ không bao giờ tóm được cái đuôi của hắn, bất đắc dĩ chúng ta mới nghĩ ra biện pháp dẫn xà xuất động."

Triệu Trăn giơ móng vuốt lên: "Đầu tiên là ta, trước lúc xuất phát ta cố ý kéo dài thời gian, khiến cho đội ngũ không thể đúng hạn hồi kinh, lại giữa đường ra lệnh nghỉ ngơi chỉnh đốn. Vốn tưởng bọn chúng sẽ nhịn không được, giữa trưa sẽ động thủ, không ngờ bọn chúng còn kiên nhẫn hơn so với tưởng tượng của ta."

Triển Chiêu tiếp lời: "Sau khi đại quân rời đi, ta và Phương Trượng triệu tập toàn bộ tăng nhân trong chùa, bởi vì thân phận nội ứng ngoại hợp đã bị lộ, hắn sẽ không thể tiếp tục giả làm hòa thượng trong chùa được nữa, khẳng định sẽ đi theo đoàn quân đào tẩu, như vậy hòa thượng nào mất tích chính là nội ứng không thể nghi ngờ."

Bát Vương gia vuốt vuốt râu: "Chính là tiểu hòa thượng các người vừa bắt được kia?"

Triển Chiêu lắc đầu: "Không phải, chúng ta dựa theo danh sách kiểm tra tất cả tự tăng, phát hiện một người cũng không thiếu."

Triệu Trăn chớp chớp mắt: "Vậy hòa thượng bên ngoài kia là…"

Triển Chiêu nhéo nhéo hai quai hàm bé, bỗng bật cười: "Còn nhớ Ngộ Thông không?"

"Đương nhiên nhớ!" Triệu Trăn âm thầm nghiến răng: "Hòa thượng thối." chán ghét hắn một vạn năm!

"Nội ứng chính là em họ Ngộ Thông, Ngộ Phàm." Triển Chiêu bế Triệu Trăn lên cọ tới cọ lui, một ngày không gặp vật nhỏ này, cư nhiên có chút nhớ nhớ. Triển Chiêu cười nói: "Chúng ta không tìm thấy nội ứng, đành tạm thời buông tay, vụng trộm đi theo sau đội ngũ. Vừa vặn phát hiện Ngộ Phàm lén lén lút lút một mình đi theo, chắc trở thành vật hy sinh."

Triệu Trăn chậc lưỡi, quả nhiên là thế sự vô thường a….

Ngộ Thông vì muốn báo thù cho Ngộ Phàm, mà hy sinh cả nửa đời sau của mình, kết quả Ngộ Phàm cư nhiên không chết.

Ngộ Phàm chẳng những không chết, còn là tay sai của độc thủ sau màn, hết thảy âm mưu đều bị lật tẩy.

Triệu Trăn bỗng nhiên thấy đồng tình với Ngộ Thông.

Hết chương 27

28. Quyển 2 - Chương 28

Mọi chuyện đầu tiên phát sinh vào khoảng năm năm trước.

Em họ Ngộ Phàm của Ngộ Thông, ở nông thôn nhiễm thói nghiện cờ bạc, sau khi nợ nần chồng chất, cùng đường bí lối, người nhà Ngộ Phàm nhờ vào chút quan hệ, đút lót tiền, hao hết chín trâu hai hổ mới vì hắn mà xin được một phần độ điệp (giấy xuất gia đi tu), lại có Ngộ Thông trợ giúp mới có thể vào Trấn Quốc tự tu hành.

Nhưng Ngộ Phàm thủy chung thói xấu khó sửa, rất nhanh lại không chịu nổi cuộc sống kham khổ trong chùa, bắt đầu không làm việc đàng hoàng mà lưu luyến sòng bạc.

Ngộ Thông đối với chuyện Ngộ Phàm nghiện cờ bạc hoàn toàn không biết gì, không những thế còn sắp xếp cho Ngộ Phàm làm công việc mua sắm đồ cho nhà chùa.

Ngộ Phàm lợi dụng chức vụ một mình tham ô bòn rút tiền chùa đi đánh bạc, định sau khi gỡ vốn sẽ trả lại. Thế nhưng cờ bạc là bác thằng bần, đánh mười đến chín ván thua, tươi cười cuối cùng vĩnh viễn chỉ có nhà cái. Ngộ Phàm đánh bạc vay nợ càng lúc càng nhiều, lãi mẹ đẻ lãi con, giống như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn.

Đến khi Ngộ Phàm đang sứt đầu mẻ trán, một thương nhân tên Lưu Đào tới tìm hắn, không chỉ giúp hắn bổ sung chỗ thiếu hụt còn vì hắn mà trả đủ số nợ. Lưu Đào chỉ có một yêu cầu duy nhất, muốn Ngộ Phàm tiếp cận Phúc Thiện khuyên nhủ Phúc Thiện vì Lưu Đào hiệp lực.

Mọi chuyện sau đó càng đơn giản.

Vì thuận tiện cho Ngộ Phàm thường xuyên xuống núi, Lưu Đào tìm tới một khối thi thể có dung mạo tương tự Ngộ Phàm, sắp xếp cho Ngộ Phàm trá tử.

Bởi vì Phúc Thiện sau mỗi lần giết người sẽ ngụy trang thành ngoài ý muốn bỏ mình, lại đem thi thể ném vào trong núi sâu, nên phần lớn thi thể đều bị dã thú gặm nát hoàn toàn thay đổi. Nhóm tăng nhân sau khi xác nhận người chết, đều sẽ cẩn thận phân biệt thi thể. Vì phòng ngừa chuyện trá tử bị bại lộ, trước khi thi thể bị dã thú gặm nát, Ngộ Phàm cố tình bày kế dụ Ngộ Thông phát hiện thi thể trước, muốn mượn chuyện này lừa dối qua cửa.

Ngộ Phàm thiên tính vạn tính đều không ngờ được Ngộ Thông vô cùng cố chấp, sau khi phát hiện hắn chết bất thường, liền ngậm chặt manh mối không mở miệng, nhất định chưa điều tra tường tận không từ bỏ. Lưu Đào vốn định giết chết Ngộ Thông cho xong chuyện, cuối cùng Ngộ Phàm còn có chút lương tri, uy hiếp Lưu Đào không được giết hại Ngộ Thông, bằng không một đao đứt đoạn nói ra chân tướng.

Lưu Đào tựa hồ có chút cố kỵ, cuối cùng đành thỏa hiệp nhưng luôn có bất mãn với Ngộ Phàm.

Sau khi Phúc Thiện bị bắt, Ngộ Phàm liền chạy tới cầu cứu Lưu Đào, lại phát hiện cửa hàng nơi hai người thường xuyên gặp mặt đã sớm vườn không nhà trống.

****

Nghe Triển Chiêu thuật lại, Bát Vương gia cuối cùng minh bạch chân tướng sự việc, lại quay sang hỏi Bao Chửng: "Còn chuyện Do Phảng là thế nào?"

"Đó là do ta bố trí!" Triệu Trăn lắc lắc móng vuốt: "Ta vốn định dùng mình làm mồi câu, nhử ra được kẻ chủ mưu đằng sau, không ngờ gã lại quá cẩn thận, đem cơ hội ngàn năm một thuở tặng lại cho Do Phảng. Do Phảng đúng là đồ ngốc, đã bị người ta bán còn thí điên thí điên đi trang điểm." (thí điên thí điên gần như lon ta lon ton=)))

"Nhóm ám vệ đã sớm phát hiện đầu bếp có vấn đề, là ta kêu bọn họ án binh bất động. Cái tên đầu bếp hạ độc kia, cố ý để Do Phảng nghe được kế hoạch ám sát, mục đích chính là gợi ra lòng tham của Do Phảng. Gã sở liệu không sai, Do Phảng quả nhiên biết rõ sự tình lại không báo cáo, hắn một đường cứ luôn nhìn

chằm chằm đầu bếp, trước khi ta bị uy hiếp đã trốn dưới gầm xe ngựa. Mục đích của Do Phảng rất đơn thuần, chỉ kiếm một cái cứu giá có công!"

Triệu Trăn sờ cằm giả làm Conan: "Chân tướng chỉ có một, kẻ chủ mưu đằng sau muốn tìm một tên ngu xuẩn tới thử ta, Do Phảng chỉ là vô tình chạm vào lưỡi dao, hắn không biết kế hoạch của kẻ chủ mưu đằng sau, thuần túy là tới diễn hề!"

Mọi người tuy rằng không hiểu thế nào là 'diễn hề' nhưng nội dung đều đã minh bạch.

Bát Vương gia nói: "Việc này không nên chậm trễ, lập tức phái người thẩm vấn thích khách!"

Bao Chửng lắc đầu: "Đám thích khách đó rõ ràng là do kẻ chủ mưu sai tới thử nước, chỉ sợ có thẩm vấn cũng không tra được gì."

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn mọi người: "Manh mối chẳng lẽ lại đứt đoạn?"

Bao Chửng trầm ngâm một lát: "Còn có một, thương nhân Lưu Đào."

Triển Chiêu thở dài: "Lại mò kim đáy bể a…"

Triệu Trăn nháy mắt: "Không cần ủ rũ như vậy, chỉ cần bia ngắm là ta vẫn còn vui vẻ, sớm muộn gì hồ ly cũng sẽ lòi đuôi."

"Hoàng thượng!" Bát Vương gia luôn luôn ôn nhã, sắc mặt lại đen kịt trước nay chưa từng có.

"Hoàng thượng là vua một nước, sao có thể dấn thân nguy hiểm!"

"Vương gia lời ấy hữu lý!" Bao Chửng cũng đen mặt, chẳng qua mặt hắn vốn đen sẵn, ngược lại thay đổi không rõ ràng: "Hoàng thượng sao có thể một mình thay đổi kế hoạch, vạn nhất dọc đường đi có mai phục thì làm sao? Vạn nhất còn có thích khách tới nữa thì làm sao? Vạn nhất ám vệ thất thủ thì làm sao?"

Bao đại nhân vừa dứt lời, Bát Vương gia lại nói tiếp: "Hoàng thượng đặt mình ở đâu, đặt chúng thần ở đâu, đặt Thái Hậu ở đâu?!"

Triệu Trăn vốn đang chơi vô cùng vui vẻ không ngờ lại bị Bao Chửng và Bát Vương gia liên thủ trấn áp, lải nha lải nhải niệm tới hoa mắt chóng mặt. Lại nghĩ tới sau khi hồi cung, còn phải trực diện nhìn thân nương nước mắt lưng tròng càm ràm vô số, nhất thời cái đuôi không vểnh, móng vuốt không động, cả người héo tàn…

Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường thấy tình thế không ổn, đã sớm chuồn mất dạng không thấy tăm hơi.

Công Tôn chữa trị xong cho cấm quân, vốn định tới báo cáo một chút, hiện tại cũng không muốn vào.

Chung quanh xe ngựa nghiễm nhiên trở thành khu cấm địa, chỉ có Phúc Tuyền đại tổng quản vẫn sừng sững đứng đó, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, đem kỹ năng nghe tai trái ra tai phải phát huy tới cảnh giới cao nhất! Phúc Tuyền thầm cảm thán: khó trách đều nói vua nào triều thần nấy…

Khi tiên đế còn tại vị, hoàng thất quý tộc cùng văn võ bá quan trong triều lúc nào cũng cảm thấy run sợ, người người cẩn thật dè dặt, không dám vượt Lôi Trì nửa bước. Bình thường nói chuyện cùng tiên đế, hận không thể hết lòng lo trước nghĩ sau, sợ chạm phải nghịch lân nào đó của tiên đế mà mạc danh kỳ diệu nhà tan cửa nát.

Nay đổi lại là Hoàng đế Triệu Trăn, cả triều văn võ bá quan càng ngày càng hoạt bát, ngay cả Bát Vương gia cẩn thận một đời cũng đã thả lỏng tâm tư.

****

Từ sau khi ở Trấn Quốc tự trở về, ngày ngày lại trở nên bình bình thản thản.

Triệu Trăn bởi vì không thể xóa nhòa đoạn lịch sử đen tối xảy ra trong lúc tế thiên mà mỗi ngày bị thân nương giam tại trong cung, không bao giờ có thể ra đường nhảy nhót được nữa…

Mọi người yên lặng cảnh giác hơn mười ngày, phát hiện Triệu Trăn trừ bỏ mỗi ngày yên đát đát, cư nhiên không chút phản kháng?! Mỗi ngày thành thành thật thật vào triều nghe báo cáo, hạ triều nghe giảng bài, nên ăn cơm thì ăn cơm, nên đi ngủ thì đi ngủ, ngũ giảng tứ mỹ*, so với khuê tú còn khuê tú hơn, đại môn

không bước ra một bước, ngoan tới mức khó tin! (Ngũ giảng tứ mỹ: 5 giảng: giảng văn minh, giảng lễ phép, giảng vệ sinh, giảng trật tự, giảng đạo đức; 4 mỹ: suy nghĩ đẹp, ngôn ngữ đẹp, hành vi đẹp, lối sống đẹp; khuê tú: ý chỉ con gái của vua chúa nhà quyền quý ngày xưa, chỉ ở trong nhà học thêu thùa may vá, không bước ra ngoài một bước)

Σ(° °|||) Không bình thường! Tuyệt đối không bình thường!

Hai ngày liên tiếp gãi đầu khó hiểu, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bị mọi người đá ra kiểm tra thực hư…

A không đúng, là tới quan tâm sức khỏe thể xác và tinh thần của Hoàng thượng! [Mặt chính trực]

Nghe Triển Chiêu ân cần thăm hỏi, Triệu Trăn kỳ thật rất bất đắc dĩ, thật đúng là thiên hạ thái bình làm đám người này quá mức rảnh rỗi rồi.

Triệu Trăn chống quai hàm thở dài: "Lần trước bị ám sát, ngươi cũng thấy đám võ tướng kia rồi đấy, người nào người nấy đều ăn tới phình bụng, đừng nói vũ đao lộng thương, ngay việc trèo lên lưng ngựa cũng đã khiến bọn họ lao lực. Trong triều không có chiến tướng, ta sao có thể không phát sầu…"

Bạch Ngọc Đường không quen biết đám quan viên, trong ấn tượng cũng chỉ có mấy vị đại tướng quân thân cao tám thước, lưng eo cũng tròn tám thước, võ nghệ thế nào còn khó nói, chỉ là dáng người đều thập phần…chướng mắt!

Triển Chiêu ngửa đầu nghĩ nghĩ: "Mấy vị lão tướng quân cũng không tồi mà."

"Ngươi cũng đã nói là lão tướng quân." Triệu Trăn xòe tay: "Thời kỳ giáp hạt a…"

Triển Chiêu là người thành thật, thình lình nghe Triệu Trăn ưu quốc ưu dân, thật sự có chút lo lắng.

Bạch Ngọc Đường lại quá hiểu rõ bản tính Triệu Trăn, nhướn mày nói: "Ngươi lại nghĩ ra chủ ý 'tốt' gì rồi?"

"Sinh ta là cha mẹ, hiểu ta chỉ có Bạch đại ca ~" Triệu Trăn cảm động đầy mặt, muốn nhào tới chiếm tiệm nghi

~Bạch Ngọc Đường nhanh tay lẹ mắt, một phen túm cổ áo Triệu Trăn ném sang cho Triển Chiêu.

Triển Chiêu thích nhất là ôm tiểu hài tử, tự nhiên nhận được liền ôm chặt trong lòng, còn hoan hoan hỉ hỉ xoa xoa bóp bóp, cọ tới cọ lui.

Triệu Trăn dương dương tự đắc, sớm đoán được Bạch Ngọc Đường ghét bỏ mình, vừa vặn danh chính ngôn thuận dựa sát vào lòng sư phụ

~Ánh mắt Bạch Ngọc Đường dần trở nên phức tạp, hối hận vừa rồi không đem Triệu Trăn ném xa xa chút…

Triển Chiêu thúc giục nói: "Nói tiếp a, ngươi có tính toán gì?"

Triệu Trăn cười tủm tỉm: "Ta muốn một lần nữa bồi dưỡng nhóm ám vệ."

"Ám vệ?" Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường trăm miệng một lời.

Triệu Trăn thu lại tiếu dung, nghiêm túc nói: "Ám vệ đều đã hơn mười tuổi, học văn học võ vẫn còn kịp. Cả ngày chỉ biết trốn ở chỗ bí mật nào đó bày âm mưu, chung quy sẽ rơi xuống kém cỏi, không bằng học hành nghiêm túc đường đường chính chính làm quan, trăm năm sau Thanh sử lưu danh, cũng coi như không sống uổng phí một đời."

Chuyện tốt như vậy, Triển Chiêu tự nhiên giơ hai tay tán thành: "Có chuyện gì khó xử sao?"

Nói tới khó xử, Triệu Trăn đã sớm nghẹn một bụng mật vàng muốn phun: "Nhóm ám vệ này của ta, hết người này tới người khác, ngay cả Thừa Ảnh cũng đã bị tẩy não, lý tưởng suốt đời chính là vì ta mà chết. Ta có khuyên nhủ bọn họ thế nào bọn họ cũng đều nhất quán thờ ơ, làm ta sầu muốn chết…"

Tẩy não là gì? Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng thời u mê. Cùng Triệu Trăn ở chung lâu ngày, thường xuyên nghe được từ miệng bé rất nhiều từ mới. Có nhiều từ hình dung rất chuẩn xác, cũng có từ khiến người nghe không hiểu ra sao, hai vị đại hiệp đã sớm luyện thành bản lĩnh không nghe cũng phải nghe từ nào nghe không hiểu trực tiếp bỏ qua.

Bạch Ngọc Đường nói: “Ngươi trực tiếp hạ lệnh không phải được rồi sao.”

“Nói thì đơn giản.” Triệu Trăn nhìn trời: “Trực tiếp hạ lệnh với nằm vùng trong triều có khác gì nhau? Ngay từ đầu tâm hồn đã bị ngăn cách, còn nói gì tới chuyện dung nhập vào trong đó. Ta không định bồi dưỡng ám vệ thành mật thám, chỉ muốn bọn họ chân chính đi ra ngoài, đừng chỉ biết sống dưới cái bóng của ta.”

Triển Chiêu xoa xoa đầu Triệu Trăn: “Chuyện như vậy, phải để cho bọn họ tự suy xét rõ ràng, cần gì ngươi phải nóng vội ôm vào mình. Nếu bọn họ nhất định không chịu, ngươi cũng không thể miễn cưỡng.” Triển Chiêu rộng lượng trước sau như một, đều không cho rằng bất đồng với mình là không đúng.

Triệu Trăn cười: “Là ta nóng vội.”

Triển Chiêu nói thêm: “Buổi tối lại đây ăn cơm đi, trù phòng đại nương mấy ngày nay đều nhắc ngươi đó.”

****

Mấy ngày không ra ngoài tản bộ, ngoài đường vẫn phồn hoa náo nhiệt như cũ.

Từ khi có hoàng đế Triệu Trăn thích lượn phố xá, trị an trong thành nâng cao không ngừng, đám thiếu gia quý tử ăn chơi trác táng cũng đã thu liễm hơn nhiều.

Không thu liễm không được a! Đám thiếu gia thành Biện Lương xú danh truyền khắp, trước đây ở trên đường mạo hiểm khi nam bá bữ càng lúc càng lớn mật, cùng lắm cũng chỉ bị Khai Phong phủ bắt được đánh bằng roi, hiện tại rơi vào tay Hoàng thượng! Hoàng thượng không dạy con lại dạy cha, nhi tử gây họa cha già liền chịu tiếng xấu!

Thân cha dùng gia pháp dạy con, từ mẫu động nước mắt xin xỏ, tiền tiêu vặt hàng tháng đều ngâm nước, nhóm thiếu gia hết trò vui trên đời!

Hôm nay ngược lại được thấy kỳ cảnh.

Tại ngã tư đường phồn hoa ở trung tâm thành, một chiếc kiệu bị đổ mắc kẹt giữa đường, nhóm dân chúng ba tầng trong ba tầng ngoài vây kín xung quanh, choán hết đường đi. Triệu Trăn vóc dáng thấp bé, nhìn không thấy tình huống bên trong, chỉ nghe thấy tiếng ồn ào đặc biệt chói tai, từ xa đã nghe thấy tiếng khóc bén nhọn của nữ nhân.

Triệu Trăn buồn bực a.

Triển Chiêu cố nuốt nốt miếng bánh bao cuối cùng vào miệng! rốt cuộc bị mắc nghẹn tới giậm chân, Bạch Ngọc Đường giúp hắn vỗ lưng, Thừa Ảnh đưa tới bình nước luôn mang theo, Triển Chiêu khoát tay, thật vất vả mới nuốt xuống được miếng bánh bao, ngay cả nước còn chưa kịp uống, đã muốn chen vào trong đám đông.

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ, một phen giữ lại Triển Chiêu đang định bay lên: “Ngươi gấp cái gì, từ từ, náo nhiệt trong chốc lát cũng không chạy đi được.”

Triển Chiêu đẩy hắn: “Ngươi đừng nháo, ai muốn xem náo nhiệt chứ, là cỗ kiệu của Bao đại nhân bị đổ!”

Triệu Trăn sửng sốt: Ha! Dám giữ đường nhảy ra chặn ngang cỗ kiệu của Bao đại nhân, hẳn là phải có bao nhiêu đại oan tình a!

Hết chương 28

29. Quyển 3 - Chương 29

Ha, dám giữa đường nhảy ra chặn ngang cỗ kiệu của Bao đại nhân, hẳn là phải có bao nhiêu đại oan tình a!

Triển Chiêu muốn che chở Bao đại nhân, dân chúng Khai Phong phủ đều nhận thức hắn, tự giác dạt sang hai bên nhường đường cho hắn. Bạch Ngọc Đường cực kỳ không kiên nhẫn trong việc chen lấn, khoanh tay

bay lên nóc nhà bên đường, từ trên cao nhìn xuống xem náo nhiệt. Thừa Ảnh che chở cho Triệu Trăn chậm rãi đi vào trong, liền nhìn thấy một màn tối phấn khích.

Bao đại nhân đứng trước cỗ kiệu, bị một nữ nhân trung niên đang khóc tới thiên hôn địa ám chặn lại.

Nữ nhân trung niên này coi như có một chút tư sắc, đáng tiếc một phen nước mắt nước mũi tùm lum, khiến lớp trang điểm đậm trên mặt đều trôi đi hết, cả khuôn mặt tạo ra một loại thị giác kinh sợ cực kỳ có hiệu quả. Trang phục nàng hoa quý, trên đầu cắm đầy trang sức vàng, bạc, ngọc… rất giống tủ trưng bày trang sức di động, trên trán còn khắc một hàng chữ lớn ghi rõ — người ngốc nhiều tiền, mau tới cướp ta

~ (“) May mắn trị an Khai Phong phủ tốt, hành vi khoe giàu chói lọi như vậy, không bị trộm hỏi thăm quả thực thiên lý khó dung!

Trung niên nữ nhân vừa khóc lớn vừa dùng ống tay áo lau mặt: “Thanh Thiên đại lão gia, người phải làm chủ cho bà đây a!”

Bao đại nhân đầy mặt bất đắc dĩ: “Vị phu nhân này, nếu có oan tình gì thỉnh tới phủ nha nói chuyện.” đừng chặn giữa đường vậy a…

Trung niên nữ nhân căn bản không thèm nghe người khác nói, chỉ nhăm nhăm lải nhải chửi bậy: “Cái lão hắc tâm khốn khiếp! lúc trẻ bà đây cũng xinh đẹp như hoa, mười dặm bát thôn người gặp người khen, cổng nhà đều bị các bà mối đạp sụp! nếu không phải thấy hắn biết kiếm tiền, ai mà thèm gả cho cái đồ sát tinh khắc cha khắc mẹ vậy chứ?! Hiện tại dám chê bà đây lớn tuổi, liền dưỡng hồ ly tinh ở bên ngoài, bà đây mệnh khổ a!”

Bao Chửng nhíu mày: “Chẳng lẽ hắn có mới nới cũ, muốn hưu phu nhân?” (Hưu: ly dị, bỏ vợ)

Trung niên nữ nhân lông mày dựng ngược, mãnh liệt vỗ đùi đét một cái: “Lão dám! Bà chưa phế tử căn của lão là còn may!!”

Dân chúng vây xem đều bị bộ dạng hung hãn của mụ ta dọa lùi về sau một bước, không khỏi bắt đầu đồng tình với gã đàn ông phụ lòng.

Lão bà trong nhà giống như Dạ Xoa, khó trách ông chồng muốn ra ngoài tầm hoa vấn liễu, hung hãn như thế, là ai cũng chịu không nổi…

Tự nhiên cũng có người đồng tình với nữ nhân này, một bác gái lên tiếng trợ trận: “Đại muội tử à, có phải hồ ly tinh kia tới nhà náo loạn không?”

“Phi!” trung niên nữ nhân mắng chửi một hơi không nghỉ: “Bà đây mà lại để cho con tiểu yêu tinh đó hàng phục sao, bà đây đã sớm dẫn người tới hang ổ của nó, đạp chết con hồ ly đó rồi! nếu không phải do thằng chồng khốn khiếp tới quá nhanh, bà đây còn muốn lột quần lột áo lôi con hồ ly đó đi diễu phố cho nó biết mặt!”

“…” ngay cả bác gái hát đệm cũng nghẹn hỏa.

Có dân chúng tò mò lên tiếng hỏi: “Trong nhà mụ có mấy thiếp thất?”

Trung niên nữ nhân lúc này không thèm khóc, tay chống hông đanh đá nói: “Vốn có một, nhưng thừa dịp lão ta không có nhà đã bị bà đây đã bán luôn vào kỹ viện rồi!”

Lại có người hỏi: “Trong nhà mụ có mấy hài tử?”

Nói tới hài tử, trung niên nữ nhân khó được khi chột dạ, thanh âm cũng nhỏ hơn nhiều: “Hài tử.. không có hài tử cũng không thể trách bà! Ai kêu lão mệnh sát tinh chứ, hài tử hẳn là bị lão khắc chết, không thể trách bà đây!” trung niên nữ nhân nhỏ giọng được một chút, lại bắt đầu không ngừng chửi bậy, ồn ào đòi Bao đại nhân muốn làm chủ cho mụ ta, còn đòi đem đôi cẩu nam nữ kia nhốt vào cũi heo thả trôi sông gì đó…

Bao Chửng cực kỳ phản đối tập tục xấu nhốt cũi heo, mày nhíu thật chặt.

Kỳ thật Bao Chửng cũng rất khó xử. Đều nói thanh quan khó quản việc nhà, dân chúng bình thường gặp phải loại chuyện này, ai nấy đều tốt khoe xấu che, còn nháo tới tận Khai Phong phủ đúng là lần đầu thấy.

Nam nhân có tư tình bên ngoài quả thật không đúng, nhưng thứ nhất hắn không vứt bỏ thê tử, thứ hai không trái pháp luật làm loạn kỷ cương, Bao Chửng nhiều lắm là trách cứ mấy câu, chỉ cần không phải bức lương vi xướng (ép người làm điếm), Khai Phong phủ cũng sẽ không xen vào việc nhà ai nạp thiếp…

Nhóm dân chúng cũng ồn ào không rõ, người đã đánh, đồ đã đập, chồng mụ lại không bỏ mụ, mụ còn oán cái gì nữa?

Cổ nhân không có khái niệm một vợ một chồng, phàm là nam nhân có tiền có thế, trong nhà ai mà không tam thê tứ thiếp, con cái thành đàn? Đặc biệt là suy nghĩ Bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại* đã ăn sâu bén rễ, cưới vợ hiền là để sinh con lo liệu nhà cửa, người đến tuổi trung niên còn không có con, đừng nói cổ đại, ngay cả hiện đại cũng khó trách bị mẹ chồng ghét bỏ. (Bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại: Trong ba tội bất hiếu, không có con nối dõi là tội lớn nhất.)

****

Thật vất vả mới thoát khỏi càn quấy của trung niên nữ nhân chửi bậy, Triệu Trăn và Bao Chửng cùng nhau ngồi kiệu trở về Khai Phong phủ.

Nghe nói Triệu Trăn tới cọ cơm, nhóm trù phòng đại nương vui vẻ ra mặt, xắn tay áo làm ra một bàn mỹ thực thật lớn, tất cả đều là đồ Triệu Trăn thích ăn.

Triệu Trăn người nhỏ tay ngắn, lại không thích có người phục vụ, tay rướn dài lắm cũng chỉ với được vài món ăn đặt trước mặt. Mọi người thường ngồi quây quần cùng bàn cơm với bé, đều dưỡng thành thói quen vừa ăn cơm vừa gắp đồ vào bát cho Triệu Trăn, ngay cả Bạch Ngọc Đường cũng thuận tay lột vỏ cua cho bé.

Triệu Trăn mỹ mỹ đát ăn một bữa, móng vuốt cùng miệng đều bóng nhẫy, chạy ra chỗ chậu nước, thực khó mà ngồi ngoan ngoãn tẩy rửa, tóm lại chỉ toàn nghịch nước, chẳng may bắn nước vào Triển Chiêu đang rửa mặt, Triển Chiêu thấy vui lại hất nước vào Bạch Ngọc Đường… hất qua hất lại cuối cùng người nào người nấy ướt như chuột lột.

Triệu Trăn vài ngày không tới Khai Phong phủ, trên tới Bao Chửng, dưới tới Vượng Tài trông cửa, bé đều sán lại chọc ghẹo vui vẻ một phen

~~Cổ nhân vì muốn giữ nhà, đều nuôi mấy con chó trong hậu viện. Trong Khai Phong phủ có Ngự Miêu đại nhân quang huy chiếu rọi, đối với đám 'mòe' càng thêm tình hữu độc chung. Là con cún duy nhất trong Khai Phong phủ, Vượng Tài càng thêm kiêu ngạo! cho dù thường xuyên bị Triển Chiêu cầm đầu đám 'mòe' tinh khi dễ, nó vẫn như cũ kiêu ngạo ngút trời!

Triệu Trăn cưỡi Vượng Tài bắt nó chạy vòng vòng quanh sân, Vượng Tài sau mỗi vòng chạy đều có xương lớn để gặm, nên rất nguyện ý bồi bé chơi đùa.

Mèo trong Khai Phong phủ nhất loạt đều cao ngạo, ngươi dù có ôn tồn dỗ chúng nó thế nào, nó cũng không thèm phản ứng với ngươi. Nhưng nếu ngươi và Vượng Tài khoái trá chơi đùa, đám 'mòe' kia lập tức cùng chung mối thù, thi nhau nhào tới meo meo tranh thủ tình cảm. (_)

Triệu Trăn cảm thấy mỹ mỹ đát được đại quân mòe tinh bổ nhào tới, trái ôm phải ấp nhân sinh thật là say…

(Jeremy: để là mòe nghe tếu nhể =)))

****

Vào thu, trời tối càng ngày càng nhanh, khi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đưa Triệu Trăn hồi cung, thái dương đã xuống núi.

Từ sau khi Triệu Trăn đăng cơ tới nay, hoàng cung rõ ràng càng trở nên lạnh lẽo.

Việc đầu tiên sau khi đăng cơ là đại xá thiên hạ, Thái Hậu làm chủ đã giảm bớt không ít cung nữ nội thị, một phần lớn tuổi, một phần có nhiều tâm tư. Trong cung chỉ có Triệu Trăn và Thái Hậu hai chủ tử đứng đắn, ít đi đám mật thám tâm tư kín đáo kia đồng thời cũng giảm bớt không ít thị phi.

Tiên hoàng lưu lại không ít nữ nhân trong hậu cung, Triệu Trăn cũng không khắt khe các nàng.

Ai muốn về nhà đều tiễn bước, cho phép các nàng mang theo tài vật không thuộc phạm vi bị cấm. Ai muốn lưu lại cũng được, chung quy vẫn thành quả phụ, lại không được tự do như trước nữa. Thái Hậu dành hẳn một cung điện trong thâm cung, cho các nàng thành thành thật thật ngốc bên trong, không có việc gì không được ra ngoài chạy loạn.

Có hai mỹ nhân trẻ tuổi ỷ vào hậu trường cứng rắn, lại có chút tư sắc, cư nhiên dám đánh chủ ý lên người Triệu Trăn.

Triệu Trăn đời trước lăn lộn bao năm trong giới giải trí, dạng nữ nhân nào mà chưa thấy qua, thủ đoạn này của các nàng cũng còn hơi kém.

Huống chi, thâm cung nội viện thủ vệ sâm nghiêm, hai nữ nhân tay trói gà không chặt cư nhiên có thể tránh thoát được thủ vệ, một đường chạy thẳng tới tẩm cung Triệu Trăn hoàn toàn không bị ngăn trở. May mắn tiến vào là hai nữ nhân, nếu đổi lại là hai thích khách, bộ truyện này tựu nên kết thúc! ( )

Sự tình cuối cùng tra ra, người bị liên lụy càng ngày càng nhiều. Hai nữ nhân đều có bối cảnh riêng, Triệu Trăn quyết tâm, ai cũng không nể mặt, trực tiếp ném hai người về nhà, trừ bỏ quần áo đang mặc trên người, ngay cả khăn tay cũng không cho mang theo.

Một trong hai người là thiên kim tiểu thư của Lễ bộ Thị lang.

Lễ bộ thị lang xui xẻo, ngay hôm sau liền có tấu chương buộc tội, nhóm Ngự Sử nước miếng tung bay phun như mưa xuân chỉ trích hẳn một canh giờ, mắng Lễ bộ thị lang từ không biết dạy con cho tới làm giàu bất chính, đem tam phẩm kinh quan mắng thành thất phẩm tép riu, một cước đạp thẳng tới vùng biên giới Viễn Sơn xa xôi đi giáo hóa ngu dân.

Sau khi mắng chửi Lễ bộ thị lang xong, mọi người lại vì tìm người tiếp nhận chức vụ mà ồn ào thêm một canh giờ…

Triệu Trăn lần đầu trực diện thấy cảnh toàn triều hợp tác bỏ đá xuống giếng cảm giác được thụ giáo mở rộng tầm mắt, từ đó không dám coi khinh đám lão già cổ hủ này nữa.

****

Lúc trở về có chút muộn, may mắn khuôn mặt của Triệu Trăn chính là giấy thông hành.

Sau khi trao trả tận tay Triệu Trăn cho nhóm thị vệ, Triển Chiêu vừa định xoa bóp má bánh bao đã bị Bạch Ngọc Đường đứng cạnh một mạch lôi đi.

Triệu Trăn bỗng nhiên nghĩ tới cảnh Bạch nương tử và Hứa Tiên bị hòa thượng Pháp Hải chia rẽ trước tháp Lôi Phong, ui da hảo khó chịu…. (Đây là câu chuyện dân gian Bạch Xà truyện của Trung Quốc, nội dung Bạch xà truyện miêu tả về câu chuyện tình yêu giữa Bạch xà tinh tu luyện thành người (Bạch nương tử) với một chàng trai trần gian (Hứa Tiên), nhưng rồi bị hòa thượng Pháp Hải tu hành đắc đạo bắt giữ nhốt trong tháp Lôi Phong.)

Hoàng cung ban ngày uy vũ sâm nghiêm, đến đêm lại có chút âm trầm đáng sợ, cũng không biết trăm ngàn năm qua đã nhốt bao nhiêu oan hồn bên trong. Cảnh sắc trên đường Triệu Trăn đã nhìn thấy mấy trăm lần, ngồi bên trong bộ liễn (kiệu vua) chán chẳng muốn chết ngáp lên ngáp xuống, bỗng nhiên phía trước một trận đại loạn…

Nội thị cầm đèn đi phía trước bỗng hét ầm lên: “Rắn a! Có rắn a ~~!

Triệu Trăn ngẩn người, cũng không phải chưa từng thấy rắn, có cần phải la hét khoa trương như vậy không?

Một kiệu phu đang nâng kiệu chân mềm nhũn, run cầm cập ngã lăn ra đất, cỗ kiệu mất một góc trụ liền đổ rạp cả ra, may mắn Thừa Ảnh phản ứng nhanh, sớm đã bế Triệu Trăn ra ngoài. Triệu Trăn xoa xoa ngực vẫn còn sợ hãi — nếu ngã xuống không gẫy răng cũng dập mặt a

~Triệu Trăn xa xa nhìn tình huống trước mắt khó trách nội thị lại hét ầm lên, đám rắn lúc nhúc uốn lượn có khoảng hơn mười con, tất cả lớn nhỏ trườn bò lên nhau, tóc gáy Triệu Trăn tập thể đứng thẳng, da gà mụm cóc cái này tiếp cái kia thi nhau trồi lên, ghê tởm không sao tả nổi…

Một thị vệ lớn tiếng nói: “Không nên hoảng loạn, đều không phải rắn độc, đừng lộn xộn!”

Hai nội thị cầm đèn đi ở phía trước đã bị rắn quấn lấy. Trong đó có một nội thị trên người bò đầy rắn, hắn coi như bình tĩnh, không loạn giãy dụa, bảo trì bất động, mấy thị vệ chạy lên hất rắn ra. Người còn lại cũng coi như bình tĩnh…hắn đã hóa đá luôn rồi, ít nhất cũng không lộn xộn.

Thừa Ảnh không đợi Triệu Trăn phản đối, liền bế bé đi trước.

Sau khi Triệu Trăn hồi cung toàn thân không thoải mái, trước phân phó đi tắm rửa, đến khi mặc xong quần áo đi ra, thị vệ đã đợi sẵn ở bên ngoài.

Triệu Trăn không thích người khác quỳ tới quỳ lui, cũng không thích nghe ca tụng công đức, vì chuyện này mà cả triều văn võ đều sửa đổi thói quen. Tấu chương ca tụng công đức ít đi, các đại thần không còn cả ngày bùm bùm dập đầu quỳ gối.

Nhóm thị vệ tự nhiên biết quy củ, sau khi vào cửa liền trực tiếp thông báo, nửa câu vô nghĩa cũng không có.

"Tổng cộng có 23 con rắn, đã bắt hết toàn bộ, sáu người bị cắn, vạn hạnh đều không trúng độc."

Triệu Trăn gật đầu: "Lúc đó là ai phụ trách tuần tra?"

Thị vệ trưởng nói: "Lúc thay ca có chỗ sơ suất, khi đó… không có người tuần tra."

Triệu Trăn đợi một hồi, cuối cùng bất đắc dĩ nói: "Cho nên ngươi một chút manh mối cũng không có?"

Thị vệ trưởng cúi đầu bi ai: "Ty chức đã bắt giữ toàn bộ người có liên quan, chuẩn bị thẩm vấn từng người một."

Triệu Trăn thở dài: "Ta cho ngươi ba manh mối. Thứ nhất, nội thị bị rắn bò đầy người, vì sao mấy con rắn kia lại đặc biệt thiên vị hắn. Thứ hai, kiệu phu đã ngã sấp xuống, kiệu phu nâng trẫm, đều được thị vệ bảo hộ xung quanh, vị trí đứng cũng an toàn, phản ứng của hắn như thế rất khoa trương. Thứ ba, thị vệ nói rắn không có độc, hắn làm sao biết rắn không có độc. Ngươi thẩm vấn trước ba người bọn họ, không cho phép dùng hình, những cái khác ngày mai hãy nói."

"Hoàng thượng anh minh." Thị vệ trưởng cuối cùng tâng bốc long đĩnh một chút, cảm thấy mỹ mãn liền lui xuống.

Hết chương 29

30. Quyển 3 - Chương 30

Chứng kiến cảnh tượng quần xà loạn vũ, Triệu Trăn cảm giác cả người không dễ chịu, nửa đêm liền gặp ác mộng.

Triệu Trăn mơ thấy mình bị rắn cuốn lấy, nằm trên giường giống như con sâu nhỏ uốn éo ~ uốn éo ~ trán lấm tấm mồ hôi, mày nhăn tít lại. Thừa Ảnh sau lần thứ 27 giúp Triệu Trăn nhặt cái chăn gấm bị bé đá tung lên, thì không đi nữa, cứ như vậy ngồi canh bên giường chuẩn bị nhặt lần thứ 28….

Quả nhiên… chăn gấm bị Triệu Trăn đè ép, rất nhanh liền bắt đầu rúm ró, lần này ngược lại không đá chăn nữa mà trực tiếp tỉnh dậy!

Thừa Ảnh đứng dậy châm đèn: "Còn khoảng một canh giờ nữa mới lâm triều, Hoàng thượng ngủ thêm một lát đi."

Triệu Trăn lắc đầu, một thân mồ hôi lạnh vừa dính dính vừa lành lạnh, ngủ tiếp có khi lại gặp ác mộng nữa.

Ngâm mình trong bồn nước ấm, Triệu Trăn cuối cùng mới hòa hoãn lại được, tựa vào thành bồn, hưng trí nói chuyện với Thừa Ảnh.

Triệu Trăn cao hứng phấn chấn: "Ta nghe nói nằm mơ thấy rắn là điềm lành nha!"

Thừa Ảnh mặt không cảm xúc: “Hoàng thượng hồng phúc tề thiên.”

Triệu Trăn giả bộ hoảng sợ: “Khắp núi đồi đều là rắn thực dọa người, ta rất sợ hãi!”

Thừa Ảnh mặt không biểu cảm: “Hoàng thượng thực tế ngược với mộng.”

Triệu Trăn đầy mặt lên án: “Thừa Ảnh ngươi thay đổi, không còn quan tâm ta giống như trước đây!”

Thừa Ảnh khóe miệng giật giật: “Hoàng thượng nên vào triều.”

— bị kỹ xảo diễn xuất như thật của Hoàng thượng lừa mấy trăm lần, dù có là người chết cũng phải ghi nhớ!

****

Lúc lâm triều, tin tức Hoàng cung xuất hiện rắn đã lan truyền khắp nơi. Tốc độ truyền tin bát quái của đám triều thần không thua gì các bà thím đầu đường cuối ngõ ba hoa, túm năm tụm ba châu đầu vào buôn chuyện, chỉ cần chớp chớp mắt cũng đã hiểu được bí mật dưới tận đáy lòng.

Nhưng đám quần thần có nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra được — tại sao Hoàng thượng đi tới đâu cũng đều gặp nạn?

Kỳ thật chính Triệu Trăn cũng rất buồn bực — tác giả ngu ngốc, đây mà gọi là mệnh nhân vật chính à!

Triệu Trăn giống như bình thường đúng giờ vào triều, bước chân ngắn ngủn trèo lên long ỷ cao cao, vặn vẹo cái mông tìm tư thế thoải mái ngồi xuống.

Triệu Trăn còn chưa đến tuổi tự mình chấp chính, mỗi ngày vào triều chỉ là ngồi xem náo nhiệt, hôm nay lại không quá giống ngày thường, mọi người đều đem tầm mắt như có như không chiếu tới đây, Triệu Trăn bị chọc thủng vài lỗ trên người, đầu óc luân chuyển liền minh bạch. Vô luận mọi người thăm dò thế nào, Triệu Trăn cũng chỉ cười tủm tỉm không bắt chuyện.

Thẳng tới khi một tên không đầu óc lên tiếng hỏi, Triệu Trăn mới cười nói: “Tin tức của chư vị công thần thật linh thông a.”

(_) Xem, chỉ cần một câu nói, đều khiến đám người phía dưới bó tay im bặt…

Chúng thần thử thăm dò một lần, liền minh bạch Triệu Trăn không muốn nói nhiều. Cả triều văn võ bá quan chung quy đều là sống dựa vào bát cơm hoàng gia, cho dù lửa bát quái trong lòng hừng hực thiêu đốt, tò mò khó chịu đến mấy cũng chỉ có thể bỏ qua đề tài này, bắt đầu đàm luận tình hình thu hoạch vụ mùa các nơi.

Cái này gọi là mỗi ngành mỗi chuyên môn, với chuyện đối nhân xử thế Triệu Trăn tương đối thành thạo, nhưng nhắc tới lĩnh vực nông nghiệp thì hoàn toàn mù tịt. Từ nhỏ Triệu Trăn lớn lên ở thành phố hiện đại, chỉ biết ăn không biết trồng, trừ bỏ điều đơn giản như gieo trồng vào mùa xuân, thu hoạch vào mùa thu hoặc mấy câu đại loại như tuyết rơi đúng lúc năm đó được mùa ra còn lại cái gì cũng đều không hiểu.

Cũng may bé không hiểu cũng không cần giả vờ không hiểu, càng không cần phải ra lệnh chỉ huy.

Triệu Trăn cũng đã xem qua không ít phim truyền hình hay tiểu thuyết xuyên không, những người đó sau khi xuyên không có đủ loại khí phách bành trướng, xuyên không thành khất cái cũng có thể làm hoàng đế, xuyên thành cung nữ cũng có thể câu dẫn được vài vị hoàng tử. Còn ta xuyên thành Hoàng đế, ngược lại còn khổ hơn cả khất cái thế là thế nào? Ngẫm lại càng khó chịu!

****

Sau khi hạ triều, Triệu Trăn dẫn theo Triển Chiêu và Bao Chửng đi tới ban chỉ huy điều động cấm vệ quân, những người tình nghi bị bắt giữ hôm qua đều đang bị giam ở đó.

Nghe nói Triệu Trăn tới, Chỉ huy sứ cấm vệ quân tự mình ra nghênh đón, một đường tươi cười hiến ân cần. Triệu Trăn nhướn mày, khuôn mặt này dường như khá quen thuộc, có lẽ thường xuyên xuất hiện bên mình: “Ngươi đi làm việc của ngươi đi, thị vệ trưởng hôm qua đâu. Gọi hắn ra đây nói chuyện.”

Hôm qua chạy tới chạy lui chỉ là thị vệ bình thường, bởi vì dẫn đội đi tuần tra mới tạm gọi là ‘thị vệ trưởng’, cũng không phải chức quan thực tế.

Chỉ huy sứ mặt mũi cứng đờ, vội vàng khom lưng bồi cười: "Tiểu tử kia hôm nay không trực ban."

Bao Chửng nhắm mắt lại không nói lời nào, kỳ thật trong lòng đã có phỏng đoán.

Cái gì gọi là hôm nay không trực ban? Hoàng thượng tuyên triệu ngươi, đừng nói không trực ban, ngay cả đang ở chân trời góc bể cũng phải phi ngựa gấp gáp trở về. Tiểu tử kia khẳng định đã đắc tội Chỉ huy sứ, tối hôm qua mới bị đẩy ra gánh tội thay, hôm nay lại bị ngáng chân…tuy rằng thủ đoạn tương đối thấp kém nhưng cũng coi như một biện pháp tốt, đáng tiếc vị Chỉ huy sứ này không hiểu rõ tính tình Hoàng thượng, nhất định sẽ thất bại trở về.

Quả nhiên, Triệu Trăn nghe xong khẽ cười một tiếng: "Không trực ban? Không phải ngươi có tư oán gì đấy chứ?!"

Chỉ huy sứ mặt tái xanh, trán bắt đầu đổ mồ hôi: "Ty chức, ty chức…"

Triệu Trăn trèo lên ghế dựa ngồi xuống: "Sư phụ, phiền người dẫn theo Chỉ huy sứ đại nhân, tự mình mời người tới đây."

Triển Chiêu một phen chống đỡ Chỉ huy sứ yếu đuối, tươi cười rạng rỡ nói: "Vị đại nhân này, thỉnh đi."

Không qua bao lâu, Triển Chiêu cùng hai vị thị vệ nâng thị vệ trưởng đang trọng thương hôn mê trở về lĩnh mệnh.

Bao Chửng nhíu mày, bộ dạng này rõ rệt đã bị dùng trọng hình, là tra tấn bức cung? Hay là vu oán giá họa?

Triệu Trăn nhảy xuống khỏi ghế dựa, đi vòng quanh thị vệ trọng thương hai vòng, hỏi Triển Chiêu: "Sư phụ, người còn sống không?"

Triển Chiêu gật đầu: "Chỉ là bị thương ngoài da thịt tạm thời chưa chết được, đã tuyên thái y."

Triệu Trăn tiếp tục vây quanh thị vệ đi vòng vòng: "Vị Chỉ huy sứ vừa rồi đâu?"

Triển Chiêu vô tội nói: "Ai nha, không cẩn thận quên ở trong phong giam rồi."

Triệu Trăn vừa lòng: "Quên hay lắm! Thừa Ảnh phái người theo dõi hắn, dùng hắn làm mồi, bắt sống tên nào dám tới giết người diệt khẩu."

"Vâng." Thừa Ảnh không biết ẩn thân ở đây lên tiếng.

Sau khi được Thái y chuẩn trị, thị vệ rất nhanh tỉnh lại, hai hàng nước mắt ròng ròng nhìn Triệu Trăn, biểu tình vạn phần ủy khuất

Triệu Trăn lắc đầu: "Ngươi cũng thật vô dụng, người ta cầm lông gà như lệnh tiễn, còn ngươi cầm lệnh tiễn còn không bằng lông gà."

Thị vệ ủy khuất: "Chỉ huy sứ đại nhân nói, ty chức cũng là nghi phạm…"

Triệu Trăn hiếu kỳ: "Hai ngươi có oán thù gì vậy?"

"Không có a." thị vệ biểu tình mờ mịt: "Chỉ huy sứ đại nhân rất tốt với ty chức, còn muốn gả con gái duy nhất cho ty chức, nhưng bộ dạng nàng so với nương ty chức còn già hơn, ty chức muốn kết hôn với cô nương hiền lành xinh đẹp, nên không đáp ứng."

Triệu Trăn hết nói nổi: "Vì thế, ngươi dùng tình hình thực tế làm lý do cự tuyệt?"

Thị vệ gật đầu: "Nói tình hình thực tế a, mẹ ty chức nói làm người không được nói dối, lấy trung thực làm gốc!"

Triển Chiêu cũng hiếu kì: "Cô nương kia thực sự già vậy sao?"

Thị vệ bộ dạng không muốn nhớ lại: "Thật đó, so với nương ta còn già hơn ấy!"

Triệu Trăn cùng Triển Chiêu liếc nhau — "Quá thần kỳ!"

Đề tài chạy xa một vạn tám ngàn dặm, Bao Chửng đành phải ho khan hai tiếng: "Đưa hết người về Khai Phong phủ!"

****

Hệ thống quan lại trong Khai Phong phủ có phán quan, thôi quan, phủ viện, lục tào đẳng, khi Bao Chửng không có mặt, phủ nha đều do những người này làm chủ. Từ xưa thượng bất chính hạ tắc loạn, trong phủ doãn Khai Phong, Bao Chửng đứng đầu một thân chính trực thanh liêm, nên các quan dưới quyền cũng đều một thân chính khí liêm khiết.

Hôm nay, nhóm chúc quan một thân chính khí, lần đầu sinh ra ý niệm muốn ẩu đả nguyên cáo!

Đầu tiên gác cổng vào báo cáo với lục tào trực ban, có người đánh trống kêu oan, lục tào nào dám trì hoãn, nhanh chóng báo lên phủ viện. Phủ viện vừa nghe có án oan, lập tức vực dậy tinh thần, nhanh chóng phái nha dịch mời nguyên cáo vào trong, giấy và bút mực nhất nhất dọn ra, chuẩn bị ghi chép!

— đến khi nghe nguyên cáo khóc lóc kể lể nửa canh giờ, phủ viện cũng muốn khóc theo.

"Đại tỷ, Khai Phong phủ chỉ quản phá án, không quản nhà ai nạp tiểu thiếp a…"

Nguyên cáo không nghe khuyên bảo, cứ banh quai hàm ra ngao ngao khóc lớn, tiếng mắng chửi bên tai không dứt!

Nếu Triển Chiêu đại nhân có mặt ở đây, có thể lập tức nhận ra vị nguyên cáo này, vị này chính là nữ nhân bà bà hôm qua chặn đường rước kiệu của Bao đại nhân ngay giữa phố xá đông người.

Cuối cùng, phủ viện khóc mù, rốt cuộc chống đỡ không nổi, nghiêng ngả lảo đảo đi tìm Thôi quan khóc kể.

Thôi quan tuổi trẻ khí thịnh không tin tà, một bầu nhiệt huyết anh dũng chiến đấu với mụ đàn bà đanh đá, cuối cùng địch không lại, hấp hối sức cùng lực kiệt báo cáo Phán quan đại nhân.

Phán quan tóc trắng xóa áp lực cực đại, vuốt vuốt chòm râu, tại chỗ thong thả bước đi đau khổ suy tư —

Hiểu chi dĩ lý (nói lý lẽ cho hiểu)? không nên, không nên, phủ viện và thôi quan chính là vết xe đổ!

Động chi dĩ tình (vận dụng tình cảm)? vẫn không được, mụ ấy còn khóc nữa sẽ ngập Khai Phong phủ mất!

Đuổi ra khỏi cổng? kiên quyết không được! Danh dự trăm năm của Khai Phong phủ không thể bị hủy!

Bao đại nhân a! lão hủ thực xin lỗi ngài! QAQ danh tiếng trăm năm của Khai Phong phủ sắp bị mất!

— phán quan đại nhân bởi vì lâu năm thiếu tu sửa, a không phải, là tuổi già thể nhược! lo âu quá độ, nhũn như rau cải…

Cuối cùng, thôi quan, phủ viện, đỡ phán quan tóc bạc trắng đi tìm Công Tôn tiên sinh.

Công Tôn tiên sinh cũng u sầu a, bụng đầy kinh luân gặp gỡ đàn bà chanh chua đanh đá, sức chiến đấu không đủ chỉ có thể ngoan ngoãn nhường đường.

Vạn bất đắc dĩ, Công Tôn mời ra đại Boss sau cùng của Khai Phong phủ — trù phòng đại nương! Dân chuyên nghiệp vừa ra tay liền biết hữu dụng, trù phòng đại nương không mất người nào, cấp tốc chế phục trung niên nữ nhân khóc thét không thôi. Phủ viện vội vàng ôm ấy nghiên đài bị nguyên cáo đập hư, quấn lấy Công Tôn cầu công báo!

****

Bao đại nhân hồi phủ, vừa nghe liền biết không xong! Khai Phong phủ không xen vào chuyện nhà ai nạp thiếp, chỉ cần trượng phu không phạm pháp, trung niên nữ nhân có tìm tới một trăm lần cũng không làm nên chuyện gì. Bao Chửng nghĩ nghĩ: "Phái người thông tri nhà mẹ đẻ nàng, trước đem người đón về rồi nói sau."

Triệu Trăn đang xem náo nhiệt, bỗng nhiên phun ra một ngụm trà, vội vàng la lên: "Trăm ngàn lần không được! vạn nhất lần tới bà ta chặn đường tố cáo ngự trạng, ta biết làm sao?!"

Triển Chiêu sờ cằm: "Như vậy, đẩy tới đẩy lui cũng không phải cách hay, không bằng mời trượng phu của nàng tới, chúng ta điều giải một chút?"

Bao Chửng gật đầu: "Vương Triều Mã Hán đi mời người đi, chung quy không phải phạm nhân, lúc tới thỉnh nhớ uyển chuyển một chút."

"Rõ!" Vương Triều Mã Hán lĩnh mệnh lui ra.

****

Nghe nói thị vệ nâng về một người bị thương, Công Tôn xách hòm thuốc tới trị liệu.

Triệu Trăn ngồi trên ghế, hai cái chân ngắn ngủi lắc lư lắc lư, cứ cảm thấy trong phòng thiếu thiếu cái gì đó?

Triển Chiêu ngồi bên cạnh, cũng cảm thấy vắng vẻ, đột nhiên bật hỏi: "Bạch Ngọc Đường đâu?"

Công Tôn vừa bận rộn vừa trả lời: "Không phải hôm qua ngươi nói phòng bếp mua cua không tươi sao, sáng sớm hôm nay hắn đã đi chọn cua cho ngươi rồi."

Triển Chiêu tâm tình phiền muộn, bỗng nhiên dương quan sáng lạn: "Bạch huynh là chuyên gia chọn cua nha, có lộc ăn!"

Triệu Trăn tỏ vẻ kinh ngạc: "Bạch đại ca còn có thể chọn cua?"

"Đương nhiên!" Triển Chiêu khẳng định: "Tối hôm qua hắn nói cả đêm về cua cho ta, tuyệt đối là dân chuyên nghiệp!"

Ha ha, nói cả đêm về cua cái gì, cuộc sống không có đơn vị đo lường thật sự là say…

Đúng lúc này, lại nghe thấy Trương Long ở bên ngoài hô to một tiếng: "Không tốt! Triển hộ vệ! Không tốt! Công Tôn tiên sinh!"

Triển Chiêu và Công Tôn liếc nhau — tình huống khẩn cấp kiểu gì mà phải đồng thời triệu hồi hai ta?

Đang lúc nghi hoặc, lại nghe bên ngoài Triệu Hổ cũng hô to một tiếng: "Không tốt! Bạch thiếu hiệp mang về một nữ tử hôn mê!"

Công Tôn ngẩng đầu nhìn trời, xách hòm thuốc đi ra ngoài: "Hôm nay thần kỳ chiếu cố a…"

Triển Chiêu dùng lực đập đập, cảm giác ngực có chút tức tức: "Gọi ta làm gì, có liên quan gì tới ta?"

— ha ha, ngươi nói xem.

Hết chương 30

31. Quyển 3 - Chương 31

Kỳ thật Bạch Ngọc Đường rất oan ức.

Gần đây không phải chỉ đam mê nuôi mèo sao.

Như Triệu Trăn nói: Muốn bắt được tâm mèo, trước hết phải chiều cái miệng mèo kén ăn.

Bạch Ngọc Đường không có tay nghề nấu ăn, chỉ có thể bỏ công phu vào việc chọn nguyên liệu. Nghe nói Miêu nhi muốn ăn cua tươi, Bạch Ngũ gia khó được khi không ngủ nướng, sáng sớm đã chạy ra chợ chọn cua. Kỳ thật trong mắt Bạch Ngũ gia, hải sản ở Khai Phong phủ không khác nhau là mấy, đều thua xa đồ của Hãm Không đảo.

May mắn, qua mấy ngày nữa là có thể đưa con mèo về nhà! Vừa vặn sớm gửi thư về nhà, bảo nhóm đầu bếp xuất hết bản lĩnh tay nghề ra, ai có thể giữ được con mèo ở lại, Ngũ gia liền có thưởng ! – vì lừa được con mèo vào ổ, Bạch Ngũ gia liều mạng. (_)

Bạch Ngọc Đường chọn cua xong, lại nhờ người trực tiếp chuyển tới Khai Phong phủ.

Tiểu thương bán hải sản vừa nghe liền vui vẻ: "Ai u, ngài muốn đưa tới Khai Phong phủ a! này thật đúng là hồng thủy chảy vào Long Vương miếu, Triển đại nhân có ân với chúng tôi, hải sản bán cho Khai Phong phủ đều lấy nửa giá, ngài chờ chút, tôi trả lại tiền thừa cho ngài ~!"

Bạch Ngọc Đường cầm bạc tiểu thương trả lại, tâm tình thực vi diệu.

Là một quý công tử chưa bao giờ biết mặc cả là gì, trong từ điển nhân sinh của Bạch Ngọc Đường, lần đầu xuất hiện cái từ 'tính nửa giá' này.

Thịnh tình không thể chối từ, cầm bạc trong tay, Bạch Ngọc Đường quyết định tiện đường mua thêm đồ ăn vặt cho Triển Chiêu, khao con mèo biết tiết kiệm tiền.

— Phía đông thành có hàng bánh bao đậu, Triển Chiêu thích ăn; phía Tây thành có rượu Hoa Điêu, Triển Chiêu thích uống; phía Nam thành có hàng điểm tâm mới mở, Triển Chiêu chưa từng ăn qua; Phía Bắc thành có… Phía Bắc có Lâm Giang lâu, là chỗ Triển Chiêu yêu nhất, nhưng Ngũ Gia vừa nghe tên liền khó chịu, bỏ qua!!

Đúng rồi, còn có kẹo đường Triển Chiêu thích ăn nhất, cái này tuyệt đối không thể quên!

Mới ra một mẻ kẹo đường nóng hổi, Bạch Ngọc Đường mua luôn hai túi lớn, tự tay xách lấy chuẩn bị trở về Khai Phong phủ. Kẹo đường hương thơm ngào ngạt như vậy, Triển Chiêu cách ba lớp cửa cũng có thể ngửi thấy, không hiểu có thể chạy ngay tới đây hay không? Chạy tới đây đi, miêu nhi mềm mềm — Bạch Ngũ gia rơi vào ảo tưởng không thể tự thoát ra được.

Bạch Ngọc Đường vừa đi vừa tưởng tượng, tuy rằng tinh thần phiêu du thiên ngoại nhưng trực giác vẫn sắc bén như cũ.

Bất chợt cảm giác được bên cạnh mình có cái gì ngã xuống, Bạch Ngọc Đường theo bản năng xoay người tránh đi, động tác tiêu sái lưu loát, hoàn mỹ tránh được vật thể khả nghi. Lúc này chỉ nghe thấy 'bịch' một cái, tiếng vật nặng đổ rầm xuống đất, ngay sau đó là "ai nha" một tiếng kêu sợ hãi, hình như là giọng cô nương.

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn xem, một thiếu nữ váy hồng nhạt, đang ngã rập mặt quỳ rạp xuống đất….

Hồng nhạt thiếu nữ giãy dụa đứng lên, mặt mày xám tro bám đầy bụi đất, phỏng chừng ngã có vẻ đau, hai dòng máu mũi uốn lượn thi nhau nhỏ tong tong. Thiếu nữ chắc không biết bản thân đang chảy máu mũi, hai mắt rưng rưng nhìn Bạch Ngọc Đường, đỡ trán lảo đảo vài cái, lại yếu đuối té lăn ra đất.

Bạch Ngọc Đường: "……." Dùng 6 dấu chấm đã không thể hình dung tâm tình hiện thời của Bạch Ngũ gia!

Là một quý công tử có chiều sâu lại ưa sạch sẽ, Bạch Ngọc Đường đích thực không muốn lại gần cô nương đang chảy máu mũi tùm lum này.

Là một thanh niên tốt hành hiệp trượng nghĩa, Bạch Ngọc Đường lại không thể làm như không thấy đối với một cô nương đang té xỉu.

Bạch Ngọc Đường đứng tại chỗ rối rắm a rối rắm, bỗng nhiên nhìn thấy trù phòng đại nương phụ trách việc mua sắm đang xách một rổ hoa quả đi ngang qua. Trù phòng đại nương nghe Bạch Ngọc Đường kể lại, liền vỗ ngực: "Cứ giao cho ta! Ngài yên tâm đi!"

Trù phòng đại nương đưa rổ hoa quả cho Bạch Ngọc Đường xách, còn mình xắn tay áo, một phen vác thiếu nữ hôn mê hồi phủ.

Tiền viện của Khai Phong phủ đều là nam nhân, nên trù phòng đại nương trực tiếp khiêng người tới đại sảnh hậu viện, rồi phân phó nha hoàn đi mời Công Tôn tiên sinh. Nhóm nữ quyến đều tới vây xem náo nhiệt, cũng không hiểu sự việc bị truyền đi thế nào mà lại biến thành 'Bạch Ngọc Đường anh hùng cứu mỹ nhân, đem về một nữ tử hôn mê'.

Bởi vậy có thể thấy, ba người thành hổ* đích thực đáng sợ! (Ba người thành Hổ: dựa trên câu chuyện ba người nói dối trong thành thị có hổ, người nghe liền tin là thật, ý muốn nói nhiều người có thể biến tin đồn

thành sự thật.)

****

Nghe nói Bạch Ngọc Đường mang về một nữ tử hôn mê, tất cả mọi người đều theo Công Tôn tới tham quan, cước bộ Triển Chiêu đặc biệt trầm trọng.

Nữ tử này tuổi không lớn, dáng người thướt tha duyên dáng, chỉ là không nhìn rõ dung mạo, bởi vì đều bị máu mũi rây ra khắp mặt…

Triển Chiêu bốn phía nhìn nhìn, không thấy Bạch Ngọc Đường đâu, cảm giác khó chịu mới hòa hoãn được một chút. Vừa quay đầu lại, phát hiện Bạch Ngọc Đường từ ngoài cửa vội vàng đi vào, Triển Chiêu theo bản năng vỗ ngực mấy cái: ai u… lại tức ngực!

Bạch Ngọc Đường đã sớm thấy Triển Chiêu, ở ngoài cửa giơ lên hai túi kẹo đường to, sắc mặt như ngày thường, cái đuôi thoáng nhếch lên, đắc ý lắc lắc. Đúng là chọc mèo tương đối thú vị, anh hùng cứu mỹ nhân gì cũng không nhớ

~Cái mũi của Triển Chiêu thính thế nào a, cách thật xa cũng ngửi thấy hương thơm của kẹo đường, nghĩ tới cua tươi cùng kẹo đường, khó chịu gì đó cũng biến mất

~Triệu Trăn thầm nghĩ: Muốn ! Trả ! Vé !

Bình thường tình tiết phim tình cảm Hàn xẻng hẳn phải là sinh ra hiểu lầm – hiểu lầm gia tăng – đóng sầm cửa bỏ đi – ra ngoài bị đâm xe – tai nạn giao thông mất trí nhớ — khôi phục kí ức – nối lại tình xưa – phát hiện bị ung thư – rồi phát hiện chuẩn đoán nhầm, kiểu gì cũng phải dây dưa tới hai trăm tập đi?

Sự thật chứng minh, hố hãm hại trong đầu Triệu Trăn, rõ rệt là suy nghĩ nhiều!

Công Tôn là người thẳng thắn không có nhiều rối rắm như Triệu Trăn, hắn chỉ tò mò thân phận nữ nhân này, liền trực tiếp hỏi Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường so với Công Tôn càng thẳng thắn hơn, thống thống khoái khoái nói rõ mọi chuyện, bày tỏ mình chưa từng gặp nữ nhân này, chỉ đơn thuần là họa trời giáng.

Công Tôn là một đại phu có đạo đức nghề nghiệp, tự nhiên không ngại bẩn liền giúp nữ tử lau mặt và bịt máu mũi, kiểm tra không có vấn đề gì khác thường, về phần nữ tử vì sao chậm chạp mãi chưa tỉnh… Công Tôn tiên sinh không hiểu phong tình, hẳn là cả đời đều không rõ đâu.

Triệu Trăn thấy nữ tử giả bộ bất tỉnh thật vất vả, chủ động nói: “Nếu nàng không có việc gì, chúng ta ra ngoài trước đi.”

Tất cả mọi người đều gật đầu, tuy nói mọi người đều tới đại sảnh hậu viện nhưng bọn họ một đám nam nhân trai tráng chưa vợ vây quanh một cô nương cũng không tốt.

Mọi người đang chuẩn bị ly khai, hôn mê nữ tử cuối cùng ‘từ từ tỉnh lại’…

Trong mắt Triệu Trăn, kỹ xảo biểu diễn của cô nương này cũng không tệ, xem ra chắc đã từng khổ luyện qua, chỉ là không có cảm giác ống kính máy quay, hơn nữa dùng lực quá mạnh đâm ra diễn hơi lố một chút. Lừa mấy gã nam nhân ham mê nữ sắc bình thường thì dư dả, đáng tiếc nơi này toàn bộ đều là chính nhân quân tử. (_)

Sau khi cô nương mở mắt, phát hiện mình đang ở một nơi xa lạ, sắc mặt hoảng sợ tái nhợt, khe khẽ kinh hô một tiếng, tựa như gà con chấn kinh, hai mắt vụt sáng vụt sáng mở to nhìn mọi người, tầm mắt bỗng nhiên dừng lại trên người Bạch Ngọc Đường, đôi môi mềm mại đỏ thắm khẽ nói: “Ân công…”

Triệu Trăn thở dài: đáng tiếc, thật sự đáng tiếc, các màn trước đều diễn rất tốt, chỉ có một câu cuối cùng này là quá dở. Bạch Ngọc Đường tuy rằng bề ngoài băng lãnh, nhưng lại là người dễ mềm lòng, từ những đam mê của hắn là có thể nhìn ra, hắn thích mèo mềm mại, ngoan ngoãn không có tính công kích.

Triệu Trăn thường xuyên bởi vì ngứa miệng mà bị đánh không thương tiếc, nhưng chỉ dám đáng thương hề hề nhìn Bạch Ngọc Đường chứ từ trước tới nay bé chưa từng mở miệng cầu xin cái gì, lại càng không cố tình ngọt ngấy gọi ‘Bạch đại ca’. Bởi vì như vậy sẽ khiến Bạch Ngọc Đường cảm thấy ghê tởm, sau đó càng thêm ra sức cật lực gấp bội oánh bé…

(= =) Quả nhiên, Bạch Ngọc Đường vừa nghe thấy hai tiếng 'ân công' ngọt ngọt ngấy ngấy liền cảm thấy cả người không khỏe!

Bạch Ngọc Đường theo bản năng cả người run lên, đưa tay kéo Triển Chiêu trực tiếp dùng khinh công bỏ chạy!

Công Tôn mạc danh kỳ diệu, Triệu Trăn cười trộm hai tiếng, lôi kéo Công Tôn bỏ đi.

Cuối cùng Công Tôn tương đối thiện lương, trước khi đi còn phân phó nha hoàn chiếu cố nữ tử hôn mê, lại gọi nha dịch đợi đưa nàng về nhà.

Nữ tử hình như hiểu lầm gì đó, ánh mắt vẫn bám theo bóng dáng Công Tôn, đáng tiếc mị nhãn đều vứt cho người mù. Đừng thấy Công Tôn bình thường thông minh uyên bác mà lầm, trong phương diện tình cảm hắn so với Triển Chiêu còn trì độn hơn. Nếu Triển Chiêu thuộc dạng có thể kiên trì uống thuốc cứu lại được một chút thì Công Tôn thuộc dạng trực tiếp buông tay trị liệu!

****

Bao đại nhân không đi xem náo nhiệt, ông đối với chuyện người trẻ tuổi tranh cãi không có hứng thú, tra án là lạc thú duy nhất trong cuộc đời ông.

Mọi người vừa rời đi, Bao Chửng vừa vặn hỏi lại thị vệ trưởng một chút chuyện.

Ấn tượng của Bao Chửng đối với thị vệ ngốc đầu này không tệ lắm, người thành thật so với hạng gian xảo vẫn khiến người ưa thích hơn. Bao Chửng hồi trẻ cũng là kẻ không biết suy nghĩ, thường xuyên bởi vì ngay thẳng quá mức mà đắc tội cấp trên, đắc tội đồng nghiệp, thậm chí đắc tội cả cấp dưới, không biết bị người ngáng chân bao nhiêu lần. Sau này, khắp nơi gặp trắc trở, bị đâm cho đầu rơi máu chảy, mới học được vận dụng ngay thẳng có chừng mực.

Thị vệ trưởng tựa hồ rất sùng bái Bao Chửng, lắp ba lắp bắp nói nửa ngày mới nói được rõ ràng.

Thị vệ tên Lưu Bạch, đêm qua hắn theo lệ thường đi tuần tra, vừa vặn thấy Triển Chiêu đưa Hoàng thượng hồi cung. Triệu Trăn lười gọi cận vệ tới đón, liền trực tiếp kêu bọn họ đưa về cung. Trên đường trở về, Lưu Bạch không cảm thấy có gì đặc biệt, thẳng tới khi nội thị bỗng nhiên kêu lên sợ hãi, mới phát hiện có rắn.

Bao Chửng hỏi phi thường cẩn thận, hỏi rõ những ai có hành vi đặc biệt.

Lưu Bạch đích thực không nhớ rõ, liền kể lại một lần những gì Triệu Trăn chỉ điểm cho, Lưu Bạch trung thực không có tâm nhãn gì, liền nói thẳng: "Bao đại nhân, tối hôm qua ta đều không phát hiện được gì, ngài hỏi ta cũng bằng không, còn không bằng trực tiếp hỏi Hoàng thượng."

"Hỏi ta cái gì?" Triệu Trăn và Công Tôn cùng nhau bước vào, ngạc nhiên nói: "Sư phụ và Bạch đại ca đâu? Hai người bọn họ rõ ràng đã đi trước."

Công Tôn lại kiểm tra vết thương cho Lưu Bạch, không chút phiền chán dặn dò thêm: "Ngươi trở về nằm trên giường nghỉ ngơi vài ngày, tới khi vết thương khép miệng mới được xuống giường, trong vòng nửa tháng không được tắm rửa, trong vòng một tháng không được ngâm nước, kiên trì bôi thuốc không được ngại phiền, sau khi vết thương lành là được."

Triệu Trăn hỏi Lưu Bạch: "Hôm qua ngươi đã hỏi ra được cái gì?"

Lưu Bạch sầu mi khổ kiểm nói: "Ba người ngài nói đều không có gì đặc biệt. Nội thị bị rắn quấn đầy người nói hắn có bệnh quáng gà, buổi tối không nhìn thấy đường, bởi vì sợ mất công việc tốt nên mới giấu diếm không báo. Kiệu phu run chân nói hắn trời sinh sợ rắn, vừa nghe thấy có rắn liền nhũn người, đây là bệnh cũ. Còn thị vệ hô to 'rắn không có độc' nói, hắn vốn không biết rắn có độc hay không, chỉ thuận miệng nói bừa nhằm ổn định nhân tâm."

Triệu Trăn nhìn hắn: "Này còn không phải đã hỏi ra được rồi sao."

Lưu Bạch ngây ngốc nhìn bé: "A? Hỏi ra rồi nhưng không có manh mối a…"

Triệu Trăn triệt để hết chỗ nói: "Ngươi cũng thật là, manh mối lù lù ngay trước mắt mà ngươi không thấy!"

Thấy Lưu Bạch vẫn không hiểu gì, Bao Chửng hảo tâm giải thích cho hắn: "Lý do của nội thị và kiệu phu có thể kiểm chứng rõ ràng, chỉ có lý do thoái thác của thị vệ là không đối chứng, cái gì gọi là 'thuận miệng nói bừa', ở trước mặt Hoàng thượng thuận miệng nói bừa cũng bị khép vào tội khi quân."

Lưu Bạch lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ: "Hóa ra là vậy!"

Công Tôn nói: "Thị vệ kia có gì đặc biệt?"

"Đặc biệt?" Lưu Bạch nghĩ nghĩ, bỗng nhiên chắc như đinh đóng cột nói: "Ánh mắt hắn có vấn đề!"

Ba người sửng sốt: "Là sao?"

Lưu Bạch nói: "Bởi vì hắn cưới thiên kim nhà Chỉ huy sứ đại nhân a, cưới nữ nhân già như vậy làm vợ, ánh mắt khẳng định có vấn đề!"

Ba người: "……"

Đây mới là nguyên nhân Chỉ huy sứ muốn vu oan giá họa cho ngươi đi!

(_) Thế nhưng thật sự ngốc nhân có ngốc phúc, hồ đồ hiếm có…

Hết chương 31

32. Quyển 3 - Chương 32

Có manh mối của Lưu Bạch, Bao Chửng có phương hướng mới điều tra.

Để tiết kiệm thời gian, Bao Chửng bỏ qua nội thị và kiệu phu có sơ hở không rõ rệt, trực tiếp thẩm vấn viên thị vệ có nhiều điểm đáng ngờ nhất.

Thị vệ này lá gan cũng thực nhỏ, Bao đại nhân bản mặt đen xì hù dọa một cái, hắn liền khóc sướt mướt cung khai toàn bộ. Hỏi gì nói đó, nên nói hay không nên nói, thậm chí cả việc nhạc phụ đại nhân của hắn lạm dụng chức quyền, nhận hối lộ, kết bè kết cánh đều không bỏ sót. (_)

Thị vệ tên Tôn Thư Bách, vốn là dòng dõi thư hương mấy đời nối tiếp nhau vừa làm ruộng vừa đi học, hắn từ nhỏ chuyên tâm nên tên đề bảng vàng, mười hai tuổi đã đỗ tú tài, chính là thần đồng nổi tiếng khắp trên trấn, là 'con nhà người ta' trong mắt hàng xóm, cũng là thần tượng tương lai trong mắt đám bạn học cùng trường.

Không ngờ Tôn Thư Bách càng lớn tài trí càng giảm dần, không chút tiến bộ, nay gần ba mươi vẫn giậm chân tại chỗ với cái danh tú tài, vài lần khoa cử đều thi rớt, ngược lại bị gán cho cái danh nhỏ thì thông minh, lớn chưa chắc đã giỏi

Tôn Thư Bách nản lòng thoái chí, quyết định xếp bút nghiên theo nghiệp binh đao, thế nhưng hiện tại tứ hải thái bình, nào có chiến tranh cho hắn thể hiện.

Rơi vào đường cùng, bà con thân thích ở xa nhờ bằng hữu xin cho hắn một chân thị vệ. Tôn Thư Bách tuy rằng tự nhận bản thân văn võ song toàn nhưng hắn văn không thi đỗ, võ không đọ nổi các thị vệ cao lớn vạm vỡ khác, nói trắng ra chính là loại nửa nọ nửa kia, làm thị vệ cũng bình bình không có gì nổi bật.

Người không bền lòng, vô luận làm cái gì cũng không có khả năng kiên trì tới cùng.

Tôn Thư Bách tuy rằng xếp bút nghiên theo nghiệp binh đao làm thị vệ, nhưng thời đại này trọng văn khinh võ, hắn vẫn không quên được cái danh tú tài của mình, luôn xem thường đám đồng nghiệp dốt đặc cán mai, nói vài câu cũng phải nghiền ngẫm từng chữ một, không một chút khí phái nho gia. Cũng chính vì vậy mà Tôn Thư Bách bị rất nhiều đồng nghiệp xa lánh, đừng nói thăng quan phát tài, có thể tiếp tục lăn lộn nữa hay không còn khó nói.

Thẳng tới khi Tôn Thư Bách gặp gỡ quý nhân định mệnh – chỉ huy sứ cấm quân thị vệ, tức nhạc phụ đại nhân thân ái của hắn

~Tôn Thư Bách cũng không phải người mù, tự nhiên biết con gái chỉ huy sứ đại nhân bộ dạng xấu xí, nhưng ai bảo nữ nhân kia mệnh tốt, có một người cha quyền cao chức trọng như vậy, đừng nói dung mạo xấu xí, cho dù có là nam nhân hắn cũng cưới! (- -)

Vì nịnh bợ cấp trên, Tôn Thư Bách liều mạng…

Từ sau khi cưới thiên kim nhà Chỉ huy sứ, quả nhiên quan vận của Tôn Thư Bách vô cùng thuận lợi, tung hoành khắp bộ chỉ huy cấm vệ quân. Tôn Thư Bách hỗ trợ Chỉ huy sứ nhận hối lộ, chỉ cần có thể kiếm bạc, vô luận lơ là nhiệm vụ hay loại trừ đối thủ, không việc nào bọn họ không dám làm.

Kể cả tối qua cố ý bỏ trống việc tuần tra, cũng không phải chuyện lần đầu họ làm. Dĩ vãng chưa từng xảy ra chuyện gì, ai ngờ lại có người chui lỗ hổng. Tôn Thư Bách nhiều lần cường điệu, hắn quả thật không biết chuyện thả rắn, bằng không sẽ không tự mình dẫn đường.

Khi phát hiện rắn, cả người Tôn Thư Bách đều bị dọa sợ, phản ứng đầu tiên chính là — không thể để mọi chuyện nháo lớn!

Tôn Thư Bách không suy nghĩ liền hô lớn 'rắn không có độc', vốn tưởng rằng sẽ không có ai phát hiện, không ngờ tới nửa đêm Lưu Bạch liền bắt hắn lại, Tôn Thư Bách không còn cách nào khác đành phải tiếp tục nói dối.

Sau khi Chỉ huy sứ biết được, hối hận đến mật xanh mật vàng, nhưng sự tình đã phát sinh, cón oán trời trách đất cũng không thể quay ngược thời gian.

Chỉ Huy sứ sai Tôn Thư Bách một mực khẳng định không biết, lại bắt Lưu Bạch lại, chuẩn bị vu oán giá họa, đem mọi tội danh giá họa cho Lưu Bạch ngu xuẩn. May mắn Triệu Trăn rời đi sớm, cũng không dẫn theo Bao đại nhân khắc tinh tham quan, bằng không dưới tam mộc (cổ đại trọng hình), muốn lấy khẩu cung kiểu gì cũng không nổi!

Mọi chuyện đã hỏi rõ ràng, Bao Chửng yêu cầu Tôn Thư Bách điểm chỉ nhận tội.

Tôn Thư Bách vẫn còn cường điệu: "Đại nhân minh giám, ta thật sự không biết chuyện thả rắn a!"

Bao đại nhân hung dữ nghiêm mặt: "Chớ có nhiều lời!"

Tôn Thư Bách sợ tới mức rụt cổ, hắn tựa hồ phi thường e ngại Bao đại nhân, gương mặt coi như tư văn nhăn nhúm vặn vẹo, giống như khăn ướt vắt khô. Hắn cuộn mình trên nệm rơm thút thít, không dám hùng hổ cũng không dám lớn tiếng trách móc.

Triệu Trăn gãi cằm: "Này chính là tư văn tảo địa (tri thức quét rác) trong truyền thuyết đi?"

Công Tôn cốc đầu bé một cái: "Hắn tính là tư văn cái gì, đừng có loạn dùng thành ngữ!"

Bao Chửng thẩm vấn Tôn Thư Bách xong cũng không cho mấy người ở đây nghỉ ngơi, lại phái người đi xác minh khẩu cung của bọn họ.

Triệu Trăn nhún nhún vai: "Xem ra ta không phất cờ trắng, chỉ huy sứ không bị giam lại, sẽ không có người tới diệt khẩu."

Bao Chửng mỉm cười xoa đầu Triệu Trăn: "Cũng không hẳn, thế lực trong cung rắc rối khó gỡ, chỉ huy sứ cầm quyền nhiều năm, khẳng định biết không ít bí mật, nói không chừng còn câu được vài con cá lớn. Cá không cắn câu cũng không sao, đơn giản rút sạch nước đi, không tin cá không nhảy ra."

Gừng càng già càng cay! Triệu Trăn bỗng nhiên phát hiện, mình thật sự vừa hồn nhiên vừa thiện lương…

(Jer: Triệu Tiểu Trăn, tôi khinh bỉ cậu…)

****

Giải quyết xong Tôn Thư Bách nhưng vẫn không thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tìm tới, ba người đều có chút kỳ quái.

Bao đại nhân cảm thán nói: từ khi Bạch Ngọc Đường tới đây, cuộc sống không chuyên của Triển hộ vệ càng ngày càng muôn màu muôn vẻ.

Rời khỏi ngục lao, lại nghe nha dịch tới bẩm báo, Vương Triều Mã Hán đã mời trượng phu của trung niên nữ nhân đại náo lần trước tới. Phu thê hai người vừa gặp mặt đã trình diễn một màn võ thuật đặc sắc, chuẩn xác mà nói là trung niên nữ nhân đơn phương đánh đập trượng phu, trương phu nàng không dám đánh trả. Triển Chiêu hiện vẫn đang khuyên can.

Ba người rất hiếu kì, có thể nhẫn nhịn mụ đàn bà đanh đá này tới mấy chục năm, đến tột cùng là dạng dũng sĩ gì?

Khi Triệu Trăn chạy tới xem, trong thính đường đặc biệt náo nhiệt. Trừ bỏ trung niên nữ nhân đang lớn tiếng chửi bậy còn có tiếng khóc lóc nho nhỏ yếu nhược, vừa khóc vừa kể, ai oán triền miên — lại gần mới thấy chính là phấn y cô nương thiếu chút nữa đã đâm vào Bạch Ngọc Đường.

Cô nương hai mắt khóc như lạn đào (đào thối, hỏng), trên khuôn mặt tuyết trắng hằn rõ một dấu tay dữ tợn, tóc tai bị túm tới rối loạn, trâm cài nghiêng vẹo, quần áo nhăn nhúm. Trung niên nữ nhân còn muốn xông lên lôi kéo nàng, bị trung niên nam tử ngăn lại khuyên can, phấn y cô nương nhát gan nũng nịu trốn sau lưng Triển Chiêu, vừa lau nước mắt vừa thút tha thút thít khóc, bộ dạng như chim nhỏ nép vào người — PS: sắc mặt Bạch Ngọc Đường phi thường phấn khích!

Triệu Trăn vừa thấy liền vui vẻ, vốn tưởng rằng trò hay đã tan, không nghĩ tới vẫn còn phần tiếp theo.

Mọi người nghe một hồi liền minh bạch, hóa ra ba người này chính là nhân vật chính vụ việc.

Trung niên nam tử tên là Vương Hữu Tài, bưu hãn Vương phu nhân là thê tử nguyên phối (vợ cả) của hắn.

Hai tháng trước, Vương Hữu Tài đi ra ngoài nhập hàng, nửa đường gặp thiếu nữ mắc nạn — Điệp Vũ.

Điệp Vũ vốn là vũ cơ có tiếng ở Giang Nam, nàng nhớ mang máng cha mẹ mình ở tại Khai Phong, bởi vì trước đây bị lạc người nhà, mới bị bắt bán tới Giang Nam làm vũ cơ. Điệp Vũ tân tân khổ khổ tích cóp đủ tiền chuộc thân cho mình, cuối cùng khôi phục sự tự do.

Điệp Vũ khóc nói: "Tiểu nữ vốn là người thấp kém, may mắn có Vương lão bản trượng phu tương trợ, cho tiểu nữ đi nhờ xe ngựa thương đội, mới có thể thuận lợi trở lại Khai Phong. Vương lão bản là ân nhân của tiểu nữ, lại vì tiểu nữ mà gia đình không yên ấm, tiểu nữ vốn nên lấy cái chết để tại tội, nhưng mà… nhưng gia môn gần ngay trước mắt, tiểu nữ mong muốn một lần trong đời được gặp mặt cha mẹ ruột, cầu phu nhân thành toàn cho tiểu nữ."

Triệu Trăn chậc lưỡi: khiến người nghe thương tâm tới rơi lệ, nếu là thật…

Điệp Vũ nước mắt lưng tròng nhìn Triển Chiêu khóc kể: "Tiểu nữ đã giải thích rất nhiều lần, thế nhưng Vương phu nhân lại không tin, không chỉ nhiều lần tới viện tử tiểu nữ thuê để đập phá, còn sai hạ nhân đánh tiểu nữ. Tiểu nữ thực sự cùng đường bí lối mới tới Khai Phong phủ cầu cứu, không ngờ trọng thương chưa lành, đi được nửa đường liền té xỉu, may mắn, may mắn có Bạch ân công cứu tiểu nữ…"

Nói tới đây, hai gò má Điệp Vũ ửng hồng, ánh mắt xấu hổ mang chút khiếp sợ bắn về phía Bạch Ngọc Đường…. Σ(‘ *)

Không phải Điệp Vũ nhát gan ! Không phải Điệp Vũ ngạc nhiên ! thật sự là do sắc mặt Bạch Ngọc Đường rất dọa người !

Điệp Vũ bị dọa tới giật mình, trong lòng đột nhiên nhảy dựng, theo bản năng siết chặt ống tay áo Triển Chiêu, sán lại càng gần…

Chén trà trên tay Bạch Ngọc Đường đã kết thành một tầng băng lạnh mỏng manh…trong phòng bắt đầu nổi gió bắc, khiến nhiệt độ không khí trong phòng nháy mắt tụt xuống âm độ, ngay cả Quỷ Kiến Sầu Vương phu nhân cũng không dám ho he gì, tất cả mọi người ôm tay run rẩy a run rẩy, một loại cảm giác vừa nóng vừa lạnh cứ thế ập tới.

Triệu Trăn xem hí kịch đã đủ, nhanh chóng giữ chặt trì độn Triển Chiêu kéo đi, ngăn cản Bạch Ngọc Đường trước khi kịp tay không giết người.

Triệu Trăn lôi kéo Triển Chiêu thấp giọng nói: "Điệp Vũ giả vờ đó, ngươi đừng tin nàng."

Bao Chửng đã sớm nhìn ra chỗ không đúng, Bạch Ngọc Đường hừ lạnh một tiếng, Triển Chiêu nửa tin nửa ngờ, chỉ có Công Tôn mặt đầy mờ mịt.

Triệu Trăn cười tủm tỉm nói với Công Tôn: "Tiên sinh, không bằng hai ta đánh cuộc đi, đánh cuộc ta có thể đoán trúng tâm tư Điệp Vũ hay không." Triệu Trăn nghĩ nghĩ: "Tiền đặt cược là cua, người nào thua buổi tối sẽ bóc cua cho người thắng, ăn đến no mới thôi!"

"Chơi luôn!" Công Tôn dứt khoát đáp ứng, Triển Chiêu giơ tay cũng muốn tham gia.

Triệu Trăn gãi gãi cằm: "Sau khi Bạch Liên hoa thiếu tự trọng thì sẽ dùng tổ tiên thề thốt…"

Triệu Trăn vừa dứt lời, liền nghe thấy Điệp Vũ khóc nói: "Tâm Điệp Vũ sáng như nhật nguyệt ! Phu nhân nếu còn không tin, Điệp Vũ có thể thề độc, đời này kiếp này không gặp Vương chưởng quầy nữa, bằng không ta sẽ vĩnh viễn không tìm thấy cha mẹ, vĩnh viễn không về được nhà!"

Lời thề bi thảm như thế, khiến Triệu Trăn một trận rối loạn, hoàn toàn đoán sai.

Khóe miệng Triển Chiêu và Công Tôn giật giật, Triệu Trăn không ngờ mình đoán trật, sờ sờ cằm nói tiếp: "Cô nương Điệp Vũ này không thành thật, nếu thực sự có thành ý, hẳn nên dùng chính nàng mà thề."

Giống như tiếp ứng lời châm chọc của Triệu Trăn, Điệp Vũ ngoan tâm, Vương phu nhân còn ngoan tâm hơn nàng.

Vương phu nhân rống lên: "Đừng có lôi cha mẹ ngươi vào đây, lấy ngươi mà thề đi, về sau còn dám dây dưa với nam nhân của bà đây, bà đây liền cho mặt ngươi vài vết rạch thối loét!"

"Tê…" Triệu Trăn nhếch miệng, nhỏ giọng thì thầm: "Lời thề này thật độc, Điệp Vũ yêu sắc đẹp như mạng, khẳng định sẽ không đáp ứng."

Công Tôn và Triển Chiêu liếc nhau: "Trước mặt nhiều người như vậy, làm sao nàng cự tuyệt được?"

"Bỏ qua thôi ~" Triệu Trăn mỉm cười: "Giả đáng thương tranh thủ đồng tình, tự nhiên có người thay nàng ta ra mặt!"

Quả nhiên Điệp Vũ không lên tiếng đáp ứng, ngược lại khiếp sợ nhìn Vương phu nhân, giống như bị đối xử bất công lắm lắm, ôm ngực lung lay sắp đổ: "Ngươi, ngươi làm sao có thể…" Điệp Vũ muốn nói lại thôi, mị nhãn rưng rưng nhìn quanh bốn phía, chờ mong có người nói giúp mình.

Công Tôn có chút do dự, Vương lão bản lại trực tiếp xung phong tới nâng Điệp Vũ dậy, quát ầm lên với Vương phu nhân: "Sao mụ lại có thể tàn nhẫn như vậy, mụ là cái đồ độc phụ ! độc phụ ! ngay cả một cô nương bơ vơ không nơi nương tựa mụ cũng không tha!"

Vương phu nhân vốn đã áp chế hỏa khí, giờ giống như dẫm phải chất dẫn cháy, tạch một tiếng bùng nổ!

Hai vợ chồng lần nữa khai chiến, ngược lại xem nhẹ Điệp Vũ đang thấp giọng khóc.

Biểu tình của Triển Chiêu và Công Tôn đều biến thành Σ(° °|||) — thật, thật sự bỏ qua kìa!

Ngay cả Bạch Ngọc Đường đang phóng lãnh khí cũng dừng lại.

Sau đó, Vương phu nhân mắng một câu, Triệu Trăn lại đoán một câu, cố tình mỗi lần đều không khác mấy với câu trả lời của Điệp Vũ, thậm chí còn so với Điệp Vũ càng thêm cao cấp hơn. Triển Chiêu và Công Tôn mở rộng tầm mắt, Bạch Ngọc Đường cũng không còn khó chịu — trừ bỏ hết ăn lại nằm, bướng bỉnh muốn ăn đòn, quấn lấy Triển Chiêu như cái đuôi, khiến người người cảm thấy ấm ức, cuối cùng cũng đã phát hiện được một ưu điểm của Triệu Trăn!

Sau khi trò khôi hài chấm dứt, Vương chưởng quầy bị Vương phu nhân xách lỗ tai lôi về nhà, nguyền rủa thề thốt không bao giờ gặp Điệp Vũ nữa.

Điệp Vũ không có nhà để về, kiên quyết yêu cầu lưu lại Khai Phong phủ, chẳng sợ làm nha hoàn hay phụ bếp, thậm chí làm tiểu miêu tiểu cẩu đều được!

Mọi người tuy rằng đã nhìn thấu bộ mặt thật của Điệp Vũ nhưng chung quy cũng không thèm chấp nhặt với nàng, tạm thời cho nàng lưu lại. Bao Chửng đáp ứng sẽ xem lại ghi chép về hài tử mất tích bao năm qua, nếu có thể tìm được cha mẹ Điệp Vũ, cũng coi như đã làm chuyện tốt.

Triệu Trăn lại có chút sung sướng khi người gặp họa.

— lưu lại Điệp Vũ, Khai Phong phủ mấy ngày tới sẽ càng thêm náo nhiệt

~~Hết chương 32

33. Quyển 3 - Chương 33

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đêm đó, Triệu Trăn lấy lí do hoàng cung không an toàn, sống chết đòi ngủ lại Khai Phong phủ, còn nhất quyết phải chen vào phòng Triển Chiêu đòi ngủ cùng.

Bạch Ngọc Đường vừa có được một chút hảo cảm với bé, trong nháy mắt liền tiêu tan, gương mặt bánh bao trắng noãn nhìn thế nào cũng thành Mặt ! Đầy ! Căm ! Ghét !

Buổi tối như ý nguyện được ăn cua do chính tay Bạch Ngọc Đường lựa chọn, quả nhiên danh bất hư truyền ! Triển Chiêu và Công Tôn bởi vì đánh cuộc thua mà một trái một phải lột vỏ cua cho Triệu Trăn, khiến cái đuôi cùng cái mặt bé vểnh lên tới tận trời, cho dù có bị ánh mắt Bạch Ngọc Đường đục thủng như nút chai, tâm tình vẫn tốt đẹp như cũ

~Không ngoài dự đoán của Triệu Trăn, sau khi ăn tối xong, Điệp Vũ quả nhiên bắt đầu hành động.

Đầu tiên là xuất ra kỹ năng thiết yếu của thục nữ — rửa tay hầm canh !

Trong phòng Triển Chiêu, Triệu Trăn quấn chăn vui sướng lăn qua lộn lại trên giường, Triển Chiêu đang tắm sau bình phong, Bạch Ngọc Đường ngồi cạnh bàn trà tập trung phóng lãnh khí.

Quen biết Bạch Ngọc Đường đã lâu, Triệu Trăn đã sớm miễn dịch hoàn toàn đối với lãnh khí của hắn, không đau không ngứa tiếp tục vùng vẫy trên giường Triển Chiêu. Ngược lại phía sau bình phong, Triển Chiêu đang tắm rửa bỗng hắt xì một cái, sờ sờ mũi nói: “Rét năm nay đến thật sớm…”

Bạch Ngọc Đường hết nói nổi, tay đỡ trán thở dài một tiếng.

Triệu Trăn lăn đủ, đầu tóc rối bù như tổ cú, ném chăn sang một góc định khôi phục nguyên trạng cho cái giường đáng thương.

Đúng lúc này, có người nhẹ nhàng gõ cửa, Bạch Ngọc Đường có chút buồn bực, đã trễ thế này còn ai tới nữa?

Bạch Ngọc Đường đứng dậy ra mở cửa, bởi vì sợ Triển Chiêu bị đông lạnh, nên chỉ mở he hé, phòng ngừa gió lạnh thổi vào trong. Sau khi nhìn thấy người đến ngoài cửa, Bạch Ngọc Đường nháy mắt hối hận – vừa rồi hắn nên trực tiếp tắt đèn, giả vờ trong phòng không có người mới đúng.

Đang đứng ngoài cửa chính là người bất tri bất giác bị Triệu Trăn hãm hại một phen, Điệp Vũ cô nương.

Điệp Vũ nhìn thấy Bạch Ngọc Đường, mặt khẽ đỏ lên, thanh âm nhược nhược: “Bạch ân công, Điệp Vũ làm bữa khuya…”

“Rầm!” Điệp Vũ còn chưa nói dứt câu, Bạch Ngọc Đường đã dứt khoát phũ phàng đóng rầm cửa lại. Điệp Vũ biểu tình kinh ngạc còn chưa kịp thu lại, đã nghe thấy giọng nói của Bạch Ngọc Đường từ khe cửa bay ra: “Mang đi.” Thanh âm lạnh lẽo như hàn băng…

Điệp Vũ trong cơn giận dữ, cơ hồ không khống chế được cảm xúc vừa thẹn vừa tức trong lòng.

Tuy rằng từ nhỏ lưu lạc phong trần nhưng Điệp Vũ dựa vào thiên phú cùng nỗ lực, mười ba tuổi đã lên sân khấu diễn xuất, nhất vũ thành danh sau đó luôn được nam nhân truy phủng. Chưa từng có nam nhân nào thờ ơ như Bạch Ngọc Đường còn dám nhiều lần khiến nàng bẽ mặt!

Bạch Ngọc Đường lãnh đạm, ngược lại kích khởi tâm lý phản nghịch của Điệp Vũ.

Ngươi càng thờ ơ ta càng muốn quấn lấy ngươi, một ngày nào đó, ngươi nhất định sẽ phải quy phục dưới chân ta, xem ngươi còn dám kiêu ngạo nữa hay không?!

Điệp Vũ chỉnh đốn tâm tình xong, lại ôn nhu nói: "Bạch ân công hôm nay ra tay nghĩa hiệp, Điệp Vũ không có vật ngoài thân, không biết lấy gì báo đáp chỉ có thể tự tay nấu một bữa ăn khuya tạm thời biểu lộ tâm ý, tuy rằng tay nghề thô bỉ, chung quy cũng là tâm ý của Điệp Vũ. Chỉ cần ân công nhận lấy, Điệp Vũ lập tức ly khai."

Qua quan sát, Điệp Vũ đã có chút hiểu biết đối với tính cách hắn.

Bạch Ngọc Đường tính cách lãnh đạm, không thích dây dưa lằng nhằng, vì thế Điệp Vũ đã chuẩn bị sẵn sàng, biểu hiện một mặt nữ tử tiêu sái.

Điệp Vũ biết, cứ như vậy, Bạch Ngọc Đường khẳng định sẽ không còn kiên nhẫn, cho dù muốn nhanh chóng đuổi mình đi, thì Bạch Ngọc Đường cũng phải tự tay mở cửa nhận lấy bữa khuya. Khi đó, mình nhất định sẽ lộ ra nụ cười khuynh đảo khiến tim nam nhân đập thình thịch, sau đó sẽ… = =+

Điệp Vũ đợi trong chốc lát, thấy Bạch Ngọc Đường bên trong vẫn không có động tĩnh gì, lại dùng chiêu khóc nức nở nói: "Chẳng lẽ Bạch ân công ghét bỏ Điệp Vũ là người dơ bẩn, Điệp Vũ tuy rằng thân hãm phong nguyệt, nhưng vẫn một thân trong sạch, ân công nếu không tin… nếu không tin…"

Điệp Vũ đang chuẩn bị dâng trào cảm xúc, bỗng nhiên thấy then cửa động đậy, cánh cửa đang đóng chặt dần mở ra.

Điệp Vũ vui sướng, chầm chậm lộ ra một nụ cười tuyệt mỹ, tươi cười còn chưa kịp lộ ra hoàn toàn liền cứng đờ trên mặt…

— bởi vì người ra mở cửa không ai khác chính là Triệu Trăn.

Điệp Vũ tuy rằng thích câu dẫn nam nhân thế nhưng thật đáng tiếc, tiểu thí hài lông còn chưa mọc, không nằm trong phạm vi săn bắn của nàng.

Vừa rồi Điệp Vũ một đường hỏi phòng của Bạch Ngọc Đường, hoàn toàn không biết Triệu Trăn cũng ở trong phòng, nghĩ tới mấy lời vừa rồi của mình không chỉ có một mình Bạch Ngọc Đường nghe được, Điệp Vũ da mặt có dày đến mấy cũng có chút chống đỡ không nổi.

Triệu Trăn tựa hồ còn ngại làm bẽ mặt nàng chưa đủ đô, mỉm cười nói: "Điệp Vũ tỷ tỷ một thân trong sạch, đưa bữa khuya cho ta là được rồi."

— Điệp Vũ ngấm ngầm bị đâm một đao, mặt đỏ phừng phừng, khó thở tới tức ngực.

Điệp Vũ không biết thân phận của Triệu Trăn, lúc này hận không thể xông lên xé nát tiểu quỷ này ra thành trăm mảnh.

Triệu Trăn phũ phàng đóng rầm cửa lại, tùy tiện đặt bữa khuya ở ngay góc cửa, vỗ vỗ móng vuốt đắc ý vô cùng.

Lúc này, Triển Chiêu đã tắm rửa xong, đang ngồi trên giường lau tóc. Triển Chiêu tuy không phải người thương hương tiếc ngọc nhưng cũng không nỡ để một cô nương khó xử, vì muốn cấp cho Điệp Vũ một cái bậc thang, Triển Chiêu cầm điểm tâm trên bàn ra mở cửa, tươi cười ấm áp nói: "Đa tạ Điệp Vũ cô nương, bữa khuya tôi thay Bạch huynh nhận lấy, chút điểm tâm này tặng Điệp Vũ cô nương làm quà đáp lễ."

Nói xong, vì tránh cho nhau thấy xấu hổ, Triển Chiêu phũ phàng đóng rầm cửa lại.

Về phần Điệp Vũ…

Cả người đều hóa đá.

— vì sao không ai nói cho ta biết, Triển Chiêu cũng ở trong phòng Bạch Ngọc Đường a ! (Jer: sai, là Bạch Ngọc Đường ở trong phòng Triển Chiêu mới đúng!)

Điệp Vũ tay cầm điểm tâm đứng trong gió lạnh, thấy mặt mình đã không còn được gọi là mặt nữa…

Trong phòng, Triệu Trăn và Bạch Ngọc Đường liếc nhau — này tính là cái gì? Là đừng nhìn mặt bắt hình dong hay phẫn heo ăn lão hổ?

****

Hết lần này tới lần khác bị đả kích nghiêm trọng, căn bản chưa thể khiến Điệp Vũ hết hy vọng, nàng còn chiêu thứ hai — bán dạ thanh ca! (ca hát giữa đêm)

Là một nữ tử ca vũ song tuyệt, Điệp Vũ phi thường tin tưởng đối với giọng hát của mình! Nhờ riêng nha dịch hỗ trợ mang lễ vật tới, không phải vì giờ khắc này sao! Điệp Vũ âu yếm ôm tỳ bà của mình, cố gắng gẩy gẩy dây thanh hai, ba tiếng, nhưng không thành một làn điệu hữu tình nào.

Tiếng tỳ bà uyển chuyển dễ nghe, mọi người trong lúc nửa tỉnh nửa mê đều nghe thấy, nhưng chỉ là mơ hồ mà thôi…

Đột nhiên! Ngân bình sạ phá thuỷ tương bính ! Thiết kỵ đột xuất đao thương minh! (đây là 2 câu thơ trong bài Tì bà hành của Bạch Cư Dị, dịch nghĩa: (Bỗng dưng nghe như) tiếng nước bắn tung ra khỏi thành bình bạc bị phá vỡ, (Nghe như) đoàn quân thiết kỵ ào ào đến, đao thương sáng ngời.)

Đột nhiên làn điệu chuyển biến dồn dập, khiến mọi người đang nửa tỉnh nửa mê hoàn toàn giật mình tỉnh hẳn! đây là cái tình huống gì?

Bao Chửng thức đêm viết tấu chương, tay run lên, xoẹt một đường hỏng cả bản tấu, đau lòng râu run run.

Công Tôn thức đêm điều chế thuốc, tay run lên, cho sai phân lượng, luống cuống tay chân nhanh chóng bổ cứu.

Triệu Trăn đang ôm cánh tay Triển Chiêu ngủ ngon lành, thình lình bị tiếng tỳ bà làm cho giật mình sợ tới mức cả người run bắn, thống khổ rên rỉ hai tiếng, dường như sắp tỉnh! Triển Chiêu nhanh chóng ôm lấy Triệu Trăn, vươn tay bịt tai bé lại, quay đầu dò hỏi Bạch Ngọc Đường đồng dạng bị đánh thức trên giường đối diện.

"Ai hơn nửa đêm còn không ngủ, làm ra tạp âm ồn ào như vậy quấy nhiễu hàng xóm láng giềng, rất không có đạo đức."

Khóe miệng Bạch Ngọc Đường khẽ co giật: ngốc miêu, không cần đoán cũng biết là ai đi.

Không đợi Bạch Ngọc Đường phát cáu, Thừa Ảnh là người đầu tiên không nhịn được, rút chủy thủ tùy thân, sát khí lan tràn bốn phía…

Hoàng thượng tối hôm qua gặp ác mộng liên tục không ngủ ngon giấc, đêm nay kẻ nào dám quấy rầy giấc ngủ của Hoàng thượng — Giết ! Không ! Tha !

May mắn, trước khi Thừa Ảnh kịp động thủ, Điệp Vũ cô nương ca vũ song tuyệt, đã bị mấy trù phòng đại nương hai người hai bên trấn áp lôi đi.

Thật không biết nên cảm ơn Điệp Vũ mệnh lớn hay cảm thán trù phòng đại nương nhanh tay, tránh cho một hồi máu chảy thành sông.

****

Lại lần nữa bị đả kích nghiêm trọng, vẫn chưa thể khiến Điệp Vũ hết hy vọng, nàng còn một đòn sát thủ cuối cùng — đêm khuya ngẫu ngộ!

Đêm dài tĩnh mịch, cô nam quả nữ, dễ dàng phát sinh gian tình, lần này chí ít cũng phải khuất phục được một hảo nam nhân!

Điệp Vũ thay một bộ quần áo lụa trắng phiêu dật, đồ trang sức giản lược, Điệp Vũ rón ra rón rén, mang theo một chiếc đèn nhỏ.

Điệp Vũ đi qua đi lại trong hoa viên không bóng người, tay cầm đèn hứa nguyện, vừa khóc lóc vừa kể lể nỗi tưởng niệm người nhà. Phía sau truyền tới tiếng bước chân khe khẽ, Điệp Vũ biết thời cơ đã đến, nhanh chóng đốt đèn hứa nguyện cho nó bay lên…

Đi ngang qua hoa viên, chính là Công Tôn đang chuẩn bị trở về phòng ngủ. Công Tôn đi ngang qua hành lang gấp khúc, từ xa đã thấy Điệp Vũ một thân bạch y trắng toát. May mắn Công Tôn còn kiêm thêm chức ngỗ tác, lá gan lớn hơn hẳn người thường, bằng không nửa đêm trông thấy một bóng trắng đi qua đi lại nhất định sẽ bị dọa tè ra quần.

Công Tôn kỳ quái nói: "Điệp Vũ cô nương, muộn như vậy còn chưa ngủ sao?"

Điệp Vũ xoay lưng lại, lặng lẽ lau đi khóe mắt ẩm ướt, thanh âm nức nở nói: "Từ khi rời khỏi kinh thành, Điệp Vũ không lúc nào không nhớ về cha mẹ, mỗi khi đi tới đâu, Điệp Vũ đều sẽ tự tay làm một cái đèn hứa nguyện, hy vọng ngọn đèn tự do sẽ đem tưởng niệm của ta tới cha mẹ nơi phương xa…"

Kỳ thật Điệp Vũ đã sớm nhìn ra, trong Khai Phong phủ, Bao Chửng khôn khéo, Bạch Ngọc Đường lãnh khốc, Triển Chiêu trì độn, chỉ có Công Tôn Sách là người mềm lòng nhất. Dĩ tình động nhân nhất định không sai, khẳng định có thể lừa gạt được thư sinh thành thật, vì nàng nóng ruột nóng gan, vì nàng làm trâu làm ngựa!

Ai ngờ Công Tôn lại lắc đầu nói: "Điệp Vũ cô nương, ngươi không nên làm chuyện này nữa."

Điệp Vũ sửng sốt, này không giống như nàng tưởng tượng a…

Công Tôn thanh thanh cổ họng thao thao bất tuyệt mở máy hát: "Đèn hứa nguyện hay còn gọi là Khổng Minh đăng, đèn trời, tâm nguyện đăng, phong đăng… tương truyền là do Gia Cát Khổng Minh thời tam quốc phát minh ra. Được dùng trong ngày rằm tháng 7, để mọi người siêu độ vong hồn, tế tự tổ tiên, là một loại hình thức ký thác thương nhớ với người đã khuất. Cha mẹ ngươi khả năng vẫn còn tại nhân gian, làm như vậy không phải sẽ khiến họ giảm thọ sao? Cho nên ngươi không thể…" (Au: nội dung trích từ Baidu)

Điệp Vũ bị Công Tôn niệm thành mắt hương vòng , đầy bụng choáng váng tới điên rồi.

Nháo tới hơn nửa đêm, Điệp Vũ kiệt sức cuối cùng mới yên tĩnh lại.

— Khai Phong phủ! Chúng ta ngày mai tái chiến! _(:")_

Khi Điệp Vũ chuẩn bị đi vào giấc ngủ, cửa sổ bỗng nhiên bị gió thổi mở tung, một nam tử thân hình cao lớn nhảy vào, nhanh tay bịt miệng Điệp Vũ lại. Điệp Vũ hoảng sợ mở to hai mắt, trên người nháy mắt mồ hôi lạnh chảy ra, sợ tới mức một chữ cũng không dám kêu lên.

Nam tử cao lớn khẽ cười một tiếng, thanh âm khàn khàn mà õng ẹo: "Ngươi hôm nay không có tiến triển gì a…"

Điệp Vũ run sợ không dám ho he gì, chỉ có thể dịu ngoan nằm im, mặc hắn muốn làm gì thì làm.

Nam tử cao lớn bỏ tay khỏi miệng Điệp Vũ, dùng ngón trỏ nâng cằm nàng lên: "Biết ngươi vì sao thất bại không?"

Điệp Vũ dịu ngoan lắc đầu.

Nam tử cao lớn cười lạnh nói: "Loại kỹ nữ ai cũng có thể làm chồng như ngươi, còn dám đánh chủ ý lên mấy người đó, bọn họ sao có thể coi trọng ngươi?" nam tử lãnh khốc ra lệnh: "Ngươi thành thật một chút cho ta, trước hết câu dẫn mấy tên nha dịch tìm hiểu tình hình, chút việc nhỏ ấy còn làm không xong, ta làm thịt ngươi trước! Nghe rõ chưa?!"

Điệp Vũ một câu cũng không dám cãi, như cũ dịu ngoan gật đầu.

Nam tử cao lớn cuối cùng vừa lòng, xoay người từ cửa sổ ly khai.

Điệp Vũ nằm bẹp trên giường, giống như cảm thấy chính mình đã chết một lần…

Nàng dùng lực cắn môi, trong mắt tràn đầy không cam lòng!

— dựa vào cái gì?!

Dựa vào cái gì ta không thể thích hảo nam nhân?

Dựa vào cái gì ta cứ phải thiếu tự trọng như vậy?

Hết chương 33

34. Quyển 3 - Chương 34

Đêm dài yên tĩnh, Bạch Ngọc Đường lại trằn trọc không ngủ được.

Triển Chiêu nằm ở giường đối diện ngẩng đầu nhìn hắn: "Bạch huynh, ngươi không ngủ được sao?"

Bạch Ngọc Đường sửng sốt, Triển Chiêu bình thường đầu dính ngồi là ngủ ngay, sao hôm nay đến giờ vẫn còn thức?

Bạch Ngọc Đường ngồi dậy nói: "Còn ngươi làm sao chưa ngủ?"

Triển Chiêu thanh âm có chút bất đắc dĩ: "Tiểu bại hoại ngủ không thành thật, ta vừa lim dim được một chút lại bị nó đá tỉnh."

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, đơn giản xuống giường, đi tới bên cạnh giường Triển Chiêu, dùng chăn gấm của mình vo vê bọc Triệu Trăn lại, xoay người đi ra ngoài. Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường hành động lưu loát, trợn tròn mắt — đây là cái tình huống gì? Bạch Ngọc Đường sẽ không hủy thi diệt tích đấy chứ…

Công Tôn đang định tắt đèn đi ngủ, bỗng nhiên nghe thấy có người gõ cửa, Công Tôn có chút kỳ quái, trễ thế này ai còn chưa ngủ?

Công Tôn khoác thêm áo ra mở cửa, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường mặt lạnh, trên tay ôm một cái… Nem Rán khổng lồ?

Phản ứng đầu tiên của Công Tôn chính là… dụi mắt, phát hiện không phải ảo giác, đầy mặt mờ mịt tránh đường cho Bạch Ngọc Đường vào.

Bạch Ngọc Đường không nói một lời, ôm 'Nem Rán' đi vào, trực tiếp ném xuống giường Công Tôn, sau đó liền quay đầu đi mất.

Công Tôn sửng sốt hồi lâu, mở 'Nem Rán' ra, phát hiện bên trong cái bọc chính là Triệu Trăn ngủ say như chết, miệng chảy nước miếng…

Công Tôn hết nói nổi nhìn trời, Bạch Ngọc Đường đã ghét bỏ Triệu Trăn đến mức này rồi sao?

Đang chuẩn bị đóng cửa, lại thấy Thừa Ảnh ôm bọc hành lý, đứng ngoài cửa, đầy mặt vô tội nhìn hắn.

Công Tôn khóe miệng co giật — biểu tình này tuyệt đối là học được từ Triệu Trăn!

Công Tôn bất đắc dĩ, đành phải thu lưu 'Nem Rán' nửa đêm bị đuổi ra khỏi nhà, cùng với vệ sỹ trung thành của nem rán.

****

Sau khi Bạch Ngọc Đường về phòng, phát hiện không có Triệu Trăn quấy rối, Triển Chiêu đã lăn ra ngủ.

Ngũ Gia tâm tình suy sụp: khó được khi mua nhiều đồ ngon như vậy uy miêu, đều bị nhóm người kia phá nát…

Bạch Ngọc Đường chán chường, giúp Triển Chiêu chỉnh góc chăn, chuẩn bị trở về giường mình. Nhưng chăn của hắn vừa rồi bọc Triệu Trăn, quên luôn trên giường Công Tôn rồi… Bạch Ngọc Đường một tay đỡ trán, cảm giác hôm nay mọi việc đều không thuận lợi, xui xẻo cứ ám theo hắn mãi.

Dựa theo ánh trăng mỏng manh, Bạch Ngọc Đường phát hiện trên giường mình có một vật thể dài mảnh màu đen?

Bạch Ngọc Đường khó được khi ngây người, Triển Chiêu còn ở trong phòng, đạo tặc hẳn không thể lẻn vào được đi? Hơn nữa đạo tạo vào là để trộm đồ, chưa từng nghe còn có thể tặng đồ…vừa miên man suy nghĩ, vừa đi tới bên giường, đưa tay cầm vật thể hắc sắc lên – còn khá nặng!

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, thình lình vải bọc quanh thân vật đó trượt xuống, lộ ra bên trong là một… Cổ đao màu ngân bạch?!

Triển Chiêu xốc chăn lên trộm theo dõi, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường đầu tiên là sửng sốt, sau đó cả khuôn mặt tươi cười như xuân về hoa nở, vạn vật sống lại, thực sự mỹ mỹ đát ~ bộ dạng Bạch Ngọc Đường vốn rất ưa nhìn, khi cười lên quả thực thiên địa thất sắc! Triển Chiêu che mũi trở mình, bọc chăn quanh người trong lòng mặc niệm: sắc tức thị không, không tức thị sắc, sắc tức thị không, không tức thị sắc….

Trong hai mươi mấy năm nhân sinh cuộc đời của Bạch Ngọc Đường, ít có thời khắc khiến hắn kinh hỉ như vậy.

Huống chi là kinh hỉ do Triển Chiêu cấp, càng đáng giá hơn nhiều so với người khác…

Hai tay cầm lấy ngân đao, Bạch Ngọc Đường mừng đến nói không ra lời, đi tới bên giường Triển Chiêu ngồi xuống, Triển Chiêu đang quay lưng về phía hắn, vùi mặt trong gối mềm đặc chế của Triệu Trăn, lộ ra vành tai hồng hồng. Bạch Ngọc Đường mỉm cười chọc chọc lỗ tai hắn: "Miêu nhi, ngươi tặng ta à?"

Triển Chiêu càng vùi mặt sâu xuống gối, giọng nói có chút rầu rĩ: "Vừa rồi có trộm lẻn vào, lưu lại…"

Bạch Ngọc Đường nhẫn cười: "Thật không, vậy tên trộm kia cũng quá ngu ngốc đi."

Triển Chiêu nghiến răng ken két, thật lâu sau mới nói: "Ngươi mới ngu ngốc!"

Bạch Ngọc Đường cẩn thận đánh giá ngân đao Triển Chiêu tặng, dài khoảng ba thước, thân đao khá dày, bề ngoài không có gì khác lạ, dù chưa rút ra khỏi vỏ nhưng vẫn có thể cảm nhận được độ sắc bén của nó, càng khó hiểu hơn là nó vô cùng thích hợp với hắn, mắt nhìn của Triển Chiêu thật không tệ!

Bạch Ngọc Đường dựa lưng vào thành giường, tâm tình rất tốt ghé sát vào người Triển Chiêu: "Miêu nhi, đây là cổ đao đi, có tên không?"

Triển Chiêu cuối cùng mới vặn vẹo ngồi dậy: "Cái kia… ngươi rút ra thử xem."

Bạch Ngọc Đường rút đao ra. Bảo đao trầm tĩnh bao năm xuất vỏ phát ra tiếng kêu như tiếng chim sơn ca hoan hỉ hót lên, khí tràng quanh thân Bạch Ngọc Đường bị bảo đao dẫn động, song song trải qua một phen giằng co, rốt cuộc đao khí yếu bớt. Màn giường lay động, thoang thoảng có tiếng vang như tiếng gió hồi cốc, chỉ thấy màu ngân bạch trên thân đao sáng lên, ân ẩn tỏa ra một màu xích đỏ kỳ lạ!

Hô hấp Bạch Ngọc Đường dừng lại, bật thốt ra một cái tên — "Minh Hồng!"

Triển Chiêu gãi gãi cằm, giơ ngón cái lên: "Hảo nhãn lực!"

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng vuốt ve quanh thân đao, quả thực yêu thích không muốn buông tay: "Yêu đao Minh Hồng, tiêu thất gần ngàn năm nay, Miêu nhi, ngươi tìm được ở đâu vậy?"

"Tổ truyền." Triển Chiêu đưa tay tháo Cự Khuyết xuống, đại khái cảm thấy Minh Hồng xuất vỏ, Cự Khuyết cũng khẽ rung lên.

"Triển gia chúng ta tổ truyền binh khí tương đối nhiều, lần trước không phải đã chém đứt đao của ngươi sao…" nhắc tới chuyện này, Triển Chiêu vẫn còn thấy xấu hổ ~ "Ta liền viết thư về nhà hỏi một chút, không ngờ thật sự có thứ hợp với ngươi, là cha ta sai người đưa tới."

Bạch Ngọc Đường sửng sốt: "Chẳng lẽ cha ngươi là…"

Lời còn chưa dứt, Triển Chiêu đã nhào tới bịt miệng Bạch Ngọc Đường: "Đừng nói ra!"

Bạch Ngọc Đường thuận tay tiếp được Triển Chiêu nhào tới, cảm giác hôm nay mọi việc thuận lợi, đại cát đại lợi!

Bạch Ngọc Đường cười nói: "Không nói thì không nói. Chúng ta sửa lại hành trình nghỉ tết trung thu đi, nhận được một phần đại lễ như vậy, ta phải tới bái tạ bá phụ trước mới được. Vốn đã chuẩn bị xong lễ vật, hiện tại xem ra vẫn chưa xứng đáng, bá phụ có yêu thích gì không?"

Triển Chiêu gãi cằm: "Thích sưu tầm, thích mỹ thực, thích dọa người…"

Bạch Ngọc Đường lý giải gật đầu, nhân vật trong truyền thuyết, khó tránh khỏi có vài sở thích quái lạ: "Đi gặp bá phụ xong lại cùng nhau về Hãm Không đảo, ca ca tẩu tẩu biết ngươi thích ăn hải sản, đã dành sẵn phần tốt nhất cho ngươi, cam đoan ngươi ăn xong liền không muốn về."

Triển Chiêu sờ sờ lỗ tai nóng bỏng, cứ cảm thấy lời này có chỗ nào không đúng?

Nếu có Triệu Trăn ở đây, khẳng định sẽ giúp phiên dịch — Bạch Ngọc Đường cầm được của hồi môn, sốt ruột chạy tới nhà Triển Chiêu hạ sính lễ, cầu xin nhạc phụ đại nhân cho phép, liền cấp tốc rước con mèo về dinh. Nhà chồng đã chuẩn bị sẵn yến tiệc hải sản thượng hạng, miêu nhi đam mê mỹ thực ~ về sau liền không muốn rời đi

~ (*° °*)

Trải qua một hồi tinh lực, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều có chút mệt nhọc.

Triển Chiêu rúc vào ổ chăn chuẩn bị ngủ, lại thấy Bạch Ngọc Đường cũng chui vào trong chăn của mình ngủ cùng.

Triển Chiêu nhắm mắt lại trầm mặc một chút, bỗng nói: "Sao ngươi không về giường ngươi mà ngủ?"

Bạch Ngọc Đường lặng lẽ cong cong khóe môi đáp: "Ta không có chăn."

Triển Chiêu sửng sốt: "Của ngươi đâu?" nói ra miệng mới nhớ tới, vừa rồi Bạch Ngọc Đường đã dùng chăn bọc Triệu Trăn, cũng không biết hắn mang Triệu Trăn đi chôn ở đâu rồi…[Triệu Trăn: cái gì gọi là đi chôn ở đâu?! Chờ ngươi nhớ đi cứu ta, thi thể ta đã thối rữa hết rồi!]

Bạch Ngọc Đường không chút do dự nói: "Chăn bị tên trộm ngu ngốc cuỗm đi rồi."

Khóe miệng Triển Chiêu thoáng co giật, ở trong chăn dùng khuỷu tay đẩy đẩy Bạch Ngọc Đường: "Ra ván giường ngủ đi, không thu lưu ngươi!"

Bạch Ngọc Đường nghiêng người, một phen ôm chặt Triển Chiêu đang nhích tới nhích lui: "Miêu nhi ngoan, buồn ngủ muốn chết, đừng nháo."

Chỉ còn lại tiếng Triển Chiêu nghiến răn ken két.

****

Sáng sớm hôm sau, Triệu Trăn tỉnh lại trong lòng Công Tôn, thấy cả người đều thăng hoa vô hạn…

Triệu Trăn cả hai đời cộng lại cũng hơn bốn mươi tuổi, lần đầu gặp được người có tư thế ngủ còn bá đạo hơn cả mình!

Gì mà hào hoa phong nhã? Gì mà tiên phong đạo cốt? Gì mà thành thục ổn trọng? Cái người đang chổng mông ngủ khì trước mắt, hơn nữa còn ngủ tới chảy nước miếng, còn ôm bé cọ tới cọ lui, khẳng định không phải Công Tôn tiên sinh! Tuyệt đối không phải! — Triệu Trăn nhắm mắt lại tự thôi miên bản thân.

Thừa Ảnh đã sửa soạn xong, đứng ở bên giường bất đắc dĩ nhìn Triệu Trăn, dùng khẩu hình miệng vô thanh nói: nên vào triều.

Triệu Trăn thở dài, thật muốn học tập Vạn Lịch hoàng đế Chu Dực Quân thời Minh, ba mươi năm không ra cửa cung, không để ý chuyện triều chính, không giao, không miếu, không triều, không thấy, không phê, không nói, ép buộc như vậy còn không bị mất nước, chân chính trạch nam chi thần, máy bay chiến đấu trạch nam!

Lâm triều không thể tới muộn, Triệu Trăn tuy rằng ngủ ở Khai Phong phủ thế nhưng long bào mũ miện đều để ở trong cung, bé tất yếu phải sớm hồi cung thay quần áo. Đặc biệt một lúc nữa là thời gian các đại thần vào triều, vạn nhất trên đường gặp phải vị liều chết can gián ngự sử đại thần nào, đảm bảo ngày hôm đó lỗ tai Triệu Trăn đừng hòng được thanh tịnh.

Triệu Trăn tuổi còn nhỏ, nên có một số đại thần tự cho là thông minh vì bảo toàn thanh danh ngay thẳng của mình, cả ngày vắt óc soi mói tìm lỗi của Triệu Trăn. Đến mấy việc nhỏ như hạt vừng đậu mè cũng thi nhau chít chít oa oa, chỉ thẳng mặt Triệu Trăn mà can gián. Triệu Trăn cảm thấy rất chán ghét, phiền hà, nhưng lại không thể giết chết bọn họ, chỉ có thể nhẫn.

Triệu Trăn tuy rằng trên mặt thường mang tươi cười, kỳ thật tính tình cũng không tính là tốt, đến khi Triệu Trăn hết giới hạn chịu đừng, đảm bảo đủ cho bọn họ uống hết một hồ nước.

Sau khi tan triều, việc đầu tiên Triệu Trăn làm chính là quan tâm vị Chỉ huy sứ mà Triển Chiêu chẳng may quên ở trong đại lao.

Ám vệ tới báo, từ tối qua đến sáng nay, có hai nhóm người tới ám sát vị Chỉ huy sứ này. Trong đó bắt được một nhóm người nhưng đều đã uống thuốc độc tự sát, còn một nhóm khác chính là một đám ô hợp lâm thời góp cho đủ quân số, cái gì cũng không biết. Nhóm ám vệ thẩm vấn cả một đêm, đều không thu hoạch được gì.

Triệu Trăn sờ cằm: "Tiếp tục thẩm vấn Chỉ huy sứ, phong tỏa hết mọi tin tức. Từ giờ trở đi, thị vệ coi ngục ngoài lỏng trong chặt, tất cả chỉ cho vào không cho ra, phàm là người có ý định đột nhập, tới một người bắt một người, ta không tin đám người kia có thể tu luyện thành Ninja Rùa!"

Thừa Ảnh: "Rõ."

****

Ba ngày nữa là tết Trung thu, cung nữ và nội thị đều giăng đèn kết hoa.

Triệu Trăn vừa vặn đi thăm Thái hậu. Còn chưa kịp vào phòng, đã nghe thấy bên trong truyền ra từng trận tiếng cười, có già có trẻ, đều là nữ quyến. Chuyện này thật kỳ quái, Thái hậu hàng năm đều ăn chay niệm Phật, trong cung điện bình thường đều là im ắng tĩnh mịch, khó được khi náo nhiệt như vậy.

Triệu Trăn bình thường tới đây đều không cần Phúc Tuyền thông báo, bé luôn cảm thấy đi tới đâu cũng gào khàn cổ họng trông đặc biệt ngu. Hôm nay vì chỗ Thái hậu có khách, nên mới sớm thông báo một tiếng, miễn cho người trong phòng không kịp lui ra, hoặc là va chạm nữ quyến.

Thời đại này tuy rằng dân phong cởi mở nhưng tiểu thư khuê các không thể so với bình dân nhà nghèo, đều là những người được ăn học, nên càng đặc biệt chú ý tới quy củ lễ nghi.

Triệu Trăn rất có phong độ, đứng ngoài cửa đợi một lát mới đi vào.

Cung nữ trong phòng đang sửa soạn trái cây, xem ra nhóm nữ quyến lúc nãy là vừa ăn vừa nói chuyện.

Thái hậu thấy Triệu Trăn liền cao hứng, mỉm cười giới thiệu nhóm nữ quyến trong phòng với bé: "Vương phu nhân là hảo hữu trước đây của ai gia, đây là hai nữ nhi của nàng, một hồn nhiên hoạt bát, một tri thức hiểu lễ nghĩa, đều là hảo cô nương hiếm có."

Triệu Trăn nháy mắt mấy cái, lão nương là đang muốn dẫn mối?

Không phải chứ, ta mới có bảy tuổi thôi a!

Hết chương 34

35. Quyển 3 - Chương 35

Sự thật chứng minh, dẫn mối gì đó hoàn toàn là do Triệu Trăn nghĩ nhiều.

Vương phu nhân là thê tử của Lại bộ thượng thư Vương Chí Viễn, cũng là thân tỷ tỷ của vị Dương Chỉ huy sứ xui xẻo kia.

Vương Dương thị không biết chuyện đệ đệ mình ăn hối lộ trái pháp luật, vẫn cho rằng hắn chỉ phạm lỗi nhỏ, nên muốn tới trước mặt Thái Hậu cầu tình, mong giơ cao đánh khẽ với đệ đệ mình. Vương Dương thị cho rằng, Triệu Trăn chung quy cũng chỉ mới 7 tuổi, cho dù thiên phú tuyệt luân cũng chỉ là trẻ con, tiểu hài tử nhà ai mà không nghe lời mẹ?

Suy nghĩ thì tốt, đáng tiếc nàng hoàn toàn sai hướng…

Lý Thái Hậu và Lưu Hoàng hậu trước đây, thuộc hai loại tính cách hoàn toàn bất đồng. Lưu Hoàng hậu bất an thủ đoạn quyền mưu cực nhiều, thời điểm huy hoàng nhất cơ hồ một tay nắm giữ triều chính. Nhưng Lý Thái Hậu lại tương phản, nàng là tiểu thư khuê các tối truyền thống, tuân thủ nghiêm ngặt bổn phận của mình, từ trước tới nay đều không can thiệp vào chuyện triều chính.

Chuyện Dương chỉ huy sứ bị bắt, Triệu Trăn không hề nói một lời với Lý Thái Hậu, Lý Thái Hậu cũng không hỏi tới.

Vương Dương thị thăm dò nửa ngày, hoàn toàn là ông nói gà bà nói vịt, đàn gảy tai trâu, lúc này thấy Triệu Trăn, sắc mặt phi thường xấu hổ.

Triệu Trăn thông minh thế nào, nghe mở đầu đã đoán được kết cục.

Cảm nhận được ánh mắt ý vị thâm trường của Triệu Trăn, Vương phu nhân có chút đứng ngồi không yên, nàng vốn là phu nhân nhà quan suốt ngày ru rú trong nhà, mỗi ngày chỉ bận rộn chuyện nhà cửa con cái, đối với chuyện bên ngoài hoàn toàn không rõ ràng. Lúc này nếu không phải do em dâu cùng chất nữ tới nhà khóc nháo, nàng cũng không buông tha thể diện mà chạy tới trước mặt Thái Hậu.

Có thể làm thê tử của tam phẩm kinh quan (quan kinh thành), Vương phu nhân tự nhiên không phải ngốc tử, nhưng nhà mẹ đẻ nàng chỉ còn lại mỗi mình người đệ đệ luôn hăng hái tranh đua này, nàng làm sao có thể bỏ mặc? Vương phu nhân quanh co nhắc tới đệ đệ, Triệu Trăn mỉm cười nói: "Hóa ra là vì chuyện này, hôm nay Vương phu nhân tới gặp mẫu hậu, Vương đại nhân có biết không?"

Ngữ khí Triệu Trăn không nghiêm khắc, nhưng Vương phu nhân lại có chút đứng ngồi không yên.

Em dâu không phải nói, đệ đệ chỉ là nhất thời sơ sẩy, đắc tội thị vệ do Hoàng thượng đề bạt nên mới bị giam lại sao? Vương phu nhân cho rằng vấn đề này không lớn, nên mới đáp ứng vào cung cầu tình, làm sao Hoàng thượng lại đột nhiên nhắc tới cả trượng phu nhà mình? Chẳng lẽ đệ đệ đã phạm vào tội lớn gì rồi?

Đang lúc xấu hổ, tiểu nữ nhi Vương Nhân của Vương phu nhân bỗng nhiên lên tiếng: "Hoàng thượng, ngài đừng chấp nhặt cùng nương ta, ta đã sớm nói nàng đừng tới, đều do thẩm thẩm và đường tỷ, mỗi ngày đều tới nhà ta khóc nháo ầm ĩ, nương ta cũng là không có biện pháp mới tới quấy rầy Thái Hậu nương nương."

Vương phu nhân trong lòng cảm động tiểu nữ nhi vì nàng lên tiếng, lại sợ tiểu nữ nhi không biết cách ăn nói chọc tức Triệu Trăn, ngược lại là Vương gia đại nữ nhi Vương Nhiễm đỡ lời.

"Khiến Hoàng thượng chê cười, tiểu muội Nhân Nhân trời sinh tính tình hấp tấp, ai nấy đều không có biện pháp với nàng, ta thay mặt muội muội xin lỗi Hoàng thượng." Vương Nhiễm đứng dậy chắp tay thi lễ, chậm rãi không hấp tấp không nóng nảy, ánh mắt nhìn muội muội vừa ôn hòa vừa sủng nịnh, tựa hồ là một hảo tỷ tỷ một lòng suy nghĩ vì muội muội.

Nhưng Triệu Trăn cảm giác, làm gì có hảo tỷ tỷ nhà ai sẽ ở trước mặt người ngoài lại minh bao ám tiễn tổn hại muội muội mình như vậy.

Vương Nhân đối với lý do thoái thác của tỷ tỷ mình cảm thấy vô cùng bất mãn, cuối cùng nàng vẫn giữ lễ nghi cơ bản, chỉ lặng lẽ trừng mắt lườm Vương Nhiễm một cái, lại châm chọc một câu: "Tỷ tỷ thực hiểu đạo lý." Không khí trong phòng dần ấm lại, Vương phu nhân hàn huyên thêm mấy câu liền cáo lui, trong phòng chỉ còn lại hai mẹ con Triệu Trăn như có điều suy nghĩ.

Chỉ mới mấy câu, Triệu Trăn đã nhìn thấu nội tâm của ba người nhà họ Vương.

Vì muốn câu cá lớn, Triệu Trăn cũng không phong tỏa tin tức Chỉ huy sứ bị bắt giam, Vương phu nhân chỉ cần thoáng hỏi thăm, là có thể hiểu rõ được ngọn nguồn mọi việc. Cố tình Vương phu nhân dễ bị dụ, lại dễ tin người, nói hai ba câu đã bị người châm ngòi đứng ra làm chim đầu đàn.

Dương chỉ huy sứ bị bỏ tù, là chuyện vô cùng quỷ dị, ngay cả quan viên trong triều cũng không dám hỏi nhiều, huống chỉ là một nữ tắc nhân gia.

Hai nữ nhi nhà họ Vương cũng thuộc dạng bằng mặt mà không bằng lòng.

Bề ngoài nhìn vào, Vương Nhân giống như ấu nữ bị chiều hư, còn Vương Nhiễm lại là hảo tỷ tỷ cao nhã đoan trang hiểu đạo lý. Vương Nhân gây họa, còn bắt tỷ tỷ mình đi sau giải quyết cho, mà nàng chẳng những không cảm kích, còn thấy rất bất mãn với tỷ tỷ mình, may mắn tỷ tỷ Vương Nhiễm hiểu lý lẽ không so đo với tiểu muội muội.

Thật ra, phản ứng của Vương Nhân mới là chuẩn xác!

Lúc ấy, Vương phu nhân không xuống đài được, hai nữ nhi ắt phải có một người hi sinh thân mình, cấp mẫu thân một cái bậc thang. Vương Nhân tuy rằng diễn đạt không tốt, nhưng cũng là một mảnh chân tâm vì mẫu thân, Triệu Trăn cũng không đến mức chấp nhặt với tiểu cô nương. Ngược lại Vương Nhiễm tâm tư bất chính, khi mẫu thân gặp nạn nàng lại tỏ ra thờ ơ lạnh nhạt, thậm chí không dấu vết còn đạp muội muội một cước, nhìn thế nào cũng thấy có chút kỳ quái.

Hơn nữa Vương Nhân chán ghét tỷ tỷ mình cũng là có đạo lý.

Nếu có người cả ngày lén lút tổn hại ngươi, trong tối ngoài sáng bắt ngươi làm đá kê chân, cho dù ngươi nhất thời không phản ứng lại được, cũng khó tránh khỏi theo bản năng nhìn người ta không vừa mắt. Vương Nhân tuy rằng tâm nhãn không nhiều, nhưng cũng không phải ngốc tử, một lần hai lần bị tỷ tỷ đạp lên đầu, trong lòng sao có thể không có oán khí?

Rõ ràng là tỷ muội ruột thịt, lại ở trước mặt người ngoài nháo thành như vậy, đích thực không tốt.

Triệu Trăn bĩu môi, lại nghe thấy Thái Hậu thở dài một tiếng: "Cảnh còn người mất a…"

Nghe ra vô tận phiền muộn trong giọng lão nương, Triệu Trăn nhanh chóng dùng lời ngon tiếng ngọt dỗ dành.

****

Từ trong cung đi ra, Triệu Trăn lại muốn tới Khai Phong phủ cọ cơm.

Trong cung có thể bồi Triệu Trăn ăn cơm cũng chỉ có Lý Thái Hậu, thế nhưng Thái Hậu nương nương chỉ ăn chay, Triệu Trăn không có thịt liền không vui, hai người căn bản không ăn cùng một bàn. Triệu Trăn một mình ăn cơm không thú vị đến bữa cơm liền muốn chạy tới Khai Phong phủ. Ngự trù trong cung khóc tới dập cả bếp lò, cả ngày lấy khăn lau nước mắt rửa mặt — đồng dạng là đầu bếp, vì sao Hoàng thượng cứ phải tới Khai Phong phủ cọ cơm, ngài không thích cơm ta làm sao?

Điểm này, ngự trù cùng thái y đại khái có thể tìm được tiếng nói chung.

Bởi vì thái y cũng rất buồn bực, đồng dạng là đại phu, Hoàng thượng vì sao cứ nhờ Công Tôn xem bệnh, sao không tới tìm chúng ta xem bệnh chứ?

Triệu Trăn tới Khai Phong phủ, trước tiên đi tìm Triển Chiêu, đi vào trong viện của Triển Chiêu, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường đang nằm trên ghế mây kê dưới tàng cây, bộ dạng vô cùng thảnh thơi. Triệu Trăn bĩu môi, đối với hành vi vứt bỏ bé tối hôm qua của Bạch Ngọc Đường cảm thấy phi thường bất mãn, không quá nhiệt tình gọi một tiếng: "Bạch đại ca."

Bạch Ngọc Đường quay đầu, tặng kèm cho Triệu Trăn một nụ cười tươi rói như xuân về hoa nở: "Mới ra một lô điểm tâm mới, có muốn ăn thử không?"

Σ(° °|||) ế ế, Bạch Ngọc Đường cười với ta a!

Triệu Trăn sợ tới mức lui về sau ba bước lớn, theo bản năng trốn ở phía sau thị vệ, cảnh giác nhìn Bạch Ngọc Đường: "Ngươi có âm mưu gì?!"

Bạch Ngọc Đường ánh mắt bất đắc dĩ, khóe miệng vẫn mang theo tươi cười: "Vừa rồi có người báo án, Triển Chiêu đã tới hiện trường, rất nhanh sẽ trở về." lại đưa điểm tâm thơm ngào ngạt cho Triệu Trăn nói: "Cơm chiều hôm nay muộn hơn nửa canh giờ, chỉ sợ ngươi không nhịn được đói, ăn chút điểm tâm lót dạ đi."

Triệu Trăn cầm điểm tâm mặt đầy mờ mịt — đây là cái tình huống gì? Bạch Ngọc Đường hôm nay thực buồn nôn…

Triệu Trăn sờ sờ cằm, đi vòng quanh Bạch Ngọc Đường hai vòng, vẫn cảm thấy không đúng chỗ nào đó? Hình như thừa ra cái gì thì phải?

Nháy mắt mấy cái, bỗng nhiên nhìn thấy ngân đao Bạch Ngọc Đường đang ôm trong ngực, khóe miệng Triệu Trăn thoáng co giật: "Bạch đại ca, đao này…"

Bạch Ngọc Đường cười mà không nói, tươi cười càng thêm sáng lạn, tự xưng Thần Vực đi ba bước bách hoa nở rộ!

Đao này khẳng định là Triển Chiêu tặng! — Triệu Trăn giây lát hiểu ra.

Khó trách tâm tình lại tốt đẹp như vậy, nguyên lại nhận được tín vật định tình ! Í… khoan đã khoan đã, nói như vậy người tối hôm qua đem bé vứt bỏ đến cùng là ai? Ngại bé vướng bận đến cùng là ai? Triệu Trăn càng nghĩ càng cảm thấy nhức đầu nha, nhân sinh không có CP thực là cú! (° ° (Jer: Ám vệ luôn giang rộng vòng tay đón chào với em >////<>

Triệu Trăn ngồi xổm góc tường tàn phá cây cỏ, Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên nói: "Hà bao trên thắt lưng ngươi đâu?"

Triệu Trăn sửng sốt, đứng dậy sờ soạng quanh thắt lưng một vòng, hà bao quả nhiên không thấy.

Tuy rằng không phải hà bao trọng yếu gì, nhưng cũng là tay nghề nội tạo, bên trong có hình Long Văn thêu ẩn, không thể tùy ý loạn ném. Triệu Trăn ngửa đầu nghĩ nghĩ: "Chắc là khi xuống xe cọ rớt, ta tới cửa sau tìm xem."

Bạch Ngọc Đường đơn giản rảnh rỗi vô sự liền đi cùng Triệu Trăn tìm xem.

Hai người tới cửa sau, xe ngựa của Triệu Trăn đã tiến vào chỗ để, xa phu và thị vệ canh gác đều nói không thấy cái hà bao nào.

Triệu Trăn và Bạch Ngọc Đường liếc nhau, đều có chút nghi hoặc — thiệt kỳ quái, khắp Khai Phong phủ từ trên xuống dưới ai nấy đều chính trực liêm khiết, đừng nói rơi đồ, ngay cả bạc rơi trên mặt đất cũng không ai nhặt. Hai người đã ở trong Khai Phong phủ được mấy tháng, bất kể rớt thứ gì, chỉ cần quay lại tìm khẳng định có thể tìm được.

Triệu Trăn mời ra Vượng Tài vương tinh nhân duy nhất trong Khai Phong phủ.

Đừng thấy Vượng Tài có cái tên quê mùa mà lầm, bản lĩnh tìm đồ khắp kinh thành đều là hạng nhất! khắp Khai Phong thành nó nhận đệ nhị, chỉ có Bao đại nhân dám nhận đệ nhất! Bất đồng là, Bao đại nhân tìm vật dựa vào trinh thám, Vượng Tài tìm vật dựa vào cái mũi, một chó một người bọn họ ngoại trừ màu da màu lông đen xì y như nhau thì không còn điểm nào giống nhau.

Vượng Tài sán lại ngửi ngửi mùi trên người Triệu Trăn, tại chỗ quay tròn ba vòng, bỗng nhiên chạy nhanh về một hướng. Triệu Trăn, Bạch Ngọc Đường cũng nhanh chóng chạy theo, phát hiện Vượng Tài một đường ngửi ngửi một chút, lại chạy thẳng tới viện tử của Triển Chiêu. Ở cửa viện, Triển Chiêu đang nói chuyện với Điệp Vũ, cự ly quá xa không nghe rõ nói gì.

Triệu Trăn yên lặng đỡ trán: nữ nhân này so với ta càng muốn tìm chết hơn a…

Quả nhiên, độ ấm trên người Bạch Ngọc Đường đột nhiên tụt xuống âm độ, từ xuân về hoa nở nháy mắt biến thành gió lạnh buốt xương. Triệu Trăn gãi gãi mũi, vừa định nhắc nhở Triển Chiêu, chỉ thấy Vượng Tài phi thân một phát ~ dùng sức đụng ngã Điệp Vũ đang dính trên người Triển Chiêu, Điệp Vũ "ai nha" một tiếng rồi bổ nhào xuống đất…

Vượng Tài cũng mặc kệ người vừa té lăn quay là nam hay nữ, móng vuốt đen xì cào cào trên người Điệp Vũ, từ trong tay áo Điệp Vũ moi ra cái hà bao của Triệu Trăn. Vượng Tài gặm cái hà bao mang tới cho Triệu Trăn, còn giống như đòi thưởng mà cái đuôi liều mạng quẫy tít, trên mặt hai người Triệu Trăn và Bạch Ngọc Đường tươi cười thấy rõ, trừ cười toe toét cũng là cười toe toét.

Triệu Trăn và Bạch Ngọc Đường đồng thời vươn tay xoa xoa đầu Vượng Tài — Vượng Tài, làm hay lắm!

Triển Chiêu muốn đỡ Điệp Vũ dậy, lại bị Bạch Ngọc Đường giữ chặt không buông tay, Triệu Trăn cười tủm tỉm bổ thêm một đao: "Sư phụ, đều nói nam nữ thụ thụ bất thân, ngươi mà đỡ Điệp Vũ cô nương một thân trong sạch dậy thì nhất định phải chịu trách nhiệm tới cùng, dứt khoát cưới nàng luôn đi."

(*||| Ngàn, ngàn vạn lần không cần! Triển Chiêu lập tức lùi về sau ba bước lớn, giơ hai tay lên tỏ ra mình vô cùng trong sạch.

Điệp Vũ hận tới mức hàm răng nghiến đau, vừa giả bộ khóc vừa dùng tay áo che lại khuôn mặt vặn vẹo.

Triệu Trăn lắc lắc hà bao trong tay nói: "Cái này sao lại ở trên người ngươi?"

Điệp Vũ khóc trông vô cùng ủy khuất: "Tiểu công tử lời ấy là ý gì? Chẳng lẽ cho rằng tiểu nữ ăn trộm, tiểu nữ chỉ nhặt được một cái hà bao, rất giống cái hôm qua công tử mang theo, nên mới mang tới trả lại cho tiểu công tử." Điệp Vũ bộ dạng nhẫn nhục chịu đựng: "Hà bao đã trả lại, tiểu nữ cáo từ!"

Điệp Vũ khóc chạy, Triển Chiêu lại nhíu mày hỏi Triệu Trăn: "Không phải mỗi ngày ngươi đều đổi một cái hà bao mới sao?"

Trong hà bao của Triệu Trăn thường xuyên chứa đầy đường quả và kẹo bánh các loại, để thuận tiện bé tùy thời đói bụng lấy ra ăn. Bởi vì để lâu đường sẽ chảy ra dính chặt trong túi, nên mỗi ngày nhóm nội thị đều sẽ thay một cái hà bao mới, cái cũ đem đi tẩy rửa. Các hà bao chuẩn bị cho bé đều có hoa văn khác nhau, Điệp Vũ làm sao biết chắc là của Triệu Trăn?

Bạch Ngọc Đường nói: "Chỉ có một thứ sẽ không thay đổi."

Triệu Trăn và Triển Chiêu liếc nhau, trăm miệng một lời: "Nội tạo!"

****

Vương phu nhân kinh hồn táng đảm quay về nhà, không dám giấu diếm trượng phu, đem chuyện diện thánh nói lại một lần.

Vương Chí Viễn tức khí tới mặt mũi trắng bệch, ngón tay chỉ thẳng vào Vương phu nhân run a run: "Nàng, nàng cái đồ…!"

Đây chính là sự bất tiện của đám thư sinh, muốn mắng người cũng không tìm được tiết tấu chính xác, ngôn ngữ mắng chửi thì nghèo nàn, hơn nữa Vương phu nhân cũng chủ động nhận sai: "Phu quân đừng chọc tức thân mình, ngàn sai vạn sai đều là lỗi của thiếp, thiếp thấy tính tình Hoàng thượng ôn hòa, không giống người dễ nổi giận…"

Vương Chí Viễn thở dài, Hoàng thượng đích xác sẽ không khó xử thê nhi nhà mình, thế nhưng có thể người sẽ hoài nghi Vương Chí Viễn hắn lửa cháy đổ thêm dầu, thực không dễ phỏng đoán Đế tâm: "Nàng thì hiểu cái gì, có thời gian thì hảo hảo quản giáo nữ nhi đi!"

Vương phu nhân xấu hổ: "Phu quân an tâm, thiếp nhất định sẽ hảo hảo quản giáo Nhân Nhân."

"Không phải Nhân Nhân, là Nhiễm Nhiễm." Vương Chí Viễn là người khôn ngoan tinh trí, chỉ một ánh mắt đã nhìn thấu tâm tư đại nữ nhi nhà mình: "Về sau nàng không được cho Nhiễm Nhiễm ra ngoài nữa, nhi tử của bạn học ta sang năm khoa cử, ông ấy cũng đã đề nghị vài lần với ta muốn thú Nhiễm Nhiễm cho nó, sau này ta sẽ đáp ứng."

Vương phu nhân cả kinh: "Đây, đây là làm sao…"

Vương Chí Viễn lắc đầu: "Nàng đừng hỏi, về sau em dâu và chất nữ nàng có tới, đừng cho bọn họ vào cửa."

"A…" Vương phu nhân có chút do dự: "Dù sao cũng là ruột thịt thân thích, lạnh nhạt như vậy quá không tốt đi."

"Không tốt?" Vương Chí Viễn cười lạnh: "Khi bọn họ xúi giục nàng tiến cung cầu tình, có nghĩ tới tỷ tỷ là nàng không, có từng nghĩ tới tỷ phu là ta không? Còn về đệ đệ kia của nàng… Nàng coi như không có người đệ đệ này đi!"

Hết chương 35

36. Quyển 3 - Chương 36

Từ xưa tới nay, người Z quốc khi tới các ngày lễ tết đều thích quây quần vui vẻ bên nhau, năm nay là cái tết Trung thu đầu tiên sau khi Triệu Trăn đăng cơ. Các quan viên phân tán ở khắp nơi đều rất nể tình,

phàm là người có thể tới đều tới đông đủ, thật sự cản không nổi, những người ở xa còn chuẩn bị hậu lễ đưa tới trước.

Bởi vì sau tết Trung thu sẽ có vài ngày luân phiên nhau nghỉ, buổi lâm triều ngày rằm tháng tám càng đặc biệt náo nhiệt.

Ngày lễ ngày tết, cả triều văn võ bá quan miệng giống như được quết mật đường, thi nhau ra sức ca tụng công đức, đem Triệu Trăn tung hô thành Chân Long tại thế, thiên cổ minh quân. Thực ra trong lòng bất cứ ai đều biết, nhóm văn võ bá quan đều dựa theo trình tự thuận miệng mà nói, Triệu Trăn nghe tai trái ra tai phải hoàn toàn không để trong lòng.

Tiên đế bỗng nhiên băng hà, Triệu Trăn vội vàng đăng cơ ổn định triều chính, nhiều văn võ bá quan còn chưa kịp gặp mặt. Lúc này tết Trung thu, Triệu Trăn có muốn trốn cũng không thoát, liên tục tiếp kiến vô số đại thần đường xa mà tới, cười đến sái quai hàm, miệng nói khách khí muốn rụng răng.

Làm Hoàng đế kỳ thật cũng không dễ dàng, trừ kỹ năng cơ bản như chiêu hiền đãi sĩ ra còn phải gặp người nói tiếng người gặp quỷ nói tiếng quỷ, mỗi ngày chưng ra bộ mặt thâm tàng bất lộ, nói ra mấy lời huyền diệu khó giải thích kỳ thật đến chính mình cũng không hiểu nó là cái gì, đồng thời làm bằng hữu cả với trung thần và gian thần, khó khăn thế nào có thể nghĩ…

Trừ bỏ tâm tư mệt mỏi, Triệu Trăn còn gặp được nhân vật lừng danh trong truyền thuyết – Bàng thái sư.

Trong nguyên tác, Bàng Cát Bàng thái sư là đại hỗn đản tội ác tày trời, kết bè kết cánh hành hung đàn áp dân thường phóng túng xa hoa dâm dật vu hãm trung lương, còn hãm hại sự nghiệp của Bao Chửng suốt đời không thành, loại ác ôn này quả thực chết không luyến tiếc. Thế nhưng tiểu thuyết dù sao cũng là hư cấu, trong cuộc sống hiện thực ai mà không có ưu diểm? Cho dù có là tử tù tội ác chất chồng, trước khi bị tử hình cũng sẽ có vài người vì hắn mà tiếc hận.

Đương nhiên, hiện tại Bàng Cát còn chưa phải là Bàng thái sư quyền khuynh triều dã, chỉ được ân phong Bình Dương hầu, tiên đế cắt cử hắn làm Hà Dương thông phán.

Thông phán, bình thường đều do Hoàng đế trực tiếp cắt cử, nhiệm vụ chủ yếu chính là phụ tá Quận chính, có thể coi như chức phó Tri châu. Quyền lực không lớn không nhỏ, có quyền được trực tiếp báo cáo thẳng lên Hoàng đế, cũng coi như là địa phương nhất bá. Người có thể ngồi vững ở vị trí này đều là ái tướng tâm phúc của Hoàng đế.

Bàng Cát hiện tại khoảng hơn 40 tuổi, trung niên phát tướng nên dáng người hơi mập, diện mạo chẳng những không đáng khinh như trong nguyên tác miêu tả mà ngược lại bộ dạng chính khí lẫm liệt, mặt mày sáng sủa, quả thực chính là khuôn mẫu đại diện cho giới trung thần! Lần này tới diện thánh, Bàng Cát không dẫn theo ái nữ Bàng Viện diễm danh Viễn Dương, cũng không dẫn theo tiểu nhi tử Bàng Dục tiếng xấu lan xa mà dẫn theo đại nhi tử Bàng Thống do thê tử nguyên phối sở sinh.

Bàng Thống từ nhỏ mất mẹ, sau khi phụ thân tái giá đã rời nhà đi tòng quân, từ đó tới giờ vẫn luôn ở vùng Tây Bắc giáp Tây Hạ, Đại Liêu, nhiều lần giao tranh tác chiến, tuổi còn trẻ đã lập nhiều chiến công hiển hách, chưa tới ba mươi tuổi đã được phong quan tứ phẩm, được tiên đế thân thiết xưng là 'Phi Tinh tướng quân'.

Vẫn nghe nói Bàng Thống tính tình quái gở, không bao giờ thấy lai vãng cùng ai, ngay cả cung yến cũng lười tham gia. Hơn nữa Bàng Thống và sinh phụ Bàng Cát có quan hệ không hòa thuận, hơn mười năm ngang qua gia môn cũng không thèm vào, hôm nay sao lại hứng lên tới đây vậy?

Khi Triệu Trăn và Bàng Cát đang hàn huyên với nhau, Bàng Thống tựa như lão tăng nhập niết bàn không nói một lời. Triệu Trăn hỏi hắn, hắn cũng chỉ dùng vài chữ để trả lời, so với Bạch Ngọc Đường mỗi khi tâm tình không tốt càng thiếu ngôn ít ngữ hơn. Nếu nói Bàng Thống vô lễ, cố tình hắn cử chỉ cung kính, lễ nghi đúng mực không tìm ra được tật xấu nào, chỉ là cái thái độ này… Nên nói là hắn thong dong? Hay là khinh mạn đây?

Triệu Trăn hướng tầm mắt nghi hoặc về phía Bàng Cát, mặt Bàng Cát đều tái xanh, ông ta cũng coi như nhân vật khôn khéo mẫn tiệp, sao lại sinh được một đứa con giống như tảng dá dưới chân cầu thế này – vừa thối vừa cứng! Bàng Cát miễn cưỡng hàn huyên thêm hai câu, liền lôi kéo nhi tử nhanh chóng cáo từ.

Đúng lúc này, Bàng Thống bỗng nhiên có động tác.

Bàng Cát nheo mắt, chỉ thấy đại nhi tử không bớt lo nghiêm túc quỳ xuống trước mặt Hoàng thượng: "Mạt tướng có chuyện muốn thỉnh cầu Hoàng thượng."

Triệu Trăn sửng sốt một chút nói: "Bàng tướng quân có chuyện gì cứ nói, đừng ngại."

"Ở trước mặt Hoàng thượng không được làm càn!" Bàng Cát vừa tức vừa gấp, nếu không phải sợ thất kính trước mặt Hoàng đế, ông đã sớm nổi điên xông lên đánh thằng con này một trận rồi!

Bàng Thống không nhìn cha hắn, mở miệng nói thẳng: "Bà vú của mạt tướng bị bệnh nặng, không lâu nữa sẽ rời nhân thế. Thần y nói, nếu có Chân Long huyết làm thuốc dẫn, có lẽ sẽ cứu được bà vú một mạng. Mạt tướng cả gan, cầu xin một giọt máu trên tay Hoàng thượng!"

Lời này vừa nói ra miệng, Triệu Trăn sửng sốt, Phúc Tuyền sửng sốt, nhóm nội thị đều sửng sốt, Bàng Cát mặt xám như tro tàn.

Tuy rằng một giọt máu không tính là gì, nhưng lá gan Bàng tướng quân cũng quá lớn đi.

Kêu Hoàng thượng lấy một giọt máu cứu bà vú? Trực tiếp ban cho ngươi tội danh bất kính, làm thịt ngươi cũng không oan uổng!

Bàng Cát bùm một tiếng quỳ trên mặt đất, mồ hôi lạnh toát ra: "Hoàng thượng bớt giận, Hoàng thượng bớt giận…"

Bàng Cát trong lòng ra sức mắng chửi đại nhi tử không bớt lo. Người khác đều nói trưởng tử nhà hắn có tiền đồ, ấu tử bị chiều hư, thế nhưng trong mắt hắn, cho dù tiểu nhi tử Bàng Dục có vô lại khốn khiếp đến mấy cũng không thể gây ra họa lớn, không khiến ông bớt lo cũng không muốn ông chết sớm như thằng này!

Ba ngày trước, đại nhi tử bỏ nhà đi mười năm đột nhiên trở về, Bàng Cát không cảm thấy kinh hỉ chỉ cảm thấy trong lòng bất ổn, mí mắt loạn nhảy. Nghe nói đại nhi tử muốn Chân Long huyết, Bàng Cát tức giận tới trước mắt tối sầm, hận không thể đánh cho tên xú tiểu tử này chui lại vào bụng mẹ! ( )

Nếu là người ngoài, Bàng Cát khẳng định sẽ mật báo lên Hoàng thượng, người đại bất kính như thế, xét nhà diệt tộc cũng không đủ!

Nhưng cố tình… tìm chết lại là con ruột nhà mình, chuyện này không thể nói ra được a!

Bàng Cát tự cho là tương đối hiểu đại nhi tử nhà mình, dựa theo tính cách thẳng thắn của nó, rất có khả năng ở trước mặt Hoàng thượng 'bùm bùm' quỳ xuống, trực tiếp nói ra yêu cầu bất kính. Nếu chọc Hoàng thượng tức giận, lại bị người hữu tâm lợi dụng, toàn gia Bàng thị bọn họ đều không thoát được đi!

Bàng Cát trong lòng rõ ràng, đại nhi tử sở dĩ tìm tới ông, không phải là muốn dò hỏi ý kiến ông mà là vì: nếu dùng chức tứ phẩm võ quan muốn bái kiến Hoàng thượng khẳng định sẽ phải cùng diện thánh với các võ quan khác. Mà với tước danh Bình Dương hầu, ông có thể dẫn Bàng Thống một mình vào diện thánh.

Mục đích của Bàng Thống tới gặp ông rất minh xác – hoặc là ngươi dẫn ta đi, hoặc là ta nói ra trước mặt mọi người, ngươi xem thế nào thì làm đi.

( ) Ai u, lão tử đã tạo nghiệt gì a….

Bàng Thống đã lên chức quan tứ phẩm, cho dù là Bàng Cát cũng không thể cứng rắn ép buộc hắn không được diện thánh.

Cân nhắc lợi hại về sau, Bàng Cát chỉ có thể kiên trì cùng nhau tới, vạn nhất Hoàng thượng mất hứng, ông còn có thể giúp chắn đỡ. Không ngờ ngăn trái chặn phải vẫn không cản được, Bàng Thống đến cùng vẫn nói thẳng ra miệng, Bàng Cát đứng bên cạnh theo bản năng ôm đầu, rất muốn dùng trán đo độ cứng với sàn nhà.

Nếu là vị Hoàng đế khác, nói không chừng đã nổi giận không kiềm được, chỉ là Triệu Trăn lại cảm thấy chuyện này không quan trọng. Kiếp trước một lần hiến máu mất 200cc bé đều vui vẻ, chỉ là một giọt máu cũng không sao. Triệu Trăn nghĩ nghĩ, đưa móng vuốt về phía Bàng Thống: "Một giọt có đủ không, lấy nhiều chút cũng không sao."

(*|||

Bàng thái sư hóa đá. Phúc Tuyền và nhóm nội thị đều sợ ngây người, sát khí của Thừa Ảnh từ xa đã có thể cảm nhận được.

Bàng Thống có chút kinh ngạc: "Đa tạ Hoàng thượng, thần y nói chỉ một giọt là đủ rồi." Bàng Thống thật sự là người ngay thẳng, Triệu Trăn đồng ý, hắn đúng là dám làm. Triệu Trăn chỉ cảm thấy ngón trỏ đau xót, Bàng Thống tùy thân mang theo bình ngọc để chứa ngân châm có một giọt máu.

Triệu Trăn xăm xoi ngón tay, phát hiện sau khi rút ngân châm ra viết thương nhỏ xíu đã liền ngay lập tức.

Từ sau khi ăn Vấn Tâm, eo không mỏi, chân không đau, bò lên long ỷ cũng không mệt, cảm giác thân thể lúc nào cũng bổng bổng đát (khỏe khỏe)!

|* '| Hê hê, không bao giờ nữa… phải lo lắng ta sẽ sớm thệ tráng niên mệt chết a

~Triệu Trăn nói với Bàng Thống: "Bàng tướng quân đừng trách trẫm lắm miệng, thần y ngươi tìm có đáng tin không? Vạn nhất tin lầm lang băm, phí tiền còn đỡ, chỉ sợ chậm trễ cứu chữa bệnh tình của bà vú. Khai Phong phủ có vị Công Tôn tiên sinh, đó mới là thần y chân chính, mẫu hậu ta bị bệnh sáu bảy năm, Công Tôn tiên sinh chỉ cần sáu bảy ngày đã trị dứt điểm, có cần trẫm dẫn ngươi đi không?"

Mọi người còn đang trợn tròn mắt, Bàng Thống đã ôm quyền nói: "Đa tạ Hoàng thượng." Ngụ ý, cư nhiên không chút khách khí đáp ứng.

Triệu Trăn tâm tư phức tạp, nên rất hâm mộ người nào thẳng thắn thành khẩn, vì vậy mà đối với Bàng Thống ít nói rất có hảo cảm. Quay sang cười với Bàng Cát vẫn đang đổ mồ hôi lạnh: "Bàng đại nhân mau đứng lên đi, đại công tử hiếu tâm khả gia, Bàng đại nhân có nhi tử như thế, phu phục hà cầu (còn cầu gì nữa)." Ngươi xác định không phải đang châm chọc đấy chứ?

Bàng Cát chỉ có thể cười khổ — Có đại nhi tử như vậy, ông đã giảm thọ mười năm rồi đi. Đại nhi tử đích xác hiếu thuận, đáng tiếc từ trước tới nay đều không hiếu thuận với ông, nếu ông bệnh sắp chết, nó không những không mạo hiểm xin Chân Long huyết, mà ngược lại còn tới trước mộ mẫu thân nó thắp hương chúc mừng nữa kìa…

****

Triệu Trăn là người giữ lời.

Trong cung đều vội vàng chuẩn bị cho cung yến diễn ra vào buổi tối, bé dù sao cũng không giúp được gì, đành dẫn Bàng Thống tới Khai Phong phủ.

Thừa Ảnh tự nhiên cũng đi cùng Triệu Trăn. Triệu Trăn ngồi xe ngựa, Bàng Thống cưỡi ngựa đi bên cạnh. Thừa Ảnh vừa đánh xe vừa hung hăng trừng mắt lườm Bàng Thống, Bàng Thống thẳng tắp ngồi trên lưng ngựa, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng không bi không hỉ, hoàn toàn là bộ dạng thờ ơ hờ hững.

Ngược lại Thừa Ảnh một đường trừng mắt lườm lườm, mắt mỏi khô ráp, đón gió rơi lệ…

Triệu Trăn và Bàng Thống vừa tới cửa, lại gặp Vương Triều Mã Hán đang vội vàng đi ra ngoài. Trong tay Mã Hán còn xách theo một rổ hoa quả, hai người chào hỏi Triệu Trăn, Mã Hán đưa rổ hoa quả tới trước mặt bé, cho bé lấy quả ăn: "Hoàng thượng đến không đúng lúc rồi, Triển đại nhân vừa ra ngoài làm án, Bạch thiếu hiệp cũng không ở đây."

Triệu Trăn cười nói: "Hôm nay ta tới tìm Công Tôn tiên sinh, tiên sinh có đây không?" Triệu Trăn cũng không khách khí với bọn họ, lấy ra ba quả quýt, giữ cho mình một quả, một quả nhét vào tay Thừa Ảnh, quả cuối cùng tùy tay ném cho Bàng Thống.

Bàng Thống tiếp được quả quýt nghênh diện bay tới, thần sắc vô cùng kì diệu.

Vương Triều nói: "Vừa rồi thuộc hạ thấy tiên sinh đang thái củ cải, còn giờ thì không biết."

Triệu Trăn khiếp sợ: "Sao tiên sinh lại thái củ cải, chẳng lẽ muốn bỏ y theo trù?"

Mã Hán đánh Vương Triều một cái, nói với Triệu Trăn: "Hoàng thượng đừng nghe tên lỗ mãng này bịa chuyện, tiên sinh đang thái nhân sâm điều chế dược."

Mọi người: "…"

****

Bàng Thống hàng năm đều ở tái ngoại, lần đầu tới Khai Phong phủ, tự nhiên muốn diện kiến Bao đại nhân.

Rất may, hai người gặp được Công Tôn trong thư phòng của Bao đại nhân, sau một phen hàn huyên, Bàng Thống thuyết minh ý đồ đến.

Nghe Bàng Thống nói phải có Chân Long huyết làm thuốc dẫn, lúc ấy mặt Công Tôn đen xì: "Chó má Chân Long huyết! Ngươi tìm lang băm ở chỗ nào đó hả?!"

Công Tôn bình thường là người tư văn nhã nhặn, chỉ khi đụng tới phương diện chuyên môn mới tạc mao, khi nổi điên còn có thể văng tục như lưu manh.

Triệu Trăn vô tội bĩu môi: "Chân Long huyết đang đứng đây nè! Ta mới không phải chó má."

Bao Chửng tuy rằng y thuật bình thường nhưng cũng không tin chuyện quái lực loạn thần gì đó, khuyên Bàng Thống nên cân nhắc lại.

Bàng Thống nghĩ nghĩ, nói lại chứng bệnh của bà vú cho Công Tôn nghe: "Vốn chỉ là bệnh phong hàn bình thường, không hiểu vì sao càng ngày càng nặng, nửa tháng trước còn không thể xuống giường được, ta đã mời rất nhiều đại phu, chỉ có vị thần y kia nói có Chân Long huyết làm dược dẫn sẽ khỏi bệnh, nói vậy là lừa đảo sao?"

Công Tôn ngẫm lại nói: "Nghe giống bệnh nhà giàu, bà vú của ngươi có phải dáng người mập mạp hoặc thường xuyên dùng thuốc bổ không?"

Bàng Thống lắc đầu: "Bà vú gầy như que củi, hơn nữa tiêu pha cần kiệm, từ trước tới nay đều không dùng thuốc bổ."

Công Tôn gãi cằm: "Thế thì kì thật, rõ ràng là chứng bệnh không thể hấp thu thuốc bổ…"

Bàng Thống sửng sốt: "Nếu người bị phong hàn, ăn cả cây nhân sâm ngàn năm, sẽ thế nào?"

Công Tôn thuận miệng nói: "Nếu ăn một sợi râu của nhân sâm ngàn năm có thể bồi bổ cả một con trâu, còn ăn cả cây…"

Lời đang nói dở, Công Tôn bỗng dừng lại, trong phòng một mảnh trầm tĩnh, mọi người theo bản năng khóe miệng co giật. Sau một lát, chỉ thấy Công Tôn túm cổ áo Bàng Thống lắc liên tục: "Ngươi ngươi ngươi ngươi ngươi!!!!!!!! Ngươi cho bà ấy ăn nhân sâm?????? Còn Ăn ! Cả ! Cây!!!!!!"

Bàng Thống cao hơn Công Tôn hai cái đầu, bị hắn túm cổ áo chỉ biết khom lưng, con ngươi trầm tĩnh lướt qua một tia xấu hổ.

Bàng Thống: "Ân."

Triệu Trăn nháy mắt phúc chí tâm linh (khi vận may tới, con người bỗng linh hoạt khôn ngoan hơn) — vị Bàng tướng quân này, không chỉ đối nhân xử thế rất tra mà ngay cả chút thường thức sinh hoạt cũng không có.

****

Lại nói về Triển Chiêu, gần đây hắn rất buồn bực.

Hai ngày nay, trong thành thường xuyên phát sinh chuyện hài tử mất tích, toàn bộ đều là tiểu nam hài không tới mười tuổi. Từ tiểu khất cái ăn xin cho tới hài tử nhà tầm thường dân chúng, thậm chí một ít ấu tử của nhà quan to quyền quý… điểm giống nhau chính là, đám hài tử này đều mất tích trong khu chợ náo nhiệt.

Lúc đầu, mọi người còn cho rằng tiểu hài tử bị bọn buôn người bắt cóc, ai ngờ một ngày sau mấy tiểu hài tử này đều quay về! trên người không có thương tổn, chỉ là vẻ mặt ngơ ngác giống như bị mất hồn, Công Tôn đã kiểm tra, nói tất cả đều bị uy dược, vài ngày sau có thể tự khôi phục lại.

Tuy rằng tiểu hài tử đã quay về nhưng Triển Chiêu vẫn cảm thấy có điều gì đó bất ổn.

Triển Chiêu tới từng nhà có trẻ mất tích hỏi thăm, cha mẹ tụi nhỏ đều nói là: hùng hài tử này trước kia đều nghịch ngợm, ba ngày không đánh nhau thì làm vỡ ngói, hiện tại bỗng nhiên trở nên nghe lời, hiểu chuyện, bảo nó làm gì nó cũng làm, kính trên nhường dưới cũng không cãi lại cha mẹ.

Nhóm dân chúng đều lan truyền nhau – hài tử là được thần tiên mang đi, thần tiên dạy hài tử hư trở thành hảo hài tử, sau khi trở thành hảo hài tử sẽ trả lại.

Loại tin đồn này, Triển Chiêu không tin, trên đời này làm gì có vị thần tiên nào ăn no rửng mỡ như vậy.

Hết chương 36

37. Quyển 3 - Chương 37

Trong thành, hài tử trên dưới mười tuổi vô cớ mất tích, ngày hôm sau lại tự mình về nhà, trên người không thụ thương, chỉ là đầu óc có chút không rõ ràng. Hơn nữa, hài từ vốn bướng bỉnh hay gây sự sau khi rời nhà một ngày đột nhiên trở nên thông minh hiểu chuyện, nhóm dân chúng đều lén lan truyền — hài từ được thần tiên lĩnh đi, thần tiên đem hài tử hư dạy thành hảo hài tử, lại đưa hảo hài tử trở về.

Tin đồn như thế, Triển Chiêu tự nhiên không tin.

Trên đời nào có thần tiên ăn no rửng mỡ tới vậy, khẳng định là người nào đó, vì một mục đích nào đó mà dùng thủ thuật che mắt!

Triển Chiêu mang theo tầng tầng tâm sự trở lại Khai Phong phủ, đem những nghi hoặc của mình nói lại cho Bao đại nhân biết, vừa vặn Triệu Trăn, Công Tôn và Bàng Thống đều có mặt. Triệu Trăn gãi gãi cằm, trong đầu đột nhiên lướt qua một ý niệm: “Nói đến cũng lạ, các ngươi có cảm thấy vận khí ta gần đây càng ngày càng tốt không?”

Mọi người theo bản năng phản bác: “Nào có?” mới hai ngày trước còn thấy cảnh quần xà loạn vũ mà…

“Không phải ý đó.” Triệu Trăn khoát tay: “Ý ta là, tuy rằng ta trước sau như một thường gây tai họa nhưng vận khí thoát chết tựa hồ hên hơn nhiều lắm.” Triệu Trăn nêu ví dụ: “Mang rắn vào hoàng cung, còn rải trên con đường ta bắt buộc đi qua, chuyện này không phải chuyện đơn giản đâu nha. Rõ ràng kế hoạch của đối phương vô cùng chặt chẽ, nhưng vì sao không tìm luôn một ổ độc xà? Hành động đầu voi đuôi chuột như vậy, không chỉ làm Chỉ huy sứ bại lộ mà còn gợi ra sự cảnh giác của chúng ta.”

Triển Chiêu bỗng nhiên vỗ đùi: “Thảo nào ta cứ cảm thấy không đúng ở đâu đó! Đoạn đường tiểu hài tử bị mất tích đều là những nơi ngươi hay tới. Ta vừa nghe thấy chuyện hài đồng bị dụ bắt đi, phản ứng đầu tiên chính là thay ngươi lau mồ hôi, may mắn ngươi gần đây tam tai bát nạn, bận rộn tới mức không có thời gian đi dạo…”

Bao Chửng nhíu mày nói: “Là đối phương thủ đoạn vụng về hay là cố ý dùng việc này để nhắc nhở chúng ta đây?”

Công Tôn hỏi Triệu Trăn: “Ngươi cẩn thận ngẫm lại xem, mấy ngày nay có xảy chuyện gì đặc biệt không?”

Triệu Trăn gãi gãi đầu, đột nhiên hỏi Thừa Ảnh: “Hà bao của ta đâu, cái bị Điệp Vũ nhặt được ấy?”

Bạch Ngọc Đường ngạc nhiên nói: “Không phải ngươi nói cái bị nữ nhân kia chạm vào đã vứt đi rồi sao?”

Thừa Ảnh gật đầu: “Hoàng thượng nói vứt đi, ta liền giao cho Phúc tổng quản.”

Triệu Trăn vỗ tay: “Vậy, ngươi hồi cung hỏi xem cái hà bao đó còn không?” một ám vệ đang ngồi trên xà nhà nháy mắt biến mất. Khai Phong phủ cách Hoàng cung không xa, ám vệ động tác cũng nhanh, mọi người ngồi tán gẫu trong chốc lát, uống xong một chén trà, ám vệ đã đem chiếc hà bao kia trở lại.

Ám vệ dùng bố khăn bọc hà bao lại, không giao cho Triệu Trăn mà chuyển thẳng tới trước mặt Công Tôn: "Khởi bẩm Hoàng thượng, Phúc tổng quản nói vốn chuẩn bị trực tiếp đốt đi, nhưng nhất thời bận rộn nên quên mất, vừa rồi phát hiện quanh hà bao có rất nhiều xác kiến, chỉ sợ là bị độc chết."

Công Tôn mở bố khăn ra, phát hiện kẹo đường và đường quả bên trong đều đã chảy nước, khó trách dẫn kiến tới, dùng nước ấm tẩy rửa qua, lại dùng ngân châm kiểm tra…

"Quả nhiên có độc, hơn nữa còn là kịch độc kiến huyết phong hầu!"

Tất cả mọi người thở dài một hơi, Triệu Trăn lấy ngón tay gõ gõ tay vịn nói: "Là Điệp Vũ hạ độc, hay là số kẹo đường đó vốn đã có độc? cũng có thể là có hai nhóm xảy ra nội chiến, một nhóm bám riết không tha hạ độc giết ta, một nhóm đánh rớt hà bao âm thầm hỗ trợ ta?"

Bao Chửng sắc mặt khó coi: "Đến tột cùng là ai trăm phương nghìn kế hãm hại Hoàng thượng?!"

Lúc này, Bàng Thống vẫn không nói một lời, bỗng nhiên lên tiếng với thân binh đứng sau mình: "Kim châm lang băm kia đưa đâu, lấy ra thỉnh tiên sinh xem thử." Thân binh tựa hồ có chút mờ mịt, suy nghĩ nửa ngày mới vỗ trán một cái, từ bên hông lấy ra một cái bố bao, bên trong cài một cái kim châm hình dạng kỳ quái.

Mọi người nghiêng đầu khó hiểu, chỉ có Thừa Ảnh biến sắc, có loại dự cảm bất hảo…

Công Tôn tiếp nhận kim châm cẩn thận đánh giá, phát hiện kim châm hình dạng rất kỳ lạ, đầu kim rất nhỏ, càng về chuôi càng thô, dùng tay cầm lên, Công Tôn có chút nghi hoặc, sức nặng của cây kim châm này không đúng a?! Công Tôn đầy mặt ngạc nhiên: "Chẳng lẽ là Nha (răng) châm trong truyền thuyết?"

Nha châm? Triệu Trăn sửng sốt: "Là dùng răng làm châm?" Không ngờ nha sĩ cổ đại lại phát triển tiên tiến tới vậy…

Công Tôn lườm bé một cái nói: "Ta từng đọc qua giới thiệu về nha châm trong một quyển sách thuốc, vốn tưởng rằng là bịa đặt, không ngờ thật sự có thể làm ra được." Công Tôn dùng nha châm nhẹ nhàng đâm xuống mặt bàn, chỉ thấy chỗ nha châm tiếp xúc mặt bàn chậm rãi xuất hiện một vệt nước nho nhỏ.

Thấy mọi người mờ mịt, Công Tôn giải thích nói: "Cái tên Nha châm bắt đầu từ răng nanh rắn độc, mỗi khi rắn độc cắn con mồi, trong răng nanh sẽ tiết ra nọc độc, cấu tạo nha châm cũng tương tự như thế. Phương pháp chế tác Nha châm đã thất truyền, chỉ biết bên trong nó chứa đầy chất kịch độc, bình thường thì hoàn toàn vô hại, chỉ khi chọc vào da thịt con người mới có thể tiết nọc độc…"

"Nguy rồi!" Công Tôn còn chưa dứt lời, Thừa Ảnh bỗng nhiên chỉ thẳng Bàng Thống "Vừa rồi ngươi dùng kim đâm vào tay Hoàng thượng!"

Mọi người vốn đang nhìn Thừa Ảnh, nghe xong lời này, lập tức quay đầu nhìn Triệu Trăn, Bao Chửng bởi vì quay đầu quá nhanh mà xương cổ phát ra tiếng răng rắc giòn tan. Triệu Trăn lắc lắc bàn tay vô tội nói: "Thừa Ảnh ngồi trên xà nhà không nhìn rõ, Bàng tướng quân chỉ dùng ngân châm bình thường, không phải cái nha châm kia."

Thấy Bàng Thống gật đầu, mọi người mới thả lỏng, Bao Chửng vặn vặn cần cổ đến thở dốc…

Công Tôn nhanh chóng xoa bóp cổ cho Bao đại nhân, Triển Chiêu quay sang hỏi Bàng Thống: "Bàng tướng quân, xin hỏi cây nha châm này từ đâu mà có?"

Bàng Thống nói: "Lang băm kia nói, phần lõi châm rỗng, có thể lưu trữ máu, bảo ta trộm lấy máu Hoàng thượng."

Hôm nay mọi người đã chịu không ít kinh hách, lớn gan như Triệu Trăn cũng có chút nghĩ mà sợ — may mắn Bàng Thống không làm theo lời lang băm.

Bàng Thống bỗng nhiên nói: "Có phải Hoàng thượng đã nếm qua linh đan diệu dược gì không?"

Triệu Trăn sửng sốt: "Sao tướng quân biết được?"

Bàng Thống nói: "Lúc lấy máu, ngân châm còn chưa rút ra hết, vết thương của Hoàng thượng đã khỏi hẳn."

Mọi người đều nhìn Bàng Thống với cặp mắt khác xưa — không hổ là Thường Thắng đại tướng quân danh tiếng, quan sát tỉ mỉ thận trọng đến từng chân tơ kẽ tóc, tuy rằng phương diện thường thức sinh hoạt cực độ thiếu thốn nhưng khuyết điểm không che lấp được ưu điểm, khuyết điểm không che lấp được ưu điểm…

Bạch Ngọc Đường tổng kết: "Có lẽ địch nhân hướng về Vấn Tâm mà tới, một mặt muốn Triệu Trăn thụ thương hoặc trúng độc, để thí nghiệm dược hiệu của Vấn Tâm; mặt khác lại không thể để cho Triệu Trăn gặp chuyện không may, nên mới ba lần bốn bận thi nhau tới như thế."

Tất cả mọi người đồng loạt gật đầu — cái này đáng tin!

****

Biết có người trong tối ngày ngày nhớ thương Triệu Trăn, Bát Vương gia quả thực không thể nhẫn ! ( )

Không chỉ phê chuẩn thỉnh cầu rời cung của Triệu Trăn mà còn xắn tay áo lên chuẩn bị chơi lớn một hồi, hảo hảo thanh toán nhóm sâu mọt trong thâm cung!

Đêm nay là cung yến Trung thu, cung yến tự nhiên sẽ nâng ly chúc tụng nhau, Triệu Trăn cũng cậy mạnh uống hai ly.

Vì giấu tai mắt người, Bát Vương gia sai ám vệ giả trang thành Triệu Trăn lưu lại trong cung, tuyên bố với bên ngoài là Hoàng thượng tửu lượng kém, lại cảm phong hàn, khiến cho đám độc thủ sau màn khắp nơi đều tưởng lầm kế hoạch của chúng đã thành công, còn ông và Bao đại nhân ở trong cung bày ra thiên la địa võng, nội ứng ngoại hợp đợi cá mắc câu.

Triển Chiêu lợi dụng bóng đêm, trộm mang Triệu Trăn đã say xỉn tới mơ hồ ra khỏi cung, trừ Thái hậu và Phúc Tuyền, ai cũng không biết.

Sáng sớm hôm sau Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liền mang Triệu Trăn cao bay xa chạy, a không, là về nhà thăm thân!

Hoàng cung chung quy thủ vệ sâm nghiêm, muốn thăm dò hướng đi của Hoàng đế so với tưởng tượng còn khó hơn nhiều. Chỉ cần thế thân đừng giống Triệu Trăn thích lượn lờ phố xá, mà nằm một chỗ yên đát đát, độc thủ sau màn dù có khả năng thông thiên cũng phải mất hai ba ngày mới hỏi thăm ra được. Khi đó Triệu Trăn và Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đã sớm không còn thấy thân ảnh

~~Bao Chửng tiếp tục lưu lại Khai Phong phủ áp trận, thuận tiện giám thị Điệp Vũ ngay – gian không rõ. Công Tôn và Bàng Thống ngay cả cung yến cũng không tham gia, ngay trong đêm đã lên đường, một mạch chạy thẳng về thành Khai Dương nghĩ cách cứu chữa cho bà vú được tẩm bổ quá nhiều, thuận tiện bắt tên lang băm mưu đồ gây rối trở về thẩm vấn.

Cũng trong đêm đó, Triệu Trăn mượn rượu làm càn lôi ra một sợi huyền thiết liên (xích sắt đen) muốn trói Triển Chiêu lại…

Thừa Ảnh ở trong góc khắc khổ luyện công, Triển Chiêu đầy mặt vô tội mờ mịt, Bạch Ngọc Đường thái dương gân xanh giật a ~ giật

~Triệu Trăn cầm dây xích nhào tới, Triển Chiêu một phen tiếp được bánh bao say xỉn mặt đỏ bừng bừng, thuận tay đem xích sắt nguy hiểm ném sang một góc.

Triển Chiêu nắn bóp hai quai hàm Triệu Trăn: "Tiểu bại hoại khi sư diệt tổ, muốn tạo phản a."

Triệu Trăn híp mắt đúng tình hợp lý nói: "Trói lại mới an tâm! Đề phòng người nào đó cùng người nào đó thừa dịp nửa đêm ta đang ngủ rủ nhau bỏ trốn!"

Triển Chiêu dở khóc dở cười nhìn bé: "Còn không phải do ngươi ngủ không thành thật, yên tâm, sẽ không ném ngươi đi."

Triệu Trăn mơ mơ màng màng nấc cụt: "Không được, sư phụ trọng sắc khinh đồ không đáng tin, ta với Bạch đại ca cùng nhau ngủ!"

Triệu Trăn xoay người qua, lắc lư muốn nhào tới chỗ Bạch Ngọc Đường, đáng tiếc say rượu hoa mắt chóng mặt, quên mất chiều cao bản thân đã ngâm nước nghiêm trọng, duỗi thẳng tay cũng không với tới Bạch

Ngọc Đường ở đối diện. Bạch Ngọc Đường cũng bất đắc dĩ, nếu còn tiếp tục nói không chừng tiểu bại hoại sẽ quậy phá cả đêm, hắn và Triển Chiêu tối nay đừng hòng ngủ được.

Giữ việc hy sinh bản thân và hy sinh Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường nhịn đau hi sinh chính mình! [mặt bi tráng]

Bạch Ngọc Đường đỡ được tiểu hỏa lô Triệu Trăn nóng hầm hập. Triệu Trăn cảm thấy mỹ mãn ôm lấy điều hòa nam thần mát rượi, hai người dùng một loại tư thái tương sát tương ghét quyết định Ngủ ! Cùng ! Nhau ! Triệu Trăn dù bị Bạch Ngọc Đường nhét vào trong chăn, nhưng vẫn không quên với lấy sợi xích sắt bị Triển Chiêu vứt trong góc, giương nanh múa vuốt đem mình và Bạch Ngọc Đường trói chặt cùng một chỗ… không thể nhịn được nữa, Bạch Ngọc Đường nhất chỉ chọc trúng huyệt ngủ của Triệu Trăn, bé ngửa đầu ngã quỵ, lăn ra ngủ say như chết.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn Triệu Trăn, bỗng nhiên lại quay sang nói với Thừa Ảnh: "Ngủ dưới sàn lạnh không?"

Thừa Ảnh khóe miệng thoáng co giật, bé dường như đoán được Bạch Ngọc Đường muốn nói gì tiếp theo.

Quả nhiên, lại nghe Bạch Ngọc Đường nói: "Đêm nay khả năng trời sẽ hạ nhiệt độ, ngủ dưới sàn sẽ bị phong hàn, ta nhường giường lại cho ngươi."

Thừa Ảnh đầu gỗ mặt liệt, nửa ngày mới thốt ra được ba chữ — "Ta không lạnh."

Không lạnh à… Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, phát động nội lực đi một vòng trong phòng, nhiệt độ trong phòng đột nhiên hạ xuống âm độ! Triển Chiêu, Thừa Ảnh và Triệu Trăn đang ngủ (hôn mê) đồng thời đều phát run. Bạch Ngọc Đường như cũ rất bình tĩnh: "Thấy chưa, đã bảo trời sẽ hạ nhiệt độ, phỏng chừng còn có thể lạnh hơn nữa." (Jer: Ngũ gia, anh lầy rứa =))))

( ) Hai chữ 'lạnh hơn' rõ ràng được nhấn mạnh trọng âm, đây là trần trụi uy hiếp a uy hiếp!

Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, Thừa Ảnh rốt cục vẫn phải khuất phục. Ngủ cùng Triệu Trăn, tuy rằng ban đêm sẽ bị đánh tỉnh trăm ngàn lần, nhưng dù sao vẫn dễ chịu hơn việc cứng rắn đối kháng với lãnh khí của Bạch Ngọc Đường, ngủ tới nửa đêm rốt cục không thể tỉnh lại được nữa… mỗi ngày bị bóc lột, bị áp bách, quả thực khổ không sao tả xiết!

Một ngày nào đó, ta nhất định sẽ đánh bại Bạch Ngọc Đường!

— giờ khắc này, thiếu niên Thừa Ảnh cả đời tập trung phấn đầu vì một mục tiêu vĩ đại!

Thuận lợi thu phục hai tiểu quỷ, Bạch Ngọc Đường cảm thấy mỹ mãn chen lên giường Triển Chiêu nằm, nhướn mày cười – một mình Ngũ gia cân cả đám tiểu quỷ!

Triển Chiêu đỡ trán: ta có tội, tội ác tày trời, ta không nên dạy hư Bạch Ngọc Đường. Vốn là một hảo thanh niên chính trực cỡ nào, giờ đã đọa lạc thành cái dạng gì thế này?! Triển Chiêu đang tự sám hối thì cảm thấy trên eo mình thừa ra một cánh tay, Triển Chiêu liếc mắt xem thường Bạch Ngọc Đường – Ngươi làm gì?

Bạch Ngọc Đường biểu tình vô tội nhìn Triển Chiêu, thật giống như móng vuốt vượt quá giới hạn kia không phải của hắn vậy.

Triển Chiêu hết nói nổi: "Ngươi bao nhiêu rồi mà ngủ còn phải có gối ôm?"

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, đầy mặt nghiêm túc nói với Triển Chiêu: "Đêm nay trời sẽ hạ nhiệt độ!"

Bạch Ngọc Đường đầy mặt thản nhiên, đại ý chính là – nếu ngươi không tin, ta liền làm cho ngươi xem.

Triển Chiêu nhìn trời, xoa xoa hai lỗ tai đỏ bừng, quyết định không thèm để ý tới con chuột ngông nghênh chui vào ổ mèo này nữa.

Bạch Ngọc Đường vừa lòng cười, động động móng vuốt kéo Triển Chiêu vào sát ngực mình, hai người cọ qua cọ lại ấm áp hòa thuận ghê

~~Một đêm này, thần kỳ yên bình, có lẽ do uống say mà ngay cả Triệu Trăn bình thường thích đánh thụy (ngủ) quyền cũng đều không làm ầm ĩ.

Thừa Ảnh một giấc ngủ thẳng tới sáng, chính mình còn cảm thấy khó tin. Cúi đầu nhìn nhìn, không thấy Triệu Trăn đâu, xốc chăn lên tìm kiếm, phát hiện Triệu Trăn đang cuộn tròn ở tít đáy chăn, ngủ y như động vật họ mèo. Triệu Trăn ngủ phi thường say, lông mi khẽ run lên, lỗ tai giật giật, nhãn chân chuyển a chuyển, còn có thói quen cọ cọ đầu.

Khi Thừa Ảnh đang nghiên cứu tư thế ngủ của Triệu Trăn, Triển Chiêu cuối cùng vất vả khua được Bạch thiếu gia bám giường tỉnh dậy, hai người đi tới viện rửa mặt.

Triệu Trăn ngủ thật thoải mái, thẳng tới khi khởi hành cũng không chịu tỉnh, may mắn cũng không cần bé xuất đầu lộ diện. Bạch Ngọc Đường chuẩn bị một chiếc xe ngựa nhỏ, nói là chuẩn bị lễ vật tặng người thân, kỳ thật bên trong bố trí vô cùng thoải mái, còn ẩn tàng một cái Đại Tống tối đáng giá vàng ròng, nem rán Tiểu Long.

Hết chương 37

38. Quyển 3 - Chương 38

Lại nói về Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mang theo Triệu Trăn cao chạy xa bay

~Từ Khai Phong phủ tới Thường Châu phủ kỳ thật cũng không quá xa, chỉ là giao thông cổ đại không thuận tiện, xe ngựa xóc nảy đi đường cũng phải mất vài ngày.

Nếu chỉ có Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thôi thì tùy tiện tìm một nhà nghỉ hương dã là có thể ngủ trọ, cũng không ai có thể động tới hai người bọn họ. Thế nhưng Triệu Trăn chung quy thân phận đặc thù, đi ra ngoài càng phải cẩn thận hơn một chút. Vì thế trước khi trời tối phải chạy tới huyện Phác Thủy tìm khách sạn tốt nghỉ ngơi, cơm trưa bốn người chỉ ăn qua loa, dùng chút điểm tâm lót dạ.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều là người trưởng thành, võ công cao cường tự nhiên không sợ đường dài bôn ba, Thừa Ảnh từ nhỏ chịu khổ cũng không kém bao nhiêu, chỉ có võ công hời hợt, da thịt nhũn mềm Triệu Trăn là không chịu nổi. Trước khi xuyên không Triệu Trăn là đại minh tinh, ở nhà xa hoa, đi xe cao cấp, sao có thể chịu nổi loại xe ngựa lắc lư điên đảo rụng rời này, nửa điểm hảo cảm cũng không có.

Đường đi gồ ghề xóc nảy, Triệu Trăn vượt thời đại chỉ điểm giang sơn viết — "Muốn giàu có, trước phải sửa đường!"

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cưỡi ngựa đi đằng trước, ngay cả Thừa Ảnh đang đánh xe cũng đều có chút bất đắc dĩ …

Triệu Trăn đây là nhẫn nại tới cực hạn? Hay là điên rồi? điên điên rồi? điên điên điên rồi?

Triển Chiêu nhìn trời: "Sắc trời vẫn còn sớm, chúng ta nghỉ ngơi trong chốc lát rồi lại gấp rút lên đường."

Triệu Trăn hoan hô một tiếng, không đợi Thừa Ảnh dừng xe lại, đã hoan thiên hỉ địa nhảy xuống xe, nhảy nhót thẳng tới chỗ con suối nhỏ ở bên đường. Nước suối trong veo mát lạnh vỗ lên mặt, một đường khó chịu đều tiêu tan, Triệu Trăn nhếch miệng cười, lấp la lấp lánh giống hệt Super Mario ăn được nhiều tiền vàng

~Bạch Ngọc Đường nhìn theo lắc đầu: "Khôi phục thật nhanh."

Triển Chiêu cười nói: "Nam hài tử phải rèn luyện chịu đựng, cẩu thả cũng được, sợ nhất dưỡng thành loại nam khuê tú yếu nhược."

Bạch Ngọc Đường liếc mắt: "Lời này ai nói?"

Triển Chiêu thoáng nhướn mi: "Cha ta a, từ nhỏ ông đã đưa ta tới Trấn Quốc tự, một phần vì thân thể ta không tốt, một phần vì sợ nương ta sẽ chiều hư ta. Còn nói hòa thượng trong chùa đều là hán tử coi tiền tài như rác rưởi, để ta trăm ngàn lần không được học theo ca ta coi tiền như rác."

"Sư bá rất biết kiếm tiền sao?" Triệu Trăn hớn ha hớn hở chạy lại đây, rửa mặt làm cổ áo ướt một mảng, Thừa Ảnh đuổi theo phía sau giúp bé lau mặt.

Triển Chiêu có chút tự hào: "Ca ta rất biết kiếm tiền đó, cha ta phá của như vậy mà hắn đều có thể vực dậy được!"

"Phá của?" Triệu Trăn và Bạch Ngọc Đường trăm miệng một lời tỏ vẻ nghi hoặc. Bạch Ngọc Đường trong lòng đều biết, chỉ là không thể đem 'phá của lão cha' liên hệ với nhân vật trong truyền thuyết kia được. Triệu Trăn thì hoàn toàn mơ hồ, sư phụ tính là nửa cha, cha của sư phụ là nửa gia gia, những cái khác đều là mây bay.

Nhắc tới phá của, biểu tình Triển Chiêu vô cùng phức tạp, vừa định mở miệng, lại nghe thấy xa xa trong rừng vang lên tiếng kêu cứu?!

Bốn người sửng sốt – nơi này hoang sơn dã lĩnh, như thế nào lại có cô nương trẻ tuổi kêu cứu?

Triệu Trăn yên lặng não bổ — Hồng hài nhi, Bạch cốt tinh, Thiếu nữ U Hồn…

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cấp tốc chạy tới chỗ phát ra tiếng kêu cứu, Triệu Trăn tiến vào xe ngựa, Thừa Ảnh đứng ở cạnh xe cảnh giác bốn phía.

Đợi thật lâu, mới thấy Triển Chiêu đỡ một cụ ông chân phải bị thương trở về, phía sau là một cô nương tuổi trẻ.

Tuổi trẻ cô nương bộ dạng kinh hồn táng đảm chưa ổn định, đi đường xiêu xiêu vẹo vẹo. Bạch Ngọc Đường cầm Minh Hồng và Cự Khuyết đi cuối cùng, thấy cô nương kia sắp đổ liền dùng Cự Khuyết đỡ nàng một chút, nhận được ánh mắt cảm động của cô nương đó, cùng với tiếng nói nhỏ như muỗi kêu – đa tạ công tử.

Vì muốn kín tiếng, Bạch Ngọc Đường chuẩn bị xe ngựa không lớn, hiện tại ba người chui vào bên trong quả thực có chút chật chội.

Triệu Trăn đơn giản nhường thùng xe lại cho hai cha con họ, cùng Thừa Ảnh ngồi ở càng xe, câu được câu không trò chuyện với cô nương đó.

Nguyên lai, hai cha con họ Trần vốn mở hiệu thuốc bắc ở huyện Phác Thủy, lần này lên núi là vì hái thuốc.

Ai ngờ giữa đường gặp phải một con ác lang, hai cha con thừa dịp con ác lang đang mải ăn con la thồ hàng, liền hoảng hốt bỏ chạy.

Nhà dột lại mưa suốt đêm, trong quá trình chạy trốn, lão phụ đạp nhầm phải bẫy thú, đùi phải trọng thương không thể hành tẩu. Phụ cận xung quanh không có bóng người, hai cha con kêu trời trời không thấu kêu đất đất chẳng hay, lảo đảo bò lết mãi mới chạy tới đây.

Trần gia cô nương e thẹn nói: "Đa tạ hai vị công tử ra tay cứu giúp, tiểu nữ vô cùng cảm kích."

Trần gia cô nương giọng nói tuy nhỏ nhưng với nhĩ lực của Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu tự nhiên sẽ nghe được. Bạch Ngọc Đường thờ ơ, ngược lại Triển Chiêu đáp lại một nụ cười nhẹ: "Trần cô nương khách khí, nhấc tay chi lao*, không đáng nhắc tới." (Nhấc tay chi lao gần như dễ như trở bàn tay, ý là dễ dàng không chút mất sức)

(*/ *) Trần cô nương mặt càng đỏ hơn…

Triệu Trăn ngẩng đầu nhìn bóng dáng anh tuấn tiêu sái của hai vị đại hiệp, lại quay đầu nhìn Trần gia cô nương tim đập thình thịch, trong lòng hô to – nghiệp chướng a nghiệp chướng ! Soái thành như vậy còn anh hùng cứu mỹ nhân, muốn hãm hại một đời cô nương nhà người ta a! Có hai viên châu ngọc như vậy ở trước mắt, cô nương này về sau làm sao gả cho người ta đây

~Trần gia cô nương thiếu nữ tình hoài (ôm ấp tình cảm), Trần gia lão cha lại lịch duyệt từng trải.

Không nói tới hai vị thiếu hiệp trẻ tuổi nổi danh, chỉ riêng tiểu thiếu niên đang đánh xe cùng hài đồng xinh xắn kia, người nào không phải một thân quý khí? Nhà bọn họ nhiều lắm chỉ là không lo cơm áo, thậm chí còn kém xa tiểu phú nhân tầm thường, nữ nhi nhà lão cũng không phải dạng diễm sắc khuynh thành, chỉ sợ là lạc hoa hữu ý nước chảy vô tình…

****

Bởi vì trên xe có người bị thương, nên tốc độ đi đường cũng chậm lại, khi tới nơi trễ hơn một canh giờ so với thời gian dự tính.

Đưa cha con Trần gia tới tận cửa nhà, bốn người lại tới khách điếm Vân Lai tốt nhất huyện Phác Thủy trọ lại. Bốn người tuy rằng đều không thiếu tiền nhưng vì tiện bảo hộ thể chất chuyên gây họa Triệu Tiểu Trăn, cuối cùng chỉ thuê một phòng, rồi nhờ hỏa kế khách điếm kê thêm một cái giường.

Triệu Trăn ngồi xe ngựa một ngày đường, nghĩ tới ngày mai lại phải tiếp tục gấp rút lên đường liền cảm thấy tâm hảo mệt, vừa vào phòng liền nằm bẹp như chết rồi, ngay cả cơm cũng không buồn ăn.

Khi Bạch Ngọc Đường cứng rắn xách Triệu Trăn xuống lầu, Triển Chiêu đã gọi xong đồ ăn, Triệu Trăn vừa thấy mỹ thực lại vực dậy tinh thần!

— cái gì mệt tới không buồn ăn cơm, trẫm mới không phải người yếu ớt như vậy nhá

~Triệu Trăn vùi đầu vào đại dương ăn uống tiệc tùng hạnh phúc, mấy người còn lại cũng đói bụng chả còn tâm tư trêu chọc bé.

Sau khi ăn uống no đủ, Triệu Trăn cũng lên tinh thần, bé đối với tất cả mọi thứ ở cổ đại đều rất ngạc nhiên, cơ hội khó có được, tự nhiên phải ra ngoài đi dạo một vòng mới thỏa.

Đừng thấy huyện Phác Thủy không lớn mà lầm, chợ đêm vô cùng náo nhiệt đó. Dọc đường đi Triệu Trăn phụ trách tiêu tiền, Thừa Ảnh đi theo trả tiền, hai tiểu hài nhi một đường hòa thuận vui vẻ. Phía sau Triển Chiêu cũng tiêu tiền, Bạch Ngọc Đường cũng muốn trả tiền nhưng Triển Chiêu còn nhanh tay hơn hắn… bởi vậy Bạch Ngũ gia thập phần hâm mộ Thừa Ảnh.

Đi dạo không bao lâu, liền nghe thấy một trận tranh cãi ầm ĩ, một đội bộ khoái chạy thẳng tới chỗ bọn họ.

Dân chúng nguyên bản đang vui vẻ thoải mái thấy vậy đều sợ tới mất mật, tựa hồ phi thường sợ hãi bộ khoái bản địa. Đầu lĩnh bộ khoái thái độ phi thường kém, không thanh minh gì liền tóm lấy Triệu Trăn, lại nói với đám bộ khoái sau lưng: "Là bốn người bọn họ, tất đều bắt trói lại mang đi."

Thừa Ảnh trong mắt hiện lên lệ khí, đoạt lại Triệu Trăn, đầu lĩnh bộ khoái chỉ cảm thấy cánh tay một trận đau đớn tê tâm phế liệt!

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường theo bản năng chậc lưỡi một cái, không hổ là ám vệ khôi chủ, chiêu phân cân thác cốt dùng thật tốt, trong nháy mắt hủy gân tay người ta, khiến gã kia tê tâm phế liệt lăn lộn trên đất, cố tình còn nghiệm không ra vết thương, quả thực là kỹ năng giết người diệt khẩu, tra tấn bức cung thiết yếu!

Triển Chiêu nhanh chóng che trước người Thừa Ảnh, bộ khoái này tuy ngang ngược vô lý nhưng chung quy vẫn chưa đáng chết, cho chút giáo huấn là được rồi.

Bộ khoái bị Thừa Ảnh 'chiêu đãi' đang ôm cánh tay ngồi lê la dưới đất, rõ ràng đau tới mất ý thức. Triển Chiêu nhìn đám bộ khoái còn lại đều trợn tròn mắt, nghi hoặc nói: "Chúng ta lúc hoàng hôn mới vào thành, cũng chưa làm chuyện gì trái pháp luật loạn kỷ cương, vì sao lại muốn bắt chúng ta?"

Một bộ khoái trẻ tuổi lớn gan gào lên: "Điêu dân lớn mật! bọn ngươi dám đả thương quan sai!"

Triệu Trăn mất hứng: "Rõ ràng là các ngươi động thủ trước, cư nhiên vừa ăn cắp vừa la làng."

Cuối cùng một bộ khoái lão thành ổn trọng thuyết minh ngọn nguồn: "Mới vừa rồi, nữ nhi Trần gia tới nha môn báo án, nói nhà mình bị trộm, mẫu thân lại mất tích. Vì các ngươi và cha con Trần gia cùng vào thành, Huyện thái gia muốn gọi tới hỏi chút chuyện."

Triển Chiêu nhíu mày: "Nếu là gọi tới hỏi chuyện, vì sao phải mang theo gông cùm?"

Lão bộ khoái xấu hổ cười, liếc mắt nhìn bộ khoái đầu lĩnh đang ngồi rên rỉ trên đất, hết thảy đều không dám nói.

Bạch Ngọc Đường cười lạnh: "Hóa ra là lạm dụng tư hình."

Lúc này, bộ khoái đầu lĩnh đã bớt đau, giật giật cánh tay vẫn đau đớn khó chịu như trước, kiểm tra lại cư nhiên không bị thương? Xem ra là đụng phải gốc rạ cứng. Nhìn thần sắc Thừa Ảnh không hài lòng, đầu lĩnh bộ khoái mắng thầm một tiếng – tiểu súc sinh, trưởng thành một cái võ lâm bại hoại!

Triển Chiêu đáp ứng cùng bộ khoái tới huyện nha, đám bộ khoái có chút mềm nắn rắn buông, lại không dám nhắc tới chuyện dùng gông cùm gì nữa.

Huyện nha Phác Thủy huyện cũng coi như gọn gàng ngăn nắp, chỉ là đã lâu không tu sửa, tường vây có chút cũ nát.

Tri huyện đại nhân ngược lại có chút hòa nhã, sau khi hỏi rõ nguyên do liền trực tiếp lên tiếng xin lỗi: "Thật không phải với mấy vị, đoạn thời gian trước trong thành có tới một nhóm người võ lâm, bên đường ngộ thương sát hại không ít dân chúng. Thê tử đang mang thai của Lưu bộ khoái cũng có mặt trong đám người đó, nhi tử sáu tháng tuổi không giữ được. Còn đám người võ lâm kia lại chạy mất vô tung vô ảnh, Lưu bộ khoái từ đó về sau liền có chút…"

Tri huyện có chút xấu hổ: "Thỉnh mấy vị thứ lỗi."

Triệu Trăn hừ lạnh một tiếng: "Tri huyện đại nhân lời này thật nhẹ nhàng a! Trên đời này không ít người bị mang hàm oan, Lưu bộ khoái lấy việc công làm việc tư có thể tha thứ, còn người giang hồ lạm sát kẻ vô tội không thể tha thứ? Nếu cứ tiếp tục như thế vậy còn cần quan phủ làm gì, mọi người cứ lấy máu trả máu, ăn miếng trả miếng cho xong, ta hôm nay cũng chịu ủy khuất, liền lỡ tay làm thịt Lưu bộ khoái, cũng thỉnh tri huyện đại nhân thứ lỗi a."

Tri huyện đại nhân bị Triệu Trăn nói á khẩu không trả lời được.

Theo lý với cái chức quan này của hắn, bị một đứa con nít miệng còn hôi sữa chỉ thẳng mặt mắng "sơ suất", cũng nên phẫn nộ một chút. Nhưng kỳ quái chính là, tri huyện cư nhiên có loại cảm giác co quắp như khi bái kiến Thượng quan, ném mặt mũi cũng không tức sùi bọt mép, theo bản năng rụt cổ, một loại tư thế ngoan ngoãn nghe giáo huấn.

Triển Chiêu chớp mắt mấy cái: Vị tri huyện này tính tình không khỏi quá mềm yếu đi, khó trách nói người hiền bị khi dễ, ngựa hiền bị người kỵ.

Bạch Ngọc Đường thầm than: đừng nhìn Triệu Trăn bình thường nhũn người lười biếng, mỗi khi tỏ ra đoan chính ngông nghênh rất biết hù người.

****

Nguyên lai, sau khi bọn Triển Chiêu rời đi, cha con Trần gia đỡ nhau vào cửa, phát hiện trong nhà bị lục lọi loạn thất bát tao. Những đồ vật đáng giá bị cướp sạch không còn, ngay cả Trần phu nhân ốm đau ở nhà cũng không thấy đâu!

Cha con Trần gia sợ tới mức hoang mang lo sợ, vì Trần phụ hành động không tiện, đành phải để nữ nhi tới nha môn báo quan.

Sau khi huyện nha điều tra hiện trường xong, hoài nghi Trần phu nhân cầm tiền bỏ trốn, thế nhưng cha con Trần gia không tin, vụ án nhất thời bế tắc.

Tri huyện tìm bọn họ tới, chủ yếu là muốn xác minh khẩu cung của cha con Trần gia, thế nhưng bọn Triển Chiêu cũng không biết nhiều, nên cũng không thể cung cấp thêm manh mối gì cho tri huyện. Bốn người rời khỏi huyện nha, hết hứng thú đi dạo chợ đêm, nghĩ ngày mai phải gấp rút lên đường, bốn người quyết định trở về đi ngủ sớm.

Đêm dài tĩnh mịch, đột nhiên truyền tới tiếng đập cửa dồn dập.

Triệu Trăn mơ mơ màng màng mở mắt ra, lại bị Thừa Ảnh nằm cùng giường dùng chăn bọc lại, ấm áp dễ chịu, rất nhanh lại thiếp đi.

Lúc Bạch Ngọc Đường mới tỉnh, cả người đều mơ màng, nằm trên giường dụi dụi mắt, hoàn toàn không biết là đêm hay ngày. Triển Chiêu nửa đêm bị đánh thức cũng có chút mơ hồ, nhắm mắt bò qua người Bạch Ngọc Đường, mò mẫm tìm quần áo mặc vào, thuận tay phủ quần áo lên người Bạch Ngọc Đường…

Đang đứng ngoài cửa chính là Trần cô nương vừa gặp chiều nay.

Trong nhà đột nhiên gặp biến cố lớn, hai mắt cô nương này đều đã khóc tới sưng đỏ, nhìn thấy Triển Chiêu lại bắt đầu khóc: "Cầu xin công tử cứu giúp tiểu nữ đi!"

Triển Chiêu bị nàng khóc cũng hết cách, thế nhưng trong phòng đều là nam nhân, hơn nữa đang giữa đêm khuya, đích thực không thể mời Trần cô nương vào phòng. Đang lúc bối rối, hỏa kế hỗ trợ dẫn đường thông minh nói: "Nha yêu tiểu cô nãi nãi của ta ơi, đang nửa đêm đừng có khóc nữa, có chuyện gì thì xuống lầu rồi nói!"

Kỳ thật, tiểu hỏa kế trong lòng cũng cảm thấy áy náy với Triển Chiêu.

Vị cô nương này nửa đêm nửa hôm tìm tới cửa, nhất định đòi gặp cho bằng được mấy vị khách trọ tại gian này. Hỏi nàng danh tự không biết, hỏi nàng có chuyện gì cũng không chịu nói, chỉ khóc lóc liên tục. Hỏa kế trực đêm lúng túng, nếu tiếng khóc của cô nương này đánh thức các khách nhân khác, ngày mai lão bản không lột da hắn mới là lạ?

Tiểu hỏa kế không có biện pháp đành phải dẫn cô nương này lên gõ cửa phòng, hi vọng khách nhân bên trong không nổi điên mà đập hắn một trận.

Trần cô nương mặt đỏ lên, cũng ý thức được chính mình đêm khuya tới gặp thập phần không ổn, liền đi theo hỏa kế xuống dưới lầu.

Triển Chiêu thở dài, quay vào thấy Triệu Trăn đã tỉnh, đang dựa vào người Thừa Ảnh ngáp ngắn ngáp dài, Thừa Ảnh giúp bé mặc quần áo, Bạch Ngọc Đường cũng đã tỉnh, vừa mặc áo vừa đánh giá Triển Chiêu, vẻ mặt kia… dù sao Triển Chiêu cũng đang liếc hắn, liền rất nhanh dời tầm mắt, lỗ tai đều đỏ bừng.

Triển Chiêu bất tri bất giác cúi đầu nhìn mình – chậc, thuận tay mặc luôn áo của Bạch Ngọc Đường rồi.

Lắc lắc ống tay áo hơi dài, Triển Ngự Miêu có chút mị mị ghen tị — rõ ràng thân cao như nhau, dựa vào cái gì mà quần áo của Bạch Ngọc Đường lại lớn hơn!

=.=+ khụ khụ, quả nhiên dáng người của con chuột kia đẹp hơn mình…

Hết chương 38

Jeremy: Mấy người này đi tới đâu gây họa tới đó, chẹp chẹp… nghiệp chướng a nghiệp chướng *vuốt râu*…

P/S: Cơ mà, con gái con lứa hơn nửa đêm còn mò tới phòng nam nhân gõ cửa, bạn nữ kia cũng hơi vô duyên nhể…. hay là nữ nhân thời đó tư tưởng đã thoáng hơn bây giờ rồi???

39. Quyển 3 - Chương 39

Tuy nói anh hùng cứu mỹ nhân là chuyện tốt

~Nhưng mỹ nhân được anh hùng cứu về, hơn nửa đêm tìm tới cửa khóc lóc sướt mướt, chỉ sợ ngay cả anh hùng cũng hold không nổi…

Mọi người ngồi ở đại sảnh dưới lầu, tiểu hỏa kế bưng tới một bình trà nóng, rồi thức thời rời đi.

Triển Chiêu thấy Trần cô nương vẫn khẩn trương giằng co cái khăn tay, liền ôn hòa nói: "Phụ thân ngươi thế nào rồi?"

"Tiểu nữ tên gọi Phỉ Phỉ." Trần Phỉ Phỉ sau khi báo danh, lặng lẽ nhìn Bạch Ngọc Đường một chút, rồi lại yếu mềm trả lời Triển Chiêu: "Đa tạ công tử tưởng nhớ, chân gia phụ đã không đáng lo ngại, tiểu nữ thuở nhỏ có học y thuật, có thể chiếu cố tốt cho phụ thân."

Bạch Ngọc Đường trong lòng ùng ục ùng ục sôi trào axit, không thèm để ý tới ánh mắt Trần Phỉ Phỉ lạnh băng hỏi: "Trần cô nương vì sao giữa đêm khuya lại tới đây?"

Trần Phỉ Phỉ nước mắt lưng tròng, nhưng cuối cùng vẫn có thể bình tĩnh nói chuyện: "Mẫu thân mất tích, phụ thân thụ thương, huynh trưởng ra ngoài tìm dược không ở nhà. Tiểu nữ không còn biện pháp nào khác, chỉ có thể tới cầu cứu nhị vị công tử giúp người giúp cho trót, cứu giúp tiểu nữ!" Nói xong còn quỳ xuống.

Triển Chiêu nhanh chóng ngăn lại: "Cô nương cứ nói đừng ngại, có thể giúp được gì chúng ta sẽ không đứng ngoài bàng quan."

Trần Phỉ Phỉ căm giận nói: "Huyện nha bộ khoái nói nương ta cùng nam nhân khác… ta tuyệt đối không tin, nhất định là có người cưỡng ép mẫu thân ta. Huyện thái gia tựa hồ quyết tâm muốn kết án là bỏ trốn, đáng thương nương ta sinh tử chưa biết…" nói nói, Trần Phỉ Phỉ lại rơi lệ.

Triệu Trăn lên tiếng: "Ngươi nói nương ngươi không phải bỏ trốn, ngươi có chứng cớ gì?"

"Ta có!" Trần Phỉ Phỉ kiên định nói: "Cha mẹ ta nhiều năm ân ái, vẫn cử án tề mi* tương kính như tân. Nhà ta tuy rằng bị trộm nhưng tiền bạc cất giữ được cũng không ít. Nếu nương ta thật sự… nàng vì sao không đem tiền bạc mang đi, ngược lại chỉ lấy đống đồ không dễ bán lấy tiền?" (Cử án tề mi = nâng khay ngang mày: vợ chồng tôn trọng nhau, dựa vào tích vợ Lương Hồng thời Hậu Hán mỗi khi dâng cơm cho chồng ăn luôn nâng khay ngang mày)

Triển Chiêu gật đầu: "Nói như vậy, cũng có đạo lý."

Bạch Ngọc Đường nói: "Cha con các người thường xuyên vào núi hái thuốc sao?"

Trần Phỉ Phỉ sửng sốt, Bạch Ngọc Đường nhìn chằm chằm khiến nàng đứng ngồi không yên, cẩn thận cân nhắc mới lắc đầu nói: "Ta không thường đi, trước kia đều là cha nương cùng vào núi hái thuốc, ta ở nhà trông nhà. Hôm nay vì nương ta cảm phong hàn chưa lành, căn bản không đi được nên ta mới thay nàng bồi phụ thân đi hái thuốc."

Mọi người liếc nhau, Triển Chiêu nói: "Trần cô nương, ngươi gần đây có đắc tội người nào không?"

"Ta đắc tội người?" Trần Phỉ Phỉ đầu tiên là kinh ngạc, sau đó lập tức phản ứng lại, che miệng kinh hô một tiếng, lại hạ giọng run rẩy nói: "Ý công tử chính là, mục tiêu của kẻ xấu kỳ thật chính là ta?"

Triển Chiêu trấn an nói: "Ngươi đừng hoảng hốt, đây chỉ là phỏng đoán, chưa chắc đã là thật."

Triệu Trăn bỗng nhiên nói: "Hơn nữa, gặp chuyện không may hôm nay không chỉ có nương ngươi, nơi ngươi và cha ngươi hái thuốc thường có lang lui tới sao?"

Trần Phỉ Phỉ lắc đầu: "Không có khả năng, chưa từng nghe nói chỗ đó có lang, bằng không cha nương ta căn bản sẽ không tới đó."

Triển Chiêu sờ cằm: "Hai chuyện này không phải là trùng hợp, hung thủ rất có khả năng muốn mưu hạ người Trần gia. Cô nương cẩn thận nhớ lại một chút, nhà ngươi có đại cừu nhân gì không, kiểu như huyết hải thâm thù, hận không thể khiến các ngươi tan nhà cửa nát."

Trần Phỉ Phỉ nghĩ nghĩ, cũng không có đầu mối: "Mở hiệu thuốc tiếp xúc nhiều nhất là bệnh nhân, bệnh nhân phần lớn tính tình không tốt, chỉ một chút không thuận liền đại náo một hồi. Tới chửi bới là chuyện thường xuyên, nháo lên công đường cũng không phải chưa từng có, nhưng nếu nói tới oán hận nhà tan cửa nát, ta đích thực nghĩ không ra…"

"Thân bằng hảo hữu thì sao?" Triệu Trăn bỗng nhiên nói: "Rất nhiều vụ án cuối cùng tra được, hung thủ là người bên cạnh."

Trần Phỉ Phỉ đắn đo suy nghĩ vẫn lắc đầu: "Hẳn là sẽ không."

Bạch Ngọc Đường nói: "Gần đây trong thành có chuyện gì lớn không?"

Trần Phỉ Phỉ sửng sốt, tuy rằng không rõ chuyện này có quan hệ gì nhưng Bạch Ngọc Đường đã hỏi, nàng vẫn hồi đáp thật cẩn thận: "Nói tới chuyện lớn, mấy ngày trước một nhóm người võ lâm đánh nhau giữa đường, không ít dân chúng vô tội bị thương. Lúc ấy ta và nương cũng đang ở trên đường, nương ta lúc đó chịu kinh hách, mới mắc phải phong hàn, nằm liệt giường vài ngày."

Triển Chiêu hỏi: "Lần đại loạn đó có gì đặc biệt không?"

"Chỗ đặc biệt à?" Trần Phỉ Phỉ có chút mờ mịt: "Chính là nơi nơi đao quang kiếm ảnh, mọi người đều bị dọa sợ, rồi nháo nhào chạy tán loạn, rất nhiều người vì chen lấn mà bị xô ngã, ta và nương ta cũng bị đám đông tách ra…"

Triệu Trăn đánh gãy lời nàng, càng tiến thêm một bước hỏi: "Ngươi có làm chuyện gì đặc biệt không?"

"Đặc biệt…cứu người có tính là đặc biệt không?" Trần Phỉ Phỉ do dự nói: "Lúc ấy trên đường có một vị dựng phụ sắp sinh, ta tới đỡ đẻ giúp nàng, sau đó nha dịch chạy tới duy trì trật tự, còn dẫn theo cả bà mụ tới, sau đó ta liền đi giúp người khác."

"Dựng phụ!" Ba người trăm miệng một lời: "Ngươi giúp nàng đỡ đẻ?"

Trần Phỉ Phỉ mặt đỏ lên: "Chỉ một chút, ta và nương ta đều đã học qua đỡ đẻ…"

Ba người liếc nhau – chẳng lẽ hung thủ là Lưu bộ khoái?! Là Trần Phỉ Phỉ làm gì đó khiến đứa nhỏ tử vong? Còn Lưu bộ khoái tưởng lầm Trần Phỉ Phỉ là đầu sỏ gây tội? Hoặc là không rõ nguyên nhân, chỉ đơn thuần là giận chó đánh mèo lên người Trần Phỉ Phỉ?

Triển Chiêu nói: "Ngươi nhận thức vị dựng phụ kia không?"

Trần Phỉ Phỉ lắc đầu: "Chưa từng gặp, thấy nàng ăn mặc chỉnh tề, có lẽ là người giàu có?"

Triệu Trăn biết rõ còn cố hỏi: "Hài tử sau khi sinh sao rồi?"

Trần Phỉ Phỉ không quá xác định: "Nghe nói thai đã chết lưu, huyện nha Lưu bộ khoái đã tới riêng nhà ta để hỏi thăm."

Triển Chiêu nói: "Hắn hỏi cái gì, ngươi đã trả lời như thế nào?"

Trần Phỉ Phỉ cố gắng nhớ lại: "Hắn hỏi ta là ai đánh ngã dựng phụ, ta nói ta không phát hiện. Lại hỏi ta giúp nàng đỡ đẻ thế nào, ta liền kể lại quá trình. Sau đó hắn còn hỏi thêm về tình hình hài tử, ta nói khi ta ở đó nước ối còn chưa vỡ, sau đó liền không rõ ràng…"

Triển Chiêu và Triệu Trăn liếc nhau – hiềm nghi Lưu bộ khoái càng lúc càng lớn.

Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên chen vào: "Cha ngươi hiện tại đang ở nhà một mình?"

Trần Phỉ Phỉ gật đầu: "Lúc chạng vạng ta đã muốn tới đây, thế nhưng phụ thân ta không đồng ý, ta thừa dịp phụ thân ngủ rồi mới dám đi ra."

Mỗi lần bị Bạch Ngọc Đường nhìn chằm chằm, Trần Phỉ Phỉ đều mạc danh kì diệu thấy khẩn trương. Lam y công tử tuy rằng ôn hòa hữu lễ, nhưng Bạch y công tử càng thêm phong lưu tuấn mỹ, tuy rằng ánh mắt rất lạnh nhưng là người ngoài lạnh trong nóng, bằng không trước khi nàng ngã sẽ không ra tay cứu giúp…

Trần Phỉ Phỉ say mê đắm chìm, chỉ thấy Triển Chiêu viu một cái đứng lên: "Nguy rồi! Hung thủ có khả năng sẽ quay lại hại cha ngươi!"

Triển Chiêu lôi kéo Bạch Ngọc Đường dùng khinh công bay đi, trong khách điếm chỉ còn lại Triệu Trăn, Thừa Ảnh và cả Trần Phỉ Phỉ sắc mặt trắng bệch.

Triệu Trăn liếc nhìn nàng một cái: "Trần cô nương, chúng ta cũng xuất phát thôi."

Trần Phỉ Phỉ tinh thần hốt hoảng đi theo Triệu Trăn, trên mặt tràn đầy kinh hãi, cả người cơ hồ bị hối hận bao phủ.

Triệu Trăn mỉm cười: "Trần cô nương, trong nhà còn người thân nào không?"

Trần Phỉ Phỉ trong lòng bất ổn, nói chuyện cũng không còn lưu loát: "Có, chỉ là bình thường rất ít khi lui tới."

Triệu Trăn nói tiếp: "Xảy ra chuyện lớn như vậy, theo lý thường sẽ tới tìm người thân quen, chúng ta dù sao cũng chỉ là người xa lạ tiện đường đi ngang qua."

Trần Phỉ Phỉ cắn cắn môi, thần sắc thập phần ủy khuất: "Phải, tiểu nữ quả thật không nên rước thêm phiền toái cho ân nhân."

"Hôm nay đáng lẽ ngươi không nên tới." Triệu Trăn ngữ khí lạnh nhạt, lại có chút khí thế bức nhân lợi hại.

Trần Phỉ Phỉ mặt nóng tới bỏng rát, tựa như vừa bị người hung hăng tát cho mấy cái. Dưới ánh mắt hiểu rõ hết thảy của Triệu Trăn, nàng không biết tự lượng sức mình đã thể hiện hết sự ái mộ không chút che giấu!

nàng muốn xoay người bỏ chạy, nhưng nàng không thể, nàng muốn tìm một cái cớ thật tốt… càng hoàn mỹ càng tốt…

Triệu Trăn mỉm cười: "Không cần vắt óc lừa gạt ta, có thể tự lừa gạt chính ngươi là đủ rồi."

Trần Phỉ Phỉ tươi cười miễn cưỡng: "Tiểu công tử lời ấy có ý gì, tiểu nữ nghe không hiểu…"

"Nghe không hiểu?" Triệu Trăn tươi cười rất khả ái, lại giống như lưỡi dao bôi thuốc độc, đâm thẳng vào tim gan Trần Phỉ Phỉ.

Triệu Trăn nói tiếp: "Cha ngươi làm sao ngủ được?"

Người thụ thương tương đối nặng, sao có thể ngủ được?

Gia đình có kịch biến, sao có thể ngủ được?

Ấu nữ có tâm tư không tốt, sao có thể ngủ được?

Đồng tử Trần Phỉ Phỉ mở lớn, sắc mặt khó coi trước nay chưa từng có.

— Nó biết! Nó thế nhưng biết!

Là ta, là ta khiến phụ thân ngủ mê. Bởi vì phụ thân không cho ta tới đây, bởi vì phụ thân nói ta không xứng, cho nên ta làm cho phụ thân ngủ say, ta muốn chứng minh ta có thể! Thế nhưng… vì vậy mà lại khiến phụ thân bị hại, ta đây chẳng lẽ đã trở thành đồng lõa… thành đồng lõa…

Trần Phỉ Phỉ không dám nhìn sắc mặt Triệu Trăn, nàng nhấc chân chạy nhanh về nhà.

Nàng rốt cuộc không chịu nổi nữa, một khắc cũng không nổi, hài tử này – nó là ma quỷ!

(Jeremy: Lại thêm một tiểu cô nương ngốc ảo tưởng mình là nữ chính ngôn tình rầu, haiz… poor nàng ấy……)

****

Thẳng tới khi Trần Phỉ Phỉ nghiêng ngả lảo đảo chạy đi không còn thấy thân ảnh, Thừa Ảnh mới hỏi Triệu Trăn: "Không giống tính cách ngài."

Triệu Trăn sớm không còn khí thế bức nhân như vừa rồi, lại đổi thành bộ dáng cười tủm tỉm: "Dựa theo tính cách của ta thì phải như thế nào?"

Thừa Ảnh nghĩ nghĩ: "Đứng xem náo nhiệt gì đó…"

Trần Phỉ Phỉ tuy rằng không đáng giá nhắc tới, nhưng ít nhiều cũng sẽ khiến Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cảm thấy ngột ngạt, đứng ngoài xem náo nhiệt tương đối giống tính cách của Triệu Trăn. Mạnh mẽ vang dội ra tay can thiệp như vậy, trực tiếp dập tắt hy vọng hoang đường của Trần Phỉ Phỉ như vậy, còn thuận tay giúp Bạch Ngọc Đường… đích thực không phù hợp với tính cách Triệu Trăn.

Triệu Trăn lắc lắc ngón tay nhất phái bí hiểm: "Thừa Ảnh, ngươi còn nhỏ, chuyện tình cảm cần phải lưỡng tình tương duyệt nha ~"

Thừa Ảnh nghiêng mặt nhìn bé, hình như ngài còn nhỏ hơn ta mấy tuổi đi?

Triệu Trăn gãi gãi mũi: "Bình thường ta quấy rối như vậy là vì hâm mộ tình cảm của hai người bọn họ, thời khắc mấu chốt tự nhiên tận lực vun đắp chân ái!"

Thừa Ảnh có chút kinh ngạc: "Hâm mộ?" không có hậu cung tham gia chính sự, không có quyền thần nhiếp chính, không có ngoại xâm lấn chiếm, không có thiên tai địch họa, tuy rằng ngẫu nhiên vẫn bị ám sát, nhưng mỗi lần đều có thể gặp dữ hóa lành. Mới bảy tuổi đã an vị tọa ủng giang sơn còn phải đi hâm mộ người khác?

"Đã nói ngươi không hiểu mà." Triệu Trăn lắc đầu thở dài: "Hai người vô dục vô cầu chỉ đơn giản là thích nhau, cỡ nào khó có được…"

Thừa Ảnh đầu đầy hắc tuyến, ý tứ thành khẩn nói: "Hoàng thượng ngài còn quá nhỏ, về sau lớn lên sẽ phải cưới phi tử."

"Phi tử?" Triệu Trăn tự giễu cười: "Chỉ cần ta nói một tiếng, dạng nữ tử nào mà không chiếm được? hậu cung ba ngàn giai lệ, đều bởi vì ta là 'Trẫm' mới tụ lại, các nàng ái mộ Trẫm, nịnh nọt Trẫm, trung với Trẫm, các nàng là một lòng một dạ, không phải vô dục vô cầu."

"Ta nói như vậy, không phải vì muốn hạ thấp các nàng ấy, chỉ là muốn giả vờ giả vịt, trải nghiệm một chút cái gọi là tình yêu mà ta chưa từng có được đã mất đi." Triệu Trăn cười lắc đầu: "Nhân tâm không giống rắn nuốt voi, cả đời này ta có được nhiều thứ, chỉ là có một số thứ nhất định cầu mãi mà không được…"

Thừa Ảnh nửa minh bạch, nửa hồ đồ.

Thừa Ảnh ma xui quỷ khiến nói: "Có lẽ có người không màng danh lợi vô dục vô cầu cho dù ngươi không phải Hoàng đế cũng sẽ toàn tâm toàn ý mà thích ngươi."

Triệu Trăn đầu tiên là sửng sốt, sau đó thoải mái cười to: "Nếu thật sự có người tốt như vậy, ta nhất định sẽ cách người đó thật xa."

Triệu Trăn nói tiếp: "Ta không xứng với người đó."

Thừa Ảnh nhìn sườn mặt Triệu Trăn tới xuất thần, ở trong lòng yên lặng bổ sung: Ngươi xứng!

— Nếu ngươi muốn, ta đều cho ngươi.

Hết chương 39

Tác giả có lời muốn nói:

|'O | Ngao, đoạn cuối viết có chút sến…

Bởi vì manh manh nhóm vẫn luôn rối rắm vì sao Trăn Trăn không có CP, nên tác giả khuẩn phân tích một chút thế giới nội tâm của Trăn Trăn.

Trăn Trăn không có CP, là vì hắn tôn trọng tình cảm.

Là một Hoàng đế đủ tư cách, Trăn Trăn phải cân bằng thế lực khắp nơi, phải ngăn chặn mồm miệng dân chúng, phải sinh hạ hoàng tử công chúa….

Cho dù Trăn Trăn không vui, hắn vẫn phải làm ngựa đực, đây là trách nhiệm của Hoàng đế!

Trăn Trăn tính cách tiêu sái, nhưng cũng có nguyên tắc không thể thỏa hiệp.

Trăn Trăn cho rằng – trách nhiệm làm một con ngựa đực, hắn không có khả năng toàn tâm toàn ý yêu một người, cho nên không có tư cách có được một người toàn tâm toàn ý yêu hắn.

Cho nên Triệu Trăn thoải mái cười to: "Nếu thật sự có người tốt như vậy, ta nhất định sẽ cách hắn thật xa."

Cho nên Triệu Trăn nói: "Ta không xứng với hắn."

Cho nên tác giả cho rằng, Trăn Trăn không có CP mới là tốt nhất!

Trăn Trăn khả năng sẽ thích ai đó (tiếng hô tối cao: Thừa Ảnh) nhưng thích không nhất định phải giữ làm của riêng.

So với việc để người mình thích bị nghìn người chỉ trỏ, còn không bằng thấy người đó con cháu mãn đường

~Đây chính là một Trăn Trăn siêu cấp tiêu sái

~Jeremy: hic…hic.. nghe có mùi ngược đâu đây ọ.ọ *cắn khăn*

~

40. Quyển 3 - Chương 40

Khi Triệu Trăn đuổi tới Trần gia, rất nhiều nha dịch ba tầng trong ba tầng ngoài vây kín ở đó, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng ở cách đó không xa.

Triệu Trăn hiếu kỳ hỏi: "Hai người báo quan?"

Triển Chiêu lắc đầu: "Không hề, khi hai ta tới đã kết thúc rồi."

Triệu Trăn nháy mắt mấy cái: "Trần lão phụ đã chết?"

"Không phải." Triển Chiêu nhún nhún vai: "Nha môn cố ý nói Trần phu nhân bỏ trốn, kỳ thật là thuật che mắt, mục đích là làm hung thủ lơ là mất cảnh giác. Nha dịch đã sớm mai phục ở phụ cận quanh Trần gia, chỉ còn chờ hung thủ hành động, vì thế hung thủ cùng tang chứng vật chứng đều bị tóm gọn, chứng cơ vô cùng xác thực, vụ án được phá rồi."

Triệu Trăn vẫn còn mờ mịt: "Cho nên hung thủ là Lưu bộ khoái?"

"Không phải." lần này là Bạch Ngọc Đường lên tiếng trả lời: "Hung thủ là bà mụ."

"Gì?" Triệu Trăn càng mờ mịt hơn: "Sao lại có bà mụ ở đây?"

Lúc này, mấy nha dịch nâng Trần phu nhân trở lại. Trên mặt Trần phu nhân có thương tích, tựa hồ bị người đánh đập dã man, nằm trên cáng không bò dậy nổi, Trần lão phụ hành tẩu không tiện, Trần Phỉ Phỉ ôm phụ thân khóc nức nở lại tiếp tục ôm mẫu thân khóc hết nước mắt, hận không thể đem mọi ủy khuất trong lòng đều khóc hết ra.

Bốn người thấy không còn việc gì nữa, quyết định quay về khách điếm. Trần Phỉ Phỉ tựa hồ còn chưa chết tâm, định tìm Bạch Ngọc Đường nói mấy câu. Triệu Trăn một ánh nhìn nhẹ bẫng lướt qua, nàng cả người lạnh lẽo, cắn môi không dám vượt quá giới hạn.

Trên đường trở về khách điếm, Triển Chiêu kể lại chi tiết sự tình.

Hóa ra, bà mụ lúc trước nhận đỡ đẻ cho phu nhân nhà Lưu bộ khoái, căn bản không biết đỡ. Chỉ vì đã sinh được ba con trai, tự cho là có kinh nghiệm, nên mới lấy việc này làm nghề kiếm tiền. Bà mụ lá gan rất nhỏ, hơi có chút nguy hiểm là không dám nhận, cơ bản chỉ tiếp nhận sản phụ dễ sinh, ngẫu nhiên gặp gỡ ca khó sinh, cũng may mắn bảo trụ mẫu tử bình an. Thẳng tới lúc này bị gây khó dễ…

Bởi vì không biết đỡ khiến hài tử chết non, phu nhân nhà Lưu bộ khoái cũng vì thế mà hậu sản xuất huyết nhiều, mắt thấy sinh mệnh bị đe dọa. Bà mụ trong lòng biết không ổn, thừa dịp rối ren liền chuồn mất. Nếu không phải Lưu bộ khoái mời đại phu y thuật cao minh chỉ sợ một xác hai mạng.

Bà mụ sau khi biết tin, ngày đêm lo lắng hãi hùng, sợ Lưu bộ khoái giận chó đánh mèo lên mình, càng sợ chuyện mình không biết đỡ đẻ bị bại lộ. Vì bảo trụ tính mạng bản thân, bà mụ nghĩ tới cách giá họa cho người khác, mà đồng dạng Trần Phỉ Phỉ cũng từng tham gia đỡ đẻ, là đối tượng giá họa tốt nhất!

Kỳ thật cũng là do bà mụ suy nghĩ nhiều. Với điều kiện y học cổ đại mà nói, hài tử mới sáu tháng sinh ra cũng không sống được. Chuyện này đều là do thiếu hiểu biết mà nên, trong lòng Lưu bộ khoái lại có oán hận, cho nên hắn đổ lỗi hết cho đám nhân sĩ võ lâm gây ra rối loạn, chưa từng hoài nghi bà mụ.

Nhưng vấn đề là do bà mụ hồ đồ Không ! Biết ! Nghĩ !

Tìm chết bà mụ muốn giá họa cho Trần Phỉ Phỉ, nơi nơi rải rác tin đồn, nói Trần Phỉ Phỉ thất thủ hại chết hài tử. Bà mụ tung tăng nhảy nhót hành động khắp huyện, rất nhanh gợi ra hoài nghi của Lưu bộ khoái, vì muốn biết rõ chân tướng sự việc, Lưu bộ khoái tới Trần gia hỏi thăm Trần Phỉ Phỉ, lại phái người giám sát bà mụ.

Bà mụ phát hiện mình bị người giám thị, sợ tới mức hoang mang lo sợ, liền đem chân tướng nói lại cho trượng phu làm đồ tể.

Trượng phu nàng là người ngoan độc, không làm thì thôi, một khi đã làm là phải làm tới cùng, so với mỗi ngày sống trong lo sợ, không bằng dứt khoát thoát khỏi cái thị phi này. Vì giết người diệt khẩu, hắn lên núi bắt một con lang, thả vào chỗ Trần gia hay tới hái thuốc, nghĩ sớm muộn gì cũng có chuyện xảy ra.

Lại bởi vì trong nhà không có tiền, nên muốn tới Trần gia trộm cắp.

Đồ tể cho rằng Trần gia chỉ có mình Trần Phỉ Phỉ ở nhà, vốn muốn quấy rối một phen, không ngờ người trong phòng lại là Trần gia phu nhân.

Đồ tể hết hưng trí lại bị Trần gia phu nhân thấy mặt, đành phải vác theo nàng đi. Đồ tể sau khi về nhà không ngừng đánh chửi Trần phu nhân, cuối cùng hỏi ra nơi Trần gia cất giấu tiền tài, vốn định buổi tối lại tới trộm cắp, vừa vặn lại bị Lưu bộ khoái mai phục bắt được!

Triệu Trăn cảm thán: "Thật sự là biến đổi bất ngờ, nhìn không ra Lưu bộ khoái lại thô trung hữu tế*, suýt nữa thì oan uổng hắn." (Thô trung hữu tế: bề ngoài thì thô kệch lỗ mãng, bên trong lại tinh tế, tỷ mỉ.)

Triển Chiêu cũng nói thêm: "Có thể thấy nhân vô thập toàn, người nào không có khuyết điểm."

Chân tướng vụ án được minh bạch, Trần gia tam khẩu được đoàn tụ, mọi người không còn băn khoăn, kiên kiên định định ngủ một giấc.

Bởi vì hơn nửa đêm bị đánh thức, mọi người ngủ tới tận trưa mới rời giường. Triển Chiêu, Thừa Ảnh đều là người chịu khó, đã sớm dậy gột gột rửa rửa bận rộn một phen. Còn Triệu Trăn và Bạch Ngọc Đường thuộc dạng ngủ nướng siêu cấp bám giường, đồng loạt tựa vào thành giường miễn cưỡng dụi dụi mắt, động tác nhất trí kinh người…

Dây dưa tới giữa trưa mới xuất phát, Triển Chiêu chỉ vào Triệu Trăn phê phán Bạch Ngọc Đường: "Đồ đệ của ta lười như vậy đều do ngươi dạy hư!"

Bạch Ngọc Đường đuôi lông mày thoáng nhướn, chỉ vào Triệu Trăn vừa ăn xong cơm trưa lại đang nhai điểm tâm: "Đồ đệ ngươi tham ăn như vậy, rõ ràng là do ngươi dạy hư!"

Triệu Trăn nằm không cũng trúng đạn, nhai điểm tâm nhún nhún vai – hai vị đại hiệp không đứng đắn* như vậy kỳ thật là do ta dạy hư. (Thực ra cái từ gốc nó còn có khá nhiều nghĩa: không đáng tin, không có kế hoạch, không suy tính…)

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ăn uống no đủ lại bắt đầu triển khai hình thức đấu võ mồm, song song ngồi trên lưng ngựa ngươi một câu ta một câu pha trò.

Xe ngựa lắc lư càng lúc càng xa, Trần Phỉ Phỉ đứng ở cửa thành nhìn theo, chung quy không dám lộ diện…

Mỗi nữ hài tử đều có ước mơ được làm công chúa, tiền đề là hoàng tử không đi yêu một hoàng tử khác. (_)

****

Bốn người một đường vui đùa tranh cãi ầm ĩ, còn nửa ngày lộ trình nữa là tới Triển gia. Đáng tiếc ông trời không chiều lòng người, buổi sáng trời cao trong xanh không một bóng mây, buổi chiều cư nhiên lại đổ mưa rào. May mắn Triển Chiêu quen đường, dẫn mọi người tìm tới một căn miếu thờ đã bị bỏ hoang.

Triệu Trăn vụng trộm nắm chặt tay lại – Chu choa! Ngày mưa ngủ lại trong miếu thờ đổ nát chính là tình tiết kinh điển trong phim võ hiệp a! Không uổng công một đường ta mong đợi!

Khi mọi người đi vào, đã có một số người ở trong miếu tránh mưa. Diện tích miếu thờ không nhỏ, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sắp xếp xong chỗ trú cho mấy con ngựa cùng cái xe, hai người lại thay phiên nhau vào thùng xe thay đồ. Thừa Ảnh đi tìm đồ ăn và củi khô. Ngược lại Triệu Trăn việc gì cũng không động tay, ngồi ở càng xe quan sát mấy nhóm người khác cũng đang tránh mưa.

Trong đó có mấy người ngồi ngoài dễ thấy nhất, bọn họ mặc trang phục giống nhau, bên mình chất chồng mấy cái rương, xem trang phục và đạo cụ rất giống tiêu sư trong truyền thuyết. (tiêu sư: người áp tải, chắc là tổ nghề của shipper bây giờ đi =))))

Còn có hai nam hai nữ đang ngồi cùng một chỗ sưởi ấm, cạnh đống lửa có nướng bốn con bồ câu, trên người đều đem theo binh khí, phỏng chừng là người trong võ lâm.

Trong thế giới này, vô luận Triệu Trăn có tính cách như thế nào thì chỉ riêng diện mạo nhu thuận đã cộng thêm cho bé không ít điểm. Hai nữ đệ tử thấy bé khả ái, liền vẫy vẫy tay gọi Triệu Trăn lại: "Bé con có đói bụng không, tỷ tỷ mời ngươi ăn bồ câu nướng có được không?"

Triệu Trăn cười hì hì nói: "Cám ơn tỷ tỷ, huynh trưởng của ta đang đi tìm đồ ăn rồi, ta đợi hắn trở về rồi cùng ăn."

Tất cả mọi người đều thầm than hài tử này thực hiểu chuyện, chỉ có Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng thời trợn trắng mắt – tiểu bại hoại lại bắt đầu giả ngây thơ.

Thừa Ảnh rất nhanh thắng lợi trở về, hai con gà rừng béo mập đều được xử lý sạch sẽ, chỉ là mấy cành củi khô… bề ngoài rất giống mấy cái cột nhà trong miếu thì phải? Thừa Ảnh cả người ướt đẫm nhưng lại lôi một con thỏ con trắng trắng mềm mềm khô ráo từ trong ngực ra, nhét vào lòng Triệu Trăn, xoay người nhảy lên xe ngựa thay quần áo.

Triệu Trăn ôm con thỏ khóe miệng liên tục co giật: "Hắn cho ta con thỏ làm gì?"

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường trăm miệng một lời nói: "Bởi vì giống ngươi a!"

Triệu Trăn dùng lực nghiến răng: lãnh khốc như ta đến tột cùng giống con thỏ ở chỗ nào?! Giống chỗ nào?!

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tuy rằng không biết làm cơm nhưng người giang hồ coi bốn bể là nhà, thường xuyên ngủ màn trời chiếu đất, nên hai người bọn họ có thể nướng chín đồ ăn. Đương nhiên, tay nghề có thê thảm tới đâu cũng có thể nướng chín đồ ăn…

Triệu Trăn hoàn toàn ngược lại, người hiện đại không có suy nghĩ quân tử xa nhà bếp, nam nhân biết làm cơm đều hàng đắt khách. Hơn nữa bản thân Triệu Trăn thập phần thích ăn ngon, thường xuyên giấu người đại diện tự về nhà nấu cơm, dần dà tay nghề tự luyện mà thành

~~Là một tên siêp cấp cật hóa, Triệu Trăn trước khi ra khỏi cửa đã cố ý sai ám vệ đánh cướp Ngự thiện phòng một phen, trộm đi một (cơ) số gia vị chế biến. Ngự trù thấy kho gia vị bị cướp sạch không còn cái nào, lại lần nữa khóc tới ngập bếp lò. Đồng dạng kho thuốc của ngự y cũng bị trộm đi vô số linh đan diệu được phòng ngừa tính mạng gặp nguy hiểm.

(_)

Triệu Trăn chủ động gánh vách trọng trách nấu cơm, để hai vị đại hiệp nhóm lửa hong quần áo.

Mùi hương thịt nướng rất nhanh bay ra, tiêu sư chỉ gặm lương khô không ngừng nuốt nước miếng, nam nữ hiệp sĩ đang gặm bồ câu cũng thấy nuốt không trôi, lúc này bỗng nhiên nghe thấy một tiếng mắng to từ trên đỉnh đầu: "Ai lại thiếu đạo đức như vậy! thơm sực nức như thế có để cho người khác ăn cơm không?!"

Mọi người đều sửng sốt, chỉ thấy trên đỉnh đầu tượng Phật trong miếu có một người trẻ tuổi đang ngồi khoanh chân.

Tất cả mọi người kinh ngạc, hắn hẳn võ công cao cường, gần như vậy cư nhiên không ai phát hiện, đồng loạt đều có chút cảnh giác.

Triển Chiêu đã sớm biết trên tượng Phật có người, lại không ngờ là người quen: "Mạnh Kha! Sao lại là ngươi!"

Nam tử ngồi trên tượng Phật vỗ đùi một cái, cao hứng phấn chấn nhảy luôn xuống: "Triển đại ca! Để cho ta một cái chân gà a a a a!"

Mọi người: "…."

Hàng này nhị hóa như vậy, tùy tiện rơi xuống không sao chứ?

****

Mạnh Kha sung sướng gặm chân gà, Triển Chiêu giới thiệu với mọi người: "Mạnh gia và nhà ta là thế giao."

Mạnh Kha năm nay 18 tuổi, tuổi không lớn không nhỏ, nói thành thục thì cũng thành thục, nói ngây thơ cũng rất ngây thơ. Cũng không hiểu trong nhà nuôi dạy thế nào, 18 tuổi mà lúc nào cũng như 8 tuổi, ăn no

uống đủ liền bắt đầu đùa dai, đặc biệt thích trêu ghẹo Triệu Trăn, phỏng chừng là cảm thấy tuổi tác không sai biệt lắm đi.

Triệu Trăn cảm thấy mình là một người trưởng thành lãnh khốc, không muốn chơi đùa cùng tiểu quỷ ngây thơ.

Mạnh Kha chọc chọc bé, Triệu Trăn đáp lại một cái trợn trắng mắt; Mạnh Kha niết quai hàm bé, Triệu Trăn dùng tay gạt phắt đi; Mạnh Kha đưa tay giật giật tóc bé, Triệu Trăn giơ tay phát hỏa đập một phát, Thừa Ảnh nhẫn thật lâu xông lên muốn cạo trọc đầu Mạnh Kha!

Hai người đánh qua đánh lại, từ dưới đất đánh lên xà nhà, Triển Chiêu cho nốt miếng thịt gà cuối cùng vào miệng, chà xát hai tay bóng nhẫy, nhảy lên xà nhà, một trái một phải xách cổ hai tên cuồng đánh nhau lôi xuống dưới. Cầm Thừa Ảnh xanh tím một mảng, Triệu Trăn lôi ra lọ thuốc mỡ bôi cho hắn. Mạnh Kha cầm lấy mấy lọn tóc bị cắt đứt thút tha thút thít, cả mái tóc dài bị xẻo mất một phần ba!

Thiếu hiệp, nữ hiệp cùng tiêu sư ngồi một chỗ vây xem đều sợ ngây người.

Lúc đầu mọi người đều cảm thấy Mạnh Kha lợi hại, sau đó thấy Thừa Ảnh đánh nhau với Mạnh Kha, rõ ràng Thừa Ảnh lợi hại hơn. Mọi người đều cảm thán anh hùng xuất thiếu niên, không nghĩ tới tao nhã Triển Chiêu so với hai người kia còn lợi hại gấp bội! mọi người nhìn Bạch Ngọc Đường, soái như vậy khẳng định càng lợi hại. Mọi người lại quay sang nhìn Triệu Trăn… chẳng lẽ là thâm tàng bất lộ… thỏ nhỏ?

Bị đứt tóc, Mạnh Kha cuối cùng cũng thành thật, không táy máy nữa, lại có vẻ bội phục Thừa Ảnh vô cùng, vây quanh hắn đòi kết giao hảo bằng hữu gì đó.

Thừa Ảnh nửa điểm cũng không để ý quấy nhiễu, tay chân lanh lẹ chuẩn bị chăn đệm, rồi chính mình chui vào ổ chăn ủ ấm trước. Triệu Trăn dụi dụi mắt tiến vào ổ chăn, nằm sấp trên người Thừa Ảnh, vươn móng vuốt ra hôn gió với Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường, ý là – ngủ ngon moaz moaz, ngày mai gặp

~Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tùy tiện hơn chút, rải chút cỏ khô dựa vào một chỗ cùng nhau ngủ.

Mạnh Kha bĩu môi, thấy bản thân bị ngó lơ, sán lại chọc chọc Triển Chiêu, ánh mắt lấp la lấp lánh.

Mạnh Kha nhìn về phía Triệu Trăn bĩu môi: “Nhóc con kia là đồ đệ của ngươi a, chính là trong truyền thuyết cái kia…”

Triển Chiêu lườm hắn một cái: “Không cho bép xép!”

Mạnh Kha nhếch miệng cười, cảm thấy mỹ mãn lại bay lên đỉnh tượng Phật, chuẩn bị ngủ.

Nam hiệp Triển Chiêu tuy rằng gia nhập quan trường nhưng như cũ vẫn là tiêu điểm bát quái của giới giang hồ. Triệu Trăn ngông nghênh bái hắn vi sư, một mặt ở trong triều nhằm bảo hộ Triển Chiêu, nhưng mặt khác cũng vô tình kéo tới không ít cừu hận cho hắn. Người giang hồ ngoài miệng nói không để ý nhưng kỳ thật lòng đố kỵ đã lên men chua loét!

Triển Chiêu thật sự không để ý, ai tới khiêu chiến thì đánh trả, dùng vũ lực nói chuyện hắn chưa từng ngán ai!

Mạnh Kha tuy rằng ham chơi, nhưng cũng không phải đồ ngốc, vừa rồi sở dĩ trốn tránh không hiện thân, chính là muốn quan sát Hoàng đế trong truyền thuyết một chút.

Nghe nói ông vua trẻ con này trước đây đã ăn không ít khổ, xem ra không phải lời đồn, nào có hoàng tử từ nhỏ sống sung sướng an nhàn lại có thể luyện ra tay nghề nướng gà ngon như vậy được.

Gà nướng a…

Vừa thơm vừa dòn lại ngon miệng…

Hết chương 40

Tác giả: Xin cho ta trịnh trọng giải thích thêm một chút!

Manh manh nhóm hiểu lầm rồi, chương trước ta chỉ phân tích nội tâm của Trăn Trăn thôi, không phải kết thúc sẽ viết như thế.

Không phải văn án đã nói rõ ràng rồi sao, Trăn Trăn là vạn năm tiểu shota, thẳng tới khi bộ truyện này kết thúc cũng sẽ không lớn lên.

Cho nên chuyện manh manh nhóm lo lắng 'Thấy người mình thích con cháu mãn đường' sẽ hoàn toàn không phát sinh…

o(* *) Manh manh nhóm tỉnh lại đi

Tác giả khuẩn là MẸ RUỘT, MẸ RUỘT, MẸ RUỘT! (Điều quan trọng phải nói ba lần)

Jeremy: cái trào lưu điều quan trọng phải nói ba lần lan từ tung của sang sao *vuốt mồ hôi*

Còn nữa, Chúc mọi người năm mới vui vẻ, hạnh phúc bên người thân, gặp nhiều điều may mắn, tốt lành trong cuộc sống, hẹn gặp lại mọi người vào năm sau, moaz moaz <><><3 iu="" mọi="" người="" nhiều="" *^0^*="" cảm="" ơn="" đã="" đồng="" hành="" cùng="" jeremy="" và="" nhà="" gỗ="" trong="" suốt="" thời="" gian="" qua!="" hẹn="" gặp="">

41. Quyển 3 - Chương 41

Ngày kế, trời quang mưa tạnh, mọi người chuẩn bị xuất phát.

Mạnh Kha nghe Triển Chiêu nói muốn về nhà, cũng ồn ào đòi đi theo muốn bái kiến bá phụ.

Triệu Trăn tính cách khó đoán, nói hiền hòa thì vô cùng hiền hòa, nói trở mặt thì nhanh hơn lật giấy.

Trên long ỷ Triệu Trăn là Hoàng đế, tất yếu sẽ tính kế trước rồi mới hành động, tất yếu đối nhân xử thế khéo đưa đẩy, bé không biểu hiện địch ý rõ rệt với bất kỳ ai. Hợp thì trò chuyện vài câu, không hợp cũng không khiến người ta khó xử, cao hứng hay không vẫn tươi cười đầy mặt, cho dù trong lòng vội muốn chết, bề ngoài vẫn tỏ ra thong dong bình tĩnh.

Rời khỏi Hoàng cung, cả người Triệu Trăn đều thả lỏng. Không cần tươi cười đầy mặt, không cần bình tĩnh, không cần ngươi lừa ta gạt…

Nữ tử Khai Phong phủ thích Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhiều như vậy, cũng chưa từng thấy Triệu Trăn xen vào giống như chuyện của Trần Phỉ Phỉ. Trên triều đình Triệu Trăn nhìn không vừa mắt rất nhiều đại thần, nhưng cũng không thấy bé bơ đi không thèm đáp lại như với Mạnh Kha…

Mạnh Kha cười hì hì trèo lên xe ngựa, Triệu Trăn nghiêng đầu liếc mắt nhìn hắn: "Ngươi lên đây làm gì?"

Mạnh Kha cười nói: "Đừng keo kiệt vậy chứ, đường còn khá xa, ngồi xe so với cưỡi ngựa thoải mái hơn mà."

Triệu Trăn mặt vô biểu tình: "Vậy nhường lại cho ngươi, một mình ngồi xe thoải mái hơn ngồi hai người." Nói xong, Triệu Trăn nhảy xuống xe, bảo Thừa Ảnh tháo một con ngựa kéo xe ra cho bé cưỡi, ý tứ là – thà nhường xe ngựa lại cho Mạnh Kha cũng không nguyện ngồi chung một chiếc với hắn.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường rất ít khi thấy Triệu Trăn chèn ép người khác như vậy, liếc nhau, đều thấy nghi hoặc trong mắt đối phương.

Đừng thấy Mạnh Kha ngu xuẩn không có tâm nhãn mà lầm, ở nhà cũng là thiếu gia sống an nhàn sung sướng, từ nhỏ được mọi người vây quanh nâng niu chiều chuộng, chưa từng nhận uất khí như vậy! Mạnh Kha bĩu môi không cao hứng, phi thân lên ngựa một mình cưỡi đi.

Triệu Trăn lúc này mới lộ ra nụ cười vừa lòng.

Triển Chiêu nhìn vậy rất ngạc nhiên: "Thật hiếm thấy, ngươi lại ghét Mạnh Kha như vậy?"

"Là phi thường chán ghét!" Triệu Trăn nhấn mạnh từng từ: "Sư phụ, ngươi và hắn không thân thiết đi."

"Ta tương đối thân thiết với cha hắn." Triển Chiêu nói: "Mạnh bá phụ là thương nhân tơ lụa nổi tiếng vùng này, vẫn luôn muốn Mạnh Kha kế thừa sự nghiệp, nhưng Mạnh Kha lại một lòng muốn học võ, từ nhỏ đã rời nhà bái sư học nghệ, chỉ ngày lễ tết mới quay về nhà, ta cũng chỉ gặp hắn được vài lần."

Triệu Trăn lên tiếng: "Ta không ghét người một bụng mưu kế, cũng không ghét người khờ dại, chỉ ghét nhất loại người một bụng mưu kế lại cứ giả vờ khờ dại. Người như thế, tựa như độc xà quanh quẩn bên người, không biết khi nào sẽ chồm tới cắn ngươi một phát, khiến ngươi khó lòng phòng bị. Độc xà không thể phòng, phương pháp tốt nhất chính là – cách xa nó ra!"

Thừa Ảnh thầm nghĩ: Khó trách tối hôm qua Hoàng thượng đặc biệt cẩn thận, cả đêm đều không trở mình đánh người, hóa ra là ngủ không ngon.

Bạch Ngọc Đường ngạc nhiên nói: "Ngươi vừa mới nhận thức Mạnh Kha mà đã khẳng định hắn không có hảo ý?"

"Bản lĩnh nhìn người có thể luyện ra." Triệu Trăn chỉ chỉ Triển Chiêu: "Tỷ như sư phụ năm đó làm hiệp khách, gặp mười người thì có một hai người không có hảo ý, sư phụ đại khái sẽ không có cảm giác gì; sau này tới Khai Phong phủ, gặp mười người sẽ có ba bốn người không có hảo ý, sư phụ khả năng sẽ cảm giác được bởi vì khi tra án tiếp xúc với không ít người xấu; Sau khi ta bái sư trở thành Đế sư, gặp mười người, sẽ có năm sáu người không có hảo ý, sẽ cảm giác được bất đồng rõ rệt."

Triển Chiêu sâu sắc đồng thuận – từ sau khi thu Ngộ Không làm đồ đệ, đám người a dua nịnh nọt thi nhau đuổi tới!

Triệu Trăn cuối cùng chỉ chỉ chính mình, hỏi Bạch Ngọc Đường: "Từ khi làm Hoàng đế, ta gặp mười người, thì tới tám chín người có ý đồ với ta, ngươi nói ta sẽ có cảm giác gì?" Triệu Trăn nhếch miệng cười: "Ngươi tuy rằng vẫn luôn khi dễ ta, nhưng không phải muốn tính kế ta, cho nên ta khoan hồng độ lượng mà nhẫn nhịn ~~"

Khóe miệng Bạch Ngọc Đường co giật, trong mắt đầy ghét bỏ — hai ta đến cùng là ai khi dễ ai? Ai nhẫn nhịn ai?

Triển Chiêu xoay lưng qua, bả vai nín cười đến run rẩy run rẩy.

Triệu Trăn nhún nhún vai: "Khi Mạnh Kha kia vừa xuất hiện, ta liền biết hắn không có hảo ý. Nếu hắn không có tâm nhãn thì khi nhìn thấy sư phụ đã sớm nhảy xuống chào hỏi, việc gì phải trốn trốn tránh tránh không lộ diện? Nếu hắn có chút tâm nhãn lại không định giở trò xấu thì việc gì phải giả ngu ở trước mặt chúng ta? Trước đó hắn núp sau tượng Phật quan sát chúng ta, sau đó tận lực bắt chước hình thức ở chung giữa ta và sư phụ, người như vậy, nói hắn không có hảo ý chẳng lẽ nói oan cho hắn?"

Triển Chiêu sờ sờ cằm: "Ngươi nói như vậy, thật đúng là…"

Bạch Ngọc Đường nghi hoặc: "Ngươi bình thường đối với đám tham quan kia không phải thường lá mặt lá trái sao?" Ngụ ý vì sao lại trở mặt hoàn toàn với Mạnh Kha như vậy.

"Ha.." Triệu Trăn nhếch miệng cười: "Ngươi cho rằng đám tham quan có thể ở bên cạnh ta lắc lư đều là nhân vật bình thường sao? Mạnh Kha mặc dù có ý xấu nhưng chưa đạt tới trình độ kia. Chân chính lợi hại độc xà, không cần che dấu độc tính của mình, nó sẽ chậm rãi tiếp cận ngươi, làm ngươi suy yếu, làm ngươi tan rã…thẳng đến một ngày, ngươi biết rõ nó là độc xà lại cam tâm tình nguyện để nó quấn trên cổ."

Triển Chiêu thở dài: "Đáng tiếc, Mạnh bá bá là người rất tốt."

Triệu Trăn cười tủm tỉm: "Hay là chúng ta lại đánh cuộc thêm lần nữa."

Triển Chiêu cảm thấy rất hứng thú: "Đánh cuộc cái gì?"

Triệu Trăn sờ sờ cằm: "Đánh cuộc hành động kế tiếp của Mạnh Kha!"

Bạch Ngọc Đường nghi hoặc nói: "Hắn đã bỏ đi rồi còn hành động gì nữa?"

Triệu Trăn lắc lắc ngón tay: "Nếu hắn có mưu đồ khác, sớm muộn gì cũng có thể chạm mặt."

Triển Chiêu nghĩ nghĩ: "Ta cá lần sau xuất hiện, hắn vẫn tiếp tục giả ngu."

Triệu Trăn nghiêng đầu nhìn hắn: "Sư phụ, ngươi học xấu, hắn đã giả ngu mười mấy năm, đương nhiên vẫn sẽ tiếp tục giả ngu."

Triển Chiêu nhún nhún vai: "Ngươi lại chưa nói không thể đánh cuộc cái này."

Bạch Ngọc Đường cũng gia nhập: "Ta cá thái độ của hắn với ngươi không phải giả."

Triệu Trăn nhìn nhìn Thừa Ảnh: "Còn ngươi, ngươi đánh cuộc cái gì?"

Thừa Ảnh mặt không đổi sắc nói: "Hắn sẽ bày ra sắc mặt không thèm so đo với tiểu hài tử, mặt dày mày dạn đi theo chúng ta cùng lên đường."

Ba người trăm miệng một lời đồng thanh nói: "Ngươi làm sao biết?"

Thừa Ảnh tay cầm roi ngựa chỉ thẳng về phía trước: "Dùng mắt thấy."

Ba người quay đầu nhìn, chỉ thấy Mạnh Kha miệng ngậm nhành cỏ, tựa như không có việc gì đứng ở ven đường, giống hệt như lời Thừa Ảnh đã nói – bày ra sắc mặt không thèm so đo với tiểu hài tử, có vẻ đang chuẩn bị mặt dày mày dạn muốn cùng bọn họ lên đường…

Triệu Trăn yên lặng che miệng – ai nha, miệng quạ đen giai đoạn cuối, không biết Công Tôn có thể chữa trị hay không?

****

Mọi người phán đoán Mạnh Kha không có hảo ý, là căn cứ vào phòng đoán của Triệu Trăn, không có chứng cớ thực tế chứng minh. Mạnh Kha mặt dày mày dạn đi theo, lại không thể đánh cho một trận rồi đuổi đi… Triệu Trăn phi thường phòng bị đối với Mạnh Kha, đưa tay muốn Triển Chiêu bế một cái ~ hai người cùng ngồi trên lưng ngựa, câu được câu không trò chuyện.

"Sư phụ, nhà ngươi có những ai?"

Triển Chiêu gãi gãi cằm: "Cha ta là Triển Thanh Phong, là một thợ rèn có tiếng, ở bên ngoài trăm ngàn lần không được nhắc tới tên ông ấy, bằng không sẽ dẫn tới thật nhiều võ lâm nhân sĩ khóc lóc om sòm lăn lộn cầu xin binh khí gì đó…" Nghĩ tới cảnh tượng kia, Triển Chiêu vẫn có chút sợ hãi: "Cha ta là lão phá của, tự mình bỏ tiền mua nguyên vật liệu, thật vất vả làm ra được binh khí tốt, đưa hắn thiên lượng hoàng kim hắn không bán, lại hưng trí lên thường xuyên tùy tiện đem đi tặng người lạ."

Triệu Trăn chớp chớp mắt mấy cái: nên nói sư công là coi tiền như rác? hay là tiêu tiền như nước đây?

Bạch Ngọc Đường khóe miệng co giật: Thiên hạ đệ nhất Đoán tạo (thợ rèn) Đại sư thánh thủ Thanh Phong, trong mắt Triển Chiêu lại là lão thợ rèn phá của? Đúng là quá trì độn a!!!

Triển Chiêu tiếp tục giới thiệu: "Nương ta họ Lý, nhà ngoại ta thế gia đời đời đều là đầu bếp, nấu cơm siêu ngon! Đúng rồi, Chưởng quầy Lý Giai Hào của Lâm Giang lâu chính là biểu ca của ta." Cật hóa hai thầy trò hiểu ý cười cười, Triệu Trăn nói: "Nhất định phải nếm thử tay nghề của sư bà!"

Bạch Ngọc Đường nhíu mày: Biểu ca biểu đệ cái gì, càng nhìn Lý Giai Hào càng không vừa mắt.

Mạnh Kha yên lặng đỡ trán: Thần Trù thế gia trăm năm lịch sử, ở trong mắt Triển Chiêu chỉ là đầu bếp nấu cơm ngon? Đúng là quá trì độn!

Triển Chiêu tiếp tục giới thiệu: "Ta còn có một thúc thúc tên Triển Thanh Mang, hắn cơ bản không ra khỏi cửa, so với khuê tú còn khuê tú hơn. Tiếp đó là đại ca ta Triển Huy rất biết kiếm tiền, tẩu tử ta họ Vương, trong nhà mở cửa hàng bán lương (lương thực) du (dầu). Trong nhà ca ta có một đôi Long Phượng thai, ca ca gọi Triển Tân Duệ, muội muội tên Triển Tân Như, hai đứa đều tròn tròn mềm mềm hoạt bát khả ái…"

Bạch Ngọc Đường chỉ biết phụ thânTriển Chiêu, còn lại hoàn toàn không biết gì về những người khác trong Triển gia, nhưng nghĩ tới tính cách trì độn của Triển Chiêu, một chữ cũng không tin.

Đáng thương Triệu Trăn một đời anh danh, cứ thế bị Triển Chiêu thành thành thật thật lừa gắt gao!

Mạnh Kha và Triển gia tiếp xúc không nhiều, ngược lại là cha hắn có vài mối làm ăn chung với Triển gia nên thường xuyên lui tới. Mỗi lần hắn về nhà, cha hắn đều lải nhải chì chiết Triển Huy có bao nhiêu năng

lực có bao nhiêu giỏi giang, tuổi trẻ đã biết kiếm tiền đến mấy đời cũng tiêu không hết, cưới được lão bà là trưởng nữ Vương gia được mệnh danh là kho lúa của thiên hạ.

Mạnh Kha khinh thường Triển Huy người đầy hơi tiền, cũng khinh thường Triển Chiêu không chút cầu tiến, không ngờ tới lúc này mới biết đã nhìn nhầm rồi!

Triển Chiêu người này dung mạo hảo, nhân duyên hảo, võ công hảo, càng hiếm thấy là vận khí nghịch thiên vô cùng hảo! Cũng từng có nhiều người rời võ lâm đầu nhập quan trường nhưng trở thành Đế sư thì Triển Chiêu là thiên cổ đệ nhất nhân! Không chỉ mình Mạnh Kha ghen tị Triển Chiêu, mà các nhân tài võ lâm mới xuất hiện ai mà có thể bảo trì tâm tư bình tĩnh được đây? (_)

Mạnh Kha vốn tưởng rằng Triệu Trăn tuổi còn nhỏ, khẳng định thích đại hiệp võ công cao cường, thích có người khác thân thiết với mình, nên mới bị Triển Chiêu lừa tới tay. Cho nên Mạnh Kha cố ý thân cận Triệu Trăn, cố ý tìm cơ hội triển lãm võ công của mình, nhằm khơi dậy hảo cảm nơi Triệu Trăn. Không ngờ lại có Thừa Ảnh mạnh hơn một chút, sau đó lại bị Triển Chiêu thoái mái chế phục, Mạnh Kha cảm thấy mất mặt vô cùng…

Thái độ của Triệu Trăn cũng kì quái, lần đầu gặp đã coi hắn như đạo tặc mà đề phòng, Mạnh Kha tiến thoái lưỡng nan, chỉ có thể âm thầm ngủ đông chờ thời cơ.

****

Vào tới địa giới Thường Châu phủ, Triển Chiêu không dẫn bọn họ vào thành mà trực tiếp nhằm hướng rừng sâu núi thẳm mà đi.

Mạnh Kha từng tới Triển gia, nghi hoặc nói: "Triển đại ca, đường này không đúng đi?"

Triển Chiêu quay đầu nói: "Đường này gần hơn." Trong rừng quanh co lòng vòng một hồi, rất nhanh nhìn thấy một căn nhà độc môn độc viện.

Triệu Trăn sửng sốt – ha, khí phái này bắt kịp Hoàng gia biệt viện!

Mọi người còn chưa tới cửa, chỉ thấy một đám nha hoàn mặc trang phục đồng nhất lao tới, líu ríu vây quanh Triển Chiêu gọi tiểu thiếu gia. Bọn nha hoàn tay chân lanh lẹ, xông tới tranh dẫn ngựa với Ngọc Đường, tranh việc đánh xe của Thừa Ảnh, tranh cả việc ôm hài tử với Triển Chiêu…

Khụ khụ, Triệu Trăn bị một đám tiểu nha hoàn cướp tới tay, không khỏi phân trần ôm ôm cọ a ~ cọ a ~ cọ a

~Triệu Trăn bất đắc dĩ – người Triển gia đều thích trêu tiểu hài tử, này tính là di truyền gia tộc?

Triệu Trăn nằm trong tâm bão, chỉ cảm thấy bên tai líu ríu, hương thơm thoang thoảng nức mũi, Đông Tây Nam Bắc gì đó đều không phân biệt được. Thừa Ảnh muốn nhào lên cứu chủ, thế nhưng đám nha hoàn lại quá nhiệt tình, chính hắn cũng bị một nhóm vây kín xung quanh đùa giỡn. Vẫn là Triển Chiêu thấy tiểu đồ đệ đáng thương, xách trở về tự mình ôm lấy.

Triển Chiêu cũng là bất đắc dĩ, người nhà quá nhiệt tình, mỗi lần về đều thấy bối rối, càng mệt hơn là hôm nay về còn dẫn theo nhiều người! = =+

Triệu Trăn mặt hỏi Triển Chiêu: "Sư phụ, nhà ngươi thật sự làm thợ rèn với đầu bếp sao?"

Triển Chiêu gật đầu: "Phải nha, cha ta phụ trách phá của, ca ta phụ trách nuôi gia đình, nhưng mà ca ta tương đối lợi hại, kiếm tiền so với tiêu tiền còn nhiều hơn."

"Tiểu Chiêu, đệ đã về, mẫu thân đều nhắc tới đệ suốt nửa tháng nay!"

Một thanh niên văn nhược tươi cười sang sảng đi tới, dung mạo này có năm phần tương tự với Triển Chiêu, phỏng chừng là đại ca Triển Huy. Triển gia huynh đệ khí chất đều trong sạch, nếu nói Triển Chiêu là du hiệp ngộ (lỡ lầm) nhập quan trường thì Triển Huy chính là Thám Hoa lang bỏ văn theo thương (Kinh doanh buôn bán).

"Ca…" Triển Chiêu rất xấu hổ, Tiểu Chiêu cái gì, sau năm tuổi hắn đã không cho phép người nhà gọi mình như thế.

Triển Huy rất thông minh, trong thư Triển Chiêu đã nói muốn dẫn thêm mấy người về nhà đón tết. Hảo bằng hữu (Bạch Ngọc Đường), tiểu đồ đệ (Triệu Trăn), người bảo hộ của tiểu đồ đệ (Thừa Ảnh), cùng với một số ám vệ đi theo. Nhóm Ám vệ đã sớm được Triệu Trăn dặn dò qua, không được sử dụng kỹ thuật mai phục, phải đường đường chính chính đăng môn bái phỏng, báo cáo hành trình của Triển Chiêu.

Chú ý tới Mạnh Kha đứng một bên, Triển Huy nghi hoặc nói: "Đây không phải Mạnh hiền đệ đó sao?"

Triển Chiêu sờ cằm: "Mạnh Kha muốn bái kiến phụ thân, huynh dẫn hắn đi đi, đệ tới gặp mẫu thân trước."

Triển Huy nháy mắt hiểu ra: "Vậy bọn đệ đi đi." Người không được hoan nghênh, đại ca giúp đệ thu phục!

Mạnh Kha bị lừa đi không còn lời nào để nói, cũng không thể nói 'ta cũng muốn bái kiến bá mẫu' đi, hậu viện nữ quyến không phải nói muốn gặp là có thể gặp.

Hết chương 41

42. Quyển 3 - Chương 42

Thoát khỏi Mạnh Kha quấn người, Triển Chiêu tiếp tục dẫn ba người đi lòng vòng quanh sân.

Quanh quẩn một hồi, Bạch Ngọc Đường giật mình nói: "Những phòng ốc này được sắp đặt dựa theo trận pháp Cửu Cung bát quái?"

"Thông minh!" Triển Chiêu giơ ngón cái đối với Bạch Ngọc Đường: "Thúc thúc ta thích nghiên cứu các Trận pháp Cổ, bất tri bất giác đem phòng ở xây thành như vậy. Ca ta trước đây còn bị lạc đường, đói gần chết mới được tìm thấy, sau này cha ta làm chủ, đem cả tòa nhà chia thành ba phần: tiền viện, chính viện, hậu viện."

Triển Chiêu chỉ chỉ phía sau: "Tiền viện không có trận pháp, dùng để tiếp đãi khách nhân."

Triển Chiêu chỉ chỉ phía trước: "Chúng ta đều ở tại chính viện. Bên ngoài chính viện được phủ đầy trận pháp, bên trong chỉ là các phòng ở bình thường, không cần lo lắng sẽ bị lạc đường. Hậu viện là Đao Kiếm Trủng (mộ đao kiếm) của cha ta, Thiên Cơ Các của thúc thúc, Tàng Kim Quật (hầm giấu tiền) của ca ca, và cả vườn rau của nương ta."

(*° °*) Vườn rau gì đó…. Giống như có vật thể kì quái trà trộn vào vậy.

Triển Chiêu nhắc nhở Triệu Trăn: "Ta chỉ biết đường đi chính xác, bảo ám vệ của ngươi đừng có chạy loạn, nếu đi lạc ta cũng tìm không ra đâu."

Triệu Trăn hết nói nổi nhìn trời, hiện tại, vấn đề là nếu ta đi lạc thì làm thế nào? Có cần tùy thân luôn đem theo lương khô linh tinh gì đó không….

Bạch Ngọc Đường cũng hết cách: "Vạn nhất có người lỡ đi lạc vào thì sao?"

Triển Chiêu vươn tay chỉ một chỗ: "Mỗi nơi có trận pháp đều có dấu hiệu nhận biết, chẳng may thấy sẽ không bị lạc."

Liên quan tới tính mạng toàn thể nhóm ám vệ, Thừa Ảnh không thể không thận trọng, nhìn theo phương hướng ngón tay Triển Chiêu chỉ, thấy bên đường có cắm một khối mộc bài, trên mộc bài Long Phi Phượng Vũ có khắc tám chữ lớn – Long Đàm Hổ Huyệt, Nhàn Nhân Miễn Tiến! (đầm rồng hang hổ, người không phận sự cấm vào.)

Triệu Trăn đỡ trán – như vậy ngược lại càng kích thích người ta muốn vào xem! Siêu cấp tò mò xem bên trong có cái gì!

"Hóa ra là như vậy!" Bạch Ngọc Đường sáng tỏ nói: "Quân tử chính trực, nhìn thấy 'không phận sự cấm vào' tự nhiên sẽ vòng lại không đi tiếp, nên không có khả năng bị lạc. Còn nếu nhìn thấy mộc bài này vẫn

khư khư cố chấp, vậy không phải lạc đường mà là cố tình xông vào, chỉ bị bỏ đói vài ngày coi như tiện nghi cho hắn."

Triệu Trăn: "…" Đầu gối đau quá.

****

Mẫu thân của Triển Chiêu dung mạo hiền từ, giơ tay nhấc chân lại có cảm giác oai hùng hiên ngang, dung mạo so với trong tưởng tượng càng trẻ hơn vài phần. Triệu Trăn ngốc hồ hồ nhìn sư bà trong truyền thuyết, một tiếng "Sư Bà" kẹt trong cổ họng gọi cũng gọi không ra. Triệu Trăn cào cào tóc, quay đầu nhìn Triển Chiêu…

— trẻ như vậy, gọi sư bà thật sự sẽ không bị đánh sao?

Người Triển gia thích đùa tiểu hài tử là nhất mạch truyền thừa, Triển phu nhân lôi kéo Triệu Trăn xoa xoa nắn nắn: "Oa nhi sao không gọi người a?"

Triệu Trăn mở miệng điềm nhiên gọi: "Tỷ tỷ

~"

Triển phu nhân bế Triệu Trăn cười nghiêng cười ngả: "Oa nhi miệng thật ngọt, nên gọi Tổ mẫu mới phải."

Triệu Trăn lập tức sửa miệng: "Tổ mẫu trông thật trẻ ~ Tổ mẫu thật xinh đẹp ~" ngữ khí này hiển nhiên là do ăn đường quá nhiều…

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng thời đỡ trán: cái đồ mã thí tinh*! (*Chuyên gia vuốt mông ngựa = siêu cấp biết nịnh nọt)

Triển phu nhân đùa Triệu Trăn xong, lại cười tủm tỉm nói chuyện với Thừa Ảnh. Thừa Ảnh mặt đơ đầu gỗ không biết phải làm sao, đích thực chống đỡ không nổi liền "viu" một cái lủi lên xà nhà, giấu mình vào chỗ tối nhất trốn đi. Thời khắc mấu chốt chỉ có xà nhà mới đem lại cảm giác an toàn cho Thừa Ảnh!

Triển phu nhân lại cười rũ rượi một hồi, tiếp đó quay sang ghẹo Bạch Ngọc Đường: "Ai nha, tiểu hỏa nhi thực tuấn tú, sao không chào hỏi a ~"

Bạch Ngọc Đường cứng ngắc mở miệng, lúng ta lúng túng nói: "Bá mẫu hảo."

Triển Chiêu đứng ngoài xem náo nhiệt không chê chuyện lớn nhỏ, nhàn nhàn nhã nhã thưởng thức vẻ quẫn bách của Bạch Ngọc Đường, hoàn toàn không có ý ra tay tương trợ.

"Khụ khụ khụ khụ khụ…" ngoài cửa đi vào một nam tử cao lớn nghiêm túc, Triển Huy đi theo sau lưng ông dùng lực ho khan một tràng, nam tử quay đầu trừng mắt lườm Triển Huy một cái. Triển Huy đang 'khụ khụ khụ khụ khụ' liền bị sặc nước miếng, lúc này thật sự là ho khan. (_)

Vỏn vẹn vừa đối mặt, Triệu Trăn liền có thể khẳng định – người này tuyệt đối là cha ruột Triển Chiêu, nhìn giống nhau cực kỳ! Điểm duy nhất phân biệt giữa hai người chính là, Triển Chiêu toát ra khí chất thân thiện hiền hòa, còn Triển Thanh Phong lại lãnh nghạnh nghiêm túc, trừ điểm đó ra thì ngũ quan, dáng người, tư thế đi đứng đều giống hệt!

Triển Thanh Phong đi vào phòng, Triển gia huynh đệ rõ ràng im bặt, chỉ có Triển phu nhân vẫn tươi cười đầy mặt.

Triển Huy cung kính đi phía sau phụ thân, hoàn toàn không còn bộ dáng tự nhiên thoải mái như lúc đầu mới gặp.

Triển Thanh Phong nhìn nhìn Triển Chiêu, trên mặt không thấy một nụ cười, ngữ khí cứng rắn nói: "Đã về."

Triển Chiêu sờ sờ mũi, trừ gọi một tiếng "Cha" ra hoàn toàn không biết nên nói gì.

Triển Thanh Phong bỗng nhiên nói: "Cự Khuyết."

Triển Chiêu liền dâng Cự Khuyết lên cho cha hắn xem.

Hai cha con mặt đối mặt, một người cau mày nhíu mặt, một người cúi đầu bi ai, không khí cực kỳ quái

~Triển phu nhân hứng thú dạt dào đứng xem kịch vui, Triển gia đại ca cũng lộ ra biểu tình lực bất tòng tâm. Triệu Trăn chậc lưỡi, khó trách Triển gia phụ tử không quá thân thiết, sư công khí tràng quá mức cường đại, thái độ lại vô cùng cứng rắn, ngữ khí lạnh như băng, tương đối có hiệu quả chọc con nít khóc quấy…

Triệu Trăn nhận được ánh mắt Triển Chiêu, đành phải kiên trì đánh vỡ trầm mặc: "Sư công hảo."

Triển Thanh Phong gật đầu với bé, trả Cự Khuyết lại cho Triệu Trăn, lại rời tầm mắt sang người Bạch Ngọc Đường, lạnh lùng nói: "Minh Hồng."

Bạch Ngọc Đường mạc danh khẩn trương, hai tay dâng Minh Hồng đưa cho Triển Thanh Phong.

Triển Thanh Phong nhíu mày: "Đưa cho ngươi, trả ta làm gì?" Hắn thầm nghĩ chỉ muốn cùng Minh Hồng chào hỏi…

Bạch Ngọc Đường 'viu' một chút thu hồi tay, nhân sinh lần đầu trong đời cảm giác được tình cảnh chân tay luống cuống.

Lúc này, Triển Thanh Phong đem tầm mắt nhìn lên phía trên, Thừa Ảnh trốn ở một nơi bí mật gần đó bị dọa nhảy dựng, nhanh chóng từ trên xà nhà nhảy xuống.

Ánh mắt Triển Thanh Phong đảo qua đảo lại trên người Thừa Ảnh, bỗng nhiên nói: "Hảo kiếm!"

Khóe miệng mọi người thoáng co giật – Hảo tiện*? (*Kiếm và tiện (ti tiện) đều phát âm là "jiàn")

Triệu Trăn buồn bực – sư công làm sao vừa gặp mặt đã trắng trợn mắng chửi người?

Triển Chiêu thập phần lý giải lão cha nhà mình – thật lâu không gặp Cự Khuyết, cửu biệt gặp lại muốn nắm tay thân cận một chút; Minh Hồng đưa cho Bạch Ngọc Đường, khó được khi gặp lại chỉ muốn chào hỏi một câu; phát hiện binh khí của Thừa Ảnh cũng không tệ, thấy cái mới liền muốn cầm xem một chút…

Triển Chiêu chỉ chỉ tay áo Thừa Ảnh: "Đưa [Thừa Ảnh] cho cha ta mượn xem chút."

(tác giả: manh manh nhóm chắc đều đã quên, Thừa Ảnh và binh khí tùy thân của nhóc ấy là cùng tên, đều gọi Thừa Ảnh.)

Thừa Ảnh lấy [Thừa Ảnh] giấu trong tay áo ra cung kính đưa cho Triển Thanh Phong, Triển Thanh Phong đối với binh khí thái độ rõ rệt tốt hơn hẳn so với người nhà, hai tay tiếp nhận [Thừa Ảnh], vừa cầm trong tay hai mắt liền phát sáng, từ khi vào cửa tới giờ mới lộ ra biểu tình sung sướng đầu tiên – "Hảo kiếm!"

Hảo tiện cái gì chứ, Triệu Trăn vô lực châm chọc…

Lại nói, Triệu Trăn vẫn cho rằng [Thừa Ảnh] chỉ là một thanh chủy thủ tương đối dài thôi, hóa ra nó lại là một thanh đoản kiếm sao?

Triển phu nhân không hổ là nương Triển Chiêu, sức mạnh đứng xem náo nhiệt một chút cũng không thua kém hắn, biết rõ mọi người đều cảm thấy không được tự nhiên, còn cố tình cứng rắn lôi kéo trượng phu ngồi xuống cùng trò chuyện. Triển Thanh Phong đoan đoan chính chính ngồi ở ghế chủ vị, biểu tình nghiêm túc khí tràng cường liệt. Triển phu nhân cười tủm tỉm ngồi bên cạnh ông, nhẹ giọng thầm thì nhuận vật vô thanh.

(=　=)(*° °*)　Này băng hỏa lưỡng trọng thiên, cảm giác thật là say….

Cuối cùng vẫn là Triển đại ca giải vây lên tiếng: "Tiểu Chiêu từ xa trở về khẳng định mệt mỏi, trước để bọn họ đi rửa mặt chải đầu nghỉ ngơi chút đi."

Triển Thanh Phong nghiêm túc gật đầu, đứng dậy muốn rời đi.

Động tác Thanh Phong đứng dậy quá nhanh, vừa vặn Triệu Trăn đứng cạnh theo Triển phu nhân đứng lên trốn tránh không kịp bị hất lảo đảo một chút. Triệu Trăn theo bản năng bắt lấy góc áo Triển Thanh Phong bảo trì cân bằng, vừa đứng vững liền cảm thấy da đầu run lên, ngẩng đầu nhìn – Triển Thanh Phong đang cau mày, cúi đầu nhìn bé.

Dưới tình huống thông thường, biểu tình nhíu mày trừ bỏ tỏ vẻ nghi hoặc khó hiểu ra còn có không kiên nhẫn, không thích thú, mất hứng linh tinh gì đó. Nhưng Triển Thanh Phong lại không có loại cảm xúc này, trong mắt ông không có tình tự, tựa hồ chỉ bình tĩnh nhìn Triệu Trăn, còn nhíu mày chỉ là thói quen.

Triệu Trăn chớp chớp mắt mấy cái, tựa hồ có chút minh bạch sư công nhà mình.

Triệu Trăn nhếch miệng cười tươi: "Cám ơn sư công."

Triển Thanh Phong không nói chuyện, vươn tay vuốt vuốt cái đầu ngốc mao bị cọ loạn của Triệu Trăn, rồi không nói một tiếng liền rời đi.

Mọi người theo bản năng liền thả lỏng.

****

Triển đại ca dẫn mọi người tới viện tử của Triển Chiêu, thân cha bất cẩu ngôn tiếu đã rời đi, Triển Huy lập tức trở lại thành thanh niên hoạt bát thoải mái lúc trước, xách Triệu Trăn lên kiểm tra sức nặng: "Ai nha, oa nhi này gầy quá nha, một trận đại phong liền bị thổi bay, oa nhi này thực sự đã bảy tuổi rồi sao?"

Khóe mắt Triệu Trăn co giật liên hồi: tuy rằng so với đám hài tử cùng tuổi ta có gầy yếu một chút, nhưng cũng không đến mức gió thổi liền bay đi.

Thừa Ảnh sờ sờ cằm: lời này có lý, trời nổi gió to là phải buộc chủ nhân lại cho chắc.

Triển Chiêu nhỏ giọng giải thích: "Ca ta thích đem tất cả hài tử trong tầm mắt đều uy thành tiểu bụ bẫm."

Lúc này, Triển Huy bỗng nhiên quay đầu lại hỏi Bạch Ngọc Đường: "Tiểu Bạch, ngươi thích ăn gì, ta bảo tẩu tử chuẩn bị cho ngươi."

Bạch Ngọc Đường nháy mắt mấy cái: Tiểu Bạch?

Triển Chiêu tiếp tục giải thích: "Ca ta thích đặt biệt hiệu cho mọi người trong nhà."

Bạch Ngọc Đường tuy rằng không thích cái biệt hiệu Tiểu Bạch này cho lắm nhưng vì là người trong nhà nên không phải không thể nhẫn…

Thấy Bạch Ngọc Đường không phản bác, trong mắt Triển Huy nhanh chóng lướt qua một tia ám quang, bỗng nhiên âm trầm nở nụ cười một tiếng. Nhìn Bạch Ngọc Đường, tựa như đăng đồ tử (kẻ háo sắc) thèm nhỏ dãi khuê nữ nhà mình rồi – Triệu Trăn trăm phần trăm xác định, nhất định cùng khẳng định, dã tâm của Bạch Ngọc Đường đã bị bại lộ

Dẫn bốn người tới cửa viện của Triển Chiêu, Triển Huy phất tay áo cáo từ, hắn còn phải đem Mạnh Kha bị bỏ rơi nửa ngày đuổi đi nữa.

Trong viện của Triển Chiêu có một hồ nước khá lớn, đàn cá tung tăng bơi lội trong hồ nước xa hoa lộng lẫy, vừa thấy là biết được dụng tâm xử lý qua.

Triệu Trăn đã từng học bơi lội, bơi ngửa, bơi ếch, bơi tự do thậm chí cả lặn đều biết, cao hứng phấn chấn giẫm lên tảng đá ven hồ hất nước tung tóe về phía Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường thân thủ linh hoạt bao nhiêu a, sao có thể để nước hắt lên người, thoải mái né tránh những tia nước bắn tới. Lại không phòng bị Triển Chiêu đứng đằng sau…

Không đợi Bạch Ngọc Đường đứng vững, Triển Chiêu ở sau lưng đẩy một cái – "ùm' một tiếng, Cẩm Mao Thử liền biến thành lạc thang thử (chuột rơi trong canh).

Liên thủ hãm hại Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu và Triệu Trăn đứng bên bờ một người làm quan cả họ được nhờ.

Bạch Ngọc Đường tháo dây buộc tóc ướt sũng, giũ mấy con cá bơi cả vào tay áo ra, bất đắc dĩ nói: "Miêu nhi, ngươi lớn bao nhiêu rồi."

Triển Chiêu cười đến vui vẻ, đưa tay kéo Bạch Ngọc Đường lên bờ. Bạch Ngọc Đường cầm tay Triển Chiêu, bỗng nhiên dùng sức kéo cả Triển Chiêu xuống nước. Nhưng Triển Chiêu sớm có chuẩn bị, dưới chân trung

bình tấn trụ vững chắc. Triển Chiêu cười đắc ý vừa định nói gì đó lên mặt một chút, lại thấy Bạch Ngọc Đường mỉm cười…

Bạch Ngọc Đường không hay cười, mỗi lần cười đều đặc biệt ưa nhìn.

Khi Triển Chiêu ngây người, bỗng nhiên trên lưng thấy nằng nặng—là tiểu phản đồ Triệu Trăn cười lớn nhảy lên lưng Triển Chiêu đòi cõng!

Triệu Trăn tuy rằng không nặng nhưng Triển Chiêu lúc này đang cúi người, còn bị Bạch Ngọc Đường dùng lực lôi kéo, Triển đại hiệp trung bình tấn có ổn định đến mấy cũng vô dụng, hai thầy trò ngã dũi dụi lao đầu xuống nước. ( ) Ngự Miêu cũng biến thành lạc thang miêu

~~Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường hai tên vịt cạn ở trong nước càng ra tay tàn nhẫn, Triệu Trăn ỷ vào mình biết bơi, xa xa chạy trốn tới bên bờ xem náo nhiệt.

Thừa Ảnh khoanh tay đứng bên bờ thở dài, Triệu Trăn bỗng nhiên cười nói: "Thừa Ảnh, kéo ta lên đi."

Thừa Ảnh lại không đần, vẫn đề phòng Triệu Trăn đột nhiên gây khó dễ kéo hắn xuống nước, vốn với công lực của Thừa Ảnh, Triệu Trăn có uống sữa tăng lực cũng không làm hắn nhúc nhích. Ai ngờ hai cổ chân Thừa Ảnh bị hai cột nước túm lấy, chân mềm nhũn "ào ào" rơi xuống nước…

Thừa Ảnh giãy dụa trồi lên mặt nước, không cần nghĩ cũng biết, hạ độc thủ khẳng định là Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Xa xa, Triển phu nhân cùng Triển Thanh Phong đứng xem, cười đến chảy nước mắt, Triển Thanh Phong đỡ thê tử đang cười quằn quại của mình, trong mắt lướt qua chút bất đắc dĩ.

Triển phu nhân ôm bụng: "Ai nha, thiếp cười đến đau cả bụng, sao phu quân không cười?" nói xong, liền đưa tay lên xoa bóp quay hàm nghiêm túc của trượng phu mình: "Nghe nói nhi tử trở về liền cố ý xuất quan sớm, trông thấy nhi tử mặt mày lại xụ ra, chàng nói xem chàng đang tính toán cái gì huh?"

Hết chương 42

43. Quyển 3 - Chương 43

Tắm rửa xong, đến lúc ăn cơm, Triệu Trăn mới nhìn thấy chị dâu và đôi Long Phượng thai nhà Triển Chiêu.

Khi nhìn thấy hai cái bánh bao béo ú, Triệu Trăn mới minh bạch, vì sao Triển Huy lại phỉ nhổ chính mình "một trận gió lớn liền có thể thổi bay".

So với hai cái bánh trôi tròn tròn mập mập ú na ú nần kia, Triệu Trăn đích xác là nạn dân Châu Phi gầy gò ốm yếu. Tuổi nhiều gấp đôi mà người lại lùn hơn chúng nửa cái đầu, đôi Long Phượng thai nghi hoặc nói: "Tiểu ca ca chắc là ăn không đủ no, thực đáng thương nha." Hiện thực tàn khốc này thực khiến tâm can đau đớn…

Tuy là Long Phượng thai nhưng Triển Tân Duệ và Triển Tân Như dung mạo chỉ có năm phần tương tự, ngoại trừ đồng dạng dáng người mũm mĩm và kiểu quần áo giống nhau ra, thì muội muội Triển Tân Như được di truyền diện mạo ôn nhuận nhu thuận của người Triển gia, còn ca ca Triển Tân Duệ càng giống mẫu thân với đôi mắt xếch.

Thúc thúc trong truyền thuyết của Triển Chiêu, Triển Thanh Mang cũng không thấy xuất hiện, khi đại gia chủ Triển Thanh Phong động đũa trước, mọi người mới bắt đầu ăn.

Triển gia đầu bếp quả nhiên danh bất hư truyền, tốc độ gắp đồ ăn của người Triển gia cũng thực đăng phong tạo cực (đạt tới đỉnh cao)! Không chỉ không chậm trễ mình ăn uống còn có thể nhồi đầy đồ ăn vào bát của Triệu Trăn và Bạch Ngọc Đường. Người Triển gia đều có nghiên cứu khá kỹ về đồ ăn, Triển gia đại ca và Triển mụ mụ thi nhau thao thao bất tuyệt kể tên đồ ăn, Triển gia đại tẩu tận dụng triệt để thuyết minh bổ sung, ngay cả cặp song sinh ba tuổi cũng thuộc như lòng bàn tay đối với mỹ thực trong thiên hạ, cả bàn cơm ríu ra ríu rít thực náo nhiệt

~Chỉ có đại gia chủ Triển Thanh Phong không nói một lời, cầm bát cơm trắng, im lặng, chậm rãi nhai nuốt.

Bạch Ngọc Đường có chút nghi hoặc – Triển bá phụ ăn một bữa cơm cũng đều nghiêm cẩn như thế, không khí trên bàn ăn phát triển loạn xà ngầu như vậy cũng không ảnh hưởng gì sao?

Triển Chiêu nhìn ra nghi hoặc của hắn, ghé sát lỗ tai thì thầm nho nhỏ: "Dựa theo lời thúc thúc ta nói thì là: Cha ngươi từ nhỏ tính tình quái gở, bình thường thì hung thần ác sát, nhưng đến khi ăn cơm ngủ nghỉ lại tối dịu ngoan. Trước khi hắn ăn no, trên bàn cơm có náo nhiệt ầm ĩ thế nào hắn cũng mặc kệ; trước khi hắn tỉnh ngủ, dù phòng ở có bị phá sập hắn cũng không chuyển ổ."

Khóe miệng Triệu Trăn thoáng co rút – tính cách kỳ ba như thế, đến tột cùng là như thế nào luyện thành?

Triệu Trăn một bữa cơm ăn đến mỹ đát đát, mỹ đát đát nhưng vẫn có chút u buồn: Đầu bếp Triển gia đẳng cấp đều ép nhóm Ngự trù thành cặn bã, từ cần kiệm thành xa hoa thì dễ, chứ từ xa hoa trở thành cần kiệm mới khó, ở trong này hảo ăn hảo uống dưỡng quen miệng rồi, đến ngày hồi kinh biết sống làm sao đây a

Bạch Ngọc Đường so với bé càng u buồn hơn: kế hoạch dùng đầu bếp nhà mình dụ con mèo chắc chắn thất bại, không biết Triển gia có thể dùng đầu bếp làm của hồi môn hay không?

(_)

Cơm trưa ăn tới căng bụng, Triển Chiêu đề nghị đi dạo phố tiêu thực, Triệu Trăn và Bạch Ngọc Đường tự nhiên muốn đi, Triển gia hai tiểu bánh bao mập ú cũng ồn ào đòi theo.

Triển gia gia đại nghiệp đại, Triển Thanh Phong phủi tay không quản, Triển Huy cả ngày bận rộn đến thiên hôn địa ám, căn bản không có thời gian dẫn hài tử đi chơi. Nếu Triển Thanh Phong là siêu cấp trạch nam*, thì Triển Thanh Mang là siêu cấp trạch thần, Triển phu nhân và Triển gia tẩu tử ngược lại khá rảnh rỗi, nhưng những nơi nữ quyến thường xuyên lui tới thì đôi Long Phượng thai đã sớm chơi chán. (trạch nam: nam nhân suốt ngày ru rú trong nhà, không bước ra khỏi cửa.)

Cho nên hai tiểu bánh bao mập ú ngày mong đêm ngóng, lúc nào cũng trông chờ Triển Chiêu về nhà dẫn hai đứa tụi nó ra ngoài chơi đùa

~Là hai cái bánh bao mập ú có suy nghĩ, Triển gia Long Phượng thai từ trước tới nay cũng không phải dạng nghe lời mù quáng. Tuy rằng phụ thân có nói tiểu ca ca mới tới lớn gấp đôi tuổi huynh muội chúng nó, nhưng Triển gia huynh muội lại cảm thấy — tiểu ca ca này vừa bé tý teo, lại còn nhẹ bẫng, đúng như lời phụ thân đã nói 'một trận đại phong liền có thể thổi bay'!

Vì phòng ngừa đệ đệ* nhẹ bẫng bị gió thổi bay, cặp song bào thai mỗi đứa một bên nắm tay dắt Triệu Trăn đi. (Jer: *chỗ này tác giả dùng từ đệ đệ á =)) chắc cặp song sinh coi đứa nào nhỏ con hơn mình là em thì phải =)))

Triệu Trăn bị hai cái bánh bao ú kèm chặt hai bên, bất đắc dĩ quay đầu nhìn Triển Chiêu cầu cứu, Triển Chiêu nhún nhún vai biểu thị lực bất tòng tâm.

Triệu Trăn hết nói nổi: nhân sinh bị gió to loạn thổi thật là say!

****

Thường Châu phủ tuy không thể so độ phồn hoa với Khai Phong phủ, nhưng lại có cảm giác thanh thản an dật. Người người đi lại trên đường không hề có thần sắc bận rộn vội vàng, cũng không nhìn thấy tình cảnh xe ngựa như rồng gầm ồn ào náo động, ngay cả tiếng rao bán hàng cũng là nhất vịnh tam thán, âm cuối kéo dài thật dài, không giống kiểu vội vã chào mời chèo kéo khách, mà càng giống như đang chuyên tâm biểu diễn.

Triệu Trăn bị hai tiểu bánh bao ú kéo đi lê la hết đường này sang phố khác, không bao lâu trên tay ôm đầy đồ vật, hai tiểu bánh bao vẫn còn hớn hở muốn mua nữa, Triệu Trăn gọi tới hai ám vệ, đi theo sau hai đứa nhỏ chuyên môn phụ trách trả tiền mua đồ. Triệu Trăn tự mình thoát thân đi ra, phát huy chức năng lớn nhất làm bóng đèn, cọ tới bám dính trên người Triển Chiêu, cấp Bạch Ngọc Đường ngột ngạt đã trở thành sự nghiệp suốt đời vĩnh viễn không thể vứt bỏ!

Bạch Ngọc Đường ánh mắt ghét bỏ: "Làm sao không đi chơi đi." Tiểu thí hài suốt ngày dính chặt lấy con mèo, thần phiền!

Triệu Trăn nhu thuận chớp chớp mắt: "Ta muốn bồi sư phụ." Bạch cha ghẻ suốt ngày chê ta phiền, phiền chết ngươi!

Triển Chiêu mải cắn hạt dẻ sao đường, căn bản không biết trong mắt một lớn một nhỏ bên cạnh mình đang thi nhau bắn ra tia lửa điện, vui vẻ đem hạt dẻ nhét vào miệng hai người, cười tủm tỉm nói: "Ngọt lắm ~ ăn thử đi ~" hai người rối rắm gật đầu, Triển Chiêu cao hứng phấn chấn nói với người bán rong: "Tiểu ca! lấy thêm hai bao hạt dẻ sao đường!"

(_) Cái gọi là hạnh phúc của cật hóa, đại khái chính là dạng này đi…

Dù sao cũng đã ra ngoài đi dạo, mọi người cũng không vội trở về, đơn giản thuê hẳn một chiếc du thuyền lớn dạo chơi trên hồ ngắm cảnh.

Cũng vừa vặn, hai người giang hồ một nam một nữ lại đang đánh nhau tàn nhẫn trên cái đình xây giữa hồ, roi ảnh lóe ra ám khí bay loạn xạ, đám thuyền phu xung quanh sôi nổi tránh xa, đồng dạng đám du khách đang thưởng cảnh trên đình cũng loạn thành một đoàn, giữa đám người nhốn nháo chen lấn có người chẳng may rơi xuống nước, có người hô cứu mạng, có người hét bắt tặc, cũng có người nhảy xuống hồ cứu người… tình huống thập phần hỗn loạn.

Ba tiểu hài tử chen nhau thò đầu ra cửa sổ xem náo nhiệt, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sợ bị người khác phát hiện, đứng cách xa hơn một chút.

Hai người bọn họ đều là người có tiếng tăm trên giang hồ, nam hiệp Triển Chiêu hiệp nghĩa lan xa, từ sau khi nhận Triệu Trăn làm đồ đệ danh tiếng càng như sấm bên tai. Bạch Ngọc Đường từ trước siêu cấp trạch nam, rất ít đi lại trên giang hồ, nhưng khuôn mặt của hắn lại có độ nhận biết rất cao, soái đến mức khiến người người ấn tượng khắc sâu, cũng coi như diễm danh lan xa…

Nói đến cũng quái, Bạch Ngọc Đường tuy rằng không hiểu phong tình, nhưng lại có hồng nhan tri kỉ khắp thiên hạ, các chủng loại hình mỹ nữ đều thích hắn. Triển Chiêu lại tương phản, bởi vì làm người hào sảng rộng rãi, tính tình phóng khoáng thoải mái, nên Triển Chiêu có thể kết giao hảo hữu khắp thiên hạ, so với mỹ nhân nũng nịu càng được nam nhân hoan nghênh…

Đôi nam nữ đang hỗn ẩu giữa hồ, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vừa khéo nhận thức, thần sắc nhất loạt đều .

Triệu Trăn đang ngó đầu ra xem náo nhiệt cùng đôi Long Phượng thai, bất giác quay đầu lại hỏi hai người: "Là người quen?"

Bạch Ngọc Đường chỉ vào hồng sắc nữ nhân: "Nữ hiệp Tiêu Phương danh khí rất lớn, tính tình mạnh mẽ được xưng là Yên Chi Hổ, thích đùa giỡn mỹ nam tử."

Triển Chiêu chỉ vào hạnh hoàng (đỏ vàng) nam nhân: "Nhân tài mới xuất hiện quái hiệp Ân Dương, là đoạn tụ tiếng tăm lừng lẫy giang hồ, thích đùa giỡn mỹ nam tử."

Nói xong, hai người liếc nhau, đồng thời ngữ khí đầy khó chịu nói: "Ngươi nhận thức Tiêu Phương / Ân Dương?"

Ba cặp mắt bánh bao mắt to trừng mắt nhỏ, Triệu Trăn nhăn nhăn mũi: "Đầy mùi dấm chua."

Triển Tân Duệ sờ sờ cái cằm ngấn thịt của mình: "Mẫu thân cũng thường xuyên rống phụ thân như vậy."

Triển Tân Như cũng sờ sờ cái cằm ngấn thịt: "Phụ thân đáp không tốt liền ngủ thư phòng."

Triệu Trăn nắn bóp hái cái quai hàm đầy thịt của tụi nó: "Việc gì phải bắt ngủ thư phòng? Ta cảm thấy cho nằm dưới sàn phòng ngủ càng tốt hơn!" Khiến ngươi thấy được mà không sờ được!

Song bào thai đồng thời hai mắt đều sáng lên: "Về nhà nói cho mẫu thân biết!"

Giờ khắc này, Triệu Trăn vì hãm hại lão cha đôi song bào thai mà mở ra cánh cửa tân thế giới!

Triệu Trăn không hề có tý ti thành ý sám hối nào – Triển gia đại ca gắng bảo trọng, một trận gió thổi liền bay gì đó, ta tha thứ cho ngươi

~[tác giả: bụng dạ hẹp hòi Triệu Tiểu Trăn, ngươi quả nhiên rất để ý cái kia!]

Khi hai vị đại hiệp sắp nháo tới nội chiến thì cuộc chiến giữa hồ lại chấm dứt. Tiêu Phương đem mấy người rơi xuống nước đều xách lên bờ, Ân Dương mắt thấy đã gây họa liền muốn xoay người bỏ chạy, lại bị Tiêu Phương dùng roi cuốn chặt cổ chân, sống chết giữ hắn lại đòi bồi tiền. Chiến hỏa của hai người lại lần nữa bùng phát, tiếp tục khai chiến lần thứ hai!

Hai người ở trên mặt hồ bay tới bay lui đánh nhau, vừa khéo nhìn thấy chiếc thuyền lớn của bọn Triệu Trăn.

Tiêu Phương một cái liếc mắt liền nhìn thấy Bạch Ngọc Đường, nào còn suy nghĩ gì tới Ân Dương nữa, hoan thiên hỉ địa nhảy lên thuyền ngắm mỹ nam. Ân Dương cũng nhìn thấy Triển Chiêu, theo bản năng che mặt lại – ngẫu ngộ lúc trước của cả hai, Ân Dương thấy Triển Chiêu bộ dạng nhu thuận, không thèm hỏi thăm tính danh liền sán tới trêu ghẹo, kết quả bị Triển Nam hiệp phẫn nộ đánh cho sao bay đầy trời, thậm chí còn bị văng mất hai cái răng hàm, hiện tại nghĩ lại vẫn còn ân ẩn đau nhức…

Nếu đã gặp, cũng không thể giả vờ không nhìn thấy, mọi người chào hỏi nhau rồi cùng lên thuyền du ngoạn.

Triển Chiêu chỉ vào cặp Long Phượng thai nói: “Hai nhóc tỳ này là điệt nhi (cháu) của ta.”

Bạch Ngọc Đường chỉ vào Triệu Trăn nói: “Tiểu nhi tử của đại ca ta.”

Cái này gọi là ngã một keo leo một nấc, lần trước ở trong miếu hoang không kịp phòng bị, bị Mạnh Kha một ánh mắt liền nhìn thấu thân phận của Triệu Trăn. Hai vị đại hiệp thương lượng với nhau, người trong thiên hạ đều biết Hoàng đế là tiểu oa nhi mới bảy tuổi, mà quan hệ giữa Triệu Trăn và Triển Chiêu người giang hồ nào cũng biết, khó tránh bị mọi người nhận ra. Không bằng nói thành người nhà Bạch Ngọc Đường, dù sao tiểu nhi tử của Lô Phương cũng có tầm tuổi như Triệu Trăn.

Kỳ thật, Tiêu Phương và Ân Dương vốn là hảo cơ hữu, hai giới tính bất đồng nhưng sở thích lại tương đồng – đùa giỡn mỹ nam tử!

Hảo bằng hữu sở dĩ ra tay tàn nhẫn với nhau như vậy, nói trắng ra cũng là vì mỹ nam. Đồng dạng thích mỹ nam, Tiêu Phương thích Bạch Ngọc Đường ở khoản lạnh lùng ít nói, Ân Dương lại thích Triển Chiêu ở khoản ngoan ngoãn nhu thuận, vừa rồi, khi cả hai đi tới giữa hồ, nhìn thấy một mỹ nam, vừa khéo là loại hình mà Tiêu Phương thích.

Mỹ nam trầm mặc ít lời, đối mặt với Tiêu Phương quấn quýt lại gần cũng thay đổi thái độ, Ân Dương liền ở một bên nói mát vài câu. Quan hệ giữa cả hai vốn sẽ không vì mấy câu nói mát mà trở mặt, nhưng âm trầm mỹ nam lại nói – chỉ cần Tiêu Phương đánh thắng Ân Dương, sẽ mời Tiêu Phương ăn cơm.

Mỹ nhân mở kim khẩu, Tiêu Phương vui không chống lại được, tổn hại bằng hữu gì đó toàn bộ đều bị ném sang một bên!

Hai người hấp tấp xông vào oánh nhau một lúc, mới phát hiện mỹ nam không thấy đâu nữa. Hai người có nhiều năm kinh nghiệm dây dưa với mỹ nam, đánh tới đây còn gì mà không hiểu rõ – khẳng định là mỹ nam vì muốn thoát khỏi dây dưa của Tiêu Phương mà cố ý dùng kế hoãn binh, trong lúc hai người đánh nhau ì xèo, thừa dịp loạn lạc mà chuồn mất.

Bị mỹ nam ghét bỏ rõ ràng, Tiêu Phương càng nghĩ càng uất ức, ai ngờ trong nháy mắt lại nhìn thấy Bạch Ngọc Đường!

Bạch Ngọc Đường ở trước mắt, Tiêu Phương đã sớm quăng mỹ nam thất lạc đến tận chín tầng mây, toàn tâm toàn ý nhìn Bạch Ngọc Đường tới chảy nước miếng.

Ân Dương từ khi bị Triển Chiêu đánh cho một trận, mỗi lần nhìn thấy hắn đều phản xạ có điều kiện mặt rất đau, răng càng đau, cũng không dám lại gần dây dưa với Triển Chiêu, mà chỉ ngồi xa xa chảy nước miếng, thuận tiện đùa giỡn tiểu mỹ nam tương lai – đồng dạng có bộ dạng ngoan ngoãn nhu thuận, Triệu Tiểu Trăn.

Triển Chiêu đang mải nhìn chằm chằm Bạch Ngọc Đường, cũng không thèm phản ứng với Ân Dương.

Ân Dương tuy rằng miệng thiếu đánh, nhưng dù sao cũng là hiệp khách, sẽ không thật sự động chạm gì tới Triệu Trăn. Huống chi Triệu Trăn là một con hồ ly phúc hắc, nó không khi dễ người khác đã là may lắm rồi, chứ đừng nói là bị người khác khi dễ, nên những người dù có võ công cao cường nhưng suy nghĩ đơn thuần thì vẫn không phải đối thủ của nó. Ân Dương khờ dại như vậy, còn không biết là ai ghẹo ai đâu…

Ân Dương quấn lấy Triệu Trăn từ thi từ ca phú nói sang cả nhân sinh lý tưởng, vừa định sờ nắn tay nhỏ, đã bị một hàn quang đoản kiếm tùy ý dọa vỡ mật. Thừa Ảnh đen mặt đứng đằng sau Triệu Trăn, miếng táo đã được gọt vỏ ghim lên mũi bảo kiếm Thừa Ảnh, nghiến răng nghiến lợi nói: "Thiếu gia ăn trái cây!"

Triệu Trăn rụt cổ, yên lặng lấy miếng táo xuống, ngoan ngoãn cắn a cắn

~Âu dương nhanh chóng rời xa Triệu Trăn, giật nhẹ vạt áo bị mũi kiếm sượt qua rách bươm, lúc này không chỉ đau răng đau mặt, mà còn có cảm giác chua xót tới lạnh thấu tim gan…

Lúc này bỗng nhiên lại cảm thấy thân thuyền một trận lay động, thuyền phu hô to một tiếng: "Không xong, đáy thuyền bị thủng rồi!"

Triệu Trăn đối với Triển Chiêu nghiêm túc nói: "Lúc này không phải là ta miệng quạ đen, mà khẳng định là do số mệnh hai ta phạm thủy, nếu không, sao mỗi lần ngồi thuyền đều bị chìm?"

Bạch Ngọc Đường nhìn thấy từ trong làn nước trồi lên mấy hắc y nhân: "Xem ra không phải mệnh phạm thủy mà là mệnh phạm tiểu nhân."

Hết chương 43

44. Quyển 3 - Chương 44

Mặc kệ là mệnh phạm thủy hay mệnh phạm tiểu nhân, Triệu Trăn đều cảm thấy tâm sinh đau.

— mỗi lần ngồi thuyền đều bị tập kích, còn có thể khoái trá chơi đùa?!

Những lời này Bạch Ngọc Đường lại không ủng hộ: "Há chỉ ngồi thuyền bị tập kích, không phải ngươi đi tới đâu cũng đều bị tập kích đó sao?"

Triệu Trăn căm tức nhìn hắn.

Triển Chiêu xoa xoa đầu Triệu Trăn, nhẹ nhàng bổ thêm một đao: "Tuy rằng đi tới đâu cũng bị tập kích, nhưng không phải ngươi vẫn gan lì sống tới tận bây giờ còn gì?!"

( ) Cầu đừng nói! Cái mệnh Gián đập không chết này, càng nghĩ tâm càng đau!

Tiêu Phương và Ân Dương vừa mới đại náo một hồi, giữa hồ vốn huyên náo dần trở nên thập phần yên tĩnh, có người chú ý tới việc chìm thuyền bên này, xa xa truyền tới vài tiếng hô to, vừa thấy bên này lại có đánh nhau, mấy chiếc thuyền định chạy tới cứu người đều dừng lại xa xa quan vọng, không dám tiến lại quá gần…

Vạn hạnh mặt hồ không có sóng, dùng khinh công mượn lực nước cũng có thể bay tới cái đình giữa hồ.

Triển Chiêu ôm Triển Tân Như dùng chiêu Nhất Phi Trùng Thiên từ dưới đất bất ngờ bay lên, Bạch Ngọc Đường mang theo Triển Tân Duệ Phù Quang Lược Ảnh lướt trên mặt nước như giẫm trên đất bằng, Thừa Ảnh cõng Triệu Trăn siêu siêu vẹo vẹo lảo đảo bò lết… (*/ *) không phải Thừa Ảnh học nghệ không tinh! Mà là Triệu Trăn đòi cảm thụ một chút cảm giác Titanic, giãy dụa nhất định không chịu lên bờ…

Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường cùng cặp song bào thai khô mát đứng trong đình, vì phận Thừa Ảnh gặp phải ông chủ đểu mà đồng tình rơi lệ. (Jer: số Thừa Ảnh khổ nhất truyện =))))

Bởi vì luôn có người nhớ thương muốn giết chết Triệu Trăn, mà Thừa Ảnh thường xuyên thần hồn nát thần tính, đem sự an toàn của Triệu Trăn bay lên cấp độ báo động đỏ. Mười mấy hắc y nhân không quen hoàn cảnh, không đợi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ra tay đã bị nhóm ám vệ nghẹn cứu chủ nhiều lần chen chúc lấn tới, đem toàn bộ đám hắc y nhân đều bị tóm gọn!

Cuối cùng nhóm ám vệ hãnh diện vô ngần, đánh cho đám hắc y nhân mặt mũi bầm dập vênh mặt đi trước.

Mọi người lấy tiền bồi thường cho thuyền phu, cáo biệt Tiêu Phương và Ân Dương vẫn không hiểu chuyện gì, khởi hành hồi Triệu gia.

****

Kết quả thẩm vấn đám hắc y thích khách khiến người ta thất vọng.

Cũng không khác mấy với vụ án ngân phiếu lúc trước, thích khách chỉ là đám tiểu lưu manh giang hồ nhận tiền làm việc, ngay cả thân phận của đám Triển Chiêu cũng không biết, càng miễn bàn tình huống của kẻ chủ mưu đứng đằng sau. Cuối cùng chỉ hỏi ra được người thuê bọn họ là một nam nhân võ công rất tốt nhưng lại che kín mặt, trừ cái đó ra cái gì cũng không biết.

Bạch Ngọc Đường nói: "Lần trước bị chìm thuyền ở Tùng Giang phủ, lần này ở Thường Châu phủ cũng bị chìm thuyền, có thể nào là do cùng một nhóm người làm không?"

Triệu Trăn nghĩ nghĩ: "Khi đó chúng ta hoài nghi Lưu hậu, nay Lưu hậu đã chết, chẳng lẽ là hiểu lầm?"

Thừa Ảnh lắc đầu: "Còn chưa thể khẳng định là do cùng một nhóm làm."

"Ta cũng thấy không giống cùng một nhóm làm." Triển Chiêu sờ sờ cằm: "Vụ chìm thuyền lần trước là dùng trí, do kế hoạch chu toàn của kẻ chủ mưu đằng sau, đám người ám sát cũng đã được huấn luyện kỹ càng. Còn lần chìm thuyền này giống như một trò đùa của đám ô hợp bất tài, vậy mục đích đả thảo kinh xà của đối phương là gì?"

Triệu Trăn như có điều suy nghĩ: "Chẳng lẽ bọn họ không biết ta, muốn dùng việc này để xác nhận thân phận của ta?"

Thừa Ảnh nhướn mày: "Nếu như vậy, nhóm ám vệ xuất hiện chẳng phải gãi đúng chỗ ngứa rồi sao?!"

Bạch Ngọc Đường lắc đầu: "Không ai có thể dự đoán trước hôm nay trên hồ xảy ra đại loạn, chỉ có thể là lâm thời dựng lên."

Triển Chiêu thở dài: "Nếu thế thì càng phiền toái, chỉ có ngàn ngày làm trộm chứ không có ngàn ngày phòng trộm."

Bạch Ngọc Đường nói thêm: "Trước không nói tới Lưu hậu, mà là người nào đã tiết lộ hành tung của chúng ta?"

Thừa Ảnh nghĩ thầm: "Có thể là Mạnh Kha không?"

Triển Chiêu chống quai hàm: "Manh mối quá ít, thật sự khó nói."

Triệu Trăn lên tiếng: "Ta cảm thấy không hẳn, hắn không ngốc như vậy, hơn nữa đi thuyền du hồ là chuyện lâm thời, làm sao hắn biết được?"

Bạch Ngọc Đường nhún vai: "Nhìn người không thể nhìn bề ngoài."

Mọi người đang thảo luận, một ám vệ mở cửa sổ nhảy vào dâng lên một phong mật tín, Thừa Ảnh chuyển cho Triệu Trăn.

Triệu Trăn mở ra vừa thấy, là thư viết tay của Bao Chửng.

Trong thư nói thành Biện Kinh hết thảy đều mạnh khỏe, bảo Triệu Trăn cứ yên tâm. Còn nói bắt được mấy con cá lớn làm hại triều đình, đáng tiếc không liên quan gì tới vụ ám sát. Còn nói từ khi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ly khai, Điệp Vũ cũng thành thật hơn, ai ngờ hai ngày trước đột nhiên mất tích, nha dịch điều tra toàn thành cũng không tìm được. Còn nói Bát vương gia rất lo lắng cho sự an toàn của Triệu Trăn, lệnh cho Bàng Thống mang binh tới hộ vệ, Công Tôn cũng đi theo giúp đỡ.

Đọc xong thư, tất cả mọi người đều cảm thấy kỳ quái.

Bắt được cá lớn gì? Điệp Vũ làm sao trốn? Công Tôn, Bàng Thống sao cũng tới đây?

Quá trình truyền thư chung quy không an toàn, Bao Chửng cũng không viết gì trọng yếu, mọi người cân nhắc nửa ngày vẫn thấy thực khó hiểu. Căn cứ vào ngày gửi thư, Công Tôn và Bàng Thống có thể hai ngày nữa sẽ tới nơi, Triển Chiêu vỗ tay cái bộp: "Có vắt óc suy nghĩ cũng vô dụng, đợi Công Tôn tới liền biết thôi."

****

Từ khi tới Triển gia, tất cả mọi người đều đối với việc ăn cơm sản sinh nồng hậu hứng thú!

Triệu Trăn ăn xong cơm chiều vỗ vỗ cái bụng tròn vo, cảm giác bữa cơm trưa còn chưa kịp tiêu hóa hết, mà buổi tối đã lại ăn quá no. Cứ tiếp tục ăn đến no căng không ngừng nghỉ như vậy, khó trách đôi Long Phượng thai Triển gia đều tròn vo như thế, Triệu Trăn chỉ mới ăn hai bữa đã cảm thấy cước bộ có chút trầm trọng…

Dùng xong cơm chiều, Triển Huy nhiệt tình hộ tống mọi người về phòng nghỉ ngơi.

Đi được nửa đường, Triển Huy nói với Bạch Ngọc Đường: "Tiểu Bạch, đến phòng ngươi rồi, hành lý đều đã thu thập xong."

Mọi người đồng loạt sửng sốt – không phải ở cùng một chỗ sao?

Triển Chiêu cũng nghi hoặc: "Hành lý không phải đều để ở phòng đệ sao, sao lại phải đổi?"

Triển Huy chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, đối với đệ đệ chậm tiêu nhà mình một chút biện pháp cũng không có: "Tiểu Chiêu a, Tiểu Bạch là khách từ xa tới, nhà chúng ta lại nhiều phòng như vậy, sao có thể để khách chen chúc ngủ cùng phòng với đệ được?!" Đệ đệ ngu ngốc của ta ơi, đại ca không ở cạnh, không biết đệ đã bị người ta chiếm tiệm nghi bao nhiêu lần rồi?!

Triển Chiêu ngửa đầu nhìn trời.

Ở Khai Phong phủ ngủ cùng một gian, là vì phòng ở không đủ. Dọc đường đi cũng ở cùng phòng là vì thuận tiện bảo hộ cho Triệu Trăn. Hiện tại nhà nhiều phòng như vậy, lại không có nguy hiểm, việc gì phải chen chúc cùng một phòng với nhau?

Nghĩ thông suốt điểm này, Triển Chiêu phất phất móng vuốt với Bạch Ngọc Đường: "Tiểu Bạch ngủ ngon, ngày mai gặp ~"

Bạch Ngọc Đường biểu tình thực tàn khốc, Triệu Trăn nhìn ánh mắt liền biết tâm hắn cực đau…

Triệu Trăn thực sự bội phục. Không hổ là Triển đại ca, còn đang kỳ quái sao ổng lại có thể yên lặng suốt cả buổi chiều, hóa ra là nghẹn ra đại chiêu! Triệu Trăn bỗng nhiên cảm giác thể xác và tinh thần thực thư sướng, ngay cả dạ dày bị nhồi đầy cũng thấy thư thái – hóa ra, đứng xem Bạch Ngọc Đường khốn quẫn, còn có thể xúc tiến dạ dạy co bóp, vận động tiêu thực

~Triển Huy loại bỏ được Bạch Ngọc Đường, cảm thấy mỹ mãn rời đi.

Triệu Trăn dựa vào ưu thế cường đại độ tuổi, thành công ở lại trong phòng Triển Chiêu, cao hứng phấn chấn chuyển chuyển hai vòng, vừa quay đầu lại liền thấy Bạch Ngọc Đường đang ngồi cạnh bàn tao nhã uống trà… Triệu Trăn bị dọa nhảy dựng, chân trái dẫm chân phải ngã dập mông xuống đất, nhìn Bạch Ngọc Đường…

"Bạch đại ca, ngươi làm sao vào được?"

Bạch Ngọc Đường chân mày thoáng nhướn, từng từ phun châu nhả ngọc: "Thảo luận vụ án!"

Triệu Trăn khóe miệng co giật: "Trắng đêm thảo luận?"

Bạch Ngọc Đường gật đầu: "Trắng đêm thảo luận!"

Triển Chiêu còn chưa nắm rõ tình hình: "Không phải nói đợi Công Tôn tới rồi mới thảo luận tiếp sao?"

Thừa Ảnh khoanh chân ngồi trong góc khắc khổ luyện công, không để ý tới chuyện bên ngoài.

Vì thế, Triển đại ca bọ ngựa bắt ve, Bạch Ngọc Đường hoàng tước (chim sẻ) đứng đằng sau, Triểu Miêu Miêu vẫn bị Cẩm Mao Thử tóm gọn…

****

Lại nói về cặp còn lại.

Công Tôn và Bàng Thống phụng mệnh đi bảo hộ Triệu Trăn, hai người một văn một võ chênh lệch khá xa, khó được tính cách lại hòa hợp.

Bàng Thống bởi vì cảnh ngộ thời thơ ấu, có chút thản nhiên chán đời, hắn cũng không phải không rành thế sự, chỉ là thiên tính lạnh nhạt, ít khi để ý tới người hay việc gì khác. Bà vú là một trong số không nhiều những thứ mà Bàng Thống để ý Công Tôn cứu bà vú, vốn chỉ là người qua đường giáp trong lòng Bàng Thống lại nhanh chóng thăng cấp lên thành ân nhân cứu mạng.

Cuộc đời Công Tôn chỉ có hai đam mê lớn nhất, trị bệnh cứu người cùng đọc hết các loại sách trong thiên hạ.

Bàng Thống vì muốn cảm tạ hắn, sai người từ các nơi vơ vét các ấn bản quý hiếm cùng linh dược đưa cho Công Tôn.

Làm một con mọt sách có tiết tháo, Công Tôn tuy rằng tâm can ngứa ngáy lại kiên quyết chống lại dụ hoặc, tuyệt không nhận cái gì đó từ Bàng Thống!

Bàng Thống ngã ngựa một lần, sau khi trở về phòng ngấm ngầm ngâm cứu binh pháp suốt đêm – lạt mềm buộc chặt, treo đầu dê bán thịt chó, ám độ trần thương (hoạt động bí mật), phao chuyên dẫn ngọc (tung gạch nhử ngọc = thả con săn sắt bắt con cá rô)…

Ngày nào đó, Bàng Thống nhận được một quyển sách độc nhất, lãnh mặt lừa gạt Công Tôn: “Bàng mỗ không biết vật này là thật hay giả, thỉnh tiên sinh giúp ta phân biệt.”

Công Tôn là người thành thật, căn bản không suy nghĩ nhiều, tiếp nhận quyển sách rồi tỉ mỉ xem từ đầu tới cuối, nghiêm túc xem xét sau đó trịnh trọng trả lại cho Bàng Thống, nhiều lần dặn dò: “Đây là trân phẩm hi hữu độc nhất vô nhị, trăm năm truyền đời chỉ có một bản duy nhất, thỉnh Bàng tướng quân hảo hảo bảo quản, tương lai có thể làm đồ gia truyền!”

Bàng Thống tiếp nhận quyển sách ‘trăm năm truyền đời chỉ có một bản duy nhất’ này, cuộn tới cuộn lui định nhét bừa vào trong vạt áo…

“Bàng tướng quân! Vật này phi thường trân quý!” Công Tôn yêu sách như con, ngóng trông nhìn theo hành động của Bàng Thống, vô cùng đau lòng a

~Bàng Thống mặt lạnh ném quyển sách cho Công Tôn: “Tiên sinh thay ta bảo quản.”

Công Tôn luống cuống tay chân tiếp được quyển sách độc nhất, dè dè dặt dặt vuốt phẳng phiu, trịnh trọng biểu đạt: “Tướng quân yên tâm! Ta không phụ sự nhờ vả!”

Bàng Thống: “Ân.”

Thư sinh này ngốc hồ hồ, thực dễ lừa…

****

Ngày nào đó, Bàng Thống nhận được một gốc thánh dược chữa thương, lệnh cho thân binh tùy tiện tìm một bình hoa cắm vào, tùy tiện để ở trên bàn chờ cá ngốc cắn câu.

Công Tôn đêm khuya bừng tỉnh, một đường ngửi mùi tìm tới ‘rầm rầm’ đập cửa phòng Bàng Thống.

Bàng Thống mở cửa, chỉ thấy Công Tôn quần áo hỗn độn nửa mơ nửa tỉnh mơ mơ màng màng, ánh mắt vừa lia tới bình hoa trên bàn, cũng không biết là kinh hay hỉ, trước mắt bỗng tối đen thiếu chút lăn đùng ra hôn mê! Công Tôn kích động nói: “Bàng tướng quân! Đây là thánh dược chữa thương! Ngươi như thế nào, như thế nào….”

Giọng Công Tôn run a run

~Bàng Thống gương mặt băng sơn vô tội, tùy tay cầm lấy thánh dược chữa thương, bình tĩnh nói: “Mùi không dễ ngửi, chuẩn bị vứt bỏ.”

Công Tôn cả kinh, nhào tới ôm chặt lấy cánh tay Bàng Thống, ra sức cướp đoạt đến đáng thương, thánh dược sắp bị vứt bỏ a!

(_) Vì bảo hộ dược liệu trân quý, Công Tôn tiên sinh liều mạng…

Bàng Thống suy nghĩ một chút – thư sinh này so với trường thương của mình còn nhẹ hơn, chỉ cần một tay là có thể thay phiên đùa giỡn nửa ngày, lại còn phải chú ý cầm nhẹ thả khẽ không hắn gãy mất.

Công Tôn đoạt được thánh dược, khó được khi nghiêm túc phê bình Bàng Thống một tràng, tư tưởng chủ đề chính là — láng phí đáng xấu hổ, tiết kiệm là vinh quang!

Bàng Thống thản nhiên nói: "Cái này không đáng thưởng thức, đối với ta vô dụng, tiên sinh thay ta ném đi."

Công Tôn là người tư văn nhã nhặn, nhưng lúc này đã bị tên tướng quân ngu ngốc kia chọc tức tới mức muốn văng tục chửi người, hít sâu vài lần mới hòa hoãn lại nói với Bàng Thống: "Tướng quân chinh chiến thường xuyên, khó tránh sẽ có lúc thụ thương, không bằng ta đem gốc dược này chế thành dược hoàn, thuận tiện cho tướng quân mang theo bên mình?"

Bàng Thống gật gật đầu: "Rất tốt."

Công Tôn giẫm bình bịch ly khai, dùng lực bước ra tới cửa mới nói: "Tại hạ cáo từ!"

Bàng Thống: "Ân."

Thư sinh này nổi giận cũng nhuyễn đát đát, thật thú vị...

Hết chương 44

45. Quyển 3 - Chương 45

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sáng sớm hôm sau, Triệu Trăn khó được khi dậy sớm, Thừa Ảnh kinh ngạc nhìn lại mặt trời bên ngoài: "Sao ngài không ngủ tiếp?"

Mấy tháng làm Hoàng đế, Triệu Trăn đã dưỡng thành thói quen dậy sớm, thời gian vừa đến liền theo đồng hồ sinh học đúng giờ thanh tỉnh, nếu muốn ngủ tới khi mặt trời lên cao, chỉ có thể lăn trở về ngủ tiếp. Triệu Trăn múc nước rửa mặt, nhẹ nhàng khoan khoái vặn vẹo cái eo lười: "Tối hôm qua hình như ta có mộng đẹp!"

Thừa Ảnh vừa gấp chăn vừa hỏi: "Mộng thấy cái gì?"

Triệu Trăn cười tủm tỉm, tâm tình vô cùng tốt: "Quên rồi, dù gì cũng là chuyện tốt."

Triển Chiêu dụi dụi mắt rời giường, vươn tay lấy quần áo mặc vào: "Ngươi đều đã quên, làm sao biết là chuyện tốt?"

Triệu Trăn chạy tới thư trác mài mực: "Bởi vì tâm tình tốt a, gặp ác mộng hẳn là đầu đầy mồ hôi, giật mình bừng tỉnh đi."

"Nói vậy cũng đúng." Triển Chiêu mặc quần áo xong, vươn vai hoạt động gân cốt, vừa khéo nhìn thấy Triệu Trăn đang mài mực, ngạc nhiên nói: "Việc lạ trăm năm hiếm có nha, ngươi cư nhiên sáng dậy đã luyện chữ?" Triển Chiêu ra hiệu cho Thừa Ảnh: "Mau ra xem, ở phía Đông mọc lên là Thái Dương hay Thủy tiên bao*!" (Thủy tiên bao là một trong thập đại bánh bao ngon nhất Trung Quốc, bánh này có vỏ ngoài màu vàng giòn, bên trong ăn mềm như nước, hương thơm lan tỏa rất đặc sắc.)

Khóe miệng Triệu Trăn thoáng co rút, chọn một cây bút lông to nhất chấm chấm mực nước, cười đểu tới gần Bạch Ngọc Đường đang ngủ say.

Triển Chiêu bừng tỉnh đại ngộ, cũng tới bên bàn chọn một cây bút mỏng nhỏ, nghĩ muốn vẽ mấy hình như mèo đuổi chuột gì đó trên mặt Bạch Ngọc Đường

Thừa Ảnh lắc đầu bật cười, có thể đoán được cảnh tượng đuổi mèo giết thỏ sau khi Bạch Ngọc Đường tỉnh dậy… Ai ngờ Thừa Ảnh ôm cánh tay đợi nửa ngày cũng không thấy Triển Chiêu và Triệu Trăn hạ bút vẽ. Hai thầy trò đầy mặt ngạc nhiên nhìn chằm chằm mặt Bạch Ngọc Đường, tiếp đó hai mặt nhìn nhau rồi lại đồng thời cúi xuống nhìn Bạch Ngọc Đường tiếp.

Thừa Ảnh cũng tò mò ghé sát vào nhìn – hóa ra là Bạch Ngọc Đường đang gặp ác mộng.

Chất lượng giấc ngủ của Bạch Ngọc Đường siêp cấp tốt, lần đầu tiên thấy hắn gặp ác mộng. Mi tâm nhíu chặt, tư thế ngủ vốn an ổn đã trở nên bất an, trán ứa ra mồ hôi tinh mịn, hô hấp dồn dập không ổn định. Triển Chiêu có chút lo lắng, dùng lực đánh thức Bạch Ngọc Đường dậy.

Bạch Ngọc Đường vốn bám giường, hôm nay khó được khi không có bất cứ lưu luyến gì bật người ngồi dậy, trên mình đều là mồ hôi lạnh thẩm thấu.

Thấy ánh mắt hắn hoảng hốt, Triển Chiêu vươn tay lắc lắc trước mặt hắn: “Tiểu Bạch, ngươi không sao chứ?”

“Ta không sao.” Bạch Ngọc Đường đỡ trán có chút trầm trọng, trên người dính đầy mồ hôi không thoải mái.

Triệu Trăn đưa cho hắn một cái khăn bông: “Ngày suy nghĩ nhiều đêm liền nằm mộng, chắc trước khi ngủ ngươi đã nghĩ nhiều nên khi ngủ mới gặp ác mộng đi.”

Bạch Ngọc Đường lau mặt, bỗng nhiên nói: “Hai người cầm bút lông làm gì?”

Hai thầy trò đồng loạt giấu bút lông ra sau lưng , trăm miệng một lời nói: “Luyện chữ!”

Bạch Ngọc Đường và Thừa Ảnh đồng thời thở dài: Hai tên cật hóa sáng sớm dậy luyện chữ? Không bằng nói dùng bút lông làm bàn chải còn tương đối đáng tin…

Bạch Ngọc Đường sờ sờ mặt, lại nhìn khăn bông không có bất cứ một nét mực rây ra nào, bất đắc dĩ nói: “Lần sau không được lấy lý do này nữa.”

Cảnh báo được giải trừ, Triển Chiêu trên dưới đánh giá Bạch Ngọc Đường: “Ngươi gặp ác mộng gì vậy?”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, cười có chút trêu chọc: “Bạch Cốt sơn.”

Triệu Trăn và Thừa Ảnh không hiểu gì: “Bạch Cốt sơn gì?”

Triển Chiêu đầu tiên là cả kinh, sau đó lỗ tai đỏ rực nhào tới bịt mồm Bạch Ngọc Đường: “Không cho nói! Không cho nói!”

Bạch Ngọc Đường tiếp được con mèo bay tới bịt miệng mình, cảm thấy mỹ mãn được ‘diệt khẩu’.

Triệu Trăn sờ sờ cằm. Từ sau khi gặp Bạch Ngọc Đường ở Hãm Không đảo, ba người vẫn không tách ra, không có chuyện Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu biết mà bé lại không biết, trừ phi là… cẩn thận ngẫm lại, Tưởng tứ ca dường như có nói qua, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vốn đã quen biết từ trước?

Triệu Trăn nhăn nhăn mũi, ngửi được mùi gian tình nồng đậm!

****

Tốc độ di chuyển của Công Tôn và Bàng Thống rất nhanh, giữa trưa cùng ngày đã tới Thường Châu phủ, Bàng Thống dẫn binh không tiện vào thành, liền hẹn gặp mọi người ở ngoài thành.

Triệu Trăn có chút nghi hoặc: “Hiện giờ tung tích của ta đã bị lộ, trong tình huống luôn có người đuổi giết, còn hẹn chúng ta ra ngoài gặp mặt?”

Triển Chiêu cũng thấy kỳ quái, cầm bức thư lăn qua lộn lại xem kỹ càng: “Chữ viết và giọng điệu đúng là của tiên sinh, hẳn không phải giả mạo.”

Bạch Ngọc Đường nhún vai: “Vậy thì cứ tới chỗ hẹn thôi, binh đến tướng chặn, nước dâng đê chắn.”

Thừa Ảnh nói: “Ta phái ám vệ đi dò đường trước.”

“Không cần.” Triển Chiêu khoát tay: “Ám vệ dò đường sẽ đả thảo kinh xà, nếu Công Tôn đã gửi thư tới nói thế, chúng ta cứ dựa theo lời hắn mà làm. Huống chi người nhà ta là thổ đầu xà, độc xà ngoại lai có trở

mình cũng không làm dậy nổi bao nhiêu cánh hoa đâu. Nếu thực sự có người muốn hại chúng ta, đại ca ta sẽ xét nhà trợ trận."

Tuy mọi người có cảm giác kỳ quái nhưng Công Tôn viết thư tay không có khả năng là giả, biết rõ có chút không ổn những vẫn tới chỗ hẹn.

Lương đình ngoài thành, Công Tôn và Bàng Thống đã sớm đứng chờ ở đó, Công Tôn thậm chí còn bình bình thản thản pha một ấm trà thơm.

Triệu Trăn tò mò muốn chết: "Tiên sinh đừng thừa nước đục thả câu nữa, đến cùng đã xảy ra chuyện gì?"

Công Tôn bất đắc dĩ nói: "Không phải là ta thừa nước đục thả câu mà đây là chủ ý của Bàng tướng quân, tóm lại ngươi đã chọc phải phiền toái lớn." Công Tôn lấy ra một tập giấy đưa cho Triệu Trăn: "Đây là lời khai của mấy vị trọng thần trong triều, bề ngoài bọn họ là người của Lưu hậu, nhưng lại ngầm phục vụ cho Tương Dương Vương!"

Triệu Trăn sửng sốt, Tương Dương vương không phải là nhân vật đệ nhất đại BOSS phản diện trong nguyên tác sao?

Công Tôn tiếp tục nói: "Lưu hậu và Tương Dương vương đã sớm cấu kết với nhau, Lâm Lang mưu phản cũng có sự giúp đỡ từ đằng sau của Tương Dương vương. Vốn ba người thương nghị xong xuôi đồng thời hành động, Hoàng hậu kèm hai bên tiên đế, Lâm Lang kiểm soát kinh thành, Tương Dương vương chỉ huy binh lính các nơi tạo phản. Ai ngờ Lưu hậu và Lâm Lang đồng thời phản bội, mấy tháng trước khi khởi binh tạo phản, bọn họ vứt bỏ Tương Dương vương một mình hành động. Tương Dương vương bất ngờ không kịp đề phòng, bỏ lỡ cơ hội tốt."

Tất cả mọi người thở dài một hơi: may mắn hai người kia phản bội, bằng không thiên hạ đại loạn!

Triển Chiêu nói: "Vụ ám sát lần này cũng là do Tương Dương vương an bài?"

Công Tôn không chắc: "Nửa nọ nửa kia đi, Bao đại nhân suy đoán có ít nhất hai nhóm nhân mã…"

Triệu Trăn ngửa mặt lên trời than thở: "Đến tột cùng có bao nhiêu người muốn giết trẫm, trẫm bị người hận như thế sao?!"

Bạch Ngọc Đường nói: "Một nhóm khác là dư đảng của Lưu hậu?"

Công Tôn tiên sinh gật đầu: "Là Quách Hòe. Quách Hòe là tâm phúc ái tướng của Lưu hậu, mọi chuyện xảy ra khi hắn không có ở trong cung, may mắn tránh được một kiếp. Quách Hòe vẫn đang ngủ đông tại Khai Phong, vài lần tạo cơ hội ám sát Hoàng thượng, nghe nói hắn có ý đầu nhập dưới trướng Tương Dương vương, thế nhưng Tương Dương vương không tin hắn."

Triệu Trăn khẽ cười: "Hóa ra là hắn."

Quách Hòe, xuyên tới thế giới lạ lẫm này, gặp gỡ đệ nhất tiểu BOSS Quách Hòe. Lưu hậu rớt đài, Quách Hòe không rõ tung tích, hóa ra hắn vẫn còn sống. Độc xà, quả nhiên là độc xà, khó trách cái nhìn đầu tiên thấy hắn, liền nhớ tới độc xà thè lưỡi phun phì phì.

Triển Chiêu vui mừng: "Khó trách mỗi lần ám sát đều đầu voi đuôi chuột, vốn tưởng bọn chúng đang thăm dò, hiện giờ xem ra là lực bất tòng tâm."

Bạch Ngọc Đường tiếp lời: "Nhất không kháo sơn (không có chỗ dựa vững chắc), nhị không tiền bạc, tam không nhân thủ, Quách Hòe dù đầy bụng hùng tâm nhưng ngay một cuộc ám sát cũng không tổ chức nổi, chỉ có thể thuê đám giang hồ bại hoại làm kẻ chết thay, kết quả chỉ uổng công vô ích."

Nói tới đây, xa xa bỗng truyền tới tiếng chém giết la hét, mọi người đồng loạt thấy buồn bực, chỉ thấy Bàng Thống nãy giờ vẫn nhắm mắt dưỡng thần bỗng nhiên mở hai mắt.

Bàng Thống đứng lên, dáng người lãnh ngạnh càng thêm cương nghị, chắp tay nói với Triệu Trăn: "Thần đi tiễu trừ thổ phỉ."

Nói xong một câu không đầu không đuôi, Bàng Thống nhấc trường thương vẫn để một bên cầm lên, ống tay áo bay bay thúc ngựa chạy đi…

o( )o Sắc mặt mọi người đều tím đỏ.

Triệu Trăn tìm nửa ngày mới nhặt lại được cái cằm, cảm thán nói: "Nguyên lai đại tướng quân là cái dạng này…"

Mẹ ơi, phong cách của thiết huyết chiến tướng cùng giang hồ hiệp khách thực không giống nhau!

Triển Chiêu hỏi Công Tôn: "Các ngươi đã sớm biết hôm nay có người tới ám sát?"

Công Tôn phất phất tay, hai thân binh dẫn Điệp Vũ đã giả trang thành trung niên phụ nhân tới: "Là nàng nói cho chúng ta biết, trong số binh lính mang theo có người mật báo cho Quách Hòe, Bàng tướng quân liền tương kế tựu kế, không ngờ Quách Hòe thật sự dẫn xác tới."

Triển Chiêu có chút nghi hoặc: "Trong thư đại nhân nói Điệp Vũ chạy mất…"

"Vốn đã chạy." Công Tôn nhàn nhã: "Điệp Vũ vốn là mật thám tại Giang Nam của Tương Dương vương, tháng trước được Tương Dương vương phái tới hiệp trợ, giám thị hành động của Quách Hòe. Điệp Vũ không trung thành, mắt thấy Quách Hòe sắp thất bại liền nghĩ cách thừa dịp loạn lạc chuồn đi. Trên đường tới đây, vừa khéo gặp thích khách đang đuổi giết nàng, liền thuận tay cứu."

Điệp Vũ không trang điểm tinh xảo, không có xiêm y mỹ lệ, ánh mắt tỏ rõ sự nhát gan cùng mỏi mệt, nhìn từ xa giống như đã già đi hai mươi tuổi.

Mọi người hỏi nàng mấy vấn đề, nàng đều tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn (không biết không nói, biết sẽ nói hết): "Ta từ nhỏ bị bán vào kỹ viện, bởi vì ca múa xuất sắc được người truy phủng (theo đuổi nâng niu). Nhiều năm trước, một phú thương tên Lưu Đào tới tìm ta, hắn cho ta rất nhiều tiền, còn bảo hộ ta không bị khi dễ, điều kiện là giúp hắn tìm hiểu tin tức từ miệng các quan viên tới kỹ quán. Đến khoảng năm năm trước, Lưu Đào đột ngột rời khỏi Giang Nam, trước khi đi có nói cho ta chuyện của Tương Dương vương, bảo ta tiếp tục làm mật thám."

Triệu Trăn sờ sờ cằm: "Lưu Đào, tên này thực quen tai, hình như đã nghe thấy ở đâu rồi thì phải?"

Công Tôn nói: "Trong vụ án Trấn Quốc tự cũng có thương nhân Lưu Đào âm thầm giúp đỡ Phúc Thiện và Ngộ Phàm."

Mọi người hỏi tiếp, Điệp Vũ chỉ khóc lóc: "Ta chỉ là một tiểu nữ tử, chỉ biết câu dẫn nam nhân tiết lộ tin tức, những cái khác ta đều không biết."

Triển Chiêu bị tiếng khóc làm cho đau đầu: "Ngươi vì cái gì lại tiếp cận Khai Phong phủ?"

"Vương gia phái ta tới Biện Kinh để hiệp trợ người kia, ta không biết hắn tên gì, hắn bảo ta vào Khai Phong phủ thăm dò tin tức." Điệp Vũ dừng một chút, lại nhìn Triệu Trăn: "Có một ngày, người nọ đưa cho ta một cái hà bao, bảo ta nói là ta nhặt được, nghĩ biện pháp giao cho Triển Chiêu. Ta nhận ra đó là tay nghề nội tạo, liền đoán được ngài là Hoàng thượng, ta sợ hãi…"

Triệu Trăn thở dài: "Cho nên ngươi bỏ chạy?"

Điệp Vũ niết góc áo khóc sướt mướt: "Ta bỏ trốn vài lần, đều bị người nọ bắt được uy hiếp, ta không có biện pháp! Ta liền nghĩ tích cóp nhiều tiền một chút, sau đó tìm một nam nhân tốt gả đi, ta thật sự không biết hắn định ám sát Hoàng thượng! Hoàng thượng ngài đại nhân đại lượng tha cho tiểu nữ đi, ta không muốn chết, ta còn chưa tìm được cha mẹ…"

"Nàng đang nói dối." Bốn chữ âm lãnh khàn khàn truyền tới, đánh gãy tiếng khóc thê lương của Điệp Vũ.

Bàng Thống trở lại, Công Tôn tiên sinh trên dưới đánh giá một phen, phát hiện ngay cả quần áo của hắn cũng không dính một hạt bụi, cây trường thương cắm trên mặt đất cũng một dạng như chủ không hề hấn gì.

Bốn tiểu binh áp giải Quách Hòe mình đầy thương tích đi tới, Quách Hòe đã không còn phong thái vênh váo kiêu ngạo như ban đầu, lưng hắn bị đè chặt, quỳ gối phủ phục dưới đất ngẩng đầu nhìn Triệu Trăn, trong miệng phát ra tiếng cười khô khốc: "Phong thủy lưu chuyển, Hoàng thượng cảm thấy thế nào?"

Triệu Trăn nhìn hắn, ánh mắt có chút tiếc nuối.

Quách Hòe sửng sốt, không thể hiểu nổi ánh mắt Triệu Trăn: " Vì sao ngươi lại nhìn ta như vậy?"

Triệu Trăn đáp: "Khi đó, ngươi cũng nhìn ta như vậy, là vì cái gì?"

Quách Hòe tự giễu cười: "Khi đó ta liền biết, nếu ngươi không chết, tất thành họa lớn. Đáng tiếc ta phụng mệnh Hoàng hậu, không thể lập tức giết ngươi, đi sai một nước thua cả bàn cờ, ta chỉ tiếc đã bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy."

Triệu Trăn than nhẹ một tiếng: "Nếu ngươi mai danh ẩn tích, liền có thể làm lại từ đầu xây dựng một cuộc đời mới, đáng tiếc ngươi chấp mê bất ngộ."

Quách Hòe sửng sốt, trong mắt lóe lên thần sắc phức tạp: "Ta không thể buông tay, muội muội ta còn đang ở trong tay Tương Dương vương."

Bạch Ngọc Đường lên tiếng: "Ngươi không phải là tâm phúc của Hoàng hậu sao?"

Quách Hòe lắc đầu: "Ta là người Tương Dương vương phái tới bên cạnh Hoàng hậu, cùng một dạng với tiện nhân này, vừa hiệp trợ Hoàng hậu vừa giám thị bà ta. Trước khi Hoàng hậu khởi sự đã phái ta ra ngoai, không ngờ nhân họa đắc phúc kéo dài hơi tàn…"

Quách Hòe khinh bỉ Điệp Vũ vẫn quỳ rạp trên mặt đất như con chó vẫy đuôi mừng chủ: "Tương Dương vương tính tình đa nghi, hắn nắm giữ mỗi người mỗi thứ để uy hiếp, bắt chúng ta không thể không nghe lệnh y, nếu như các ngươi thả tiện nhân này ra, ả nhất định sẽ quay lại bên cạnh Tương Dương vương, tiếp tục giúp hắn làm việc."

Điệp Vũ liếc mắt trừng Quách Hòe, ánh mắt tựa như lưỡi dao có độc!

Quách Hòe chẳng thèm để ý: "Ta chỉ có một yêu cầu, nếu Hoàng thượng đáp ứng ta liền kể hết những gì mình biết cho Hoàng thượng."

Tất cả mọi người đều nhìn Triệu Trăn, Triệu Trăn bình tĩnh nói: "Nếu là chuyện của muội muội ngươi, có thể."

Trong mắt Quách Hòe hiện lên một chút ôn nhu, càng nhiều hơn là buồn khổ không che giấu được.

"Muội muội ta tên Tiểu Tảo, trước đây nhà ta rất nghèo, sau khi nương ta bị bệnh mất, cha ta cưới mẹ kế. Mẹ kế chê huynh muội chúng ta chướng mắt, đã bán ta vào cung làm thái giám, Tiểu Tảo cũng bị bán tới một nơi xa lạ. Trên vai Tiểu Tảo có ba vết cào nhợt nhạt, đó là do ta trước đây để tiện tìm lại muội muội, tự tay cào lên làm kí hiệu…"

Lời Quách Hòe còn chưa nói xong, Điệp Vũ đột nhiên nổi điên xông lên đánh về phía hắn, Điệp Vũ không biết võ công, vũ khí trên người đều đã bị lấy mất, vũ khí duy nhất còn lại cũng chỉ có răng nanh. Nàng một hơi cắn lên yết hầu Quách Hòe, hai mắt trợn tròn như ác quỷ, sau khi bị mọi người kéo ra, miệng Điệp Vũ đầy máu tươi ngửa mặt lên trời cười to.

Trên cổ Quách Hòe cũng chảy đầy máu, ngã rạp xuống mặt đất khó thở, Công Tôn thấy màu máu không đúng: "Là độc!"

Chỗ Điệp Vũ quỳ ban nãy lưu lại một nhúm tóc đen, xem ra thuốc độc được giấu trong tóc.

Quách Hòe đã không thể cứu, từ cổ họng phát ra tiếng khằng khặc, chết không nhắm mắt, ra sức giãy dụa.

Điệp Vũ điên điên khùng khùng xả vạt áo mình xuống, trên bả vai, ba vết cào còn chưa khép miệng, thật sâu…

"Hóa ra là ngươi! Hóa ra là ngươi! Hóa ra chính là ngươiiii!!!!!" Điệp Vũ điên cuồng xé rách quần áo, móng tay nàng liên tục cào sâu vào miệng vết thương khiến máu càng chảy tràn ra.

"Ta nhớ ra rồi! Ngươi nói ngươi sẽ đón ta về nhà! Ta đau khổ chờ đợi bao năm qua! Ta sợ vết cào này không còn, ngươi liền không nhận ra ta, ta không dám để vết thương này khép miệng! Nhưng vì cái gì?! Vì cái gì ngươi lại không nhận ra ta?! Vì cái gì ta lại không nhận ra ngươi?! Vì cái gì?!!!!"

Điệp Vũ khàn cả giọng the thé hét lên, trong miệng cũng trào ra máu đen, nàng ngửa mặt lên trời ngã xuống, run rẩy hai cái liền không bao giờ động đậy nữa.

Quách Hòe há miệng, phát ra tiếng gầm rống không giống con người, cố gắng vươn tay ra, lại với không tới chỗ Tiểu Tảo đã chết…

****

Tươi cười hóa thành vết sẹo, chân thực bại bởi giả dối, quý trọng lại bị chà đạp, chấp nhất biến thành trò cười.

Triệu Trăn không rõ.

Vô diệp chướng mục, vi hà bất kiến Thái Sơn. (không lá che mắt, vì sao không thấy núi Thái Sơn)

Hết chương 45

Tác giả có lời muốn nói: ….(_ _) | đỡ tường.

Mỗi khi ta viết tới kết cục một quyển đều thực rối rắm, dù sửa sửa chữa chữa rất nhiều lần vẫn cảm thấy không hài lòng.

Rõ ràng lúc trước đều đã trải đệm rất nhiều chi tiết xong xuôi đâu đó, đến cuối cùng muốn xâu chuỗi chúng lại liền thấy đủ loại phiền lòng.

Aiz…. Trí thông minh này của ta, đại khái không thích hợp viết trinh thám văn đi ( )

Lẩm bẩm, không ngừng cố gắng.

Phát cáu, trường mệnh trăm tuổi.

Bộ kế tiếp – Phật sống ngoại vực

Thành Biện Kinh xuất hiện Phật sống##

Phật sống biết hết chuyện thiên hạ, Phật sống chữa được bách bệnh, Phật sống có thể sai khiến quỷ thần, Phật sống không gì không làm được!

Bộ truyện tiếp theo sẽ đề cập tới chuyện cũ Thử Miêu sơ ngộ, cùng với thân thế bí ẩn của Bạch Ngọc Đường!

o(* *) Nội dung từng chút được hé lộ!

Không biết manh manh nhóm còn nhớ không? Lần đầu Trăn Trăn nhìn thấy Bạch Ngọc Đường đã miêu tả bề ngoài của hắn – nam tử dung mạo tuấn mỹ, đồng tử so với người thường nhạt màu hơn, tựa hồ có chút huyết thống ngoại tộc, mái tóc dài đen như mực không buộc lên, từ bóng dáng nhìn lại, cho người ta có cảm giác vô câu vô thúc tùy y tự nhiên….

Jeremy: =)))) Mẹ Ruột, chị vất vả rồi *vỗ vai*

46. Quyển 4 - Chương 46

Trước là ám sát, sau là mưu phản, quá trình thanh thản lữ hành của Triệu Trăn phải đặt dấu chấm hết trước thời hạn.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường còn muốn tới Hãm Không đảo, Công Tôn và Bàng Thống phụng mệnh đưa Triệu Trăn hồi cung trước. Triệu Trăn ôm ngực tâm tình vô cùng u buồn cáo biệt Triển Chiêu lưu luyến không rời cùng hoan hỉ không thèm giấu Bạch Ngọc Đường, bị Thừa Ảnh dùng tới cả chiêu túm, trói, kéo, buộc lên xe ngựa, tội nghiệp khởi giá hồi cung…

Bạch Ngũ gia nắm chặt tay nhìn lên trời cao: ngày giải phóng trời tươi sáng biết bao, cuối cùng cũng thoát được thằng con ghẻ!

Trải qua vài lần ám sát, Thừa Ảnh hoàn toàn tỉnh ngộ — phụng dưỡng một vị Hoàng đế thích lượn đường, cho dù là ảnh vệ có bọc kín Triệu Trăn lại thì thích khách nên đến vẫn sẽ đến, nên bị lộ hành tung vẫn bị

lộ. So với việc thần hồn nát thần tính còn không bằng binh đến tướng chặn, nước đến đê chắn, cứ đi theo ngài ấy thôi!

( ) Con người ấy mà, một khi học được đã nghèo còn gặp cái eo thì sẽ cảm thấy cuộc đời đều trở nên rộng rãi sáng sủa hơn.

Gấp rút lên đường rất nhàm chán, vừa đi đường chính vừa gấp rút lên đường càng nhàm chán hơn. Triệu Trăn không chỉ một lần nói với Bàng Thống "Không đi đường chính, không được nhiễu dân" (Triệu Trăn: hu hu, đừng có đoạt nốt giải trí cuối cùng của ta a.) Bàng Thống gương mặt băng sơn, giương cao đại kỳ (cờ lớn) của Bát Hiền vương, lấy bất biến ứng vạn biến.

Triệu Trăn lần đầu phát hiện, so với cáo già, càng khó đối phó hơn chính là trầm mặc ít lời…

Cho dù Bàng Thống thắng được một lần nhưng Triệu Trăn sẽ không vì thế mà không gượng dậy nổi!

Vì trả thù mà vô tình vô nghĩa cố tình gây sự với Bàng tướng quân, Triệu Trăn cả ngày dán chặt lấy Công Tôn đòi đọc sách. Công Tôn khó hiểu thấy kinh hỉ vô cùng! Triệu Trăn vạn năm ghét học cuối cùng đã quay về chính đạo, làm xong công khóa còn muốn xin thêm? Làm xong công khóa xin thêm cư nhiên còn chủ động ở lại xin học tiếp?

Công Tôn tiên sinh thăm dò nhìn mặt trời – phía đông dâng lên thật sự là Thái Dương mà không phải linh chi?

Mặc kệ là nguyên nhân gì, Triệu Trăn muốn đọc sách vẫn là chuyện tốt, rảnh rỗi đọc sách nhiều một chút liền ít đi gây tai họa, ít gây thêm phiền toái cho Bàng tướng quân.

Từ tứ thư ngũ kinh giảng tới thiên văn địa lý, từ nông học chính lệnh (luật pháp) giảng tới phong thổ đất đai. Công Tôn thao thao bất tuyệt nói thực vui vẻ, Triệu Trăn đại khai nhãn giới nghe càng khoái trá, Bàng tướng quân… Bàng tướng quân cuối cùng minh bạch, vì sao Bạch Ngọc Đường luôn dùng ánh mắt ghét bỏ nhìn Triệu Trăn!

Sự thật chứng minh, Bàng tướng quân kiên trì đi đường chính là anh minh!

Mọi người một đường gió êm biển lặng trở về Khai Phong phủ, không gặp bất cứ phiền toái nào, chỉ tới khi vào thành, một chiếc xe ngựa bỗng ngã lăn ra giữa đường, phụ cận cửa thành bị tắc chật kín, xe ngựa không thể ra vào. Bàng Thống thấy đằng trước không đi được liền sai người chuyển hướng đi vào từ Bắc Môn.

Triệu Trăn vén rèm lên xem, chỉ thấy quanh chiếc xe bị đổ là một loạt xe ngựa xa hoa: "Đám phú hộ sao lại tụ tập ra khỏi thành?"

Công Tôn rót trà đưa cho Bàng Thống đang cưỡi ngựa đi bên ngoài, lại nói với Triệu Trăn: "Chắc là đi Đông Giao bái Phật."

"Bái Phật?" Triệu Trăn nháy mắt mấy cái: "Bây giờ không lễ không tết, bái Phật gì?"

Công Tôn nghĩ nghĩ: "Hình như là Phật sống ngoại vực, mới tới Khai Phong phủ hồi đầu tháng, lúc đầu không ai tin, gần đây đột nhiên hưng thịnh lên. Nghe nói Phật sống biết năm ngàn năm trước lẫn năm ngàn năm sau, cúi đầu lạy một cái có thể chữa trị bách bệnh tai họa bất xâm, dù sao chính là của đi thay người không gì là không thể."

Triệu Trăn nhướn mày nói: "Ta cũng trước biết năm ngàn năm, sau biết mấy trăm năm, hỏi ta cũng được mà."

Là một đồng chí xuyên việt, Triệu Trăn cho dù không nắm rõ hết lịch sử nhưng những thứ đại khái đều tinh tường, câu này thật sự là lời nói thật. Thế nhưng sự tình đều thường là dạng – khi ngươi nói thật, người ta lại nghĩ ngươi đang nói đùa; khi ngươi nói dối, người khác lại tin là thật.

Công Tôn và Bàng Thống không cho là thật, Triệu Trăn cũng không để ý, lắc lắc ống tay áo Công Tôn: "Tiên sinh, kể cho ta nghe về Phật sống ngoại vực kia đi, hắn được truy phủng như vậy, là đoán được tương lai, hay trị được bệnh hiểm nghèo, hay là biết trảm yêu trừ ma gì gì đó?"

Công Tôn chân mày thoáng nhướn, khí chất trích tiên đập thẳng vào mặt mà tới, dứt khoát nói: "Ta không biết!"

Triệu Trăn và Bàng Thống đồng thời mắc nghẹn.

— thiếu chút nữa quên mất, Công Tôn tuy rằng bộ dạng tiên phong đạo cốt nhưng lại phi thường bài xích chuyện quái lực loạn thần gì đó. Công Tôn cho rằng đoán mệnh, xem tướng, xem phong thủy đều là trí tuệ tiền nhân, không nên đem chúng liên hệ tới chuyện yêu ma quỷ thần. Công Tôn ghết nhất đám thần côn lừa gạt mị dân, thường xuyên ở trước mặt mọi người bóc trần đám lừa đảo diễn xiếc đó, nên đỉnh đỉnh đại danh Công Tôn đặc biệt có tiếng trong giới thần côn, tên lừa đảo nào thấy hắn đều nhất loạt đi đường vòng!

Phó tướng Uông Dương đi đằng sau Bàng Thống lại gần tiếp lời: "Thần biết vị Phật sống kia, lan truyền vô cùng vi diệu, nương thần mấy hôm trước còn bảo thần tới cầu vị Phật sống kia được nhân duyên tốt, thần từ chối vài lần không được, may mắn tướng quân điều lệnh cứu thần thoát khỏi biển lửa!"

Uông Dương giả mù sa mưa lau nước mắt, Bàng Thống ngồi ngay ngắn lập tức nhìn không chớp mắt.

Nói đến cũng quái, Bàng Thống là dạng mặt than trầm mặc ít lời, Uông Dương lại là dạng hoạt bát dễ gần, hai người trống đánh xuôi kèn thổi ngược như vậy, cư nhiên có thể hòa hợp ở chung? Còn có thể cùng ra chiến trường khoái trá chơi đùa?

Xét về bối cảnh, thân phận Uông Dương tương đối cứng rắn, hắn quanh co lòng vòng xem như hoàng thân quốc thích, nương hắn và Thái Hậu là thủ mạt giao. (thủ mạt giao: quan hệ khăn tay, chỉ quan hệ tình bạn thân thiết của nữ tử tựa như kết bái tỷ muội).

Bởi vì sinh ra trong võ tướng thế gia nên lời nói cửa chỉ của Uông phu nhân thập phần lanh lẹ. Uông tướng quân và Uông Dương đều là quân nhân, Uông gia có ba tiểu thư đều đã xuất giá, Uông phu nhân thường xuyên ở nhà một mình, Thái Hậu đôi khi thỉnh nàng tiến cung tâm sự. Triệu Trăn từng gặp vài lần, vẫn luôn nghe Uông phu nhân lải nhải nhắc 'Nhi tử khốn khiếp đã hơn hai mươi còn chưa cưới vợ', Thái Hậu cũng muốn giúp Uông Dương làm mối.

Triệu Trăn cười nói: "Trở về nói với nương ngươi, muốn tìm nhân duyên tốt, cầu Phật còn không bằng cầu Thái Hậu."

"Tạ chủ long ân!" Uông Dương mấy lần gặp mặt đều không được như ý, cười hì hì nói: "Kỳ thật, thần cũng không tin Phật sống gì đó, xưa giờ cầu nhân duyên thì tới miếu nhân duyên, xin con cái đi tìm Quan Âm Tống Tử, còn vị Phật sống ngoại lai này chuyện gì cũng quản, từ nam hôn nữ gả tới hàng yêu trừ ma sang cả tiêu tai giải nạn chuyện gì cũng nhúng một chân."

"Muốn diện kiến Phật sống, một lần phải tốn không ít." Uông Dương khoa tay múa chân một chút: "Dân chúng bần hàn không có tiền bái không nổi, quan viên có tiền cũng không dám tỏ vẻ giàu có, nên chỉ có đám phú thương trong thành mới gióng trống khua chiêng ném tiền vào chỗ đó, bọn họ còn nói sẽ xây miếu to thờ tượng vàng cho vị Phật sống ngoại lai đó, tượng vàng ròng luôn đó!"

Triệu Trăn xoa xoa cằm: ai nha, nếu còn tiếp tục mặc kệ, sẽ không biến tướng thành tổ chức tà giáo chứ?

Công Tôn cũng có chút hoài nghi, nói với Uông Dương: "Ngươi nói chi tiết xem."

Uông Dương cào cào tóc gáy: "Ta nghe nương ta lải nhải nhắc vài lần, nói có vị phu nhân vô tử (không có con) nhiều năm, dùng một số tiền lớn tới cầu Phật sống, về nhà khoảng một tháng sau quả nhiên có thai, tuy rằng mạch tượng không quá ổn định nhưng đại phu nói chắc tới tám, chín phần mười."

"Còn nữa, trong nhà một thương nhân có quỷ, làm sinh ý gì cũng bị lỗ, cũng đã dùng một số tiền lớn tới thỉnh Phật sống thi pháp, không chỉ gia đình bình an mà trong một tháng còn kiếm được không ít lời." Uông Dương nhún nhún vai: "Còn cả cầu quan chức, nghe nói lần nào cũng linh, chỉ cần có tiền cầu gì cũng ứng tất."

"Càng nói càng hoang đường." Công Tôn hiển nhiên không tin.

Triệu Trăn xoa xoa cằm: "Nếu thật sự cầu gì ứng nấy, vạn nhất ngày nào đó có người dùng tiền cầu ngôi vị Hoàng đế, Phật sống phất tay diệt ta, chẳng phải ta chết quá oan uổng sao? Không bằng tiên hạ thủ vi cường, khuynh tẫn quốc khố, đóng tiền theo tháng không biết có được chiết khấu không? Hay là dứt khoát phong hắn làm quốc sư đi, văn võ bá quan đều có thể về nhà dưỡng lão, chỉ cần Phật sống tọa trấn khắp thiên hạ liền mưa thuận gió hòa an hưởng thái bình."

Công Tôn dở khóc dở cười: “Ăn nói hàm hồ, này đều là nói bừa!”

Bàng Thống khó được khi chen vào: “Có thể cầu thăng quan tất trong triều có người.”

Triệu Trăn nhìn Thừa Ảnh: “Phái người tới thăm dò Phật sống, dùng bao nhiêu tiền không thành vấn đề, cẩn thận không được để lộ thân phận.”

Thừa Ảnh đáp: “Cầu cái gì ạ?”

Triệu Trăn cười đến giảo hoạt: “Cầu sư phụ! Tìm lý do lừa gạt hắn, làm sư phụ ta sớm trở về

”

Mọi người: “…”

Thừa Ảnh vì Bạch Ngọc Đường thắp một ngọn nến.

****

“Hắt xì –!!!” Đang đi đường bỗng nhiên Bạch Ngọc Đường hắt hơi một cái.

Sau khi Triệu Trăn khởi hành hồi cung, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng cáo biệt Triển gia tới Hãm Không đảo.

Triển Chiêu một đường nhớ thương tiểu đồ đệ, nếm được miếng ngon liền lẩm bẩm nhắc: “Ngộ Không khẳng định thích ăn.”; phát hiện trò mới lại lẩm bẩm: “Ngộ Không khẳng định chưa từng chơi”; xem náo nhiệt cũng không quên: “Ngộ Không thích nhất vô giúp vui”; nghe được chuyện cười hay liền nhắc nhở Bạch Ngọc Đường: “Ngươi nhớ kỹ, trở về kể lại cho Ngộ Không nghe”…

Bạch Ngọc Đường trong lòng chua xót — tiểu bại hoại dù không ở bên vẫn rất đáng ghét như cũ!

Sắc trời đã muộn, hai người đang muốn tìm một chỗ để ngủ trọ, chỉ thấy trên sơn đạo phía trước, nghênh diện đi tới một đội ngũ đưa dâu thật dài. Một chiếc xe đựng đồ cưới lớn đang bị mắc kẹt trong hố, cũng không biết trong xe đựng cái gì, mà mười mấy trai trẻ hò nhau kéo tới đầu đầy mồ hôi, nhưng chiếc xe vẫn không di chuyển.

Sơn đạo khá chật, đội ngũ đưa dâu đối diện lại không thể đi tiếp, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng lâm vào thế bí.

Hai người liếc nhau, liền đi lên hỗ trợ.

Bởi vì hỗ trợ kéo xe nên trong tay hai người đều không cầm binh khí, trung niên nam nhân đi đầu đoàn rước thấy Bạch Ngọc Đường một thân bạch y, lại nhìn Triển Chiêu khuôn mặt hiền hòa vô hại, nhếch miệng cười: “Hai vị công tử chờ một lát, chúng tôi sẽ nhường đường, nhị vị có thể cưỡi ngựa đi qua.”

Bạch Ngọc Đường nhướn mày nhìn Triển Chiêu, ý là – thôi vậy, người ta chướng mắt hai ta.

Triển Chiêu thở dài.

— Triển nam hiệp hành hiệp trượng nghĩa bao nhiêu năm, lại thường xuyên bị người ta hoài nghi không biết võ công.

Danh hiệu Nam hiệp có được là vì lần đầu du nhập giang hồ đã một hơi phá hủy mười mấy cái sơn trại thổ phỉ, đánh cho lũ ác ôn phải kêu cha gọi mẹ, bôn tẩu lan truyền, thấy Triển Chiêu tựa như hoàng hoa khuê nữ gặp phường lưu manh, kẻ ôm chặt vạt áo ngao ngao the thé hét lên mấy tiếng, kẻ lớn gan còn có thể cầm đao tạo dáng bảo trì tính mệnh mà bỏ trốn, tên nào nhát gan liền vắt chân lên cổ mà chạy thục mạng…

Kỳ thật cũng không thể trách Triển Chiêu đuổi tận giết tuyệt, thật sự là do đám sơn tặc, lừa đảo, võ lâm bại hoại đều có mắt không tròng, thấy mặt hắn hiền hiền liền cho rằng hắn dễ bắt nạt, kết quả kỹ không bằng người kết quả bị đánh thành đầu heo. Sau khi kết thù, nhóm bại hoại liền gọi cả trại tới đánh hội đồng, kết quả bị Triển Chiêu bắt hết.

Thường xuyên bị hoài nghi không biết võ công, Triển Chiêu cũng lười giải thích, tiến lên cầm chắc bánh xe ngựa, mười mấy trai tráng không làm chiếc xe mảy may sứt mẻ, lại bị hắn nhẹ nhàng nhấc lên như ăn kẹo.

Bạch Ngọc Đường hợp thời vỗ một cái vào mchawcscon ngựa, con ngựa chạy mấy bước về phía trước, chiếc xe lập tức thoát khỏi vũng bùn.

Đội ngũ đưa dâu đều trợn tròn mắt, hóa ra là chân nhân bất lộ tướng a, chàng trai trông thanh nhã cư nhiên lực đại vô cùng!

Bạch Ngọc Đường biết rõ, tuy rằng Triển Chiêu bình thường không thể hiện ra ngoài nhưng hắn xác thực trời sinh thần lực, cùng một dạng với vị sư phụ điên điên khùng khùng của hắn.

Đội ngũ đưa dâu thiên ân vạn tạ rời đi, Triển Chiêu lại có chút kỳ quái: "Chiếc xe ngựa kia rất nặng, không biết chở cái gì."

Bạch Ngọc Đường nói: "Lúc ngươi nâng xe, gió thổi tung mành, ta thấy giống như là tượng thạch Phật."

"Tượng thạch Phật?" Triển Chiêu sửng sốt: "Có loại hồi môn kiểu này sao?"

Bạch Ngọc Đường nhún vai: "Trung Nguyên không có phong tục này nhưng trong đồ sính lễ của ta khi đó cũng có một bức tượng thạch Phật nhỏ."

Triển Chiêu trong lòng khẽ động, vươn tay nhu nhu dạ dày — cảm giác tức ngực này, chẳng lẽ là cơm chiều ăn quá no?

Triển Chiêu tức ngực, lại nhịn không được tò mò: "Khi đó là lúc nào? Bạch Ngũ gia đã cưới cô nương nhà ai?"

Bạch Ngọc Đường cười xấu xa: "Ngươi còn hỏi ai? Không phải sính lễ ngươi đã nhận, kiệu hoa ngươi cũng đã ngồi rồi sao?"

Triển Chiêu sửng sốt một lát, oanh một cái mặt đỏ phừng phừng!

Lúc này không phải đỏ tự nhiên mà là tức điên rồi!!! mắt mèo bình thường ôn hòa lúc này chợt lóe hung quang, đằng đằng sát khí nhìn Bạch Ngọc Đường đang cười xấu xa, từ trên lưng ngựa nhảy dựng lên bóp chặt cổ hắn: "Ngươi còn dám nói! Ta còn chưa tìm ngươi tính sổ đâu! Không cho nói! Không cho nói!"

Bạch Ngọc Đường bị Triển Chiêu bóp cổ lắc như điên, không nhịn được ho khan: "Miêu Nhi, ngươi muốn mưu sát chồng a!"

"Câm miệng! Miêu gia muốn giết người diệt khẩu!"

"Miêu Nhi thẹn quá hóa giận!"

"Câm miệng!"

Hết chương 46

47. Quyển 4 - Chương 47

Sau khi lâm triều, Triệu Trăn và vài vị đại thần nghị sự với nhau, bởi vì thời gian đã muộn nên bọn họ liền lưu lại dùng ngọ thiện luôn.

Triệu Trăn tuy rằng xuyên việt về cổ đại làm Hoàng đế nhưng tư duy mọi người đều bình đẳng vẫn ăn sâu bén rễ trong đầu.

Ngẫu nhiên sẽ mời các vị đại thần ăn cơm gia tăng tình cảm, có thứ tốt đều chia cho các đại thần một nửa, nhà ai có chuyện tốt xấu gì cũng ân cần hỏi thăm một tiếng, nghênh diện gặp nhau đều lộ ra khuôn mặt tươi cười gật đầu chào hỏi… Những thói quen nhỏ đó, đều là lễ nghi cơ bản chốn công sở thời hiện đại, nhưng đối với người cổ đại đều thập phần hiếm lạ.

Bất cứ ai cũng có thể bình dị gần gũi, nhưng muốn trở nên thân thiết lại không dễ dàng.

Trong lúc Triệu Trăn không biết, hảo thanh danh chiêu hiền đãi sĩ của bé đã lan truyền rộng rãi, ngay cả sử quan soi mói nhất cũng phải cảm khái tự đáy lòng — Hoàng thượng là một hảo Hoàng đế giản dị dễ gần, tuy rằng tính cách có chút bốc đồng tùy tiện, tuy rằng bệnh lớn bệnh nhỏ gì đều có, nhưng khuyết điểm không che lấp được ưu điểm.

Hoàng đế là người thống trị cả quốc gia, có thể rõ lý lẽ, nghe can gián, có trách nhiệm, trí tuệ uyên bác, biết người khéo dùng là rất tốt, còn lại những cái khác như cầm kỳ thi họa, thư từ ca phú, dung mạo, võ công… đều là dệt hoa trên gấm.

Thiên Tử là người không phải thần, là người tất sẽ có khuyết điểm, chỉ cần không phải khuyết điểm trí mạng đều chấp nhận được.

Tỷ như tiên đế, thời trẻ cũng từng chăm lo việc nước việc dân, trí tuệ tuyệt luân, nhưng ngài ấy quá trọng tình cảm, thậm chí còn bị tình cảm chi phối ảnh hưởng lý trí.

Trọng tình cảm đối với người thường mà nói là ưu điểm nhưng đối với Hoàng đế lại là một khuyết điểm trí mạng.

****

Đời trước Triệu Trăn là ngôi sao, tối am hiểu nhất chính là sát ngôn quan sắc* điều tiết không khí, một bữa ngọ thiện cả khách lẫn chủ đều vui vẻ hài hòa, ai nấy đều vừa lòng thoải mái. (Sát ngôn quan sắc: tùy mặt gửi lời, đoán ý qua lời nói và sắc mặt)

Văn thần không thể so với Võ tướng, muốn giữ chức từ tam phẩm trở lên, luận tư cách và kinh nghiệm cũng phải tới năm mươi tuổi. Cổ nhân thường kết hôn sớm, năm mươi tuổi đã lên chức ông trong nhà, tôn tử trong nhà còn lớn tuổi hơn cả Triệu Trăn, nên mỗi lần ở cùng bé, chúng đại thần đều có cảm giác yêu hận đan xen.

— yêu Triệu Trăn thông tuệ sáng suốt, hận con cháu nhà mình không bằng người, toàn là thùng cơm ăn nhiều năm không trả tiền!

Nếm xong ngọ thiện, Triệu Trăn sai người dâng trà: "Đây là trà lài trẫm tự mình hái, tuy không phải danh phẩm, nhưng lại có công dụng thanh nhiệt an thần, lát nữa các khanh mỗi người mang về một ít dùng thử. Chúng khanh đều là rường cột nước nhà, nhớ phải bảo trọng thân thể, các khanh trường mệnh trăm tuổi chính là vì nước tận trung."

Chậc chậc, thực sự có thể nói a…

Biết rõ Hoàng thượng chỉ khách khí vài câu, nhưng các vị đại thần vẫn cảm thấy toàn thân thư sướng, mặt mày hồng hào giống như được uống quỳnh tương ngọc dịch*. (Quỳnh tương ngọc dịch: mỹ tửu chỉ được sử dụng trong hội bàn đào trên thiên đình, được tinh chiết từ ngọc thạch, có tác dụng chữa bách bệnh, rất trân quý.)

Đây là trà tự tay Hoàng thượng hái! Đến bọt trà cũng đều là vật vô giá, cầm đi khoe khoang cũng vô cùng vẻ vang!

Triệu Trăn cùng mọi người nói chuyện phiếm, không hiểu sao lại vòng sang chuyện Phật sống: "Phật sống Đông Giao kia, đến tột cùng là thần thánh phương nào?"

Một lão đại thần tóc bạc trắng lên tiếng: "Khởi bẩm Hoàng thượng, phụ cận quê thần cũng có một pho tượng Phật hữu cầu tất ứng, năm đó trong huyện bỗng nhiên dấy lên phong trào, rất nhiều người nghe danh đều tới cầu cúng, sau này không hiểu sao, Huyện thái gia đột nhiên cho châm lửa đốt sạch ngôi chùa đó."

Không chỉ Triệu Trăn lần đầu nghe nói mà ở đây tất cả đại thần đều lần đầu nghe tới, tất cả mọi người đều nhìn lão đại thần: "Sau đó thì sao?"

Lão đại thần cười lắc đầu: "Làm gì còn sau đó, không bao lâu sau Huyện thái gia đột tử chết, mọi người đều nói ông ta khinh nhờn Phật tổ nên mới bị báo ứng. Triều đình từng phái khâm sai tới điều tra, đến cùng không tra ra được nguyên do gì, sau này liền dừng không điều tra nữa."

Triệu Trăn truy hỏi: "Vậy vì sao huyện lệnh kia lại cho đốt chùa?"

Lão đại thần lắc đầu: "Chuyện của sáu mươi năm trước, thần thật sự không nhớ rõ."

Nghe lão đại thần tự thuật, tất cả mọi người đều cảm thấy không được thỏa mãn, Triệu Trăn sờ cằm: "Hôm qua trẫm nghe nói, Phật sống có thể phù hộ thăng quan tiến chức rất thuận lợi, trẫm nghe thực mất hứng, vì sao loại chuyện này lại có thể cầu Phật, vậy triều đình còn cần Lại bộ làm gì? Trẫm tuy không tin nhưng cũng sắp tới kì kiểm tra đánh giá năng lực cuối năm của quan lại, vạn nhất truyền ra cái gì không dễ nghe mà nói…"

Lại bộ Thượng Thư Vương Chí Viễn mồ hôi lạnh đều chảy xuống.

Hắn cũng coi như lưu niên bất lợi (năm hạn xui xẻo), lần trước là tiểu cữu tử gây đại họa, Vương đại nhân vẫn luôn lo lắng đề phòng. Thật vất vả chuyện kia mới gió êm sóng lặng một thời gian, giờ lại nháo chuyện Phật sống.

Theo lý thuyết, cầu thần bái Phật không do Lại bộ quản, cố tình trong thành gần đây lại lan truyền tin – Phật sống có thể cầu quan chức, chỉ cần bỏ tiền, thăng quan phát tài đều có thể! Đám quan viên Lại bộ bị lời đồn làm cho mất hết thể diện, từ Thượng Thư cho tới bảo vệ coi cửa đều cảm thấy mặt rất đau.

Thấy Vương Chí Viễn đầu đầy mồ hôi, Triệu Trăn trấn an nói: "Vương đại nhân không cần khẩn trương, trẫm không tin có chuyện này. Chỉ là lừa đảo trong thiên hạ đều có hai cái mồm, cát cũng là hắn, hung cũng là hắn, thủ đoạn cao siêu lừa bịp thế nhân. Nếu đã truyền ra tin Phật sống có thể cầu quan dựa vào việc quan viên được bổ nhiệm, miễn nhiệm sắp tới, tất sẽ có tín đồ đứng ra tự biên tự diễn Phật sống pháp lực vô biên khi đó càng không thể nói rõ…"

Tất cả mọi người đều bừng tỉnh đại ngộ.

Triệu Trăn bất đắc dĩ nói: "Kẻ lừa đảo tổng có thể tìm được lý do để lừa dối qua ải, nhưng việc này liên quan tới quốc thể, không thể qua loa."

Có người nói, người Maya dự đoán ngày 21 tháng 12 năm 2012 là ngày tận thế, vốn chỉ là hư ảo giả dối lầm truyền, cuối cùng kết quả thế nào, rạng sáng ngày 22, toàn thế giới bùng nổ bao nhiêu tổ chức công bố — là thần XX chúng ta thờ phụng đã cứu vớt thế giới, chúng ta đã ngăn được tận thế.

Vương Chí Viễn không rõ ý tứ của Triệu Trăn, đành phải cúi đầu nói: "Hoàng thượng mưu tính sâu xa."

Triệu Trăn đi xuống bậc thang dìu hắn đứng dậy, Vương Chí Viễn nào dám để cho Triệu Trăn đỡ mình, lại nói khí lực của Triệu Trăn cũng chả đỡ hắn dậy được. Vương Chí Viễn thuận lực đứng lên, vẻ mặt xấu hổ nói: "Hoàng thượng đồng tình hạ thần như thế, hạ thần chỉ hận tài học hữu hạn, không thể vì Hoàng thượng phân ưu giải nạn."

Triệu Trăn nghiêng đầu cười nói: "Vương đại nhân quá mức khiêm tốn, trẫm đang có chuyện muốn nhờ Vương đại nhân. Thỉnh đại nhân trở về trấn an đốc thúc quan viên, nên làm cái gì thì làm cái đó, không nên làm thì trăm ngàn lần không được làm. Tuy nói lời đồn có mãnh hổ nhưng cũng không nên bị lời đồn thao túng, trẫm tin tưởng các khanh!"

Vương Chí Viễn lệ nóng doanh tròng khấu đầu tạ ơn.

****

Từ sau lần nhắc lại chuyện xưa, đem hảo tính tình Triểu Miêu Miêu chọc tức, sinh hoạt của Bạch Ngũ gia triệt để rơi vào nước sôi lửa bỏng, nếm trải đủ loại đắng cay mặn ngọt giày vò. Bạch Ngũ gia tự đáy lòng cảm khái: "Miêu Nhi, ngươi còn chưa dạy xong võ công cho Triệu Trăn mà Triệu Trăn dạy ngươi học cái xấu đã có thể xuất sư…"

— cho nên nói học xấu thì dễ học tốt mới khó, cổ nhân thực sự không gạt ta!

Triển Chiêu thích mỹ thực, ăn cái gì đều chia cho Bạch Ngọc Đường một nửa, lúc đầu Bạch Ngũ gia thấy rất hạnh phúc, thế nhưng ăn ăn nữa ăn mãi phát hiện dạ dày mình dung lượng không đủ… Triển Chiêu tuyệt đối không phải dạng cật hóa bình thường! Hắn có thể ăn một mạch từ đầu đường tới cuối phố, thực thần!

Bạch Ngọc Đường ăn được một nửa liền đầu hàng: "Miêu Nhi, không ăn nổi nữa, ăn nữa liền phun…"

Triển Chiêu sờ sờ cái bụng mới no bảy phần của mình, hứng thú dạt dào đi qua đi lại trước hàng hoa quả — có nên mua không? nếu mua thêm hoa quả lót bụng liền no tám phần rồi

~Bạch Ngọc Đường trêu chọc hắn: "Miêu Nhi, cho ta nửa quả đào."

Triển Chiêu nheo mắt liếc hắn: "Không phải ngươi ăn không vô nữa sao?"

Bạch Ngọc Đường nghiêm túc nói: "Nửa quả đào thôi mà, cố gắng vẫn có thể ăn được!"

Triển Chiêu thập phần trì độn, mỗi người ăn một nửa quả đào không thấy –(= =) rõ ràng rất có vấn đề sao?

Ngay cả việc nghỉ trọ, Bạch Ngọc Đường lấy lý do 'tiền bạc eo hẹp' yêu cầu ở cùng phòng với Triển Chiêu. Bởi vì 'tiền bạc eo hẹp' nên giường thừa tự nhiên cũng không có, Bạch Ngọc Đường vì cơ trí của bản thân mà tự tán thưởng một phen, Triển Chiêu nghĩ đến đống ngân phiếu chật cứng trong quần áo Bạch Ngọc Đường, tâm tình thực phức tạp…

Đối với Bạch Ngũ gia mà nói, ôm Miêu Nhi ngủ thực hạnh phúc, sáng sớm bị Miêu Nhi đánh thức lại rất không hạnh phúc.

Bạch Ngọc Đường đang ngủ bị Triển Chiêu chọc tỉnh, mở mắt ra, khuôn mặt tươi cười sáng lạn đến cực điểm gần ngay trước mắt — "Tiểu Bạch cùng nhau thần luyện (rèn luyện buổi sáng) đi ~"

Thần luyện?

Hai chữ thực xa lạ…

Bạch Ngọc Đường trì độn nháy mắt mấy cái, từ điển nhân sinh lại có thêm từ mới.

( )

Sáng dậy sớm cũng không phải không có lợi, giảm bớt thời gian ngủ nướng của Bạch Ngọc Đường, hai người đã đến nơi sớm hơn một ngày so với dự tính.

Bạch Ngọc Đường gọi người chuẩn bị thuyền đi Hãm Không đảo, Triển Chiêu thấy nơi xa xa chật kín người, liền tùy tiện hỏi: "Phía trước làm gì vậy?"

Hãm Không đảo tiểu chưởng quầy cười nói: "Bái Phật sống đó, Phật sống hữu cầu tất ứng, nhóm ngư dân trước khi ra khơi đều tới cầu xin, ra khơi đánh cá đều thắng lợi trở về. Nghe nói Phật sống còn có thể cầu nhân duyên, chữa bách bệnh, tai họa bất xâm…" Tiểu chưởng quầy nghĩ nghĩ: "Còn gì nữa nhỉ?"

Triển Chiêu buồn cười: "Nào có Phật toàn năng như vậy, không phải là lừa đảo đấy chứ?"

Tiểu chưởng quầy khoát khoát tay: "Không phải người thật, chỉ là một bức tượng Phật bằng đá, bộ dáng rất quái lạ, không giống với tượng Phật trong chùa miếu bình thường."

Bạch Ngọc Đường sốt sắng: "Có thứ này? Sao ta không biết?"

Tiểu chưởng quầy hé miệng cười vui vẻ: "Ngũ Gia à, ngài đã lâu không về. Phật sống hai tháng trước mới xuất hiện, tối hôm trước còn không thấy đâu, sáng hôm sau bỗng nhiên có ở đằng kia, lúc ấy khiến mọi người sợ mất mật…"

Triển Chiêu: "Sao không khiêng đi chỗ khác?"

Tiểu chưởng quầy đáp: "Vốn cũng định khiêng đi, nhưng bức tượng kia lại nặng một cách kỳ lạ, mười mấy thanh niên cũng nâng không nổi, sau đó liền thôi. Tháng này đột nhiên truyền ra tin đồn Phật sống hữu cầu tất ứng, đặc biệt từ bi đối với các ngư dân, mỗi ngày đánh cá đều thắng lợi trở về!"

Triển Chiêu lắc đầu: "Lời này không đúng, mọi việc đều nên thuận theo tự nhiên, Phật sống từ bi với ngư dân vậy sao không từ bi với loài cá?"

Tiểu chưởng quầy há to miệng: "Ách, cái này ngược lại không nghĩ tới…"

Bạch Ngọc Đường lôi kéo Triển Chiêu: "Qua xem thử, thuận tiện cầu nhân duyên xem."

Không đợi Triển Chiêu trả lời, tiểu chưởng quầy đã cười phun nước miếng: “Ngũ gia à, ngài sán vào xem náo nhiệt làm gì, từ lúc Phật sống xuất hiện ở đây, các cô nương trong thành mỗi ngày đều xếp thành hàng dài tới cầu nhân duyên, mười người đến tám, chín người đều cầu ngài a! Theo ta thấy, các cô nương tới cầu nhân duyên nhiều lắm, đến Phật sống lão nhân gia cũng không rõ nên đem Ngũ Gia phân phối cho ai….”
(*|||

Tiểu chưởng quầy chống lại tầm mắt lạnh buốt của Bạch Ngọc Đường, tự giác ngậm miệng lại.

Triển Chiêu hừ hai tiếng: “Ta đi xem thử.”

Bạch Ngọc Đường hối hận: “Thôi đừng đi nữa.” Để con mèo vào giữa đám nữ nhân chẳng phải là đưa dê vào miệng cọp?

Triển Chiêu liều lĩnh đi về phía trước, Bạch Ngọc Đường đành phải liều mình đi cùng con mèo.

Bức tượng Phật bị đám đông vây kín xung quanh ba tầng trong ba tầng ngoài, hai người cũng lười chen vào, chỉ đứng ở một chỗ cao quan vọng một chút. Cự ly quá xa, cộng thêm khói hương nghi ngút dày đặc, Triển Chiêu không nhìn thấy rõ dung mạo của bức tượng, Bạch Ngọc Đường nhìn nửa ngày, cứ cảm thấy quen quen…

“Đồ cưới!” Bạch Ngọc Đường đột nhiên thốt ra.

Triển Chiêu trong mắt lóe sát khí, ý tứ chính là — đồ cưới là cấm ngữ, dám nói ra ta giết chết ngươi!

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ: “Ngày đó trên sơn đạo, ngươi giúp một đoàn đưa dâu nâng xe ngựa, bức tượng Phật trong xe chính là bức này, chỉ là kích thước nhỏ hơn rất nhiều.”

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái: “Ngươi làm sao biết?”

Bạch Ngọc Đường nhún vai: “Đột nhiên nghĩ ra, hồi ở Mạc Bắc ta từng nhìn thấy loại tượng Phật này.”

Triển Chiêu sờ cằm: “Cứ cảm thấy không đúng chỗ nào.”

Bạch Ngọc Đường tùy ý thoáng nhìn trong đám người, đối diện bắn tới một đôi mắt quen thuộc, Bạch Ngọc Đường cả kinh, giữ chặt Triển Chiêu xoay người bỏ chạy.

Triển Chiêu ngây ngốc hồ đồ bị Bạch Ngọc Đường kéo chạy, kỳ quái nói: “Tiểu Bạch, có mèo hoang cắn ngươi sao?”

Bạch Ngọc Đường bận rộn trăm bề vẫn không quên nhấn mạnh: “Chạy mau, bằng không ngươi sẽ hối hận cả đời!”

Triển Chiêu sửng sốt, liền nghe thấy tiếng hô to vang dội phía sau vọng lại — “Thiếu chủ ngao ngao ngao!!!”

Trong lòng Triển Chiêu dâng lên một dự cảm bất hảo, lại nghe phía sau gào ầm lên — “Thiếu chủ phu nhân ngao ngao ngao!!!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng thời sắc mặt tái mét, cũng không quay đầu lại lẩn vào trong đám đông trốn mất, dưới áp lực đè nặng, khinh công nổi tiếng của hai người bất ngờ tăng vọt tới mức quỷ khóc thần sầu. Chỉ là người phía sau vẫn bám riết không tha còn kêu gào ầm ĩ: “Nhìn thấy hai người ân ái như thế lão liền sáng mắt hu hu hu!!!!!”

Hết chương 47

Tác giả có lời muốn nói:

<(* *) đại=“” gia=“” hảo,=“” hôm=“” nay=“” đã=“” làm=“” chân=“” chạy=“” cả=“” một=“” ngày=“”>

Đọc tới chương này hẳn manh manh nhóm đều cảm thấy nghi hoặc — Triểu Miêu Nhi từ khi nào thì đã gả đi rồi?

Kỳ thật, Triểu Miêu Nhi bởi vì niên thiếu vô tri, rất nhiều năm về trước đã cùng lão thử sơ ngộ, rồi không như mong muốn mà vô tình tự gả mình đi

~~Cho nên khi bộ truyện này bắt đầu, hai người đã nhận thức nên không khí thực rất ~ vi ~ diệu

~Jeremy: Triểu Miêu Nhi, anh thực trì độn hết chỗ nói ( )

48. Quyển 4 - Chương 48

Từ khi Bạch Ngọc Đường bắt đầu có ký ức, đã sinh hoạt cùng bốn ca ca của mình.

Trong nhà không có bàn tay nữ nhân vun vén, bốn hài tử choai choai mang theo Bạch Ngọc Đường còn hôi sữa, sinh hoạt phi thường gian nan.

Đại ca Lô Phương luôn bề bộn nhiều việc, dựa vào chút sinh ý nhỏ vất vả nuôi sống bốn đệ đệ; nhị ca Hàn Chương từ nhỏ dáng người cường tráng cao lớn, mỗi khi đi làm công giúp người ta đều quấn Bạch Ngọc Đường cõng trên vai; Tam ca Từ Khánh chu đáo lại ngại ngùng, công việc may vá dọn dẹp nấu nướng trong nhà đều do một tay hắn đảm nhiệm; Tứ ca Tưởng Bình thích nhất khi dễ Bạch Ngọc Đường, nhưng người khác dám động một ngón tay vào đệ đệ hắn, hắn liền nhào tới liều mạng…

Ngày trước tuy rằng cuộc sống kham khổ nhưng Bạch Ngọc Đường chưa từng phải chịu đói rét bữa nào, bởi vì các ca ca thương hắn nhất, có thứ gì tốt đều giữ lại cho hắn. Tiểu Bạch rất sớm đã hiểu chuyện, từ trước tới nay không giống các hài tử nhà khác hay vòi vĩnh đòi thứ này thứ khác, bé thích ăn cơm rau dưa, thích mặc quần áo cũ của các ca ca…

Thế nhưng các ca ca lại nói: “Ngọc Đường của chúng ta tuấn tú như vậy, phải mặc đồ đẹp mới nhất!”

Vì thế, Tiểu Bạch ghét nhất người khác khen mình tuấn tú bởi vì tuấn tú là phải có thật nhiều tiền mua quần áo mới, tiểu Bạch Ngọc Đường không biết thật nhiều tiền là bao nhiêu, chỉ biết vì muốn mua quần áo mới cho mình, mà đại ca phải thức đêm giúp người ta tính toán sổ sách, nhị ca phải tân tân khổ khổ làm công, tam ca ở trong lò rèn mồ hôi vã ra như tắm, tứ ca đi sớm về muộn đánh cá ngoài khơi…

Tiểu Bạch Ngọc Đường phồng miệng lập lời thề — chờ khi ta trưởng thành, ai khen ta tuấn tú ta liền đánh người đó!

( ) Trừ bỏ phiền não tuấn tú thời thơ ấu của Bạch Ngọc Đường đều tràn ngập hạnh phúc khoái hoạt

~Tới khi Bạch Ngọc Đường lớn hơn một chút, cuộc sống rõ ràng đã dễ chịu hơn.

Trong nhà bắt đầu dư dả tiền bạc, đổi căn nhà mới, năm huynh đệ đều có quần áo mới mặc, trên bàn cơm có thêm rượu thịt. Bốn ca ca bắt đầu giáo huấn Bạch Ngọc Đường đạo lý sống “Nhân sinh đắc ý tu tẫn hoan*”, “Có tiền liền tiêu, không tiền lại kiếm”, vỗ vỗ bả vai gầy nhỏ của Bạch Ngọc Đường, bốn ca ca ngôn từ thấm thía nói: Ngọc Đường a, nhân sinh khổ đoản, trăm ngàn lần không cần bạc đãi chính mình! (*Nhân sinh đắc ý tu tẫn hoan: là một câu thơ trong bài Tương tiến tửu (sắp mời rượu) của Lý Bạch; tạm dịch: Đời người đắc ý hãy vui tràn (theo Hoàng Tạo, Tương Như)).

Đáng thương tiểu Bạch Ngọc Đường còn chưa kịp hình thành khái niệm về tiền bạc đã bị các ca ca lừa dối thành bại gia tử.

Đến khi cả nhà đang vui vẻ, đột nhiên một lão đầu gầy gò hình thù cổ quái xông tới! Quái lão đầu phá hư đại môn, đạp đổ tường rào, còn đem con gà mái mà Tam ca đã nuôi thật lâu ăn luôn! ( ) Này quả thực không thể nhẫn!

Tiểu Bạch Ngọc Đường khi đó còn chưa thay răng, đã bắt đầu có khí phái anh hùng!

Tiểu Bạch thiếu hiệp cầm tiểu mộc đao đuổi theo quái lão đầu suốt ba con phố, cuối cùng mới đuổi được quái lão đầu phá phách đó đi…

Ai ngờ ngày hôm sau, quái lão đầu lại mò tới nữa.

Lần này quái lão đầu không dám vào cửa, chỉ dám trốn ở phía ngoài tường rào, qua khe hở ngó vào bên trong theo dõi tiểu Bạch Ngọc Đường.

Tiểu Bạch Ngọc Đường đang đưa lưng về phía lão không để ý tới, lão liền ghé vào tường rào gào khóc kêu lên: “Thiếu chủ lão sai rồi ngao ngao ngao!!!”

Tiểu Bạch Ngọc Đường mặt bánh bao khí thế lẫm liệt nói: “Không cho khóc, thực khó nghe!”

Quái lão đầu hấp hấp cái mũi, chớp chớp mắt, quả nhiên không còn khóc…

Quái lão đầu này chính là sư phụ của ngũ thử — không, không đúng, phải nói là sư phụ của tứ thử!

Quái lão đầu chỉ dạy cho Bạch Ngọc Đường kiến thức vỡ lòng cơ bản, sau đó liền chuyển cho bé một thùng đầy võ lâm bí tịch, bảo Bạch Ngọc Đường đọc sách tự học. Quái lão đầu đối với Bạch Ngọc Đường vô vàn cung kính, thậm chí còn đạt tới cảnh giới mắt mù tai điếc hữu cầu tất ứng mù quáng nghe theo, há mồm ngậm miệng đều một tiếng "Thiếu chủ nhân".

Đã có thiếu chủ nhân tất nhiên sẽ có chủ nhân và phu nhân, Bạch Ngọc Đường minh bạch điểm ấy, nhưng từ trước tới nay vẫn không một lời hỏi tới chuyện cha mẹ mình.

Người đã vứt ta không thể lưu…

Năm Bạch Ngọc Đường mười sáu tuổi, bốn ca ca đều học được một thân bản lĩnh, Bạch Ngọc Đường cũng đã đọc xong một đống võ lâm bí tịch, quái lão đầu đột nhiên muốn rời đi, trước khi đi còn ôm chặt đôi giày tuyết trắng tuyết trắng của Bạch Ngọc Đường gào khóc: "Thiếu chủ chớ có trách lão ngao ngao ngao!!!"

Bạch Ngọc Đường trưởng thành, mặt băng sơn khí thế lẫm liệt nói: "Không cho khóc, thực khó nghe!"

Không đợi Bạch Ngọc Đường kịp phản ứng, quái lão đầu đột nhiên đánh lén một cái, khiến Bạch Ngọc Đường choáng váng ngất đi…

Bạch Ngọc Đường trong lúc nửa tỉnh nửa mơ cảm giác bên tai ồn ào.

Một nữ nhân thét lên the thé: "Xuống tay quá nặng, đả thương thiếu chủ thì làm sao?!"

"Thiếu chủ lão sai rồi ngao ngao ngao!!!"

Một lão nhân giọng buồn bã nói: "Yên tâm đi, có ta ở đây không chết được."

"Thiếu chủ không được chết ngao ngao ngao!!!"

Một nam nhân tuổi còn trẻ lên tiếng: "Chúng ta làm như vậy, chủ nhân sẽ sinh khí…"

"Chủ nhân tha thứ cho lão ngao ngao ngao!!!"

Bạch Ngọc Đường đầu óc ong ong quay cuồng, cuối cùng không thể nhịn được nữa — "Câm miệng!"

Bốn phía lập tức an tĩnh lại, Bạch Ngọc Đường day day mở mắt ra, phát hiện nơi mình đang nằm là một tòa kim ngân châu báu xếp thành núi vàng?

Thổ hào thưởng thức chọc mù mắt người khác này, thật sự khiến Bạch Ngọc Đường không thể chịu nổi. Bạch Ngọc Đường đánh giá bốn phía — nơi này hẳn là hang động đá vôi ở đâu đó dưới lòng đất, trong động có ít nhất hai mươi người hình thù kỳ quái vây quanh hắn, hơn nữa toàn bộ võ công đều sâu không lường được, ít nhất hiện tại Bạch Ngọc Đường tuyệt đối đánh không lại.

Bạch Ngọc Đường trời sinh một thân quý khí, dù ăn cơm rau dưa hay quần áo cũ vá chằng vá đụp cũng không thể che lấp được, hắn ở trong bất cứ hoàn cảnh nào cũng đều đĩnh đạc không luống cuống.

Kỳ thật Bạch Ngọc Đường phi thường sợ phiền toái, chưa bao giờ chủ động đi khiêu khích người khác, chính là mang khuôn mặt này ra ngoài cũng đủ mệt, nhướn mày một chút liền toát ra khí thế cao ngạo không hợp quần (đám đông), khiến nhiều người tưởng hắn rất ngạo mạn. Bạch Ngọc Đường thản nhiên nói: "Đây là chỗ nào?"

Hơn hai mươi nam nữ già trẻ hình thù kỳ quái đồng thời phát ra tiếng cười khiến người ê răng: "Khặc khặc khặc! người sống bất nhập Bạch cốt sơn!"

Bạch Ngọc Đường nhướn mày: "Câm miệng!"

Đám người giống như bị dọa tới, thanh âm ngưng bặt, Bạch Ngọc Đường lạnh lùng cười: "Thực biết nghe lời!"

Mọi người: "…"

Hu hu hu, biểu tình ban nãy của thiếu chủ cực kỳ giống chủ nhân, hù chết chúng ta!

****

Lại nói, Triển Chiêu từ khi bắt đầu có ký ức, đã lập chí làm đại hiệp cứu khốn phò nguy!

Bởi vì từ nhỏ thân thể không tốt, cuộc sống sinh hoạt thời thơ ấu của tiểu Triển Chiêu rất đơn điệu, trừ bỏ uống thuốc chính là ăn cơm…

(*/ *) Được rồi, khi Triển đại hiệp còn chưa mọc răng, đã lộ rõ bản chất cật hóa từ trong ra ngoài

~Tiểu Chiêu phấn ngọc điêu mài, nhuyễn manh manh tươi cười, bối cảnh nền khắp nơi hoa nở lấp la lấp lánh, gương mặt tròn tròn mềm mềm người gặp người thích hoa gặp hoa nở như vậy, cố tình lại khiến phụ nhân đại nhân không thích. Cũng không hẳn là không thích chỉ là phụ thân từ trước tới nay đều chưa bao giờ bế bé lấy một lần, không cười với bé, cũng không chơi đùa cùng bé.

U buồn Triển bảo bảo ỉu xìu đát, cánh tay đầy thịt chống cái cằm tròn tròn, bách chuyển thiên hồi thở dài một tiếng…

Ghé vào cửa rình coi nhi tử bán manh, Triển phu nhân bị nhi tử manh manh khóc, xoay người bổ nhào vào lòng trượng phu, hai tay niết a niết quai hàm trượng phu mình: "Tướng công nha nha nha! Chiêu Chiêu thật sự rất rất rất rất manh! thiếp đều bị manh khóc, sao chàng lại có thể bình tĩnh như thế?!"

Triển Thanh Phong tiếp được kích động phu nhân nhà mình, dư quang khóe mắt thoáng liếc nhìn tiểu nhi tử buồn bực đằng kia, trong mắt chợt lóe tiếu ý. (Jer: bác thiệt muộn tao)

Thiếu chút nữa quên mất, Triển bảo bảo còn có một đại ca lớn tuổi hơn mình rất nhiều, tính cách loi nhoi hơn cả hầu tử!

Trước đây Triển Huy vô cùng bướng bỉnh nghịch ngợm, chạy nhảy hiếu động khắp nơi không ngày nào không yên, một ngày không đánh nhau thì cũng phá nhà, đến cha mẹ cũng bó tay không quản nổi. Nhưng Triển Huy lại có một tử huyệt — hắn là tên cuồng bánh bao! Đối với tất cả tiểu hài tử mềm mềm manh manh đều không có sức chống cự, mà đặc biệt là đệ đệ Tiểu Chiêu thể nhược nhiều bệnh nhà mình!

Tiểu Triển Chiêu rất thích đại ca, có thứ gì tốt đều muốn chia sẻ với đại ca mình.

Hôm nay mẫu thân làm điểm tâm ngon, tiểu Triển Chiêu bỏ điểm tâm vào giỏ, bước chân ngắn ngủi xách giỏ đi tìm đại ca.

Khi đi tới hoa viên, nghe thấy nha hoàn tỷ tỷ ở phòng đại ca khóc kể: "Phải làm sao bây giờ? Đại thiếu gia đi lạc cả ngày, khẳng định bị nhốt trong trận pháp rồi, không biết đại thiếu gia có khát không, có đói bụng không, có lạnh không…"

Một nha hoàn khác an ủi nàng: "Đừng khóc, lão gia và phu nhân đã dẫn người đi tìm rồi, rất nhanh là có thể tìm được đại thiếu gia."

Σ(° °|||) Đại ca bị lạc?!

Tiểu Triển Chiêu bị tin động trời làm cho cả kinh đờ đẫn, là một đại hiệp tiêu chuẩn tương lai, tiểu Triển Chiêu xách giỏ điểm tâm chạy về phòng ngủ, bởi vì chạy quá nhanh, tiểu Triển Chiêu thở hổn ha hổn hển, tay chân run rẩy nhũn cả ra. Nhưng nghĩ tới đại ca đang chịu đói khổ lạnh lẽo, tiểu Triển Chiêu lại có thêm năng lượng!

Tiểu Triển Chiêu loanh quanh hai vòng trong phòng, giẫm lên ghế trèo lên bàn, nhấc ấm trà chứa đầy nước bỏ luôn vào trong giỏ.

Ngẫm lại, rất nhiều giang hồ hiệp sĩ hàng năm đều tới cửa nhà mình khóc lóc om sòm lăn lộn cầu xin binh khí, muốn làm đại hiệp sao có thể không có binh khí? Tiểu Triển Chiêu lục tung căn phòng, tìm ra được thanh tiểu mộc kiếm duy nhất mà cả đời thiên hạ đệ nhất thánh thủ đoán tạo đại sư Triển Thanh Phong làm ra, trịnh trọng giắt vào thắt lưng.

Sau đó, tiểu Triển Chiêu hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang bước vào con đường đi cứu vớt đại ca nhà mình!

Sắc trời tối dần, hai vị thiếu gia liên tục mất tích khiến Triển gia đại loạn!

Tiểu Triển Chiêu chạy hết nổi, bé đã mệt muốn chết, dựa vào một tảng đá cứng rắn chống đỡ, bé xách theo cái giỏ đựng điểm tâm và ấm trà chạy quanh trận pháp, dùng tiểu mộc kiếm khắc ký hiệu trên mặt đất, Triểu tiểu hiệp cảm thấy mình vừa cơ trí vừa dũng cảm! Đúng là mèo mù vớ phải chuột chết, bé thật sự tìm được Triển Huy!

Triển Huy đói bụng cả ngày, nhìn thấy đệ đệ như tiểu hoa miêu bẩn hề hề đi tới, còn tưởng rằng mình đang nằm mơ.

Triển Chiêu rất muốn hoan hô gọi một tiếng "đại ca", rất muốn giống thường ngày chạy bổ nhào vào lòng đại ca mình làm nũng, nhưng bé chưa kịp nói ra lời, khí lực cũng đã cạn kiệt, Triển Chiêu bước được thêm hai bước, đột nhiên té lăn quay ra đất, run rẩy một chút, mãi không thấy đứng lên…

Triển Huy cuối cùng ý thức được mình không phải đang nằm mơ, bé ôm chặt lấy đệ đệ toàn thân nóng bỏng gào khóc…

Triển Chiêu thật sự đã tìm rất lâu… nước trà bị hắt ra ngoài hơn phân nửa, điểm tâm cũng bị nước trà vấy vào hỏng gần hết, Triển Huy cầm một cái điểm tâm vừa khóc vừa liều mạng nhét vào miệng. Không dễ dàng tích cóp được một chút khí lực, Triển Huy cõng Triển Chiêu đang sốt cao hôn mê trên lưng, chống bằng thanh tiểu mộc kiếm, đi theo ký hiệu Triển Chiêu lưu lại, lảo đảo bò lết cuối cùng cũng trở lại được chủ trạch.

Từ đó về sau, Triển Huy không còn quậy phá nữa.

Triển Thanh Phong đánh Triển Huy một trận nhớ đời, rồi quyết định đưa Triển Chiêu tới Trấn Quốc tự.

Tất cả mọi người đều thầm oán Triển Thanh Phong hung ác, chỉ có Triển phu nhân minh bạch trượng phu nhà mình chỉ là bất đắc dĩ.

Chiêu Chiêu thể nhược, nếu có thể yên phận làm phú quý nhàn nhân được nuông chiều từ bé ở nhà cả đời cũng không sao. Nhưng tính nó lại quyết không chịu thua, tựa như tương lai muốn một mình đảm đương một phía, thì nhất định phải trải qua rèn luyện khắc khổ, so với bên ngoài rét cắt da cắt thịt, Trấn Quốc tự đã là nơi tốt nhất rồi…

Sự thật chứng minh, Triển phụ thân thực anh minh.

Triển Chiêu mười sáu tuổi xuất nhập giang hồ, ăn hết mỹ thực thiên hạ, quản chuyện bất bình thiên hạ, thành tựu uy danh hiển hách Nam hiệp Triển Chiêu!

Hết chương 48

49. Quyển 4 - Chương 49

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bạch Ngọc Đường mạc danh kỳ diệu bị bắt cóc, tên bắt cóc hung thần ác sát lai giả bất thiện, nhưng Bạch Ngọc Đường nửa điểm cũng không khẩn trương. Khoanh tay đứng tựa vào núi vàng núi bạc, đứng trước mặt hai mươi mấy tên tội phạm bắt cóc chân tay co quắp, thực sự không dễ nói là ai bắt ai…

Bạch Ngọc Đường hỏi đầu sỏ gây chuyện lão quái đầu: "Chủ nhân các ngươi là ai?"

Quái lão đầu ánh mắt lóe tinh quang đáp: "Chủ nhân võ công cái thế uy chấn bát phương tuấn mỹ vô song vang vọng hoàn vũ…"

Bạch Ngọc Đường không kiên nhẫn: "Tên?"

Quái lão đầu yếu nhược nhược nói: "Chủ nhân tên Bạch Cốc, Cốc trong ngũ cốc được mùa."

Bạch Ngọc Đường nhớ tới trước đây đại ca từng nói qua, khi nhặt được mình ở bờ sông, trừ bỏ tã lót quấn trên người mình chỉ có một khối Bạch Ngọc được điêu khắc tinh mỹ, trên khối ngọc có khắc hai chữ. Bốn ca ca không biết chữ, chạy đi xung quanh hỏi thăm mới biết được hai chữ kia là "Ngọc Đường", bởi vậy mới đặt tên cho hắn là Bạch Ngọc Đường.

Nhớ tới chuyện cũ, Bạch Ngọc Đường rũ mắt thần sắc thản nhiên: "Còn các ngươi, xưng tên ra."

Nhóm bất cóc hai mặt nhìn nhau, từng người nhỏ giọng nói: "Chúng ta là Bạch Cốt sơn chúng quỷ." Bạch Cốt sơn chúng quỷ đứng thành một hàng từ phải sang trái theo thứ tự điểm danh: "Nhất quỷ, nhị quỷ, tam quỷ, tứ quỷ…." Nam nữ già trẻ cao thấp mập ốm cứ thế điểm danh cho tới nhị thập tứ quỷ.

Bạch Ngọc Đường có chút kỳ quái: "Các người dựa vào cái gì để sắp xếp bối phận?"

Chúng quỷ líu ríu tranh nhau trả lời Bạch Ngọc Đường, một người nói: "Là thứ tự chủ nhân đem nhặt chúng ta về"; một người khác tiếp lời: "Chủ nhân còn cho chúng ta ăn cho chúng ta mặc nha"; lại một người khác chen vào: "Thiếu chủ có bộ dạng giống chủ nhân nha" "Thiếu chủ ở lại đừng đi nha"…

Bạch Ngọc Đường bị đám người kia léo nhéo đau đầu, vô vị nói: "Làm sao rời khỏi đây?"

Chúng quỷ yên tĩnh trong chốc lát, quái lão đầu ôm giày Bạch Ngọc Đường gào khóc: "Thiếu chủ đừng đi mà ngao ngao ngao!"

Trong động vốn có tiếng vọng lại, trừ bỏ sáu chích quỷ thờ ơ lạnh nhạt, mười tám chích quỷ khác đều vây quanh Bạch Ngọc Đường kêu gào. Bạch Ngọc Đường đầu càng đau nhức lợi hại, hai tay bịt lỗ tai đi ra ngoài, chúng quỷ tiền hô hậu ủng ngăn cản Bạch Ngọc Đường, lại không dám động chân động tay, đành phải dùng thân thể chắn cửa…

Cửa đá huyệt động vừa cao vừa rộng, chúng quỷ nhanh chóng tạo thành La Hán trận, thề sống thề chết bảo vệ đại môn!

Đừng thấy Bạch Cốt sơn chúng quỷ võ công so le không đồng đều, đầu óc có chút trì độn mà lầm, một khi đã liên kết bày trận thật sự là tường đồng vách sắt.

Bạch Ngọc Đường đã xác định, nhóm người này hoàn toàn không có ác ý với hắn, chỉ là quái lão đầu vô thanh vô tức bắt hắn đi, trước khi đi cũng không để lại tin tức, bốn vị ca ca không tìm thấy hắn, còn không lật tung cả Tùng Giang phủ lên…

Bạch Ngọc Đường đang phát sầu chợt nghe phía sau truyền tới một giọng nói vô cùng quen tai: "Xảy ra chuyện gì?"

Bạch Cốt sơn chúng quỷ đang dàn La Hán trận trong tích tắc thi nhau lộp bộp rớt xuống, gập ghềnh gọi hắn: "Chủ…chủ nhân…"

Cho dù đã sớm chuẩn bị tâm lý nhưng khi nhìn thấy nam nhân kia, trong một thoáng Bạch Ngọc Đường đã ngây ngẩn cả người, trong vô thức vươn tay sờ sờ mặt mình.

Người trước mắt cũng một thân bạch y, cầm trong tay một chiếc quạt bạch ngọc, khóe mắt chân mày mang theo một cỗ phong lưu, tựa tiếu phi tiếu nhìn Bạch Ngọc Đường, so với lãnh lãnh thanh thanh bất cẩu ngôn tiếu Bạch Ngọc Đường, người này càng thêm phần ưu nhã hiền hòa. Trông mặt khoảng hơn ba mươi tuổi, dung mạo cùng Bạch Ngọc Đường tới 9 phần tương tự, trừ một loại cảm giác tang thương không thể nói rõ ra, thì khi hai người đứng mặt đối mặt quả thực như đang soi gương!

Đồng thời Bạch Ngọc Đường cũng minh bạch — khó trách cảm giác giọng nói kia quen tai, đó không phải giọng của mình sao?!

Nếu không phải do tuổi tác hơn kém nhiều, Bạch Ngọc Đường cơ hồ còn tưởng mình có huynh đệ song bào thai chứ không phải… phụ thân.

Bạch cốt sơn chúng quỷ co rúm trong một góc khe khẽ nói nhỏ: "Thực sự giống nha" "Hai cha con như đúc từ một khuôn nha" "Giống nhau như đúc thật thần kỳ" "Thiếu chủ khẳng định là con ruột"… tuy là khe khẽ nói nhỏ nhưng trong huyệt động dội âm vang vọng, nam tử cùng Bạch Ngọc Đường đều nghe rõ rành mạch.

Bạch Ngọc Đường hỏi: “Là ngươi kêu lão bắt ta?”

Bạch Cốc chân mày thoáng nhướn, tuy rằng không nói chuyện, nhưng biểu tình tựa tiếu phi tiếu kia rõ ràng đang nói — đừng tự mình đa tình.

“Ta muốn ly khai.” Bạch Ngọc Đường chung quy còn niên thiếu, trong lòng có gì không thoải mái đều viết rõ trên mặt, ngữ khí lại càng lạnh lẽo hơn.

Bạch Cốc từ chối cho ý kiến: “Tùy ý.”

Bạch Ngọc Đường lãnh mặt, cũng không quay đầu lại đi thẳng ra ngoài.

Chúng quỷ lén nhìn chủ nhân đang cúi đầu nghịch nghịch cái quạt, trao đổi ánh mắt hiểu mà không nói, lại cùng nhau ngăn cản Bạch Ngọc Đường không cho đi.

Bạch Ngọc Đường từ nhỏ luôn bình tĩnh, ít khi có thời điểm tức giận như vậy, hầm hầm nhìn Bạch Cốc đang giả như mọi chuyện không liên quan tới mình: “Ngươi có ý gì?”

Bạch Cốc vẫn bộ dạng tựa tiếu phi tiếu: “Con có thể cầu ta.”

Bạch Ngọc Đường hừ lạnh: “Nằm mơ!”

Bạch Cốc lắc đầu: “Tuổi còn nhỏ mà tính tình táo bạo như thế không tốt.” Thấy Bạch Ngọc Đường tức sùi bọt mép, Bạch Cốc thong thả chắp tay sau lưng ly khai: “Muốn đi cứ tự nhiên, có bản lĩnh thì đánh bại bọn họ, hoặc là…” Bạch Cốc mỉm cười: “Con cầu xin ta là được.”

Bạch Ngọc Đường giơ chân quét ngang mặt Bạch Cốc, công kích thất bại, Bạch Cốc nhẹ nhàng dừng ở nơi xa, cười nói: “Này tính là làm nũng?”

Bạch Ngọc Đường quả thực tức chết rồi! lớn như vậy giờ mới gặp phải một tên vô sỉ như thế! Cố tình chính mình võ công không tốt, đánh nửa ngày cũng không chạm được vào góc áo hắn ta. Bạch Ngọc Đường thở phì phì dừng lại, hắn không phải người hữu dũng vô mưu, trước mắt chính yếu là nghĩ biện pháp thoát thân!

Bạch Cốc thấy Bạch Ngọc Đường không tấn công nữa, thản nhiên phất tay áo rời đi: “Ta chờ con tới cầu ta.”

Bạch Ngọc Đường hận tới mức nghiến răng, quay đầu trừng mắt với Bạch Cốt sơn chúng quỷ: “Ta trụ ở chỗ nào?”

Chúng quỷ một người làm quan cả họ được nhờ: “Thiếu chủ đừng đi nha ~ Thiếu chủ đừng đi nha ~”

Bắt đầu từ hôm nay, Bạch Ngọc Đường tự nhốt mình trong huyệt động khắc khổ luyện công, mỗi ngày đều tới khiêu chiến với Bạch Cốt sơn chúng quỷ, lúc thắng lúc bại khi bại khi thắng. Thời gian bất tri bất giác trải qua một tháng, khi chúng quỷ đang ngồi uống trà nói chuyện phiếm thì đột nhiên nói tới chuyện tuổi tác của Bạch Ngọc Đường.

“Thiếu chủ cũng đã 18 rồi đi, đã trưởng thành rồi ~”

“Ai nha, thiếu chủ có thích cô nương nào không, nên lấy vợ sớm một chút, sinh thêm vài tôn thiếu chủ…”

“Thiếu chủ đã có ý trung nhân chưa?”

“Hẳn là chưa có đi, điểm này không giống với chủ nhân.”

“Đúng vậy, chủ nhân 16 tuổi đã bách hoa tùng trung quá phiến diệp bất triêm thân (qua rừng trăm hoa nở, mẩu lá chẳng dính thân).”

“Này không thể được! Phải giúp thiếu chủ cưới vợ!”

“Cưới vợ rất phiền toái, hay là cướp về tám đến mười cô nương để thiếu chủ tự mình chọn?!”

“Ý kiến hay!”

“Rất cơ trí!”

“Mạnh mẽ tán thành!”

Vì thế, chạng vạng ngày hôm nay khi Bạch Ngọc Đường trở về phòng phát hiện trong phòng mình có mười mấy thiếu nữ đang co rúm vào một chỗ khóc sướt mướt, cảm giác cả người đều không tốt!

Gân thái dương Bạch Ngọc Đường khẽ giật giật: "Đây là có chuyện gì?!"

Chúng quỷ cao hứng phấn chấn kể lại mọi chuyện, các thiếu nữ đỏ mặt nhìn lén Bạch Ngọc Đường, trong lòng thầm oán chúng quỷ không phúc hậu — sớm nói thiếu chủ nhà mấy người soái như vậy, chúng ta đã không khóc lóc trở nên xấu xí thế này, thật sự là đã muộn!

Bạch Ngọc Đường đỡ trán: "Bắt ở đâu trả về chỗ đấy, lấy ít tiền bồi thường cho người ta!"

Bạch Cốc tựa vào cửa mỉm cười: "Ngọc Đường thực không hiểu phong tình."

Bạch Ngọc Đường không để ý tới hắn, quay đầu nói với chúng quỷ: "Ta không cần nữ nhân, các ngươi đừng thêm phiền."

Bạch Cốc nhún nhún vai ly khai, chúng quỷ thầm nghĩ — không cần nữ nhân? Chẳng lẽ muốn nam nhân?

Thiếu ! Chủ ! Yêu ! Thích ! Nam ! Nhân !

Chúng quỷ Bạch cốt sơn bi thảm bị sét đánh giữa trời quang, sau khi trở về phòng còn rấm rức khóc cả buổi, thiếu chủ thích nam nhân, làm sao sinh một ổ Tôn thiếu chủ đây a!

Chúng quỷ rút kinh nghiệm xương máu — nếu thiếu chủ thích nam nhân, chúng ta liền bắt về nam nhân dễ nhìn nhất!

Mang theo nguyện vọng to lớn tìm kiếm mỹ nam tử, chúng quỷ lệ tuôn chạy đi …

(Jer: =)))))) ngàn like cho chúng quỷ)

****

Lại nói về Triển Chiêu ăn hết mỹ thực thiên hạ, quản chuyện bất bình trong thiên hạ, lúc này lại đang lạc đường tới một thôn làng nhỏ.

Bản thân Triển Chiêu tính cách tốt, hơn nữa lớn lên trông ngoan ngoãn nhu thuận vô hại, cho dù trên người mang theo binh khí những vẫn được thôn dân thuần phác tiếp đón như thường. Nhiệt độ không khí ban đêm trong núi có chút thấp, toàn thôn dân ngồi quanh một đống lửa lớn cùng ăn mì nóng, tất cả đều hòa thuận vui vẻ.

Triển Chiêu cầm bát mì nóng, phát hiện tình cảnh trong nhà mấy thôn dân có chút bi thảm, liền tiến lên hỏi thăm.

Hóa ra, khuê nữ của mấy hộ dân này tối hôm qua đã bị kẻ xấu bắt đi, các thôn dân gấp tới độ không ngủ được, đang định đi báo quan thì khuê nữ lại mang theo kim ngân tài vật trở lại. Các thôn dân cao hứng muốn chết, nhưng nhóm khuê nữ lại đồng loạt rơi vào trạng thái tương tư thành cuồng, trong miệng luôn lẩm bẩm nói thiếu chủ không thích ta gì gì đó…

Liệu có phải bị điên rồi không?

Triển Chiêu nghe thấy lạ, hắn một đường hành hiệp trượng nghĩa trừ bạo an dân, phá hủy mười mấy sơn trại thổ phỉ, chỉ nghe sơn tặc bắt khuê nữ chứ chưa từng nghe không thích thì trả về, huống chi còn được tặng nhiều kim ngân tài vật như vậy, thật sự là kỳ quái.

Triển Chiêu hỏi lại: "Núi này là núi gì? Sơn tặc thường xuyên tới gây rối các người sao?"

Lão thôn trưởng cầm tẩu thuốc thở dài: "Núi này không có tên, chỉ là người quanh đây đều gọi nó là Bạch cốt sơn. Trên núi xác thực có một ít người, ngẫu nhiên gặp cũng không đả thương người, nhìn không giống sơn tặc. Nếu không phải lần này họ xuống núi bắt khuê nữ, chúng ta đều không biết những người đó đều có võ công, viu viu viu bay loạn đầy trời. Tiểu ca nhi, ngươi tuổi còn trẻ trăm ngàn lần không nên xúc động."

Triển Chiêu chung quy vẫn còn niên thiếu, còn chưa luyện được tính thận trọng sau này. Hắn đi lại giang hồ từ nam ăn tới bắc, từ đông ăn sang tây, các cao thủ ai nấy đều có một chút liều lĩnh, liền vỗ ngực nói: "Thôn trưởng, ngài yên tâm đi, đừng thấy ta như vậy mà lầm, công phu ta rất tốt!"

Sau này, mỗi khi nhớ tới việc này, Triển Chiêu đều hối cũng không kịp — niên thiếu vô tri a!

Hành hiệp trượng nghĩa Triển Chiêu, cưỡi ngựa, vác kiếm, gặm cây mía thôn dân cho, một đường đi thẳng tới Bạch cốt sơn.

Bạch cốt sơn chúng quỷ gần đây hay lượn lờ phạm vi phụ cận quanh núi, nghĩ muốn tìm một mỹ nam tử để thành thân với thiếu chủ, vừa thấy Triển Chiêu liền trợn tròn mắt — chúng quỷ kích động a! dưới chân núi đều là đám nông dân cao lớn thô kệch, thật khó để tìm thấy một mỹ nam tử tao nhã ưa nhìn!

Người này bộ dáng hảo, dáng người hảo, võ công cũng hảo, quả thực hảo đến không thể hảo hơn!

Chúng quỷ ẩn thân theo đuôi Triển Chiêu, chuẩn bị tìm chỗ kín đáo đánh ngất hắn!

Triển Chiêu phi thân xuống ngựa, vỗ vỗ ngựa yêu để nó tự đi chơi

~Triển Chiêu giắt khúc mía vào thắt lưng, rút Cự Khuyết ra, ưỡn ngực ngẩng đầu chính khí lẫm liệt nói: "Xuất hiện đi sơn tặc!"

Chúng quỷ đang ẩn nấp hai mặt nhìn nhau: "Sơn Tặc là chỉ ngươi sao?"

"Ta mới không phải sơn tặc, nhất định là gọi ngươi."

"Vô nghĩa, hai ta đều cùng một nhóm, ngươi không phải sơn tặc ta làm sao là sơn tặc?"

"Vậy hắn đang gọi ai? Chúng ta có cần đi ra không?"

Nữ quỷ dung mạo yêu diễm cả giận nói: "Đừng có ồn, nếu không động thủ mỹ nam tử sẽ chạy mất!"

Triển Chiêu nghiêng đầu hỏi Bạch cốt sơn chúng quỷ: "Các vị tiền bối có chuyện gì sao?"

Chúng quỷ mạc danh cảm động — già đầu như vậy vẫn là lần đầu tiên được người ta gọi hai tiếng tiền bối, cảm giác hảo sảng khoái!

Một chích quỷ ngoại hiệu Y Quỷ, chỉ huy thập lục quỷ và thập thất quỷ khiêng một thùng gỗ lim tới đặt trước mặt Triển Chiêu: "Nhận lấy đi."

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái: "Này là cái gì?"

Y Quỷ bình tĩnh nói: "Sính lễ."

Triển Chiêu không hiểu ra sao: "Gì?"

Bốn chích quỷ khác nâng theo một cỗ kiệu hoa bay tới, nhất nhất chỉ Triển Chiêu: "Ngồi lên đi!"

Triển Chiêu dù có trì độn đến mấy vẫn có thể nhận ra được đó là kiệu hoa, mờ mịt nói: "Ta là nam nhân."

Chúng quỷ đồng loạt dùng lực gật đầu: "Chính là đoạt nam nhân!"

Triển Chiêu: ( )

Tuy rằng chúng quỷ không lộ ra ác ý, nhưng Triển Chiêu mắt thấy tình huống có vẻ không ổn, quyết định ba mươi sáu kế tẩu vi thượng sạch!

Chúng quỷ không ngờ Triển Chiêu tuổi còn nhỏ mà khinh công tốt như vậy, suýt nữa bị hắn thừa dịp loạn lạc mà chuồn mất, chúng quỷ một thoáng triển khai thiên hộ địa ám Thất Sát đại trận dần dần thắt chặt vòng vây, chuẩn bị đem Triển Chiêu bắt giữ.

Cố tình thúc thúc của Triển Chiêu là Triển Thanh Mang là đại sư trận pháp, Triển Chiêu tuy không tinh thông trận pháp nhưng cũng biết một chút kỹ xảo phá trận. Bạch cốt sơn chúng quỷ nhân số không đủ, không thể phát huy toàn bộ thực lực của đại trận, bị Triển Chiêu làm cho thất linh bát lạc, cuối cùng vẫn là ngũ quỷ ngoại hiệu Độc Quỷ Bà Bà, dùng nhuyễn cân tán đặc chất phóng ra mới chế trụ được Triển Chiêu.

Trước khi bị nâng lên kiệu hoa, Triển Chiêu hối hận vô cùng

~Đây chính là cái giá phải trả cho niên thiếu khinh cuồng a!

****

Ban đêm, Bạch Ngọc Đường bị chúng quỷ cứng rắn kéo vào động phòng cùng với Triển Chiêu chân tay mềm nhũn nằm bẹp trên giường, hai mặt nhìn nhau…

Bạch Ngọc Đường khóe miệng run rẩy, một phen túm lấy chích quỷ định chuồn êm: "Người này là thế nào?!"

Chúng quỷ đua nhau lên trước tranh công: "Thiếu chủ ~ chúng ta đã tìm khắp ngàn dặm quanh đây, không có nam nhân nào xinh đẹp hơn hắn đâu!"

Triển Chiêu buồn bực – ngươi mới xinh đẹp, cả nhà ngươi đều xinh đẹp!

Bạch Ngọc Đường một tay đỡ trán, sinh sinh tức giận tới cạn lời.

Nghe có trò hay Bạch Cốc lập tức chạy tới góp vui, nâng cằm Triển Chiêu lên cười nói: "Ai nha, đứa nhỏ này bộ dáng thực ngoan, quả nhiên là xinh đẹp, chỉ là khuôn mặt này… dường như ta đã nhìn thấy ở đâu? ở đâu ta…"

Bạch Cốc còn đang muốn lại gần quan sát kỹ một chút, Bạch Ngọc Đường đã một cước đá văng hắn ra, đỡ Triển Chiêu mềm nhũn ngồi dậy.

"Ai hạ độc hắn, giải dược đâu?"

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái — ai nha, hai cha con nhà này trông giống hệt nhau nha, chỉ là tính tình đứa con không được tốt lắm

~Sau một phen ầm ĩ, Triển Chiêu đã được giải dược, từ thắt lưng rút khúc mía ra tiếp tục gặm, thuận tiện vây xem Bạch Ngọc Đường giáo huấn chúng quỷ.

Bạch Cốc thừa dịp thằng con không chú ý, lại sán tới trêu chọc Triển Chiêu: "Tiểu hài tử, con tên là gì?"

Triển Chiêu chặt nửa khúc mía đưa cho Bạch Cốc: "Ta tên Triển Chiêu, tiền bối xưng hô thế nào?"

Họ Triển? Bạch Cốc ánh mắt chợt lóe, cũng chưa tiếp nhận khúc mía, chỉ tiếp tục tươi cười trêu chọc Triển Chiêu: "Sao còn gọi tiền bối, con đã gả cho con trai ta, con nên đổi lại gọi phụ thân mới phải!" Bạch Ngọc Đường vừa khéo nghe được những lời này, trả lời một cách mỉa mai: "Tự mình đa tình, ai là con ngươi?!"

Nhớ tới kiệu hoa cùng sính lễ, Triển Chiêu cảm giác mía có chút chua chua: "Tiền bối đừng đùa."

Bạch Cốc tiếp nhận nửa khúc mía, ghét bỏ nói: "Nhà người ta đón dâu đều được tức phụ (con dâu) dâng trà, còn ta chỉ có nửa khúc mía là sao?" Ăn xong mía, Bạch Cốc lau lau tay, đem chiếc khăn lụa quý giá tùy ý vứt bỏ, ngoắc tay nói với chúng quỷ: "Động phòng cũng đã nháo xong, đêm xuân đáng giá ngàn vàng, chúng ta đi thôi."

Chúng quỷ nháo nhào đi ra, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lại hai mặt nhìn nhau…

Một câu "đêm xuân đáng giá ngàn vàng" của Bạch Cốc khiến cả hai phi thường xấu hổ.

Bạch Ngọc Đường không biết nói gì cho phải, Triển Chiêu lại thiện lời, cười nói: "Dám hỏi huynh đài, ta rời khỏi nơi này như thế nào?" cửa vào có mấy cao thủ trấn giữ, hơn nữa khi tiến vào cũng là ngồi kiệu che kín mít không thấy được bên ngoài, hy vọng đào thoát thực xa vời…

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ: "Ta cũng muốn biết làm sao để rời khỏi đây."

Nghe xong cảnh ngộ của Bạch Ngọc Đường, làm một đại hiệp thích giúp đỡ người khác, Triển Chiêu tự nhiên muốn ra tay hỗ trợ.

Bạch Ngọc Đường ở chỗ này hơn một tháng, đối với Bạch cốt sơn chúng quỷ cùng với trận pháp bọn họ thường dùng cũng đã hiểu rõ. Triển Chiêu biết đại đa số cách phá giải các trận pháp, hai người ăn nhịp với nhau, những xấu hổ lúc trước đều quên hết, toàn tâm toàn ý thương thảo chuyện ngày mai phá trận!

Ngày hôm sau, Bạch Ngọc Đường theo thường lệ đi phá trận, lần này Triển Chiêu cũng theo tới.

Chúng quỷ cảm động lệ nóng doanh tròng: "Thiếu chủ! Thiếu chủ phu nhân! Nhìn thấy hai người ân ái như thế chúng ta liền sáng mắt!"

(*/ *) Thực xấu hổ…

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng thời cảm thấy may mắn nơi này không có ngoại nhân.

Bạch Cốc ngồi ở trên đài cao xem náo nhiệt, Bạch Ngọc Đường đếm đếm nhân số: "Sao lại thiếu 12 người?"

Bạch Cốc tao nhã phất phất quạt: "Loại chuyện nhỏ này con không cần để ý."

Lần này, chúng quỷ bày ra Thập nhị Thiên Môn trận Bạch Ngọc Đường chưa từng thấy qua.

Bạch Ngọc Đường công kích thẳng tới chích quỷ võ công yếu nhất trong đám, Triển Chiêu lợi dụng khinh công tìm kiếm sơ hở, hai người tuy vừa mới gặp nhau nhưng khó được lại phối hợp thập phần ăn ý, thông minh sắc sảo tiến lùi thỏa đáng, Bạch Cốc còn tưởng chúng nó sẽ cản trở lẫn nhau nhưng chuyện đó lại hoàn toàn không phát sinh. Đến lúc kịch liệt nhất, bên ngoài vọt vào hai chích quỷ mặt mũi bầm dập, bổ nhào tới dưới chân Bạch Cốc ngao ngao khóc lớn: "Không xong rồi chủ nhân, Triển lão đại cùng Triển lão nhị bạo tẩu, chúng ta không ngăn được!"

Triển Chiêu cước bộ dừng lại — Triển lão đại cùng Triển lão nhị, sẽ không phải là phụ thân và thúc thúc đấy chứ…

Bạch Cốc ánh mắt lạnh lùng: "Hừ! Dám diễu võ dương oai ở Bạch Cốt sơn!"

Bạch Cốc dẫn theo chúng quỷ, nổi giận đùng đùng xông ra ngoài đánh nhau, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc nhau — lúc này không đi còn đợi đến khi nào?

Bạch Ngọc Đường ở trong động hơn một tháng, sớm đã thăm dò địa hình xong, không có chúng quỷ ngăn trở, hai người dễ dàng ra khỏi huyệt động.

Triển Chiêu một lòng nhớ thương bạo tẩu phụ thân và thúc thúc, liền ôm quyền nói với Bạch Ngọc Đường: "Tại hạ có việc gấp, huynh đài sau này còn gặp lại!"

Bạch Ngọc Đường cũng nhớ thương bốn vị ca ca trong nhà, cũng ôm quyền đáp: "Huynh đài sau này còn gặp lại!"

Hai người vội vã chia tay, xong rồi mới nghĩ tới chưa hỏi tên đối phương, không khỏi có chút tiếc nuối…

Triển Chiêu từ đường cũ quay lại huyệt động, khuyên can trấn an mãi bạo tẩu phụ thân và thúc thúc.

Triển Chiêu lần thứ tám nhấn mạnh — "Con không gả cho người a, đều là hiểu lầm, hiểu lầm thôi!"

Chúng quỷ khóc tố: "Thiếu chủ phu nhân không được bội tình bạc nghĩa ngao ngao ngao!!!"

Triển Chiêu giữ chặt phụ thân muốn bạo tẩu lần nữa, rống giận với chúng quỷ: "Đừng có thêm phiền!"

Triển Thanh Mang tay cầm la bàn hung hăng gõ đầu chúng quỷ một cái, Triển Chiêu đem nửa khúc mía còn lại đưa cho hắn, làm trấn an.

Trước khi rời đi, Bạch Cốt cầm đống bã mía trong tay hô lên: "Con dâu, rảnh rỗi thường tới chơi nha ~"

Triển Thanh Phong sắc mặt lạnh lùng, cùng với đệ đệ đang gặm mía, hai huynh đệ đồng loạt xông lên lấy nhiều khi ít đè ra tẩn cái tên Bạch Cốc thiếu đánh kia một trận!

Triển Chiêu đỡ trán thở dài…

Hết chương 49

50. Quyển 4 - Chương 50

Từ khi điều tra được chứng cớ mưu phản của Tương Dương vương, Triệu Trăn vẫn có chút không yên lòng.

Tương Dương vương Triệu Tước, chỉ là nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết, trong lịch sử tìm không ra người này. Trong tiểu thuyết, Triệu Tước tham dâm háo sắc, tính tình tàn bạo, tư thông phiên bang, kết bè kết

cánh phản bội, kiến tạo Xung Tiêu lâu, còn cấu kết với một đám giang hồ phạm thượng tác loạn, là nhân vật phản diện không chuyện xấu nào không làm tiêu biểu nhất.

Nhưng Tương Dương vương Triệu Tước ở đây lại thập phần kín tiếng.

Sau khi tiên hoàng đăng cơ đại phong cho huynh đệ, Triệu Tước sau khi nhận tước vị Tương Dương vương liền suốt đêm rời khỏi kinh thành, từ đó về sau hơn hai mươi năm chưa từng quay trở về thành Biện Lương. Hàng năm trong cung tổ chức yến tiệc lớn nhỏ, Triệu Tước đều là cử người mang lễ vật dâng tặng còn người không tới. Tiên hoàng từ trước tới nay cũng không quản ông ta, mặc ông ta hàng năm giả bệnh không vào triều.

Khi Tiên hoàng băng hà, Triệu Trăn đăng cơ, Triệu Tước đều lấy lý do " ưu tư quá nặng, bệnh cũ tái phát" cũng không tới. Triệu Trăn là điệt nhi (cháu trai) không thể gọi hoàng thúc đang bị bệnh từ ngàn dặm xa xôi gấp rút lên đường được. Huống chi Triệu Trăn bị tiểu thuyết ảnh hưởng, trong lòng luôn đề phòng Triệu Tước, ước gì hắn cả đời đều giả làm đà điểu càng tốt!

Lại nói về số phận Triệu Tước.

Vốn nên là chủ một cõi giàu sang sống an nhàn, lại cố tình sống cuộc sống của một khổ hạnh tăng.

Triệu Tước sống tới trung niên vẫn không vợ không con, thường ngày trầm mê luyện đan, nghe nói vì muốn đắc đạo thành tiên mà không gần nữ sắc, còn tu luyện Đồng Tử Công gì đó? Triệu Trăn nghĩ muốn nát óc cũng không ra — Triệu Tước không ham mê nữ sắc không tham tài công danh, không đánh bạc đá gà, cuộc sống như vậy còn có ý nghĩa gì nữa? Sau khi soán vị sẽ truyền cho ai?

Chỉ có thể nói ngôi vị hoàng đế xác thực rất có lực hấp dẫn, đáng giá để Triệu Tước vứt bỏ cuộc sống an dật bí hóa quá liều.

Cho dù Triệu Trăn tay cầm chứng cớ Tương Dương vương mưu phản cũng không thể làm gì ông ta.

Vô luận là cổ đại hay hiện đại, có một chân lý duy nhất không thể thay đổi đó là – kẻ thắng được viết lại lịch sử. Cho dù Triệu Trăn nắm đại nghĩa, Tương Dương vương là danh bất chính ngôn bất thuận, nhưng chỉ cần dấy binh tạo phản thành công, kẻ cười người khóc cuối cùng còn không biết là ai đâu.

Mọi người không thấy Đại Minh triều đó sao, Kiến Văn đế là chính thống lên ngôi hoàng đế, nơm nớp lo sợ tại vị bốn năm, cuối cùng vẫn bị thân thúc thúc soán vị.

Triệu Trăn vốn chỉ là dân chúng phổ thông, ngẫu nhiên quan tâm tin tức tình hình chính trị trong nước, ngẫu nhiên châm chọc các nguyên thủ quốc gia, nhưng thực sự chuyên tâm học trị quốc cũng mới được mấy tháng. Triệu Trăn rất muốn hổ khu chấn động (thân hình dũng mãnh, bừng bừng khí thế) dẫn dắt Đại Tống thiết kỵ chinh chiến tứ phương, rất muốn khí phách trắc lậu chấn hưng dân tộc dân giàu nước mạnh, nề hà tự thân bản lĩnh không đủ, thân thể phần cứng cùng đại não phần mềm theo không kịp, chỉ có thể đi bước nào xem bước nấy.

Chính trị không phát triển, Triệu Trăn liền ngấm ngầm sử dụng sức mạnh binh quyền.

Trong chế độ mạnh được yếu thua này, có quân quyền, chính quyền còn có thể không nghe theo sao

~Nhóm thủ hạ ám vệ của Triệu Trăn, việc nghiền ngẫm thơ từ ca phú ngâm thi đối chữ là không thể, nhưng thắng ở chỗ có thể chịu khổ, lại trung thành và tận tâm. Triệu Trăn âm thầm chống lưng cho Bàng Thống đứng đầu nhóm tướng lĩnh trẻ tuổi, đẩy mạnh cải cách quân đội Đại Tống, thanh lọc toàn bộ những tên sâu mọt ham ăn đuổi về vườn, thế vào đó là những tướng lĩnh trẻ khỏe có chí khí.

Ngoại tộc biên cảnh rục rịch, mỗi khi vượt biên tàn sát Tống dân, Triệu Trăn thủy chung nhớ tới sau này Đại Tống bị người Mông Cổ cướp nước.

Triệu Trăn còn tìm công tượng bí mật nghiên cứu chế tạo vũ khí mới, chỉ là trong thời gian ngắn, vẫn phải đảm bảo cung cấp đầy đủ vũ khí cũ ổn định.

****

Khi Triệu Trăn đang miên man suy nghĩ, Thừa Ảnh dẫn theo hai ám vệ đi vào: "Hoàng thượng, ám vệ đi điều tra Phật sống đã trở lại."

Triệu Trăn lên tinh thần nói: "Tra thế nào rồi?"

Ám vệ bên trái nói: "Thuộc hạ âm thầm điều tra ngôi chùa cung phụng Phật sống, phát hiện tăng trong chùa võ công đều cao cường nhưng không giống võ lâm trung nguyên, hậu viện chùa thủ vệ sâm nghiêm, thuộc hạ không dám tự tiện xông vào. Ngoại trừ thuộc hạ, còn có một số thế lực khác cũng đang điều tra ngôi chùa đó, chỉ sợ sẽ sớm đả thảo kinh xà."

Triệu Trăn gật đầu: "Ngươi làm tốt lắm."

Ám vệ bên phải nói: "Thuộc hạ giả làm nữ tử nhà giàu đi dâng hương." Ám vệ vào yết kiến tuy không cần che mặt, nhưng quần áo kiểu tóc đều như nhau, hơn nữa bình thường ám vệ đều đứng thẳng cúi đầu, thẳng tới khi nàng lên tiếng nói chuyện, Triệu Trăn mới phát hiện đó là một nữ ám vệ.

Nữ ám vệ tiếp tục hội báo: "Thuộc hạ dựa theo ý chỉ Hoàng thượng, tại chính điện trước mặt Phật sống cầu xin Triển đại nhân sớm ngày trở về, sau đó giao nộp một trăm lượng tiền dầu vừng, rồi được dẫn vào hậu viện. Trong hậu viện có 18 lão hòa thượng đang niệm kinh, mấy chục nam nữ già trẻ ngồi nghe như mê muội, mùi Phật hương trong đại điện rất nặng, thuộc hạ chỉ ngồi một lát, đã cảm thấy hoa mắt choáng đầu, ngực khó chịu, nên nhanh chóng rời đi."

Triệu Trăn khẩn trương nói: "Có thể là trúng độc, tuyên Ngự y kiểm tra cho nàng."

Thừa Ảnh thấp giọng nói: "Đã tuyên gọi, Ngự ý nói nàng hít phải thần tiên nhạc (thuốc phiện), bởi vì thể chất của ám vệ đặc biệt nên mới có phản ứng mạnh như vậy."

"Thần tiên nhạc?" Triệu Trăn sửng sốt một chút mới phản ứng lại: "Là thứ phụ hoàng ăn phải?"

Thừa Ảnh đáp: "Ngự y nói tám, chín phần mười."

Triệu Trăn hỏi nữ ám vệ: "Khi tiến vào hậu viện, ngoại trừ ngửi được Phật hương, ngươi còn cảm thấy gì khác không?"

Nữ ám vệ nghĩ nghĩ: "Hương khói ở hậu viện lượn lờ thập phần nồng đậm, mùi Phật hương rất nặng, những hương vị khác đều bị che giấu."

Nam ám vệ tiếp lời: "Phật hương hẳn là do chùa bán ra, khi thuộc hạ điều tra hậu viện phát hiện rất nhiều tăng nhân thường xuyên khuân vác Phật hương ra vào."

Triệu Trăn nhướn mày: "Khó trách ngôi chùa đó thu phí cao như thế mà người đến người đi nối liền không dứt, xem ra rất nhiều người đều vô thức bị nghiện rồi." Triệu Trăn nhìn nhìn nữ ám vệ: "Ngươi chỉ ngửi qua một lần hẳn không đến mức bị nghiện, cho ngươi nghỉ ngơi hai ngày, có gì không thoải mái nhất định phải báo lên."

Nữ ám vệ cúi đầu nhẹ nhàng nói: "Tạ Hoàng thượng."

Hai ám vệ lui ra ngoài, Triệu Trăn gọi Phúc Tuyền: "Chuẩn bị thay quần áo, ta tới Khai Phong phủ, thật sự không được thì trực tiếp bắt luôn ngôi chùa kia."

Phúc Tuyền mang thường phục tới, thuận tiện nhắc nhở Triệu Trăn: "Trực tiếp bắt người chỉ sợ không được tốt lắm." Chỉ sợ ảnh hướng xấu đối với hình ảnh thân thiện trước nay của Triệu Trăn.

Triệu Trăn gật đầu: "Ta biết, ta cũng không muốn chọc nhiều người tức giận." Nhưng có một số việc, biết rõ không được làm nhưng vẫn phải làm.

Thừa Ảnh lấy ra nhuyễn giáp hộ thân của Triệu Trăn, Triệu Trăn ngại cái thứ đồ kia quá cồng kềnh, nhất định không chịu ngoan ngoãn mặc vào.

Thừa Ảnh nửa ôm lấy Triệu Trăn ép mặc nhuyễn giáp vào cho bé, Phúc Tuyền nhanh tay nhanh chân giúp Triệu Trăn thay y phục hàng ngày, hai người động tác lưu loát phối hợp ăn ý, hiển nhiên không phải lần đầu hợp tác. Thừa Ảnh bình tĩnh nói: "Gần đây trên đường không yên ổn, Hoàng thượng không nên tùy hứng, Thái Hậu biết được sẽ lo lắng."

Ngụ ý — người không mặc nhuyễn giáp, ta đi tìm Thái Hậu cáo trạng.

Triệu Trăn bĩu môi — thực hoài niệm trung khuyển tiểu Thừa Ảnh trước đây mắt mù tai điếc mù quáng nhẫn nhục chịu đựng nghe theo, giảo hoạt tiểu chó săn tuyệt không manh!

Thừa Ảnh giúp Triệu Trăn thắt đai eo, lấy ra thanh chủy thủ Thanh Phong nhỏ bé nhưng sắc bén linh hoạt mà mẫu thân Triển Chiêu đã tặng, giắt vào trong giày cho Triệu Trăn. Thừa Ảnh sờ sờ cằm, từ trong hòm thuốc Công Tôn chuẩn bị sẵn lấy ra gói thuốc cấp cứu, nhét vào trong túi tay áo Triệu Trăn, lại thuận tay nhét thêm mấy tấm ngân phiếu. Trên ngân phiếu đều có ký hiệu, vạn nhất Triệu Trăn lạc đường cũng không đến mức không có tiền tiêu, còn có thể căn cứ vào ký hiệu trên ngân phiếu để xác định vị trí của Triệu Trăn.

Triệu Trăn cả người võ trang hạng nặng dở khóc dở cười: "Các ngươi làm gì vậy, ta là tới Khai Phong phủ, cũng không phải vào đầm rồng hang hổ."

Thừa Ảnh căn bản không tiếp chuyện: "Hoàng thượng sắc trời không còn sớm, chúng ta đi sớm về sớm thôi."

Triệu Trăn chán nản.

— Sư phụ mau mau trở về đi, Thừa Ảnh khi dễ ta!

****

Triển Chiêu lúc này đang vô cùng nhức đầu.

Tuy rằng Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đem khinh công phát huy tới đăng phong tạo cực, nhưng Bạch Cốt sơn chúng quỷ chung quy người đông thế mạnh, cùng nhau bày trận bao vây quanh hai người: "Thiếu chủ nhân, gia nhớ người muốn chết." "Thiếu chủ nhân người đã mang thiếu chủ phu nhân trở lại" "Thiếu chủ càng ngày càng giống chủ nhân ngao ngao ngao"….

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bị nói làm cho đau đầu, lại không muốn đứng giữa đường bị người ta vây xem, đành phải dẫn theo chúng quỷ lên thuyền.

Chúng quỷ rất ít có cơ hội ngồi thuyền, thi nhau nhảy lên nhảy xuống nghiên cứu cấu tạo cái thuyền, líu ríu ồn ào không ngừng, Bạch Ngọc Đường đếm tới đếm lui mãi không đếm được nhân số, hắn lại không phải người có kiên nhẫn, nhíu mày thanh âm lạnh lùng ra lệnh: "Không được hồ nháo, qua đây điểm danh!"

Chúng quỷ ngoan ngoãn chạy tới xếp thành một hàng dài, sau khi điểm danh mới phát hiện thiếu mất tám vị chích quỷ.

Bạch Ngọc Đường nói: "Những người khác đâu?"

Chúng quỷ vẫn đứng ngay ngắn thành hàng đồng loạt lắc đầu: "Không biết."

Bạch Ngọc Đường nhíu mày: "Chủ nhân của các người đâu?"

Chúng quỷ bảo trì tần suất lắc đầu a lắc đầu: "Không biết."

Bạch Ngọc Đường mỉm cười: "Vậy các người biết cái gì?"

Chúng quỷ theo tiềm thức muốn lắc đầu, nhưng sau đó có chích quỷ xoa xoa cái bụng nói "Đói bụng" có chích quỷ dụi dụi mắt nói "Buồn ngủ", còn có chích quỷ chỉ chỉ bên bờ "Muốn cô nương!" Chích quỷ nói muốn cô nương chính là một thiếu phụ xinh đẹp động nhân, ánh mắt Bạch Ngọc Đường nhìn nàng siêu cấp phức tạp. (Jer: có cả bách hợp này =))))

Triển Chiêu còn không quên chính sự, hỏi chúng quỷ: "Là Bạch bá phụ dẫn các tiền bối ra ngoài?"

Một chích quỷ gật đầu: "Chủ nhân dẫn chúng ta ra ngoài vui chơi giao du giải trí ~"

Một chích quỷ khác phản bác: "Ngu ngốc, không phải giao du giải trí là tầm hoa vấn liễu!"

Một chích quỷ khác nghi hoặc: "Chủ nhân nói có chuyện đứng đắn."

Một chích quỷ chấn kinh: "Chủ nhân trừ tầm hoa vấn liễu ra còn có chuyện đứng đắn gì khác sao?!"

Khóe miệng Triển Chiêu thoáng co giật: "Sao các ngươi bị phân tán?"

Một chích quỷ gãi gãi đầu: "Không có phân tán, chủ nhân nói muốn đập vỡ tượng Phật, bảo chúng ta tự chơi một lát ở phụ cận."

"Đập vỡ tượng phật?" Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc nhau, lại chợt nghe thấy bõm một tiếng giống như có vật gì rất nặng rơi xuống nước. Mọi người chạy ra ngoài khoang thuyền ngó xem, chỉ thấy bức tượng Phật cao cao tại thượng đã không còn, dân chúng bên bờ hỗn loạn nháo nhác, thi nhau chen lấn chạy loạn.

Hai người đang buồn bực lại nghe có tiếng cười vang lên ở trên đỉnh đầu, tiếng cười trầm thấp dễ nghe kia có chút thập phần… quen thuộc?

Hai người vừa ngẩng đầu lên, liền thấy phong lưu công tử Bạch Cốc tuổi trẻ tuấn mỹ tay cầm Bạch Ngọc phiến (quạt) phe phẩy ngồi ở đó từ lúc nào.

Bạch Cốc vẫn như trước đây không hề thay đổi, Bạch Ngọc Đường lại sớm rút đi nét thiếu niên ngây ngô, dung mạo hai cha con vốn rất giống nhau, nếu vài năm trước còn nhìn ra được cha con hơn kém tuổi thì lúc này nhìn hệt một đôi huynh đệ song bào thai, một chút cũng không phân biệt được.

Bạch Cốc tựa tiếu phi tiếu nhìn Bạch Ngọc Đường: "Sao không chào hỏi huh?"

Bạch Ngọc Đường trầm mặc một lát nói: "Lão lưu manh."

Triển Chiêu và chúng quỷ: "Phốc!"

Bạch Cốc không để ý thái độ của Bạch Ngọc Đường, nhẹ bẫng rơi xuống bên cạnh Triển Chiêu, cười nói: "Con dâu, đã lâu không gặp."

Triển Chiêu tươi cười sáng lạn: "Công công* hảo." (Công công này là thái giám á, không phải nghĩa cha chồng đâu =))))

Bạch Cốc: "…"

Chúng quỷ còn chưa kịp phản ứng lại, đã thấy Bạch Ngọc Đường lãnh mặt — "Phốc."

Bạch Cốc tức giận chất vấn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường: "Nghe nói hai đứa tới Triển gia?! Vì sao không tới Bạch Cốt sơn?"

Bạch Ngọc Đường khoanh tay khó chịu nói: "Ngươi có thuật Phong Nhĩ?"

Ánh mắt Bạch Cốc nhìn chằm chằm thanh Minh Hồng trên tay Bạch Ngọc Đường, mi tâm nhảy dựng, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Ngốc a! Bị Triển lão đại giành trước!"

Bạch Cốt cho rằng, Bạch Ngọc Đường nhận đao gia truyền của Triển gia trước, chẳng phải đó là sính lễ sao? Bạch Cốc từ trong lòng đào ra một khối Bạch Ngọc ném cho Triển Chiêu, Triển Chiêu ngốc hồ hồ nhận lấy, cầm lên nhìn, bên trên miếng ngọc có khắc một chữ "Chiêu", hắn nhớ Bạch Ngọc Đường cũng có một khối ngọc giống hệt thế này, bên trên có khắc hai chữ "Ngọc Đường", hai khối ngọc chính là tinh phẩm trong suốt lóng lánh, điêu khắc cũng phi thường tinh tế xinh đẹp.

Bạch Cốc nhấn mạnh với Triển Chiêu: "Đây là sính lễ, Minh Hồng tính là của hồi môn của con."

Khóe miệng Triển Chiêu thoáng co rút — có thể đừng nhắc tới chuyện này không?

Triển Chiêu thử lảng sang chuyện khác: "Bá phụ, sao ngài lại đập vỡ tượng Phật sống?"

Bạch Cốc sửng sốt: "Phật sống gì?"

Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ bên bờ: "Kia không phải ngươi đập?"

Bạch Cốc lúc này mới phản ứng lại: "Cái kia mà là Phật sống á, nó là đồ vật hại người, hai đứa nhớ kỹ về sau gặp cái nào đập vỡ cái đó!"

Hết chương 50

51. Quyển 4 - Chương 51

"Phật sống gì, đó là đồ vật hại người, hai đứa nhớ kỹ về sau gặp cái nào đập vỡ cái đó!"

Bạch Cốc khó được khi nói được một câu đứng đắn, khiến tất cả đều sửng sốt. Không chỉ Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lần đầu nghe nói mà ngay cả Bạch Cốt sơn chúng quỷ cũng chưa từng nghe nói, hai mươi bốn chỉ quỷ vây quanh Bạch Cốc líu ra líu ríu, Bạch Cốc đại khái đã sớm quen với không khí nhốn nháo ồn ào này, đem kỹ năng mắt điếc tai ngơ phát huy tới cảnh giới cao nhất, quay sang nói với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường: "Cái thứ đó không phải Phật sống, là Họa Phật."

Triển Chiêu hiếu kỳ: "Họa Phật là đưa tới tai họa sao?"

Bạch Cốc vẫn còn ghi hận chuyện Triển Chiêu gọi hắn là công công tự tiếu phi tiếu chờ Triển Chiêu nhân nhượng trước.

Triển Chiêu cũng không biết là trì độn thật hay giả trì độn, biểu tình càng vô tội, ngón trông chờ Bạch Cốc trả lời.

Bạch Ngọc Đường sao có thể để con mèo nhà mình chịu ủy khuất, lôi kéo Triển Chiêu: "Đừng hỏi hắn, để hắn nghẹn chết đi."

Bạch Cốc bất đắc dĩ, này thật đúng là có vợ quên cha.

Bạch Cốc căm giận nói: "Họa Phật từ nước ngoài truyền tới, rất nhiều năm trước đây, từng gây ra sóng gió lớn. Nơi có Họa Phật sẽ xuất hiện yêu tăng, yêu tăng lắng nghe nguyện vọng của tín đồ, còn giúp tín đồ thực hiện nguyện vọng, khi nguyện vọng của tín đồ đạt tới một mức độ nhất định yêu tăng sẽ lấy mạng người làm thù lao. Dính tới bọn chúng sớm muộn gì cũng sẽ diệt môn tuyệt hậu, tám chín phần mười đều không thoát."

Triển Chiêu cả kinh: "Nơi này cũng có yêu tăng sao?!"

"Ta tìm chung quanh đây một tên cũng không thấy." Bạch Cốc cũng bồn chồn: "Yêu tăng rất dễ phát hiện, trên cổ bọn chúng đeo một chiếc vòng Phật châu hạt rất lớn, mỗi viên phật châu đều to bằng cả nắm tay, yêu tăng cả người chỉ quấn áo cà sa bên ngoài bên trong không mặc gì, ngực để lộ cả vú cứ thế thả rông đi lại khắp nơi…" (Jer: ố la la, thặc là sẹc xy =)))))

Nơi này chung quy cách Hãm Không đảo không xa, Bạch Ngọc Đường có chút lo âu: "Liệu bọn họ có thể cải trang giả dạng không?"

"Sẽ không." Bạch Cốc sờ sờ phiến cốt (sống quạt): "Yêu tăng thập phần thành kính, ta đập vỡ họa phật, nếu bọn chúng ở quanh đây đã sớm xuất hiện."

Triển Chiêu lên tiếng: "Liệu có người giả mạo không? Có thể là phụ cận quanh đây không có yêu tăng, cái gọi là phật sống lần nào cũng linh chỉ là do có người cố ý tung tin lừa gạt, cộng thêm nhóm dân chúng như 'ba người thành hổ*' liền nghe nhầm đồn bậy, ta không tin cầu thần bái phật là mọi chuyện sẽ thành." (ba người thành hổ: là câu chuyện dân gian kể về một người muốn vào thành trên đường gặp một người nói trong thành có hổ, lúc đầu không tin nhưng gặp người thứ hai, người ba đều nói trong thành có hổ sẽ thành tin và ko đi vào thành nữa.)

Triển Chiêu trước kia vào Nam ra Bắc, cũng gặp qua không ít chuyện linh thần dị quái, cuối cùng tra ra đều là do con người tác quái.

Bạch Cốc nhún vai: "Không quan trọng, dù sao Họa Phật đập vỡ liền vô sự."

****

Khi mọi người nói chuyện, thuyền cũng đã cập bờ, mọi người trên Hãm Không đảo đều dắt theo gia đình tới bến đò nghênh đón Bạch Ngọc Đường.

Toản Thiên Thử Lô Phương chậc chậc — Ngũ đệ nhà mình trước nay là hài tử trạch thế nào, ngoan thế nào a, từ khi đi cùng Triển Chiêu trông thực buông thả a! Vừa đi là mất hút luôn nửa năm không một lần

về thăm nhà, mười ngày nửa tháng mãi mới có một phong thư, nội dung thư chưa được ba câu lại nhắc tới Triển Miêu Miêu, đệ đệ gả ra ngoài như bát nước đổ đi a!

Triệt Địa Thử Hàn Chương là người thành thật, từ xa đã lớn giọng, tiếng vang như chuông đồng, còn chưa cập bờ đã nghe rõ mồn một: "Lão Ngũ."

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu rời thuyền, Bạch Cốc lững thững nhàn nhã đi theo sau, xưa nay đã quen du đãng. Ngược lại Bạch Cốt sơn chúng quỷ lại có chút sợ người lạ, rúc trong khoang thuyền thò đầu ra không dám rời thuyền. Bạch Cốc vẫy vẫy tay với bọn họ: "Không phải muốn ăn hải sản sao, bảo Ngọc Đường mời các ngươi ăn đủ."

Bạch Ngọc Đường mặc kệ hắn, Tứ Thử chấn kinh, Hàn Chương lớn giọng hô lên: "Ai nha, Ngũ đệ, ngươi tìm thấy huynh đệ sinh đôi sao?!"

Xuyên Sơn Thử Từ Khánh tính cách ngại ngùng, còn có tật nói lắp, dùng khuỷu tay chọt chọt Hàn Chương: "Nhị…nhị ca… không được nói bừa, vị..vị này… nhất nhất định là là thân… thân cha… của Bạch Ngọc Đường."

Tưởng Bình thông minh đã lên tiếng chào hỏi trước: "Khó được khi bá phụ lâm môn, chỉ là hải sản e rằng không ăn được."

Bạch Ngọc Đường sửng sốt — lời này nghe thực mới mẻ, Hãm Không đảo cư nhiên không có hải sản?

Lô Phương lên tiếng: "Đừng đứng chặn bến tàu, có chuyện về nhà rồi nói sau."

Mọi người cùng nhau trở về, Bạch Ngọc Đường phát hiện bình thường thuyền đánh cá đều bận rộn vất vả hiện tại đều nằm chỏng ngọng trên bờ, nhóm ngư dân tốp năm tốp ba túm lại một chỗ tán gẫu, cả đám đều buồn rầu ảm đạm không dậy nổi tinh thần. Triển Chiêu ánh mắt tốt, phát hiện xa xa từng mảng lớn xác cá chết nổi đầy mặt nước?

Sau khi mọi người quây quần bên bàn trà, Lô Phương mới giải thích: "Mọi người cũng nhìn thấy tượng phật bên bờ sông rồi đi, từ khi thứ đó xuất hiện, mỗi lần chúng ta ra khơi đánh cá đều thắng lợi trở về, hơn nữa hương vị thịt cá thập phần tươi mới, càng ăn càng thèm, ăn giống như bị nghiện."

Tưởng Bình thở phì phì nói tiếp: "Lão ngư dân nói cá rất lạ, bảo chúng ta mấy ngày nay không được ăn, quả nhiên sáng sớm hôm nay hàng loạt cá chết nổi trắng mặt nước, khẳng định là do tên vương bát đản thiếu đạo đức nào đó đã đầu độc! Rất nhiều ngư dân thấy cá chết, đều nói muốn tới tế tự Phật đá. Theo ta thấy không cần tế cũng biết, tám phần chính là do tảng đá kia rước họa, đập vỡ nó mới là vĩnh tuyệt hậu họa đó!"

Triển Chiêu có chút yên tâm: "May mắn Bạch bá phụ đã đập vỡ bức tượng Phật đó rồi."

Bạch Ngọc Đường tiếp lời: "Xem ra ngươi nói đúng, Phật sống chỉ là giấu tai mắt người, một số người đã đầu độc nguồn nước, khiến cá dễ dàng được đánh bắt, tạo thành giả tượng Phật sống phù hộ ngư dân thắng lợi trở về, lửa cháy đổ thêm dầu khiến lời đồn càng nổi lên. Gây ra động tĩnh lớn như vậy, tuyệt không phải đám giang hồ bịp bợm bình thường."

Từ Khánh từ trong tay áo lấy ra một phong thư đưa cho Triển Chiêu, Hàn Chương vỗ trán nói: "Xem cái trí nhớ thối của ta này! Hoàng thượng gửi cho huynh đệ chúng ta mấy phong thư, tao bảo lão Tam giữ lại, may mắn có lão Tam không ta cũng xém quên mất! A ha ha!" Từ Khánh biểu tình thực bất đắc dĩ.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ở trên đường đi, bồ câu đưa thư cổ đại lại không thần kỳ như trong các bộ phim cổ trang vẫn chiếu, càng không có công năng GPS dẫn đường, Triệu Trăn tìm không ra hai người, đành phải gửi thư tới Hãm Không đảo. Triển Chiêu mở thư ra đọc…

"Khó trách ta luôn cảm thấy lòng không kiên định, quả nhiên đã xảy ra chuyện!"

"Có chuyện gì?" Bạch Ngọc Đường hỏi.

Triển Chiêu đưa thư cho hắn đọc: "Đông Giao thành Biện Kinh cũng xuất hiện Phật sống, không chỉ có tăng nhân bảo vệ mà còn được xây dựng miếu thờ."

"A…" Bạch Cốc hốt nhiên cười, tiếu ý không lan tới đáy mắt: "Đây là muốn mất nước a…"

****

Khi Triệu Trăn chạy tới Khai Phong phủ, Công Tôn đang đứng ngồi không yên.

Tin tức Triệu Trăn tra được, Bao Chửng cũng tra được, hậu quả Triệu Trăn nghĩ tới Bao Chửng cũng đã lường trước, Triệu Trăn muốn bắt bớ cả ngôi chùa, Bao Chửng còn muốn dẫn binh tới phóng hỏa... Công Tôn bất đắc dĩ: "Chùa phật sống sử dụng thần tiên nhạc lâu như vậy, có rất nhiều dân chúng đã bị nghiện! May mắn ta đã nghiên cứu qua dược hoàn của tiên hoàng, tạm thời còn có thể khống chế được bệnh tình."

Công Tôn vẫn lo lắng: "Bao đại nhân nói, kê biên (thanh tra và tịch thu) tài sản chùa phật sống là phương pháp trị tận gốc nhanh nhất, dù có chọc nhiều người tức giận cũng không tiếc."

Công Tôn bất đắc dĩ, Triệu Trăn càng bất đắc dĩ, bởi vì Triệu Trăn so với Công Tôn suy nghĩ càng sâu xa càng âm hiểm hơn.

— Bao Chửng là người ổn trọng, ông ấy vội vã động thủ là có nguyên nhân.

Thứ nhất đương nhiên là vì muốn bảo hộ dân chúng Khai Phong phủ, thứ hai không cần nghĩ cũng biết là bảo hộ an toàn cho Triệu Trăn. Chùa phật sống hương khói cường thịnh, ban ngày người đến người đi nối liền không dứt, ban đêm cũng có dân chúng không muốn ngủ tới viếng thăm, chuyện triều đình kê biên tài sản chùa miếu lớn như vậy, bất kể thế nào cũng không giấu được.

Nếu để Triệu Trăn danh tiếng trân quý ra tay là không ổn, biết rõ ngôi chùa đó có vấn đề lại không thể động chạm, nếu động tới một khi sự tình bại lộ, dưới sự kích động cố ý của đám người hữu tâm, nói không chừng sẽ để tiếng xấu muôn đời nghìn người phỉ nhổ. Nếu Triệu Trăn hạ lệnh diệt trừ chùa Phật sống, người hữu tâm vẫn như cũ sẽ cố tình kích động dân chúng, nói không chừng sẽ gây ra đại loạn.

Đây là tình thế đằng nào cũng chết.

Không thể để Hoàng thượng chịu tiếng xấu thay cho người khác, đương nhiên cũng có thể tìm người chết thay nhưng Bao Chửng quyết không làm như vậy, ông thà rằng chính mình chịu tiếng xấu chứ không đổ cho người khác.

Triệu Trăn khuyên nhủ: "Ta có biện pháp khác, Bao đại nhân bình tĩnh chớ nóng vội."

Triệu Trăn đầu não thập phần linh hoạt, mỗi khi làm việc gì đều ngoài dự đoán của mọi người, luôn có thể nghĩ ra những chuyện thực khó tin, nhưng trên thực tế lại là những quỷ kế rất hay. Bao Chửng đối với mưu ma chước quỷ của Triệu Trăn đương nhiên tin phục: "Hoàng thượng có phương pháp trấn an dân chúng?"

Triệu Trăn mỉm cười: "Ta đã phái người đi làm, tin tưởng rất nhanh sẽ có kết quả."

Bao Chửng và Công Tôn liếc nhau, đang tò mò muốn nghe thử một chút thì bên tai lại nghe thấy vài tiếng xé gió!

'Thừa Ảnh' rời vỏ tạo ra vài đạo kình phong, mấy mũi ám khí đinh đinh đương đương bị quét rơi xuống đất. Bao Chửng và Công Tôn là thuần thư sinh, lúc này còn chưa biết có chuyện gì xảy ra. Triệu Trăn tốt xấu gì cũng đã học qua mấy tháng công phu, kéo hai người kia rời xa khỏi vòng chiến, ám vệ từ bốn phía vây quanh năm tên hắc y thích khách.

Triệu Trăn đối với đám thích khách lúc nào cũng chỉ có mỗi bộ hắc y nhìn tới phát ngán — người bình thường nào sẽ mặc hắc y bó sát đi đi lại lại trên đường? Làm chuyện xấu còn ăn mặc khiến người ta chú ý như vậy, đi trên đường thật sự không bị quần chúng vây xem đấy chứ? Cái đám thích khách môi cá nhám này, quá coi thường trí tuệ của dân chúng rồi!

Để biểu hiện mình là một chủ nhân cơ trí, Triệu Trăn đã cấp cho ám vệ nhà mình những bộ trang phục vô cùng đại chúng, vô cùng phổ thông, vô cùng hài hòa, thuận tiện cho bọn họ hòa mình vào mọi hoàn cảnh, hoặc tùy thời che dấu chính mình, cho dù có trốn vào đám đông cũng sẽ không bị phát hiện.

Trừ cái đó ra, những ám vệ thích trốn ở những chỗ đặc biệt sẽ được chuẩn bị những trang phục đặc biệt. Tỷ như trốn trên mái nhà sẽ có quần áo màu đỏ sậm, nấp trên các cành cây sẽ có quần áo màu xanh rằn ri, thuận tiện ghé trên nóc nhà nghe trộm cơ mật sẽ có màu nâu xám mái ngói...

Thừa Ảnh đứng ở một bên bảo hộ ba người Triệu Trăn, nhóm ám vệ người đông thế mạnh, lại chậm chạp không bắt được năm tên thích khách.

Triệu Trăn thường xuyên đứng vây xem Thử Miêu đánh nhau, tuy rằng võ công không tốt nhưng mắt nhìn không tệ, nhìn thân thủ của đám thích khách này, trong lòng đã năm chắc: "Biết Ngự miêu không ở đây, chuột cống cũng dám tới Khai Phong phủ nhảy nhót ~~"

Bao Chửng hắc mặt vung tay lên: "Bắt bọn chúng lại cho ta!"

Nha dịch nghe được tiếng Bao đại nhân triệu hồi, từ bốn phương tám hướng chạy ra trợ trận. Mọi người hợp lực bắt được năm tên thích khách, Triệu Trăn muốn lại gần xem một chút, lại bị Thừa Ảnh đã sớm có chuẩn bị kéo ra xa xa, chỉ cho bé nhìn, không cho tới gần.

Ám vệ trói đám thích khách thành bánh chưng, vì ngăn cho đám thích khách có khả năng tự sát, nha dịch sau khi bắt được thích khách liền lục soát khắp người chúng. Sờ sờ trên đầu tìm được một gói độc dược, mó mó trước ngực tìm được một miếng hộ tâm, lần mò tới eo phát hiện một đống ám khí, tới đùi...lột quần ra tìm được một thanh chủy thủ.

Triệu Trăn yên lặng bụm mặt — (*/ *) ai nha nha, ánh mắt bọn thích khách vừa thẹn vừa giận muốn chết nha

~Triệu Trăn đang nghĩ ngợi lung tung, đột nhiên bị Thừa Ảnh đẩy một cái. Triệu Trăn không phòng bị ngã ra sau, lăn lăn vài vòng ra xa, mơ mơ hồ hồ từ trên sàn đứng dậy, thì thấy Thừa Ảnh đang cùng một độc nhãn nam nhân đánh nhau. Chỗ Triệu Trăn đứng vừa rồi cắm vài cái ám khí có độc.

Phương thức chiến đấu của độc nhãn nam nhân cực kỳ âm hiểm.

Gã không ngừng ném ám khí ra công kích bất cứ ai xung quanh mình ngay cả đám bánh chưng đồng bọn vô pháp tránh né cũng không tha.

Độc nhãn nam nhân đột nhiên vẩy ra một đống bột phấn, Thừa Ảnh trốn tránh không kịp bị mờ mắt.

Triệu Trăn trợn tròn mắt — chẳng lẽ là phấn vôi trong truyền thuyết?!

Sau khi Thừa Ảnh không nhìn thấy, những người còn lại càng không phải là đối thủ của gã, thấy Triệu Trăn bị độc nhãn nam nhân bắt lấy, tất cả mọi người đều hô hào xông lên cứu giá. Độc nhãn nam nhân đem lưỡi kiếm lóe hàn quang kề trên cổ Triệu Trăn: "Tất cả không được nhúc nhích! Ai dám tiến lên một bước, ta sẽ làm thịt nó!"

Độc nhãn nam nhân quặp cổ Triệu Trăn: "Nói! Bảo bọn chúng lùi hết ra sau!"

Triệu Trăn cúi đầu không nói, độc nhãn nam nhân dùng lực túm tóc bé: "Dọa sợ rồi sao, mau hạ lệnh!"

Triệu Trăn bị ép ngẩng đầu, ánh mắt sáng trong chỉ thuộc về trẻ con lại khiến nhân tâm gã run lên.

Triệu Trăn cười càng khả ái: "Nếu đã tới đây thì đừng hòng đi."

Độc nhãn nam nhân vốn tự tin tràn đầy, lúc này lại có chút nôn nóng, gã triệt để bị nụ cười kia chọc giận, giơ kiếm định cắt mấy lọn tóc của Triệu Trăn hù họa, lại nghe thấy sau lưng có người dùng giọng điệu không chút phập phồng nói: "Nếu không buông tay ngươi chết chắc."

Độc nhãn nam nhân đột nhiên xoay người, phát hiện sau lưng không biết từ khi nào xuất hiện một thanh y nam nhân lạ hoắc?!

Ánh mắt thanh y nhân mơ màng, ngữ điệu không thay đổi lặp lại: "Nếu không buông tay, ngươi chết chắc."

Triệu Trăn nhìn thanh y nhân khẽ nghiêng đầu: "Sư công?" khuôn mặt này quả thật là Triển Thanh Phong, nhưng sao cứ cảm thấy khuôn mặt này ngốc ngốc manh là thế nào nhỉ? Chẳng lẽ, mấy ngày không gặp sư công đã bị người ngoài hành tinh xâm chiếm?

Độc nhãn nam nhân lặng lẽ lấy ra độc phấn, đang định chơi tiếp trò cũ, còn chưa đứng vững đã nghe thấy sau lưng truyền tới một tiếng hừ lạnh: "Buông tay."

Độc nhãn nam nhân mồ hôi lạnh chảy xuống, tâm nói: chẳng lẽ tình báo sai? Không phải nói Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều không có mặt ở Khai Phong phủ sao? Như thế nào lại xuất hiện hai cao thủ thế này?! Độc nhãn nam nhân đang suy nghĩ đối sách, bỗng cảm thấy toàn thân ngứa ngáy khó chịu không còn sức lực, ngay cả vũ khí cũng cầm không nổi!

Triệu Trăn nhẹ nhàng tránh thỏi khỏi kiềm chế của gã, quay đầu lại nhìn liền thấy lạnh cả người, có hai Triển Thanh Phong, mà người này khí chất cử chỉ càng giống sư công hơn người kia.

"Hai sư công?" Triệu Trăn nghiêng đầu nghĩ nghĩ, chỉ nghe sư công có một đệ đệ, hóa ra là huynh đệ sinh đôi.

Công Tôn kiểm tra mắt cho Thừa Ảnh, xác định không có trở ngại, mới đi tới trước mặt độc nhãn nam nhân đang đau đớn lăn lộn đầy đất.

Công Tôn hỏi Triệu Trăn: "Ngươi làm gì cũng đừng để gã chết?"

Bàn tay trắng trẻo mềm mại nhỏ nhắn của Triệu Trăn xòe ra, lòng bàn tay chính là cái nha châm có độc trong truyền thuyết.

Triệu Trăn cười tủm tỉm nói: "Gã không chết được, tội đả thương Thừa Ảnh nhà ta đừng mơ dùng cái chết để thoát tội."

Hết chương 51

52. Quyển 4 - Chương 52

Độc nhãn nam nhân không chỉ đánh lén đả thương Thừa Ảnh, mà bắt cóc, giật tóc Triệu Trăn! Độc nhãn nam nhân thành tâm thành ý tìm chết như thế, Triệu Trăn đành phải thành toàn cho gã, dùng nha châm độc tính không rõ hung hăng đâm một phát, khiến độc nhãn nam nhân trải nghiệm kích thích siêu cấp nhất lưu.

Ám vệ cùng nha dịch chỉ bị thương ngoài da, ngược lại năm tên thích khách lại bị thương thực nghiêm trọng.

Thừa Ảnh sắc mặt không tốt lắm, đoán chừng đã bị nội thương, đôi mắt sau khi dùng thuốc nước thanh tẩy đã không còn đáng ngại.

Bị thương nặng nhất là độc nhãn nam nhân, bị phẫn nộ ám vệ gắt gao trói trụ, từ bánh chưng thăng cấp thành bánh chưng bị ép lòi ruột còn bị nha dịch kéo vào trong nhà lao lột hết quần áo kiểm tra, phòng ngừa trên người gã lại giấu độc. Nộ cấp công tâm đau đớn khó chịu khiến độc nhãn nam nhân ngất lên ngất xuống vài lần, Công Tôn tiến lên bắt mạch: "Không phải độc trí mạng, đau đớn vài lần liền vô sự."

Triệu Trăn gật đầu: "Ta cũng đoán vậy, cây độc châm này dùng để hại ta, đối phương sẽ không để ta ngỏm dễ dàng."

Bao Chửng chưa từng gặp Triển Thanh Phong, Công Tôn giới thiệu hai người với nhau, Triệu Trăn đối với Triển Thanh Mang càng thấy có hứng thú hơn.

Triển gia huynh đệ có khuôn mặt giống hệt nhau, nhưng sao có thể tiến hóa thành hai tính cách hoàn toàn bất đồng? một mặt than bất cẩu ngôn tiếu lạnh lùng đát, một mặt than thuộc tính không rõ mơ màng đát? Khi Triển Thanh Mang đứng im không nói vô cùng dọa người, đáng tiếc vừa mở miệng ra, mộng khí phả thẳng mặt mà tới!

Triển Thanh Mang vừa vào phòng liền chăm chú nhìn Triệu Trăn, hai tay nâng Triệu Trăn lên cao, mặt than khí sắc hồng nhuận, hai mắt lóe ánh sáng kinh hỉ hắn nhìn Triệu Trăn tựa như khoa học gia phát hiện tiểu hành tinh mới, miệng thì thào lẩm bẩm: "Thần kỳ, thần kỳ."

Triệu Trăn có chút rối rắm, sư phó thúc thúc đang nói gì vậy?

Triển Thanh Phong đi tới vỗ vai đệ đệ: "Thanh Mang không được hồ nháo."

Triển Thanh Mang tựa như phát hiện bảo tàng muốn khoe với ca ca, đưa Triệu Trăn tới trước mặt anh trai reo lên: "Ca ca nhìn này, tiểu hài tử thật thần kỳ, tiểu hài tử giống người lớn, trên đời chỉ có một, là thay đổi, là kì tích, là chuyển cơ không nên tồn tại."

Triển Thanh Mang nói chuyện ngữ điệu không chút phập phồng, cho dù ánh mắt thực kích động nhưng vẫn khô cằn vững vàng tự thuật.

Mấy câu nói đó câu trước không khớp câu sau, ngay cả Triển Thanh Phong cùng tất cả mọi người đều nghe không hiểu, cố tình Triệu Trăn lại nghe hiểu! ý Triển Thanh Mang chính là — bé là người xuyên việt thần kì, linh hồn người lớn trong thể xác trẻ con, bé là kì tích hiếm có trên đời, là chuyển cơ không nên tồn tại.

Triển Thanh Phong đã sớm quen đệ đệ hồ ngôn loạn ngữ, lúc trước khi Triển Chiêu được sinh ra, đệ đệ ôm Triển Chiêu chưa đầy tuổi nói: "Đứa nhỏ một đời nhấp nhô, trung nghĩa lưỡng nan toàn, có một ngày sẽ ân hận suốt đời vì mất đi người yêu." Lúc ấy phu nhân nhà mình tức giận suốt một tháng không cho hắn sắc mặt hòa nhã.

Triển Thanh Phong vừa nghĩ tới đây, lại thấy Triển Thanh Mang cẩn thận để Triệu Trăn xuống, miệng cằn nhằn: "Tốt, tốt, quá tốt, Chiêu Chiêu không cần trung nghĩa khó khăn, Chiêu Chiêu không cần đau khổ vì mất người yêu, cải biến, cải biến, chuyển cơ tới đây, vận mệnh cải biến."

Triển Thanh Phong trong lòng khẽ động một cái, tựa hồ có gì đó sống động như thật, đột nhiên lòng bàn tay ấm áp, Triệu Trăn kéo ông cười tủm tỉm nói: "Sư công, sao ngài lại tới đây, sư phụ cùng Bạch đại ca tới Hãm Không đảo rồi, phải một thời gian nữa mới có thể trở về."

Bị Triệu Trăn ngắt lời, suy nghĩ vừa lóe lên trong đầu Triển Thanh Phong đã sớm ném đi đâu mất, hồi đáp: "Bởi vì thư."

Triển Thanh Phong là người ít lời, thực khó cho Triệu Trăn có thể hiểu hết ý trong lời ông: "Ngài đọc thư ta viết cho tổ mẫu?" sau khi Triệu Trăn hồi kinh liền viết thư báo bình an, thuận miệng nói chuyện phật sống Đông Giao, không ngờ chuyện này kinh động tới Triển Thanh Phong.

Triển Thanh Phong gật đầu: "Kia không phải phật sống, là họa phật, những gì hại người không thể lưu."

Bạch Cốc thường xuyên ru rú trong nhà, không thể so với Triển Thanh Phong địa vị cao, tai mắt khắp nơi, Triển Thanh Phong càng hiểu họa phật hơn Bạch Cốc, chỉ là hắn tiếc lời, những chuyện cần nói đều giao hết cho phu xe. Phu xe đại khái hơn ba mươi tuổi, không kiêu ngạo không siểm nịnh cảm giác rất có lai lịch. Phu xe kể lai lịch của họa phật xong mới nói cho mọi người: "Trước khi vào thành lão gia đã tới Đông Giao xem qua, nói bức họa phật kia là thật, yêu tăng là giả."

"Họa phật vốn là tín ngưỡng tôn giáo của một bộ lạc nhỏ ngoại vực, năm đó yêu tăng bị hai nước Tây Hạ và Liêu liên kết xui khiến, từ Tây Vực tiến vào Trung Nguyên truyền đạo, yêu tăng thủ đoạn tàn nhẫn dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, giúp người thực hiện nguyện vọng sau đó giết người lấy mạng, dân chúng bần hàn tử thương vô số. Lúc ấy giang hồ cùng quan trường đều chung một mối thù, đại bộ phận yêu tăng đều bị diệt trừ, chỉ còn sót lại vài tên sau khi trốn vào sa mạc liền hoàn toàn biến mất."

Bao Chửng lên tiếng: "Vô luận là thật là giả, nhưng họa phật sẽ không tự dưng xuất hiện, tất có người lửa cháy đổ thêm dầu."

Công Tôn nghi hoặc: "Mục đích là gì? Vì muốn gây rối hay là vì tiền?"

Điều Bao Chửng quan tâm nhất chính là dân chúng, quay đầu hỏi Triệu Trăn: "Phương pháp Hoàng thượng vừa mới nói..."

Triệu Trăn sờ sờ cằm: "Thời gian chuẩn bị có chút dài, mà trò vui kia uy lực hữu hạn, nơi này hẳn không thể cảm giác được."

Mọi người hai mặt nhìn nhau, Triệu Trăn nâng chén trà lên đang định nhấp một ngụm, đột nhiên nghe thấy phía đông ầm ầm vang lên như tiếng sét đánh, nước trà trong chén khẽ lay động, mặt đất tựa hồ bắt đầu rung chuyển. Tất cả mọi người bị dọa nhảy dựng, Bao Chửng còn tưởng là động đất, trong lòng chợt lóe

đủ loại ý niệm không tốt, lại nghe Triệu Trăn cao hứng phấn chấn nói: "Thành công! Xem ra địa lôi uy lực cũng không tệ lắm!"

Công Tôn có chút mờ mịt: "Địa lôi gì, không phải địa chấn sao?"

Triệu Trăn nói: "Là vũ khí mới nghiên cứu chế tạo ra, đáng tiếc uy lực hữu hạn, hiệu quả cũng không ổn định."

Triển Thanh Phong đối với vũ khí có hiểu biết nhất định, nhưng chưa từng nghe nói tới địa lôi, khó được khi nổi lên hưng trí.

Triệu Trăn tiếp tục: "Địa lôi là chất nổ được chôn dưới lòng đất, vốn định làm kính hoạt nổ từ xa, đáng tiếc điều kiện có hạn chưa thể thành công. Ta đã sai người chôn mấy chục quả địa lôi quanh cái chùa đó, liên tục cho nổ tựa như động đất, chỉ là phạm vi nhỏ hơn rất nhiều."

Triệu Trăn nhướn mày tinh nghịch: "Bọn chúng dám dùng tín ngưỡng dân chúng để hại ta, ta liền dùng trời phạt đối phó bọn chúng, hiện ở trên đường chắc đã truyền ra tin đồn: Phật sống tiết lộ thiên cơ bị trời phạt hoặc phật sống là điềm xấu đưa tới tai họa gì gì đó…"

Bao Chửng cả kinh: "Chùa sập bị thương nhiều người thì làm sao?!"

Triệu Trăn sờ sờ mũi có chút xấu hổ: "Địa lôi còn đang trong giai đoạn thử nghiệm, uy lực của hỏa dược phi thường nhỏ, nhiều lắm là chấn động vài cái. Ta đã sai bọn họ chôn sâu một chút, chỉ có thể nổ tung tầng đất mà thôi. Ngoại trừ ta đặc biệt yêu cầu cho nổ tung tượng phật ra thì các phòng ốc xung quanh chỉ bị sụt lún một chút."

Bao Chửng lúc này mới khẽ thả lỏng, sau khi thả lỏng lại rơi vào một trận trầm mặc.

— loại phương pháp này mà cũng có thể nghĩ ra được, nên nói Hoàng thượng là cơ trí hay là âm hiểm đây?

Triệu Trăn nghiêm mặt nói: "Đông Giao vô duyên vô cớ phát sinh địa chấn, cố tình chỉ có chùa phật sống bị tổn hại nặng nề, này rõ ràng là trời phạt! Trẫm đã phái binh giới nghiêm quanh Đông Giao, Bao đại nhân thân là Phủ doãn Khai Phong phủ không thể chối bỏ trách nhiệm, trẫm phải hồi cung triệu tập đại thần nghị sự, không quấy rầy nữa."

Triệu Trăn ảm đạm hao tổn tinh thần bi thiết nói: "Cũng không biết dân chúng có bị thương vong gì không…"

Khóe miệng mọi người giật a giật: ha ha, ngươi đoán xem.

Triệu Trăn lộ ra biểu tình như ngày tận thế, giậm chân nói: "Ô hô, trẫm đau xót quá!"

Giờ khắc này, mọi người nhìn mặt Triệu Trăn lúc chỉ muốn ha hả cười văng nước miếng, liền chạy tới ôm bé hôn hai cái!

Âm hiểm! Quá âm hiểm! Âm hiểm hay lắm!

****

Lại nói Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sau khi nhận được thư, cũng không tiếp tục du ngoạn nữa, suốt đêm kiên trì chạy một mạch về Khai Phong phủ.

Thế nhưng thế sự thường không như ý muốn. Lúc không vội lên đường, cứ chậm rì rì bò ra đường thì chả có chuyện gì phát sinh; nhưng đến khi sốt ruột muốn chết, ra roi thúc ngựa chạy đi thì tình trạng chất chồng. Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường từ Tùng Giang phủ rời đi, đi không được bao xa, đã năm lần bảy lượt thấy chuyện bất bình hăng hái ra tay giúp đỡ, đến trì độn như Triển Chiêu cũng phát hiện có vấn đề.

Hai người dừng lại nghỉ ngơi ven đường, Bạch Ngọc Đường lên tiếng: "Khẳng định có người cố ý ngáng chân chúng ta."

Triển Chiêu cũng bất đắc dĩ: "Biết là thế nhưng trên đường gặp chuyện, bọn họ cũng chỉ là người vô tội thân rơi hiểm cảnh, chỉ là muốn kéo dài thời gian của hai ta mà thôi. Như chuyện sơn tặc tập kích thôn làng sáng nay, nếu chúng ta đều mặc kệ, vậy thôn dân kia chết chắc."

Bạch Ngọc Đường chán nản: “Dù sao cũng phải nghĩ cách, không thể cứ bị dắt mũi như thế được.”

Triển Chiêu vỗ vai hắn: “Có một phương pháp.”

“Cái gì?”

Triển Chiêu vươn ra hai ngón tay: “Hai ta chia làm hai hướng, ngươi phóng ngựa chạy về Khai Phong phủ trước, ta ở lại giải quyết hậu quả.”

Nếu phải cùng Triển Chiêu tách ra, Bạch Ngọc Đường càng chán hơn, nhưng Ngũ gia chung quy vẫn vì đại cục: “Vẫn là ngươi hồi Khai Phong phủ trước đi, ta lưu lại giải quyết hậu quả cho.”

Triển Chiêu lắc lắc ngón tay: “Quản nhàn sự ta tương đối sở trường, ngươi ngoan một chút, hồi Khai Phong phủ đừng giận dỗi với Triệu Trăn, nhớ nghe lời Bao đại nhân.”

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười: “Miêu nhi, ngươi trì độn như vậy, không có ta cẩn thận bị người ta bán đi.”

Triển Chiêu khóe miệng giật a giật: “Ngươi mới trì độn, cả nhà ngươi đều trì độn!”

Bạch Ngọc Đường vừa định cãi lại, liền nghe thấy phía sau vang lên một tiếng hắt xì dữ dội — “Hắt Xì !!!!”

Hai người đồng thời quay đầu lại, chỉ thấy Bạch Cốc dùng khăn tay tinh xảo chà chà mũi, hồn nhiên nói: “Ta mới không trì độn.”

(_) cả nhà Bạch Ngọc Đường chỉ còn mỗi vị này thôi, tuy rằng Bạch Ngọc Đường đánh chết cũng không thừa nhận.

Bạch Cốc tùy tay vứt bỏ khăn tay: “Hai đứa đều đi trước đi, phụ thân lưu lại xử lý.”

Bạch Ngọc Đường rõ ràng không chút tín nhiệm: “Ngươi được không?”

Bạch Cốc nhướn mày cười: “Như thế nào không được, thấy việc nghĩa hăng hái làm, trừ bạo an dân, phụ thân năm đó đều đã làm qua.”

Triển Chiêu nhỏ giọng hỏi Bạch Ngọc Đường: “Không phải ngươi nói, bá phụ làm sơn tặc, phi tặc, trộm mộ lập nghiệp sao?”

Bạch Ngọc Đường nhún nhún vai: “Ta đoán vậy, chứ làm gì có lương dân nhà nào có núi vàng vúi bạc chất đống thế không, làm gì có lương dân nào có nhà không ở cứ nhất quyết ở trong huyệt động?”

Bạch Cốc ưu nhã tươi cười có chút vặn vẹo: “Hùng hài tử, ngươi cố ý chọc tức ta?!”

Bạch Ngọc Đường nhướn mày: “Đừng gọi ta là hùng hài tử, thỏ tể tử (thằng ranh con), nếu không ông sẽ là lão hùng, lão thỏ tử.”

Bạch Cốc tức giận tới đau răng, Bạch Ngọc Đường nhảy lên bạch mã không thèm quay đầu lại một mạch chạy đi. Triển Chiêu cảm thấy, thảm kịch phụ tử nội đấu trước mắt này vẫn cần mình hiện thân. Triển Chiêu an ủi Bạch Cốc: “Chớ giận, chớ giận, hùng hài tử không phải do lão hùng sinh ra sao, thỏ tể tử cũng phải gọi lão thỏ tử là cha nha.”

Bạch Cốc sửng sốt, Ngọc Đường đây là đã nhận cha?

Ha ha ha, Ngọc Đường nhà ta giận dỗi thực manh manh đát

~Mặc kệ là thật tâm hay giả dối, Bạch Cốc tâm tình u buồn bỗng chốc bừng sáng, trên mặt tươi cười càng thêm chân thành. Cả người từ trạng thái tự tiếu phi tiếu thập phần gợi đòn quá độ lên thành tâm tình sung sướng tươi cười như hoa Triển Chiêu thương xuyên nhìn thấy Bạch Ngọc Đường tươi cười như vậy, lại chưa từng thấy Bạch Cốc cười thế bao giờ.

Bạch Cốc vỗ vỗ vai Triển Chiêu: “Đi nhanh đi, ta nghe nói cha con cũng đã vào kinh rồi.”

“Thật không?!” Triển Chiêu trong lòng nhất thời hớn hở, cước bộ cũng trở nên nhẹ nhàng hơn nhiều.

Đợi tới khi Triển Chiêu cưỡi ngựa đi xa, bốn phía không còn một ai, Bạch Cốc một mình thưởng thức cảm xúc khoái trá vừa xa lạ vừa quen thuộc, ánh mắt có chút cô đơn.

Đã bao nhiêu năm, đeo mặt nạ giả cười, cũng dần quên mất thật tâm cười vui là thế nào.

Hết chương 52

53. Quyển 4 - Chương 53

Nghe nói trưa nay Triển Chiêu sẽ trở về, Triệu Trăn sáng sớm tâm tình vui sướng

~Lâm triều theo thường lệ là chiến trường của đám văn thần, chủ đề trung tâm quay quanh chuyện động đất quỷ dị trong chùa phật sống, mười mấy văn thần hùng biện thao thao bất tuyệt trích dẫn sách sử điển tích, từ Tần hoàng Hán Vũ cho tới khai quốc hoàng đế, tư tưởng cốt yếu là: địa chấn là điềm báo chẳng lành, phật sống là vật bất thường, chùa phật sống bẩn thỉu phải bị phá bỏ!

Trước khi mọi chuyện phát sinh, Triệu Trăn đã sớm bày tỏ thái độ của mình đối với chuyện phật sống này. Có lý do trời phạt tốt như vậy đưa tới cửa, ai nấy cũng sẽ không khiến Triệu Trăn ngột ngạt, đám văn thần phát huy kỹ năng sở trường: tường đổ mọi người cùng đẩy, đẩy ngã còn ném thêm vài cục đá, bỏ đá xuống giếng hung hăng đập bể, triệt để đem phật sống gì đó đánh rớt trần ai.

Sau khi hạ triều, Triệu Trăn đi thăm Thái hậu vẫn thường xuyên ăn chay niệm phật, vừa vặn gặp gỡ cấm cung trong nhà Huệ Quốc công chúa.

Huệ Quốc công chúa từ khi Lâm Lang chết đi, vẫn ở lại trong cung bồi Thái hậu ăn chay niệm phật, nàng biết thân phận mình mẫn cảm, cả ngày chỉ biết trốn trong phật đường né thị phi, có khi chép kinh lễ phật, có khi thêu hoa đọc sách, rảnh rỗi còn trồng một vườn hoa tranh kỳ khoe sắc, ngày qua ngày so với Triệu Trăn còn thư thái hơn.

Nghẹn khuất sống nửa đời người, Huệ Quốc công chúa cuối cùng mới học được phải tự thương lấy bản thân mình.

Triệu Trăn rất thưởng thức những người tự mình biết mình, nên đối với Huệ Quốc công chúa thập phần ưu đãi, Quách Hòe và Lưu hoàng hậu thù mới hận cũ đều không liên lụy tới nàng.

Hai người gặp nhau tại chỗ Thái hậu, Triệu Trăn đột nhiên nghĩ tới — Lưu hoàng hậu cấu kết Lâm Lang cấu kết Tương Dương vương, chuyện này Huệ Quốc công chúa có biết không nhỉ?

Nghe nói Lưu hoàng hậu cùng Tương Dương vương cấu kết, Huệ Quốc công chúa phản ứng đầu tiên là không tin: "Ta nghe đại cung nữ bên cạnh mẫu thân nói, mẫu thân cùng Tương Dương vương thúc thủy hỏa bất dung, có một lần cung yến, Tương Dương vương thúc trở mặt phất tay áo bỏ đi, con nói cả đời không bao giờ qua lại với mẫu thân nữa mà."

Chuyện này, Thái hậu càng biết rõ hơn.

"Khi đó, tiên hoàng còn chưa đăng cơ, Hoàng hậu chỉ là Thái tử phi, Tương Dương vương là hoàng tử nhỏ tuổi nhất, có quan hệ huynh đệ với tiên hoàng, quan hệ thúc tẩu (em chồng chị dâu) với Lưu hoàng hậu cũng thực hòa hợp. Khi đó Tương Dương vương thường xuyên tới phủ cọ cơm, ai cũng không ngờ chỉ vì một nữ nhân mà lại đoạn tuyệt như vậy."

"Vì một nữ nhân?" Triệu Trăn cùng Huệ Quốc công chúa đều nổi lên tò mò.

Thái hậu cười nhớ lại: "Là Tương Dương vương coi trọng một phụ nữ đã có chồng, vì nàng quyết không cưới vợ sinh con tới thần hồn điên đảo, trong mắt hoàng hậu xưa nay không vướng một hạt cát, thập phần không ưa nhìn Tương Dương vương vướng vào mối tình thắm thiết bi lụy như vậy, liền đâm chọc hắn vài câu niên thiếu khinh cuồng tự cho là phong lưu, ta còn nhớ rõ Lưu hoàng hậu năm đó nói với Tương Dương vương rằng — ngươi có bản lĩnh thì thủ thân một đời không cưới hỏi xem, ở Hoàng Tuyền gặp lại ta liền khen ngươi một tiếng tình thâm! Nếu không thể thì sớm dứt bỏ, mấy năm này coi như sống uổng tháng ngày, vài năm sau nghĩ lại đó chỉ là trò đùa."

Nhắc tới chuyện cũ, Thái hậu cũng có chút cảm khái: "Lưu hoàng hậu hồi trẻ tính cách mạnh mẽ, nói chuyện sắc như dao, Tương Dương vương từ nhỏ sống trong nhung lụa nào đã nghe lời thật nghịch tai, nhất thời tức giận liền phất tay áo bỏ đi, còn nói cả đời này không bao giờ qua lại với nhau nữa. Sau này Tiên

hoàng đăng cơ, Tương Dương vương ly khai Biện Kinh hai mươi năm chưa từng quay lại, quả nhiên là cả đời không qua lại với nhau."

Triệu Trăn nghe thú vị: "Tương Dương vương coi trọng ai mà có thể khiến hắn hai mươi năm không cưới thê, xem ra thực sự là chân ái."

Thái hậu lắc đầu nói: "Tương Dương vương chưa bao giờ nhắc tới tên nữ tử kia, mọi người suy đoán là một mệnh phụ họ Lưu, Lưu thị tuổi trẻ mỹ mạo tài hoa hơn người lúc ấy còn nổi danh là đại tài nữ, cuối cùng nàng không chịu nhàn ngôn toái ngữ đã thắt cổ tự sát…"

Huệ Quốc công chúa đường tình gập ghềnh, sau vài lần thay đổi đã sớm không còn tin vào tình yêu nam nữ. Khóe miệng nàng tươi cười lãnh đạm: "Tương Dương vương thúc không thê không tự không hẳn là vì Lưu thị nữ tử, vì nếu yêu một người như thế sao có thể nhẫn tâm hại người ta đến bước như vậy!"

Triệu Trăn trong lòng cân nhắc, chẳng lẽ Lưu hoàng hậu biết người trong tâm Tương Dương vương là ai mà dùng người nọ bức bách Tương Dương vương dốc núi tương trợ?

****

Không thịt không ngon, Triệu Trăn tự nhiên sẽ không ngoan ngoãn ăn chay, sau khi hỏi thăm chuyện bát quái xong, thừa dịp thức ăn chay còn chưa được bưng lên, liền như lửa nóng đốt mông đứng dậy, kiếm cớ thập phần cao thượng: "Thừa Ảnh thụ thương vì cứu trẫm, trong lòng trẫm bất an, trước khi dùng bữa không tới thăm một lần tựu nuốt không trôi!"

Thế là, nuốt không trôi Triệu Tiểu Trăn và bệnh nhân Thừa Ảnh cùng nhau dùng ngọ thiện, thậm chí còn khi dễ bệnh nhân đang thụ thương gỡ xương cá cho mình.

Triệu Trăn sau khi ăn uống no đủ, lương tâm đại phát, vung đũa gắp đồ ăn cho bệnh nhân, Thừa Ảnh thập phần kinh ngạc — chủ nhân biết ta thích ăn đậu hủ?

Thừa Ảnh dùng khóe mắt trộm liếc Triệu Trăn một cái, một bữa cơm ăn xong lần nữa xác định — chủ nhân thực sự biết ta thích ăn đậu hủ!

Thừa Ảnh cúi đầu bới cơm, trong lòng ôm tim cảm động lăn qua lăn lại.

Triệu Trăn sớm biết Thừa Ảnh thích ăn đậu hủ, ai bảo Thừa Ảnh mỗi lần nhìn thấy đậu hủ hai mắt đều tỏa sáng đâu.

Chỉ cần trên bàn có đậu hủ, Thừa Ảnh ngoài mặt tỏ ra không thèm để ý nhưng ánh mắt vẫn luôn ngắm nhìn đĩa đậu hủ, cho hắn một bàn toàn hành lá trộn đậu hủ, hắn có thể ăn ba bát cơm lớn, ngốc tử cũng nhìn ra Thừa Ảnh thích ăn đậu hủ, chỉ có Thừa Ảnh tự cho là đã che dấu tốt.

( )

Buổi chiều Triển Chiêu mới có thể tới nơi, sau khi ăn trưa Triệu Trăn liền đứng ngồi không yên, Thừa Ảnh bất đắc dĩ: "Hoàng thượng không bằng chúng ta tới Khai Phong phủ đợi."

Triệu Trăn sờ sờ mũi, dùng tấu chương che mặt giả như không có việc gì nói: "Đợi cái gì?"

Trừ Triển Chiêu ra còn ai nữa sao? Thừa Ảnh trong lòng châm biếm, chỉ nhìn Triệu Trăn không nói chuyện.

Triệu Trăn nhìn trời: "Gần đây tình hình có chút căng thẳng, tùy tiện chạy ra ngoài rất nguy hiểm."

Thừa Ảnh vẫn chỉ nhìn bé không nói chuyện, ý tứ thực rõ rệt — có ta bảo hộ người còn không đủ sao?

Triệu Trăn giật giật lỗ tai: "Ngươi không phải đang bị thương sao, hôm qua ta nằm trên giường suy nghĩ thật lâu, gần đây nên hạn chế chạy loạn."

Thừa Ảnh nhíu mày: "Người không phải vừa dính đầu vào gối liền ngủ luôn sao?!" nào có thời gian thật lâu cho người suy nghĩ?

Triệu Trăn đúng tình hợp lý nói: "Khoảng thời gian ta chậm rãi nằm xuống chưa chạm vào gối đầu rất dài đó, có biết không?!"

Phúc Tuyền vui mừng nói: "Hoàng thượng thật hiểu chuyện!"

Thừa Ảnh nhìn Phúc Tuyền — ngươi chột dạ?

Gần đây thức ăn không tệ, Phúc Tuyền lại béo thêm hai vòng, cái bụng tròn xoe, cái má phúng phính cười càng giống Phật Di Lặc.

****

Thừa Ảnh chỉ cảm thấy chua xót trào lên, còn Bạch Ngọc Đường thì quả thực muốn dìm chết chính mình trong vại dấm chua rồi.

Triển Chiêu sau khi bái kiến phụ thân, thúc thúc cùng Bao đại nhân lập tức nghe nói tới chuyện Triệu Trăn bị người khi dễ, nghĩ tới Triệu Trăn không dám ra khỏi cung, chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi xổm trong cung đợi, Triển Chiêu não bổ vô số hình ảnh tiểu đồ đệ trông mòn con mắt đáng thương vô hạn, Ngự Miêu đại đại thực sinh khí, hậu quả thực nghiêm trọng!

Miêu gia chỉ nuôi một con Cẩm Mao Thử! Mới rời đi vài ngày mà đám dã thử đã dám tới ổ mèo giễu võ giương oai!

Triển Chiêu ngại Bạch Ngọc Đường tắm rửa quá chậm, một mình mang theo bao lớn lễ vật tiến cung thăm Triệu Trăn. Đợi tới khi Bạch Ngũ gia tắm rửa xong đi ra, thần thanh khí sảng lại phát hiện Triêu Miêu Miêu không thấy đâu… Loại cảm giác dấm chua bốc lên nồng nặc đã không còn chỉ dùng hai từ tức ngực là có thể hình dung.

Ngũ gia chỉ có thể tự an ủi chính mình — là một nam nhân thành thục ổn trọng, không cần cùng một tiểu thí hài tranh thủ tình cảm!

Bên kia hai thầy trò đang hoan nhạc hỉ địa gặp lại, Triển Chiêu ôm Triệu Trăn nhu a nhu, thật vất vả mới đem ôm yếu tiểu đồ đệ dưỡng thành trắng nõn tiểu bao tử, mới vài ngày không gặp đã ỉu xìu đát, Triển Chiêu lại ghi hận tên độc thủ sau màn thêm một món nợ, khi nào tìm dịp thanh toán hết thảy!

Triệu Trăn cũng cao hứng, trước kia Triển Chiêu ở Khai Phong phủ, mỗi ngày nhiệm vụ chính là đi dạo phố vui chơi giải trí, ngẫu nhiên có án thì tra, nhưng thực thanh nhàn không quá trọng yếu. Triển Chiêu rời đi mới hiểu được, có cao thủ tọa trấn Khai Phong phủ chính là một loại vũ lực uy hiếp. Tỷ như thời hiện đại, các cường quốc sôi nổi tranh nhau nghiên cứu chế tạo vũ khí mới, không có việc gì làm liền đi diễn tập quân sự, đó cũng là một loại vũ lực uy hiếp.

Triển Chiêu xoa nắn Triệu Trăn: “Bao đại nhân nói bên ngoài nguy hiểm, không cho ta mang ngươi ra khỏi cung, ngươi cố nhịn mấy bữa, đợi Bạch bá phụ và chúng quỷ tới, ta tới Lâm Giang lâu đặt mấy bàn làm tiệc đón gió. Chố Lý Giai Hào an toàn, có thể dẫn ngươi tới cọ cơm.”

Trừ Bạch Cốc ra còn có hai mươi bốn chỉ quỷ đi theo, bàn tiệc không đủ, đoán chừng Khai Phong phủ cũng không có chỗ nào tiếp được nhiều người như thế.

Triệu Trăn sửng sốt: “Bạch bá phụ?”

Triển Chiêu lúc này mới nghĩ ra, Triệu Trăn còn chưa biết chuyện Bạch Cốc, Triển Chiêu tỉnh lược chuyện năm đó gả đi, kể lại đại khái thân thế của Bạch Ngọc Đường cho Triệu Trăn nghe. Kỳ thật chính Triển Chiêu cũng mơ hồ không rõ lắm, hắn chỉ biết Bạch Cốc và Bạch Ngọc Đường là cha con, còn lại hoàn toàn không biết gì cả.

Triệu Trăn nghe vậy ngạc nhiên: “Cha con hai người họ nhìn giống huynh đệ song bào thai?” Này không khoa học!

Triển Chiêu nghĩ nghĩ, tổng kết lại: “Tiểu Bạch tương đối ngoan, bá phụ có chút quái, ngoại hình giống hệt nhau, tính cách lại hoàn toàn không giống.”

Hai người đang buôn chuyện bát quái, liền nghe Phúc Tuyền phía sau lẩm bẩm nói: “Hóa ra là Bạch Cốc, không phải là Bạch Cốt…”

Triển Chiêu sửng sốt, Triệu Trăn cũng có chút kích động: “Ngươi biết à? Chẳng lẽ tổ tiên ta và tổ tiên Bạch đại ca có huyết hải thâm cừu? Một xô máu cún như vậy, một xô ý tưởng kịch bản kém cỏi như vậy quả thực tồi tệ!” →_→ yah, ánh mắt hưng trí bừng bừng như vậy, cho dù có tồi tệ cũng là đại trượng phu?

Triển Chiêu, Thừa Ảnh và Phúc Tuyền đồng thời đỡ trán: nói kỳ quái cái gì vậy, tuy rằng không hiểu tồi tệ là cái gì, nhưng cảm giác rất lợi hại.

Triệu Trăn não bổ một vở kịch luân lý trăm ngàn yêu hận đan xen, Phúc Tuyền vội vàng giải thích: "Không phải như vậy!"

Triển Chiêu chờ Phúc Tuyền nói tiếp, Phúc Tuyền lại đột nhiên ngậm miệng không nói.

Phúc Tuyền muốn nói tự nhiên sẽ không gạt Triệu Trăn, phàm không phải gạt Triệu Trăn tất nhiên là muốn gạt Triển Chiêu.

Triệu Trăn nhướn mày: "Có chuyện nói thẳng, không cần giấu diếm."

Phúc Tuyền biểu tình có chút rối rắm, Triển Chiêu chọc chọc Triệu Trăn: "Thôi, đừng khó dễ hắn."

Triển Chiêu thẳng thắn vô tư như vậy, Triệu Trăn cũng khó mà nói được cái gì.

****

Bạch Ngọc Đường viết thư báo bình an cho Hãm Không đảo, viết thư xong như bình thường đem tới cửa hiệu của Hãm Không đảo đặt ở kinh thành, nhờ hỏa kế chuyển giúp. Trên đường trở về, Bạch Ngọc Đường theo thói quen mua đồ ăn uy mèo, khi mua bánh bao đậu, đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc…

Bạch Ngọc Đường trí nhớ rất tốt, dù chỉ là nhìn thoáng qua, hắn cũng nhận ra người nọ là Mạnh Kha từng gặp ở Thường Châu phủ.

Mạnh Kha từng bị Triệu Trăn nói trúng tim đen đánh giá "không có hảo ý", Bạch Ngọc Đường trong lòng càng cảnh giác, lặng lẽ đuổi kịp cước bộ Mạnh Kha vội vàng.

Mạnh Kha bảy rẽ tám ngoặt đi vào một con hẻm nhỏ tiêu điều rách rưới, Bạch Ngọc Đường nhớ rõ Triển Chiêu từng nói qua, nơi này là nơi thế lực hắc đạo trong Khai Phong phủ thường xuyên tụ tập, bên trong phi thường nguy hiểm, quan phủ cùng bạch đạo dưới tình huống chưa được phép, tuyệt – đối – không – được – đặt – chân – tới.

Khi Triển Chiêu nói tuyệt đối không thể biểu tình vô cùng nghiêm túc, Bạch Ngọc Đường đứng tại chỗ phân vân một lát, cuối cùng lựa chọn xoay người rời đi.

Bạch Ngọc Đường mới đi không bao lâu, Mạnh Kha từ bên trong con hẻm đi ra: "Thất bại trong gang tấc a, Bạch Ngọc Đường cư nhiên không tiến vào!"

Vừa rồi bên trong con hẻm an tĩnh, rầm rập chạy ra hơn hai mươi mấy nam nhân giả trang dân thường, trong tay đám nam nhân đó cầm đủ thứ vũ khí, trừ đao kiếm thường dùng ra, còn có người cầm dây thừng, lưới đồng, ám khí, bẫy… xem ra là muốn bắt sống Bạch Ngọc Đường.

Trong đó có tên cười lạnh một tiếng, cười nhạo Mạnh Kha: "Không phải ngươi nói tuyệt đối không có kẽ hở sao, hiện tại thì thế nào?!"

Mạnh Kha tươi cười sang sảng: "Thất sách thất sách, xem nhẹ Bạch Ngọc Đường cẩn thận rồi, lần sau đem mọt sách Công Tôn Sách dẫn tới đây."

Hết chương 53

54. Quyển 4 - Chương 54

Công Tôn là người bận rộn nhất Khai Phong phủ, nói về cường độ công việc thì ngay cả Bao Chửng so ra vẫn kém hắn.

Công Tôn quản tất cả sự vụ lớn nhỏ trong Khai Phong phủ, khai đường thẩm án Công Tôn là sư gia; tra án khám nghiệm tử thi Công Tôn là pháp y; trị bệnh cứu người Công Tôn là thần y; gặp phải nan đề khó giải Công Tôn là baidu… tiểu trợ thủ đa zi năng lấy một phần tiền lương làm mấy phần công tác, cần cù chăm chỉ siêu cấp đáng giá!

Khụ khụ, trở lại chuyện chính.

Trừ người tới cửa cầu chữa bệnh, Công Tôn thường xuyên từ thiện chữa bệnh miễn phí, có đôi khi thấy nhà bệnh nhân quá nghèo, hắn còn tự bỏ tiền túi ra mua thuốc cho người ta.

Vì sao thờ phụng Phật sống đều là phú thương? Bởi vì trong lòng dân chúng Khai Phong phủ, có oan tình tìm thanh liêm chính nghĩa Đại Thanh Thiên Bao Chửng, bị khi dễ tìm trừ bạo giúp yếu nam hiệp Triển Chiêu, mắc bệnh nan y tìm cứu khổ cứu nạn thần y Công Tôn, Khai Phong phủ so với Phật sống gì đó còn đáng tin hơn nhiều

~Hôm nay lại là một ngày chữa bệnh từ thiện, bình thường đều ngồi chuẩn bệnh từ sáng tới đêm khuya, hôm nay Công Tôn hiếm khi lại rời khỏi vị trí sớm như vậy.

Đại nương đến xem bệnh kỳ quái nói: "Tiên sinh muốn đi đâu?"

Công Tôn cười nói: "Triển Chiêu hôm nay trở về."

Mọi người nghe tin Triển Chiêu trở về đều thấy vui vẻ: "Triển đại nhân đi vài ngày cuối cùng cũng đã trở lại." Một ông cụ từ trong giỏi xách lấy ra vài quả lựu chín mọng: "Triển đại nhân trước khi đi còn lải nhải nhắc quả lựu mãi, khi đó lựu chưa ngọt, lão kêu ngài ấy đừng mưa, nay lựu đảm bảo ngọt vô cùng!"

Công Tôn cười tiếp nhận mấy trái lựu, vừa định bỏ tiền thì ông cụ ngăn lại: "Tiên sinh, ngài đang trách tôi sao?!"

Công Tôn đưa tiền ông cụ không nhận, đành nhận lấy mấy trái lựu, ngày mai bảo Triển Chiêu nghĩ cách trả lại tiền.

Cáo biệt dân chúng nhiệt tình, Công Tôn xách theo hòm thuốc rời đi, đi không bao xa liền nghe thấy phía sau có tiếng hô to — "Tiên sinh! Công Tôn tiên sinh!" chỉ thấy một người bán rong lạ mặt đang đuổi theo. Người bán rong khoảng 15, 16 tuổi, thở hồng hộc nói không nên lời, gấp đến độ giậm chân.

Công Tôn vỗ vỗ lưng cho cậu ta: "Ngươi đừng vội chậm rãi nói."

Người bán rong kéo Công Tôn quay đầu muốn chạy đi: "Tiên sinh cứu mạng! Tam Trụ ca bị hộc máu!"

Đừng thấy Công Tôn là người trưởng thành mà lầm, khí lực của hắn chỉ có thể thắng được mỗi Triệu Trăn, thậm chí vật tay còn thua cả bé. Người bán rong tuổi không lớn, thân thể khỏe mạnh, Công Tôn bị kéo đi xiêu xiêu vẹo vẹo, thiếu chút nữa ngay cả hòm thuốc cũng đánh rơi mất. Công Tôn đã từng gặp không ít người nhà bệnh nhân gấp tới hôn mê, cũng không trách hắn lỗ mãng, chỉ khuyên hắn đừng cuống: "Ngươi kể chứng bệnh cho ta nghe xem."

Người bán rong hàm hồ nói: "Ta cũng không biết, tam ca vốn bị phong hàn, ai ngờ đột nhiên lại hộc máu."

Kỳ thật tên bán rong ngôn hành rất quái dị, nhưng Công Tôn một lòng suy nghĩ muốn cứu người, xem nhẹ dị thường rõ rệt. Mắt thấy người bán rong càng chạy càng xa, chung quanh người đi đường càng lúc càng ít, Công Tôn cuối cùng hậu tri hậu giác nói: "Còn bao xa nữa?"

Tên bán rong đã thấy ngõ nhỏ cũ nát không thèm hồi đáp nghi vấn của Công Tôn, cứng rắn kéo Công Tôn chạy vào bên trong.

Công Tôn nhướn mày, nói với tên bán rong: "Khó trách chưa từng thấy ngươi, hóa ra mới tới."

Tên bán rong lộ ra bộ mặt dữ tợn, thò tay muốn bịt miệng Công Tôn lại — đột nhiên cả người vô lực ngã quỵ lăn ra đất!

Công Tôn một lần nữa lấy được tự do, đầu tiên là kiểm tra xem hòm thuốc có bị làm sao không, sau đó chỉnh đốn quần áo hỗn độn, cuối cùng ngồi xổm xuống trước mặt tên bán rong, dùng ngân châm chọc chọc hắn: "Quả nhiên là mới tới, Khai Phong rất nhiều năm không có ai dám bắt ta, đừng coi thường đại phu!"

Tên bán rong ánh mắt oán độc: "Chờ ngươi nằm trong tay gia gia, gia gia khiến ngươi chết không được sống không xong!"

Công Tôn chớp chớp mắt, dùng ngân châm chọc cằm hắn: "Tuổi còn nhỏ mà ngoan độc vậy."

Tên bán rong còn muốn mắng chửi thêm mấy câu, lại phát hiện miệng không nghe sai sử, ưm ưm ưm nói không nên lời một câu hoàn chỉnh, khóe miệng cũng bắt đầu chảy nước miếng.

****

Nhóm bắt cóc mai phục trong ngõ nhỏ cũ nát đã đợi không kịp! Bọn họ hôm nay làm việc không thuận lợi, lần đầu là Bạch Ngọc Đường đứng ở đầu hẻm xoay người rời đi, vịt nấu chín còn cất cánh bay; lần thứ hai Công Tôn cũng đứng ở đầu hẻm, tuyệt không thể để vịt đưa tới miệng còn rơi mất!

Mười mấy người xông lên bủa vây, bọn họ không biết Công Tôn đánh ngã tên bán rong như thế nào, nhất thời không dám tiến lại gần.

Công Tôn thở dài: "Xem ra hôm nay không thể nhân từ được rồi."

Mạnh Kha cuối cùng đi ra, tươi cười ấm áp nói: "Thắng làm vua thua làm giặc, tiên sinh không muốn bị thương thì ngoan ngoãn bó tay chịu trói đi."

Công Tôn không biết Mạnh Kha, nghi hoặc nói: "Ta và ngươi có oán cừu?"

Mạnh Kha cười: "Thờ khác chủ mà thôi, tại hạ chỉ là…"

"Động thủ!" Mọi người bề ngoài coi Mạnh Kha là tên cầm đầu, nhưng trêm thực tế cũng không kính trọng hắn cho lắm, lời Mạnh Kha nói còn chưa dứt liền bị đánh gãy.

Công Tôn không chút hoang mang đứng tại chỗ, con hẻm nhỏ yên tĩnh không bóng người, từ xa truyền lại tiếng vó ngựa cộp cộp…

Bàng Thống thẳng tắp ngồi trên lưng ngựa, sắc mặt so với bình thường càng thối, khuôn mặt âm trầm, sát khí tỏa ra càng nhiều, thực dọa người.

Công Tôn sờ sờ mũi, cảm thấy mình cần phải giải thích một chút: "Không phải ta muốn sai hẹn, là gã nói có người tên Tam Trụ bị thổ huyết, cứu mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp nha…" Công Tôn chỉ chỉ tên bán rong đang nằm lê la trên mặt đất, miệng vẫn còn chảy nước miếng, biểu tình thực vô tội

~Bàng Thống đã đưa bà vú lên kinh thành chữa bệnh, Công Tôn vốn đã hẹn trước với hắn, chữa bệnh từ thiện xong sẽ tới Tướng quân phủ tái khám cho bà vú, sau đó cùng về Khai Phong phủ ăn cơm chiều. Vừa rồi Bàng Thống ở tửu lâu cách vách chờ Công Tôn, thấy mọt sách bị tên bán rong cướp đi, Bàng Thống tự nhiên đi theo xem một chút.

(_) Đây mới là nguyên nhân Công Tôn sợ hãi.

Bàng Thống mặt thối lạnh giọng nói: "Ai là Tam Trụ?"

Cả đám bắt cóc hiển nhiên biết Bàng Thống không dễ chọc, đã bắt đầu lùi dần về sau, Mạnh Kha tìm thời cơ trốn vào trong con hẻm nhỏ. Nơi này là phạm vi thế lực hắc đạo của Khai Phong phủ, bên trong long xà hỗn tạp thập phần nguy hiểm, quan phủ cũng không dễ dàng đặt chân tới, đây là con đường rút lui hoàn hảo Mạnh Kha nghĩ tới.

Bàng Thống không nghe tiếng đáp, lãnh mặt hỏi tiếp: "Ai thổ huyết?"

Cả đám hai mặt nhìn nhau không hiểu ý Bàng Thống.

Mạnh Kha lộ ra tươi cười, vừa định nói vài câu, liền bị một cú thiết quyền đánh hôn mê…

Công Tôn đứng ở chỗ cũ trợn tròn mắt, Bàng Thống động tác không nhiều cũng không nhanh, một quyền đấm ngất một tên, một cước đá bay tên khác, động tác dứt khoát lưu loát không chút biến hóa đa dạng, hoàn toàn bất đồng với phương thức đánh nhau cảnh đẹp ý vui của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, theo như lời Triệu Trăn nói thì chính là — họa phong bất đồng!

Sau một lát, tất cả mọi người đều bị Bàng Thống đánh hộc máu, cuối cùng mới minh bạch ý Bàng Thống.

Không có Tam Trụ hộc máu, liền đem tất cả các ngươi đánh thành Tam Trụ hộc máu!

Không hổ là đại tướng quân, đơn giản trực tiếp lại ổn – chuẩn – ngoan (ổn định, chuẩn xác, ngoan độc)!

****

Trừ Bàng Thống ra, chỉ còn mỗi Công Tôn còn đứng vững áp lực thực lớn: "Đa tạ Bàng tướng quân."

Bàng Thống mặt thối như cũ: "Hữu An."

Công Tôn nghiêng nghiêng đầu không hiểu: "Gì?"

Bàng Thống chậm rãi nói: "Hữu An, (tên) tự của ta."

Công Tôn gật đầu: "Ừ, tên hay."

Bàng Thống nhìn chằm chằm Công Tôn, Công Tôn bị hắn nhìn chân tay luống cuống: "Sao… sao vậy?"

Phản ứng trì độn như thế, Bàng Thống mặt than đều co rút: "Gọi tự ta."

Công Tôn lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ: "Hữu An, tên tự của ta là Thúc Trúc."

Bàng Thống cuối cùng vừa lòng, vừa định nói chuyện, liền nghe một giọng nói trẻ con mềm mại vang lên sau lưng: "Thúc Trúc? Bó trúc?"

Bàng Thống mặt vừa trời quang mây tạnh nhất thời lại đen xì, cảm giác tâm buồn bực.

Không biết đã nghe lén bao lâu, Triển Chiêu bế Triệu Trăn đồng dạng nghe lén thật lâu đứng trên nóc nhà, bên cạnh là Bạch Ngọc Đường lộ vẻ mặt đồng tình. So với Triệu Trăn cố ý quấy rối và Triển Chiêu trì độn thì Bạch Ngũ gia đối với cảnh ngộ của Bàng Thống thấu hiểu vô cùng!

— mỗi lần không khí đang tốt đẹp, sẽ luôn có một tên Triệu Tiểu Trăn đáng ghét nhảy ra phá rối, thằng nhóc đó thần phiền!

Hai thầy trò không để ý Bàng Thống đen mặt, tiếp tục mở cuộc thảo luận nho nhỏ: "Sư phụ có tên tự không?"

Triển Chiêu cười nói: "Tên tự ta là Hùng Phi, mẫu thân nói trước đêm sinh ta, bà đã mơ thấy một con gấu phi vào giấc mộng của bà."

Triệu Trăn nhún nhún vai tỏ vẻ tiếc nuối: "Hẳn phải nên gọi là Phi Thiên Miêu cứu vớt thế giới, vừa dài vừa khí phách, còn lưu loát lanh lảnh!"

Triển Chiêu cốc đầu đệ tử một cái, Triệu Trăn xoa xoa đầu hỏi Bạch Ngọc Đường: "Còn Bạch đại ca?"

Bạch Ngọc Đường thản nhiên nói: "Trạch Diễm."

Công Tôn nói: "Tên này hay, diễm cũng có nghĩa là viên ngọc xinh đẹp."

Bàng Thống bất đắc dĩ: "Sao các ngươi lại tới đây." Trông cậy vào đám người này tự động biến mất là không có khả năng.

Triển Chiêu vỗ tay một cái: "Ai nha, cấm quân không sai biệt cũng phải tới rồi đi."

Vừa nãy Bạch Ngọc Đường nhìn thấy Mạnh Kha, trước tiên tiến cung tìm Triển Chiêu, ba người đều cảm thấy Mạnh Kha có vấn đề. Triệu Trăn sau khi nghe chuyện ngõ nhỏ cũ nát liền siêu cấp có hứng thú đối với hắc đạo cổ đại! liền điều hơn hai trăm cấm quân tới cùng, hưng trí bừng bừng xuất cung đi tham quan.

Công Tôn sửng sốt: "Hai trăm cấm quân? Ngươi mang nhiều người tới như vậy làm gì?"

Lúc này tiếng bước chân chỉnh tề càng ngày càng lại gần, hai trăm cấm quân đã đứng đúng chỗ.

Triệu Trăn vung tay lên: "Bàng tướng quân dẫn binh chuyển một vòng đi ~"

Bàng Thống nghiêng đầu: "Xét nhà hay diệt khẩu?"

Triệu Trăn mở to hai mắt, biểu tình đầy mặt kinh ngạc: "Cái gì xét nhà diệt khẩu? Hữu An a, ngươi không được kỳ thị hắc đạo, hắc đạo cũng là con dân của trẫm, trẫm là hảo hoàng đế yêu dân như con, sẽ không làm loại chuyện như xét nhà diệt khẩu!"

Bàng Thống khóe miệng co giật, Triển Chiêu, Công Tôn và Bạch Ngọc Đường đồng thời đỡ trán — Triệu Trăn lại bắt đầu đổi trắng thay đen! Cho dù từng thấy qua rất nhiều lần, nhưng lần nào vẫn cảm thấy thực khó tin, Triệu Trăn có thể khoác lên mình âm mưu quỷ kế một lớp áo ưu quốc ưu dân đứa nhỏ này không làm sử quan thực sự là nhân tài không được trọng dụng!

Triệu Trăn ngôn từ chính nghĩa: “Gần đây Đông Giao phát sinh địa chấn, trẫm nghe nói trong kinh có rất nhiều nhà cửa không chắc chắn, đặc biệt là khu ngõ nhỏ cũ nát lâu năm không tu sửa càng dễ dàng phát sinh sụp lở. Vì bảo hộ tài sản, nhân thân của dân chúng được an toàn không bị tổn hại, trẫm quyết định phá hủy nơi này để xây lại!”

Bàng Thống dùng ánh mắt ý hỏi — Cường phá? Phá nhà hay phá người, hay cả nhà lẫn người đều phá?

Triệu Trăn lắc lắc ngón tay: “Quê cũ khó rời a, khi nào nhà cửa được xây dựng lại xong, dân chúng sẽ được chuyển tới cư ngụ. Trong thời gian xây dựng không thể ở, trẫm đã an bài dân chúng tới một địa phương khác ở tạm, thỉnh Bàng tướng quân đem tin vui này thông tri cho các hộ gia đình trong ngõ nhỏ cũ nát này. Thuận tiện thanh minh một chút, hai trăm cấm quân không phải đến là để xét nhà, mà là hỗ trợ dân chúng chuyển nhà, đương nhiên không bài trừ dân chúng đi đứng không tiện, bọn họ cũng có thể hỗ trợ chuyển người!”

Nói tới đây, Bàng Thống hoàn toàn minh bạch: “Chuyển tới nơi nào?”

Triệu Trăn cười tủm tỉm nói: “Tây Sơn!”

Bạch Ngọc Đường thì thầm tự nói: “Tây Sơn…” thực quen tai nha.

Triển Chiêu nói tiếp: “Câu cửa miệng của Bao đại nhân ‘ném vào Tây Sơn cải tạo lao động’. Tây Sơn phạm nhân nhiều, phòng ở cũng nhiều…”

Mạnh Kha chung quy võ công không tệ, lúc này đã tỉnh lại, hắn hít sâu một hơi, đại thế đã mất vẫn cười ha hả: “Hoàng thượng niên thiếu khí thịnh, e rằng không hiểu nơi này vô cùng lợi hại, ngõ nhỏ cũ nát tồn tại bao nhiêu năm như vậy, không phải một sớm một chiều là có thể diệt trừ.”

Triệu Trăn thu liễm tươi cười: “Ngu ngốc.”

Không có một thế lực tư nhân nào có thể mạnh hơn quốc gia, giường mình sao có thể mặc người ngáy ngủ, phàm là ngõ nhỏ cũ nát không thức thời, ta sẽ khiến nó trở thành viên đá đầu tiên bị giẫm nát dưới chân quân đội Đại Tống! Từ ngõ nhỏ cũ nát cho tới phản nghịch Tương Dương, từ phản nghịch Tương Dương cho tới thảo nguyên bộ lạc, từ thảo nguyên bộ lạc cho tới sa mạc hoang dã, từ sa mạc hoang dã cho tới trời cao biển rộng, lúc ta sinh thời, tất yếu sẽ mở rộng đại đại giang sơn, lưu lại cho tôn tử hậu đại!

Hết chương 54

55. Quyển 4 - Chương 55

 ngõ nhỏ cũ nát cũng không phản kháng kịch liệt như trong tưởng tượng.

Triệu Trăn bên này muốn người có người, muốn cao thủ có cao thủ, ngọn lửa phản kháng leo lét rất nhanh đã bị dập tắt.

Khai Phong phủ có cương trực liêm khiết Bao Thanh Thiên, những tên có gan an cư lạc nghiệp tại ngõ nhỏ cũ nát đều không phải loại cực hung cực ác.

Tất cả đều chỉ là phường lưu manh lão cá trạch trơn trượt, bọn họ không sợ bị bắt không sợ bị điều tra, bọn họ biết Bao đại nhân thiết diện vô tư phá án cần chứng cớ, chỉ cần không làm loại chuyện đại gian đại ác, không để Bao đại nhân bắt thóp thì kiếm ăn ở Khai Phong phủ so với những nơi khác an toàn hơn rất nhiều.

Lưu manh không sợ điều tra, trong lòng có quỷ mới sợ điều tra, dùng lời Công Tôn nói thì chính là những tên mơ hồ không rõ tình hình đều là “Mới tới”.

Cho tới nay, ngõ nhỏ cũ nát cùng với triều đình đã có một quy định bất thành văn. Thế lực hắc đạo không có khả năng đối nghịch với triều đình, triều đình cũng không có khả năng tiêu diệt thế lực hắc đạo ở đó, thế cho nên ngõ nhỏ cũ nát cứ thế hợp thời sinh ra! Triều đình cho ngõ nhỏ cũ nát một không gian

sinh tồn, ngõ nhỏ cũ nát làm đệm giảm xóc cho triều đình và thế lực hắc đạo, hai bên hiểu mà không nói duy trì thế cân bằng, ai cũng không muốn khơi mào tranh chấp.

Ai ngờ Triệu Trăn không dựa theo lẽ thường an bài, nói trở mặt là trở mặt, một quyền đánh cho ngõ nhỏ cũ nát trở tay không kịp.

Hắc đạo không có quan niệm tiết tháo gì đó, hại người ích ta, bán đứng đồng bọn làm không chút áy náy. Đại diện đáng khinh trong ngõ nhỏ cũ nát không chỉ bán Mạnh Kha mà ngay cả thời gian trước, con đường mua bán thần tiên nhạc, chuyện phật sống Đông Giao gạt người cũng đều khai tất tật!

Hóa ra, Quách Hòe và độc nhãn nam nhân ám sát Triệu Trăn đều từng ở trong ngõ nhỏ cũ nát Quách Hòe thuê võ lâm bại hoại chính là thông qua ngõ nhỏ cũ nát giật dây bắc cầu, ngõ nhỏ cũ nát vì thích khách cung cấp ăn, mặc, ở, đi lại trọn gói cùng tin tức tình báo chân thực đáng tin cậy, ở giữa thu được không ít tiền.

Triệu Trăn thâm hận đám tiểu nhân e sợ thiên hạ bất loạn đó, nhưng cũng biết những người này tựa như cỏ dại sinh trưởng bên cạnh ruộng vườn, nhổ một đám lại mọc một đám, định kỳ phun thuốc diệt cỏ cũng chỉ có thể ức chế cỏ dại sinh trưởng chứ không thể hủy quyết tâm mọc lan khắp đồng ruộng, cỏ dại tổng có thể tìm được bất cứ chỗ nào có đất để phát triển.

Trong tay Triệu Trăn vừa có tiền vừa có quyền, vừa vặn là hai loại hắc đạo thích nhất, song phương đều không có lợi không dậy sớm, cuối cùng hắc đạo bởi vì đuối lý mà tạm lui một bước, bọn họ đồng ý tới Tây Sơn hai tháng làm nông dân, không xen vào chuyện Triệu Trăn và Tương Dương vương tranh đấu, cũng từ đáy lòng chờ mong Triệu Trăn lấy được toàn thắng

~Hắc đạo ngoài miệng nói thực dễ nghe, Triệu Trăn biết nếu mình thất bại, đám tiểu nhân ngõ nhỏ cũ nát sẽ là đám đầu tiên bội bạc làm phản đi theo địch.

Ngược lại, chỉ cần mình chiến thắng, đám tôn tử này liền cụp đuôi cả đời đi!

Huống chi đã vào Tây Sơn liền đừng hòng ra được, thu thập xong Tương Dương vương liền khiến đám tiểu nhân kia cả đời làm nông dân đi!

Ha ha ha, Triệu Trăn trong lòng cười gian ba tiếng.

****

Đại loạn trong tưởng tượng không phát sinh, Mạnh Kha có mưu đồ khác thập phần thất vọng. Liên tục vài lần tính sai, đã không thể dùng 'trùng hợp' hoặc 'nhất thời thất thủ' lấy lệ cho qua chuyện. Khi ngõ nhỏ cũ nát cử đại diện ra thỏa hiệp đàm phán với Triệu Trăn, tuyệt vọng cơ hồ được viết rõ trên mặt Mạnh Kha.

Triển Chiêu nhíu mày: "Ngươi khi nào thì đầu nhập Tương Dương vương?"

Mạnh Kha ánh mắt lóe lên, ủ rũ nói: "Lần trước gặp các ngươi, thủ hạ của Tương Dương vương đã tới tìm ta, dùng phụ mẫu uy hiếp ta thay hắn làm việc. Ta cố ý để Bạch Ngọc Đường nhìn thấy ta là vì muốn nhắc nhở các ngươi, vừa rồi nếu không phải có vị Bàng tướng quân kia chặn ngang một tay, ta vốn định khuyên Công Tôn tiên sinh bó tay chịu trói. Tương Dương vương bị bệnh nguy kịch từ lâu, bắt Công Tôn tiên sinh là vì muốn chữa bệnh, đây là cơ hội tốt để xâm nhập địch doanh, không phải sao?"

Mọi người thần sắc khác nhau nhìn hắn nói chuyện.

Mạnh Kha ánh mắt thành khẩn nói: "Các ngươi vừa rồi cũng thấy rồi đấy, ngay cả mấy tên thủ hạ ta cũng không sai sử được, bọn họ mới là tâm phúc chân chính của Tương Dương vương, bọn họ vẫn luôn giám thị ta, ta có nỗi khổ mới ra hạ sách này. Xét ta chưa từng đả thương người, có thể cho ta cơ hội một lần lập công chuộc tội không? Để ta mang Công Tôn tới chỗ Tương Dương vương, đến lúc đó dùng độc dược giết chết Tương Dương vương, vậy không cần đánh cũng thắng, không có cảnh sinh linh đồ thán."

Những lời này nghe thì có vẻ hợp lý nhưng mọi người lại cảm thấy thập phần ghê tởm!

Đồng dạng là mưu kế, đồng dạng đối phó Tương Dương vương, vì sao mưu kế của Triệu Trăn lại khiến mọi người hiểu ý cười, còn mưu kế của Mạnh Kha lại khiến người ta thấy ghê tởm đến vậy?

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, nguyên nhân lớn nhất chính là Triệu Trăn thích dùng dương mưu (âm mưu quang minh), hơn nữa thủ đoạn cao minh không thương tổn người vô tội. Còn Mạnh Kha lại mười phần âm mưu giả dối, hắn chỉ vì muốn mình thoát tội, dễ dàng bán đứt Tương Dương vương. Hơn nữa độc sát Tương Dương vương là chủ ý của Mạnh Kha, hắn lại không tự mình động thủ, ngược lại bày ra tư thái ưu quốc ưu dân bức bách làm bẩn tay Công Tôn, còn hắn đứng giữa có lợi lập được công lớn, thật là biết tính kế!

Tất cả mọi người nhìn Triệu Trăn, chờ mong tiểu độc miệng chọc cho cái tên Mạnh Kha kia một kích.

Ai ngờ Triệu Trăn không nói chuyện, chỉ đứng đó trầm tư phất phất tay: "Mang hắn xuống đi."

Công Tôn có chút khẩn trương: "Ngươi không phải muốn đáp ứng lời hắn đấy chứ?! Ta không dùng độc hại người."

Triệu Trăn nhìn theo bóng dáng Mạnh Kha bị lôi đi: "Ta thấy coi khinh hắn, vốn tưởng là Lữ Phụng Tiên, hóa ra là Tào Mạnh Đức." (Lữ Phụng Tiên: Lữ Bố; Tào Mạnh Đức: Tào Tháo)

Mọi người sửng sốt, Công Tôn dù đã thuộc làu tam quốc chí, nhưng vẫn nghe không hiểu lời Triệu Trăn.

Triệu Trăn mỉm cười: "Lữ Bố và Tào Tháo đều có dã tâm, đều từng phản bội chủ. Nhưng Lữ Bố ba đời gia nô hữu dũng vô mưu, Tào Tháo lại có thể theo Thiên tử mà lệnh chư hầu. Mạnh Kha tuy rằng muốn noi theo Tào Mạnh Đức, đáng tiếc ta niên kỷ tuy nhỏ, nhưng lại không phải Hán Hiến đế nhu nhược."

Triển Chiêu ôm lấy Triệu Trăn: "Ngươi suy nghĩ nhiều rồi, Mạnh Kha không có bản lĩnh kia."

Triệu Trăn gật đầu: "Mạnh Kha đích xác không có bản lĩnh như Tào Tháo, nhưng hắn có dã tâm của Tào Tháo. Mạnh Kha vẫn muốn tiếp cận ta, lấy được tín nhiệm của ta, hắn định lợi dụng cơ hội Tương Dương vương mưu phản, lên kế hoạch độc sát Tương Dương vương, lập công lớn, danh lợi song thu!"

Triệu Trăn lắc đầu: "Mạnh Kha dã tâm quá lớn, tài trí của hắn lại không đủ để chống đỡ dã tâm của hắn."

Bạch Ngọc Đường nhíu mày: "Ý ngươi là, Mạnh Kha không phải lâm thời khởi ý, ngay từ đầu hắn đã muốn Công Tôn độc chết Tương Dương vương?"

Triệu Trăn chậm rãi gật đầu: "Vừa rồi hắn không nói dối."

Người hiện đại đều biết, khi nói dối mỗi người đều có một động tác nhỏ, vì phòng ngừa chuyện nói dối bị phát hiện, rất nhiều người sẽ có ý thức khống chế bản thân. Thế nhưng cổ đại không có khái niệm tâm lý học hành vi cho dù người có lòng dạ thâm sâu cũng không thể hoàn toàn che giấu động tác nói dối của mình.

Vừa rồi Mạnh Kha một loạt biểu hiện không có chỗ hở, trừ lúc đầu ánh mắt có lóe sáng, về sau càng nói càng kiên định, tới khi nói tới chuyện 'đưa Công Tôn đi độc chết Tương Dương vương' hai mắt Mạnh Kha hữu thần sáng ngời, chứng tỏ hắn thực sự chờ mong như vậy, hắn không nói dối.

****

Một lần bắt hơn trăm người, công tác kết thúc cuối cùng giao hết cho Bàng Thống, Công Tôn ở lại cùng hắn, Triệu Trăn và Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường hồi Khai Phong phủ.

Bao Chửng dẫn người bao vây chùa phật sống, lại không hỏi được gì nhiều từ miệng yêu tăng giả.

Tương Dương vương thập phần cẩn thận, hắn nghiêm khắc khống chế mỗi thủ hạ được phân công, mỗi người đều chỉ biết việc mình được giao. Mỗi lần Khai Phong phủ bắt được một nhánh cây, Triệu Tước lập tức liền chặt đứt cả gốc cây. Mà hắn trước sau trốn ở sau màn, dùng vô hình đại thủ khống chế hết thảy, làm việc nghiêm cẩn lại nhìn không ra mục đích chính xác là gì, Triệu Trăn ân ẩn cảm thấy Tương Dương vương có mưu đồ khác, lại thủy chung vô pháp tìm hiểu.

Khi trở lại Khai Phong phủ, vừa lúc Bát Hiền vương cũng có mặt nói: "Triệu Tước bệnh nguy kịch, đại khái không sống được bao lâu."

Mọi người càng tin tưởng Mạnh Kha không nói dối, Triệu Trăn nói: "Hắn không bao lâu sẽ tạ thế, không nằm trên giường tĩnh dưỡng, còn ép buộc bản thân làm gì?"

"Khả năng thật sự là ép buộc bản thân đi." Bát Hiền vương muốn nói lại thôi: "Nói thật, ngay từ đầu ta cũng không tin Triệu Tước mưu phản, Triệu Tước từ nhỏ nhận hết vinh sủng, tính cách nói dễ nghe thì là chí tình chí nghĩa, nói khó nghe thì là ngây thơ khờ dại tự gây sức ép bản thân. Triệu Tước tài trí bản lĩnh đều không tệ, chỉ là quyết đoán lúc có lúc không, năm đó hắn cũng có không ít người ủng hộ, lại tự nguyện buông bỏ ngôi vị hoàng đế…"

Bát Hiền vương nói mơ hồ, Triệu Trăn như có điều suy nghĩ: "Người Tương Dương vương chung tình, chẳng lẽ là Lưu hoàng hậu?"

Không đầu không đuôi hỏi một câu, trừ Bát Hiền vương ra ai cũng không nghe không hiểu, Triệu Trăn vì mọi người giải thích: "Nghe mẫu hậu nói, Tương Dương vương từng vì mê đắm một nữ tử tới thần hồn điên đảo mà quyết không vợ không con, thậm chí còn cùng tiên hoàng trở mặt thành thù, nữ tử này có thể là Lưu hoàng hậu hay không?"

Triển Chiêu sờ sờ cằm: "Ta nhớ ngươi từng nói, tiền hoàng vẫn luôn nghi ngờ huyết thống của Huệ Quốc công chúa."

Triệu Trăn gật đầu: "Ta hoài nghi Triệu Tước bị Lưu hoàng hậu lợi dụng, tự nguyên buông bỏ ngôi vị hoàng đế thành toàn cho tiên hoàng. Tiên hoàng phát hiện dấu vết để lại, hoài nghi Triệu Tước cùng Lưu hoàng hậu có tư tình, như vậy có thể giải thích tại sao suốt hai mươi năm Triệu Tước lại không một lần quay về Biện Kinh, cũng có thể giải thích vì sao Lưu hoàng hậu luôn không giải thích rõ ràng." Một nam tử vì một người quyết không vợ không con ngay cả ngôi vị hoàng đế cũng không cần, nói hai người không có tư tình, ngốc tử cũng không tin.

Bạch Ngọc Đường thực kinh ngạc: "Họ Triệu đều si tình vậy sao?!"

Ở đây có hai người họ Triệu. Bát Hiền vương cả đời cũng chỉ có mình vương phi là thê tử, không có cơ thiếp, không có thứ tử (con vợ kế), trước nay cũng không lưu luyến hoa nhai liễu hạng (lầu xanh, làng chơi), rảnh rỗi đều ở nhà bồi tức phụ uống trà nói chuyện phiếm, sinh hoạt cá nhân sạch sẽ khiến các sĩ phu đều phải xấu hổ. Triệu Trăn vì mệnh bản thân phải thê thiếp thành đàn mà buồn rầu thảm, đã không tính toán tìm kiếm chân ái…nói như vậy, họ Triệu nhân phẩm tạm thời không bàn tới, nhưng ai nấy đều vô cùng nghiêm túc với vấn đề tình cảm.

Mắt thấy đề tài càng ngày càng lệch lạc, Bao Chửng ho khan một tiếng: "Hiện tại vấn đề là mưu phản."

Thực lực của Tương Dương vương cũng gần tương đương với triều đình, một khi bắt đầu nội chiến, bị ảnh hưởng nhiều nhất vĩnh viễn chính là dân chúng vô tội, huống chi biên cương rục rịch, vô luận Tương Dương vương là tạo phản giả hay tạo phản thật, có mục đích mưu đồ gì, có bệnh nguy kịch hay không đều phải giải quyết hắn trước.

Triệu Trăn chớp chớp mắt: "Không bằng tuyên Tương Dương vương vào kinh?"

Mọi người đều hết nói nổi: Tương Dương vương hai mươi năm không quay về thành Biện Kinh, tiên hoàng băng hà cùng tân đế đăng cơ hắn cũng không trở về, dùng lý do gì để tuyên gọi hắn?

Triệu Trăn lại chớp chớp mắt: "Hay là nghĩ ra chủ ý đê tiện."

Bạch Ngọc Đường khóe miệng co giật: "Tỷ như?"

Triệu Trăn cười càng thiên chân vô tà: "Tỷ như Huệ Quốc công chúa bệnh tình nguy kịch gì đó."

Mọi người: "…" hảo đê tiện!

Bao Chửng cảm thấy biện pháp này quá mức ngây thơ, không có khả năng thành công.

Triệu Trăn nhún nhún vai: "Có được hay không cứ thử xem, vạn nhất thành công, tựu không cần làm to chuyện." Triệu Trăn bàn tay nhỏ bé khoa chân múa tay: "Sai người truyền chỉ uy hiếp Tương Dương vương, nếu không ngoan ngoãn hồi kinh, Huệ Quốc công chúa sẽ không còn là bệnh tình nguy kịch nữa mà sẽ là chết bệnh gì gì đó ~~"

Triển Chiêu xoa bóp nắm tay Triệu Trăn: "Hắn sẽ tin sao?"

Triệu Trăn cười tủm tỉm: "Một người tâm ngoan thủ lạt sẽ luôn thấy khắp thiên hạ ai cũng tâm ngoan thủ lạt."

Bát Hiền vương dở khóc dở cười: "Phàm Hoàng thượng tin tưởng như thế vậy chúng ta cứ thử xem sao, nhưng nên phái ai đi truyền tin đây?" Người đi truyền tin rất có khả năng sẽ không thể sống sót trở về, với tính cách Triệu Trăn, khẳng định sẽ phái tù binh đi truyền tin, khiến Triệu Tước tức điên.

Quả nhiên, Triệu Trăn lập tức vui vẻ nói: "Mạnh Kha thế nào? Hắn không phải đang muốn lập công sao, cho hắn một cơ hội đi ~~"

Hết chương 55

56. Quyển 4 - Chương 56

Triệu Trăn một mình gặp Mạnh Kha, hy vọng hắn hồi Tương Dương truyền chỉ.

Mạnh Kha lại không ngốc, loại chuyện phí sức, lợi ít hại nhiều như thế trốn còn không kịp, sao có thể ôm vào trong bụng?

Mạnh Kha cũng không xem trọng âm mưu Tương Dương vương phản nghịch, thầm nghĩ muốn mượn gió đông bay lên, không ngờ lại buộc mình bước lên thuyền tặc. Nhưng hiện tại, tình thế đã không còn cho hắn có quyền câu tam đáp tứ, mắt thấy sự việc sắp bại lộ, nếu không nhân cơ hội này cùng Tương Dương vương phân rõ giới hạn thì ngay cả hắn cũng bị kéo vào.

Mạnh Kha kiên trì đáp ứng Triệu Trăn, trước khi đi còn muốn vãn hồi một chút: "Nếu như Tương Dương vương không nhận lệnh thì thế nào?"

Triệu Trăn giả đò mất hứng, mặt bánh bao căng thẳng tức giận nói: "Trẫm là thiên tử, Tương Dương vương không dám không nhận lệnh, ngươi không cần ở giữa buông lời giật gân gây khó dễ!" ngụ ý, Tương Dương vương khẳng định nguyện ý trở về, ngươi không cần buông lời gièm pha, vạn nhất Tương Dương vương không trở về thì chính là do ngươi ở giữa gây khó dễ!

Mạnh Kha hận tới mức nghiến răng, tâm nói: Ngươi tiểu thí hài cái gì cũng không hiểu, thế nào lại khó chơi như vậy?

Mạnh Kha cuối cùng giãy dụa: "Thỉnh Hoàng thượng cân nhắc, chỉ có độc sát Tương Dương vương mới có thể vĩnh tuyệt hậu họa."

Triệu Trăn phất tay đánh gãy lời Mạnh Kha nói: "Không cần nhiều lời, Tương Dương vương là thúc thúc của trẫm, hắn bất nhân trẫm không thể bất nghĩa."

Mạnh Kha trong lòng thầm mắng một tiếng xui, thật sự không tìm được cái cớ nào khác, đành phải mang theo thánh chỉ suốt đêm rời kinh hồi Tương Dương.

****

Tiễn bước Mạnh Kha, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đưa Triệu Trăn hồi cung. Vì từng gặp giáo huấn nửa đường gặp xà lần trước, Triển Chiêu đưa Triệu Trăn vào tận tẩm cung mới rời đi, Bạch Ngọc Đường theo thường lệ đứng ở cửa cung đợi. Sau khi Triển Chiêu rời đi, Triệu Trăn khẩn cấp đi tìm Phúc Tuyền, muốn biết bí mật giữa trưa còn chưa nghe được.

Đến tột cùng Bạch Cốc cùng Hoàng thất có quan hệ gì?

Triệu Trăn tắm xong liền nhảy lên long sàng, hai chân khoanh tròn, trong lòng ôm gối mềm, lộ ra cái đầu ngốc mao, trên người bọc áo ngủ bằng gấm mềm mại, trên tay cầm bát cháo đường ấm áp cùng điểm tâm tinh xảo, hai mắt võ trang hạng nặng sáng ngời ngời chờ Phúc Tuyền kể chuyện xưa!

Thừa Ảnh khóe miệng co giật, lấy khăn lau tóc cho Triệu Trăn.

Phúc Tuyền cũng có chút hết nói nổi: "Hoàng thượng muốn hỏi cái gì?"

Triệu Trăn trợn trắng mắt: "Đừng giả bộ, ngươi sẽ không vô duyên vô cớ nhắc tới Bạch Cốc, lại càng không vô duyên vô cớ đề phòng Triển Chiêu."

Phúc Tuyền do dự một chút: "Chuyện này phải ngược dòng tới thời Thái Tông."

Triệu Trăn gặm điểm tâm nghĩ nghĩ: Tống Thái Tông Triệu Quang Nghĩa, cũng chính là ông nội bé. Thời Tống Thái Tông quan hệ biên cương căng thẳng, Liêu quốc Khiết Đan phía bắc, Hạ Châu Đảng Hạng phía tây bắc đều không an phận, Tống Thái Tông từng hai lần dấy binh Bắc phạt đáng tiếc đều thất bại mà chấm dứt.

Triệu Trăn đối với Triệu Quang Nghĩa ấn tượng không tốt, bởi vì Triệu Quang Nghĩa đã cưỡng bức Tiểu Châu Hậu – vợ của Nam Đường hậu chủ Lý Dục.

Phúc Tuyền nói tiếp: "Trước kia Thái Tông thập phần hiếu chiến, từng nhiều lần ngự giá thân chinh, một lần bị lạc trong sa mạc mất phương hướng, phát hiện một tiểu quốc vô danh được xây dựng trên ốc đảo. Vô danh tiểu quốc lấy đầu lâu bạch sắc làm đồ đằng, yên tĩnh hòa bình tựa như thế ngoại đào viên, nam tử tuấn mỹ, nữ tử tuyệt sắc, lão nhân kiện khang, hài đồng hoạt bát. Bởi vì sa mạc nắng nóng gay gắt, quốc dân đều ở trong huyệt động, huyệt động xếp đầy kim ngân châu báu thành núi."

Cha của Bạch Ngọc Đường cũng ở trong huyệt động, cũng tuấn mỹ, trong động cũng chất thành núi vàng núi bạc, nghe qua rất giống nha.

Triệu Trăn ùng ục húp cháo đường: "Sau đó thì sao? Thái Tông đã làm chuyện gì thiếu đạo đức?"

Phúc Tuyền co giật khóe miệng, hàm súc nói: "Thái Tông anh minh cơ trí nhìn xa trông rộng, nhận được sự ủng hộ của tiểu quốc vô danh."

Triệu Trăn ánh mắt khinh thường: "Không phải Thái Tông sẽ dọn sạch núi vàng núi bạc, giết sạch tuấn nam mỹ nữ, đốt sạch cả cái ốc đảo đó chứ?"

Phúc Tuyền hàm súc gật đầu.

Triệu Trăn một tay đỡ trán: lão già khốn khiếp! Trần trụi chính sách tam quang*! (Chính sách tam quang: đốt hết, giết hết, cướp hết.)

Triệu Trăn trong lòng càng thêm chán ghét: "Cho nên, những chuyện đó có liên quan gì tới Bạch Cốc?"

Phúc Tuyền hít sâu thở dài: "Thần sở dĩ biết chuyện vô danh tiểu quốc là vì mười mấy năm trước, một hắc y nhân lẻn vào trong cung ám sát tiên hoàng, ám vệ thị vệ đều địch không lại, thời khắc nguy cấp một vị bạch y thiếu niên đã ra tay cứu giúp, vị thiếu niên kia cứu tiên hoàng, cũng cứu hắc y thích khách đi. Thiếu niên tự xưng Bạch Cốc, là hậu nhân của vô danh tiểu quốc, lúc ấy chúng ta đều tưởng nhầm là 'Bạch Cốt'. Năm đó thần cũng có mặt, dung mạo vị bạch y thiếu niên kia thập phần tương tự với Bạch thiếu hiệp chỉ là tuổi tác chênh lệch, ta vẫn cho rằng đó là trùng hợp, không ngờ…"

Triệu Trăn còn chưa tin: "Ngươi xác định nhớ không lầm?"

Phúc Tuyền dở khóc dở cười: "Hoàng thượng, Bạch thiếu hiệp dung mạo tuấn mỹ chỉ cần gặp qua một lần sẽ không thể quên."

Triệu Trăn gãi cằm: "Ai nha nha, này quá phiền toái."

Triệu Trăn đang định nhón điểm tâm ăn, đột nhiên phát hiện cái đĩa bên tay không thấy, Thừa Ảnh đang lau tóc cứng đờ bất động, Phúc Tuyền đứng bên giường nhìn thẳng tiền phương ánh mắt hoảng sợ, Triệu Trăn trì độn ngẩng đầu, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường cầm cái đĩa nghiêng mình dựa vào cột trụ, mỉm cười với bé…

(*|||

Triệu Trăn yên lặng nhặt cằm lên. Bạch Ngọc Đường sẽ không ngoài cười trong không cười như thế, Bạch Ngọc Đường sẽ không mặc loại quần áo như trên Tao bao*, Bạch Ngọc Đường cũng sẽ không đoạt điểm tâm của bé, Bạch Ngọc Đường lại càng không chuồn êm tiến vào tẩm cung của bé, cho nên người trước mắt chính là — "Bá phụ hảo

” Triệu Trăn miệng chu lên ngọt ngấy chào. (Taobao: trang web mua bán online nổi tiếng của TQ)

Bạch Cốc nhướn mày: “Ngươi gọi Triển lão đại là sư công, gọi tức phụ Triển lão đại là tổ mẫu, dựa vào cái gì đến phiên ta lại gọi thấp hơn một bậc?”

Triệu Trăn miệng càng ngọt nị: “Bởi vì bá phụ vừa trẻ vừa kiện khí, khốc suất cuồng bá duệ!”

Bạch Cốc tựa tiếu phi tiếu nhìn Triệu Trăn, vươn tay cầm điểm tâm ăn.

Triệu Trăn nhìn nhìn Thừa Ảnh cùng Phúc Tuyền, phát hiện hai người bọn họ đều không bị thương, chỉ là bị điểm huyệt tạm thời không thể động đậy. Triệu Trăn bọc chăn ôm gối đầu dịch dịch mông, nhường hơn phân nửa giường ngủ cho Bạch Cốc, thò tay vỗ vỗ mặt đệm hề hề nói: “Không được ăn mảnh, ngồi xuống cùng nhau ăn ~”

Bạch Cốc trầm mặc một lúc lâu, so với sinh mạng bị uy hiếp, ăn điểm tâm còn quan trọng hơn sao?

Bạch Cốc đặt điểm tâm lên giường, còn mình dựa vào mép giường ngồi xuống, vừa ăn vừa nói: “Mập mạp kia nói không đúng.”

Bị điểm danh mập mạp Phúc Tuyền khóe miệng co giật.

Bạch Cốc không quan trọng nói: “Năm đó không phải Triệu Quang Nghĩa diệt vô danh tiểu quốc mà là vô danh tiểu quốc đánh bại Triệu Quang Nghĩa. Triệu Quang Nghĩa được thân binh hộ vệ chật vật chạy trốn, quốc chủ biết Triệu Quang Nghĩa lòng dạ hẹp hòi nhất định sẽ không để yên, liền mang theo con dân ly khai sa mạc tiến vào Trung Nguyên, tiếp tục ẩn cư sinh hoạt trong rừng sâu núi thẳm. Nhưng trường kỳ không tiếp xúc với ngoại nhân cộng thêm hôn nhân cận huyết thống, hài tử sinh ra không còn được như đời trước.”

Triệu Trăn sửng sốt: “Vậy Bạch Cốt sơn chúng quỷ là…” khó trách nghe nói bọn họ không quá bình thường.

Bạch Cốc thẳng thắn: “Trừ mấy người ta nhặt về, năm đó hậu duệ của vô danh tiểu quốc, đầu óc đều không được bình thường.”

Triệu Trăn nhìn nhìn Bạch Cốc: “Còn ngài?”

Bạch Cốc vươn tay niết niết quai hàm đầy thịt của Triệu Trăn: “Nương ta là ngoại tộc, ta chỉ có một nửa huyết thống.”

Triệu Trăn nhu nhu quai hàm: “Ngài vội vã đuổi tới tìm ta là có gì phân phó?”

Bạch Cốc ăn điểm tâm động tác ngừng lại: “Ngươi nơi nào thấy ta vội vã?”

Triệu Trăn cười rộ lên lộ ra hai cái răng hổ con con, chỉ vào mũi giày dính chút bùn của Bạch Cốc: “Ta mỗi ngày đều xem tấu chương, phụ cận chỉ có huyện Phác Thủy mới có mưa to, huyện Phác Thủy cách nơi này một ngày đường, dùng khinh công khả năng sẽ đi nhanh hơn. Ngài là người tiêu sái trọng thể diện như vậy, nếu đã tìm khách sạn ngủ trọ qua, không có khả năng không thay một đôi giày mới, cho nên, nhất định là ngài suốt đêm chạy tới đây!”

Triệu Trăn nhìn điểm tâm Bạch Cốc đang cầm trên tay: “Vì gấp rút lên đường, thà rằng đói bụng không ăn cơm, như vậy còn không tính là vội vã?”

Bạch Cốc mỉm cười: “Ngươi thông minh như vậy, hẳn đã đoán được ta tới là vì cái gì.”

Triệu Trăn nghiêm mặt nói: “Mọi chuyện chấm dứt ở đây, không có người biết, lại càng không để Bạch đại ca biết.” Chuyện này nếu nháo lớn, đối với Bạch Ngọc Đường không có điểm nào tốt, Triệu Trăn bình thường luôn bao che khuyết điểm, ngoài miệng nói ghét bỏ Bạch Ngọc Đường nhưng thời khắc mấu chốt đều luôn đứng ra bao che. Huống chi Bạch Cốc một mảnh từ phụ chi tâm, Triệu Trăn nguyện ý thành toàn cho ông ấy.

Bạch Cốc tựa hồ vừa lòng, phất tay giải huyệt đạo cho Thừa Ảnh và Phúc Tuyền: “Ta phải trở về, nhớ kỹ lời ngươi vừa nói.”

Triệu Trăn ném áo ngủ bằng gấm, vươn tay giữ chặt tay áo Bạch Cốc: “Bụng rỗng như vậy sao có thể gấp rút lên đường, Phúc Tuyền mau đi chuẩn bị ngự thiện.”

Bạch Cốc cũng không cự tuyệt, chỉ là tươi cười lộ ra chút tịch mịch: "Sớm muộn gì cũng phải đi."

Triệu Trăn cầm tay áo Bạch Cốc không buông: "Bạch đại ca định làm tiệc đón gió ở Lâm Giang lâu, tốt xấu gì ngài ăn xong rồi hãy đi, ta còn muốn tới đó cọ cơm a!" Tuy rằng tiệc đón gió là do Triển Chiêu tổ chức nhưng Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tuy hai mà một, Triệu Trăn lừa gạt Bạch Cốc không chút áy náy!

Quả nhiên khi nghe tới tên Bạch Ngọc Đường, tâm tình Bạch Cốc tốt hơn một chút.

Triệu Trăn giỏi nhất nhìn mặt đoán ý, lải nhải cằn nhằn nói rất nhiều chuyện của Bạch Ngọc Đường, Bạch Cốc tuy nói không nhiều nhưng nghe thật sự nghiêm túc.

Bạch Cốc im lặng ăn cơm, theo bản năng giả bộ không thèm để ý lại khống chế không được mà muốn nghe nhiều hơn một chút, lại ngồi nghe thêm chút nữa…

Triệu Trăn nhìn hắn, đột nhiên cảm thấy thực xót xa.

Vô danh tiểu quốc xuống dốc, khẳng định không chỉ mỗi chuyện hôn nhân cận huyết, nhưng Bạch Cốc không nói, Triệu Trăn cũng không chọc vào vết sẹo khiến người khó quên. Lúc này Bạch Cốc cùng Triệu Trăn không dự đoán được, chuyện hai người ước định sẽ không tiết lộ bí mật cư nhiên lại đưa tới một hồi sóng to gió lớn…

****

Ngày hôm sau, Bạch Cốc quả nhiên làm như không có chuyện gì mà xuất hiện.

Dưới sự hộ tống của phần đông cao thủ, Triệu Trăn chìm ngập trong cảm giác an toàn đi tới Lâm Giang lâu cọ cơm!

Hôm nay người nhiều, mọi người ngồi kín ba bàn lớn, Triển Chiêu ngồi bên trái Triển Thanh Phong, Bạch Ngọc Đường vốn định ngồi bên trái Triển Chiêu, lại bị Triệu Trăn tận dụng triệt để chen vào giữa cả hai, Triệu Trăn bày ra bản mặt bánh bao vô tội, đôi mắt thủy nhuận to tròn sáng lấp lánh nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường. Triển Chiêu chú ý tới bên này có động tĩnh, mắt mèo mờ mịt cũng sáng lấp lánh nhìn Bạch Ngọc Đường: "Tiểu Bạch, sao ngươi không ngồi?"

Bạch Ngọc Đường thực buồn bực, ngồi bên tay trái Triệu Trăn, buồn bực cầm bát cơm trắng yên lặng ăn.

Triệu Trăn trận đầu đắc thắng, vụng trộm giơ hai ngón tay ở dưới gầm bàn [Au: ý là chữ V]

Bạch Cốc tâm tình rất tốt ngồi cạnh Bạch Ngọc Đường, hắn không có việc gì liền thích đi trêu chọc Bạch Ngọc Đường. Vừa ăn cơm vừa quấy rối, đem ớt xanh Bạch Ngọc Đường không thích ăn ném vào bát hắn, Bạch Ngọc Đường không cam tâm yếu thế, gắp ớt xanh trả lại vào bát Bạch Cốc, tốc độ gắp trả của hai cha con nhanh chưa từng thấy, coi ớt xanh như ám khí bay tới bay lui.

Hôm nay có mặt Triển Thanh Phong và Triển Thanh Mang, tay nghề của Lý Giai hào so ra kém Triển phu nhân, Triển Thanh Mang cầm bát cơm trắng ăn kiêng, Triển Thanh Phong mặt lạnh gắp đồ ăn cho hắn. Triển Thanh Mang rất muốn ăn kiêng, nhưng Triển Thanh Phong gắp đồ cho, hắn không dám không ăn, ăn miếng đầu tiên đã muốn lè lưỡi, ăn thêm miếng nữa mi tâm kẹp chết một con ruồi, ăn miếng thứ ba phồng miệng nhai a nhai…

Triển Thanh Mang tựa như tiểu hài tử tinh nghịch, cố ý dùng biểu tình hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Triển Thanh Phong vẫn như trước mặt không biểu tình, theo phép cũ ăn cơm, một miếng đồ ăn một miếng cơm trắng, ngay cả số lần nhai nuốt cũng không thay đổi.

Bàng Thống và Triển Thanh Phong không khác nhau là mấy, đều là diện vô biểu tình ăn cơm, bất đồng là Bàng Thống ăn đặc biệt nhiều!

Bàn tay to cầm bát cơm nhỏ, hắn và hai miếng liền xử lý xong! Bàng Thống ăn cơm tựa hồ không cần nhai, ngửa cổ trực tiếp dốc đồ vào trong họng. Tiểu hỏa kế phụ trách bới cơm chạy ra chạy vào mệt bở hơi tai, sau này Công Tôn liền gọi người bưng cả thùng cơm tới đặt ngay bên cạnh Bàng Thống mặc hắn tự xới cơm.

Công Tôn nhìn cái thùng cơm chỉ còn hơn phân nửa, lại nhìn nhìn cái bụng phẳng lỳ của Bàng Thống, biểu tình thập phần khó hiểu!

So với chuyện Phi Tinh tướng quân là một cái thùng cơm thì càng khó tin hơn là ăn nhiều như vậy thì số cơm đó đã đi đâu?

Hết chương 56

57. Quyển 4 - Chương 57

Biết họa phật là giả, Triển gia huynh đệ cùng Bạch Cốc bởi vì đủ loại nguyên nhân đều không tiện ở lại Biện Kinh lâu.

Biết các trưởng bối ngày mai sẽ đi, Triển Chiêu giúp thu dọn hành lý bận rộn tới tận khuya, sáng sớm hôm sau lại đi đưa tiễn.

Bạch Ngọc Đường theo thường lệ ngủ nướng bám giường, lại bị Triển Chiêu chọc ngứa tỉnh dậy, sống chết kéo hắn tới đưa tiễn Bạch Cốc.

Bạch Cốc vốn đã hẹn cùng lên đường với Triển gia huynh đệ, ai ngờ người này hoàn toàn không có khái niệm thời gian, mọi người sắp xếp hành trang đợi a đợi, đợi quá nửa canh giờ mới thấy Bạch Cốt sơn chúng quỷ rón ra rón rén nâng một chiếc quan tài khổng lồ đi tới…

Mọi người trán đầy hắc tuyến, nhìn chiếc quan tài thật lâu không nói ra lời.

Chúng quỷ vươn ra một ngón tay "suỵt" dài một tiếng, thanh âm nhẹ nhàng nói: "Đừng đánh thức giấc ngủ của chủ nhân."

Triển Chiêu trong lòng oán thầm: quả nhiên là cha con, ngủ nướng ngủ thẳng trong quan tài cũng không thèm tỉnh lại.

Bạch Ngọc Đường thoáng nhướn mày, đi lên trước duỗi tay sờ sờ quan tài, chỉ một lát sau, cái quan tài [rầm] một tiếng, người bên trong bay lên đồng thời băng hoa tung tóe rét lạnh thấu xương, ngay sau đó Bạch Cốc nhảy xuống xoa xoa cánh tay: "Lạnh chết lạnh chết! ai thiếu đạo đức quấy rối giấc ngủ của người khác như vậy hả?!"

Là đầu sỏ gây chuyện, Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ tay không vướng chút tro bụi, thản nhiên nói: "Thi thể cần ướp lạnh, chống phân hủy."

Bạch gia phụ tử một lời bất hòa nhanh chóng xông vào đánh nhau loạn thành một đoàn, Bạch Cốt sơn chúng quỷ vây quanh hai người líu ríu khuyên can cuối cùng đồng thời bị đánh bay.

Triển gia phụ tử ngược lại rất hài hòa, Triển Chiêu ngoan ngoãn giúp phụ thân cầm hành lý, Triển Thanh Phong không thích nói chuyện, Triển Thanh Mang lại đặc biệt nói nhiều, Triển Thanh Phong không nói một lời nhìn Triển Chiêu, Triển Thanh Mang lại lải nhải không dứt: "Chiêu Chiêu trời lạnh phải mặc nhiều quần áo, Chiêu Chiêu ngủ không được đá chăn, Chiêu Chiêu không được loạn ăn bậy, Chiêu Chiêu phải thường về thăm nhà, Chiêu Chiêu tiên hạ thủ vi cường, đừng để Bạch gia tiểu quỷ chiếm trước tiên cơ…"

Khoan đã, hình như có cái gì kỳ quái trà trộn vào?

Triển Chiêu đều đáp ứng, cuối cùng ngẩng đầu nhìn cha mình, ý là — ngài còn có gì chỉ thị?

Triển Thanh Phong nhăn mặt nghẹn một hồi mới nói: "Cự Khuyết."

Triển Chiêu hết nói nổi, rút Cự Khuyết ra cùng Triển Thanh Phong cáo biệt.

Triển Thanh Phong sờ sờ vỏ kiếm Cự Khuyết, thuận tay sờ sờ đầu Triển Chiêu, sau đó cũng không quay đầu lại lên xe ngựa.

Bởi vì bình thường đều rèn luyện binh khí, tay Triển Thanh Phong thô ráp hữu lực ấm áp lại có cảm giác khiến người an tâm.

Triển Chiêu lẳng lặng đứng tại chỗ, sờ sờ đỉnh đầu vẫn còn lưu lại hơi ấm: ưm, cảm giác này thực tốt…

Triển Thanh Mang cũng tiến vào xe, vén rèm lên phất tay áo cáo biệt Triển Chiêu, trên mặt viết rõ mấy chữ lưu luyến không rời. Phu xe giơ roi chậm rãi khởi hành, Bạch Cốc thừa cơ xoa nhẹ hai cái lên đầu Bạch Ngọc Đường, không đợi Bạch Ngọc Đường nổi điên phản khích đã nhanh chóng nhảy lên xe ngựa Triển gia rời đi.

Bạch Ngọc Đường tức tới mặt mày xanh mét, chúng quỷ hấp tấp tản ra.

Xa xa còn vọng lại tiếng cười vui vẻ của Bạch Cốc: "Triển lão muộn*, ta muốn ăn cơm tức phụ ngươi nấu ~" (Lão muộn: ông già muộn tao, đại ý là im như hũ nút)

Triển Thanh Phong lời ít ý nhiều đáp lại — "Lăn!"

Bạch Cốc cười trêu chọc: "Triển lão muộn, ngươi kiềm chế chút đi, coi chừng đại khí thương thân nha ~"

Được một lát yên tĩnh, chiếc xe ngựa chở ba người tựa như bị say rượu lắc la lắc lư xiêu xiêu vẹo vẹo chạy trên đường, bên trong còn vang lên tiếng đánh nhau kịch liệt, nội lực phóng ra khiến bức rèm lay động. Chỉ chốc lát sau, Triển Thanh Mang mặt đơ bò ra khỏi xe, ngồi cùng một chỗ với phu xe, lão phu xe không bị quấy nhiễu an an tĩnh tĩnh đánh xe, xe ngựa 'lóc ca lóc cóc' chạy về phía xa…

Người ra tiễn đưa thập phần sầu lo: xe ngựa lắc thành như vậy có thể chống đỡ được hai vị phụ thân mỗi người một kiểu không a?

****

Triệu Trăn vốn cũng muốn đi tiễn nhưng đáng tiếc buổi sáng còn phải thượng triều.

Bởi vì chuyện Đông Giao bị địa chấn, các quan viên khắp nơi nghe tin lập tức hành động, đem chuyện phật sống có ở chỗ mình nhất mực báo cáo lại. Triệu Trăn thực phát sầu, vấn đề cụ thể còn phải đợi phân tích kỹ càng, không có khả năng dùng một loại phương thức để giải quyết 'phật sống', này vẫn cần một người thông minh phụ trách.

Triệu Trăn vừa nghe hội báo, vừa dùng ánh mắt tuần tra cả triều bá quan văn võ, thình lình thấy Bàng Cát đứng vô cùng nhàn rỗi.

Từ sau lần trước đưa Bàng Thống tiến cung xin máu, Bàng Cát tựa hồ sợ hãi, về nhà dâng tấu xin nghỉ bệnh. Triệu Trăn dở khóc dở cười, đành phải đáp ứng hắn yên lặng xem diễn biến. Bàng Cát không cho thê tử nữ nhi ra ngoài, chỉ đóng cửa từ chối tiếp khách ở nhà dưỡng bệnh, qua hai ngày lặng gió mới dám vào triều.

Triệu Trăn đã điều tra gốc gác Bàng Cát, không tính là sạch sẽ.

Phu nhân hiện tại của Bàng Cát kiến thức hạn hẹp, tiền gì cũng dám thò tay vào, khiến Bàng Cát vơ vét được không ít. Tiểu nhi tử của Bàng Cát cũng không bớt lo, Bàng Dục không có bản lĩnh gì, cũng không tính là phường đại gian đại ác, chỉ là ăn uống vui chơi phiêu kỹ chuyện gì cũng dám làm, tuổi còn nhỏ đã bị chiều hư đi!

Con người Bàng Cát văn võ bình bình nhưng lại có chút tinh ranh, dựa vào chút vẻ vang tổ tiên để lại, cộng thêm khả năng tùy mặt đoán ý đầu cơ trục lợi một đường thăng chức. Bàng Cát tham tài lại nhát gan, háo sắc lại sợ vợ, một chút gió thổi cỏ lay cũng nơm nớp lo sợ, hoàn toàn không giống đại gian thần quyền khuynh triều dã, kết bè kết cánh như trong tiểu thuyết.

Gian thần hay trung thần chỉ khác nhau ở suy nghĩ, không ai trời sinh đã thích làm gian thần bị người phỉ nhổ, ví như Bàng Cát, nếu đem chuyện này xử lý xinh đẹp, Triệu Trăn cũng có thể khoan nhượng cho ông ta tham tiền một chút. Triệu Trăn biết rõ, nếu muốn truy tham quan, thì quan viên trong triều đa phần là không sạch sẽ, mà Bàng Cát là một trong số đó.

Chuyện tham nhũng ở cổ đại không khó điều tra như ở hiện đại, thời hiện đại thủ đoạn tham ô cao minh, tài sản đông dịch tây chuyển không hợp pháp cũng biến thành hợp pháp, thậm chí còn nhiều tham quan còn chạy ra nước ngoài mai danh ẩn tích. Tham quan cổ đại không suy nghĩ được như thế, Hoàng đế cổ đại một lời đã định, xét nhà diệt tộc chỉ một sớm một chiều, chỉ quản giết không quản chôn.

Sau khi hạ triều, Triệu Trăn lưu lại Bàng Cát, Bàng Thống và Bát Hiền vương. Vừa lúc sắp tới cuối năm, Triệu Trăn hạ lệnh cho Bàng Cát làm khâm sai, lấy danh nghĩa đại thiên tuần thú, giải quyết chuyện 'phật sống' ở khắp nơi. Bàng Thống mang binh phụ giúp, bên ngoài bảo hộ khâm sai đại thần, bên trong ngầm kiểm duyệt tình hình đóng quân ở khắp nơi.

Triệu Trăn còn chưa tự mình chấp chính được nên mấy vị đại thần đều lấy Bát Hiền vương vi tôn. Vì thuận tiện làm việc, Triệu Trăn lúc nào cũng tỏ ý tôn vinh Bát Hiền vương, Bát Hiền vương cũng có qua có lại, chỉ cần mệnh lệnh của Triệu Trăn không thái quá, ông đều nguyện ý ra mặt giúp.

Triệu Trăn giải quyết xong một nan đề, tâm tình khoái trá đi gặp Thái Hậu.

Nói Huệ Quốc công chúa 'chết bệnh' chỉ là muốn lừa dối Tương Dương vương, Triệu Trăn vì muốn mọi chuyện như thật nên đã nhờ Huệ Quốc công chúa tĩnh dưỡng một thời gian, tốt xấu gì cũng phải ra dáng một chút. Thái Hậu mỗi ngày đều phái thái y ba lần bốn lượt chạy tới, có bệnh chữa bệnh, không bệnh thì để thái y rèn luyện thân thể. Bởi vì Huệ Quốc công chúa 'bệnh tình nguy kịch' không thể ra khỏi cửa, Triệu Trăn tất yếu phải gánh vác sứ mệnh bồi Thái Hậu, mỗi ngày tới tới lui lui, lượng vận động so với Thái y còn chăm chỉ hơn, thậm chí còn bị Thái Hậu ép ăn rau dưa!

Triệu Trăn mỗi lần tới đều cảm thấy phiền muộn, đúng là cầm đá đập chân mình mà, thầm mắng mình thật ngốc…

****

Vài ngày sau, Triệu Trăn nhận được tin tức Tương Dương vương hồi kinh.

Nói thật, kể cả Triệu Trăn, tất cả mọi người đều không tin Tương Dương vương sẽ hồi kinh.

Thế nhưng, Tương Dương vương cố tình trở lại, cho dù bệnh không đi được cũng sai người nâng mình trở về. Hơn nữa Triệu Trăn phái Mạnh Kha truyền là mật chỉ, người không rõ tình huống còn cho rằng là tự Tương Dương vương muốn hồi kinh, khiến cho không ít người sợ hãi đều nghĩ thầm Tương Dương vương đây là muốn bức cung?!

Triệu Trăn mê muội suy nghĩ: chả nhẽ Lưu hoàng hậu có mị lực lớn vậy sao? Khiến Tương Dương vương khổ luyến hai mươi năm cuồng dại không đổi, chết đi còn dư lại Huệ Quốc công chúa, chẳng lẽ Huệ Quốc công chúa thực sự không phải là cốt nhục tiên đế, Lưu Hoàng hậu và Tương Dương vương mới thực sự là chân ái?

Biện Kinh cùng thành Tương Dương đường xá xa xôi, khi Triệu Trăn thu được tin tức thì Tương Dương đã ở trên đường.

So với người khác lo lắng, Triệu Trăn tâm tình vô cùng tốt, thậm chí đôi khi còn lộ ra bản sắc gian thương!

Triệu Trăn đã làm tốt chuẩn bị binh đến tướng chắn, nước dâng đê chặn nếu thật sự bàn bạc không thuận lợi thì đóng cửa thả Huệ Quốc công chúa. Vừa hay tiên đế đi vội vàng, lăng tẩm còn chưa xây xong, thật sự không được nữa thì đem Lưu hoàng hậu bán cho Tương Dương vương, chỉ cần hoàng thúc không tạo phản, giá gì cũng có thể thương lượng

~Sau khi nghĩ thông suốt, Triệu Trăn ngược lại trầm tĩnh hơn, theo Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ra ngoài cung lượn đường.

Từ khi ngõ nhỏ cũ nát bị cường phá, trị an của Biện Kinh tăng thêm một bậc, Triệu Trăn ngồi trong nhã gian tửu lâu tựa cạnh cửa sổ ăn điểm tâm, Triển Chiêu còn muốn đi tuần phố, Bạch Ngọc Đường cũng muốn đi, lại bị Triển Chiêu hạ lệnh cưỡng chế lưu lại bảo hộ Triệu Trăn. Trước khi đi Triển Chiêu còn xoa xoa đầu nhỏ Triệu Trăn, thuận tay sờ sờ đầu lớn Bạch Ngọc Đường dặn: "Hai ngươi không được đánh nhau, ngoan ngoãn chờ ta trở lại, biết chưa?!"

Triệu Trăn đỉnh đầu ngốc mao hết nói nổi, Bạch Ngọc Đường hận chính mình phản ứng chậm, phải xoa đầu Triển Chiêu đáp trả lại.

Ngự miêu đại nhân phản kháng không kịp, bị chuột bạch bắt quả tang, đầu tóc rối bù từ cửa sổ chạy trốn, kết quả bại thảm hại.

(_)

Kỳ thật Triệu Trăn và Bạch Ngọc Đường tình cảm rất tốt, cãi nhau cho bõ ghét cũng là một loại phương thức giao lưu trao đổi, giữa bạn bè có loại giúp bạn không tiếc mạng sống tự nhiên cũng có loại thích dìm hàng đối phương. Triệu Trăn thích làm bóng đèn phá rối chuyện tốt của Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường bị chọc tức nhiều lần như vậy, cũng không hề có ý trở mặt với Triệu Trăn, ngược lại mỗi lần uy miêu nhà mình cũng không quên uy luôn cái đuôi nhỏ này.

Tâm lý Triệu Trăn cũng đã một bó tuổi, nhưng Bạch Ngọc Đường không biết vẫn luôn coi bé như tiểu hài tử trưởng thành sớm.

Hai người ngồi cùng một chỗ ăn điểm tâm, cùng nhau hóng ra ngoài cửa sổ xem náo nhiệt, nói không nhiều cũng không đến mức tẻ ngắt. Câu được câu không tán gẫu, ở bên ngoài canh gác, Thừa Ảnh đột nhiên tiến vào, sắc mặt không tốt lắm, trông có chút khẩn trương: "Hoàng thượng, có người cầu kiến."

Triệu Trăn sửng sốt: "Lần này xuất cung thực bí mật, sao lại bị phát hiện được?"

Thừa Ảnh cầm khối yêu bài: "Cũng không phải phát hiện tung tích Hoàng thượng mà người này trực tiếp tới cùng ám vệ phái đi cùng Mạnh Kha, muốn cầu kiến Hoàng thượng."

Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn khối yêu bài: "Tương Dương vương Triệu Tước?!"

Triệu Trăn không tin nổi, tiếp nhận khối yêu bài kiểm tra cẩn thận: "Là thật sao? Sáng nay vừa nhận được tin tức hắn khởi hành mà?"

Thừa Ảnh nói: "Ám vệ trở về báo cáo, Tương Dương vương nửa đường gặp Mạnh Kha, tựa hồ đã sớm chuẩn bị hồi kinh, Tương Dương vương xem xong mật chỉ của Hoàng thượng, liền kêu ám vệ trở về truyền tin, hi vọng có thể lén diện thánh. Tính ngày, hẳn sáng nay Tương Dương vương có thể bí mật vào kinh."

Triệu Trăn mỉm cười, ánh mắt lộ ra ánh sáng hứng thú dào dạt: "Này thật sự là đại hỉ sự, hoàng thúc hai mươi năm mới hồi Biện Lương, trẫm thế nào cũng phải nghênh đón một chút. Nếu hoàng thúc không muốn hưng sư động chúng, vậy gặp nhau ở Thập Lý Đình ngoài thành đi, ngươi kêu ám vệ đi truyền chỉ."

Thừa Ảnh có chút do dự, Bạch Ngọc Đường cũng khuyên nhủ: "E rằng có trá."

Triệu Trăn nắm chắc phần thắng: "Tới sớm không bằng tới đúng lúc, hắn đem dao mổ đưa cho ta, nếu không dùng thì thật có chút đáng tiếc!"

Hết chương 57

58. Quyển 4 - Chương 58

Từ khi ăn trái lựu người dân đưa, Triển Chiêu đối với trái lựu chua chua ngọt ngọt nhớ mãi không quên

Khi đi tuần phố ngang qua một cửa hàng hoa quả, Triển Chiêu nghĩ nghĩ đi mua mấy cân lựu lớn, thuận tiện trả tiền cho mấy quả lựu ông lão đưa lần trước.

Ai ngờ lão Tần bán lựu mấy ngày không thấy mở quán, Triển Chiêu cũng không gặp người đành phải hỏi mấy người bán rong ngồi gần đó. Đại thẩm bán đồ ăn hạ giọng nói: "Triển đại nhân chưa nghe sao, trong nhà lão Tần xảy ra chuyện, cháu gái bảo bối của ông ấy đã cùng nam nhân bỏ trốn!"

Triển Chiêu sửng sốt: "Cháu gái lão Tần có phải là tiểu cô nương có nốt ruồi ở cằm không?"

Triển Chiêu thường xuyên đi ngang qua nơi này, đôi khi cũng thấy cháu gái lão Tần ra giúp bán hàng cho ông. Tiểu cô nương mới 12, 13 tuổi, hoạt bát khả ái, đôi mắt to tròn sáng rỡ, thường lao động mà làn da hơi đen. Tiểu cô nương có chút si ngốc, mỗi lần thấy Bạch Ngọc Đường đi ngang qua cả người đều không xong, hoa mắt choáng đầu phân không rõ đông tây nam bắc, là chủ tịch hội fan cuồng của Bạch Ngọc Đường (theo lời Triệu Trăn.)

"Đúng rồi! Chính là khuê nữ đó!" đại thẩm bán đồ ăn chậc lưỡi: "Hoặc là nói tri nhân tri diện bất tri tâm, khuê nữ kia bình thường nhìn ngoan ngoãn hiền lành ai ngờ lại là kẻ ngại bần yêu phú, bỏ trốn cùng một thiếu gia nhà giàu, trước khi đi còn để lại trong nhà mấy thỏi bạc, coi như nàng còn có chút lương tâm."

"Lương tâm cái rắm ấy!" người bán cam phẫn nộ nói: "Nha đầu kia cha mẹ mất sớm, anh trai và chị dâu đều là súc sinh thấy tiền sáng mắt, thiếu chút nữa đem nàng bán tới nơi không ai biết. May mắn lão Tần ngậm đắng nuốt cay một mình nuôi lớn cháu gái, vốn không trông cậy vào nàng vinh hoa phú quý, nhưng cũng mong nha đầu đó gả gần nhà để có chỗ nương tựa, ai ngờ công dã tràng!"

Một đại nương khác bát quái nói: "Ta lại nghe nói lão Tần không tin cháu gái mình bỏ trốn, còn lấy ra toàn bộ tiền tích cóp cầu cháu trai đi tìm giúp đó."

Đại thúc bán thịt bả đao cắm trên bàn: "Nói lại thấy bực, thằng cháu trai kia của lão Tần không phải người, đã vắt khô tiền tích cóp của lão Tần không nói, hắn lượn trong thành ngoài thành nửa ngày, về nhà liền nói không tìm thấy muội muội, ta thấy hắn căn bản không muốn đi tìm!"

Triển Chiêu bồn chồn: Cô nương ngốc hồ hồ kia không giống người sẽ bỏ trốn a...

****

Dựa theo địa chỉ đại thẩm bán đồ ăn cho, Triển Chiêu tìm tới nhà lão Tần, không ngờ Công Tôn cũng đang có mặt ở đó.

Triển Chiêu nói: "Sao ngươi cũng đến đây?"

Công Tôn chỉ chỉ hòm thuốc: "Ta tới chữa bệnh, ngươi tới vừa lúc, đun chút nước ấm cho lão Tần uống."

Lão Tần đáng thương ốm đau nằm liệt giường, bên mình không một ai chiếu cố, trong nhà giống như vừa bị cướp sạch, đồ vật đáng giá không còn một cái, ấm trà trên bàn đều bị đập nát. Triển Chiêu muốn nấu nước, tìm khắp trong nhà cũng chỉ thấy một cái siêu sứt mẻ, miễn cưỡng đổ được nửa bình nước đem đun.

Lão Tần cầm bát nước lệ nóng doanh tròng: "Triển đại nhân, Công Tôn tiên sinh, lão hán ta mệnh khổ a!"

Công Tôn nhíu mày: "Tiếp tục như vậy không ổn, không phải ông có tôn tử sao, kêu hắn tới chiếu cố ông."

Lão Tần khiếp đảm nói: "Vẫn là thôi đi, ta một thân xương cốt không muốn nó thêm phiền toái."

Thấy bộ dạng nơm nớp lo sợ của lão Tần, nghĩ cũng biết tôn tử lão không đối xử tốt với lão, e rằng trong nhà loạn thành như vậy cũng do một phần 'công lao' của tôn tử lão. Triển Chiêu trong lòng căm giận: "Yên tâm đi, bảo đảm tôn tử lão không dám một câu oán hận."

Triển Chiêu nhớ tới chính sự còn chưa hỏi: "Ta muốn hỏi chuyện tôn nữ nhà lão."

Lão Tần nghe vậy không chút do dự, lập tức nói: "Cháu gái ta nuôi, ta hiểu mà, Quế Chi tuyệt đối không có khả năng bỏ trốn cùng người ta!"

Công Tôn vỗ vỗ trấn an lão Tần: "Đừng kích động, lão từ từ nói lại tình hình hôm đó xem."

Lão Tần lau nước mắt nhớ lại: "Ngày đó Công Tôn tiên sinh chữa bệnh từ thiện, ta như bình thường tới chỗ Công Tôn tiên sinh xem bệnh. Ta nói với Quế Chi bảo nó về nhà nấu cơm trước, Quế Chi đáp ứng vâng vâng dạ dạ, ai ngờ về tới nhà liền không thấy nó đâu."

Công Tôn nói: "Khi lão về tới nhà, trong nhà có cái gì dị thường không?"

Lão Tần chớp chớp mắt, thật sự nghĩ không ra có dị thường gì: "Ta chỉ nhớ trong nhà đặc biệt lạnh, củi lửa trong bếp đều đốt sạch, cơm còn nửa sống nửa chín. Ta cho rằng Quế Chi ra ngoài một lát sẽ trở về, ai ngờ chờ tới tận tối cũng không thấy về. Ta đi vào phòng nó xem, thì thấy trên giường có mấy thỏi bạc, cháu gái đáng thương của ta a!"

Công Tôn phân tích: "Xem ra tôn nữ ngươi đúng là đang nhóm lửa nấu cơm, bởi vì một nguyên nhân nào đó mà bất ngờ ly khai, rồi không trở về."

Thấy lão Tần lại muốn khóc, Triển Chiêu nhanh chóng nói: "Còn nữa, sao lại truyền ra tin Quế Chi nhà lão cùng người ta bỏ trốn vậy?"

Lão Tần nghĩ nghĩ: "Là Vương gia tiểu tam nhi* ồn ào nói, chính mắt nó thấy Quế Chi chạy đi cùng một nam nhân." (*đứa con thứ ba nhà họ Vương)

Công Tôn hỏi: "Vương gia tiểu tam nhi là ai?"

Lão Tần duỗi ngón tay chỉ: "Là Tam tiểu tử của nhà cách vách, hai vị đại nhân sao đã quên rồi, một tháng trước trong thành mất tích mấy tiểu hài tử, Vương gia tiểu tam nhi cũng bị mất tích, chuyện này khiến nhân tâm hoảng sợ, may mắn ngày hôm sau đã tìm lại được."

Vụ án hài đồng mất tích Triển Chiêu còn tới từng nhà hỏi thăm tình hình, lúc ấy huyên náo ồn ào vô cùng, ai ngờ ngày hôm sau các hài tử mất tích đều trở lại. Triển Chiêu lúc ấy vẫn còn nghi ngờ, phái người theo dõi mấy nhà đó vài ngày cũng không thấy phát hiện chuyện gì, sau đó tới chuyện Quách Hòe đền tội, tất cả mọi người còn cho rằng là do hắn làm…

Triển Chiêu hỏi: "Tiểu tam nhi trở về có thay đổi gì không?"

Lão Tần ngẩn người: "Nói tới thay đổi thì lớn lắm, Vương gia tiểu tam nhi trước giờ bướng bỉnh nghịch ngợm vô cùng, sau một ngày đi lạc cư nhiên lại trở nên hiểu chuyện, ai cũng khen đứa nhỏ này tương lai có tiền đồ. Ta còn nghe nói những đứa trẻ nhà giàu mất tích là do đi cầu thần bái phật mới trở về được, dân chúng bình thường cũng được hưởng quang huy."

Công Tôn đột nhiên nói: "Cầu thần bái phật, chẳng lẽ là phật sống Đông Giao?"

Lão Tần không quá khẳng định: "Cụ thể không biết, chỉ nghe nói bọn họ đều tới chùa miếu ở phụ cận cầu khấn."

Triển Chiêu và Công Tôn liếc nhau — phật sống một tháng trước xuất hiện, Phật sống linh nghiệm là từ trong miệng phú thương truyền ra, nếu yêu tăng giả bắt cóc hài tử, cố ý lừa dối tiền tài cũng không phải không thể. Thế nhưng yêu tăng giả đều đã bị bắt, sao Quế Chí vẫn bị mất tích?

Hỏi xong lão Tần, hai người lại đi tìm Vương gia tiểu tam nhi hỏi han. Phu thê Vương gia đều không biết gì, Vương gia tiểu tam nhi chỉ là một đứa nhỏ 7, 8 tuổi, đứa nhỏ này một mực chắc chắn Quế Chi cùng người ta bỏ trốn, Công Tôn kéo hài tử lại nói chuyện, Triển Chiêu thừa cơ hỏi han cha mẹ tiểu tam nhi: "Đứa nhỏ này gần đây có dị thường gì không?"

Vương gia phu thế liếc nhau, thê tử Vương thị có chút muốn nói lại thôi.

Triển Chiêu tâm biết hai người bọn họ có ý giấu diếm, cố tình nghiêm túc nói: "Quế Chi khả năng xảy ra chuyện, hai người biết mà không báo sẽ bị tội."

Vương đại tráng do dự một lát mới nói: "Tiểu tam nhi quả thật hơi lạ, mấy ngày đầu mới về còn rất nghe lời, nhưng đặc biệt sợ hãi hai vợ chồng chúng ta, buổi tối thường xuyên gặp ác mộng, ở trong mộng khóc lóc la hét còn đánh người. Gần đây có tốt hơn một chút, nhưng cũng không còn hoạt bát như trước, người lúc nào cũng có vẻ âm âm u u. Mấy hôm trước ngày Quế Chi xảy ra chuyện, tiểu tam nhi mỗi ngày đều chạy sang nhà nàng, hai người thầm thầm thì thì không biết nói cái gì."

Sau khi rời khỏi Vương gia. Triển Chiêu đem tin tức hỏi được nói lại cho Công Tôn nghe.

Công Tôn nghe xong nhíu mày: "Này quá trùng hợp, hài tử kia khẳng định biết cái gì đó."

Triển Chiêu sờ cằm: "Ta đi thăm dò mấy hài tử mất tích trở về khác thử xem."

Công Tôn gật đầu: "Ngươi cẩn thận một chút, ta hồi phủ bẩm báo Bao đại nhân."

****

Tại một phía khác trong thành.

Triệu Trăn nhận được tin tức Tương Dương vương vào kinh, lập tức bố trí sân khấu, muốn chơi lớn một phen!

Thừa Ảnh bị phái đi dò thám tin tức, Triển Chiêu còn chưa trở về, Bạch Ngọc Đường cảm thấy minh không thể ngăn cản được Triệu Trăn, dứt khoát mặc kệ bé muốn làm gì thì làm. Huống chi Bạch Ngọc Đường

cũng thuộc dạng gan lớn bằng trời, cảm thấy có mình bảo hộ bên cạnh hẳn không có vấn đề gì, cùn lắm thì làm thịt Tương Dương vương vĩnh tuyệt hậu họa luôn.

Triệu Trăn tuy rằng cảm thấy không chút kẽ hở, nhưng nhìn Bạch Ngọc Đường vẫn có chút lo lắng, chung quy trong tiểu thuyết Bạch Ngọc Đường đã chết trong tay Tương Dương vương.

Thời gian xuyên việt càng dài, Triệu Trăn đối với ký ức kiếp trước càng lúc càng mơ hồ.

Đối với Triệu Trăn mà nói, Bạch Ngọc Đường là người sống sờ sờ, sinh động có tư tưởng, vận mệnh của [Bạch Ngọc Đường trong tiểu thuyết] không liên quan gì tới hắn. Cho dù biết [Bạch Ngọc Đường] chết trong tay Tương Dương vương nhưng Triệu Trăn cũng không cảm thấy có nguy hiểm gì. Thẳng tới giờ phút này, Triệu Trăn đột nhiên có loại dự cảm bất thường!

— Vạn nhất Bạch Ngọc Đường có mệnh hệ gì, bắt một ổ chuột bạch tới bồi cho Triển Chiêu có thể lừa dối qua ải sao?

Triệu Trăn đương nhiên không có thiên phú dự đoán tương lai, cho dù chỉ là buồn lo vô cớ, bé cũng không muốn Bạch Ngọc Đường tiếp xúc với Tương Dương vương.

Thế là vấn đề mới phát sinh, phải lừa gạt Bạch Ngọc Đường như thế nào đây?

Nói thẳng ngươi đừng đi, Bạch Ngọc Đường nhất định không thèm nghe; quanh co lòng vòng không đi, Bạch Ngọc Đường sẽ liếc bạch nhãn tiếp tục không thèm để ý; nghĩ chủ ý tổn hại không cho hắn đi, Bạch Ngọc Đường sẽ thẳng tay oánh bé một trận cuối cùng không thèm nhìn bé….( ) Nhân phẩm thối thành như vậy, cảm thấy mình thực thảm thảm đát!

Kỳ thật Bạch Ngọc Đường cùng Triệu Trăn có đồng dạng phiền não.

— Vạn nhất Triệu Trăn có mệnh hệ gì, mua một cân bánh đậu đền bù cho Triển Chiêu có thể lừa dối qua ải sao?

Khi hai người đang mắt to trừng mắt nhỏ, ám vệ tới hồi báo, Tương Dương sắp tới rồi.

Triệu Trăn nhìn Bạch Ngọc Đường, vươn tay chỉ một cái: “Cởi quần áo!”

Bạch Ngọc Đường mạc danh kỳ diệu nhìn bé.

Triệu Trăn xả đai lưng, đem tùy thân nhuyễn giáp cởi ra đưa cho Bạch Ngọc Đường: “Mặc cái này vào, bằng không không cho ngươi theo!”

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười: “Nhuyễn giáp của ngươi đưa cho ta làm gì?” nhỏ như vậy có muốn cũng chả mặc được.

Triệu Trăn trợn trắng mắt: “Cái này vốn để cho người trưởng thành mặc, khắp thiên hạ chỉ có cái bảo giáp này là tốt nhất, vừa rắn chắc vừa bền lại co dãn tốt, thủy hỏa bất xâm, thông khí tốt!” Triệu Trăn thể hiện cho Bạch Ngọc Đường xem, kéo một cái, nhuyễn giáp liền giãn rộng ra, có vo vê thế nào cũng không nhăn, nước trà hắt vào không ướt, hỏa chiết dí vào không cháy, cầm trong tay cũng không nặng.

Triệu Trăn còn muốn triển lãm sự cứng rắn của cái nhuyễn giáp, lại bị Bạch Ngọc Đường quyết đoán ngăn lại.

Bạch Ngọc Đường cảm thấy buồn cười, chọc cái mặt bánh bao của Triệu Trăn một cái: “Ngươi giữ lại dùng đi.”

Triệu Trăn kiên trì: “Không mặc không mang ngươi theo!”

Bạch Ngọc Đường đành phải thỏa hiệp, đi vào sau bình phong thay quần áo, Triệu Trăn xác định hắn mặc xong nhuyễn giáp mới đi ra ngoài.

Hai người không hẹn mà cùng quên không thông báo cho Triển Chiêu, từ hậu viện Khai Phong phủ lén trộm bạch mã của Bạch Ngọc Đường ra. Bạch mã nhìn thấy Bạch Ngọc Đường đang muốn hí một tiếng dài làm nũng, lại bị Bạch Ngọc Đường sờ sờ đầu ngăn lại, Bạch Ngọc Đường bế Triệu Trăn nhảy lên bạch mã, cộp cộp tuyệt trần phóng đi

~**********

Bên kia, Triển Chiêu có phát hiện mới.

"Trong một tháng có mười mấy cô nương mất tích?!" Bao Chửng nổi trận lôi đình.

Triển Chiêu nói: "Mất tích đều là nha hoàn 12, 13 tuổi, đa số đều bán thân vào trong phủ, chủ nhà sợ chọc phiền toái nên nha hoàn mất tích coi như không có người này. Thậm chí còn có tiểu nha hoàn ra ngoài cung chủ nhân liền không thấy trở về, chủ nhân cũng hết cách. Ta vốn chỉ điều tra những nhà có hài tử mất tích, ai ngờ từ miệng khất cái nghe được bên trong các gia đình phú thương mười thì có tám nhà đều có nha hoàn mất tích."

Công Tôn tức giận không nhẹ: "Quả thực là xem mạng người như cỏ rác!"

Triển Chiêu nói: "Xem ra đám bắt cóc hài tử, vì uy hiếp phú thương, phú thương chỉ có thể bảo trụ hài tử nhà mình, nên đành hi sinh nha hoàn. Chỉ là ta không hiểu, vì sao lại còn bắt cả con cái dân chúng bần hàn? Vương gia phu thê xem ra cũng không biết gì, chẳng lẽ Vương tiểu tam nhi tự nguyện làm việc cho bọn chúng?"

Bao Chửng đen mặt: "Phái người nghiêm mật giám thị bọn họ, bọn họ nhất định sẽ chạm mặt nhau!"

Công Tôn nghĩ mãi không thông: "Nếu quả thật là do chùa phật sống giở trò quỷ, giờ yêu tăng đều đã bị bắt, còn ai có thể uy hiếp bọn họ?"

Triển Chiêu đột nhiên nói: "Sẽ không phải là do yêu tăng thật làm đi?!"

"Triển đại nhân!" Trương Long hộc tốc chạy vào: "Hoàng thượng cùng Ngũ gia không có ở tửu lâu, bạch mã của Ngũ gia không thấy trong chuồng ngựa, có người thấy hai người bọn họ lén cưỡi ngựa ra khỏi thành!" Vừa rồi Triển Chiêu vội vã đi tra án, nên sai Trương Long đi thông tri cho Triệu Trăn và Bạch Ngọc Đường không cần chờ hắn, Trương Long chạy tới tửu lâu đã thấy vườn không nhà trống… Thế là, Triển Chiêu dùng dạ dày cũng có thể nghĩ được, hai người này nhất định lén sau lưng hắn bày trò 'tốt' nào rồi!

Triển Miêu Miêu hắc khí quanh thân bạo trướng, đỉnh đầu ân ẩn có sấm nổ chớp giật!

Bao Chửng, Công Tôn cùng Trương Long đồng thời lui về sau ba bước lớn, theo bản năng tránh xa khỏi con mèo đang tạc mao: Chẳng lẽ muốn hiện nguyên hình?!

— Có thể chọc điên được Triển Chiêu tốt tính, Triệu Trăn cùng Bạch Ngọc Đường thực rất có trình độ.

Hết chương 58

59. Quyển 4 - Chương 59

Lại nói đến, Triệu Trăn và Bạch Ngọc Đường hai tên gan lớn bằng trời gạt mọi người chuồn êm ra khỏi thành lén gặp Tương Dương vương.

Thập Lý Đình ngoài thành hoang tàn vắng vẻ, Triệu Trăn tay cầm chung trà nghiêm chỉnh ngồi trong đình chơi cờ, hạ cờ năm quân…

Thập Lý Đình ngoài thành cỏ dài (chim) oanh bay, Bạch Ngọc Đường y khuyết tung bay phảng phất tựa tiên nhân tín mã do cương (cương ngựa tự do), uy mã ăn cỏ…

Hai người đợi a đợi, dõi mắt trông về phía xa cũng không thấy xa giá của Tương Dương vương đâu, Triệu Trăn buông chén trà trong tay xuống, ánh mắt linh động, tươi cười khả ái mở miệng chỉ trích: "Triệu Tước này sao còn chưa tới?! quan niệm thời gian của hắn để uy cẩu sao?! Hay đi trên tử lộ rồi?!"

Bạch Ngọc Đường nhìn bé một cái, vừa định nói gì đó, chỉ thấy Thừa Ảnh hấp tấp chạy tới: "Hoàng thượng! Tương Dương vương gặp chuyện!"

Triệu Trăn theo bản bịt miệng lại, Bạch Ngọc Đường nhướn mày nhìn bé: "Miệng quạ đen là bệnh, ngươi phải trị."

Triệu Trăn trợn trắng mắt nhìn hắn, quay đầu hỏi Thừa Ảnh: "Chuyện là thế nào, Tương Dương vương chết rồi?!"

Tương Dương vương chết tự nhiên là tin tốt, nhưng chính mình tân tân khổ khổ nuôi heo mập lại bị người khác một đao làm thịt, Triệu Trăn thực buồn bực.

Thừa Ảnh thành thật nói: "Ám vệ chạy tới nói, đoàn người Tương Dương vương chết hơn phân nửa, xe ngựa của Tương Dương vương bị phá hủy, chỉ thấy trên xe có vết máu lớn, Tương Dương vương sống chết chưa rõ. Theo lời hộ vệ trọng thương nói, bọn họ ở trên đường gặp mai phục, Tương Dương vương bị thương nặng được thân tín cứu đi. Ta đã phái người bốn phía điều tra, hiện chưa có tin tức xác thực."

Bạch Ngọc Đường nhướn mày: "Tương Dương vương không phải độc thủ sau màn sao? Như thế nào cũng bị ám sát?"

Triệu Trăn hứng thú có chút rã rời, rũ mắt nói: "Xem ra Tương Dương vương cũng chỉ là một quân cờ, hiện tại hắn đã tận khí như vậy…"

Bạch Ngọc Đường sửng sốt, ngay cả Tương Dương vương đều thành hơi tàn, vậy kẻ chân chính đứng sau màn có thân phận như thế nào?

Triệu Trăn miễn cưỡng nói: "Tin tức Triệu Tước vào kinh bị tiết lộ từ đâu? Từ phía chúng ta hay phía bọn hắn?"

Thừa Ảnh cúi đầu nói: "Tương Dương vương là bị nội thị bên mình đâm bị thương, bên hắn có phản đồ."

Bạch Ngọc Đường nhìn sắc trời: "Hiện giờ làm gì, còn chờ tiếp không?"

Miêu nhi khẳng định tạc mao, nên mua cái gì uy miêu đây? Thuận mao cũng là một kỹ năng sống a…

Triệu Trăn ánh mắt lóe sáng: "Không đợi nữa, ta muốn hồi cung bồi Thái hậu ăn cơm, thuận tiện thông tri Hoàng tỷ không cần giả bệnh nguy kịch, còn ngươi?"

"Ta đi mua hải sản." Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ — giờ này khẳng định Triển Miêu Nhi đang ở Khai Phong phủ ôm cây đợi thỏ, chỉ có hải sản may ra mới có thể bình ổn Miêu nhi phẫn nộ. Triệu Trăn sợ bị mắng còn có thể trốn trong hoàng cung, còn mình chỉ có thể giống con thỏ ngốc chạy tới đâm đầu vào gốc cây thôi, ngẫm lại thật sự là thảm thảm đát.

Bạch Ngọc Đường sờ bạch mã thở dài: "Đi thôi, ta đưa ngươi hồi cung."

Triệu Trăn vươn hai tay muốn ôm một cái: "Đưa ta vào thành là được, gần đây trị an rất tốt ~"

Mọi người cao hứng khi đến, mất hứng khi về, trên đường về, Triệu Trăn thực trầm mặc, Bạch Ngọc Đường vốn không thích nói chuyện, Thừa Ảnh so với Bạch Ngọc Đường càng câm như hũ nút. Sau khi vào thành Bạch Ngọc Đường vòng đi mua hải sản, Triệu Trăn nhìn theo bóng dáng soái ngốc của hắn rời đi, đột nhiên nói với Thừa Ảnh: "Chúng ta quay lại!"

Thừa Ảnh sửng sốt: "Quay lại?" này không giống ngữ khí hồi cung.

Triệu Trăn nhìn nhìn phương hướng Bạch Ngọc Đường ly khai, ngữ khí có chút hâm mộ: "Có thể nhiễu loạn Bạch Ngọc Đường cũng chỉ có Triển Chiêu."

Thừa Ảnh lập tức phản ứng lại: "Ngài cố ý kiếm cớ để Bạch Ngọc Đường rời đi."

Triệu Trăn mỉm cười: "Lấy trí thông minh của Bạch Ngọc Đường cùng sự hiểu biết của hắn với ta, vốn không dễ mắc mưu như vậy, chỉ có thể nói trong lòng Bạch Ngọc Đường, không có gì quan trọng hơn Triển Chiêu…"

Triệu Trăn híp mắt: "Đi thôi, đừng để hoàng thúc đợi lâu."

Thừa Ảnh không bao giờ cãi lời Triệu Trăn, lập tức nhảy lên ngựa: "Ngài biết Tương Dương vương ở đâu?"

Triệu Trăn được Thừa Ảnh ôm lên ngựa, Thừa Ảnh không thể so với thân hình người trưởng thành của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, Triệu Trăn dựa vào không quá thoải mái, đổi tư thế xong mới nói: "Trở lại Thập Lý Đình, phàm là Triệu Tước muốn gặp ta, cho dù chỉ còn một hơi tàn, hắn cũng nhất định sẽ tới!"

****

Bạch Ngọc Đường không yên lòng cầm cương bạch mã, mua hải sản gì, ở đâu?

Trứng tôm không tươi, cua ăn không ngon, quả nhiên chỉ có thể mua cá, buổi tối bảo phòng bếp nấu canh cá trích?

"Bạch huynh tựa hồ rất bối rối?" thanh âm quen thuộc ôn nhuận dễ nghe vang lên.

Bạch Ngọc Đường theo bản năng hỏi: "Miêu nhi muốn ăn cá gì?"

Thanh âm dễ nghe cười nói: "Miêu gia hôm nay không muốn ăn cá, muốn ăn lão thử."

(- -#) ai nha nha, không xong.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu tươi cười trước mắt, hai sợi hắc tuyến từ thái dương lắc lư rơi xuống.

Bạch Ngũ gia sờ sờ mũi: "Trùng hợp vậy…"

Triển Chiêu cười tủm tỉm nói: "Không phải trùng hợp, ngươi mỗi lần chột dạ đều tới nơi này mua hải sản, ta đã đợi rất lâu!" Triển Chiêu nhìn quanh một vòng, không phát hiện thân ảnh Triệu Trăn đâu: "Nghịch đồ Ngộ Không lại trốn trong cung rồi phải không? Thái hậu cũng đợi nó đã lâu."

Bạch Ngọc Đường yên lặng nhìn trời, Triển Chiêu cười nói: "Hai người đi đâu?"

Bạch Ngọc Đường do dự giữa bán đứt Triệu Trăn và lừa gạt Triển Chiêu, do dự một phần ngàn giây, cuối cùng quyết định bán đứt Triệu Trăn…

Nghe Bạch Ngọc Đường nói tiền căn hậu quả, Triển Chiêu tức giận quở trách hắn: "Nó là trẻ con, ngươi cũng là trẻ con sao? Quá xúc động!!" Triển Chiêu đem suy đoán chuyện thiếu nữ mất tích cùng yêu tăng nói lại cho Bạch Ngọc Đường: "Trong lòng ta cảm thấy không yên, chuyện này hẳn còn chưa xong đâu."

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu đang xoa xoa bụng: "Ngươi trong lòng bất ổn hay là trong bụng bất ổn, đói bụng đi?"

Triển Chiêu tức giận vỗ hắn một cái, cảm giác không quá đúng, chọc chọc ngực Bạch Ngọc Đường: "Bên trong ngươi mặc cái gì vậy?"

"Là nhuyễn giáp của Triệu Trăn." Nhuyễn giáp mặc thực thoải mái, nếu không phải Triển Chiêu phát hiện, Bạch Ngọc Đường cơ hồ đã quên luôn chuyện này.

Triển Chiêu nghiêng đầu: "Nhuyễn giáp của nó sao lại đưa ngươi mặc?"

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ: "Là Triệu Trăn không để cho ta…"

Trong nháy mắt, Bạch Ngọc Đường trong đầu chợt lóe một ý niệm — "Điệu hổ ly sơn!"

Bạch Ngọc Đường xoay người lên ngựa, còn không quên kéo theo cả Triển Chiêu vẫn chưa hiểu ra sao. Triển Chiêu bị Bạch Ngọc Đường ôm ngồi lên lưng ngựa, đầu óc mơ hồ, bạch mã đã chạy như bay, Triển Chiêu đành phải ngồi sát Bạch Ngọc Đường bảo trì cân bằng: "Yah, ngươi làm gì cả kinh bất chợt như vậy."

Bạch Ngọc Đường nghiêng đầu hồi đáp: "Triệu Trăn cố ý lừa ta rời đi, nhất định đã quay lại Thập Lý đình."

Triển Chiêu vẫn mộng mộng đát: "Nó vì sao lại lừa ngươi đi?"

Bạch Ngọc Đường sắc mặt tối sầm "Triệu Trăn hôm nay rất kỳ quái, tựa như ta sẽ xảy ra chuyện bất trắc gì đó, không muốn cho ta gặp Tương Dương vương."

Triển Chiêu chậc lưỡi: ai nha nha, Tiểu Bạch là tức giận Triệu Trăn lừa hắn hay là tức giận bản thân quá dễ lừa a?

****

Triệu Trăn Thừa Ảnh trở lại Thập Lý đình.

Trong đình có một cái ngọa tháp (giường), bên trên có một lão nhân dung nhan tiều tụy nửa nằm, lão nhân biểu tình âm trầm, bên mình không còn người nào khác, sắc mặt tái xám tựa hồ bị bệnh nguy kịch, bộ dáng khô gầy ốm yếu tùy thời có thể tắt thở. Triệu Trăn ra hiệu cho Thừa Ảnh đừng tới đây, một mình chạy qua đó.

Tuổi Triệu Tước kỳ thật không quá lớn, ít nhất so với Tiên Hoàng cùng Bát Vương gia còn trẻ hơn mấy tuổi. Tiên hoàng sớm qua đời là do hắn tự chuốc lấy, Bát Hiền vương giữ mình trong sạch, thân thể kiện khang, sống tới 90 tuổi không thành vấn đề. Triệu Tước thứ nhất không háo sắc, thứ hai không có ham mê bất lương, đem bản thân ép buộc thành như vậy cũng thực không dễ dàng…

Triệu Tước sắc mặt âm u, Triệu Trăn cảm thấy, hắn tựa như oán độc quỷ sống, tuyệt không khoái hoạt.

Thái độ của Triệu Trăn thập phần nhiệt tình, tươi cười vẫy vẫy tay với Triệu Tước: "Hoàng thúc hảo, biết ngài sắp chết ta tựu an tâm ~"

Triệu Tước hừ lạnh một tiếng: "Ngươi thực thành thật."

Giọng Triệu Tước thực trẻ trung, ít nhất so với khuôn mặt âm trầm cùng mái tóc hoa râm của hắn trẻ hơn rất nhiều, chỉ là giọng nói không có trung khí, xem ra hắn bị trọng thương không nhẹ. Triệu Trăn bày ra vẻ mặt thân thiện, cầm chén trà để trên thạch bàn tự rót tự uống. Người cổ đại cưỡi ngựa không có mũ giáp, gió thổi vào khiến miệng khô lưỡi khốc, Triệu Trăn 'ừng ực ừng ực' uống hết ba chén lớn mới thở ra một tiếng sảng khoái…

Triệu Tước cứ như vậy nhìn bé, ánh mắt thực phức tạp: "Ngươi không định nói gì sao?"

Triệu Trăn uống xong trà lại dùng tay áo lau miệng: "Hoàng thúc hẹn ta lén gặp mặt, chẳng lẽ không phải ngài có lời muốn nói?"

Triệu Tước ho khan mấy tiếng, khóe miệng ân ẩn nổi lên vết xanh tím, dường như bị trúng độc?

"Ta sống không được bao lâu nữa, không còn tinh lực cùng ngươi lục đục đấu đá, ngươi tin cũng được mà không tin cũng không sao, ta chỉ là bù nhìn." Triệu Tước nói chuyện ngữ tốc rất chậm, hắn cực lực che giấu sự suy yếu của chính mình, cho dù tăng thêm thống khổ cho bản thân, cũng cứng rắn chống đỡ không muốn thể hiện ra trước mặt người khác.

"Đáng cười ta làm bù nhìn nửa đời người, cư nhiên không biết chủ nhân là ai." Triệu Tước chỉ chỉ chiếc hộp gỗ dưới ngọa tháp: "Bên trong này là dấu vết để lại ta tra được trong suốt hai mươi năm qua, tuy rằng không nhiều, nhưng ta đã dốc toàn lực…" Triệu Tước ngữ khí vô hạn buồn bã.

Một đời người có thể có được mấy cái hai mươi năm? Thời gian đẹp nhất trong đời người, không dám tiếp cận với người ngày nhớ đêm mong, chỉ có thể giấu bí mật dưới tận đáy lòng vượt qua quãng đời còn lại. Làm như vậy đến tột cùng đáng giá hay không? Triệu Tước không dám nghĩ, suy nghĩ tựu không thể sống, muốn sống tựu không thể nghĩ…

Triệu Trăn khom lưng lôi hộp gỗ ra, tay dừng lại, không có mở ra.

Triệu Tước tháo chiếc nhẫn trong tay ra, đưa cho Triệu Trăn: "Toàn bộ tài sản của ta đều gửi ở cửa hàng bạc Thiên Bảo, ta không có nhi tử, tất cả đều lưu lại cho ngươi. Chiếc nhẫn này có thể điều động người của ta, sau khi ta chết không biết còn lưu lại được mấy người, muốn giết muốn sống gì ngươi xem rồi làm đi."

Triệu Tước phất tay gọi một người trung niên tới: "Chỉ có người này, ta muốn hắn sống, chỉ cần hắn không tạo phản, ngươi vĩnh viễn không được động tới hắn, để hắn cưới vợ sinh con chết thọ tại nhà." Triệu Trăn đầy bụng nghi vấn, lại một chữ cũng không hỏi, chỉ nghiêm túc gật đầu.

Triệu Tước tựa hồ vừa lòng, nhắm mắt lại nói: "Ngươi đi đi, ta sẽ chết ở chỗ xa, sẽ không liên lụy tới ngươi."

Triệu Trăn nhìn hắn: "Chỉ thế thôi sao?"

Triệu Tước trầm mặc thật lâu: "Thế thôi."

Tịch dương nhiễm đỏ đám mây trên trời, huyết sắc nồng đậm nhợt nhạt lan tỏa, ngay cả hô hấp cũng nhuốm đầy vị rỉ sắt. Triệu Trăn thưởng thức chiếc nhẫn trong tay, đột nhiên cười nói: "Có chuyện ta rất hiếu kỳ, hy vọng trước khi chết ngươi có thể hồi đáp ta, người hai mươi năm trước ngươi yêu là đến cùng là ai?"

Triệu Tước hừ lạnh: "Ta dựa vào cái gì phải nói cho ngươi?"

Triệu Trăn đeo nhẫn lên ngón cái, không chút để ý nói: "Người ngươi yêu là Lưu hoàng hậu hay là Tiên hoàng?" (Jer: Ồ…..)

Triệu Tước sửng sốt thật lâu, đột nhiên cười ha ha, tựa hồ nghe được chuyện gì thiên đại chê cười, cho dù ho ra máu hắn vẫn cười.

"Ngươi nói mê sảng cái gì vậy? ta sao có thể yêu huynh trưởng của mình?!"

Triệu Trăn đeo nhẫn xong, cầm hộp gỗ nhẹ bẫng, đứng ở bên cạnh nhìn thẳng Triệu Tước: "Vì sao ngươi đem mấy thứ này lưu lại cho ta? Chẳng lẽ không phải vì ta là huyết mạch duy nhất còn lại của Tiên hoàng sao?"

Triệu Tước đứt quãng ho khan, dùng trầm mặc để cự tuyệt trả lời vấn đề này.

Triệu Trăn cười nói: "Không bằng chúng ta làm giao dịch đi, ngươi nói cho ta biết, người ngươi thích là ai, ta đem ngươi hợp táng cùng với người đó."

Triệu Tước vẫn trầm mặc, Triệu Trăn chậm rì rì nói tiếp: "Nếu ngươi không nói cho ta biết, ta sẽ đem ngươi hợp táng cùng Tiên đế!"

Triệu Tước cơ thịt hai má cơ hồ căng cứng, giọng nói có chút run rẩy: "Ta sẽ không nói cho ngươi biết!"

Triệu Trăn cười giảo hoạt: "Ngươi đã nói cho ta biết." không trả lời chính là câu trả lời chính xác nhất.

Biểu tình Triệu Tước không rõ vui buồn, vừa có chút nồng đậm tiếc nuối, cũng có chút thoải mái nhợt nhạt, hắn đột nhiên nôn ra một búng máu tươi, máu kia có độc tố hắc sắc! Nam nhân trung niên vẻ mặt trấn định, động tác nhanh nhẹn đỡ Triệu Tước uống thuốc, chỉ là hai tay run rẩy đã bán đứt hắn.

Triệu Trăn muốn nói tiếp đột nhiên bị người từ phía sau kéo lại một phen, hộp gỗ Triệu Trăn cầm bị rơi, bé gắt gao giữ chặt chiếc nhẫn.

Thừa Ảnh ôm Triệu Trăn ly khai, mấy cái hỏa tiễn đã bắn tới bãi cỏ phụ cận lương đình. Một đám hòa thượng ăn mặc quái dị vây quanh Thập Lý đình, đám hòa thượng này quấn bên ngoài một mảnh vải để lộ vú ngực, trên cổ đeo một chuỗi phật châu, mỗi viên phật châu đều lớn bằng một năm đấm.

Triệu Trăn nghĩ nghĩ, đây chính là yêu tăng Triển Chiêu đã nói đi, vừa lúc đem đám bại hoại này một lưới bắt hết!

Hết chương 59

60. Quyển 4 - Chương 60

Yêu tăng đột ngột xuất hiện quanh Thập Lý đình, mục đích rõ ràng là muốn thiêu cháy Triệu Tước, Thừa Ảnh che chở Triệu Trăn không dám vọng động.

Lúc này, Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường không biết từ đâu bất ngờ xuất hiện!

Bạch Ngọc Đường một người một đao ngăn lại đa số yêu tăng, Triển Chiêu kích động xông vào lương đình thì phát hiện Tương Dương vương đã bị đại hỏa nuốt lấy, Triển Chiêu muốn tìm lại hộp gỗ Triệu Trăn đánh rơi. Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sợ đánh rắn động cỏ, không dám tới quá gần, cũng không nghe rõ Triệu Tước và Triệu Trăn nói cái gì, nhưng bọn họ thấy trước khi lâm chung Triệu Tước đã phó thác một chiếc hộp cho Triệu Trăn, khẳng định rất quan trọng!

Triệu Trăn bị Thừa Ảnh ngăn cản, gấp đến độ giậm chân: "Mau trở lại! Hai người mau trở về!"

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu muốn nhảy vào biển lửa cũng sốt ruột, quản nó là cái hộp gỗ gì cũng không trọng yếu bằng Triển Chiêu! Khi hai người vừa rời khỏi Thập Lý đình thì lớp mái ngói phía trên bỗng sụp xuống, Triển Chiêu muốn đẩy Bạch Ngọc Đường ra, Bạch Ngọc Đường cũng muốn đẩy Triển Chiêu ra, bình thường hành động ăn ý tuyệt hảo lúc này hai người cư nhiên lại cản trở nhau!

Cuối cùng Bạch Ngọc Đường tương đối xui xẻo, bị cột trụ như cây đuốc phía sau đổ xuống đập trúng lưng, Triển Chiêu kéo theo hắn chạy tới một nơi an toàn, lăn vài vòng trên mặt đất dập lửa. Triển Chiêu bưng lấy cái mặt bẩn hề hề của Bạch Ngọc Đường, khẩn trương nói: "Ngọc Đường, ngươi không sao chứ?!"

Bạch Ngọc Đường chớp chớp mắt: Ngọc Đường gì đó, so với Tiểu Bạch dễ nghe hơn nhiều!

Bạch Ngọc Đường suy yếu nằm giả chết: "Miêu Nhi, ta không sao…"

Triển Chiêu sắc mặt trắng bệch, chân tay luống cuống không dám loạn đụng vào người Bạch Ngọc Đường: "Ngươi bị thương chỗ nào rồi?!"

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu khẩn trương như vậy, trong lòng tê tê, đang định giải thích một chút, chỉ thấy Triệu Trăn khoanh tay trước ngực lạnh lùng nói: "Sư phụ đừng tin hắn! Nhuyễn giáp của ta bền chắc co dãn tốt thủy hỏa bất xâm, hắn nội công thâm hậu như vậy, hơn nữa thể chất hàn băng không sợ nóng, bị cây gỗ đụng có một chút sao có thể bị thương! Hắn đang giả chết lừa gạt người đó!"

Triển Chiêu vừa rồi là nôn nóng che mờ mắt, hiện tại nhìn kỹ lại sắc mặt Bạch Ngọc Đường ngoại trừ dính chút tro bụi ra nào có chỗ nào bị thương gì đâu!

Triển Chiêu bỏ qua Bạch Ngọc Đường, xoay người ôm lấy Triệu Trăn trên dưới kiểm tra một lượt: "Ngươi không bị thương chứ?!"

Triệu Trăn cười hì hì nói: "Ta không sao a ~"

Bạch Ngọc Đường bị vắng vẻ tay chống quai hàm tâm buồn bực.

Triển Chiêu đột nhiên nhớ tới chuyện đứng đắn: "Đúng rồi mấy tên yêu tăng!"

Triệu Trăn vươn một ngón tay ra chỉ: "Trong lúc hai người mải nói chuyện yêu đương, yêu tăng đã bị chế phục rồi."

Triển Chiêu quay đầu lại, chỉ thấy một nhóm binh lính ăn mặc quái dị đem đám yêu tăng mày mày xám tro trói chặt lại, yêu tăng phần lớn đều bị lửa thiêu phỏng, có hai tên quần áo bị đốt gần hết trông như đang hỏa thân. Yêu tăng biểu tình hoảng sợ vạn phần, tự động phối hợp binh sĩ, ngay cả phản kháng cũng không dám.

Triển Chiêu ngạc nhiên nói: "Bọn họ sao lại đốt lửa tự thiêu như thế chứ?"

Triệu Trăn vểnh đuôi đắc ý nói: "Những binh sỹ đó đều là đội quân bí mật của ta! Mặc quần áo đều là trang phục rằn ri thuận tiện mai phục, dùng vũ khí là tân hỏa khí uy lực khổng lồ, từng người đều tráng tráng đát ~ mãnh mãnh đát ~ bổng bổng đát ~ về phần mấy tên yêu tăng kia…" ngữ khí Triệu Trăn chuyển tiếp đột ngột, bĩu môi mất hứng nói: "Yêu tăng bị hỏa khí ngớ người, chỉ mỗi quần áo bị thiêu đã hét ầm lên "Thiên Hỏa" rồi quỳ rạp xuống lạy lục cầu xin tha thứ."

Khó được một lần có cơ hội thực chiến! Thật tiếc a!

Trừ bỏ Triệu Trăn tiếc nuối thở dài, tất cả mọi người đều thực hết nói nổi.

Bánh bao đậu Triệu Tiểu Trăn rất hung tàn, chỉ có bề ngoài là nhuyễn manh đát, hơi liếm một chút liền bỏng đầu lưỡi.

Triệu Trăn bí mật cấp lực cho quân đội, một nửa người đem yêu tăng bắt đi phỏng vấn, một lửa lưu lại dập lửa. Triệu Trăn vuốt ve chiếc nhẫn trong tay, lại nhìn đại hỏa hừng hực bị thiêu đốt, cảm xúc dần suy sụp. Có vài người rõ ràng chết đi càng tốt, nhưng cố tình ngươi lại có chút luyến tiếc…

Thừa Ảnh cảnh giác nhìn trung niên nam tử Triệu Tước lưu lại: "Hoàng thượng, yêu tăng cùng Tương Dương vương nhất định còn đồng phạm, có lục soát núi không?"

Triệu Trăn thở dài: "Không kịp rồi, kẻ sau màn tâm tư kín đáo thủ đoạn cay nghiệt, mỗi lần chúng ta bắt được một nhánh cây nào, gã sẽ chặt luôn cả gốc cây, vô luận là yêu tăng hay Tương Dương vương, kẻ sau màn sẽ không để tên nào còn sống. Lưỡng bại câu thương, ngư ông đắc lợi, chúng ta chính là đi nhặt xác…"

Triệu Trăn nhìn khói đen bay lên trong rừng rậm cách đó không xa: "Phái người tới đó lục soát, vận khí tốt còn có thể lưu được toàn thây."

Triển Chiêu hỏi Triệu Trăn: "Hộp gỗ kia rất trọng yếu đi, lửa lớn như vậy khẳng định đã bị đốt thành tro."

Triệu Trăn chưa kịp mở miệng thì trung niên nam tử đã đột nhiên lên tiếng: "Đó là tâm huyết nửa đời của vương gia! Là chứng cứ phạm tội của kẻ chủ mưu mà ngài ấy sưu tập được! Ngươi cư nhiên đánh rơi!" Nam nhân trung niên không thèm che giấu nỗi oán hận với Triệu Trăn: "Ngươi cư nhiên dám đánh rơi!"

Triệu Trăn lẳng lặng nhìn hắn: "Ngươi có tư cách gì chất vấn ta? Hộp gỗ kia không phải trống rỗng sao?"

"Trống rỗng?!" tất cả mọi người đều kinh hô.

Bạch Ngọc Đường nói: "Tương Dương vương trước khi chết chắc sẽ không lừa ngươi đi."

Triệu Trăn nhắm mắt lại nói: "Hộp gỗ rất nhẹ, ta vừa cầm lên là biết bên trong trống không, cho nên mới không mở ra."

Ánh mắt Triệu Trăn băng lãnh nhìn trung niên nam nhân: "Triệu Tước sẽ không gạt ta, cho nên nhất định có người lừa Triệu Tước. Người này có thể tiếp xúc với hộp gỗ, tất yếu là người hắn tín nhiệm. Trước khi chết hắn còn phó thác ta chiếu cố ngươi, hắn còn hi vọng ngươi cưới vợ sinh con sống thọ chết tại nhà…"

Trung niên nam nhân bắt đầu run rẩy, Triệu Trăn chỉ thản nhiên nói tiếp: "Là ngươi làm!"

Mấy chữ này không có bất luận nộ khí gì, nhưng lại khiến tâm người đau đớn.

Trung niên nam nhân hai mắt sung huyết: "Là ta, ta phụng dưỡng vương gia gần 32 năm, sự tồn tại của ta chính là cho hắn một đao trí mạng!" nam nhân từng từ truy vấn Triệu Trăn: "Ngươi biết rõ là chiếc hộp không! Vì sao không mở ra?! Vì sao không mở miệng hỏi?!"

Sớm chiều ở chung 32 năm, sao có thể không có cảm tình!

Chủ cũ sai khiến hắn lấy được tín nhiệm của Triệu Tước, hắn tự lừa mình coi Triệu Tước là chủ nhân, nghĩ muốn lừa gạt Triệu Tước, trước phải tự lừa gạt chính mình. Hắn vì lừa gạt chính mình, hắn vì sự tuân thủ của bản thân, hắn đâm Triệu Tước một đao trí mạng, một đao kia cũng đâm nát trái tim hắn…

Bất đồng chính là, khi Triệu Tước chết không thẹn với lương tâm, còn hắn, quãng đời còn lại không có can đảm đối mặt với lòng mình.

Cho dù chủ cũ đối xử với hắn ân trọng như núi, phải trung thành!

Triệu Tước đối với hắn cũng không thua thiệt, phải nhân nghĩa!

Trung Nghĩa lưỡng nan toàn, cơ hồ đem hắn bức điên rồi. Thế là hắn nghĩ ra một phương pháp vẹn toàn cả hai, hắn theo lệnh chủ cũ lấy hết mọi thứ bên trong hộp, trả hộp không lại cho Triệu Tước, chỉ cần Triệu Tước phát hiện ra hộp không, tựu nhất định sẽ biết — ta chính là phản đồ đáng xấu hổ.

Đến lúc đó muốn chém muốn giết thế nào đều chấp nhận!

Nhưng Triệu Tước lại không phát hiện, Triệu Trăn phát hiện lại không hỏi, nó vì sao không hỏi?

Nam nhân tâm loạn như ma, tẩu hỏa nhập ma nội thương đến phủ tạng, phun ra một búng máu tươi, ôm ngực chậm rãi ngã xuống đất.

Triển Chiêu tiến lên giúp hắn điểm huyệt, Triệu Trăn một mực khoanh tay đứng nhìn, cứ lạnh lẽo như vậy mà nhìn hắn.

Trung niên nam nhân cố chấp nhìn Triệu Trăn: "Vì sao không mở chiếc hộp ra?"

"Vì sao phải mở?" Triệu Trăn hỏi lại hắn: "Chẳng lẽ bởi vì ngươi yếu đuối, nên muốn Triệu Tước chết không nhắm mắt sao?"

Trước khi chết còn bị người tín nhiệm nhất phản bội, chấp niệm nửa đời sẽ thành chê cười, đổi lại là bất cứ ai cũng chết không nhắm mắt.

"...Ngươi nói đúng!"

Trung niên nam nhân cười thảm một tiếng, tựa hồ đã làm tốt công tác chuẩn bị chết.

"Ngươi muốn chết?" Triệu Trăn chậm rãi nói: "Đừng quên nguyện vọng của Triệu Tước, hắn muốn ngươi phải cưới vợ sinh con sống thọ chết tại nhà."

Trung niên nam nhân biểu tình trống rỗng.

Thật lâu sau, nam nhân thất hồn lạc phách đứng dậy, nghiêng ngả lảo đảo xoay người ly khai, thậm chí còn không lưu lại danh tự.

Bạch Ngọc Đường nói: "Hắn thật sự sẽ cưới vợ sinh con sống thọ chết tại nhà sao?"

Triển Chiêu thở dài: "Sẽ, cho dù chết tương đối hạnh phúc nhưng hắn sẽ thống khổ mà sống tiếp."

Triệu Trăn nhìn chiếc nhẫn trên tay: "Hộp gỗ kia tựa như cả đời Triệu Tước, những gì từng có được đều mất đi, trống rỗng từ đầu tới cuối."

Bạch Ngọc Đường thật sự không hiểu loại suy nghĩ thần kinh đó: "Thích thì ở cùng một chỗ, không thích thì tách ra, có gì phải phức tạp?"

Triển Chiêu cũng không hiểu: "Đến cùng người Triệu Tước thích là ai? Lưu hoàng hậu? Tiên Hoàng? Hay là người vừa rồi? Cũng có thể người Triệu Tước thích nhất chính là hắn, bởi vì một lý do kỳ quái nào đó mà khiến chính mình bị chúng bạn xa lánh, làm ra nhiều chuyện như vậy rốt cuộc là vì cái gì?"

Triệu Trăn nhún vai: "Đừng nghĩ nữa, thế giới của người thần kinh, hai người không hiểu đâu."

Có lẽ Triệu Tước thật sự có khổ trung bất đắc dĩ nào đó, hết thảy cứ chờ tới ngày công bố đáp án đi...

Hai vị đại hiệp tâm buồn bực, không hiểu ra sao.

Một khắc trên gương mặt Thừa Ảnh đầy rối rắm a rối rắm, Triệu Trăn mặt ông cụ non, khẩu khí tựa như lão lưu manh dụ khị trẻ vị thành niên: "Thừa Ảnh a, đồ đầu gỗ nhà ngươi cũng đừng nghĩ nữa, có nghi hoặc gì nói ra nghe chút, ta giải đáp cho ngươi ~"

Thừa Ảnh suy nghĩ nửa ngày, bởi vì có quá nhiều vấn đề, ngược lại không biết nên hỏi từ đâu.

Cuối cùng Thừa Ảnh không rõ ràng hỏi: "Người vừa rồi, Tương Dương vương muốn hắn cưới vợ sinh con, thật sự là vì muốn tốt cho hắn sao?"

Triệu Trăn xoay xoay cái nhẫn tiếp lời: "Ngươi đoán xem, Triệu Tước có biết đó là chiếc hộp rỗng không?"

Thừa Ảnh sửng sốt, nếu Triệu Tước biết đó là chiếc hộp rỗng, chẳng lẽ hắn cố ý sắp đặt khiến người nọ bị áy náy tra tấn cả đời?

Thừa Ảnh hít sâu một hơi, vừa nghĩ tới khả năng này đã cảm thấy hàn tâm lạnh thấu xương.

Triệu Trăn chọc chọc ngực hắn: "Loại cảm giác này gọi là càng nghĩ càng thấy sợ, có một số việc không cần phải nghĩ quá minh bạch."

Thừa Ảnh tựa hồ định đào sâu tận gốc rễ: "Tương Dương vương đến cùng là đang bảo vệ hắn hay đang trả thù hắn?"

Triệu Trăn nhún vai: "Người đều đã chết, sao ta biết được?"

Cách để yêu có thể giống nhau nhưng cách để hận lại rất khác nhau.

Yêu có khi đơn giản chỉ là ngủ cùng mền chết cùng huyệt, hận đâu chỉ là thực kỳ nhục, tẩm kì bì (ăn thịt nó, lấy da nó làm đệm nằm).

****

Bắt được vài tên yêu tăng cùng thân tín của Triệu Tước, rất nhiều nghi hoặc đều được giải quyết dễ dàng.

Đầu tiên cái gọi là Phật sống theo như nhóm yêu tăng nói Phật sống vốn là hai bức tượng Phật bằng đá tương sinh tương khắc, một bức là Họa Phật, một bức là Hoan Hỉ Phật, hai bức tượng Phật cơ hồ trông giống hệt nhau, chỉ là khuôn mặt của Hoan Hỉ Phật là mỉm cười còn Họa Phật là sầu mi khổ kiểm. Bức tượng mà Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn thấy trong đội rước dâu là Hoan Hỉ Phật, bức tượng nhỏ trong trí nhớ của Bạch Ngọc Đường cũng là Hoan Hỉ Phật, mà yêu tăng lại dùng Họa Phật để hại người.

Hoan Hỉ Phật coi trọng vô tư phụng hiến, còn Họa Phật thuận theo dục vọng con người.

Trong tín ngưỡng của yêu tăng, bọn họ chỉ tin thờ Họa Phật, hàng năm dùng 33 thiếu nữ tuổi thanh xuân huyết tế Họa Phật, như vậy Họa Phật sẽ thay bọn họ gánh vách tột nghiệt, bọn họ có thể thuận theo dục vọng mà gian dâm cướp bóc xem thường tính mạng con người như cỏ rác, không cần lo lắng sẽ bị trời phạt, hay phải xuống địa ngục.

Cái gọi là Phật sống hữu cầu tất ứng chỉ là một thủ thuật che mắt, chân chính không gì không làm được chính là kẻ chủ mưu đứng đằng sau.

Kẻ chủ mưu sau màn thông qua thủ đoạn uy hiếp lợi dụng, đem một ít quan viên, phú thương cùng võ lâm nhân sĩ kéo lên chiến xa, khống chế những người này bán mạng cho hắn, khiến chuyện Phật sống có được lớp vỏ bọc vô cùng kì diệu, kỳ thật đều là do con người tác quái! Tỷ như vụ án bắt cóc trẻ con, yêu tăng bắt cóc hài tử nhà phú thương, khiến bọn họ dùng nha hoàn trong nhà đổi hài tử về, phú thương sốt ruột cứu con sao có thể không đáp ứng, kết quả cứ như vậy bị kéo vào…

Yêu tăng dùng những nha hoàn đó để uy hiếp đám phú thương, nếu không đưa tới càng nhiều thiếu nữ thì đôi bên một đao đứt đoạn.

Trên đời sao lại có loại người vô sỉ như vậy khiến tất cả mọi người đều tức chết.

Triển Chiêu dựa theo lời khai của yêu tăng, trong sơn động bỏ hoang tìm được 25 thiếu nữ trong đó có cả Quế Chi bị mất tích. May mắn yêu tăng còn chưa tìm đủ 33 thiếu nữ, tất cả thiếu nữ đều bị nhốt trong sơn động, trừ việc có chút suy yếu do trường kỳ không thấy ánh mặt trời ra thì còn lại đều không bị tổn thương nào khác.

Yêu tăng bắt hài tử của dân chúng bần hàn là vì muốn bồi dưỡng một lớp yêu tăng tiếp theo.

Yêu tăng cho rằng, những đứa nhỏ tính cách trời sinh bất hảo tựa như Vương tiểu tam nhi chỉ cần chăm chú bồi dưỡng liền có thể tu thành chính quả

Bao đại nhân tức đến vểnh râu, tập trung mấy đứa nhỏ đó đưa tới trường học miễn phí giáo dục lại từ đầu! Tranh thủ đem tam quan uốn nắn trở về!

****

Thẩm vấn thân tín của Tương Dương vương, cũng có thêm được khá nhiều tình báo.

Triệu Trăn tay cầm nhẫn của Tương Dương vương, những thân tín này đã sớm được Triệu Tước dặn dò qua, vô luận Triệu Trăn có hỏi gì thì đều không biết không nói, biết đều nói hết.

Quách Hòe, Điệp Vũ, thậm chí cả độc nhãn nam nhân đều là do Tương Dương vương phái tới. Tương Dương vương lâu nay đều là ngoài phụng trong trái, bề ngoài thì nghe lời kẻ chủ mưu ra lệnh ám sát Triệu Trăn, bên trong lại phái người đi phá rối các vụ ám sát, khiến Triệu Trăn lần lượt vướng phải nguy hiểm nối tiếp nhưng không ảnh hưởng tới tính mạng, cũng coi như một loại thủ đoạn thô bạo giúp bé tôi luyện đi…

Vài ngày sau khi Tương Dương vương mất mới công bố ra ngoài, nguyên nhân tử vong là bệnh chết.

Triệu Trăn vì thu phục thế lực của Tương Dương vương mà bận rộn tới mức váng đầu hoa mắt, lúc rảnh rỗi mới nghĩ tới — tiểu tử Mạnh Kha đã đi đâu rồi?

Vài ngày sau lại nhận được thư của Triển Thanh Phong từ Thường Châu phủ, trong thư nói cả gia đình Mạnh Kha bỗng nhiên đều mất tích, thậm chí căn nhà còn bị đốt sạch. Triệu Trăn cảm thấy, loại thủ pháp sạch sẽ lưu loát này rất giống với phong cách của kẻ chủ mưu đằng sau, quả nhiên là tai họa di ngàn năm, Mạnh Kha này chỉ là bọ chét lại có thể trèo lên chức cao.

Bọ chét Mạnh Kha không đáng lo, mà điều khiến Triệu Trăn đau đầu nhất chính là đại yến quần thần vào cuối năm, còn phải tiếp đón đặc phái viên từ các nước khác tới triều bái.

Sau khi Triệu Trăn đăng cơ, quân đội Tống triều đột nhiên cường mạnh hơn, các nước lân bang đều không dám ngo ngoe gì.

Hết chương 60

Tác giả có lời muốn nói: quyển 4 Phật sống ngoại vực đã kết thúc a

~Chuyện tình cảm rất khó nói rõ.

Có những người không có ưu điểm gì nhưng ngươi vẫn thích hắn.

Có những người một thân đầy ưu điểm nhưng lại không hợp với ngươi.

Yêu nhau hãy dũng cảm mà yêu, không yêu thì hãy tiêu sái ly khai, gặp chuyện cũng đừng để tâm vào mấy chuyện vụn vặt, người thoải mái mà tâm cũng thoải mái.

Nhớ rõ đừng lừa gạt tình cảm của người khác, bởi vì những người bị ngươi lừa đều là những người thật tâm yêu ngươi.

61. Quyển 5 - Chương 61

Cuối năm là thời điểm rối ren nhất trong năm.

Trong năm vừa qua xảy ra bao nhiêu chuyện, Tiên Đế băng hà, Tân Đế đăng cơ, Tương Dương vương chết bệnh, biên cương rung chuyển bất an, trong triều ngoài triều cũng không quá yên ổn. Tuy nói là bận rộn nhiều việc nhưng Triệu Trăn ngược lại không chút vội vã, mỗi ngày lần lượt thượng triều hạ triều, chậm rãi xử lý sự vụ, ăn được ngủ được không chút phiền não.

Bởi vì đây là năm đầu tiên Triệu Trăn đăng cơ, các nước lân bang đều sôi nổi cử sứ thần vào kinh tìm hiểu.

Vì muốn hiểu rõ văn võ bá quan, mỗi sáng Triệu Trăn đều tăng thêm cho mình một đường khóa (buổi học), nội dung chương trình học là tùy ý, người chủ giảng cũng tùy chọn. Mỗi ngày sau khi hạ triều Triệu Trăn sẽ điểm danh một vị quan viên nào đấy tùy giá (đi theo), Triệu Trăn hỏi, quan viên hồi đáp, nội dung hỏi đều là nhưng chuyện nằm trong quyền hạn của người đó. Tuy rằng Triệu Trăn cũng không có ý định gây khó dễ nhưng mấy tên sâu mọt ăn không ngồi rồi vẫn bị bé bắt được, thay vào đó đề bạt vài vị năng thần thực học.

Chủ giảng hôm nay chính là Tri Xu Mật viện sự Liễu Văn Uyên. (Xu mật viện: là hội đồng cố vấn cho hoàng đế)

Dựa theo yêu cầu của Triệu Trăn, Liễu tri sự nói cho bé biết các phong tục tập quán tại các quốc gia vùng biên cảnh, chính sách đối ngoại, binh lực cường nhược cùng với một chút bí văn bát quái!

Triệu Trăn ngạc nhiên nói: “Cho nên, Liêu hoàng (hoàng đế nước Liêu) Gia Luật Long cưỡng ép nữ nhân của Tây Hạ hoàng Lý Đức Minh, Lý Đức Minh đánh không lại Gia Luật Long nên phái thái tử Lý Nguyên Hạo đi khi dễ Thổ Phiên, Triều Tiên cùng Hồi Hột tộc. Triều Tiên hoàng dâng tặng Lam công chúa, Lý Nguyên Hạo bất vi sở động, Liêu hoàng tử Gia Luật Lan dẫn binh tới cứu, bị Lý Nguyên Hạo đánh bại sau đó… bạo cúc hoa?!!” (Jeremy: Lại phát hiện thêm 1 cặp đẩy hint là thái tử Lý Nguyên Hạo và hoàng tử Gia Luật Lan =)))))) còn là loại ân oán tình cừu, ngược thân ngược tâm, cường cường, BE =))))

Liễu tri sự ho khan hai tiếng lúng túng nói: “Tây Hạ và Liêu quốc bởi vậy mà bằng mặt không bằng lòng, lần này Lý Nguyên Hạo và Gia Luật Lan đều nhậm chức sứ thần để tới đây, Hoàng thượng có thể lợi dụng việc này.” Hắn chỉ có thể đem tình hình thực tế hội báo cho Hoàng thượng, cụ thể lợi dụng thế nào còn phải xem Hoàng thượng tự do phát huy.

Triệu Trăn nhíu mày nói: “Trẫm có chút nghi hoặc…”

Liễu tri sự lập tức chấn hưng tinh thần, nghiêm mặt nói: “Hoàng thượng mời nói.”

“Bộ Lam công chúa của Triều Tiên rất khó coi sao?”

Tri sự sửng sốt: “Sao Hoàng thượng lại nói như vậy?”

Triệu Trăn cảm thán: “Lý Nguyên Hạo thà ngủ với Gia Luật hoàng tử chứ không chịu ngủ với nàng, điều này không phải chứng tỏ bộ dạng cô nương đó có vấn đề à?!”

Vì sao Hoàng thượng lại chú ý tới những chi tiết không liên quan như vậy chứ? Liễu tri sự hàm súc nói: “Có hai loại tin đồn, thứ nhất thân phận Lam công chúa tôn quý dung mạo như thiên tiên, đám phàm nhân không ai dám khinh nhờn; thứ hai là Lam công chúa thô bạo ngang ngược, dung mạo xấu xí, hơn hai mươi còn chưa gả được cho người ta là vì không có ai dám cưới…”

Hóa ra là như vậy!

Lòng hiếu kỳ của Triệu Trăn được giải đáp thỏa mãn, đối với thái độ công tác của Liễu Văn Uyên hoàn toàn hài lòng, từ trên bàn cầm hai quả táo đưa cho hắn nói: “Liễu đại nhân vất vả, hai quả táo này cầm ăn trên đường.” vì Hoàng thượng giải ưu là công tác bản chức, ban thưởng kim ngân không ổn, lễ khinh tình ý trọng.

Liễu Văn Uyên cung kính tiếp nhận hai quả táo, tạ ơn rời đi.

Cả triều văn võ đều biết, Hoàng thượng thích ăn mấy đồ lặt vặt, mỗi lần quan viên nào tiến cung tùy giá, đều có thể may mắn được ăn ngon. Có khi là lá trà, có khi là hoa quả, có khi là điểm tâm, thậm chí là ngự thiện, hoặc những món ăn vặt Hoàng thượng chưa từng ăn qua đều được dùng để ban thưởng, ngươi cũng không thể không biết xấu hổ mà nói với Hoàng thượng đã từng thấy món đó!

Tiễn bước Liễu Văn Uyên, Triệu Trăn bắt đầu phê tấu sớ.

Càng gần cuối năm, tấu sớ ca tụng công đức càng nhiều, có một số quan viên nhậm chức ở xa Khai Phong, một năm rưỡi cũng không quay về được một chuyến, bình thường cũng không có tình huống gì để hội báo, chỉ có thể định kỳ ca tụng công đức một chút, tạo cảm giác tồn tại trước mặt Hoàng thượng. Đây cũng là quy tắc đầu tiên trong chốn quan trường, Triệu Trăn có thể khống chế lại không thể cấm chỉ hoàn toàn, đành phải khổ ha ha vung bút lông nhất nhất đáp lại.

****

Buổi chiều phải tập võ, Triển Chiêu đúng giờ tiến cung, đừng thấy Triển Chiêu bình thường sủng Triệu Trăn mà lầm, đến khi dạy võ lại vô cùng nghiêm khắc.

Triệu Trăn bên mình tùy thời vây quanh một đám ám vệ, khiến học võ không phải vì ngăn địch mà là vì thời thời khắc khắc phải bảo trụ được tính mạng mình. Sau khi luyện công cơ bản xong, Triển Chiêu dạy hắn học khinh công cùng thân pháp, khinh công Yến Tử phi của Triển Chiêu là độc bộ thiên hạ, đáng tiếc môn võ này yêu cầu đối với thân thể rất cao, Triệu Trăn không thích hợp học.

May mà Triển Chiêu đã từng xem qua các bí tịch võ công trong Tàng Kinh Các, sau một thời gian minh tư khổ tưởng đã chọn ra một môn khinh công thích hợp nhất với Triệu Trăn — Đạp Tuyết Vô Ngân.

Yến Tử Phi đặc điểm thân thể phải nhẹ như yến, Đạp Tuyết Vô Ngân đặc điểm bước đi như bay, nói trắng ra chính là Chạy ! Rất ! Nhanh !

Triệu Trăn phồng miệng tỏ vẻ: Kỹ năng này tuyệt không huyễn khốc!

Triển Chiêu bất đắc dĩ, thể hiện Đạp Tuyết Vô Ngân làm mẫu cho bé. Triển Chiêu không có động tác chuẩn bị đặc biệt gì, chỉ vô cùng đơn giản nhấc chân bước một bước, Triệu Trăn theo bản năng dụi dụi mắt — cư nhiên nhìn thấy bóng chồng bóng! Còn chưa đợi Triệu Trăn kịp kinh ngạc xong, Triển Chiêu đã bước từng bước dần đi xa, thân thể di động còn lưu lại một ảo ảnh nhợt nhạt, một bước đi cũng phải dài tới bốn năm bước chạy bình thường, quả thực chính là bước đi ngàn dặm trong gang tấc như tiểu thuyết thường miêu tả!

Triệu Trăn nhặt cái cằm rơi trên mặt đất, tựa như Super Mario ăn nhiều kim tệ, lấp la lấp lánh

~Triển Chiêu chậm rì rì đi trở về, nhận được ánh mắt sùng bái lấp lánh kim quang của đồ đệ, cảm giác vô cùng tốt

~Triệu Trăn lập tức vuốt mông ngựa nói: "Sư phụ thực huyễn khốc ! Ta phải luyện bao lâu mới luyện thành như vậy?!"

Triển Chiêu gãi gãi mũi: "Ách… nếu có chí nhất định thành, ngươi luyện tới tầm tuổi như ta chắc cũng không sai biệt lắm."

Một người chạy trên nền tuyết, dấu chân khẳng định so với việc hắn dẫm từng bước trên tuyết sẽ nông hơn, Đạp Tuyết Vô Ngân bất đồng với khinh công bình thường, nó lấy chậm chế mau, càng chậm càng lợi hại, chậm đến mức tận cùng chính là nhàn đình tín bộ (lững thững sân vắng). Sở dĩ Triển Chiêu nói môn này càng hợp với Triệu Trăn là vì Đạp Tuyết Vô Ngân hiệu quả nhanh, lúc mới nhập môn tốc độ nhanh nhất, nhưng càng về sau càng lĩnh ngộ được tinh túy của 'Chậm', mỗi tầng luyện thành tốc độ sẽ càng 'chậm'…

Triển Chiêu là võ học kỳ tài, cho dù chưa từng luyện qua Đạp Tuyết Vô Ngân nhưng cũng có thể lập tức bắt được cái tinh túy ở trong đó.

Triệu Trăn kém hơn hắn nhiều, nếu muốn luyện được tới trình độ vừa rồi, ít nhất cũng phải chăm chỉ khổ luyện hai mươi mấy năm.

Triệu Trăn sớm đã chuẩn bị tâm lý, cũng không cảm thấy quá nhiều mất mát: "Khi nào thì bắt đầu?"

Triển Chiêu lấy ra một quyển thư tịch: "Đây là miêu tả dựa theo ký ức của ta, ngươi cầm học thuộc trước đi đã."

Triệu Trăn tiếp nhận thư tịch: "Sư phụ, liệu ngươi có nhớ nhầm chỗ nào không? Vạn nhất luyện sai có bị tẩu hỏa nhập ma không?" vừa dứt lời liền bị Triển Chiêu cốc cho một cái, Triểu Miêu Miêu cả giận nói: "Từ nhỏ tới lớn ta đã xem biết bao võ lâm bí tịch không tới một ngàn cũng phải tám trăm, chưa từng nhớ sai một chữ!"

Triệu Trăn xoa xoa đầu: "Các ngươi đều là nghiệp giới tinh anh, đáng thương ta lại bình thường như thế, mỗi khi bị đả kích thương tích đầy mình."

Triển Chiêu cười an ủi bé: "Mỗi nghề có phương pháp riêng của nó, ngươi như thế này mới tốt. Công Tôn tiên sinh xem qua sách là thuộc, nhưng ngươi dạy hắn chiêu thức võ công, không quá ba chiêu khẳng định quên không còn một mảnh. Bao đại nhân nhớ rõ mấy vạn án kiện trong toàn quốc, ta dạy hắn đánh Thái Cực Quyền tập thể dục, chỉ mấy động tác mà luyện hơn nửa năm mới thuộc. Bạch đại ca của ngươi cũng thuộc dạng gặp qua không thể quên, học văn học võ gì cũng đều nhanh, nhưng hắn lại thông minh quá mức…"

Triệu Trăn nghiêng đầu nghi hoặc: "Thông minh còn không tốt?"

Triển Chiêu xoa xoa đầu Triệu Trăn: "Chờ ngươi lớn lên sẽ hiểu."

Triệu Trăn mặt bánh bao thành : ta mới không phải tiểu hài tử! — vì tránh cho mình lộ ra càng ấu trĩ, Triệu Trăn không dám nói ra mấy lời này.

Triển Chiêu nhìn nhìn sắc trời: "Thời gian cũng không sai biệt lắm, tới Khai Phong phủ dùng bữa tối không?"

Triệu Trăn vươn tay muốn ôm một cái: "Dùng khinh công mang ta bay cao một chút có được không ~"

Triển Chiêu cười càng dễ nhìn: "Được nha, bay cao thế nào cũng được nha."

****

Tuy rằng còn chưa qua năm mới nhưng trên khắp các con đường trong Khai Phong đã có khí tức của 'Năm Mới'.

Tiểu thương đẩy xe treo đầy tranh tết vui vẻ; bên đường khách nhân mua tranh chữ giúp thư sinh một chút tiền tài; các cô nương thường xuyên ra vào bố trang (cửa hàng quần áo), tú phường (hiệu thêu), lầu trang

sức; nơi nơi đều thấy người lớn trẻ nhỏ mua sắm đồ tết, tiếng cò kè mặc cả ồn ào khắp chợ, không đạt mục đích không bỏ qua.

Khác với Triệu Trăn và Triển Chiêu thích vô giúp vui, Bạch Ngọc Đường không thích cảm giác chen lấn, mỗi lần ra ngoài đều chọn đoạn đường ít người.

(- -#) chỉ tiếc hôm nay không được.

Bạch Ngọc Đường muốn tới Lâm Giang Lâu lấy một bầu rượu, nhất định phải đi ngang quan đoạn đường phồn hoa nhất Khai Phong.

Nguyên nhân là thế này — Giờ ngọ hôm nay Triển Chiêu nhận được lời nhắn của Lý Giai Hào, nói đoạt được một vò rượu ngon từ trong tay rượu thánh, lưu lại cho Triển Chiêu một bình, nói hắn có thời gian thì tới lấy. Buổi chiều Triển Chiêu phải vào cung dạy võ, Bạch Ngọc Đường thuận thế tiếp nhận việc này, nên mới có một màn này xảy ra.

Bạch Ngọc Đường đứng giữa giao lộ thở dài, đột nhiên phía sau một cỗ lực mạnh va chạm tới, Bạch Ngọc Đường theo bản năng muốn né tránh. Chỉ thấy một tiểu khất cái bẩn hề hề té ngã trên mặt đất, tay ôm bụng, miệng lớn tiếng khóc hô: "Ai u! đau chết mất! đánh người a! Giết người a! Mau tới cứu mạng!"

Nơi này là khu náo nhiệt, tiết khất cái gân cổ họng kêu gào, rất nhanh quần chúng xung quanh đều tới vây xem.

Bạch Ngọc Đường đi tới đâu đều luôn đoạt mất sự tồn tại của người khác, dân chúng vây xem một mực đều chỉ nhìn thấy hắn.

— chậc chậc, tên côn đồ không có mắt từ đâu đến, ăn gan hùng mật gấu rồi hay sao mà ngay cả Bạch Ngũ gia cũng dám lừa?

Đại nương bán bánh nướng hảo tâm khuyên nhủ: "Mau đứng dậy đi, đại nương cho ngươi cái bánh ăn nè."

Tiểu khất cái thấy mọi người không tin hắn, lại bắt đầu ai u ai u kêu cha gọi mẹ, một phen nước mắt nước mũi thảm hề hề.

Bạch Ngọc Đường thực bất đắc dĩ, hiện tại cuối cùng cũng hiểu được cái gì là [người mới tới] trong lời Công Tôn nói, loại tâm tình này thực vi diệu.

Khất cái thường trú trong Khai Phong phủ không một ai không biết Triển Chiêu, ngay cả Bạch Ngọc Đường thường xuyên ra vào có đôi có cặp với Triển Chiêu cũng sớm được liệt vào danh sách nhân vật nguy hiểm tuyệt đối không thể chọc vào tiểu khất cái này dám đi lên lừa hắn, vừa nhìn là biết chưa tới thành Biện Kinh không bao lâu.

Đám người vây xem thấy không có gì thú vị cũng dần tản đi ai vào việc người nấy, Bạch Ngọc Đường mua vài cái bánh nướng đưa cho tiểu khất cái, tiểu khất cái lúc đầu còn hung tợn trừng mắt với Bạch Ngọc Đường, sau này thật sự đói quá không nhịn được, một phen đoạt cái bánh liều mạng nhét vào miệng! Bạch Ngọc Đường thấy hắn nghẹn tới trợn trắng mắt, lại mua thêm một chén đậu hũ đặt trước mặt hắn. Tiểu khất cái cuối cùng buông lỏng đề phòng, cúi đầu vùi mình khổ ăn, xem ra là đói tới hoa mắt rồi.

Bạch Ngọc Đường nói: "Muốn kiếm tiền có thể tới ngõ nghèo để tìm việc, đại hài tử như ngươi có thể ở tạm trong viện phúc lợi."

Ngõ nghèo là chỗ an thân mà Triệu Trăn tự bỏ tiền túi ra xây dựng dành cho những người nghèo không có nhà cửa hoặc khất cái tới lưu trú, thậm chí còn giới thiệu cho bọn họ những công việc trong khả năng làm được. Viện phúc lợi sẽ thu lưu những người già trẻ nhỏ không nơi nương tựa, mỗi ngày đều phát cơm trưa miễn phí, chỉ cần chăm chỉ làm việc, buổi tối có thể ở trong đó, tuy rằng nhiều người chen lấn trong một phòng nhưng so với cảnh màn trời chiếu đất vẫn tốt hơn nhiều.

Bạch Ngọc Đường đã tới xem qua một lần, cũng muốn bỏ tiền ra giúp đỡ, hắn từng hỏi Triệu Trăn vì sao không mở rộng ngõ nghèo ra, tốt nhất mỗi nơi trong toàn quốc đều xây một cái.

Triệu Trăn lại lắc đầu: "Vẫn chưa phải lúc. Nếu không phải do ta theo dõi sít sao việc xây dựng ngõ nghèo thì đám tham quan đã sớm từng tầng lột da ăn bớt tiền rồi. Khai Phong còn có Bao đại nhân tọa trấn, đám

khất cái côn đồ lưu lạc lòng tham không đáy sớm muộn gì cũng sẽ nháo ra chuyện, hảo tâm làm chuyện tốt lại không đạt được kết quả như mong muốn…"

Nghĩ tới đây, Bạch Ngọc Đường có chút ngây người.

Tiểu khất cái cắn bánh nướng cười nhạo một tiếng: "Trên đời này nào có việc tốt như vậy?!"

Đại nương bán bánh nướng chen vào: "Có chứ, Hoàng thượng là người tốt, xây dựng ngõ nghèo cho người bần hàn chúng ta, ngươi không thấy trên đường ít khất cái như vậy sao, trừ bỏ phế vật chỉ biết ăn không uống không lười lao động, phàm là người tay chân đầy đủ có chút chí khí đều đã tới ngõ nghèo tìm việc hết rồi."

Bạch Ngọc Đường đột nhiên có loại cảm giác kiêu ngạo khi hùng hài tử nhà mình được người ta khen thưởng khích lệ.

Tiểu khất cái động tác ăn bánh nướng dừng một chút, cắn chặt môi không nói chuyện, lại vùi đầu vào khổ ăn.

Bạch Ngọc Đường xoay người ly khai, tiểu khất cái đột nhiên mắng chửi: "Ngươi thật nhỏ mọn, có nhiều tiền như vậy cũng không cho ta mấy lượng bạc!"

Đại nương bán bánh nướng lại chen vào hừ một tiếng: "Hài tử ngu ngốc, ngay cả bản thân ngươi cũng không bảo hộ được, Ngũ gia cho ngươi bạc cũng không giữ nổi. Vạn nhất gặp kẻ xấu, đánh ngươi một trận không nói, nói không chừng cái mạng nhỏ của ngươi cũng không giữ được đâu!"

Tiểu khất cái cứng đầu tới chết, vấn già mồm át lẽ phải: "Mụ cũng keo kiệt bỏ xừ, mụ có nhiều bánh nướng như vậy sao không cho ta thêm mấy cái!"

"Đã bảo ngươi ngu ngốc mà! Ngũ gia đứng đây nhìn, ta cho ngươi thêm vài cái bánh, hắn khẳng định sẽ trả tiền cho ta, ta lại không muốn để Ngũ gia tốn tiền." Đại nương đưa thêm vài cái bánh nướng cho hắn: "Về sau đừng làm loại chuyện này nữa, lần tới đói bụng lại tới tìm đại nương."

Tiểu khất cái đỏ mặt, nghẹn hồi lâu mới nói: "Ngõ nghèo kia ở đâu vậy? ta kiếm đủ tiền sẽ trả lại cho mụ!"

Đại nương bán bánh nướng cười rộ lên chỉ đường cho hắn.

Hết chương 61

62. Quyển 5 - Chương 62

Lý Giai Hào và Bạch Ngọc Đường có điểm giống nhau, thứ nhất đều thấy Triển Chiêu thực thuận mắt, thứ hai đều nhìn nhau không vừa mắt.

Lý Giai Hào tà dựa vào lan can tầng hai, một tay cầm bầu rượu tự rót tự uống tự tiêu khiển tự vui vẻ, làm như không thấy Bạch Ngọc Đường, coi như căn phòng này không còn ai khác. Bạch Ngọc Đường mặt mày băng lãnh nhíu chặt, đứng ở cửa phóng lãnh khí, tựa như bước vào phòng sẽ làm bẩn giày hắn vậy.

Hai người trầm mặc giằng co, nhiệt độ không khí trong Lâm Giang lâu gần như sắp đóng băng.

Tất cả khách nhân đều bị đông lạnh mà chạy trối chết, tiểu hỏa kế cùng đầu bếp trốn ở trong phòng bếp nhóm lửa sưởi ấm.

Lý Giai Hào cuối cùng uống xong bầu rượu, tùy tay ném cái bình không đi, vừa lúc ném vỡ ngay trước mặt Bạch Ngọc Đường.

Lý Giai Hào bất mãn nói: "Triển Chiêu đâu?"

Bạch Ngọc Đường bất vi sở động, lạnh giọng nói: "Rượu đâu?"

Lý Giai hào ánh mắt phẫn nộ chống lại ánh mắt băng lãnh của Bạch Ngọc Đường, không khí trong lâu giương cung bạt kiếm hết sức căng thẳng! Đúng lúc này, tiểu hỏa kế cầm chổi cùng hót rác trong tay chạy tới vung tay lưu loát quét dọn đống mảnh vỡ trên sàn nhà, lại như lửa đốt mông lảo đảo bò lết chuồn khỏi hiện trường…

Bầu không khí quỷ dị lại bị tiểu hỏa kế chuyên nghiệp phá vỡ.

Lý Giai Hào không tình nguyện ném một bầu rượu tới, Bạch Ngọc Đường tùy tay tiếp được liền xoay người rời đi, một khắc cũng không muốn ở lại.

Tửu lâu đối diện có một ánh mắt nam tử u tối xuyên qua khe hở cửa sổ lặng lẽ nhìn trộm bóng dáng Bạch Ngọc Đường. Ánh mắt hạ lưu vẫn lưu luyến trên người Bạch Ngọc Đường, chủ yếu vây quanh eo, lưng cùng mông đảo qua đảo lại. Bạch Ngọc Đường cảm thấy không thích hợp, quay đầu lại nhìn phía sau, ánh mắt thị dâm đột nhiên biến mất… Bạch Ngọc Đường xác định vừa rồi không phải ảo giác.

Nam nhân ngồi đối diện nói: "Đó chính là Cẩm Mao Thử Bạch Ngọc Đường."

Nam nhân ánh mắt u tối liếm liếm môi: "Khuôn mặt, dáng người đều không tệ, ánh mắt cũng đủ độc, người này ta muốn!"

Người ngồi đối diện lắc đầu bật cười: "Người này chỉ sợ ngươi muốn không nổi, đừng quên chúng ta là tới cầu hòa. Lúc trước ngươi không nghe lời chủ nhân khuyên bảo, cố ý vũ nhục Lan hoàng tử nước Liêu, sự tình đã vô pháp cứu vãn, nếu còn đắc tội Tống hoàng, chi sợ phụ thân ngươi sẽ đệ nhất quân pháp bất vị thân."

"Chậc!" nam nhân ánh mắt u tối thập phần mất hứng.

"Phụ hoàng thật sự càng già càng nhát gan! Tống hoàng cũng chỉ là một thằng nhãi con miệng hôi sữa, cùng nó dấy binh đánh nhau ta sợ sẽ dọa nó sợ vãi đái ra quần!" Nam tử ánh mắt u tối chính là thái tử Lý Nguyên Hạo của Tây Hạ, Lý Nguyên Hạo mười tám tuổi kiêu ngạo nói: "Tây Hạ binh hùng tướng mạnh, sớm muộn gì cũng nhập chủ Trung Nguyên vấn đỉnh thiên hạ!"

Người đối diện cúi đầu uống trà, trong mắt lóe lên một mạt chê cười, chung quy cái gì cũng không nói.

****

Triệu Trăn và Triển Chiêu cùng hồi Khai Phong phủ cọ cơm, ở ngoài cửa vừa lúc gặp được Bạch Ngọc Đường lấy rượu trở về.

Triển Chiêu một ánh mắt cũng nhìn ra được tâm tình Bạch Ngọc Đường đang không vui, vươn tay tiếp nhận bình rượu ngửi ngửi — hương thơm nức mũi! Khẳng định là rượu ngon!

Triển Chiêu nghiêng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường: "Có được rượu ngon sao lại mất hứng, mặt thối thế này là ai chọc ngươi?"

Triệu Trăn ngửa đầu nhìn Bạch Ngọc Đường mặt không biểu tình – chỗ nào viết đang mất hứng vậy? đây là công năng đặc biệt của Ngự Miêu à?

Bạch Ngọc Đường lắc đầu: "Không có gì." Vừa rồi Triển Chiêu cõng Triệu Trăn thi triển khinh công bay lượn trên trời, hai người đều bị gió thổi tóc tai rối tung, Bạch Ngọc Đường vuốt lại mái tóc dài bị thổi tung của Triển Chiêu, lại đem cái đầu ngốc mao rối như tổ cú của Triệu Trăn sửa sang lại như cũ, đột nhiên cảm thấy tâm tình tốt vô cùng, khuôn mặt tuấn tú không biểu tình hết vẻ nặng nề, Bạch Ngọc Đường tâm tình tốt so với bình thường càng đẹp trai hơn một chút, cước bộ cũng nhẹ nhàng hơn.

Triệu Trăn sờ sờ cằm: như vậy là thấy, Bạch Ngọc Đường có cao hứng hay không rất rõ ràng!

Bao đại nhân cùng Công Tôn tiên sinh đã ra ngoài xã giao, nghe nói là đi chúc thọ một vị lão đại nhân nào đó, buổi tối chỉ có Triệu Trăn, Thừa Ảnh, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bốn người ăn cơm. Xét thấy Triệu Trăn lần trước uống say, cầm sợi xích mượn rượu làm càn, mọi người nhất loạt nghiêm cấm bé tiếp cận chén rượu.

Bạch Ngọc Đường càng uống càng có tinh thần, Thừa Ảnh nhấp môi liền thôi, chỉ có Triển Chiêu bề ngoài giống như đã say.

Triển Chiêu mặt mày đỏ hồng, ánh mắt lấp lánh, sau khi uống say so với bình thường càng dịu ngoan, Bạch Ngọc Đường kéo hắn về phòng, hắn liền ngoan ngoãn đi theo. Triển Chiêu cả người choáng váng mơ hồ, bình thường bước đi nhẹ nhàng uyển chuyển, lúc say giống như đang bước đi trên mây.

Triển Chiêu uống say không ồn ào không náo loạn, chỉ hết lần này tới lần khác lải nha lải nhải: "Tiểu Bạch, ta muốn tắm rửa, Tiểu Bạch, Tiểu Bạch, Ngọc Đường…"

Bạch Ngọc Đường bị hắn nhũng nhiễu tới mềm lòng, nhìn qua ngọn nến sáng trưng Triệu Trăn, phát hiện hùng hài tử quấy rối đã ngủ say!

Bạch Ngũ gia vẫn duy trì mặt không biểu tình, ở trong lòng vụng trộm nắm quyền, ho khan một tiếng nói với Thừa Ảnh: "Ta đi chuẩn bị nước ấm."

Kiếp trước, Triệu Trăn vì thường xuyên xã giao với đạo diễn và nhà sản xuất, đã luyện thành một thân tửu lượng ngàn chén không say.

Kiếp này, thân thể bảy tuổi một chút tửu lượng cũng không có, cho dù không uống rượu, nhưng mùi hương rượu nồng hậu vẫn khiến Triệu Trăn mơ màng. Triệu Trăn mỗi khi không mở mắt thì giống y tiểu động vật, nằm trên giường lớn cọ cọ, con đem đầu nhét vào trong chăn ngủ vùi, chỉ chốc lát sau liền truyền ra tiếng ngáy nho nhỏ.

Thừa Ảnh thở dài, lấy ra gối đầu và đệm chăn giúp bé trải giường chiếu, vì phải trải chăn nên đẩy Triệu Trăn lăn qua lăn lại khắp trên giường, Triệu Trăn ngủ say vô cùng, ôm gối đầu mềm mại cọ a cọ, lăn tới nơi nào vẫn không chịu tỉnh, chỗ nào có giường chỗ ấy liền làm tổ, tư thế ngủ vô cùng kỳ quái!

Đợi tới khi Thừa Ảnh thu thập Triệu Trăn xong xuôi, Triển Chiêu cũng cơ bản đã tỉnh lại, hắn vốn không quá say, chủ yếu chỉ muốn khi dễ Bạch Ngọc Đường giúp mình chuẩn bị nước ấm. Triển Chiêu xoa xoa hai mặt nóng đỏ, kỳ thật tửu lượng của hắn rất tốt, chỉ uống một chút rượu cũng dễ đỏ mặt khiến người ta có ảo giác tửu lượng hắn kém.

Bạch Ngọc Đường thì ngược lại, càng uống mặt càng trắng, càng uống mắt càng tinh, khiến người ta có ảo giác tửu lượng rất cao.

Kỳ thật sau khi Bạch Ngọc Đường uống rượu năng lực điều khiển bản thân sẽ trở nên kém hơn, phản ứng cũng sẽ chậm nửa nhịp, đối với người tín nhiệm sẽ không bố trí phòng vệ, Triển Chiêu có thể dễ dàng lừa được hắn làm mấy chuyện ngốc manh. Có một lần Bạch Ngọc Đường uống say, bị Triển Chiêu đùa giỡn hát ba bài, từ đó về sau Ngũ gia không dám uống say nữa…

Nước ấm rất nhanh đưa tới, Thừa Ảnh bưng một chậu nước ấm, lấy khăn lau mặt lau tay cho Triệu Trăn, Bạch Ngọc Đường lấy hẳn một thùng giúp Triển Chiêu tắm rửa.

Σ(‘ *) Giúp ! Triển ! Chiêu ! Tắm ! Rửa !

Khóe miệng Thừa Ảnh co giật: Bạch Ngọc Đường có tà tâm chắc không dám nhận, ta thấy chuyện này huyền…

Dựa theo lời Triệu Trăn nói, Bạch Ngọc Đường bình thường khôn khéo, thời khắc mấu chốt lại ngốc manh lơ là, từ trong ra ngoài trắng a trắng vô cùng thuần khiết. Triển Chiêu bình thường ngốc manh, thời khắc mấu chốt khôn khéo không ăn mệt, trên đời con mèo nào cũng có tâm kế! Chuột Bạch bị Triển mèo đen ăn gắt gao đát

~Triển Chiêu ở trong lòng cười trộm, ngoan ngoãn cùng Bạch Ngọc Đường ra đằng sau bình phong tắm rửa.

Bạch Ngọc Đường xắn tay áo, một tay cầm gáo, một tay cầm khăn, nhìn Triển Chiêu hai mắt lấp lánh, áp lực rất lớn!

Triển Chiêu rất hiếu kì Bạch Ngọc Đường sẽ nói cái gì.

Bạch Ngọc Đường khóe miệng co giật: "Cái kia… trời lạnh dễ bị cảm, chà xát qua là được."

Xem kịch Triển Chiêu: "…"

Nghe lén Thừa Ảnh: "…"

Ngủ sau Triệu Trăn: "ZZzz…"

Bạch Ngọc Đường tự mình cũng hiểu thực hết nói nổi, Triển Chiêu sờ sờ nước ấm đã dần lạnh, liền tự mình động thủ cởi áo. Bạch Ngọc Đường càng khẩn trương, đau khổ suy tư có nên tới giúp một tay hay không,

Triển Chiêu nhìn bộ dạng hấn rối rắm thực thú vị, thế là cọ tới tựa vào người Bạch Ngọc Đường nói: "…" (Jer: mọi người đoán xem con mèo nói cái gì? Liệu có phải 'tắm cùng nhau' không nhỉ?)

Thừa Ảnh dựng thẳng lỗ tai cũng không nghe được câu nói kia, đang bồn chồn chợt thấy Bạch Ngọc Đường như một trận gió lốc lao ra khỏi phòng, "rầm" một tiếng đá bay cánh cửa, khinh công trước nay chưa từng tốt như vậy! Triển Chiêu mặt áo bạch sắc, đứng tựa vào tấm bình phong cười tới cười lui tới nhũn cả người, vẻ mặt kia —

Đại khái Triệu Trăn đã từng nói qua: chính là ăn no rửng mỡ đùa giỡn chuột Bạch, nhân sinh Triểu miêu miêu không còn tiếc nuối!

Thừa Ảnh cúi đầu nhìn Triệu Trăn ngủ tới bất tỉnh nhân sự, xác nhận bé không bị đánh thức, lại khoanh chân ngồi một góc khắc khổ luyện công!

Đúng rồi, thiếu chút nữa quên thắp một hàng nến cho Bạch Ngọc Đường…

****

Ngày kế tan triều, Triệu Trăn nhận được tin tức thái tử Lý Nguyên Hạo của Tây Hạ đã bí mật vào thành.

Lý Nguyên Hạo cũng coi như người nổi tiếng, hiện tại Tây Hạ vẫn còn là Đại Tống thần phục quốc (quốc gia thần phục dưới đại tống), chỉ ngoài miệng kêu Tây Hạ hoàng, Tây Hạ thái tử, kỳ thật Lý Nguyên Hạo mới chính là hoàng đế khai quốc Tây Hạ. Từ sau khi Lý Nguyên Hạo xưng đế, quan hệ hữu hảo giữa Đại Tống và Tây Hạ liền đặt dấu chấm hết, từ bằng mặt không bằng lòng quá độ lên mức đối đầu cuối cùng.

Trong lịch sử Lý Nguyên Hạo cũng không phải loại tốt lành gì, vừa hoang dâm lại vô đạo, giết mẫu, giết cậu, giết thê, giết con, giết đại thần, giết hết tất cả người trong thiên hạ chống đối hắn. Có tin đồn Lý Nguyên Hạo giết chết đại cữu, lại tham luyến mỹ sắc đã chiếm đoạt thê tử đại cữu. Rồi ban hôn cho con trai, cuối cùng lại coi trọng con dâu, sau khi cướp con dâu tới tay, liền trục xuất hoàng hậu, lập con dâu lên làm tân hoàng hậu, quả thực súc sinh trong súc sinh!

Cuối cùng Lý Nguyên Hạo chết thảm trong tay thái tử, thái tử lại bị trọng thần giết chết, triều chính rơi vào trong tay ngoại thích (họ hàng bên ngoại), ngoại thích lại bị một đứa con khác của Lý Nguyên Hạo giết chết…tình tiết thiên lôi cẩu huyết biến đổi bất ngờ như vậy, bất luận cuốn tiểu thuyết nào đều nhược bạo, Tây Hạ quả nhiên là quốc gia khẩu vị nặng!

Triệu Trăn vô cùng hứng thú đối với súc sinh mặt người dạ thú: "Đừng để hấn nhàn rỗi, cho hấn biết chúng ta đã phát hiện ra hấn."

Ám vệ không thể lĩnh ngộ được ý đồ của Triệu Trăn, thành thật nói: "Thuộc hạ ngu dốt."

Triệu Trăn sờ sờ cằm: "Nếu hấn bề bộn nhiều việc, các ngươi liền giúp đỡ hấn thêm phiền; nếu hấn nhàn rỗi, các người tìm chút việc khiến hấn bận rộn." Triệu Trăn dặn dò thêm: "Không cần chơi quá lớn, chỉ làm chút đùa dai linh tinh gì đó, tựa như ruồi bọ phiền chết hấn phiền chết hấn, hiểu chưa?"

Ánh mắt ám vệ càng thêm mờ mịt.

Triệu Trăn chậc lưỡi: "Ngốc a, chính là khiến hấn ăn cơm nuốt phải ruồi bọ, đi đường ngã vào hố phân, ở trọ nửa đêm gặp quỷ, tắm rửa bị mất quần áo phải trần truồng! Tóm lại khiến hấn bị thần kinh suy nhược là được!" Triệu Trăn nắm chặt bàn tay nhỏ: "Nghe nói Lý Nguyên Hạo cực kỳ háo sắc, ra lệnh cho mọi thanh lâu đều không tiếp hấn! đàng hoàng soái nam cũng không để hấn chạm tay! Nghẹn chết tên khốn này!"

Ám vệ yên lặng lau mồ hôi lạnh trên thái dương: Lý Nguyên Hạo từng đắc tội Hoàng thượng sao?

Thừa Ảnh ho khan hai tiếng, nghiêng mắt nhìn Triệu Trăn, ý bảo bé thu liễm một chút.

Triệu Trăn ý thức được mình vừa rồi rất kích động, không cẩn thận bại lộ bản chất đáng khinh, lại bày ra vẻ mặt bánh bao nghiêm túc nói: "Đại Tống rộng lớn ta xưa nay hữu ái lân bang, nhưng cũng không phải dễ khi dễ, Tây Hạ là thần phục quốc của ta, cho hấn chút khiển trách răn đe!"

Kỹ năng biến thân thần kỳ, bánh bao âm hiểm nháy mắt liền tỏa hào quang vạn trượng! [chọc mù mắt ngươi]

Ám vệ một đầu đầy hắc tuyến lui ra.

Hết chương 62

63. Quyển 5 - Chương 63

Hôm nay là buổi lên triều cuối cùng trước kỳ nghỉ tết, văn võ bá quán đều có mặt đầy đủ, Triệu Trăn chưa kịp mở mắt đã bị Phúc Tuyền lôi dậy bắt trang điểm ăn mặc rực rỡ. Đeo mũ miện, mặc triều phục nặng mấy kg lận, lóng lánh hoàng kim giống như mới được thăng cấp! Vô luận là sắc màu nào giá trị đều leo lên một tầm cao mới!

Triệu Trăn lần đầu cảm thấy — long bào hằng ngày rất mộc mạc, khoác được trang phục lộng lẫy trên người mới thực sự là hảo hán!

Đỉnh đầu đội mũ miện nặng trịnh nên Triệu Trăn cứng cổ không dám động đậy, sợ chỉ cần nghiêng đầu một chút xíu thôi cũng khiến bé bị gãy cổ, trở thành vị xuẩn hoàng đế đầu tiên trong lịch sử bị mũ miện đè chết, cho dù có thể lưu danh sử sách cũng không muốn nổi bật như thế!

Mấy lớp áo long bào đã nặng lắm rồi, nhóm nội thị còn liều mạng đeo đủ mọi thứ lên thắt lưng bé, Triệu Trăn tìm vui trong đau khổ suy nghĩ — vạn nhất đeo mấy cái đó quá nặng khiến cái đai lưng bị tuột…lên triều bị rớt quần còn không bằng thà bị mũ miện đè chết!

Cuối cùng thu thập hoàn tất, Triệu Trăn thực gian nan đứng lên, nâng được 1 chân, nháy mắt mất cân bằng, nếu không phải Thừa Ảnh tay mắt lanh lẹ tiếp được bé, Triệu Trăn nhất định sẽ té lăn ngã đâm đầu xuống đất. Triệu Trăn cảm thấy mình như đang cõng một cái mai rùa, không, ngay cả một con rùa cũng không bằng!

Con rùa còn có thể dùng tứ chi để bước đi, bé lại chỉ có thể dùng hai chân đứng thẳng mà bước, còn phải ra vẻ phong phạm đế vương uy nghi!

Uy nghi muội ngươi! Ngày hôm nay quả thực không cách nào trải qua! ( )

Trên triều, bách quan đồng tâm hiệp lực ca tụng công đức, Triệu Trăn tuy rằng đầu rất nặng nhưng vẫn phối hợp lộ ra nụ cười ngây ngô.

Vì đáp lại sự yêu thích của quảng đại triều thần đối với mình, Triệu Trăn tung ra kỹ năng miệng ngọt sáng lấp lánh, ca ngợi công đức của triều thần một phen, chắt lọc tinh hoa mà khen ngợi tung hê, song phương đồng lòng đoàn kết thổi phồng lẫn nhau, sau khi ai nấy đều cảm thấy mỹ mãn liền mỹ tư tư trở về nhà tìm gia quyến.

Buổi tối là đại yến quần thần, thuận tiện chiêu đãi các sứ thần từ xa mà tới, cảnh tượng tranh đấu gay gắt tiểu lý tàng đao có thể tượng tượng ra được.

Triệu Trăn kiếp trước không thích tham gia yến hội, kiếp này đã thăng cấp từ không thích lên thành cực kỳ chán ghét đồ ăn trong yến hội đều là đồ nguội lạnh ngắt trình bày tinh mỹ, đồ uống là nước lạnh ngụy trang thành rượu, ca múa không thú vị, trừ hí khúc ra thì chính là ca múa, y y nha nha ngay cả tiết mục cuối năm so ra còn kém hơn.

Thừa dịp buổi chiều có khoảng thời gian rảnh rỗi, Triệu Trăn thay quần áo đi dạo phố, thuận tiện mua cái gì đó tặng cho Thái Hậu

~**********

Tống triều là một triều đại chú trọng thừa tiền khải hậu (thừa kế sự nghiệp tổ tiên, đời sau tiếp tục kế nghiệp phát triển) , nên người Tống triều đối với các ngày lễ nhiệt tình không gì sánh kịp, rất nhiều tập tục vẫn còn tồn tại ở hiện đại đều là kế tục từ thời Tống triều. Cho dù ngày mai mới là ngày tết nhưng trên đường khắp nơi đều đỏ rực, náo nhiệt vô cùng, tiếng pháo nổ râm ran, cảnh tượng nhất phái thịnh thế thái bình.

Triệu Trăn đi ở trên đường cảm khái vạn lần.

Một quốc gia ở trước mắt ngươi phát triển ngày càng tốt, loại cảm giác tự hào này, bất luận ngôn ngữ nào cũng không thể hình dung!

Lúc này, phía sau đột nhiên vươn ra hai cánh tay, đem Triệu Trăn đang ngẩn người bế lên. Triệu Trăn không hề thất kinh, bởi vì cảm giác hai cánh tay này rất quen thuộc. Triển Chiêu cố ý đe dọa cười nói: "Sao ngươi một chút phòng bị cũng không có vậy? vạn nhất ta là kẻ xấu thì làm sao?"

Triệu Trăn mặc quá nhiều, gian nan giơ tay lên ôm tay Triển Chiêu cọ a cọ: "Sư ~ phụ ~"

Triển Chiêu cười đến vui vẻ, chỉ chỉ tửu lâu đối diện: "Ta và Tiểu Bạch ngồi ở nhã gian đối diện, vừa quay ra liền thấy ngươi, bây giờ trên đường đều bày bán hàng hóa không thú vị, buổi tối dẫn ngươi đi chơi, có bắn pháo hoa, có đấu văn đấu võ đoạt hoa đăng, thú vị vô cùng."

Triệu Trăn đã thấy Bạch Ngọc Đường ngồi cạnh cửa sổ nhã gian, cao hứng vẫy vẫy móng vuốt, vẫy một nửa liền ngây ngẩn cả người.

Triệu Trăn chọc chọc Triển Chiêu: "Sư phụ, có thối lưu manh tới đùa giỡn Bạch đại ca!"

Triển Chiêu không quan trọng nói: "Lưu manh nào chán sống?" khi Triển Chiêu ngẩng đầu, thấy một nam nhân ngoại tộc thân hình cao lớn ngồi xuống vị trí vừa rồi của mình, vươn tay định nắm cằm Bạch Ngọc Đường…

Triệu Trăn được Triển Chiêu bế, chỉ nghe "răng rắc" hai tiếng giòn tan, dây thần kinh lý trí đứt đoạn, hoan hoan hỉ hỉ Triểu Miêu Miêu nháy mắt hắc hóa!

Đằng đằng sát khí Triển Chiêu bế Triệu Trăn lên nhã gian, cửa nhã gian đột nhiên bị hất tung ra, hai tên hán tử cao to bay ra ngoài, gắt gao ôm chặt nhau từ trên cầu thang lăn tròn xuống, sau đó một tên đồng bọn khác cũng bị ném ra, không phát ra một tiếng kêu rên liền trực tiếp choáng ngất…

Triển Chiêu và Triệu Trăn đồng thời nhếch miệng — ai nha nha, có vẻ rất đau!

Triển Chiêu bế Triệu Trăn đi tới cửa nhã gian, không lưu ý lại có một tráng hán bay vèo ra, Triển Chiêu không né kịp một cước tinh chuẩn đá trúng hất sang một bên! Tráng hán thứ tư rơi xuống cùng chỗ với ba tên đồng bọn vừa rồi, Triệu Trăn xác định chính mình nghe thấy hai tiếng "rắc rắc" lần này bị đứt không phải dây thần kinh mà là sống lưng.

Thừa Ảnh một mực yên lặng đi theo đằng sau nói: "Là người Tây Hạ, người vừa rồi là Lý Nguyên Hạo."

"Làm sao đây?" Triển Chiêu nhìn Triệu Trăn. Lý Nguyên Hạo mang thân phận sứ thần, xử lý không tốt khả năng sẽ dẫn tới chiến tranh hai nước.

Triệu Trăn nghĩ nghĩ: "Hai ta tránh đi, để Bạch đại ca giáo huấn chúng là được." Triệu Trăn là hoàng đế, Triển Chiêu là đế sư, bản thân hai người đã thể hiện rõ ràng lập trường của mình, không ra mặt mới là tốt nhất. Ngược lại Bạch Ngọc Đường là người giang hồ, lại không biết Lý Nguyên Hạo, đánh hắn một trận cũng không sao.

Triển Chiêu có chút lo lắng: "Tiểu Bạch sẽ không bị ghi hận chứ?"

Triển Chiêu cười vui vẻ: "Yên tâm đi, Lý Nguyên Hạo rất nhanh ốc còn không mang nổi mình ốc."

Tây Hạ khai quốc hoàng đế Lý Nguyên Hạo tương lai không ai bì nổi hiện tại chỉ là một tên mãng phu không biết trời cao đất rộng, công cao chấn chủ bị Tây Hạ hoàng đế kiêng kị. Triệu Trăn đã sớm biết mục đích chuyến đi này của Lý Nguyên Hạo, lúc trước hắn bạo gian cúc hoa của Đại Liêu hoàng tử Gia Luật Lan như vậy chẳng khác nào bạo gian toàn bộ cúc hoa Đại Liêu!

Hiện tại Tây Hạ bốn bề thọ địch, bị Liêu, Triều Tiên, Đảng Hạng, Hồi Hột tộc mấy cừu gia vây kín tứ phía chờ thời cơ một đám xông lên bạo đạp. Lý Nguyên Hạo lần này đi sứ Đại Tống, chính là muốn kết liên minh với Tống triều giương cờ kháng Liêu, muốn mượn binh, mượn lương (thực), mượn đường của Đại Tống, giảm bớt thế cục căng thẳng của bổn quốc.

Dựa theo sách lược xưa nay của Đại Tống, vô cùng có khả năng sẽ đáp ứng Tây Hạ. Nhưng từ sau khi Triệu Trăn đăng cơ, toàn bộ Đại Tống giống như ăn phải thuốc nổ, thái độ đối ngoại càng ngày càng cứng rắn,

động một cái liền tạc mao, Tây Hạ hoàng thật sự không đoán được thái độ của Triệu Trăn, đành phải cử thái tử Lý Nguyên Hạo xuất mã tới làm thuyết khách.

Lý Nguyên Hạo muốn tính kế Triệu Trăn, Triệu Trăn cũng đang tính kế hắn đâu

~Khai quốc hoàng đế cái khỉ gì, thực khó nghe, ai bảo ngươi không hảo hảo ở Tây Hạ mà đợi, nhất định phải chạy tới Đại Tống tìm chết.

Triển Chiêu không bao giờ xen vào chuyện loạn thất bát tao trong triều đình, một khi Triệu Trăn nói có thể đánh, vậy phải hung hăng đánh gãy răng hắn luôn!

Triển Chiêu bế Triệu Trăn trốn vào phòng cách vách, gõ gõ vài cái lên tường.

Bạch Ngọc Đường sớm nghe thấy động tĩnh của Triệu Trăn và Triển Chiêu, không thấy hai người họ tiến vào nhã gian, ngược lại chạy tới nhã gian bên cạnh gõ tường, lập tức minh bạch — đây là ý bảo hắn không cần cố kỵ thân phận Lý Nguyên Hạo, cứ đánh cho thỏa thì thôi!

Lý Nguyên Hạo mấy ngày nay bị nhóm ám vệ ác chỉnh tới bến, mỗi ngày đều mất ăn mất ngủ, uống miếng nước cũng bị tắc răng, làm việc gì cũng không vừa ý, ngay cả việc tìm nữ nhân phát tiết cũng tìm không thấy. Trời mới biết Đại Tống có quy củ chó má gì, thanh lâu cư nhiên không tiếp đãi ngoại tộc? Con bà nó! Lý Nguyên Hạo nghẹn hai ngày thật sự không nhịn được nữa, với thân phận sứ thần của hắn, đi trên đường cường đoạt vài dân nữ, tiểu hoàng đế cũng không dám làm thịt hắn, ai ngờ lại nhìn thấy Bạch Ngọc Đường ngồi bên cửa sổ…

Cửa sổ có giai nhân, tuyệt thế mà độc tọa (ngồi một mình), bước chân đều nhũn mền, cố tình lưng eo nhức mỏi, quản hắn là nam hay nữ, lão tử ngủ rồi hãy nói!

Lý Nguyên Hạo thuộc phái hành động! Lập tức dẫn người vây quanh tửu lâu, đuổi hết khách nhân, chưởng quầy cùng tiểu nhị ra ngoài!

Bạch Ngọc Đường cũng không phải dạng tốt tính, cố tình Lý Nguyên Hạo vừa xông vào phòng liền phun ra thân phận, còn khoác lác không biết ngượng mồm mà muốn "thu" hắn?

Bạch Ngọc Đường tức khí nở nụ cười, đương nhiên là cười lạnh.

Niệm tình Lý Nguyên Hạo là sứ thần của Tây Hạ, Bạch Ngọc Đường không muốn sự tình nháo đại.

Nếu lập tức làm thịt Lý Nguyên Hạo, chính mình thống khoái, thế nhưng Khai Phong phủ tất yếu phải phá án, Triệu Trăn tất yếu phải cấp công đạo cho Tây Hạ, ngay cả Triển Chiêu cũng sẽ bởi vậy mà khó xử. Cho nên Bạch Ngọc Đường chỉ giáo huấn mấy tên thuộc hạ không có mắt, để Lý Nguyên Hạo biết khó mà lui.

Bây giờ chưa thể làm thịt hắn, chờ tới khi hắn trở về Tây Hạ rồi, bỏ ra chút thời gian tới hoàng cung Tây Hạ một chuyến, giơ tay chém xuống sạch sẽ lưu loát triệt để diệt trừ cái tên nhân tra rồi biến mất vô tung là xong!

Nghe được ám chỉ của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường xách đao bình tĩnh đứng dậy.

Lý Nguyên Hạo trong lòng lửa nóng, tiến lên một bước nói: "Lấy đao của ta tới, để ta tiếp tiểu mỹ nhân!"

Thủ hạ của Lý Nguyên Hạo đứng chung quanh, Bạch Ngọc Đường tay trái cầm ngang sống đao, Lý Nguyên Hạo nghi hoặc nói: "Sao ngươi không rút đao?"

Bạch Ngọc Đường mặt không biểu tình nói: "Ta sợ…"

Lý Nguyên Hạo cười to thành tiếng, nhóm chó săn cùng cười to vang vọng khắp tửu lâu, Lý Nguyên Hao đùa giỡn nói: "Yên tâm đi tiểu mỹ nhân, ta rất luyến tiếc tổn thương ngươi, khi nào thượng giường ngươi liền biết ta tốt thế nào?!" Lý Nguyên Hạo cười đến kiêu ngạo, đột nhiên trước mắt tối xầm, cái mũi đau nhức!!

"A!!!!" Lý Nguyên Hạo máu mũi tuôn ra như suối, ngồi xổm xuống bịt mũi kêu rên.

Lúc này, lại nghe Bạch Ngọc Đường diện vô biểu tình nói tiếp: "Ta sợ không khống chế tốt lực đạo mà đánh chết ngươi!"

( )

Trong khi Bạch Ngọc Đường đơn phương quần ẩu, quanh quẩn trong tửu lâu thường xuyên vang lên những tiếng kêu la thảm thiết rất có tiết tấu.

Triển Chiêu, Triệu Trăn và Thừa Ảnh ngồi xổm góc tường, đồng thời cầu nguyện thay cho đám người Tây Hạ cách vách — duy trì hơi tàn, đừng có tắt thở!

Chưởng quầy lúc nãy bị đám người Lý Nguyên Hạ đuổi đi đã gọi nha dịch Khai Phong phủ tới, Triển Chiêu hỏi Triệu Trăn: "Kế tiếp phải làm sao?"

Triệu Trăn híp mắt nói: "Trước cứ bắt toàn bộ bọn họ giam lại trong Khai Phong phủ, phải gióng trống khua chiêng mà bắt, nhưng không vội thẩm vấn."

Lại nói với Thừa Ảnh: "Phái người tung tin khắp thành, nói Lý Nguyên Hạo đùa giỡn đàng hoàng nữ tử tại tửu lâu, bị Khai Phong phủ bắt đi, tin tức nhất định phải được truyền tới tai các nhóm sứ thần khác, đặc biệt là Gia Luật Lan!"

Hai người chia nhau làm việc, Triệu Trăn sờ cằm cười gian ba tiếng: "Hừ, khai quốc hoàng đế à!"

****

Bàng Thống bị Triệu Trăn phái đi xử lý chuyện họa Phật, hai ngày trước vừa trở về Khai Phong phủ.

Lần này cha con Bàng Cát Bàng Thống đồng hành cùng đi, tuy không nói với nhau mấy câu nhưng quan hệ ngược lại đã được cải thiện căn bản! Hoặc là nói Bàng Cát đơn phương nhận mệnh, nhi tử tuy rằng coi lão như đống phân, chung quy cũng không phải cứt chó, cũng không tính đoán thanh trừ đống phân này…

Một khi đã chấp nhận sự thiết lập này, Bàng Cát cảm thấy mình cũng có thể manh manh đát.

Bàng Cát sau khi nhận mệnh liền buông tha việc mỗi ngày tới cửa tìm nhi tử câu thông tình cảm, còn Bàng Thống sắp bị lão phiền chết!

Bàng Thống tuy rằng không để ý ánh mắt thế tục nhưng tội giết cha ác danh quá lớn, cho dù thấy phiền cũng không thể làm thịt Bàng Cát.

Bàng Thống nghĩ nghĩ, binh pháp có ghi: ba mươi sáu kế tẩu vi thượng sách, chọc không nổi vậy còn không biết mà chạy trốn sao?

Thế là Phi Tinh tướng quân thu thập chăn màn xong xuôi đâu đó, chuyển tới Khai Phong phủ tìm Công Tôn tá túc!

Công Tôn bất đắc dĩ: "Phủ tướng quân lớn như vậy mà không chứa được ngươi à? Muốn tá túc ở đâu chả được, việc gì phải tới Khai Phong phủ?"

Bàng Thống thản nhiên nói: "Bàng Cát không dám tới Khai Phong phủ!"

Hai người giao tình chung quy cũng không tệ, Công Tôn đành thỏa hiệp: "Muốn tá túc cũng được, cách vách phòng ta vẫn còn trống, ngươi định ở bao lâu?"

Bàng Thống thập phần lưu manh nói: "Tới khi Bàng Cát không tới phiền ta nữa."

Công Tôn: "…"

Là tổng trưởng phòng Khai Phong phủ, Công Tôn tiên sinh thập phần buồn rầu, Khai Phong phủ phải tiếp đón vị tiểu hoàng đế Triệu Trăn thường xuyên tới ăn cơm không trả tiền rồi, may mắn sức ăn của Triệu Trăn không lớn, chẳng lẽ giờ còn phải chứa thêm một vị tướng quân một bữa ăn mười thùng cơm nữa sao?

Suy xét tới lượng cơm hàng ngày của Bàng Thống, cần nghiêm túc xem xét có nên vô thanh vô tức giết chết Bàng Cát hay không?

Hết chương 63

64. Quyển 5 - Chương 64

Tin tức Lý Nguyên Hạo bị bắt giam gây nên một hồi xôn xao khắp thành.

Vô số Tống nhân phỉ nhổ Lý Nguyên Hạo vô sỉ, sứ thần chư quốc sung sướng xem náo nhiệt, chỉ có đám sứ thần Tây Hạ sầu lo tới bạc tóc.

Giữ vị trí phó sứ cùng vào kinh với Lý Nguyên Hạo là một vị võ tướng lão luyện thành thục tóc trắng, lão tướng quân đối với u danh háo sắc của Lý Nguyên Hạo đã sớm nghe thấy, ở Tây Hạ vẫn thường nghe nói thái tử cường đoạt dân nữ, bức lương vi xướng, đoạt thê đoạt thiếp người ta, cho nên bây giờ đi sứ người, đùa giỡn dân nữ tại tửu lâu cũng không phải không có khả năng.

Lê lão tướng quân không chút nghi ngờ sự chân thật của tin đồn này, thậm nghĩ sớm cứu thái tử nhà mình ra thì hơn, nếu như thái tử bị bắt giam chậm trễ quốc yến, khẳng định lão sẽ bị đám sứ thần nước khác cười tới rụng răng, nói không chừng trong sử sách sẽ lưu lại một trang tiền đồ xán lạn ghi rằng — ngày nào đó dịp cuối năm, Tống hoàng mở đại yến thiết đãi quần thần, sứ thần các nước đều có mặt, duy chỉ có thái tử Tây Hạ Lý Nguyên Hạo vì đùa giỡn dân nữ mà bị bắt giam, bất hạnh vắng mặt.

(　　) Mợ nó! Ngẫm lại tâm thực đau!

Sau khi Ung Hi bắc phạt bị thảm bại, Tống triều và Liêu quốc đã ký hiệp ước　Thiền uyên chi minh　(Trong trận đánh ở thành Thiền Uyên bên bờ sông Hoàng Hà, quân Tống thua trận, đành phái người tới gặp quân Liêu cầu hòa. Tháng 12, hai bên đạt được thoả thuận, sứ giả hai bên cùng ký điều ước, quy định các điều khoản của hoà ước, triều Tống mỗi năm nộp cho Liêu 10 vạn lượng bạc, 20 vạn xúc lụa, gọi Phương Thái hậu của Liêu quốc là thím. Lịch sử gọi lần nghị hoà này là "Thiền Uyên chi minh" (Minh ước Thiền Uyên). Tuy điều ước lần này là bất bình đẳng, nhưng sau đó, trong một thời gian dài giữa hai nước Tống Liêu chấm dứt chiến tranh, tạm thời ổn định. Những điều ký trong điều ước, trở thành gánh nặng lâu dài của nhân dân Bắc Tống. Đối với Tống, "Thiền Uyên chi minh" chẳng qua là một cách hối lộ để có hoà bình, thậm chí có thể nói là trong cảnh quyền mất, nước nhục. Nhưng sau khi ký điều ước, giữa hai nước Tống Liêu hàng trăm năm không có chiến tranh, có tác dụng tích cực trong việc phát triển kinh tế và văn hoá , tăng cường giao lưu giữa các dân tộc ở vùng biên giới phía bắc. Theo Wiki)

Đối với Tống triều mà nói, 'Thiền Uyên chi minh' không thể nghi ngờ là hiệp ước tang quyền nhục quốc, không thỉ mười sáu châu ở Yến Vân bị mất đất không thể thu hồi, mà còn phải cống vàng bạc lụa là cầu xin Liêu quốc không xâm chiếm nữa, khiến cho Bắc Tống quốc uy quét rác. Tống triều khiếp đảm tránh chiến tranh, đám người Khiết Đan lòng tham không đáy từng bước ép sát, không chỉ phái binh tập kích biên cảnh nước Tống mà còn tùy ý cướp đoạt tài vật của dân chúng vùng biên cảnh, tàn nhẫn giết hại dân chúng Tống triều…

Tống – Liêu là tử địch, kẻ thù của kẻ thù là bạn, đối với Tây Hạ hai mặt giáp địch mà nói, không có minh hữu nào tốt hơn Đại Tống!

Lê lão tướng quân đột nhiên có chút hối hận, Tây Hạ hoàng tử đông như vậy, có danh phận lẫn không có danh phận cũng phải trên dưới hai mươi người, cho dù chọn ra một vị hoàng tử vô năng nhất cũng ít gây chuyện hơn vị thái tử điện hạ đầy thị phi này! Vừa mới vào kinh vài ngày, xem hắn đã gây ra bao nhiêu chuyện!

Còn cả cái tên người Hán đột nhiên xuất hiện bên cạnh thái tử nữa, võ công cao cường, thân phận không rõ, cả ngày âm dương quái khí không cùng người lai vãng, bình thường chỉ biết a dua nịnh nọt tâng bốc thái tử càng lúc càng hoang đường, thời khắc mấu chốt sao không thấy người đâu?!

Lê lão tướng quân tức giận hất đổ chén trà, lo lắng không yên đi tới Xu Mật viện cầu kiến Liễu Văn Uyên.

Thị vệ tiến vào thông truyền, khoảng một chén trà sau mới chậm rì rì đi ra: "Liễu đại nhân đang tiếp khách, thỉnh sứ thần chọn ngày lại đến."

Ngữ khí cùng thái độ của thị vệ vô cùng đoan chính, nhưng Lê lão tướng quân vẫn nghe ra đâu đó có chút khinh thường cùng trào phúng, trong lòng mặc niệm ba lần "ở dưới mái hiên nhà người, không thể không cúi đầu", Lê lão tướng quân cuối cùng nén giận nói: "Nếu Liễu đại nhân đang tiếp khách vậy lão phu sẽ chờ một lát."

Lê lão tướng quân bình thường hay giao tiếp với Tống nhân, cũng biết vài quy tắc quan trường Tống triều. Liễu Văn Uyên là quan viên được Tống hoàng khâm điểm phụ trách tiếp đón sứ thần các nước, không thể đắc tội Liễu đại nhân, càng không thể nhảy qua hắn mà đi cầu các vị quan viên khác, bằng không sẽ bị chụp mũ 'tư thông' lên đầu, cũng đủ để lão uống cạn một hồ nước.

Thị vệ ngữ khí không đổi: "Vậy mời sứ thần đại nhân dời bước tới phòng chờ."

Lê lão tướng quân trong lòng sốt ruột như ngồi trên đống lửa: "Dám hỏi Liễu đại nhân khi nào thì rảnh rỗi?"

Thị vệ nhìn sắc trời, thong thả nói: "Bên trong là sứ thần Liêu quốc, sau đó còn có Triều Tiên, Giao Chỉ, Hồi Hột, Vu Điền, Tam Phật Tề (Srivijaya), Chân Lạp, Đại Lý, Đại Thực…" Thị vệ một hơi kể ra tên mười mấy nước: "Sứ thần đại nhân đừng vội, cho dù Liễu đại nhân công vụ bận rộn, nhưng lão nhân gia ngài thân thể khỏe mạnh, chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi một chút, rồi cũng sẽ gặp được Liễu đại nhân thôi."

Lê lão tướng quân sắc mặt hết xanh lại trắng, ôm ngực tức giận thở gấp, may mắn không đến mức ngất xỉu!

Lão có bao nhiêu ngây thơ mới có thể tin, sứ thần các quốc gia khác đồng thời tới tìm Liễu đại nhân có việc gấp chứ?! Nhất định là đám khốn đó đồng loạt bỏ đá xuống giếng, xem náo nhiệt không chê việc lớn, cố ý khiến Tây Hạ ngột ngạt, cố ý chậm trễ thời gian ứng cứu thái tử! Tâm tư tiểu nhân cỡ nào độc ác!

Hơn nữa, trong chuyện này khẳng định có Tống nhân lửa cháy đổ thêm dầu, bằng không một đám sứ thần mới tới, nào có khả năng tin tức lại linh thông nhanh như vậy!

Kế hoạch dùng con đường ngoại giao để giải cứu thái tử thất bại, Lê lão tướng quân đành phải tự mình cất bước tới Khai Phong phủ, lấy danh nghĩa cá nhân thăm hỏi, trước xác nhận thái tử bình an rồi mới tường tận hỏi thăm rốt cuộc mọi chuyện là thế nào. Lê lão tướng quân dựa vào kinh nghiệm nhiều năm mơ hồ cảm thấy — Sợ là thái tử đã đắc tội ai đó!

****

Khai Phong phủ

Bởi vì Bàng Thống thường dùng binh khí nặng, bọn nha dịch không thể khiêng nổi, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đành phải giúp hắn vận chuyển. Triệu Trăn muốn vô giúp vui nhưng càng giúp càng thêm phiền không nói, còn thiếu chút nữa bị bao thiết sa (bao vụn sắt, tương tự như bao cát) rơi trúng chân, mọi người sợ bóng sợ gió một hồi, đành cưỡng chế bé không cho tới gần.

Bạch Ngọc Đường nhấc Triệu Trăn đặt lên bàn làm việc của Công Tôn: "Người nhỏ tý như vậy, còn muốn chạy loạn, ngươi là con quay sao?!"

Nghe nói Lê lão tướng quân tới cửa, Bao Chửng đang ngồi trong viện uống trà thuận tiện thưởng thức mọi người vận chuyển vũ khí nói: "Hoàng thượng quả nhiên liệu sự như thần."

Triệu Trăn phẩy phẩy móng vuốt khiêm tốn nói: "Không phải ta đoán chuẩn mà là Tây Hạ chỉ còn mỗi con đường này."

Bao Chửng cười nói: "Ý Hoàng thượng muốn thả người?"

Triệu Trăn mặt đầy thâm cừu đại hận: "Không thả không được a, Triều Tiên mềm nắn rắn buông, là kẻ phụ họa không có chủ kiến, trong quốc yến tổng không thể để mình Liêu nhân một nhà độc đại."

Triệu Trăn lại chuyển lời: "Dễ dàng thả người thực sự không cam lòng, không bằng… bảo người Tây Hạ nộp tiền bảo lãnh Lý Nguyên Hạo, trước rút chút tiền tài của bọn họ rồi nói sau!"

Bao Chửng sửng sốt: "Nộp tiền bảo lãnh gì, nộp tiền bảo lãnh thế nào?"

Triệu Trăn nói qua, Bao Chửng vỗ tay hưng phấn: "Quá hay!" Sau đó liền cao hứng phấn chấn đi lừa bịp tống tiền người Tây Hạ. Trích một phần xây cầu, một phần sửa đường, một phần tu sửa đê đập, lại bỏ một phần sửa… ha ha ha, tiền nhiều bao nhiêu cũng không đủ dùng a

~Nghe Bao Chửng giải thích phương pháp, Lê lão tướng quân tức giận tới váng đầu: "Theo ta được biết, đùa giỡn dân nữ 'chưa thành' không tính là trọng tội!"

Lê lão tướng quân càng thêm nhấn mạnh vào hai chữ 'chưa thành', ý chỉ Đại Tống được tiện nghi còn khoe mã.

Bao Chửng không giận, hòa hòa khí khí giảng giải đạo lý với Lê lão tướng quân: Sứ thần đại nhân nhất định hiểu lầm rồi!

Dựa theo trình tự 'xét hỏi thẩm vấn' bình thường, tự nhiên không cần uổng phí bỏ tiền, ai bảo các ngươi lo lắng không yên nhất định muốn nộp tiền bảo lãnh chứ? Loại vụ án nhỏ này vốn có thể xét xử nhanh gọn, tiếc rằng bản quan còn phải vào cung tham dự quốc yến, chuyện này vạn lần không thể tới muộn, hay ngày mai ngài tới sớm đi? tuy rằng mai là nghỉ tết năm mới không thăng đường xử án, nhưng vì Đại Tống và Tây Hạ trọn đời hảo hữu, bản quan nguyện ý phá lệ a!

Ngài mai? Đợi tới mai thì mọi chuyện cũng xong xuôi cả rồi! Hoàng hoa khuê nữ cũng sinh con rồi!

Lê lão tướng quân sắc mặt xanh mét: "Tống nhân khinh người quá đáng!"

Bao đại nhân giả bộ nghi hoặc nói: "Như thế nào sứ thần đại nhân lại nói lời ấy?"

Cuối cùng, Lê lão tướng quân đành phải lựa chọn thỏa hiệp, vẫn còn núi xanh không lo củi đốt, của đi thay người dù sao cũng dễ chịu hơn bị xấu hổ mất mặt! Lê lão tướng quân bỏ tiền lĩnh Lý Nguyên Hạo cùng đám tay chân trở về, Lý Nguyên Hạo trừ bỏ cái mũi bị vẹo ra, trên người không có vết thương rõ rệt. Bạch Ngọc Đường nhiều năm kinh nghiệm đánh nhau, mỗi một chiêu thức đánh ra đều là nội thương, ngoại trừ cả người đau nhức khó chịu thì ngay cả vết ứ thanh nghiêm trọng cũng không có, tự nhiên vô pháp cáo trạng…

Lê lão tướng quân tức giận tới vểnh râu, cuộc đời Lý Nguyên Hạo lần đầu gặp cản trở, đối với Bạch Ngọc Đường càng thêm quyết chí chiếm được!

****

Quốc yến nghìn bài một điệu, so với trong tưởng tượng của Triệu Trăn cũng không khác biệt lắm.

Đồ ăn trình bày tinh xảo nhưng nguội ngắt, đồ uống là nước lạnh giả thành rượu, nghe hát y y nha nha, vô nhân đạo nhất chính là ngôi vị hoàng đế Triệu Tiểu Trăn nhỏ gầy ngồi trên long ỷ cao cao tại thượng ánh vàng rực rỡ, nhưng lại trông như cái bánh bao ỉu, từ xa nhìn lại vô cùng thê lương.

May mà Triệu Trăn không phải ngồi im một mình, thường thường có sứ thần các nước tới chúc tụng, nhưng ngồi xem mấy cái này tâm thực buồn bực, Triệu Trăn cảm thấy còn không bằng ngồi một mình còn thoải mái hơn. Có lẽ do Triệu Trăn tuổi còn nhỏ nên sứ thần các nước đều có chút lơi lỏng, hai ba câu liền bộc lộ ra ý đồ thực sự.

Thái tử Tây Hạ Lý Nguyên Hạo muốn cùng Đại Tống kết liên minh, làm dịu đi tình hình bốn bề thọ địch của Tây Hạ, cùng chống lại tộc người Khiết Đan dã man, kèm theo điều kiện là muốn dẫn Bạch Ngọc Đường đi — khóe miệng Triệu Trăn co giật, tên này bị đánh tới sưng vù mà vẫn còn chưa chết tâm, chẳng lẽ chính là loại thích tìm chết trong truyền thuyết?

Liêu hoàng tử Gia Luật Lan trong truyền thuyết bị bạo cúc, hòa hao phong nhã đường đường chính chính, quả thật đã từng bị bạo cúc.

Liêu quốc cùng Tây Hạ đồng dạng đều ngạo mạn. Chỉ khác nhau ở chỗ, Lý Nguyên Hạo ngạo mạn là cá tính của hắn, còn Gia Luật Lan ngạo mạn là do quốc gia hắn ngạo mạn. Liêu Quốc từ nội tâm vốn xem thường Tống nhân, bằng không biết rõ Lý Nguyên Hạo tới kết liên minh với Đại Tống cùng kháng Liêu còn phái Gia Luật Lan nỗi sỉ nhục quốc gia cùng Đại Tống đàm phán. Hoặc là nói Liêu quốc ngay từ đầu đã không có ý định đàm phán, chỉ phái người thông tri một tiếng, tựa như tổng giám đốc phân phó nhân viên làm việc vậy.

Nghĩ thông suốt điểm này, ánh mắt Triệu Trăn càng ngày càng lạnh…

Triều Tiên hoàng tử Vương Dương cũng là ngốc nhiệm vụ mà tới, muốn dùng muội muội Lam công chúa làm đám hỏi với Đại Tống!

Triệu Trăn suýt nữa phun ra một ngụm nước lạnh, Lam công chúa trong truyền thuyết ngang ngược thô bạo dung mạo xấu xí không ai dám cưới! Lam công chúa Tây Hạ hoàng không thèm liếc mắt cho không Lý

Nguyên Hạo! Lam công chúa ngay cả quỷ háo sắc Lý Nguyên Hạo cũng đều kính nhi viễn chi (kính trọng nhưng không lại gần)! →_→ Triều Tiên là muốn khai chiến cùng Đại Tống sao?

Vương Dương hoàn toàn không chú ý tới ánh mắt rối rắm của Triệu Trăn, chỉ thản nhiên khen ngợi muội muội thông minh hiểu chuyện, không biết có phải ảo giác hay không mà Triệu Trăn luôn cảm thấy giống như trước đây ngồi nghe các thầy cô giáo giảng bài, lưu sướng chọn từ như thế, ngữ khí cứng ngắc như thế, vừa nghe liền thấy rất trơn tru kỳ thật căn bản lại chả hiểu gì…

Lần này, Lam công chúa và Vương Dương cùng nhau tới Đại Tống, chỉ là công chúa cùng nữ quyến đều ở phía sau hậu cung do Thái hậu phụ trách tiếp đãi.

Mà ý đồ chung của các tiểu quốc khác, tiêu điểm chú ý chung của đám sứ thần tới đây đều là hỏa khí Đại Tống mới nghiên cứu chế tạo được!

Mấy lần trước ngoại tộc đánh lén biên cảnh Đại Tống, đều bị quân Tống cầm hỏa khí đánh lui, tính năng của hỏa khí còn đang trong giai đoạn kiểm nghiệm, tuy so ra kém với sản phẩm hoàn thành tinh xảo bền chắc, nhưng cũng đã có được uy lực kinh người. Các quốc gia bên cạnh đều một lòng nhớ thương, vây quanh Triệu Trăn hỏi thăm, Triệu Trăn một mực giả ngu lừa dối qua ải.

Ăn cũng ăn không ngon, chơi cũng chơi không vui, cuối cùng cũng đợi tới lúc yến tiệc kết thúc, Triệu Trăn cảm thấy mình nhất định sẽ bị hói đầu sớm!

Triển Chiêu nói chuyện giữ lời, sau khi yến hội chấm dứt liền dẫn Triệu Trăn ra ngoài chơi đùa, Lý Thái hậu luyến tiếc con trai buồn chán, liền tìm một cái xiêm y thật dày bọc Triệu Trăn tròn như quả cầu, cẩn thận dặn dò một phen mới để con trai xuất cung.

****

Tiếng pháo đêm 30 tết, xuân phong ấm áp đưa mùi Đồ Tô (một loại rượu thơm).

Thành Biện Kinh đèn đuốc sáng trưng, phố lớn ngõ nhỏ tiếng cười nói ồn ào, Triệu Trăn hòa mình vào trong đó, lại có cảm giác như đang mơ.

Lần trùng sinh kỳ ngộ này, đến tột cùng là Trang Chu mộng điệp hay điệp mộng Trang Chu*, cũng có thể là một đoạn chuyện lạ dưới ngòi bút nhà văn. (*Mộng hồ điệp ( ) hay Trang Chu mộng hồ điệp ( ) là tên người ta đặt cho một đoạn văn trong sách Trang tử của Trung Quốc. Đoạn văn này rất nổi tiếng, nó đã trở thành một điển tích thường dùng trong văn chương xưa ở Trung Quốc và Việt Nam. Có lần Trang Chu nằm mộng thấy mình hóa bướm vui vẻ bay lượn, mà không biết mình là Chu nữa, rồi bỗng tỉnh dậy, ngạc nhiên thấy mình là Chu. Không biết phải mình là Chu nằm mộng thấy hóa bướm hay là bướm mộng thấy hóa Chu. Trang Chu với bướm tất có chỗ khác nhau. Cái đó gọi là "vật hoá". Theo Wiki)

Thấy Triệu Trăn đột nhiên ngẩn người, lăng lăng nhìn phương xa, lỗ tai rũ xuống ỉu xìu.

Triển Chiêu chú ý tới cảm xúc suy sụp của bé, dùng ánh mắt ra hiệu cho Bạch Ngọc Đường đi mua mấy xâu kẹo hồ lô. Triệu Trăn bởi vì mặc quá nhiều nên không thể đi bộ, Triển Chiêu bởi vì đang bế bé mà không thể trả tiền, Bạch Ngọc Đường đành phải nhận mệnh làm chân chạy, chọn một xâu hồ lô lớn nhất nhiều nước đường nhất, đưa cho hài đồng Triệu Tiểu Trăn đang rầu rĩ không vui.

Từ khi nhận thức sư đồ Triển Chiêu, Bạch Ngũ gia kín đáo xa xỉ có nội hàm tựa hồ càng ngày càng có nhiều địa khí…

Triệu Trăn tiếp nhận xâu kẹo hồ lô cắn một cái, khắp miệng đầy vị ngọt: "Cám ơn Bạch đại ca

"

Hương vị chua chua ngọt ngọt, xua tan tịch mịch bất ngờ ập tới, là một đứa nhỏ thuộc phái cật hóa, cho dù có bị đại đả kích cũng không thể yên lặng quá ba phút, Triệu Trăn rất nhanh lại vực dậy tinh thần! Tựa như Super Mario vô số lần té ngã lại vững vàng đứng dậy, thẳng tới khi kéo được cờ thắng lợi xuống mới thôi

~Tiếng pháo nổ râm ran bên tai, tuy có chút kém hơn các loại pháo đa dạng rực rỡ của đời sau nhưng thời Tống đã bắt đầu dùng giấy bao hỏa dược, chế ra đủ loại pháo, có thể đếm được có hơn mười loại, tất cả

đều có tên vinh hoa phú quý cát tường vui vẻ, pháo đơn, pháo kép, pháo liên hoàn, còn có cả pháo kép phi thiên, không thể không cám thán sức sáng tạo của người thời Tống quá cao.

Vì muốn lấy được cái hoa đăng 'Thử Miêu chơi đùa' tinh xảo, dưới hai cặp mắt long lanh của hai thầy trò nhà kia mà nhận mệnh lên sân khấu đấu văn đấu võ đoạt hoa đăng ! Triển Chiêu đấu võ không thành vấn đề, nhưng đấu văn thì kém hơn một chút, Triệu Trăn văn võ đều kém cỏi tới mức không thể dùng 'một chút' để hình dung…

Bạch Ngọc Đường thì ngược lại, võ công cao cường, bộ dạng đại soái, thanh danh vang dội, trong nhà nhiều tiền, cư nhiên ngâm thơ đối chữ cầm kỳ thi họa đều không có đối thủ, điên cuồng như thế, quả thực là tử địch của tất cả nam nhân trong thiên hạ, nam thần trong nam thần, VIP của VIP ! Sau đêm hôm đó, fan cuồng của Bạch Ngũ gia lại tăng thêm một lượng lớn !

Bạch Ngọc Đường vang đội đánh bại người đứng đầu, cầm cái hoa đăng 'Thử Miêu nô đùa' ngay trước mặt công chúng tặng lại cho Triển Chiêu.

Bị ánh mắt gắt gao của toàn bộ đám đông nhìn chằm chằm, Triểu Miêu Miêu áp lực thật lớn, sớm biết vậy sẽ không khi dễ Tiểu Bạch lên đài…

Triệu Trăn cười ha hả nhìn Triển Chiêu quẫn bách, hoàn toàn không có ý định ra tay hỗ trợ.

Triển Chiêu cuối cùng đỏ mặt đỏ tai tiếp nhận cái hoa đăng, nửa thành Biện Kinh có mặt tại đó như bừng tỉnh đại ngộ ý vị thâm trường đồng loạt — "Nga

~~"

Xem xong đấu văn đấu võ đoạt hoa đăng các trò vui trong buổi tối giao thừa cũng dần kết thúc, chân chính trọng đầu hí tối mai mới có. Triệu Trăn ôm cổ Triển Chiêu, ngáp lớn ngáp nhỏ mấy cái. Vừa rồi ăn quá nhiều đồ ăn vặt, lại không đi bộ tiêu thực, rất nhanh liền [đi tìm Chu Công đánh cờ] tiến vào giấc mộng.

Lúc này cả ba đều không biết, một hồi đại loạn đã phát sinh!

Hết chương 64

65. Quyển 5 - Chương 65

Khai Phong phủ sáng sớm đã nghênh đón khách quý, Liêu hoàng tử Gia Luật Lan tự mình tới cửa.

Triệu Trăn đang ngủ ngon bị kéo ra khỏi ổ chăn, rửa mặt chải đầu, mặc quần áo, đi giày, mơ mơ màng màng bị Triển Chiêu bế ra khỏi phòng, gió lạnh thổi qua mới khôi phục thanh tỉnh. Triệu Trăn xoa xoa hai bàn tay nhỏ, vặn vẹo cái eo lười biếng, cọ cọ Triển Chiêu biểu đạt bất mãn, mềm mềm nói: "Sư phụ, ngươi bị phù sao?!"

Triển Chiêu vươn tay xoa bóp đệ tử: "Sáng sớm Gia Luật Lan đã tới, nói có chuyện quan trọng muốn cầu kiến ngươi."

Triệu Trăn bĩu môi nói: "Hắn thì có chuyện gì, thăm dò tung tích Hoàng đế đã là trọng tội, còn dám minh mục trương đảm (trắng trợn) tìm tới cửa? thật không biết là do hắn kiêu ngạo thành tính hay trời sinh không có nhãn lực đây?" Triệu Trăn chán ghét Gia Luật Lan ngạo mạn hơn người, không muốn cùng hắn lui tới.

Triển Chiêu cũng hết cách: "Gia Luật Lan vẫn ngồi ở phòng tiếp khách không chịu đi, Bao đại nhân còn một đống việc phải làm, làm gì có thời gian cùng hắn phung phí."

Triệu Trăn bất đắc dĩ, ra hiệu Triển Chiêu thả bé xuống: "Được rồi, giao cho ta đi."

……

Gia Luật Lan đang uống trà trong phòng khách, thần sắc thanh lãnh cao ngạo tựa như một bông hoa trên núi cao không vướng chút khói lửa nhân gian.

Bao đại nhân cúi đầu uống trà không nói chuyện, không khí khá xấu hổ!

Thấy Triệu Trăn tới đây, Bao Chửng giống như nhìn thấy cứu tinh, lập tức lấy cớ công vụ bận rộn, đạp phong hỏa luân* chuồn mất… (*bánh xe phong hỏa dưới chân Natra đó)

Triệu Trăn hết nói nổi: có thể dọa lui Bao đại nhân thụy thú trấn trạch nghiêm túc với công việc, Gia Luật Lan cũng thật khủng bố.

Kỳ thật sứ thần được các quốc gia phái tới trừ Lý Nguyên Hạo muốn tới kết liên minh ra còn lại đều là các hoàng tử và quan viên không được sủng. Chung quy rời xa quốc thổ sẽ có nguy hiểm nhất định, hơn nữa "mỗi ngày lễ tết nhớ người thân", trải qua năm mới mà phải đi xa xứ không được đoàn tụ với gia đình, trong lòng luôn thấy tịch mịch.

Tỷ như Gia Luật Lan, Liêu hoàng rất có khả năng không quan tâm tới hắn, nên mới phái hắn đi sứ trong năm mới thế này.

Liêu hoàng không có khả năng không biết Lý Nguyên Hạo cũng đi sứ Đại Tống, vậy mà ông ta còn phái Gia Luật Lan đi chứng tỏ không thèm để ý tới mặt mũi hắn.

Sắc mặt Gia Luật Lan tái nhợt, nhưng ánh mắt lại vô cùng sắc bén, không biết là do thiên tính kiêu ngạo hay là vì chuyện Lý Nguyên Hạo mà sinh bóng ma tâm lý? Gia Luật Lan không đứng dậy hành lễ, chỉ lạnh lùng nhìn Triệu Trăn: "Bổn hoàng tử tuy không có danh khí gì nhưng tốt xấu cũng là sứ thần Đại Liêu, Tống hoàng lững thững đến chậm chẳng phải là cố ý?!"

Triệu Trăn ghét nhất loại người âm dương quái khí kiểu này, chính ngươi không mời mà đến, còn mặt mũi trách cứ người khác không hiểu đạo đãi khách?

Triệu Trăn dỗi không nói chuyện, Gia Luật Lan lại hồn nhiên không để ý, lạnh lùng thản nhiên nói: "Hôm nay bổn hoàng tử đến đây, chắc trong lòng Tống hoàng cũng đều biết. Mối quan hệ hòa thuận giữa hai nước Liêu – Tống sau hòa ước 'Thiền Uyên chi minh', Liêu và Tây Hạ có thù cũ, hai nước một cuộc chiến tất yếu sẽ xảy ra, hi vọng quý quốc có thể an phận thủ thường, nếu như nhất thời xúc động khơi mào chiến hỏa, chịu khổ chính là con dân Đại Tống."

Triệu Trăn bị chọc tức nở nụ cười, nhìn Gia Luật Lan thật lâu mới nói: "Lan hoàng tử vừa rồi có nói chính mình không có danh khí gì, điểm ấy trẫm không công nhận, trẫm tuy rằng cô lậu quả văn, cũng từng nghe nói tới chuyện thú vị ba năm trước của Lan hoàng tử." Triệu Trăn nhấn mạnh ở [chuyện ba năm trước].

Chỉ nhẹ nhàng bâng quơ một câu, Gia Luật Lan mẫn cảm sắc mặt kịch biến, ánh mắt toát ra ánh lửa oán hận.

Triệu Trăn giật giật khóe miệng bưng tách trà, nửa điểm cũng không lưu lại mặt mũi cho Gia Luật Lan.

Có vài người chính là thích già mồm cãi láo, càng tự ti lại càng tỏ ra ngạo mạn, Gia Luật Lan từ một hoàng tử cao cao tại thượng, lại bị người trong thiên hạ thi nhau nhạo báng khuất nhục, Triệu Trăn cho dù đồng tình cảnh ngộ của hắn cũng không có nghĩa để hắn vô lễ với mình! Trên đời này trừ cha mẹ thân sinh không ai sẽ khoan dung ngươi vô điều kiện!

Nếu ngươi bất hạnh sinh ra trong gia đình Hoàng gia, cha mẹ huynh đệ tỷ muội đồng dạng lạnh như băng tính kế lẫn nhau.

Đến quan hệ huyết thống còn bạc bẽo như thế, huống chi là người khác?

Gia Luật Lan biết rõ 'Thiền Uyên chi minh' là sỉ nhục cấm kỵ của Tống nhân, giờ lại dám nhắc tới ngay trước mặt hoàng đế, mượn việc này gõ Triệu Trăn.

Triệu Trăn ăn cái gì chứ chính là không chịu ăn mệt, ngươi bất nhân ta bất nghĩa, ngươi không biết xấu hổ cũng đừng trách ta lột xuống da mặt ngươi!

Kỳ thật Gia Luật Lan thái độ ngạo mạn cũng bởi vì chịu ảnh hưởng của Liêu quốc. Trên dưới Liêu quốc đều xem thường Tống nhân yếu đuối, Gia Luật Lan trường kỳ chịu ảnh hưởng của loại không khí này, khó tránh khỏi thái độ có chút phạm thượng, không ngờ Tống hoàng lại dám… dám nhắc tới sự kiện kia!

Gia Luật Lan dù có nghèo túng thế nào, chung quy cũng là hoàng tử chi tôn, người âm thầm cười nhạo hắn rất nhiều, nhưng dám ngay mặt nhục nhã hắn, Triệu Trăn là người đầu tiên! Từ hoàng tử được phụ hoàng

sủng ái nhất, nháy mắt biến thành nỗi sỉ nhục của toàn bộ Liêu quốc, Gia Luật Lan vô sự tự thông, học được ẩn nhẫn. Cho dù tức giận tới toàn thân phát run, Gia Luật Lan vẫn có thể giữ lại được tia lý trí cuối cùng — Nơi này là thổ địa Đại Tống, không thể động thủ với Tống hoàng ở đây!

Gia Luật Lan khó thở khó tránh khỏi nói không suy nghĩ: "Chẳng lẽ Tống hoàng thật sự muốn làm bạn cùng cầm thú chi nhân!"

"Ha ha ha ha…" ngoài cửa truyền tới một loạt tiếng cười kiêu ngạo: "Một đêm phu thê trăm ngày ân ái, Lan hoàng tử không khỏi quá bạc tình đi!"

Chút huyết sắc cuối cùng trên mặt Gia Luật Lan hoàn toàn rút hết, ánh mắt nhìn Lý Nguyên Hạo, hận không thể ăn sống nuốt tươi tên này!

Triệu Trăn nghe giọng tên kia liền thấy nhàm chán, ngữ khí bình thản nói: "Nhiệt liệt hoan nghênh thái tử Tây Hạ trở về nhà giam ngồi."

Lý Nguyên Hạo bị đạp trúng chân đau, tiếng cười kiêu ngạo vừa rồi liền im bặt, ánh mắt nhìn Triệu Trăn thập phần bất thiện.

Triển Chiêu biết Lý Nguyên Hạo hôn đản, sợ hắn đột ngột trở mặt thương tổn Triệu Trăn liền tiến lên một bước che chở tiểu đồ đệ, chỉ chỉ phía sau Lý Nguyên Hạo nói: "Ra ngoài quẹo phải đến cuối đường chính là nhà giam, có cần phái nha dịch dẫn đường không?" Ngụ ý là muốn đem Lý Nguyên Hạo một lần nữa ném vào đại lao.

Lý Nguyên Hạo lăng lăng nhìn Triển Chiêu: "Thường nghe người ta nói đa số nam tử Đại Tống đều tuyệt sắc, hôm nay vừa thấy quả đúng như thế!"

"Phụt –!!!"

Triệu Trăn một ngụm trà nóng phun ra ngoài, biểu tình Triển Chiêu tựa như nuốt phải ruồi bọ.

Gia Luật Lan thật sự nhịn không được, đen mặt quay đầu rời đi, hắn sợ nếu còn tiếp tục ở đây sẽ nhịn không được mà động thủ với Lý Nguyên Hạo! Luận đơn đả độc đấu, hắn không phải đối thủ của Lý Nguyên Hạo, xông tới chỉ tự rước lấy nhục, huống chi người kia đã từng hứa hẹn…sẽ không để tên súc sinh Lý Nguyên Hạo chết tử tế!

Khuôn mặt Gia Luật Lan tái nhợt vặn vẹo tươi cười, bề ngoài hào hoa phong nhã không còn sót lại chút gì.

……

Hết Bạch Ngọc Đường sau lại coi trọng Triển Chiêu, kỹ năng tìm chết của Lý Nguyên Hạo đã luyện tới mãn cấp, dùng toàn bộ sinh mệnh soạn điệu nhạc [háo sắc]!

Võ công Lý Nguyên Hạo không tệ, nhưng so với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vẫn còn kém xa, Triệu Trăn bình tĩnh nhìn Lý Nguyên Hạo đối với Triển Chiêu xum xoe nịnh bợ, sau đó bị Triển Chiêu không thể nhịn được nữa đánh cho thâm quầng một bên mắt, kế tiếp lại bị Bạch Ngọc Đường nghe tin chạy tới đấm nốt vào bên mắt còn lại…

Lý Nguyên Hạo mũi vẹo chưa lành giờ lại thêm hai cái mắt gấu mèo, cả khuôn mặt đều thảm thảm đát

~Đáng giá nhắc tới chính là so với Bạch Ngọc Đường, Lý Nguyên Hạo cư nhiên càng để ý Triển Chiêu hơn?

Triệu Trăn một lần nữa khẳng định: Bạch Ngọc Đường hái hoa ngắt cỏ người ái mộ đều là nữ nhân, còn Triển Chiêu trêu hoa ghẹo nguyệt người ái mộ đều là nam nhân!

Cuối cùng [thích tìm chết] Lý Nguyên Hạo được [thần cứu trận] Lê Chính Khải mang đi, Lê Chính Khải chính là Lê lão tướng quân phó sứ Tây Hạ. Lê Chính Khải trong mắt Khai Phong phủ chính là hố sâu tiền tài cần khai quật, đứng ở chỗ này, liền nhớ tới tới đống ngân phiếu bị lừa đi hôm qua, Lê lão tướng quân phản xạ có điều kiện tâm nhói đau!

Mang theo Lý Nguyên Hạo vẻ mặt háo sắc ngập trời hỏa tốc ly khai, Lê Chính Khải ngay cả ngụm nước trà cũng không dám uống, sợ Khai Phong phủ lại dùng cái đó để tiếp tục lừa tiền!

Triển Chiêu tâm tình thực rối rắm, kỳ thật Khai Phong phủ là nha môn thanh liêm, thật đó!

****

Đuổi được đám khách nhân không mời mà tới, Khai Phong phủ cuối cùng bắt đầu bữa sáng muộn.

Theo thường lệ, trong tết năm mới, trong cung sẽ tổ chức đủ loại hoạt động giải trí, nhưng Triệu Trăn lấy danh nghĩa đang chịu tang mà hủy bỏ toàn bộ. Trừ tế tổ đại điển hàng năm vẫn diễn ra bình thường thì các loại hình giải trí khác đều miễn, mọi người cùng nhau tưởng nhớ Tiên hoàng 'được mọi người kính yêu'…

Trong cung vốn có mấy vị chủ tử, trừ Triệu Trăn ra thì còn lại là một đám quả phụ, phàm là Triệu Trăn không muốn vui chơi thì nhóm quả phụ đang để tang phu chưa tới một năm tự nhiên cũng không đề cập tới. Triệu Trăn không bao giờ cắt xén chi tiêu của những vị Thái phi đó, nhưng mọi người đều bồi Thái hậu ăn chay, thi thoảng đánh mã điếu*, ngày qua ngày cũng không đến mức nhàm chán. (mã điếu: tiền thân của mạt chược ngày nay)

Sau khi ăn sáng xong, Triệu Trăn muốn ra ngoài mua quà tặng năm mới cho Thái hậu, Bàng Thống cũng muốn mua quà cho bà vú, Triển Chiêu muốn tặng quà cho mẹ và chị dâu, trong nhà Bạch Ngọc Đường có bốn chị dâu đều đã được tặng quà…Mấy nữ nhân vừa khả ái vừa đáng sợ đó, nếu không được nhận quà hậu quả thực nghiêm trọng!

Công Tôn tuy rằng không có trưởng bối, nhưng cũng có danh tiếng trong thành Biện Lương, rất được các vị phụ nữ hoan nghênh đặc biệt trân bảo các các chủ còn là bạn của hắn. Thế là Công Tôn tiên sinh vốn định cả ngày ở trong phòng cùng sách thuốc tương thân tương ái lại bị Bàng Thống một tay khiêng trên vai, bắt cóc ra khỏi nhà.

Công Tôn lúc đầu còn tựa như kiến càng bám dây leo giãy dụa một phen, sau đó nghe Bàng Thống thản nhiên nói: "Tịch thu".

Công Tôn bĩu môi: được rồi, sách thuốc yêu quý là của Bàng Thống, không nghe lời sẽ bị tịch thu mất.

Bốn lớn một nhỏ ra khỏi Khai Phong phủ, Bao đại nhân vuốt vuốt chòm râu cười ha ha ha, rồi quay về thư phòng viết thư cho lão gia và tức phụ

~**********

Hôm nay coi như lưu niên bất lợi, cả nhóm vừa mới vào cửa liền gặp gỡ huynh muội sứ thần Triều Tiên.

Triều Tiên hoàng tử Vương Dương là một người mập mạp nhưng hòa ái không mất lòng ai, Triều Tiên công chúa Vương Lam thì ngược lại, lông mày khóe mắt đều mang theo một cỗ bạo ngược, nhưng bộ dạng cũng không xấu như đồn đại, khi bất động không nói thì là một cô nương thanh tú, nhưng ai ngờ lại là người một lời cũng không nói liền trực tiếp rút roi đánh người.

"Gian thương! Lấy hết trang sức tốt nhất trong cửa tiệm của mấy người ra đây! Ai nói cô nãi nãi ta mua không nổi!"

Vương Lam vung roi bộ dạng ác bá hách dịch, Vương Dương một đầu đầy mồ hôi, liều mạng giữ chặt muội muội điêu ngoa. Đáng tiếc võ công Vương Dương không bằng Vương Lam, cũng không được sủng ái như Vương Lam, nên dù làm huynh trưởng nhưng một chút uy nghiêm cũng không có. Vương Lam vung cánh tay hất văng Vương Dương, lại cầm roi da vung lên như muốn giáo huấn chưởng quầy.

Triển Chiêu đỡ được Vương Dương bị hất văng, Vương Dương không có nội lực, nếu bị rơi xuống đất thể nào cũng bị trọng thương.

Bạch Ngọc Đường vung tay áo hất văng roi của Vương Lam, lực đạo mạnh như vậy, nếu chưởng quầy bị đánh trúng không chết cũng bị thương.

Vương Dương nhìn thấy Bàng Thống sợ tới mức run rẩy, tiếp đó nhìn thấy Triệu Trăn lại sợ tới nhũn cả chân. Cũng may Vương Dương không phải kẻ ngu xuẩn, không ở trước mặt mọi người gọi ra thân phận của Triệu Trăn. Vương Dương vươn tay kéo Vương Lam bị Bạch Ngọc Đường làm cho choáng váng, tựa như lửa đốt mông trốn thoát khỏi hiện trường, từ xa còn có thể nghe được tiếng Vương Lam gào thét: "Tên béo! Tên mặc áo trắng kia là ai?! Ta muốn hắn! ngươi quen không?! Tên béo chết tiệt, ngươi bị câm à?!"

Mọi người yên lặng nhìn Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường vô tội nhìn lại.

"Ai nha, Triều Tiên công chúa là tới hòa thân tuyển phò mã đó ~" Triệu Trăn e sợ thiên hạ bất loạn, kéo tay áo Bạch Ngọc Đường: "Nghe nói Triều Tiên có thể để nữ kế vị, Lam công chúa được sủng ái như vậy, ngươi gả qua đó, a không đúng… ngươi mà cưới nàng thì chính là một nửa hoàng đế a!"

Công Tôn thiên nhiên ngốc lực sát thương càng cường hãn: "Nữ hoàng Triều Tiên có thể tam phu tứ lang nam sủng thành đàn."

Mọi người: "…"

Bạch Ngọc Đường yên lặng xấn tay áo, nhấc Triệu Tiểu Trăn lên muốn đánh mông bé!

Thừa Ảnh một trận gió cuốn lẻn vào, lại không phải tới để cứu giá, Thừa Ảnh thần sắc vội vàng: "Tây Hạ phó sứ Lê Chính Khải gặp chuyện bỏ mình!"

!!!

Triệu Trăn mở to hai mắt: "Ngươi vừa nói ai chết cơ?"

Thừa Ảnh bình tĩnh nói: "Tây Hạ phó sứ Lê Chính Khải Lê lão tướng quân." Thừa Ảnh dừng một chút lại nói tiếp: "Lý Nguyên Hạo đang đại náo đô đình tây dịch (đình nghỉ phía tây dịch quán), bắt chúng ta phải lập tức giao hung thủ, sứ thần các nước khác nghe tin đều chạy tới, Liễu đại nhân đã không thể khống chế được cục diện, mời ngài qua đó gấp."

Triệu Trăn và Bạch Ngọc Đường đồng thời đều đen mặt: "Bọn họ muốn hung thủ nào?!"

Thừa Ảnh sờ sờ mũi, một ánh mắt nhìn Triển Chiêu vẫn còn đang ở trên mây, hết thảy đều không dám nói ra miệng.

Bạch Ngọc Đường hừ lạnh nói: "Vô sỉ!"

Triệu Trăn tức giận tới nghiến răng: "Đúng là không biết xấu hổ!"

Hết chương 65

66. Quyển 5 - Chương 66

Sứ thần chư quốc tới Biện Kinh triều bái, mỗi đối tượng ngoại giao bất đồng Xu mật viện sẽ an bài dịch quán khác nhau cho mỗi đoàn. Liêu sứ ở tại Đô Đình dịch, Tây Hạ ở tại Đô Đình Tây dịch, Triều Tiên ở bên ngoài khu An Châu, ngõ Đồng Văn, Hồi Hột, Vu Điền ở Lễ Tân viện, Tam Phật Tề, Chân Lạp, Đại Lý, Đại Thực mỗi sứ đoàn được phân ở Chiêm Vân quán hoặc Hoài Viễn dịch.

Vì bảo đảm sự an toàn của các sứ thần, ngoài cửa dịch quán có quân lính chuyên môn phụ trách, với khẩu hiệu "Ứng nhập dịch nhân, tịnh trí bài hào, ky sát xuất nhập" nói trắng ra chính là không có thẻ bài người trong dịch quán, ai cũng không thể tùy ý xuất nhập. Dịch quán phòng thủ nghiêm mật, Lê Chính Khải lại là võ tướng, thích khách sao có thể dễ dàng giết chết ông ấy, rồi lại lẳng lặng không một tiếng động toàn thân trở ra?

Triệu Trăn suy nghĩ đầu tiên lóe lên trong đầu chính là — nội ứng ngoại hợp?

Lý Nguyên Hạo ồn ào không chịu buông tha người, cư nhiên khoác lác không biết xấu hổ mà đòi Triển Chiêu, bằng không hai nước sẽ khai chiến.

Triệu Trăn lười cùng gã cãi cọ, không chút khách khí lấy danh nghĩa bảo vệ đem các sứ thần "thỉnh trở về". Sứ thần các nước tới xem náo nhiều đều bị cưỡng chế đi, trong Đô Đình Tây dịch chỉ còn lại Lý Nguyên Hạo sắc mặt xanh mét, cùng đám người Tây Hạ nổi giận đùng đùng ồn ào tuyên bố muốn báo thù.

Xu Mật viện đi trấn an nhóm sứ thần xao động, hiện trường giết người chính thức chuyển giao cho Khai Phong phủ.

Bọn nha dịch đều đã làm quen, thanh lý hiện trường, sưu tầm vật chứng, hỏi han lấy lời khai, nâng thi thể đi khám nghiệm tử thi…

Khi nâng thi thể đi, Lý Nguyên Hạo cầm đầu đám người Tây Hạ chặn đường ngăn cản!

Đám người Tây Hạ nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: "Lê tướng quân tại Tống triều bị ngộ hại, thích khách rất có khả năng là người Tống, các người đừng hòng động tới thi thể của tướng quân!"

Bao Chửng nghiêm túc nói: "Khai Phong phủ xưa nay phá án theo lẽ công bằng, nhất định sẽ nghiêm trị hung thủ."

Lý Nguyên Hạo không biết đánh ra chủ ý gì, cư nhiên dung túng đám hầu cận càn quấy nói bậy, vô lý chửi rủa phun ra ác ngôn, còn xô đẩy nha dịch cản trở phá án. Triển Chiêu che chở cho Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh, Bạch Ngọc Đường đứng bên cạnh Triệu Trăn, Triệu Trăn đứng nghe một chốc, đột nhiên tùy tiện cầm chén trà ném ra ngoài.

Tiếng mảnh sứ vỡ toang, khiến toàn bộ dịch quán lặng ngắt như tờ.

Biểu tình Triệu Trăn không nhìn ra hỉ nộ, rũ mắt thản nhiên nói: "Bàng tướng quân, ngươi mang năm trăm cấm quân tiến vào Đô Đình Tây dịch, trừ phi có nhân viên tương quan, bất luận kẻ nào cũng không cho ra vào, nếu có người gây sự giết không cần hỏi." Triệu Trăn ngữ khí bình thản, nhưng không ai cho rằng bé đang nói đùa.

Bàng Thống sạch sẽ lưu loát ôm quyền ly khai, không chút nghi ngờ cũng không do dự, trực tiếp trở về điểm binh.

"Tống hoàng! Ngươi cmn có ý gì?!" sắc mặt Lý Nguyên Hạo lần đầu khó coi như vậy, hắn cảm thấy mình đang bị vũ nhục, rút đao ra chỉ thẳng mặt Triệu Trăn. Đám người Tây Hạ sau lưng Lý Nguyên Hạo cũng đồng loạt rút đao ra, nha dịch và ám vệ tự nhiên cũng không chịu yếu thế, cục diện giằng co hết sức căng thẳng!

Triệu Trăn tựa tiếu phi tiếu nhìn Lý Nguyên Hạo: "Trẫm khuyên Tây Hạ thái tử không cần xúc động, ngươi đừng quên đây là địa bàn của ai, ngươi đứng trên đất của ta nói năng bậy bạ, dân chúng Đại Tống mỗi người phun một ngụm nước miếng cũng đủ dìm chết ngươi, ngươi kêu gào với ai. Ngươi càn rỡ cái gì?"

Sắc mặt Lý Nguyên Hạo càng ngày càng đen, ánh mắt lại càng thô bạo, con ngươi sung huyết gắt gao nhìn chằm chằm Triệu Trăn.

Triệu Trăn không chút cố kỵ nhìn lại hắn: "Sinh mệnh chỉ có một, gặp chuyện nên cân nhắc kỹ càng."

Lý Nguyên Hạo phẫn nộ không kiềm chế: "Ngươi dám giết ta? Ngươi không sợ thiết kỵ binh Tây Hạ ta công ! phá ! thành !"

Triệu Trăn mỉm cười: "Cho dù có ngày đó thì ngươi cũng không thấy được."

Một câu nói, đâm trúng tâm, sắc mặt Lý Nguyên Hạo kịch biến.

Tây Hạ hiện tại loạn trong giặc ngoài, trong thời gian ngắn không có khả năng cùng Đại Tống khai chiến, tuy rằng người kia đáp ứng hắn, chỉ cần khơi mào đối địch giữa Tây Hạ và Đại Tống, liền vô điều kiện ủng hộ Tây Hạ kiến quốc! Chính mình gây ra nhiều chuyện như vậy, chính là muốn được sự ủng hộ của người nọ, chết ở chỗ này chẳng phải kiếm củi ba năm thiêu một giờ sao?!

Lý Nguyên Hạo do dự, Triệu Trăn chậm rãi bổ thêm một đao: "Vì nhỏ mất lớn, ngôi vị hoàng đế đổi chủ, thái tử cam tâm sao?"

Cam tâm không? Đương nhiên không cam tâm! Ta không được, người khác cũng đừng hòng mơ tưởng!

Lý Nguyên Hạo không muốn chết, cũng không có mỹ đức [hi sinh chính mình thành toàn người khác] cái gì vì nước vì dân đều là nói miệng, người không vì mình trời tru đất diệt mới là chân lí! Nghĩ tới đây, ánh mắt Lý Nguyên Hạo lóe ra sát khí: núi xanh còn đó, sợ gì không có củi đốt!

Triệu Trăn vừa lòng Lý Nguyên Hạo thức thời, chỉ cần hắn an phận thủ thường, Triệu Trăn cũng không muốn chọc giận người Tây Hạ.

Cuối cùng Khai Phong phủ nâng thi thể đi, cấm quân từ việc chiếm đóng bên trong trở thành đi tuần tra xung quanh, song phương đều thối lui một bước đại hoan hỉ.

****

Mọi người một lần nữa trở lại Khai Phong phủ.

Công Tôn khám nghiệm tử thi tra ra kết quả: "Bị một kiếm đâm vào lưng xuyên tim, người chết nháy mắt bị mất mạng, không phát hiện triệu chứng trúng độc. Khi thi thể đưa tới, bên ngoài thân đã lạnh, bên trong cơ thể vẫn còn ấm nóng, đoán chừng thời điểm gây án cách đó chừng một canh giờ. Nạn nhân trước khi chết không có bất luận giãy dụa phòng vệ gì, hung thủ rất có khả năng là người quen của nạn nhân, hoặc là người không bố trí cảnh giác, không thể bài trừ khả năng là đám người Tây Hạ vừa ăn cướp vừa la làng."

Bàng Thống rất ít khi mở miệng đột nhiên nói: "Lý Nguyên Hạo chủ chiến, Lý Đức Minh chủ hòa, Lê Chính Khải là tâm phúc của Lý Đức Minh."

Bàng Thống chưa bao giờ nói lời vô nghĩa. Tây Hạ hoàng Lý Đức Minh nhát gan yếu đuối, so với việc mở mang bờ cõi càng thích hưởng lạc xa hoa lãng phí hơn, vẫn luôn gây ra bất mãn cho nhóm Tây Hạ chủ chiến. Đúng lúc này Lý Nguyên Hạo ngang trời xuất thế, tên này hiếu chiến, chủ trương dùng võ lực uy hiếp các nước láng giềng, dựa vào công trạng chiếm được sự ủng hộ đông đảo của phái chủ chiến.

Đồng dạng cùng Tống triều kết liên minh, Lý Nguyên Hạo chủ trương cùng Liêu khai chiến, Lý Đức Minh lại muốn dĩ hòa vi quý. Lê Chính Khải là tâm phúc ái tướng của Lý Đức Minh, cực lực thúc đẩy Tây Hạ và Liêu quốc ngừng chiến, bây giờ Lê Chính Khải gặp chuyện bỏ mình, Lý Nguyên Hạo không còn nỗi lo về sau!

Triển Chiêu gãi cằm: "Lý Nguyên Hạo quả thật đáng nghi, hắn tựa hồ không muốn điều tra rõ chân tướng, cản trở phá án rất có khả năng có tật giật mình."

Bạch Ngọc Đường tâm sinh buồn bực: "So với hung phạm, hắn càng muốn Miêu Nhi."

Mọi người: "Khụ khụ khụ…" ngữ khí này hảo chua a

Triển Chiêu rõ ràng vẫn còn đang phiêu đãng chín tầng mây, cau mày đau khổ suy tư: "Ta chưa từng tới Tây Hạ thì đắc tội hắn lúc nào?"

Tất cả mọi người không nói gì chỉ nhìn Triển Chiêu: Lý Nguyên Hạo rõ ràng thèm nhỏ dãi mỹ sắc của ngươi, trì độn thành như vậy thật sự là đại trượng phu sao?

Chỉ có Công Tôn cổ vũ cho Triển Chiêu: "Hay là do lần trước ngươi đã đánh hắn?"

Mọi người đồng loạt quay đầu nhìn Bao Chửng: phụ tá đắc lực của ông đều trì độn thành như vậy, Khai Phong phủ tự cầu may mắn a.

Triệu Trăn ho khan hai tiếng: "Sứ thần các nước có phản ứng gì?"

Thừa Ảnh nói: "Đều đang tìm hiểu tình hình, không có gì đặc biệt."

Triệu Trăn nghĩ nghĩ: "Còn Liêu quốc Gia Luật Lan?"

Thừa Ảnh có chút khó xử: "Gia Luật Lan đóng cửa từ chối tiếp khách, mỗi ngày chỉ ở trong sân hoạt động, có chuyện gì chỉ dùng thư phân phó. Những bức thư đó do thị vệ tự tay cầm giao cho Liêu sứ, Liêu sứ sau khi xem xong lập tức thiêu hủy, thuộc hạ thật sự không tra được nội dung thư viết gì."

Triệu Trăn híp mắt: "Ta cảm thấy tiểu tử này có vấn đề, phái người theo dõi hắn."

Triển Chiêu vì vụ án mà phát sầu: "Nha dịch đã hỏi các thị vệ Đô Đình Tây dịch, tất cả đều nói không phát hiện thích khách, cũng không ai biết Lê Chính Khải bị giết, thẳng tới khi Lý Nguyên Hạo đi gặp Lê Chính Khải, gõ cửa không thấy người trả lời mới phát hiện không đúng, thủ vệ xô cửa mở ra mới biết Lê Chính Khải đã chết."

"Xô cửa phòng?" Triệu Trăn ngạc nhiên nói: "Chẳng lẽ là án giết người trong phòng kín?!"

"Không phải." Triển Chiêu lắc đầu: "Ta đã kiểm tra một vòng quanh phòng, cửa sổ chỉ khép hờ, từ bên ngoài cũng có thể mở được. Chỉ là phía trước cửa sổ có một cái bình phong, không nhìn thấy toàn cảnh trong phòng, cũng không nhìn thấy hiện trường nơi Lê Chính Khải bị ngộ hại."

Bạch Ngọc Đường hỏi: "Có dấu chân không?"

"Cũng không có, Đô Đình Tây dịch toàn bộ đều được lát gạch, điều tra dấu chân là phi thường khó khăn."

Bao đại nhân kinh nghiệm phá án phong phú, biết thủ pháp giết người càng đơn giản manh mối lưu lại càng ít, càng khó kiểm chứng.

"Nghỉ tết thật quá mất hứng, nhanh phá án đi, ta không muốn trong tháng giêng đã phải khai chiến với Tây Hạ." Triệu Trăn phân phó Thừa Ảnh: "Ngươi phái thêm vài ám vệ hai mươi bốn giờ bảo vệ Lý Nguyên Hạo, bị hắn phát hiện cũng không sao, nhưng nhất định phải theo sát không rời."

"Rõ." Thừa Ảnh lĩnh mệnh lui ra.

Công Tôn nói: "Ngươi hoài nghi có người muốn ám sát Lý Nguyên Hạo?"

Triệu Trăn lắc đầu: "Chưa tới mức hoài nghi, lo trước khỏi họa đi, nếu muốn khơi mào đối địch giữa Tây Hạ và Đại Tống, giết một tên Lê Chính Khải chả có tác dụng gì, giết Lý Nguyên Hạo mới là một kích trúng đích. Đến lúc đó Lý Đức Minh vì mặt mũi mà không thể không… ưm ưm ưm!"

Triệu Trăn nói còn chưa dứt lời, đã bị Triển Chiêu bịt miệng lại, Triển Chiêu khẩn trương nói: "Cẩn thận cái miệng quạ của ngươi!"

(*|||

Triển Chiêu xuống tay quá muộn ! Cho dù Đại Tống và Tây Hạ sẽ không khai chiến thì cái tên Lý Nguyên Hạo cũng chết chắc rồi!

****

Chết một người Tây Hạ cũng chẳng ảnh hưởng gì tới dân chúng Đại Tống vui vẻ hân hoan đón năm mới. Ngay cả người Tây Hạ cũng không chậm trễ tầm hoan mua vui. Lý Nguyên Hạo khẩn cầu Triệu Trăn giơ cao đánh khẽ, để hắn đi thanh lâu du lãm một phen. Triệu Trăn vì không muốn hắn có thời gian nhớ thương Triển Chiêu, đành phải không tình nguyện phê chuẩn.

Ban đêm ở thành Biện Kinh so với ban ngày càng náo nhiệt hơn, nghiễm nhiên trở thành Bất Dạ thành hải dương hoan nhạc, đèn đuốc huy hoàng sáng trưng

~Triệu Trăn hưng trí bừng bừng mua một đống pháo hoa, Bạch Ngọc Đường nắm tay dắt bé đi ở phía trước, mở đường giúp Triển Chiêu không thấy đường. Công Tôn và Bàng Thống một trái một phải hộ tống đằng sau, Bàng Thống đem phía phải bảo hộ rất tốt, Công Tôn cánh tả quân lính tan rã, còn thiếu chút nữa chính mình cũng bị dòng người kéo đi…

Đừng hiểu lầm, mắt Triển Chiêu không có vấn đề!

Triển Chiêu nhìn không thấy đường là vì trong lòng đang ôm một cái Khổng Minh đăng khổng lồ!

Lai lịch cái đèn này lớn lắm! Bao đại nhân tự tay đề chữ, Công Tôn tiên sinh bút pháp thần kỳ vẽ tranh, toàn thể thành viên Khai Phong phủ đều tham gia chế tác, ngay cả chó mèo Khai Phong phủ cũng được in dấu chân lên đó, cuối cùng để Triệu Tiểu Trăn tự mình thắp sáng cho đèn bay lên!

Đèn tuy rằng rất lớn, bay lên lại rất ổn định, rất nhanh liền lên cao vạn trượng, hóa thành một điểm sáng ấm áp, lấp lánh trong vô vàn đèn Khổng Minh trên trời đêm. Tất cả đều ngẩng đầu nhìn đèn, đột nhiên thấy xa xa có một ánh lửa bốc lên!

Diện tích ánh lửa bốc cháy lớn như vậy khẳng định không phải đang đốt pháo hoa, khẳng định phải nhanh chóng đi lấy nước!

Năm mới đi lấy nước cũng không phải chuyện ngạc nhiên gì, hàng năm đều có chuyện đốt pháo gây hỏa hoạn, quan phủ đều dặn đi dặn lại cẩn thận lửa pháo, vẫn có người hi lý hồ đồ mà phải lấy nước dập lửa. Nhóm dân chúng chỉ châu đầu ghé tai nghị luận vài câu, nhưng đám người Triệu Trăn sắc mặt không tốt lắm, bởi vì phương hướng đang cháy chính là Đô Đình Tây dịch.

Bởi vì muốn thả đèn nên mọi người đều theo dòng người ra ngoài thành, ngoài thành không thể sáng sủa như trong thành, Triển Chiêu đưa Triệu Trăn cho Bàng Thống bế, lại kéo Công Tôn tiên sinh tới, lần này

biến thành Bàng Thống chủ động ôm lấy. Triển Chiêu dặn dò: "Bàng huynh bảo hộ hai người bọn họ, ta cùng Tiểu Bạch tới dịch quan xem xem."

Công Tôn cảm thấy mình cũng là nam nhân, cùng với nhóc con Triệu Trăn bánh bao mềm nhuyễn đều được bảo hộ thực sự khó chịu.

Triển Chiêu cảm thấy mình biết võ công, cùng với Công Tôn tiên sinh tay trói gà không chặt đều được bảo hộ thực sự khó chịu.

Trừ một lớn một nhỏ cùng nhau phồng miệng bất mãn, những người còn lại đều cảm thấy như vậy tốt nhất, Bàng Thống trịnh trọng gật đầu.

Mắt thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chuẩn bị đi, Bàng Thống do dự nói: "Cẩn thận có trá."

Công Tôn sửng sốt: "Có trá gì?" bởi vì đứng quá gần, Công Tôn ngẩng đầu liền nhìn thấy cằm Bàng Thống, hình dáng kiên cường, rất có cảm giác hán tử. Công Tôn theo bản năng sờ sờ cái mặt hạt dưa của mình, cằm nhọn nhọn một chút cũng không hán tử…

Bởi vì Công Tôn hỏi, Bàng Thống do dự một chút mới nói: "Không rõ." Chỉ là thường niên hành quân đánh trận luyện thành trực giác.

Vì thuận tiện nói chuyện, mọi người rời xa đám đông đi tới một chỗ yên tĩnh, Triệu Trăn nhìn đám người náo nhiệt xa xa, đột nhiên hét lên: "Mau! Tạo động tĩnh lớn nhất để mọi người chú ý tới chúng ta! Pháo hoa ta vừa mua đâu! Toàn bộ phóng thích!"

Tuy rằng vẫn không hiểu ra sao nhưng cả nhóm 5 người đều đồng loạt đốt pháo hoa, tiếng động ồn ào cùng ánh sáng chớp lóe thắp sáng cả bầu trời đêm, đưa tới một mảnh kinh hô của đám dân chúng. Pháo rất rẻ nhưng pháo hoa lại vô cùng đắt, dân chúng bình thường đều luyến tiếc dùng, Triệu Trăn một mặt phân phó ám vệ đốt càng nhiều pháo hoa càng tốt, vừa gọi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tới phân phát pháo hoa cho dân chúng, cường điệu muốn phát tận tay!

Càng lúc càng nhiều dân chúng đều đổ xô tới, mọi người một truyền trăm kêu gọi: "Triển đại nhân và Bạch Ngũ gia đang ở bờ sông đốt pháo hoa

"

Hàng trăm người hoan hoan hỉ hỉ đốt pháo hoa, Triển Chiêu vừa bận rộn phân phát pháo hoa vừa hỏi Triệu Trăn: "Trong hồ lô của ngươi bán dược gì?"

Triệu Trăn cầm que phát sáng vẫy a vẫy: " Lo trước khỏi họa, chế tạo bằng chứng ngoại phạm, hiện giờ hai người có thể tới dịch quán rồi."

Hết chương 66

67. Quyển 5 - Chương 67

Sự thật chứng minh, Triệu Trăn không chỉ miệng quạ đen mà còn có khả năng dự đoán tương lai!

Đô Đình Tây Dịch bị cháy, Lý Nguyên Hạo dưới sự bảo vệ của ám vệ tìm được đường sống trong chỗ chết, người Tây Hạ xác định chắc chắn thủ phạm phóng hỏa là Triển Chiêu?!

Sau khi vụ án phát sinh, người Tây Hạ luôn mồm nói tận mắt nhìn thấy Triển Chiêu phóng hỏa, muốn tiến lên ngăn cản đều bị đả thương, thậm chí ba dũng sĩ Tây Hạ còn bị Triển Chiêu một kiếm phong hầu đoạt mệnh. Sắc mặt Lý Nguyên Hạo âm trầm, thái độ không còn khinh mạn như lúc trước, tựa hồ đối với việc Triển Chiêu là hung thủ rất tin tưởng không hề nghi ngờ.

Cấm quân và ám vệ cũng cung cấp lời khai.

Nhiều cấm quân từng giao chiến với hung thủ đều thấy hung thủ đầu đội mũ vành hắc sa, mơ hồ nhìn ra là một nam tử trẻ tuổi, người này kiếm pháp cao siêu khinh công tuyệt thế, phong thái và cách ăn mặc thập phần giống Triển Chiêu. Cấm quân tuy người đông thế mạnh nhưng hung thủ cũng dẫn theo hơn ba mươi cao thủ khác, song phương đánh ngang tay.

Ám vệ càng quen thuộc võ công của Triển Chiêu, một ánh mắt liền nhìn thấu hung thủ là giả, võ công người nọ không bằng Triển Chiêu, khinh công càng kém xa, dáng người cũng thấp bé hơn Triển Chiêu một chút. Quan trọng nhất là, khi vụ án diễn ra, Triển Chiêu thật sự đang ở ngoài thành đốt pháo hoa, hàng trăm dân chúng Khai Phong phủ có thể làm chứng cho hắn.

Thái độ của Lý Nguyên Hạo thập phần kỳ quái, đầu tiên một mực chắc chắn hung thủ là Triển Chiêu, sau lại bày ra bộ dạng không muốn truy cứu, hướng Khai Phong phủ xin lại di thể của Lê Chính Khải, án mạng cũng không cần tiếp tục điều tra, hung thủ giết người không cần bắt lại, vụ án phóng hỏa cũng không cần truy cứu.

Lý Nguyên Hạo muốn khẩn cấp suốt đêm khởi hành hồi Tây Hạ, thế nhưng đoàn người Tây Hạ kẻ chết người bị thương, vật chất cũng đều bị thiêu cháy gần hết, thật sự không thể khởi hành rời đi.

Đô Đình Tây Dịch bị tổn hại nghiêm trọng, đành phải để đoàn người Lý Nguyên Hạo tạm chuyển sang dịch quán khác.

Lý Nguyên Hạo trước ngạo mạn sau kính cẩn thái độ thập phần quỷ dị, khiến người ta không thể không não bổ các loại thuyết âm mưu. Bàng Thống dẫn binh bao vây toàn bộ dịch quán, bản mặt quan tài cứng đơ ở phòng cách vách Lý Nguyên Hạo, Lý Nguyên Hạo nhe răng trợn mắt kháng nghị không hiệu quả, nằm trên giường mặc niệm cả một đêm [ở dưới mái hiên nhà người, không thể không cúi đầu].

Kỳ thật Bàng tướng quân cũng bực bội, không thể cùng mọt sách đón năm mới, vừa ăn mười mâm sủi cáo vẫn không có khẩu vị…

Công Tôn thừa dịp người Tây Hạ rối ren, liền khiêng mấy người Tây Hạ bị tử vong về khám nghiệm tử thi, vừa khám nghiệm vừa ăn sủi cào…

(= =)(*° °*) Hai tên trâu bò!

……

Đầu năm mới hết giết người tới phóng hỏa, tất cả mọi người đều cảm thấy thực xui xẻo, dường như giông bão sắp nổi lên.

Triển Chiêu đỡ trán minh tư khổ tưởng: "Ta thật sự không nhớ mình đã gây thù chuốc oán gì với Lý Nguyên Hạo, sao hắn lại liên tục vu hãm ta như vậy?"

"Chắc là chột dạ đi." Bạch Ngọc Đường thập phần khó chịu: Lý Nguyên Hạo khốn khiếp dám đổ oan cho Miêu Nhi nhà ta phóng hỏa giết người!

"Chột dạ à…" Triệu Trăn như có điều suy nghĩ: "Cẩn thận ngẫm lại, hung thủ giết người phóng hỏa tối nay, không chỉ bắt chước sư phụ mà còn dẫn người giả danh ám vệ hỗ trợ. Liệu có phải Lý Nguyên Hạo đã làm gì có lỗi với Đại Tống, trong lòng hắn có quỷ mới 'lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử', hắn cho rằng là ta phái người tới giết hắn nên mới khóc lóc om sòm lăn lộn cầu xin đòi về Tây Hạ ngay cho bằng được!" Lời giải thích này khá hợp lý.

Bao Chửng mặt bình tĩnh: "Khả năng Hoàng thượng đã đoán đúng."

Triển Chiêu bị người vu khống, Bao đại nhân phẫn nộ màu da so với bình thường càng đen hơn, chính là loại hắc ám âm u. Đừng thấy mặt Bao đại nhân đen mà lầm, màu da ông ấy cũng có biến hóa đó! Khi tâm tình tốt sẽ là màu đen sáng, tâm tình không tốt sẽ là màu đen hắc ám, tâm tình cực xấu sẽ thành màu đen đặc như mực nước!

Xảy ra chuyện lớn như vậy, mọi người đã sớm không còn tâm tình đón giao thừa, liền cùng nhau ngồi ăn sủi cảo vừa phân tích vụ án.

Triệu Trăn tâm tình kém cỏi, nhưng vận khí đủ tốt, đêm nay có một cái 'sủi cạo mạ vàng' duy nhất đã bị bé ăn được! Đáng thương Triệu Trăn sau khi thấy hàm răng ân ẩn đau nhức, dở khóc dở cười phun ra đóa tiểu kim hoa, nhận sự chúc mừng của mọi người, lại bị mọi người vây quanh sờ sờ đầu, xoa xoa mặt, không khí vui mừng hân hoan.

Triệu Trăn trong lòng thở dài: khó trách mọi người cứ đảo đi đảo lại bới loạn trong đĩa sủi cảo, hóa ra là muốn tìm chiếc sủi cảo có ký hiệu 'sủi cảo mạ vàng', muốn dỗ bé cao hứng a… Triệu Trăn kiếp trước cũng từng dỗ dành cháu trai như vậy, nhưng giờ bị người ta cũng dùng cách thức này dỗ dành cảm giác quả nhiên bất đồng, trong lòng Triệu Trăn ấm áp xúc động, lộ ra nụ cười tươi tắn mềm mại.

Đúng lúc này, nha dịch trực đêm tới báo, hơn mười vị đại nhân đang ở bên ngoài phủ cầu kiến Hoàng thượng, đều nói là muốn tới chúc tết.

Triển Chiêu sửng sốt: "Họ là muốn làm gì đây? Sao tìm người lại tới Khai Phong phủ?"

Bao đại nhân đặt đôi đũa xuống, mặt càng đen ngòm, Triệu Trăn tươi cười giả lả cũng dần hồi phục.

Mỗi khi hai người này có phản ứng như vậy, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng không phải ngốc tử, lập tức nghĩ đám quan viên giờ này mò tới chỉ sợ mục đích bất thiện, chắc là vì chuyện cháy dịch quán nên muốn tới gây khó dễ đây. Đôi đũa trên tay Bạch Ngọc Đường gãy làm đôi, Triển Chiêu cười khổ: "Xem ra ta phải đón năm mới ở trong tù rồi."

Triệu Trăn buông đũa: "Phàm là tới cầu kiến ta, các ngươi ăn sủi cảo tiếp đi, ta đi tiếp đón bọn họ."

Triển Chiêu xoa xoa đầu tạc mao Triệu Trăn: "Đừng giận, không cần vì ta mà thiên vị."

Triệu Trăn cọ cọ lòng bàn tay ấm áp của Triển Chiêu, đúng tình hợp lý nói: "Ta làm hoàng đế chính là để thuận tiện thiên vị."

Trên mặt Bao đại nhân biểu tình càng rối rắm: Hoàng thượng càng ngày càng phá hư giống tiên đế!

Bạch Ngọc Đường trong lòng cuồng tán thưởng.

Triệu Trăn cầm tay áo Bạch Ngọc Đường lắc a lắc: "Bạch đại ca đi theo giúp ta chút, ta nói một câu, ngươi liền dùng nội lực hạ thấp nhiệt độ xuống."

Triển Chiêu hết nói nổi: "Làm gì vậy?"

Triệu Trăn ưỡn ngực ngửa cổ ưỡn bụng nhỏ: "Khi Vương Bá tức giận đều khiến nhiệt độ tụt xuống, gọi tắt là bá khí ngoại lậu!" (Vương Bá: niên hiệu của chính quyền do lãnh tụ nông dân Hoàng Sào lập nên vào đời Đường, Trung Quốc, 878-880)

……

Triệu Trăn mượn thư phòng của Bao đại nhân, thư phòng không lớn cũng không nhỏ, hơn mười vị đại thần đồng loạt quỳ xuống hành đại lễ.

Triệu Trăn cười tủm tỉm nói: "Chư vị đại nhân nửa đêm tới chúc tết, thật sự vất vả, sớm trở về nghỉ ngơi đi."

Mười mấy người này cũng không đồng lòng, thấy Hoàng thượng mở miệng đuổi người, mấy người thức thời đã muốn lui đi. Chỉ có một số người ngoan cố, tâm mang mưu mô mới không nguyện ý ly khai, những người này không muốn ly khai, cũng không muốn để những người khác ly khai, người đông thế mạnh chung quy có thể thêm chút can đảm.

Thừa dịp mấy người muốn đi còn đang do dự, Ngự Sử đại nhân liền tiên phát chế nhân!

"Khởi bẩm Hoàng thượng, chúng thần là vì thái tử Tây Hạ gặp chuyện mà tới."

Triệu Trăn tự tiếu phi tiếu: "Nga, ái khanh có cao kiến gì?"

Không cần Triệu Trăn ám chỉ, Bạch Ngọc Đường tâm buồn bực đã bắt đầu hạ nhiệt độ.

Ngự Sử đại nhân bả vai run rẩy: "Thần cho rằng, Đại Tống ta rộng lớn chú trọng lễ nghi, đối nội nghiêm minh pháp luật kỷ cương, đối ngoại dĩ hòa vi quý, Hoàng thượng là ngôi cửu ngũ chí tôn, làm gương cho

dân chúng trong thiên hạ, nếu làm gương tốt, quyết không thể vì tình riêng mà bao dung người phạm pháp, dung túng tật xấu…"

Ngự Sử đại nhân càng nói lá gan càng lớn, từ Tam Hoàng Ngũ Đế nói sang khai quốc minh quân, tư tưởng trung tâm chỉ có một — đem nghi phạm Triển Chiêu xử theo công lý, bình ổn lửa giận Tây Hạ, tránh cho hai nước khai chiến sinh linh đồ thán, Hoàng thượng không được thiên vị tình riêng trái pháp luật, không được cố tình gây sự, không được không được nha

~Triệu Trăn vẫn tựa tiếu phi tiếu, ngón tay từng chút gõ gõ lên tay vịn ghế, những người quen với bé đều biết, đây là biểu hiện phẫn nộ tới cực điểm.

Trên thực tế, Bạch Ngọc Đường đứng đằng sau nghe lén cũng phẫn nộ tới cực điểm, thế là nhiệt độ trong phòng cũng càng ngày càng thấp.

Chúng đại thần đứng tại chỗ run a run: sao trong phòng lạnh quá vầy nè, thà ra ngoài tuyết đứng còn ấm hơn…

Tần suất Triệu Trăn gõ gõ tay vịn càng lúc càng nhanh: "Thật sự thần kỳ, người ngoài còn chưa đánh tới cửa, mà người trong nhà đã đứng ngồi không yên."

Chúng thần lễ bái: "Thỉnh Hoàng thượng đem nghi phạm xử theo công lý."

Triệu Trăn thản nhiên nói: "Nghi phạm, nghi phạm nào? Chỉ bởi vì lời nói một phía của đám người Tây Hạ, liền muốn bắt sư phụ?"

Chúng thần đồng thanh: "Hoàng thượng nên lấy quốc gia làm trọng, lấy dân chúng làm trọng."

"Hay cho một câu lấy quốc gia làm trọng, lấy dân chúng làm trọng." Phẫn nộ tới cực điểm, ngữ khí Triệu Trăn ngược lại càng bình tĩnh: "Chẳng lẽ Triển Chiêu không phải dân chúng Đại Tống, người Tây Hạ ăn nói vô cớ vu khống Triển Chiêu là hung thủ, trẫm vì kinh sợ nên phải trói người lại gánh tội thay? Nếu như thế, ngày mai đám người Tây Hạ lại nói chư vị đại nhân là hung thủ, không phải trẫm cũng nên trói toàn bộ các khanh lại hay sao? Ngày kia đám người Tây Hạ lại nói trẫm là hung thủ, các ngươi có phải cũng đem trói cả trẫm đưa đi hay không?!"

Một lời xuyên tim!

Vừa rồi đám đại thần còn một bộ ưu quốc ưu dân, giờ lại nơm nớp lo sợ quỳ rạp xuống đất kinh hô: "Chúng thần không dám!"

……..

Đô Đình Dịch – Liêu Dịch Quán

Gia Luật Lan bất ngờ lật bàn: "Phế vật! Tất cả đều là phế vật! vì sao Lý Nguyên Hạo còn chưa chết!"

Bị người chỉ vào mũi mắng phế vật, trong lòng bất cứ ai cũng không dễ chịu, tên bịt mặt thần sắc lãnh đạm nói: "Trách ta sao? Rõ ràng là do hoàng tử điện hạ quá nóng vội, ta đã sớm nói tối nay không phải thời cơ tốt, ngươi lại cứ nhất định muốn động thủ. Kết quả ám sát thất bại, hiện tại càng khó tiếp cận Lý Nguyên Hạo, ngươi sốt ruột cũng vô dụng. Tống hoàng tuổi còn nhỏ nhưng thông minh như tiểu yêu quái, bị nó bắt được cái đuôi, hoàng tử điện hạ không chắc có thể toàn thân trở ra."

Gia Luật Lan cười lạnh: "Toàn thân trở ra? Ai nói ta muốn toàn thân trở ra, ta đã sớm trả bất cứ giá nào!"

Gia Luật Lan rút chủy thủ từ trong tay áo ra, chủy thủ được bôi dược tối kịch độc, từ sau đêm bị sỉ nhục kia, hắn ngày nào không ôm chủy thủ không thể sống! Ví như không có ý niệm báo thù chống đỡ, hắn đã sớm không sống nổi! Lý do duy nhất để hắn sống tới tận bây giờ chính là giết chết Lý Nguyên Hạo! Chính là báo thù!

Tên bịt mặt nhíu mày: "Ngươi có ý gì." Tên này không phải đã điên rồi đấy chứ.

Gia Luật Lan vuốt ve thanh chủy thủ: "Ta chỉ muốn Lý Nguyên Hạo chết, ai có thể giết Lý Nguyên Hạo liền có thể hợp tác với ta. Lúc trước hợp tác với ngươi chỉ là vì ngươi có thể tiếp cận Lý Nguyên Hạo, lại

bụng dạ khó lường tiết lộ tin tức cho ta, bây giờ ngươi đã bị Lý Nguyên Hạo nhìn thấu, không còn giá trị lợi dụng."

Tên bịt mặt cười lạnh: "Lan hoàng tử là muốn qua sông đoạn cầu?"

Gia Luật Lan cười ha ha: "Ngươi đừng tự cho là đúng, ngươi ngay cả cầu cũng qua không nổi, sao có thể nói ta qua sông đoạn cầu?"

Tên bịt mặt âm thầm đề phòng: "Ngươi muốn thế nào?"

"Ngươi rất quen thuộc Khai Phong phủ..." ánh mắt Gia Luật Lan tựa như độc xà, lóe quang mang quỷ dị: "Ngươi hận Triển Chiêu, lại giấu đầu lòi đuôi không chịu dùng chân diện mục (bộ mặt thật) gặp người, nếu như đem ngươi bán cho Tống Hoàng, có lẽ có thể đổi được giá tốt."

Gia Luật Lan thu hồi chủy thủ: "Cơ hội lần sau, nếu ngươi còn không giết được Lý Nguyên Hạo, ta sẽ đem ngươi bán cho Tống hoàng. Đừng trách ta ác tâm, xét đến cùng hai chúng ta đều như nhau cả thôi, tâm cao ngất, mệnh tựa giấy bạc."

Tên bịt mặt bật cười một tiếng: "Hươu chết vào tay ai còn chưa biết đâu."

Hết chương 67

68. Quyển 5 - Chương 68

Gia Luật Lan cùng tên bịt mặt tự cho là đã giữ bí mật, lại không ngờ rằng Triệu Trăn hạ nhẫn tâm, ai cũng không tha, như cũ phái ra Thừa Ảnh tín nhiệm nhất giám thị Gia Luật Lan. Thừa Ảnh hết thảy đều nghe vào tai, biết sự tình nghiêm trọng, không dám một chút trì hoãn, lập tức hồi Khai Phong phủ bẩm báo cho Triệu Trăn.

Thừa Ảnh nói lại tình huống vừa rồi, mấy vị đại thần đang nói tới hăng tiết vịt nghe vậy, mắt thường cũng có thể nhìn ra đồng loạt héo rũ.

Anh anh anh, hóa ra là âm mưu của người Khiết Đan, chúng ta bị mắc mưu rồi!

Chúng đại thần phụng chỉ về nhà đóng cửa tự kiểm điểm, chùm chăn cắn gối khóc rấm rứt, thê thê thảm thảm vượt qua năm mới.

Tiễn bước đám đại thần bèo nhèo héo rũ, tất cả mọi người đồng loạt thở phào một hơi.

Thừa Ảnh ăn no một bữa sủi cảo, tắm rửa thay quần áo sạch sẽ, tinh thần phấn chấn tiếp tục đi giám thị Gia Luật Lan!

Triệu Trăn thập phần đau lòng, vơ vét một túi đồ ăn lớn đưa cho Thừa Ảnh mang theo, bé còn muốn thu thập thêm chăn mềm nồi nia xoong chảo gì gì đó, nếu không phải tình huống không cho phép, hận không thể cử cả nội thị đi cùng Thừa Ảnh, chuyên môn hầu hạ ăn uống ngủ nghỉ của hắn...

Nhìn đống đồ chất như núi cao hơn cả Triệu Trăn, Thừa Ảnh từ trên đỉnh ngọn tháp lung lay sắp đổ lấy một chiếc điểm tâm, bỏ chạy trối chết.

……

Triển Chiêu thành công sửa được oan sai cho mình, ngữ khí nhẹ nhàng nói: "Không cần ăn cơm tù a ~"

Công Tôn nhíu mày: "Tên bịt mặt kia..."

"Là Mạnh Kha!" Bao Chửng, Triệu Trăn, Bạch Ngọc Đường trăm miệng một lời.

Triệu Trăn vô cùng rối rắm: "Mạnh Kha sao lại hận ta? Nói cũng lạ, sao gần đây có nhiều người hận ta vậy? ta không hiểu mình đã đắc tội bọn họ khi nào?" Phát hiện Mạnh Kha có âm mưu là Bạch Ngọc Đường, đánh Mạnh Kha mặt mũi bầm dập là Bàng Thống, lợi dụng Mạnh Kha truyền tin cho Tương Dương vương

là Triệu Trăn, nghĩ đi nghĩ lại trong mọi chuyện hắn hoàn toàn vô tội mà: "Ta và hắn xưa vô oan nay vô cừu, từ đâu mà có hận ý lớn như vậy chứ?"

Triệu Trăn chậc lưỡi: "Bởi vì sư phụ là 'con nhà người ta' trong mắt Mạnh Kha."

Thấy mọi người nghi hoặc, Triệu Trăn nhất vịnh tam thán kéo dài giọng: "Trong hồng trần cuồn cuộn, có một đám sinh vật thần kỳ, bọn họ được gọi chung là 'con nhà người ta'. Bọn họ văn võ song toàn danh lợi song thu, bọn họ thông minh lanh lợi, người gặp người thích, cha mẹ đều lấy bọn họ là mục tiêu hướng tới để dạy bảo con cái, bọn họ là tấm gương kiểu mẫu trong lời các thầy cô, bọn họ luôn toát ra ánh sáng chói lòa chiếu xa vạn trượng, miểu sát đám phàm nhân bình thường thành cặn bã…"

Khóe miệng mọi người co giật — Triệu Tiểu Trăn lại không nói tiếng người, cầu phiên dịch!

Triệu Trăn nhìn bốn người trước mặt mình: "Nói trắng ra, các ngươi đều là 'con nhà người ta' đó, sự tồn tại của các ngươi đều khiến đám bạn bè cùng trang lứa hâm mộ ghen tị hận! Bao đại nhân gia cảnh bần hàn nhưng thành tích nổi trội xuất sắc, mỗi lần dự thi đều đứng thứ nhất, trước đây khi đi học hắn không ít lần từng bị bạn học xa lánh đi! Công Tôn tiên sinh càng không cần phải nói, ngươi trẻ tuổi như vậy, học vấn, y thuật, nhân phẩm, tướng mạo… mọi thứ đều quá hoàn mỹ, nhưng ngươi lại không có bằng hữu, chỉ có thể giao hảo với đám dân chúng một chữ bẻ đôi không biết. Sư phụ và Bạch đại ca chỉ mới hai mươi mà võ công đã khủng tới phát rồ, học võ cần thiên phú, tư chất Mạnh Kha không bằng hai người, niên kỉ chỉ nhỏ hơn hai người mấy tuổi, điều này khẳng định cả đời hắn vô pháp vượt qua sự siêu việt của hai ngươi, thế là nghẹn tới nghẹn lui, cuối cùng nghẹn tới đỏ mắt!"

Tất cả mọi người hết nói nổi, Triệu Trăn thật sự nói đúng, bọn họ hoặc ít hoặc nhiều đều từng bị chúng bạn đồng lứa xa lánh.

Văn nhân tương khinh, võ nhân bài ngoại*, có thể tìm được tri kỷ thực không dễ dàng! (Văn nhân tương khinh, võ nhân bài ngoại: văn nhân khinh thường, võ nhân tẩy chay)

Bao Chửng và Công Tôn là tri kỷ, cho nên Công Tôn với tài học lớn như vậy lại cam tâm tình nguyện lưu lại Khai Phong phủ làm một tiểu sư gia nho nhỏ.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường là tri kỷ, cho nên hai người bọn họ nhất kiến như cố (vừa gặp đã quen thân), làm bạn bè của nhau chính là có thể đứng cùng độ cao, đồng dạng cùng nhìn từ một hướng, những người quá giỏi chỉ có thể đứng một mình trên đỉnh cao. Loại tịch mịch này chỉ có một mình hắn biết, may mắn lắm mới gặp được người khác đứng cùng chỗ với mình.

"Về phần Mạnh Kha vì sao hận sư phụ." Triệu Trăn cuối cùng mới nói tới trọng điểm: "Ta đã điều tra chi tiết về Mạnh Kha, Triển gia và Mạnh gia là thế giao, đều là danh môn vọng tộc có uy tín có danh dự, cha Mạnh Kha lại thập phần tôn sùng Triển gia huynh đệ, luôn miệng khen ngợi hai huynh đệ ngươi, một người là Thiện Tài đồng tử ngày ngày kiếm được vô số tiền bạc, một người là nam hiệp nhân nghĩa vang danh thiên hạ, sư phụ có lẽ không biết, cha Mạnh Kha thường xuyên thở dài nhi tử nhà mình không bằng người, Mạnh Kha vẫn luôn coi ngươi là mục tiêu phấn đấu, lúc đầu học võ cũng chỉ vì giận dỗi với phụ thân, sau này lại muốn vượt qua ngươi."

Triển Chiêu mặt đầy mờ mịt, hắn từ nhỏ đã trì độn, căn bản không biết có loại chuyện này.

Triệu Trăn nhún vai: "Mạnh Kha dù có tính toán đến mấy cũng không thể nào đoạt được những gì hắn muốn nhưng những thứ đó đối với sư phụ lại dễ như trở bàn tay, đáng giận nhất là sư phụ lại không hiếm lạ công danh lợi lộc, mỗi ngày chỉ cần chơi đùa vui vẻ là đã vô cùng thỏa mãn. Ngay từ đầu, hắn chỉ không phục, nghẹn muốn vượt qua ngươi, dần dần hắn phát hiện, cho dù có đầu thai thêm lần nữa, kiếp sau cũng không chắc sẽ vượt qua ngươi. Thành tựu nhiều năm nỗ lực chỉ là kính hoa thủy nguyệt (hoa trong gương, trăng dưới nước), vì vậy mà sản sinh địch ý với ngươi cũng không có gì kỳ quái. Chân chính khiến hắn bắt đầu hận ngươi, chắc là do lần tao ngộ gần đây nhất, Mạnh Kha đời này đã bị hủy, vô luận chủ động hay bị động, hắn chung quy cũng đã tham dự mưu phản."

Triệu Trăn còn một câu chưa nói.

Phương Lan đương hộ, không thể không sử (Ý nói, hoa lan dù có đẹp đến mấy nhưng mọc ở trước cửa, thì không thể không nhổ bỏ vì để đó cũng chỉ cản đường mà thôi)

Mạnh Kha đi đường tắt muốn ta phong chức, nhưng ta đã có người tốt nhất, không cần thêm hắn nữa.

…….

Mọi người âm thầm bàn kế đối phó, quyết định chia làm hai hướng triển khai điều tra.

Triệu Trăn phụ trách thu phục sứ thần các nước, còn phải giữ Lý Nguyên Hạo đang như lửa đốt mông muốn ly khai lại, thuận tiện tìm hiểu lý do hắn muốn ly khai vội vàng.

Bao đại nhân thẩm vấn mấy nhân chứng có mặt ở hiện trường, Công Tôn phụ trách điều tra vụ cháy ở Đô Đình Tây Dịch, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường từ sáng chuyển sang tối đối phó Mạnh Kha.

Sáng sớm hôm sau, Triệu Trăn ngay cả điểm tâm còn chưa ăn, một khắc cũng không dừng chạy tới quấy rối Lý Nguyên Hạo.

Lý Nguyên Hạo trắng đêm không ngủ, trên mặt treo hai cái quầng thâm to đùng, ánh mắt ai oán nhìn Triệu Trăn.

Triệu Trăn bị hắn ghê tởm run run, bề ngoài giả bộ như không có việc gì, cười tủm tỉm hỏi Lý Nguyên Hạo có ăn ngon ngủ kỹ không, cẩn thận hỏi han, chăm sóc chu đáo, quan tâm trước nay chưa từng có tới rối tinh rối mù. Mục đích cuối cùng chính là đem những ghê tởm mình vừa nhận, tăng gấp bội ném ngược trở lại trả cho Lý Nguyên Hạo!

Lý Nguyên Hạo nghe lời này, quả nhiên ghê tởm muốn chết, ánh mắt càng thêm ai oán.

Lý Nguyên Hạo quả thực vô cùng ai oán, cách vách là phòng ngủ của Phi Tinh tướng quân uy danh hiển hách, như vậy có khác gì ngủ chung chuồng với mãnh hổ? Lý Nguyên Hạo trời sinh đa nghi, hắn tin vào lời đề nghị của Mạnh Kha, giết chết tâm phúc Lê Chính Khải của phụ hoàng, giá họa cho Khai Phong phủ, đắc tội với Triệu Trăn, hôm qua mới phát hiện Mạnh Kha đã sớm quay lưng làm phản, tên khốn này cư nhiên là người của Gia Luật Lan! Lý Nguyên Hạo làm chuyện đuối lý, suy bụng ta ra bụng người, luôn cảm thấy Triệu Trăn muốn giết chết hắn.

Chờ đợi trong hang ổ của Triệu Trăn, Lý Nguyên Hạo thực sự khó an lòng, nằm trên giường không ngủ được, trở mình đi trở mình lại như rán bánh, sợ trong lúc ngủ mơ bị Bàng Thống làm thịt. Vốn chỉ có bảy phần tâm tư muốn trở về Tây Hạ, trải qua một đêm dài thức trắng, đã tăng lên thành mười phần!

Lý Nguyên Hạo vốn định sớm thu dọn hết thảy, ngăn chặn lý do Triệu Trăn muốn giữ người, quang minh chính đại chào từ biệt, không sợ nó không đáp ứng!

Nào ngờ Triệu Trăn tiểu yêu tinh, sáng sớm đã mò tới tận cửa chặn người, thân thiết kéo Lý Nguyên Hạo và Bàng Thống cùng nhau ngồi ăn sáng. Không thể không nói, đây là bữa cơm nghẹn khuất nhất từ khi sinh ra cho tới nay của Lý Nguyên Hạo, đỉnh đỉnh đại danh Hồng Môn yến chắc cũng không khác gì cái này đi!

Ăn xong bữa sáng Triệu Trăn còn lười không đi, nhất định muốn cùng Lý Nguyên Hạo thân thiết trò chuyện gia tăng tình cảm, kéo tới kéo lui lưu lại ăn xong bữa trưa, lại tiếp tục trò chuyện, buổi tối trở về ngủ một giấc, sáng ngày mai tiếp tục trò chuyện. Triệu Trăn không đi, Lý Nguyên Hạo chỉ có thể buông tha mọi chuyện mà bồi bé, buồn bực tới độ đau đản.

Triệu Trăn học theo Gia Luật Lan, cách thức nhìn thì thực thô ráp nhưng ngoài ý muốn lại vô cùng hữu dụng!

Lý Nguyên Hạo dạ dày không thể tiêu hóa nổi thức ăn, áp lực tinh thần nặng nề không thể không bạo phát, thái độ thành khẩn: "Hoàng thượng thân thiết nhiệt tình hiếu khách, Biện Kinh vật hoa thiên bảo, địa linh nhân kiệt, bản thái tử rất muốn ở lại thêm vài ngày, đáng tiếc trong nước còn có chuyện quan trọng, không thể không nói lời từ biệt với Hoàng thượng."

Triệu Trăn lắc đầu như trống bỏi: "Thái tử không thể đi a! Vụ án còn chưa điều tra rõ ràng, hung thủ sát hại Lê lão tướng quân còn chưa tìm được, hung thủ muốn ám sát thái tử vẫn còn đang nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật, thái tử gấp gáp đường xa trẫm thật sự không yên lòng!" Triệu Trăn vô cùng đau đớn nhìn Lý Nguyên Hạo.

Lý Nguyên Hạo khóe miệng giật a giật, thật bội phục kỹ năng mở miệng nói dối của Triệu Trăn. Sau vài lần giao tiếp, Lý Nguyên Hạo cuồng vọng tự đại cũng không dám xem nhẹ lực sát thương của Triệu Trăn. Này chính là một con nhím bánh bao, bề ngoài trắng trắng mềm mềm, cắn một cái không rụng răng hàm cũng bị gai nhọn đâm xuyên bụng!

"Không dối gạt Hoàng thượng, bản thái tử đã tới Đại Tống mấy ngày, bên người vẫn luôn không yên tĩnh." Lý Nguyên Hạo ám chỉ bị ám sát liên tiếp: "Huống chi, di thể của Lê lão tướng quân cũng không tiện để lâu, cần phải sớm đưa về Tây Hạ nhập thổ vi an, thỉnh Hoàng thượng không nên ép buộc."

Ý của Lý Nguyên Hạo chính là tiên lễ hậu binh, đáng tiếc kiên nhẫn của hắn không đủ, tính tình lại bộc trực cuồng vọng, dù có cực lực che giấu vẫn lộ ra một chút lệ khí.

Triệu Trăn ngược lại rất có kiên nhẫn, không dấu vết nhảy qua đề tài này, đôi mắt thiên chân vô tà nhất phái thuần lương: "Thái tử có điều không biết, trẫm vừa thấy thái tử liền cảm thấy thân thiết, đáng tiếc chính vụ bận rộn không có thời gian rảnh, bây giờ vừa vặn có vài ngày nghỉ tết, muốn mời thái tử cùng nhau đi du lãm, thưởng thức phong cảnh thiên nhiên của Đại Tống. Đại Tống ta đất rộng của nhiều, xem mười năm tám năm cũng chưa chắc xem hết đâu!"

(　　) Mười năm tám năm? Thật con mẹ nó đủ!

Cả buổi sáng, hai người ở trong phòng đánh Thái Cực, còn Bàng Thống ở ngoài sân luyện trường thương, cuối cùng vẫn là Lý Nguyên Hạo đầu hàng trước, hắn thật sự chịu hết nổi: "Hoàng thượng có chuyện nói thẳng đi, bản thái tử hôm nay nhất định phải khởi hành, thỉnh ngươi di giá!"

Lý Nguyên Hạo lần đầu tiên ăn nói khép nép như vậy với người khác, trong lòng đại hận Triệu Trăn không biết điều, thề trong đời nhất định sẽ cho vật nhỏ này biết sự lợi hại! Chó má sứ thần gì chứ, lão tử về sau không bao giờ đi sứ! Lý Nguyên Hạo bề ngoài đau khổ ra vẻ đáng thương, trong lòng lại mưu tính sẽ ra tay tấn công Đại Tống trước, khẩn cấp tước đoạt một chút lương thực gia súc, lại bắt Đại Tống bồi thường tiền, những gì tiêu tốn trong cuộc chiến với người Khiết Đan, tất cả đều cướp về từ tay người Tống!

Triệu Trăn mới mặc kệ trong lòng Lý Nguyên Hạo nghĩ cái gì, bất luận Lý Nguyên Hạo định lừa gạt thế nào, bé chính là an nhiên tự tại không tiếp chiêu.

Triệu Trăn liên tục lặp đi lặp lại: "Vụ án còn chưa phá, thái tử không cần đi vội vàng, vạn nhất đi nhầm đường, bất hạnh bước trên con đường Hoàng Tuyền không lối về, vậy không phải đều là khuyết điểm của trẫm sao? Thái tử cứ an tâm chờ đợi, có Bàng Tướng quân tự mình trấn thủ, đảm bảo ai cũng không thể động tới một sợi lông của ngươi."

Lý Nguyên Hạo quả thực sầu muốn chết, trên đời sao lại có một đứa cứng mềm dầu muối gì đều không ăn vầy nè! Thật con mẹ nó thần phiền!

Lý Nguyên Hạo ở trong lòng cắn răng, Tống hoàng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ phải không?! Lý Nguyên Hạo do dự nói: "Lê lão tướng quân năm nay cũng đã 58, tuổi già khó tránh khỏi hoa mắt váng đầu, mới tới Khai Phong phủ không hợp khí hậu, bị bệnh qua đời cũng không có gì kỳ quái."

Ngụ ý chính là, ta không truy cứu nguyên nhân tử vong của Lê Chính Khải, ta đã thối lui một bước, ngươi cũng tha cho ta đi.

Triệu Trăn ở trong lòng cười lạnh, bị đâm một nhát xuyên tim từ sau lưng còn có thể nói thành không hợp khí hậu chết bệnh, quả thực trí tưởng tượng của Lý Nguyên Hạo bay cao bay xa quá đi. Triệu Trăn một chút cũng không nóng vội, Lý Nguyên Hạo càng giống kiến bò trên chảo dầu, Triệu Trăn ngồi càng yên ổn.

Lý Nguyên Hạo khẽ cắn môi, lại tung ra chiêu mới: "Hoàng thượng có biết một người Hán tên Mạnh Kha?"

Ánh mắt Triệu Trăn chợt lóe, lại như không có việc gì mà nói: "Trẫm biết ba người Hán tên Mạnh Kha, một là ngũ phẩm quan ngoại, một là thái giám trong cung, một tên là tội phạm bị truy nã, thái tử muốn nói tới người nào?"

Lý Nguyên Hạo lấy một tờ giấy màu vàng từ trong tay áo ra, chính là bức vẽ lệnh truy nã có hình Mạnh Kha, Lý Nguyên Hạo không chút do dự bán luôn Mạnh Kha: "Nói đến cũng thực hổ thẹn, bản thái tử tin lời gièm pha, sai lầm coi sài lang thành trung khuyển, chính tên Mạnh Kha này đã giết Lê lão tướng quân,

còn muốn phóng hỏa thiêu cháy bản thái tử. Tên này là gian tế Liêu quốc, nghe lệnh của Gia Luật Lan, mục đích chính là muốn Tây Hạ và Đại Tống trở mặt thành thù, cuối cùng thành ngư ông đắc lợi!"

Hay quá đi, vị này trực tiếp hất chậu nước bẩn lên Liêu quốc, đúng là vô sỉ không giới hạn mà!

Lý Nguyên Hạo lợi dụng Mạnh Kha ám sát Lê Chính Khải, sau khi thành công liền qua sông đoạn cầu, sạch sẽ lưu loát đem Mạnh Kha bán đi.

Gia Luật Lan lợi dụng Mạnh Kha ám sát Lý Nguyên Hạo, sự tình còn chưa thành đã muốn qua cầu rút ván, tuyên bố muốn bán Mạnh Kha đổi lợi ích.

Mạnh Kha dã tâm càng lớn hơn, đồng thời lợi dụng cả Lý Nguyên Hạo lẫn Gia Luật Lan, lại đồng thời phản bội cả hai người bọn họ. Đầu tiên là giết hại Lê Chính Khải lấy được niềm tin của Lý Nguyên Hạo, lại lên kế hoạch ám sát Lý Nguyên Hạo lấy được tín nhiệm của Gia Luật Lan, mắt thấy Gia Luật Lan cũng không đáng tin, không biết sẽ lại nghĩ ra quỷ kế gì đây…

Triệu Trăn vỗ tay cười to: Hay cho một vở hài kịch chó cắn chó!

Đáng tiếc nhất chính là, hôm qua Thừa Ảnh vội vã trở về báo tin, không cẩn thận để Mạnh Kha chuồn mất.

Tên này y như chuột trũi biết đào hang, lẩn như trạch quả thật không dễ tìm, hy vọng Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường có chút tiến triển.

Hết chương 68

69. Quyển 5 - Chương 69

Để có thể sớm ly khai Đại Tống, Lý Nguyên Hạo liều mạng, đem Mạnh Kha cấp bán sạch sẽ.

Triệu Trăn nghe được tin tức của Mạnh Kha, cũng lười quản Lý Nguyên Hạo đi hay ở, vỗ mông mang theo Bàng Thống và cấm quân rời đi.

Đi xa rồi mới thấp giọng nói với Bàng Thống: "Phái người lén đuổi theo Lý Nguyên Hạo, cơ hội tốt ngàn năm một thuở như vậy, Gia Luật Lan sẽ không dễ dàng để hắn ly khai. Mạnh Kha cũng sẽ không chịu ngồi yên, khẳng định cuối cùng vẫn muốn nhảy nhót một chút, đề phòng hắn quay lại phản công."

Bàng Thống thành thật nói: "Quân lính của ta không giỏi truy tung."

Quân lính đánh nhau phần lớn đều là dùng đao thương liều mạng, kỹ thuật truy tung mai phục thô ráp, kém xa ám vệ được huấn luyện chuyên nghiệp.

Triệu Trăn khoát tay: "Không sao, ta phái ám vệ theo đuôi, ngươi giả bộ hù người là được rồi."

Lý Nguyên Hạo một đường khởi hành trở về Tây Hạ, Đại Tống thuận tình thuận lý phái người đi hộ tống một chút, chỉ là Lý Nguyên Hạo có tật giật mình, rõ ràng không yên tâm khi có quân Tống đi theo. Có Bàng Thống dẫn binh hấp dẫn sự chú ý ngoài sáng, ám vệ trong tối lặng lẽ đi theo không ai hay, này coi như hai lớp lá chắn.

Bàng Thống bấy giờ mới đáp ứng.

Phía bên Triệu Trăn tiến triển thuận lợi, còn phía Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lại gặp khó khăn.

…….

Hôm nay, tâm tình Triển Chiêu không tốt, tâm tình không tốt kéo theo khẩu vị không tốt, ngay cả điểm tâm thơm ngon ngào ngạt cũng không thể khơi dậy sự thèm ăn nơi con mèo ủ rũ. Bạch Ngọc Đường vắt óc tìm mua rất nhiều đồ ăn vặt uy mèo, cũng không khiến con mèo toét miệng mỉm cười, đành thở dài oán giận: "Ngươi đừng có nghĩ tới Mạnh Kha nữa, hắn đi tới vị thế hôm nay, hoàn toàn là do hắn tự làm tự chịu, ngươi không cần phải tự trách."

Tối qua con mèo chỉ nghĩ tới Mạnh Kha, sáng nay cũng lại nghĩ tới tên đó, Ngũ gia cảm thấy địa vị của mình tràn ngập nguy cơ, nhịn không được trêu chọc: "Thân là một con mèo, mỗi ngày ngươi chỉ cần tập

trung suy nghĩ tới chuột là được rồi, không được phân tán sự chú ý tới mấy thứ kỳ quái khác, không được thay đổi thất thường."

Triển Chiêu cuối cùng cũng bị hắn chọc cười: "Ngươi thực không thú vị, đã bao nhiêu rồi còn ăn bậy ăn bạ dấm chua."

Bạch Ngọc Đường nghiêm trang nói: "Ta tân tân khổ khổ nuôi mèo, dựa vào cái gì lại phải phiền não tiêu tụy vì người khác?"

Triển Chiêu hết nói nổi nhìn hắn: "Ai là ngươi nuôi? ai phiền não tiêu tụy? ta chỉ cảm thấy Mạnh Kha chắc sẽ lại nhảy ra góp gió thành bão nên có chút lo lắng." Con chuột này ngoài miệng chỉ biết chiếm tiệm nghi mình, tối ngày lải nha lải nhải, nhưng đối với người khác lại trầm mặc ít lời.

Bạch Ngọc Đường nghi hoặc: "Mạnh Kha không có nhiều bản lĩnh, cũng không thể làm được gì ngươi, ngươi lo lắng cái gì?"

"Ta không phải ý này." Triển Chiêu cau mày, hắn chỉ trì độn trong phương diện tình cảm, còn những phương diện khác lại khôn khéo hơn người. Từ một loạt chuyện xảy ra gần đây, hắn loáng thoáng cảm thấy cái gì đó, chỉ là không thể nào diễn tả thành lời.

Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường: "Vì sao Mạnh Kha lại đi con đường này? Hắn còn trẻ như vậy, võ công cũng thuộc lớp trên trong thế hệ trẻ, gia cảnh giàu có, cha mẹ khỏe mạnh, con đường tương lai của hắn còn rất dài, hoàn toàn có thể quyết tâm từ từ bước tới, tội gì phải vì cái trước mắt?"

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ: "Có lẽ bản tính hắn chỉ nhìn thấy cái trước mắt?"

Triển Chiêu lắc đầu: "Ta chỉ cảm thấy, Mạnh Kha mấy lần tìm được đường sống trong chỗ chết, vẫn có thể vui vẻ nhảy nhót tới hôm nay, nhìn như tuyệt xử phùng sinh liên tục gặp may mắn, kỳ thực đã rơi vào vũng bùn, càng lún càng sâu. Nếu Mạnh Kha bị bắt ngay từ đầu, có lẽ tội của hắn còn chưa đáng chết, có lẽ hắn còn có cơ hội quay đầu lại. Nhưng hắn ba lần bảy lượt liên tiếp tìm được đường sống trong chỗ chết, nhưng như thế tội càng thêm tội, phát triển tới tận bây giờ, muốn cứu vãn cái gì cũng đã muộn…"

Bạch Ngọc Đường đột nhiên bừng tỉnh: "Ý ngươi là, có người cố ý dẫn đường khiến Mạnh Kha lạc lối?"

Hai mắt Triển Chiêu sáng lên: "Chính là ý này! Ngay từ đầu, vụ án thái tử giả, rồi vụ án hai huynh đệ Phúc Thiện Phúc Quảng, tiếp đó là huynh muội Điệp Vũ, Quách Hòe, rồi cả Tương Dương vương nữa, lần này là Mạnh Kha, tất cả mấy người đó đều có điểm chung giống nhau, ngay từ đầu bọn họ chỉ là nhầm đường lạc lối, sau đó bởi vì đủ loại nguyên nhân mà càng lún càng sâu, tựa như rối gỗ bị khống chế, trước mắt chỉ có một con đường chết, không có đường lui, không có sinh lộ, bọn họ chỉ có thể tiếp tục bước đi trên tuyệt lộ, thẳng tới khi hết đường liền rơi xuống vực sâu vạn trượng."

Ân oán giữa tiên đế và Lưu hoàng hậu rối tinh rối mù, hai người dây dưa một đời, hi sinh hạnh phúc của nhiều người như vậy, lại mang theo khúc mắc vĩnh viễn không thể giải quyết mà chết không nhắm mắt; Phúc Thiện y thuật siêu quần, cứu được người trong thiên hạ lại không cứu được sư huynh quan trọng nhất đời hắn; Quách Hòe mưu tính sâu xa, lại không biết muội muội đau khổ tìm kiếm lại ở ngay bên cạnh; Tương Dương vương khuynh tẫn mọi thứ, cuối cùng chỉ có thể cùng một chiếc hộp không táng thân biển lửa…

Giống như những gì Mạnh Kha đang gặp phải hiện nay, hết thảy vọng tưởng đều chỉ là kính hoa thủy nguyệt, xa xa nhìn thì rất đẹp nhưng càng tiếp cận càng tuyệt vọng.

Bạch Ngọc Đường trầm mặc một lúc lâu: "Miêu nhi, dường như ngươi đã bắt đúng trọng điểm, trì độn trước kia đều là ngươi giả bộ đi!"

Triển Chiêu phồng má trừng hắn, dùng lực mà trừng, đáng tiếc không có lực sát thương gì. Bạch Ngọc Đường vươn tay vuốt lông cho con mèo đang tạc mao, không chút để ý nói: "Ta minh bạch ý ngươi, tên chủ mưu sau màn xem mạng người như cỏ rác đã khiến ngươi không thoải mái đi, chẳng lẽ ngươi muốn nghĩ cách cứu Mạnh Kha?"

Triển Chiêu đập cái bộp lên móng vuốt Bạch Ngọc Đường đang xoa tới xoa lui, đầy mặt nghiêm túc cảnh cáo hắn: "Tiểu Bạch, ta rõ ràng lơn tuổi hơn ngươi, ngươi vô tư không chịu gọi một tiếng 'Ca' thì thôi,

nhưng cũng không được coi ta như Triệu Trăn mà xoa tới xoa lui!" Ngự miêu đại nhân giơ nắm đấm: "Cẩn thận ta đập bẹp ngươi!"

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười: "Ngươi cũng không lớn hơn ta bao nhiêu." Con mèo này trời sinh có mặt trẻ con, khi cười rộ lên lộ ra hai cái răng hổ cùng hai cái má lúm đồng tiền xinh xinh, xứng với đôi mắt mèo linh động, bình dị gần gũi, không tự cao tự đại, mỗi khi tung tăng nhảy nhót một chút cũng không ổn trọng nên bề ngoài so với tuổi thật trẻ hơn vài tuổi.

"Ta đang nói chuyện đứng đắn!" Triển Chiêu trừng trừng Bạch Ngọc Đường, ngụ ý ngươi dám cười nhạo khuôn mặt trẻ con của ta, ta liền tạc mao cùng ngươi đồng quy vu tận! (Jer: vậy chớ nãy giờ hai người nói chuyện gì không đứng đắn =))))

Bạch Ngọc Đường đầy mặt vô tội: "Được rồi, nói chuyện đứng đắn, Mạnh Kha đã tham dự mưu phản, tội ác tày trời, cứu hay không cứu cũng không có ý nghĩa gì."

Triển Chiêu trầm mặc một chút: "Ta vẫn muốn cứu! Cho dù Mạnh Kha tội ác tày trời, cũng nên do Bao đại nhân công chính liêm minh thẩm án xét xử, cho dù cuối cùng hắn không thoát khỏi bị chém đầu, ta vẫn không chấp nhận hành động coi mạng người như cỏ rác của tên chủ mưu đứng đằng sau!"

Bạch Ngọc Đường thở dài: "Vậy ngươi định làm gì?"

Triển Chiêu cười đến thuần lương vô hại: "Tiếp tục tìm, còn có thể làm gì?"

Bạch Ngọc Đường khóe miệng co giật: "Chỉ vậy a…" theo như lời Triệu Trăn mà nói thì là tuyệt không huyễn khốc!

Triển Chiêu cuối cùng khôi phục tinh thần, cười tủm tỉm kéo Bạch Ngọc Đường đi về phía trước: "Mạnh Kha có thể lẩn trốn lâu như vậy, khẳng định trong thành có nội ứng, những chỗ có thể lẩn trốn trong thành đã bị Triệu Tiểu Trăn triệt tiêu hết lần này tới lần khác, chỉnh đốn nội ứng giống như cắt rau hẹ từng nhát từng nhát chém xuống, không bằng chúng ta ra bến tàu hoặc tới ngoại ô xem thử xem."

……

Bên kia, tình cảnh của Mạnh Kha đích thực không được tốt lắm, hắn muốn chơi đùa cùng với Lý Nguyên Hạo và Gia Luật Lan, cuối cùng không cẩn thận lại để vuột mất con mồi.

Mạnh Kha ngay từ đầu thầm nghĩ muốn khơi mào tranh chấp giữa hai con hổ Lý Nguyên Hạo và Gia Luật Lan, còn mình ở giữa ngư ông đắc lợi, mục đích cuối cùng là khơi mào mâu thuẫn quốc gia giữa Đại Tống với các nước khác. Đáng tiếc lý tưởng thì mỹ mãn nhưng hiện thực lại không như hắn mong muốn, trong lòng Mạnh Kha ba mươi sáu kế, tự cho là đã tính toán tốt không có sơ hở, lại không ngờ rằng Lý Nguyên Hạo và Gia Luật Lan lâm thời rụt cổ, đều không muốn bồi hắn chơi đùa nữa.

Lý Nguyên Hạo còn đặc biệt vô lại, chiếm đủ tiệm nghi còn muốn ăn cháo đá bát, đoán chừng lúc này đã bán hắn cho Triệu Trăn xong rồi.

Gia Luật Lan là cái hầm băng sâu không thấy đáy, còn chưa qua sông đã ồn ào muốn đoạn cầu, đoán chừng rất nhanh cũng sẽ đem hắn bán đứt cho Triệu Trăn.

Mạnh Kha có nghĩ nát óc vẫn không tài nào nghĩ ra được, vì sao mọi kế hoạch hắn luôn chuẩn bị chu đáo như vậy, tới khi bắt đầu hành động lại luôn xuất hiện hết phiền toái này tới phiền toái khác, hết thảy tựa như con ngựa thoát cương chạy lung tung trên thảo nguyên hoang vu. Mạnh Kha cố hết sức cũng không thể nào khống chế được cục diện, cuối cùng dẫn tới tình cảnh xe hủy nhân vong.

Lần lượt chịu thất bại khiến Mạnh Kha cảm thấy tâm lao lực quá độ, kỳ thật Mạnh Kha đã sớm có dự cảm bất hảo, dường như Triển Chiêu chính là mệnh khắc tinh của hắn, chỉ cần chuyện gì có Triển Chiêu chõ mũi vào, liền không thể nào tốt được! Mỗi lần Mạnh Kha nhẫn nại bỏ cuộc giữa đường, hắn lại lặp đi lặp lại tự thôi miên bản thân không được buông tay!

Tất cả mọi người đều không để ta vào mắt, tất cả mọi người đều nói ta có chí lớn nhưng bất tài, tất cả mọi người đều cười nhạo ta nói được mà không làm được, chỉ bởi vì một hai lần thất bại mà phủ nhận toàn bộ tài hoa của ta. Chỉ có người kia mới là Bá Nhạc của ta, chỉ có người kia mới có thể thấu hiểu ta! Hắn kiên

nhẫn nghe ta nói, còn giúp ta phân tích nguyên nhân thất bại cùng được, mất, lợi, hại, còn lần lượt cho ta thêm cơ hội lập công chuộc tội, chỉ vì người kia, ta càng muốn giành chiến thắng!

Mạnh Kha cho rằng mình đã đủ cẩn thận, ai ngờ vẫn bị ám vệ của Triệu Trăn theo dõi.

Thật vất vả mới bỏ rơi được ám vệ, vì để tránh bị phát hiện lần nữa, Mạnh Kha bị ép ẩn thân trong kho hàng tại bến tàu, nơi này hơn mười ngày mới gửi hàng một lần, hôm qua vừa vận chuyển hàng hóa xong, mười ngày nữa sẽ không có người tới đây bởi vậy kho hàng rất ít khi được mở ra, đủ các loại nước bẩn rác rưởi tanh hôi khiến sắc mặt Mạnh Kha tái xanh.

Mạnh gia cũng coi như danh môn vọng tộc một phương, Mạnh Kha từ nhỏ được nuông chiều lớn lên trong cẩm y ngọc thực, chưa từng chịu qua uất khí như vậy! Thật sự nghẹn tới khó chịu, Mạnh Kha đang định mở cửa sổ ra hít thở không khí, ai ngờ đúng lúc người đưa cơm tới đây.

Phụ trách đưa cơm là một trung niên nam tử thực phổ thông, dung mạo bình thường không đẹp không xấu, dáng người không mập không gầy, ngũ quan không lớn không nhỏ, không để lại bất cứ ấn tượng gì trong lần gặp đầu tiên, chính là loại người bình thường tới không thể bình thường hơn nhan nhản trên phố. Trung niên nam tử nhíu mày nói: "Không nên mở cửa sổ, sẽ bị người nhìn thấy."

Mạnh Kha đã sớm nghẹn một bụng hỏa khí, tâm tình không tốt, ngữ khí tự nhiên cũng không tốt.

"Mi giấu ta ở cái nơi khỉ ho cò gáy này, ngay cả quỷ ảnh cũng không có, người ở đâu ra?!" Địa vị của trung niên nam tử cao hơn so với Mạnh Kha, Mạnh Kha không muốn đắc tội hắn, chỉ có thể nỗ lực áp chết bực bội trong lòng, ôn tồn thương lượng với hắn.

"Nơi này xa xôi, tin tức bế tắc, vạn nhất phát sinh tình huống gì đột ngột, ta căn bản không thể phản ứng kịp. Dù sao thành Biện Kinh lớn như vậy, ngươi tùy tiện tìm một gian phòng cho ta ở, ta đảm bảo sẽ ở yên bên trong không ra ngoài, Khai Phong phủ không có khả năng sẽ đi điều tra từng nhà, bất động qua hai ngày là được rồi."

Trung niên nam tử mặt không biểu tình, mắt điếc tai ngơ nói: "Ăn cơm."

Mạnh Kha chán nản, cố tình không có biện pháp với người này, đành phải bưng bát cơm lên hậm hực vùi đầu ăn.

Trung niên nam tử nói: "Trưa nay Lý Nguyên Hạo sẽ khởi hành về Tây Hạ."

"Phốc khụ khụ khụ khụ khụ khụ khụ — !!" Mạnh Kha bị sặc một miếng cơm vào khí quản, ho tới đỏ mặt tía tai, thiếu chút nữa xuất sư chưa thành mà người đã thăng trước, còn chưa loại bỏ được Triển Chiêu, chính mình lại bị một miếng cơm nghẹn chết…Mạnh Kha chán ghét nam nhân này, không phải mặt không biểu tình cũng không phải không coi ai ra gì mà là hắn thường xuyên ở những lúc không thích hợp nói những lời càng không thích hợp hơn, tựa như có sở thích quái dị "Ngữ bất kinh nhân tử bất hưu" (lời nói mà không kinh động được lòng người thì có chết cũng không yên).

Mạnh Kha tức giận tới dậm chân: "Sao ngươi không nói sớm!"

Trung niên nam nhân mặt không biểu tình nhìn Mạnh Kha, Mạnh Kha nhìn bản mặt không biểu tình cố ra vẻ 'vô tội', nhịn không được khóe miệng giật a giật. Mạnh Kha là loại người vô cùng sĩ diện, thói quen dùng vẻ mặt bình tĩnh thong dong đối diện người khác, nhưng Mạnh Kha 'hảo tu dưỡng' gặp phải hũ nút trăm năm khó gặp chỉ có thể hoàn toàn bại trận. Vô luận là lấy lòng hay chửi rủa, trung niên nam nhân đều dùng một bản mặt để nhìn hắn.

Chống lại tầm mắt vô tội của trung niên nam nhân, Mạnh Kha dùng lực hít sâu một hơi: "Rồi sao, kế hoạch thế nào?"

Trung niên nam nhân thản nhiên nói: "Chuẩn bị sắp xếp." một chữ cũng lười nói thêm.

Mạnh Kha biết nam nhân thiếu ngôn ít ngữ, chỉ có thể từng câu từng câu truy vấn: "Gia Luật Lan có hành động gì?"

Trung niên nam nhân suy nghĩ thật lâu mới nói: "Thay nữ trang ra khỏi thành dâng hương."

o( )o Nương của ta a!

Mạnh Kha vạn lần không nghĩ ra được, chẳng lẽ Gia Luật Lan vì oán hận quá độ đã trở thành biến thái rồi sao?

Hết chương 69

70. Quyển 5 - Chương 70

Mạnh Kha vạn lần không ngờ rằng, Gia Luật Lan sống lâu trong thù hận cuối cùng lại trở thành biến thái.

Mạnh Kha mí mắt giật giật: "Gia Luật Lan mặc nữ trang ra khỏi thành? Không phải hắn định dùng sắc dụ Lý Nguyên Hạo đấy chứ…"

Trung niên nam nhân thản nhiên nói: "Trước lúc Gia Luật Lan rời đi, đã chất hết hỏa dược có được lên xe ngựa."

"Quá hay!" Mạnh Kha lộ ra thần sắc hoan hỉ: "Chỉ cần Gia Luật Lan và Lý Nguyên Hạo, hai tên ngu xuẩn này đồng quy vu tận, việc ta đã đáp ứng Liêu hoàng và Tây Hạ hoàng, nhiệm vụ hoàn thành!" như vậy còn có thể giúp người kia! Hoàn thành đại sự này, xem ai còn dám xem thường ta nữa!

Trung niên nam nhân sắc mặt cứng đờ: "Người ủy thác cho ngươi là Gia Luật Long và Lý Đức Minh."

Mạnh Kha gật gật đầu: "Đúng vậy, khó được khi thấy ngươi có hứng thú với chuyện này."

Mạnh Kha và trung niên nam nhân được phân công nhiệm vụ khác nhau, Mạnh Kha thuộc tầng sát thủ thấp nhất, trực tiếp tiếp xúc với người ủy thác, vì [mục tiêu] giết người mà có thể dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào. Trung niên nam nhân là [Đinh tử (nằm vùng)] trên hắn một cấp, [Đinh tử] ý nghĩa như tên, cắm sâu bén rễ vào nơi cố định đông người. Khắp các châu phủ trên Đại Tống đều có [Đinh tử], [Đinh tử] phụ trách đảm bảo hậu cần cho sát thủ đồng thời thu thập tình báo. Trung niên nam nhân là [Đinh tử] tại Khai Phong phủ, cũng là thống lĩnh các [Đinh tử] tại các châu phủ, bề ngoài nhìn không có gì đặc biệt, thực tế năng lực vô cùng xuất chúng.

Theo lý thuyết, trung niên nam nhân không nên lắm miệng hỏi thăm nội dung nhiệm vụ của Mạnh Kha, nhưng lúc này Mạnh Kha đang rất cao hứng, không chút phòng bị gì liền nói: "Lần này ta nhận một lúc hai nhiệm vụ, một là Liêu hoàng Gia Luật Long muốn giết chết đứa con khiến hắn hổ thẹn Gia Luật Lan, một cái khác là Tây Hạ hoàng Lý Đức Minh muốn giết chết Lý Nguyên Hạo công cao chấn chủ. Ta đồng thời tiếp cận Lý Nguyên Hạo và Gia Luật Lan vốn định dùng một hòn đá ném hai con chim khiến hai người bọn họ đồng quy vu tận, thuận tiện thêm diệt thêm một con chim thứ ba giá họa cho Triển Chiêu." Mạnh Kha tiếc nuối lắc đầu: "Đáng tiếc Triển Chiêu có Triệu Trăn che chở, vẫn luôn gặp dữ hóa lành."

Trung niên nam nhân ánh mắt lóe lóe, đứng dậy thu thập đồ ăn thừa của Mạnh Kha.

"Ta trở về, ngươi thành thật ngốc đi, sau khi kế hoạch thành công ta sẽ tới thông tri cho ngươi."

"Ngươi đang đùa sao." Mạnh Kha cười càng đắc ý: "Ta tự tay chế ra trò hay này, tự nhiên muốn tận mắt theo dõi tới tận cuối cùng!"

Trung niên nam nhân mím môi: "Ngươi đừng đi, bị Khai Phong phủ phát hiện sẽ thành kiếm củi ba năm thiêu một giờ."

Mạnh Kha lại thờ ơ như không: "Đến lúc mọi thứ nổ tung, bọn họ vội vàng đào mệnh chạy trốn còn không kịp, sẽ không phát hiện ra ta!"

Trung niên nam nhân còn muốn khuyên nữa, Mạnh Kha đã bình tĩnh cắt lời: "Được rồi, được rồi, ngươi không thấy phiền sao, ngươi không phải trầm mặc ít lời sao, sao đột nhiên lại mở miệng lải nhải không dứt vậy?" Cái chỗ thối hoắc bẩn thỉu này, Mạnh Kha một khắc cũng không muốn ở thêm một chút nào nữa, dùng khinh công đạp lên mặt nước bay đi.

Vì thuận tiện che giấu tung tích, trung niên nam nhân không khác gì người thường, chưa từng học qua võ công. Lúc này chỉ có thể đứng tại chỗ thở dài, trên mặt không biểu tình lần đầu xuất hiện bất an nghi hoặc.

Cả Mạnh Kha sơ ý và trung niên nam nhân không biết võ công đều không hề phát hiện ra, trên đống hàng cao cao có một bóng người đang nằm sấp.

……

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường như mò kim đáy bể tìm kiếm Mạnh Kha, vừa lúc đi tới phụ cận bến tàu.

Bến tàu giữa trưa nhốn nháo rộn ràng thập phần náo nhiệt, Bạch Ngọc Đường ngại nơi này mùi quá nồng, không chịu bước vào một bước, Triển Chiêu chỉ có thể cầm bức họa hỏi han mấy công nhân. Bạch Ngọc Đường đứng xa xa nhìn kho hàng trong bến tàu, chỉ thấy Triển Chiêu một lúc sau quay trở về nhún nhún vai: "Xem ra nơi này cũng không có."

Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ kho hàng: "Kho hàng cũng có thể giấu người, chúng ta qua đó nhìn xem."

Triển Chiêu trộm liếc nói: "Ngươi cứ ở chỗ này chờ ta, bên phía kho hàng vị thối nào cũng có, cẩn thận lại khiến Bạch thiếu gia hôn mê."

Bạch Ngọc Đường đấu tranh nội tâm kịch liệt giãy dụa, mới nói với Triển Chiêu: "Đi sớm về sớm."

Lý do tự thuyết phục bản thân chính là: lưỡng tình nhược thị cửu trường thì, hựu khởi tại triêu triêu mộ mộ. (Đây là hai câu thơ trong bài Thước Kiều Tiên – Của Tần Quan; dịch nghĩa: tình cảm giữa hai người nếu thật sự lâu dài thì không cần phải gặp nhau tối ngày; dịch thơ: Hai tình ví phỏng mãi lâu dài/ Đâu cứ phải mai mai tối tối. Nguồn: Tống Tử, Nguyễn Xuân Tảo, NXB Văn học, 1999.)

Thành công phun hỏng Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu đắc chí mĩ mãn đi về phía kho hàng, không ngờ lại nhìn thấy một gương mặt khá quen nghênh diện đi tới. Triển Chiêu có đôi khi không nhớ mặt người, có đôi khi thấy ai quen mắt lại nghĩ không ra đã gặp ở đâu, cộng thêm bộ dạng người này rất phổ thông, trong chốc lát không tài nào nhớ ra nổi. Khi hai người đi ngang qua nhau, Triển Chiêu ngửi được trên người nam nhân này có mùi hôi, tựa như mùi mốc thối ở trong mấy kho hàng này vậy…

Triển Chiêu không nhận ra, nhưng Bạch Ngọc Đường vẫn luôn nhìn theo bóng dáng hắn lại nhận ra được!

Bạch Ngọc Đường trí nhớ siêu quần đã gặp qua cái gì là không thể nào quên được, lập tức nhận ra nam nhân trung niên kia là Vương Hữu Tài. Mấy tháng trước Vương Hữu Tài bị Điệp Vũ lừa gạt đưa nàng tới Khai Phong phủ, còn chọc lão bà trong nhà tới tận Khai Phong phủ đại náo một phen, sau này Điệp Vũ thuận thế lưu lại Khai Phong phủ, mới có thảm kịch sau này…

Tầm mắt Vương Hữu Tài chống lại Bạch Ngọc Đường, lập tức lộ ra thần sắc co quắp bất an, cười cười nói: "Đây không phải Bạch Ngũ gia sao?! Sau lần trước đã lâu không gặp, ngoài bến tàu vừa bẩn vừa thối, sao ngài lại tới đây, vừa rồi mơ hồ nhìn thấy Triển đại nhân, ta đều không dám nhận."

Bạch Ngọc Đường cầm bức hình truy nã Mạnh Kha đưa ra: "Vương lão bản có từng gặp qua người này chưa?"

Vương Hữu Tài cầm bức họa lên cẩn thận nhìn xem: "Chưa từng thấy qua, này không phải tội phạm truy nã lúc trước sao?"

Bạch Ngọc Đường thu hồi bức họa: "Nếu nhìn thấy tên này nhớ tới Khai Phong phủ báo án."

Vương Hữu Tài cúi đầu khom lưng hết sức khiêm tốn: "Ngài trăm phần trăm yên tâm đi, có cho tôi thêm vài lá gan tôi cũng không dám chứa chấp tội phạm bị truy nã."

Nhìn theo bóng dáng Vương Hữu Tài ly khai, Bạch Ngọc Đường sờ sờ mũi: trên người Vương Hữu Tài có mùi hôi thối mốc meo, hơn nữa mới từ trong kho hàng bên kia đi ra, hắn là một đại lão bản, một mình tới kho hàng làm gì? Huống chi bọn họ đang muốn tìm Mạnh Kha, cũng là người từng gặp gỡ Điệp Vũ, chuyện này không phải quá trùng hợp sao?

……

Triển Chiêu và Vương Hữu Tài lướt ngang qua nhau, cũng không để ý, đang định đi vào kho hàng bên kia, lại thấy một thiếu niên bẩn hề hề chạy tới.

Thiếu niên chạy rất nhanh, một đường đâm vào không ít hàng hóa, đưa tới mấy tiếng động không nhỏ. Thiếu niên nhìn thấy Triển Chiêu hai mắt nhất thời sáng rỡ, thở hổn hển chạy tới trước mặt Triển Chiêu: "Không xong rồi! Trong kho hàng có người nói muốn hại ngươi, còn nói gì mà chất đầy hỏa dược trong xe, là âm mưu của Tây Hạ và Liêu quốc!"

Thiếu niên không đầu không đuôi nói một hồi, Triển Chiêu nghe không hiểu ra sao, nhưng vẫn bắt được mấy từ mấu chốt.

Triển Chiêu vỗ vỗ vai thiếu niên: "Ngươi đừng gấp, từ từ nói."

Lúc này Bạch Ngọc Đường cũng đi tới, hắn vốn định nói lại chuyện Vương Hữu Tài cho Triển Chiêu, lại nhận ra thiếu niên đang nói chuyện, chính là tiểu khất cái cố ý va chạm vào hắn trên đường mấy hôm trước. Tiểu khất cái thấy Bạch Ngọc Đường, khó được xấu hổ một chút, lại ngửa cổ kiêu ngạo nói: "Ta vừa mới nghe được một tin tức trọng yếu, nhân tình của ngươi liền trả xong, từ nay về sau ta không thiếu nợ ngươi!"

Bạch Ngọc Đường vốn là tùy tiện ra tay, ngay từ đầu hỗ trợ tiểu khất cái chỉ đơn thuần là thấy thằng bé thuận mắt, không hề có ý định bắt nó phải báo ân gì đó. Thấy tiểu khất cái tuy rằng bẩn hề hề nhưng sắc mặt hồng nhuận thân thể khỏe mạnh, xem ra cuộc sống trong [ngõ nghèo] cũng không tệ, đã có thể tự nuôi sống chính mình.

Tiểu thiếu niên nói: "Hôm qua ta làm công trên bến tàu, lúc khiêng hàng hóa, vô tình làm rớt bùa bình an mà bánh nướng đại nương cho ta. Suốt đêm ta lẳng lặng tìm kiếm trong kho hàng, tìm tới hừng đông mới thấy, lúc ấy mệt quá, ta liền nằm trên đống hàng ngủ luôn. Ai ngờ, khi vừa tỉnh giấc, ta phát hiện trong kho hàng có người, lúc ấy ta không dám đi ra, sợ hắn nghĩ ta là ăn trộm, vạn nhất chuyện xé ra to thì ta đừng hòng có thể làm công tại bến tàu này nữa."

Tiểu thiếu niên thần bí hề hề nói: "Ta nằm im trên đó cả một buổi sáng, người nọ tính tình không tốt, bị mùi thối trong kho hàng làm cho tức điên. Bọn ta cách nhau khá xa, ta không thấy rõ mặt hắn, nhưng nhìn quần áo giống như người luyện võ, sợ tới mức ta càng không dám đi ra. Sau đó có một nam nhân trung niên tiến vào đưa cơm cho hắn, trong kho hàng khá trống trải, hai người bọn họ nói gì ta đều nghe thấy rõ!"

Tiểu thiếu niên trí nhớ không tốt lắm, chỉ nhớ được 7, 8 phần đoạn đối thoại của bọn họ, mà cũng chỉ cần 7, 8 phần này là Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường có thể nghe hiểu toàn bộ.

Tin tức của tiểu thiếu niên rất rất trọng yếu, Triển Chiêu lấy một túi kẹo ra coi như quà cảm ơn nhóc đó, tiểu thiếu niên mĩ tư tư rời đi.

Bạch Ngọc Đường nói lại chuyện Vương Hữu Tài cho Triển Chiêu nghe: "Vương Hữu Tài chính là người đưa cơm cho Mạnh Kha, hắn thật đúng là có bản lĩnh. Chúng ta tóm Điệp Vũ và Quách Hòe lại duy độc không nghĩ tới Vương Hữu Tài cũng là đồng lõa. Vương Hữu Tài biết rõ chúng ta đang tìm Mạnh Kha, vậy mà khi đi ngang qua ngươi hay đứng nói chuyện với ta đều không lộ ra một chút sơ hở nào."

Vương Hữu Tài tựa hồ đã sớm có chuẩn bị, khi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tiện đường tìm tới, hắn đã chạy mất tăm mất tích.

Triển Chiêu vội la lên: "Không kịp tìm Vương Hữu Tài nữa, trước đi ngăn cản Gia Luật Lan nổi điên đã!"

……

Được sự cho phép của Triệu Trăn, Lý Nguyên Hạo một khắc cũng không ngừng tay thu thập hành trang, xe nhẹ đồ ít đơn giản khởi hành hồi Tây Hạ.

Lý Nguyên Hạo không yên lòng Triệu Trăn, không cần bé phái binh hộ tống. Về phần Lê Chính Khải cùng thi thể mấy dũng sĩ Tây Hạ, dù sao người cũng đã chết, Lý Nguyên Hạo phi thường vô sỉ ném lại Triệu Trăn. Người chung quy cũng chết trên đất của ngươi, không cần ngươi phụ trách tìm hung thủ, nhưng hỗ trợ vận chuyển về Tây Hạ cũng không quá phận đi

~Lý Nguyên Hạo gián tiếp thừa nhận chính mình giết chết Lê Chính Khải, vụ án cũng coi như đã được phá. Lê Chính Khải chết, chung quy đây là vấn đề nội bộ của Tây Hạ, Khai Phong phủ không tiện nhúng tay. Về phần Mạnh Kha có ý đồ giết người phóng hỏa giá họa cho Triển Chiêu, tin tưởng rất nhanh cũng sẽ bị sa lưới….

Triệu Trăn cũng nhận được tin Gia Luật Lan thay nữ trang rời khỏi thành, hơn nữa ngôi chùa Gia Luật Lan tới dâng hương, lại nằm trên con đường Lý Nguyên Hạo tất yếu phải qua nếu muốn hồi Tây Hạ. Trò hay ngàn năm một thuở như vậy, Triệu Trăn tuyệt đối không thể bỏ qua! Bao Chửng sợ bé chạy loạn thụ thương nên đã sai Công Tôn theo sát bé.

Lý Nguyên Hạo đem thi thể lĩnh đi, Công Tôn liền triệt để nhàn hạ, Bàng Thống vốn phụng mệnh Triệu Trăn theo đuôi Lý Nguyên Hạo, vì vậy ba người cùng hai trăm cấm quân cùng nhau lên đường, bởi vì địa điểm cách ngoài thành không xa, tất cả mọi người liền chọn cưỡi ngựa. Bàng Thống vươn tay muốn bế Triệu Trăn lên, Triệu Trăn ngại hắn cả người cứng rắn không cho ôm, nhất định muốn quấn lấy Công Tôn cả người mềm mại đòi bế, trên người Công Tôn luôn có một mùi hương dễ chịu, Triệu Trăn sao kê cháo*! (*Sao kê cháo 'chǎo jī xīfàn' đọc gần giống với 'Chāojí xǐhuān': siêu cấp thích).

Bàng Thống trước sau như một mặt không biểu tình, âm thầm trừng trừng Triệu Trăn vài cái, đều bị Triệu Trăn không đau không ngứa coi nhẹ bỏ qua.

<(= ˇ =)> aiz, đến Bạch Ngọc Đường siêu cấp lãnh khí bé còn có thể trưởng thành lớn mạnh, huống chi mấy cái trừng mắt, chỉ là muỗi

~~……..

Lý Nguyên Hạo một đường giục ngựa chạy vội, ai ngờ con đường tất phải đi qua lại có một chiếc xe ngựa cản đường.

Con đường hoang vắng không một bóng người, lại có một chiếc xe ngựa quỷ dị đỗ ở đó. Sở dĩ nói quỷ dị là vì trên xe không có phu xe, cửa xe bốn phía đều được mở ra. Lý Nguyên Hạo ngồi trên lưng ngựa từ trên cao nhìn xuống, chỉ có thể nhìn thấy thân hình một vị hoa phục nữ tử, thân hình nữ tử cao gầy, bởi vì độ cao mà khuôn mặt bị khuất sau màn xe. Bên người nàng không có một người nào, cứ lẳng lặng ngồi như vậy…

Lý Nguyên Hạo vội vàng trốn chạy, cũng không kịp hỏi thăm động thái của Gia Luật Lan, tự nhiên không rõ ràng cho lắm.

Vốn Lý Nguyên Hạo không định tiến lên, nhưng hắn nhìn thấy nữ nhân một mình trong xe ngựa, cư nhiên có chút động tâm?

Lý Nguyên Hạo trong lòng thập phần cảnh giác, hắn xoay người xuống ngựa, rút trường đao ra, nhẹ nhàng gạt màn xe…

(*|||

Lý Nguyên Hạo cả kinh nửa ngày không nói tiếng nào, hắn cắm mũi đao vào thành xe ngựa, nắm chuôi đao mượn lực nhảy lên xe, một tay bắt lấy áo nữ nhân, đem nàng kéo ra đặt trên càng xe. Nữ tử không chút phản kháng, chỉ lẳng lặng nhìn Lý Nguyên Hạo, khuôn mặt này như thế nào quen thuộc…

Lý Nguyên Hạo hốt nhiên bật cười ha hả: "Lan hoàng tử trang điểm như vậy, là muốn tự tiến cử bản thân cho ta sao?!

Do Lý Nguyên Hạo dùng lực lôi kéo mà cổ áo Gia Luật Lan mở rộng, lộ ra xương quai xanh tái nhợt gầy yếu. Lý Nguyên Hạo trong lòng lửa nóng, ngoài miệng càng ngày càng làm càn hơn, đám người Tây Hạ đi theo cũng vô giúp vui, tất cả đều muốn xem cảnh Gia Luật Lan mặc nữ trang.

Gia Luật Lan dung mạo văn nhã, lại bởi vì chuyện đáng xấu hổ kia mà chịu đủ mọi tra tấn, cả người gầy sọp đi, mặc nữ trang đúng là rất dễ nhìn.

Cho dù bị mọi ngôn từ nhục nhã, Gia Luật Lan cũng không có biểu tình gì, bình tĩnh tựa như ao tù nước đọng.

Lý Nguyên Hạo híp ánh mắt tham lam, buông Gia Luật Lan ra: "Theo ta về Tây Hạ đi, ta có thể phong ngươi làm nam phi, cái lão già thông thái rởm Gia Luật Long sỉ nhục ngươi như vậy, ngươi cho dù có ở Liêu quốc cũng không thể phát triển, không bằng theo ta tới Tây Hạ cuộc sống sung sướng." (Jer: *chấm chấm nước mắt* thặc là thâm tình…)

Gia Luật Lan chỉnh chỉnh cổ áo, ngữ khí thanh lãnh nói: "Lý Nguyên Hạo, ngươi biết trong xe giấu thứ gì không?"

Lý Nguyên Hạo trong lòng "lộp bộp" một tiếng, hắn huy đao đánh bay tấm ván gỗ sàn xe, trong xe ngựa thế nhưng chất đầy hỏa dược! Số hỏa dược này đủ khiến xương cốt Lý Nguyên Hạo nổ thành mảnh vụn, Lý Nguyên Hạo quát ầm một tiếng: "Chạy mau!!!" nói xong liền muốn nhảy khỏi xe ngựa.

Gia Luật Lan quay người ôm chặt lấy hắn, từ trong ống tay áo rút hỏa chiết (mồi lửa) ra, tùy tay ném xuống.

"Lý Nguyên Hạo, ta muốn ngươi chết không chỗ chôn."

Hết chương 70

71. Quyển 5 - Chương 71

"Lý Nguyên Hạo, ta muốn ngươi chết không chỗ chôn."

Lý Nguyên Hạo phát hiện tình huống không ổn lập tức chạy trốn, Gia Luật Lan nhào tới ôm chặt hắn, rút hỏa chiết từ trong ống tay áo tùy tay ném xuống.

Lý Nguyên Hạo sợ tới mức lá gan đều nứt ra, không kịp gạt Gia Luật Lan ra, đành phải dùng hai tay bắt lấy hỏa chiết, cuối cùng cũng là Lý Nguyên Hạo phản ứng lanh lẹ, trước khi hỏa chiết rơi xuống đống hỏa dược đã bắt được nó. Không đợi Lý Nguyên Hạo thả lỏng, sau lưng lại truyền tới một trận đau đớn tê tâm phế liệt, máu tươi nóng ấm phun ra tung tóe…

Lý Nguyên Hạo cả người đẫm máu, chỉ cảm thấy lạnh, băng lãnh…

Máu đỏ nhanh chóng xói mòn khiến Lý Nguyên Hạo trong đau đớn dần trở nên trì độn, hắn ngã rầm xuống sàn xe ngựa, hỏa chiết trong tay dần trượt xuống, nó không được châm lửa. Lý Nguyên Hạo bất tri bất giác nhận ra — hóa ra hết thảy đều là đánh cuộc, hỏa dược là thật, hỏa chiết là giả. Gia Luật Lan ngay từ đầu đã không muốn cùng hắn đồng quy vu tận, cái gọi là hỏa dược, là hỏa chiết, là chết không chỗ chôn, tất cả đều là âm mưu của Gia Luật Lan.

Y lừa ta…

Gia Luật Lan bị máu tươi của Lý Nguyên Hạo bắn tung tóe khắp người, từng mảng từng mảng đỏ hồng khiến bộ quần áo hoa lệ càng thêm ba phần xinh đẹp.

Gia Luật Lan đại cừu được báo, trên mặt lại không một tia cười, gương mặt nhiễm huyết nhất phái tĩnh lặng. Trong tay nắm chặt dao găm có độc, chính thanh chủy thủ này đã đâm một nhát vào lưng Lý Nguyên Hạo. Lưỡi dao sắc bén, xuyên qua da thịt chỉ trong nháy mắt nhẹ nhàng như cắt đậu hủ…

Ý chí của Lý Nguyên Hạo dần bị phá vỡ, trong đầu tựa hồ bị rót đầy nước, trăm ngàn ý niệm chợt lóe, môi mấp máy đóng mở nói không nên lời. Vì cái gì muốn gạt ta, vì cái gì không cùng ta đồng quy vu tận, vì cái gì không dùng hỏa dược mà dùng dao găm, vì cái gì… có rất nhiều chuyện muốn hỏi, nhưng thời gian để chứng thực lại quá ngắn ngủi, Lý Nguyên Hạo không cam lòng, hắn dùng nốt tia khí lực cuối cùng, bắt lấy góc áo Gia Luật Lan: "Vì…vì cái gì…"

Gia Luật Lan chỉ thản nhiên nhìn hắn.

"Đi chết đi."

Đi chết đi, đồng sinh cộng tử chỉ là ước định giữa những người yêu nhau, mà ta với ngươi chỉ có hận ý vô cùng vô tận, cho nên mời ngươi đi chết một mình đi, đừng hy vọng ta sẽ đi cùng ngươi. Nghe nói dưới địa ngục có vòng luân hồi, ngươi tại nhân gian nghiệp chướng một đời, rơi xuống địa ngục một đời chuộc tội.

Hôm nay ngươi xuống địa ngục, ta tại nhân gian; ngày khác ngươi trở lại nhân gian, ta lại xuống địa ngục.

Sống, ta không muốn cùng ngươi đồng tồn thế giới.

Chết, ta không muốn cùng ngươi cộng phó hoàng tuyền.

Đi chết đi, kiếp này ân oán một đao lưỡng đoạn, vĩnh viễn không cần tái kiến!

Lý Nguyên Hạo há há miệng, đau đớn cùng đau lòng hòa thành một mảnh, phân không rõ cái nào đau hơn, hình ảnh cuối cùng trước khi nhắm mắt chính là đôi mắt thờ ơ với mọi thứ của Gia Luật Lan. Hắn nhớ mang máng, khi đó khó lửa ngập trời tiếng chém giết vang dậy, Gia Luật Lan thân mặc bảo giáp trúng tên bị bắt, quần áo chật vật cũng không che được sự kiêu ngạo trời sinh của y, hoảng tử uy nghi chiến bại không ngã không hoảng, tựa như tiểu thú bị rơi vào cạm bẫy, cặp mắt căm hận sinh cơ bừng bừng, rạng rỡ sinh huy…

Sáng rỡ như vậy, đẹp đẽ như vậy…

Gia Luật Lan trơ mắt nhìn Lý Nguyên Hạo tắt thở, bình tĩnh thăm dò hơi thở, mạch đập, tim đập của hắn, xác định Lý Nguyên Hạo đã chết đến không thể chết thêm lần nào nữa, cuối cùng mới lộ ra thần sắc vừa lòng. Gia Luật Lan tùy tay cởi bỏ nữ trang cùng đồ trang sức trên người, bên trong y mặc một bộ nam trang thuần sắc trắng tinh nhưng đã bị máu tươi của Lý Nguyên Hạo nhuốm đỏ. Trước khi rời khỏi xe ngựa, Gia Luật Lan do dự một chút, cuối cùng vẫn rút thanh chủy thủy vẫn cắm trên lưng Lý Nguyên Hạo ra.

Thôi được, coi như giữ làm kỷ niệm đi…

……..

Đám người Tây Hạ còn lại lúc đầu ngớ người, sau đó nhìn thấy thi thể của Lý Nguyên Hạo liền phát điên, những người này đều là tâm phúc của Lý Nguyên Hạo, đỏ mắt gào thét nhào tới, muốn một đao chém chết Gia Luật Lan báo thù. Gia Luật Lan không muốn chết cùng Lý Nguyên Hạo, y không chút hoang mang lấy ra một cái hỏa chiết mới, nhẹ nhàng thổi, ánh lửa bùng lên…

Chỉ một ánh lửa nhỏ bé cũng khiến đám tâm phúc của Lý Nguyên Hạo chùn bước, bọn họ sợ hãi chiếc xe chất đầy hỏa dược kia.

Cả đám đều có cùng suy nghĩ — vì một người đã chết mà hi sinh tính mạng mình, thật sự có cần thiết không? Tục ngữ cũng đã nói quân tử báo thù mười năm chưa muộn!

Đám người Tây Hạ vừa rồi còn ồn ào đòi báo thù, giờ lại lục tục khôi phục bình tĩnh, bắt đầu do dự không dám tiến lên. Gia Luật Lan trong lòng cười lạnh — Lý Nguyên Hạo, ngươi thấy chưa? Khó trách người ta thường nói lòng người dễ đổi, máu ngươi còn chưa lạnh mà người đi trà lạnh*. Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lời này đã khiến bao người lầm tưởng, không biết đã bị bao nhiêu tên quỷ nhát gan tôn sùng là khuôn vàng thước ngọc! (Người đi trà lạnh: là hán ngữ thành ngữ ý nói lòng người dễ đổi thay, nhân tâm đạm bạc.)

Song phương đang giằng co thì Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chạy tới, phát hiện tình huống không ổn, Triệu Trăn cũng đến gần xem, ngay cả sứ thần Liêu quốc cũng đã có mặt.

Người Tây Hạ tựa hồ thở phào nhẹ nhõm một hơi, tự tìm lý do cho sự nhát gan của mình. Gia Luật Lan tùy tiện thổi tắt hỏa chiết, y biết mình không chết được. Cảnh tượng huyết tinh trên xe ngựa, khiến tất cả ngừng hô hấp, Bạch Ngọc Đường điểm huyệt đạo của Gia Luật Lan, Triển Chiêu dò xét hơi thở của Lý Nguyên Hạo. Công Tôn vén vạt áo xuống ngựa, định chạy tới cứu Lý Nguyên Hạo, chỉ thấy Triển Chiêu lắc đầu tỏ vẻ — không cứu được.

Tràng diện yên tĩnh lại xấu hổ, Gia Luật Lan là người đầu tiên đánh vỡ trầm mặc: “Người là ta giết.”

Người Tây Hạ trầm mặc, người Khiết Đan trầm mặc, người Tống cũng trầm mặc, cục diện quỷ dị như vậy làm sao phá?

Người Tây Hạ tự nhiên muốn giết chết đầu sỏ gây chuyện Gia Luật Lan, thế nhưng Gia Luật Lan thân phận đặc thù, cho dù y không được Gia Luật Long thích, thì y vẫn đường đường chính chính là hoàng tử Liêu quốc, người Liêu không có khả năng đồng ý để Gia Luật Lan phải đền mạng cho Lý Nguyên Hạo, nếu đàm luận không xong liền gặp nhau trên chiến trường!

Triệu Trăn yên lặng bóp trán: Hoàng Hà quá xa, ta nhảy tạm xuống sông hộ thành rửa cũng sạch đi!

Xét đến cùng, chung quy vẫn là mâu thuẫn giữa Tây Hạ và Liêu quốc, nghĩ không ra biện pháp, Triệu Trăn liền dứt khoát mặc kệ. Ra lệnh cho sứ thần hai nước khởi hành về nước, ai về nhà nấy tìm mụ các ngươi, mấy cái khúc mắc không giải quyết được này, để cẩu hoàng đế nhà các ngươi tự mình đau đầu đi! Trẫm không hầu

~Người Tây Hạ đối với việc chơi xấu của Triệu Trăn thực sự hết cách, bọn họ thực hoang mang lo sợ, hai người chính sứ phó sứ song song bỏ mình, bọn họ có an toàn về nước cũng không biết có sống được không… Thế nhưng già trẻ lớn bé gia đình của bọn họ đều đang ở Tây Hạ, không quay về thì cũng biết làm gì? Lúc này người Tây Hạ không nóng nảy, bọn họ trực tiếp lên ngựa, vận chuyển thi thể của Lý Nguyên Hạo về thành, mua một cái quan tài tốt nhất để hắn vào, rồi đưa cả thi thể của Lê Chính Khải nhất loạt cùng nhau trở về Tây Hạ…

Sau khi người Tây Hạ rời đi rồi, Gia Luật Lan cũng không thèm liếc mắt nhìn sứ thần Liêu quốc, mà hai mắt chằm chằm nhìn thẳng Triệu Trăn.

Triệu Trăn gật gật đầu với Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường liền giải huyệt cho Gia Luật Lan.

Gia Luật Lan dùng tay áo lau huyết trên mặt, sửa sang lại mái tóc dài rối loạn, vuốt phẳng quần áo rồi mới đi tới trước mặt Triệu Trăn, ngay cả dư quang khóe mắt cũng không cho sứ thần Liêu quốc một cái. Phó sứ Liêu quốc là một vị đại thần lão luyện thành thục, mái tóc hoa râm cơ hồ đã trọc gần hết, cũng không biết có phải là do sầu lo quá độ hay không? Ria mép hoa râm run lên, ây, giữ gìn cẩn thận kẻo nó rụng nốt, hiển nhiên đã bị Gia Luật Lan chọc tức không ít.

Gia Luật Lan nói với Triệu Trăn: "Ta muốn sống, ngươi giúp ta."

Triệu Trăn ngửa đầu hỏi y: "Vì cái gì?" không thân cũng chẳng quen, cho ta một lý do để giúp ngươi.

Đại cừu đã báo, Gia Luật Lan chả thiết cái gì: "Tùy ý ngươi, ta còn có giá trị lợi dụng gì, đến ta cũng không biết. Có gì ta có thể làm, lên núi đao xuống biển lửa cũng không từ." Gia Luật Lan xoay người trở về thành: "Ta ở trong dịch quán chờ ngươi, tốt nhất trước khi ta bị giết, ngươi nên nghĩ cho kỹ."

……..

Mọi chuyện nháo đến tình thế này, cũng không thể nói rõ ai đúng ai sai.

Trên đường trở về, Triển Chiêu nói lại những gì điều tra được cho Triệu Trăn nghe, Bạch Ngọc Đường cũng bổ sung suy đoán của mình.

Triệu Trăn sờ sờ cái cằm phấn nộn của bé, cả người lóe ra ánh sáng giảo hoạt, con mắt chuyển a chuyển, ai cũng không biết bé đang tính kế gì. Mọi người theo bản năng trách xa bé một chút, nhân bên trong của cái banh bao nhỏ này càng lúc càng hung tàn, lúc đầu chỉ là một cái bánh bao nhuyễn nhuyễn manh manh, sau này dần biến thành bánh bao đậu phúc hắc, tiếp đó thăng cấp thành một cái banh bao nhím biết cắn người, răng miệng như dung nham nóng chảy, mắt thấy lại sắp nghênh đón một đợi siêu tiến hóa mới, mọi người thập phần lo lắng…

Triệu Trăn không biết phiền não của mọi người, rành mạch rõ ràng phân phó Thừa Ảnh: "Ngươi tự mình dẫn người đi bảo hộ Gia Luật Lan, hiện tại Lý Nguyên Hạo đã chết, Gia Luật Lan vẫn còn vui vẻ nhảy nhót, tương đương kế hoạch của Mạnh Kha mới chỉ thành công một nửa, Mạnh Kha khẳng định không cam tâm."

Triển Chiêu nói: "Chúng ta đang tìm kiếm hắn khắp nơi, hắn sẽ không ngu xuẩn tới mức tự chui đầu vô lưới đi."

"Hắn sẽ không chui đầu vô lưới, hắn chỉ biết tự cho là mình thông minh!" Triệu Trăn chắc như đinh đóng cột nói: "Mạnh Kha tự cho là mình tài giỏi, biết rõ chúng ta đang tìm hắn, chẳng những không dễ dàng lùi bước mà ngược lại sẽ càng dốc sức dốc lòng. Mạnh Kha chỉ biết lý luận suông, toàn nghĩ ra mấy cái kế hoạch thực ngây thơ thực khờ dại."

Thực ngây thơ thực khờ dại, dùng lời này để hình dung Mạnh Kha rất chuẩn xác…

Trên thực tế Mạnh Kha đích xác không cam lòng, đích xác hắn dốc lòng dốc sức cũng đích xác toàn nghĩ ra mấy cái kế hoạch ngây thơ khờ dại.

Vương Hữu Tài trầm ổn cay độc ốc còn không mang nổi mình ốc, không có biện pháp tham mưu cho Mạnh Kha, Mạnh Kha cũng không thèm hỏi ý kiến người khác, tự mình ngồi đẽo gọt cũng chỉ có thể nghĩ ra kế dương đông kích tây điệu hổ ly sơn chả ra đâu với đâu…Hắn không thèm ngẫm lại xem, Khai Phong phủ một đám ai cũng tinh ranh, loại mưu kế không chút dinh dưỡng kia thật sự có hiệu quả sao? Trong suy nghĩ của Mạnh Kha, có thể tạo thành uy hiếp đối với hắn chỉ có võ công cao cường Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, còn mấy người còn lại người không biết võ công, kẻ võ công mèo quào, căn bản không nằm trong tầm mắt của Mạnh đại hiệp.

Bạch Ngọc Đường nhìn trời: "Dựa theo suy nghĩ ngây thơ của Mạnh Kha, hẳn lại là dương đông kích tây điệu hổ ly sơn gì đó đi…"

Triệu Trăn gật gật đầu: "Phàm là hắn muốn dùng dương đông kích tây, chúng ta liền tương kế tựu kế!" Triệu Trăn cầm tay áo Triển Chiêu lắc a lắc: "Sư phụ, ngươi hồi Khai Phong phủ lập tức mang nha dịch tới niêm phong cửa hàng của Vương Hữu Tài, phải giả vờ bề bộn nhiều việc, bận rộn tới mức chân không chạm đất ấy!"

Lại quay sang nói với Bạch Ngọc Đường: "Bạch đại ca và Thừa Ảnh cùng nhau bảo hộ Gia Luật Lan, hai người một sáng một tối, nếu Mạnh Kha làm ra động tĩnh gì, ngươi cứ giả bộ mắc mưu hắn. Mạnh Kha khá tự phụ với võ công của mình, trong mắt hắn chỉ có ngươi và sư phụ mới có thể uy hiếp hắn, nếu hai người đều không có mặt, hắn khẳng định sẽ thả lỏng cảnh giác, đến thời điểm đó để Thừa Ảnh thu phục hắn!" Triệu Trăn nắm chặt bàn tay.

Triển Chiêu cũng nói: "Liệu có đơn giản quá không, hay là tìm người thế thân lừa gạt Mạnh Kha."

Triệu Trăn tự nhiên tự tại phẩy phẩy tay: "Không cần phức tạp như vậy, ta muốn Mạnh Kha sinh ảo giác kế hoạch tiến hành thuận lợi, khiến hắn từng chút từng chút bị kéo vào vòng vây, mục đích chính là bắt sống hắn!" Triệu Trăn nhiều lần nhấn mạnh: "Kẻ chủ mưu đằng sau rất có khả năng sẽ tìm cơ hội loại trừ Mạnh Kha, Mạnh Kha biết không ít chuyện của gã, bất kể thế nào cũng phải giữ mạng hắn lại."

Mạnh Kha vội vàng chạy đi tìm chỗ chết trên tuyệt lộ thênh thang, nhất kỵ tuyệt trần*. (Nhất kỵ tuyệt trần: chứng minh người nào đó ở phương diện nào đó có năng lực vượt quá người thường, làm cho người ta theo không kịp, cũng có thể hình dung giống như cưỡi một khoái mã chạy nhanh rời xa trần thế.)

Mọi người muốn nghĩ cách cứu viện cái tên Mạnh Kha ngu ngốc khờ dại kia càng cần phải ra roi thúc ngựa.

Hết chương 71

72. Quyển 5 - Chương 72

Triệu Trăn giao nhiệm vụ ứng phó Mạnh Kha lại cho Bạch Ngọc Đường, mỹ kỳ danh viết — Ta xem trọng ngươi nga!

Bạch Ngọc Đường tâm buồn bực, vạn nhất Mạnh Kha trước khi lên ngựa đã ngã ngựa, vậy chẳng phải sẽ trở thành trò cười cả đời Ngũ gia sao.

Sau khi trở về thành, mọi người theo kế hoạch lu bu làm việc.

Thừa Ảnh và Bạch Ngọc Đường trực tiếp đi tới Đô Đình dịch bảo hộ Gia Luật Lan. Nhân nói tới loại hoạt động huyễn khốc như giết người phóng hỏa, bình thường sẽ diễn ra vào những đêm nguyệt hắc phong cao, nhưng với tính cách vừa ngây thơ vừa khờ dại lại thiếu kiên nhẫn của Mạnh Kha, nói không chừng sẽ ngược đường mà đi, nhằm lúc trời sáng rõ như ban ngày mà hành động…

Triển Chiêu khoái mã chạy về Khai Phong, Bàng Thống nhàn rỗi không có việc gì liền hộ tống Triệu Trăn và Công Tôn hồi Khai Phong phủ.

Trên đường trở về, Triệu Trăn cúi đầu không nói chuyện, Công Tôn nghiêng đầu nhìn bé: "Sao ngươi lại rầu rĩ không vui vậy?"

Triệu Trăn chớp chớp mắt, hít sâu một hơi rồi mới nói: "Các ngươi cũng biết, ta là một hảo hoàng đế vừa cao quý thiện lương vừa đa sầu đa cảm ưu quốc ưu dân, mỗi lần nhìn thấy sinh mệnh vốn mạnh mẽ bừng bừng phấn chấn lại như cây cỏ bình thường điêu linh chết đi, nội tâm vừa cao quý thiện lương vừa đa sầu đa cảm ưu quốc ưu dân của ta lại ân ẩn đau đớn, huống chi đoạn yêu hận tình thù dây dưa không dứt giữa Lý Nguyên Hạo và Gia Luật Lan thật khiến tâm ta thổn thức a…"

(*|||

Công Tôn trợn mắt há mồm, Bàng Thống mặt quan tài có dấu hiệu rạn nứt, hai người đồng thời khóe miệng co giật — quả nhiên! Mỗi khi Triệu Trăn muốn né tránh câu hỏi đều sẽ dùng mấy câu hồ ngôn loạn ngữ khiến người nhiễu mộng. Trước kia thường nói mấy câu kỳ kỳ quái quái khiến người nghe không hiểu đã đành, hiện giờ mở miệng liền phun độc lực sát thương càng ngày càng lớn. Ghê tởm người khác đồng thời cũng suýt khiến bản thân chết nghẹn, vì lừa dối qua ải, Triệu Trăn liều mạng…

Công Tôn là người thẳng tính, xem không hiểu mật mã tâm linh phức tạp của Triệu Trăn, đành dùng khuỷu tay chọc chọc Bàng Thống.

Bàng Thống dùng ánh mắt ý hỏi — Chọc ta làm gì?

Công Tôn thấp giọng nói: "Hoàng thượng làm sao vậy?"

Bàng Thống trầm ngâm nửa buổi: "Có lẽ là vì…cao quý thiện lương đa sầu đa cảm ưu quốc ưu dân…"

Lời còn chưa dứt, Công Tôn lại dùng khuỷu tay chọc chọc hắn: "Không cho nói mấy lời kỳ quái dạy hư Hoàng thượng!"

Bàng Thống đứng tại chỗ có miệng khó trả lời — rõ ràng là Hoàng thượng dạy hư ta a!

Thấy trống minh oan để trước cửa Khai Phong phủ, Bàng tướng quân thực sự rất muốn cầm dùi trống mà gõ vài cái.

……

Ba người cuối cùng cũng về tới Khai Phong phủ, Bao đại nhân đợi tin tức tới độ tâm nhiễu loạn. Một mình đứng ngồi không yên, đành phải đi qua đi lại dạo từ trong sân lại vòng qua hoa viên mấy trăm vòng, chân mỏi, bụng đói, đế mòn, trên mặt đất trong hoa viên lưu lại một dạng đồ án luẩn quẩn mờ nhạt không rõ hình thù …

Nghe thấy tất cả đều bình an trở về, Bao đại nhân thở phào nhẹ nhõm.

Công Tôn báo cáo tiến triển mọi việc cho Bao Chửng xong, lại dẫn Bàng Thống vừa trải qua vận động bụng đói kêu vang tới phòng bếp tìm đồ ăn.

Hai người kéo kéo đẩy đẩy rời đi, Bao Chửng thử thăm dò hỏi Triệu Trăn: "Hoàng thượng, kế hoạch này liệu có quá đơn giản không?" Bao Chửng sợ xúc phạm tới tâm tư nhỏ bé của Triệu Trăn, cố ý nói năng một cách uyển chuyển, Triệu Trăn sửng sốt một chút mới phản ứng lại, Bao Chửng đại khái là lo bé khinh địch.

"Đại nhân yên tâm, ta không phải khinh địch, ta chỉ muốn biết rõ vài chuyện."

Bao Chửng sờ sờ cái đầu ngốc mao của Triệu Trăn: "Hoàng thượng trí tuệ hơn người, bất luận nan đề nào cũng có thể giải quyết dễ dàng, lão thần không có gì dặn dò. Chỉ hy vọng Hoàng thượng không tự cao tự đại, gặp chuyện cũng không để tâm chuyện vụn vặt, thời thời khắc khắc ghi nhớ tám chữ 'Tuệ cực tất thương, nan đắc hồ đồ'." (Tuệ cực tất thương, nan đắc hồ đồ: thông minh tất có chỗ hại, hiếm khi thấy hồ đồ.)

Triệu Trăn như có điều suy nghĩ: "Đại nhân từng bị người tín nhiệm phản bội chưa?"

Bao Chửng mỉm cười: "Đương nhiên là có, hơn nữa còn không ít đâu."

Triệu Trăn liên tục truy vấn: "Vậy không phải rất tức giận sao? Có từng nghĩ muốn trả thù không?"

Bao Chửng lắc đầu: "Vì sao ta phải tức giận muốn trả thù? Ta mất đi một phản đồ có dã tâm, hắn mất đi một bằng hữu giúp bạn không tiếc mạng sống, tính ra là hắn thiệt hơn ta." Bao Chửng đột nhiên minh bạch: "Hoàng thượng muốn đem chân tướng nói cho Mạnh Kha, lại lợi dụng sự căm hận của Mạnh Kha mà diệt trừ kẻ chủ mưu sau màn?" Bao Chửng đỡ trán: phương pháp này tuy rằng tốt, nhưng lại có chút thiếu đạo đức, khó trách Triệu Trăn do dự như vậy.

Triệu Trăn tựa hồ nghĩ thông suốt gì đó, ánh mắt thanh minh, trong lòng không còn rối rắm, trên mặt cũng lộ ra mỉm cười.

"Nghe đại nhân nói một câu còn hơn mười năm đọc sách, là ta để tâm chuyện vụn vặt rồi!"

Bao đại nhân biểu tình mờ mịt — Hoàng thượng thật kỳ lạ, vừa rồi ta có nói cái gì sao?

……

Trong tất cả mọi người, chỉ có Triển Chiêu là bận rộn nhất.

Sau khi trở lại Khai Phong phủ liền tập hợp nhân mã, Triển Chiêu một đường chạy như bay đi tróc nã Vương Hữu Tài, trạm thứ nhất đương nhiên là nhà Vương Hữu Tài.

Hạ nhân nhà gã nói, Vương Hữu Tài từ sáng đã vội vã ly khai, vẫn chưa trở về, hiện trong nhà chỉ có Vương phu nhân đanh đá chua ngoa, biết Vương Hữu Tài phạm tội, Vương phu nhân một phen nước mắt nước mũi, ngồi ngay cửa khóc tới thiên trường địa cửu, tức giận liên tục mắng chửi "Ma quỷ vô lương tâm", Triển Chiêu sợ mụ ta, dứt khoát đưa mụ ấy về Khai Phong phủ, giao cho Bao đại nhân thu phục…

Vương phu nhân trong truyền thuyết đã tới, Khai Phong phủ từ dưới lên trên khắp nơi bôn tẩu bẩm báo, từ cương trực không nghiêng Bao đại nhân cho tới Vượng Tài trông cửa, cả người lẫn vật đều căng thẳng đầu to như cái đấu. Vương phu nhân không phụ sự mong đợi của mọi người, vừa vào cửa đã ngao ngao khóc thét, đem mọi chuyện phiền lòng của Vương Hữu Tài bao năm toàn bộ đều quăng hết ra.

Dựa theo lời Vương phu nhân, Vương Hữu Tài kỳ thật là có bệnh xấu không tiện nói ra, hắn không thể cùng nữ nhân làm cái kia, hai vợ chồng nhiều năm không con đều do Vương Hữu Tài. Vương phu nhân thủ thân như góa phụ hơn hai mươi năm, trong lòng có oán hận mới có thể đối với Vương Hữu Tài thường xuyên vừa đánh vừa mắng, Vương Hữu Tài bởi vì chột dạ nên luôn đối với Vương phu nhân nói gì nghe nấy.

Mọi người nghĩ nghĩ, Vương phu nhân nói không hẳn đúng mà cũng không hẳn sai.

Vương Hữu Tài đích xác chột dạ mới đối với Vương phu nhân nói gì nghe nấy, nhưng Vương phu nhân nhiều năm không dựng dục không hẳn là do Vương Hữu Tài có bệnh khó nói mà rất có khả năng là do hắn căn bản không muốn có con. Chung quy làm nghề lưỡi đao liếm huyết, có hài tử liền có nhược điểm, vạn nhất mọi chuyện bại lộ, cho dù Hoàng thượng khai ân không xử trảm gã, thì tiền đồ của con gã cũng bị hủy toàn bộ.

Vương phu nhân ngoại trừ hai kỹ năng khóc lớn và chửi rủa ra thì hoàn toàn không biết gì về chuyện làm ăn cùng hành tung của Vương Hữu Tài. Bao đại nhân lại hỏi thăm hàng xóm và bằng hữu của gã, tất cả muôn miệng một lời nói: Vương Hữu Tài là tên khờ nhiều tiền dễ ăn hiếp, sợ lão bà một phép, ở nhà miệng lớn cũng không dám khóc.

Có thể mai phục ở thành Biện Kinh nhiều năm như vậy, Vương Hữu Tài tuyệt đối không có khả năng là tút trút giận nhân hậu như trong lời mọi người vẫn nói. Gã giấu mình giỏi như vậy, khẳng định đã biết không ít bí mật. Triển Chiêu căn cứ vào tình báo của Gia Luật Lan, lục soát vài cửa hàng của Vương Hữu Tài đều soát ra được số lượng hỏa dược, vũ khí rất lớn, kể cả hỏa kế của cửa hàng thân mang tuyệt kỹ, vài lần dùng vũ lực phản kháng đều bị trấn áp.

Trừ cái đó ra, Triển Chiêu còn lục soát được một quyển sổ, bên trong ghi lại một số ám hiệu xem không hiểu, còn có một tờ danh sách viết tay, ngay cả cửa tiệm đồ cổ trong vụ án ngân phiếu trước đây cũng có tên trong danh sách này, cửa hàng đồ cổ bị đánh một dấu gạch chéo rất to, phía dưới có ghi ngày tháng chính là ngày bị Khai Phong phủ bắt giữ niêm phong. Mọi thứ trong này đều khớp, Vương Hữu Tài tuyệt đối là cá lớn!

……..

Thẳng tới khi thái dương xuống núi, sắc trời dần tối, cũng không thấy Mạnh Kha hành động.

Triển Chiêu bận rộn cả ngày vừa mệt vừa đói, cố tình Bạch Ngọc Đường lại không có bên cạnh, ngay cả ăn cơm cũng không có khẩu vị.

Bao đại nhân vừa gắp đồ ăn cho Triển Chiêu, vừa thầm cảm thán trong lòng 'hài tử lớn không thể lưu a'. Công Tôn khẩn trương tới hỏng, cho dù sinh bệnh hay bị thương Triển Chiêu vẫn ào ào ăn ngon lành như cũ, hiện giờ cư nhiên khẩu vị không tốt? Phát hiện kỳ tích, Công Tôn khẩn cấp cách nửa cái bàn liền muốn tứ chẩn vọng, văn, vấn, thiết. (Tứ chẩn vọng văn vấn thiết là 4 phương pháp chữa bệnh của Đông y: nhìn nghe hỏi sờ.)

Về phần Bàng tướng quân….

Sớm nói cho các ngươi rồi, không có gì có thể ngăn cản Bàng tướng quân ăn cơm, về sau loại chuyện này rõ ràng không cần rối rắm.

Ăn được một nửa, tiểu nha hoàn mang theo giỏ đồ ăn đi vào, Triệu Trăn cười tủm tỉm nói: "Ta gọi người chuẩn bị cơm chiều cho Bạch đại ca và Thừa Ảnh." nói xong lại giơ tay muốn Triển Chiêu bế: "Sư phụ, chúng ta cùng đi đưa cơm ~"

Triển Chiêu tự nhiên đồng ý, một tay tiếp nhận giỏ đồ ăn, một tay bế tiểu Ngộ Không tri kỷ, xuất phát đi đưa cơm

Công Tôn nhìn theo bóng dáng vui vui vẻ vẻ của Triệu Trăn — cọ cơm không trả tiền không nói giờ lại còn lấy mang đi, Hoàng thượng cũng thặc liều.

Bên kia, Bạch Ngọc Đường cũng đang buồn bực.

Ngồi ở trong sân viện có phong cảnh đẹp nhất dịch quán, uống rượu ngon thượng đẳng phiên bang tiến cống, Bạch Ngũ gia tự rót tự uống tâm buồn bực.

So với việc ngồi bảo hộ cái tên Liêu hoàng tử kỳ kỳ quái quái này, thà ở lại Khai Phong phủ đấu võ mồm với con mèo còn thú vị hơn. So với rượu ngon thương đẳng phiên bang tiến cống, cùng Triển Chiêu uống trà Liên Tâm cũng thấy ngọt ngào. Bạch Ngọc Đường bản tính lạnh lùng, tranh quyền đoạt lợi cùng với giang hồ phân tranh căn bản không tồn tại trong mắt hắn, chỉ khi ở cùng một chỗ với Triển Chiêu mới khiến hắn làm cái gì cũng thấy vui vẻ, ngẫu nhiên xen vào việc của người khác cũng thấy thích thú. Có Triển Chiêu bên cạnh sẽ không cảm thấy nhàm chán, thình lình tách khỏi Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường đột nhiên cảm thấy buồn tẻ vô vị…

Đang nhớ tới Triển Chiêu, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng, Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu nhìn.

Trên tường đang đứng một người, chính là Mạnh Kha đang gặm chân gà, tên này cư nhiên ngạo mạn đứng trên mái hiên?

Mọi người đều nghĩ Mạnh Kha thực ngu xuẩn, không ngờ tới Mạnh Kha vĩnh viễn nằm ngoài dự đoán của mọi người, mỗi lần đều so với suy nghĩ của mọi người càng thêm ngu xuẩn hơn một chút. Mạnh Kha ngay cả kế điệu hổ ly sơn cũng khinh thường làm, cứ như vậy chường mặt ra, đây là đang muốn một mình một kiếm đấu Bạch Ngọc Đường sao?! Người trẻ tuổi ít nhất có dũng khí đáng khen.

Bạch Ngọc Đường đột nhiên nhớ lại lần đầu gặp mặt, Mạnh Kha vì gà nướng mới tới gần bọn họ. Hiện tại ngẫm lại, chỉ là chuyện của mấy tháng trước mà giống như đã trôi qua thật lâu, Mạnh Kha lúc đầu chỉ là một tên cật hóa, như thế nào lại trở thành như thế này?

Thấy Bạch Ngọc Đường cứ nhìn chằm chằm chân gà của mình, Mạnh Kha ba miếng thành hai vội vàng ăn sạch, còn tùy tay vứt xương ở ngoài bờ tường.

"Hương vị cũng không tệ, nhưng không ngon như Hoàng thượng nướng."

Mạnh Kha ôm kiếm đứng trên mái hiên, nhướn mày nhìn Bạch Ngọc Đường: "Ngươi không phải muốn bắt ta sao, sao không động thủ?"

Bạch Ngọc Đường không bị hắn châm ngòi, cúi đầu tiếp tục uống rượu, coi như trước mắt không có hắn.

Mạnh Kha nghiêng người, làm ra động tác muốn đi: "Ngươi không bắt ta, ta đi thật đó."

Bạch Ngọc Đường vẫn không để ý tới hắn, biểu tình kia dịch ra chính là — người này thần phiền!

Mạnh Kha khóe miệng mỉm cười: "Không hổ danh Cẩm Mao Thử Bạch Ngọc Đường ngạo mạn khắp thiên hạ, so với chó giữ nhà còn nhu thuận hơn."

Lời nói khó nghe như thế, lại không thể khiến Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu nhìn hắn một cái. Mạnh Kha ngu ngốc đứng trên tường, cảm thấy chính mình mới là tên hề đang nhảy nhót, thẹn quá hóa giận, Mạnh Kha càng châm chọc nói: "Triển Chiêu đến cùng có cái gì tốt, có thể khiến ngươi và Triệu Trăn đều vây quanh hắn như vậy. Triệu Trăn nịnh bợ Triển Chiêu, căn bản là thèm nhỏ dãi tài sản phú khả địch quốc của Triển gia. Nhưng còn ngươi, ngươi sắc mê tâm khiếu, vì một nam nhân mà thần hồn điên đảo, có ác tâm hay không?!"

Bạch Ngọc Đường cuối cùng buông chén rượu xuống: "Là ai nói cho ngươi?"

Mạnh Kha trong lòng khinh thường, người kia nói không sai, điều duy nhất có thể uy hiếp Bạch Ngọc Đường chỉ có thể là Triển Chiêu.

Mạnh Kha nhướn mày nói: "Sao, ngươi sợ? ngày mai ta sẽ khiến người trong thiên hạ biết được chuyện bẩn thỉu của các ngươi!"

Bạch Ngọc Đường còn hướng Mạnh Kha chắp tay: "Làm phiền."

Mạnh Kha đang định mở miệng uy hiếp tiếp lại bị tắc nghẹn trong cổ họng.

( ) Làm phiền muội ngươi a! Lão tử không phải đang chúc phúc các ngươi vĩnh kết đồng tâm bạc đầu giai lão a!

Bạch Ngọc Đường thông minh tuyệt đỉnh, bình thường không thèm động não là vì lười, một khi đầu óc chuyển động thì đừng mong có cái gì có thể giấu diếm được hắn.

Đầu tiên, Mạnh Kha không có khả năng biết được chuyện của mình và Triển Chiêu, nhất định là có người nói cho hắn. Tiếp đó, người này hiểu rõ Khai Phong phủ, hiểu rõ mình, thậm chí còn hiểu rõ tình hình trong nhà Triển Chiêu. Cuối cùng, người này biết mình không quan tâm tới thanh danh tiền tài, lại không thể chịu đựng người khác chửi bới Triển Chiêu, hắn cố ý khiến Mạnh Kha dùng Triển Chiêu để chọc giận mình, kỳ thật là đang thí nghiệm phản ứng của mình.

Người kia không để ý sự sống chết của Mạnh Kha, hắn thầm nghĩ xem ta có giết Mạnh Kha diệt khẩu hay không.

Vì cái gì? Là ly gián hay muốn giá họa?

Còn một chuyện rất kỳ quái, Mạnh Kha tâm cao khí ngạo sao lại cam tâm tình nguyện hi sinh bản thân? Có thể ra lệnh cho Mạnh Kha, tất nhiên là chủ nhân đứng sau màn, mà tên chủ nhân này có thể tùy thời thay đổi kế hoạch, chứng tỏ…

"Chủ nhân đằng sau ngươi đang ở gần đây!" Bạch Ngọc Đường khẳng định nói.

Đồng tử Mạnh Kha co rụt: "Nghe không hiểu ngươi đang nói gì." Mạnh Kha ra vẻ trấn định, căn bản không lừa được Bạch Ngọc Đường.

Nếu Bạch Ngọc Đường vừa rồi chỉ là thăm dò, hiện tại đã trăm phần trăm khẳng định — kẻ chủ mưu sau màn đang ở gần đây.

Bạch Ngọc Đường đứng dậy, sát khí bắt đầu lan tràn khắp trong tiểu viện, Mạnh Kha chống lại ánh mắt của Bạch Ngọc Đường, theo bản năng lùi về sau nửa bước, lúc sau lại phô trương thanh thế mà tiến lên một bước lớn. Biểu tình miễn cưỡng trấn định, che dấu không được nội tâm khiếp đảm của Mạnh Kha.

Bạch Ngọc Đường chậm rãi rút trường đao ra, gió lạnh đột nhiên quật khởi, sát ý kèm theo băng tuyết dày đặc ào ào kéo tới, Mạnh Kha huy kiếm chém đứt từng đợt phong tuyết trắng xóa thổi tới, tay cầm kiếm run nhè nhẹ, không rõ là do rét lạnh hay do run sợ, hay là kích động…

……

Bên kia, Triển Chiêu đang đi tới ngõ nhỏ đột nhiên dừng bước.

Triển Chiêu khom lưng buông giỏ đồ ăn, thả cả Triệu Trăn không hiểu gì xuống đất, xoa xoa cái đầu lông xù của bé, thay bé chỉnh lý áo choàng bên ngoài.

Triển Chiêu cất cao giọng nói: "Bằng hữu từ đâu đến, so với giấu đầu lòi đuôi không bằng hiện thân gặp mặt."

Triệu Trăn có áo choàng yểm hộ, lặng lẽ lấy ra ám khí táng tận lương tâm nhất. Vừa rồi Triển Chiêu mượn động tác chỉnh lý áo choàng, xác nhận trên người bé có mặc bảo giáo thủy hỏa bất xâm kia, Triệu Trăn lập tức minh bạch người tới bất thiện, cho dù võ công thấp cũng không giúp được gì, ít nhất không cần gây cản trở!

Triệu Trăn vừa nghĩ tới đây, chỉ thấy xa xa xuất hiện bốn thân ảnh.

Bình rượu lườn lờ bay lơ lửng! Chính là loại lơ lửng chân không chạm đất a! Mùi hương thơm thơm tràn ngập trong không khí…

Ách khoan đã! Triệu Trăn nhăn mũi hít hít ngửi ngửi , mùi sữa thơm ngào ngạt này là cái quỷ gì a?

Hết chương 72

73. Quyển 5 - Chương 73

Triệu Trăn nghi hoặc: mùi sữa thơm ngào ngạt này là cái quỷ gì đây?

Triển Chiêu cũng ngửi thấy, đây là loại mê dược nham hiểm nhất chốn giang hồ, có mùi sữa nhợt nhạt. Một khi trúng độc phải mau chóng ăn giải dược, bằng không sẽ tạo thành tổn thương không thể nghịch chuyển đối với thân thể, đặc biệt không thể cưỡng chế vận công, một khi kinh mạch bị tổn hại vĩnh viễn không thể luyện võ.

May mà loại mê dược này tuy rằng nham hiểm, nhưng giải độc lại không khó, Triển Chiêu tùy thân mang theo Giải Độc Đan vạn năng do Công Tôn chế tạo, tự mình ăn một viên, định quay sang cho Triệu Trăn ăn một viên. Ai ngờ vừa quay đầu lại, chỉ thấy vật nhỏ này nhắm mắt, ngửa cổ, nhăn mũi hít lấy hít để vẻ mặt say mê ~

~Triển Chiêu đỡ trán: Suýt chút quên, tiểu đồ đệ bách độc bất xâm…

Dùng lời nói của Bạch Ngọc Đường thì là: nghe nói tai họa di ngàn năm, Triệu Tiểu Trăn có di mấy vạn năm cũng không thành vấn đề, tuyệt đối sống lâu hơn hai chúng ta.

Triển Chiêu dùng lực gõ trán, đối đầu kẻ địch mạnh còn nghĩ tới Tiểu Bạch, ta quả nhiên trúng độc quá sâu…

Triệu Trăn ngửi mãi cũng không ra mùi vị này là cái gì, nếu không phải Triển Chiêu nhắc nhở bé tránh độc, nói không chừng nghĩ mãi không ra cũng thực muốn mệnh. Triệu Trăn xách giỏ đồ ăn đứng dựa vào tường, người bé tay nhỏ chân ngắn, dũng đấu với kẻ bắt cóc là không có khả năng, đành phải thối lui thề sống thề chết bảo vệ tốt giỏ cơm này!

Bốn người tới bất thiện trong tay đều cầm đoản thương, từ bốn phía vây công Triển Chiêu, đối với Triệu Trăn đứng tựa góc tường hoàn toàn không hề hứng thú.

Triệu Trăn đã từng thấy Bàng Thống múa trường thương vừa dài vừa nặng, mỗi lần múa lên uy vũ sinh phong, khiến người xem nhiệt huyết sôi trào. Tảng đá to lớn rắn chắc, trường thương một kích tan xương nát thịt, nếu ở trên ngựa cùng người đối chiến, một thương lướt qua, có thể hất văng địch nhân từ trên lưng ngựa bay tới chân trời…

Đoản thương trong tay bốn kẻ kia không nặng, so với trường thương tiêu chuẩn ngắn hơn một khúc, từ đầu thương tới cán thương đều có một màu đen tuyền, ở trong đêm tối rất khó nắm bắt cự ly. Triển Chiêu dùng Cự Khuyết đo thử chiều dài, đại khái tính toán chiều dài của đoản thương, vừa bắt đầu còn chưa quá thích ứng, càng về sau càng đánh càng thuận tay.

Triệu Trăn ngoài cuộc tỉnh táo, trong cuộc u mê, luôn cảm thấy bốn thanh đoản thương này có chút cổ quái.

Bốn tên phối hợp ăn ý người đông thế mạnh, Triển Chiêu thân pháp uyển chuyển tiến thoái linh hoạt, Triệu Trăn kiến thức võ học hữu hạn, nhìn không ra ai đang chiếm thượng phong.

Đột nhiên Triển Chiêu tại chỗ nhảy lên thoát khỏi vòng chiến, bốn kẻ kia đều bị Yến Tử Phi dọa nhảy dựng, ngửa đầu nhìn Triển Chiêu đang bay trên trời. Bốn tên đều ý thức được phương diện khinh công không chiếm ưu thế, liền đứng tại chỗ đợi Triển Chiêu rơi xuống, khinh công dù có tốt đến mấy cũng không phải chim, bay qua bay lại rồi cũng phải rơi xuống đất.

Triệu Trăn lý giải Triển Chiêu, minh bạch biểu tình hiện tại của Triển Chiêu chính là — khó hiểu, vẫn còn một chút nóng lòng muốn thử?

Nguyệt quang dần sáng sủa, Triệu Trăn nhìn càng rõ hơn.

Không biết từ khi nào, vạt áo trước của Triển Chiêu đã bị rách, vị trí vết rạch kia rất gần trái tim, cũng không biết trên thương có độc hay không, may mắn chỉ cắt qua quần áo không chảy máu. Đột nhiên Triển Chiêu lại nhảy ra khỏi vòng chiến, tựa hồ như đang muốn quán sát cái gì đó, một lát sau trên mặt lộ ra nụ cười nhợt nhạt.

Nhìn thấy nụ cười tính toán kỹ càng này, Triệu Trăn tâm tư sít sao thắt chặt giờ mới được thả lỏng.

Sau khi Triển Chiêu rơi xuống đất, động tác đầu tiên cư nhiên là thu kiếm vào vỏ, còn tùy tay vứt Cự Khuyết cho Triệu Trăn. Triệu Trăn không dự đoán được tình huống này, luống cuống tay chân tiếp được Cự Khuyết, ngốc hồ hồ nhìn Triển Chiêu xắn xắn tay áo, phát hiện trên vai và khuỷu tay áo đều bị cắt rách.

Bị đánh tới nguy hiểm trùng trùng, Triển Chiêu cư nhiên lại thấy cao hứng?

Triệu Trăn không hiểu ra sao, đột nhiên bên mình xuất hiện thêm một người, bởi vì khí tức rất quen thuộc, Triệu Trăn không cần quay đầu cũng biết là Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường vừa soái vừa lạnh như vậy, Triệu Trăn chớp chớp mắt nhìn chung quanh: "Mạnh Kha đâu?"

"Giao cho Thừa Ảnh mang về Khai Phong phủ." Bạch Ngọc Đường biểu tình lãnh đạm, Triệu Trăn lại ân ẩn cảm thấy tâm tình hắn không tệ?

Triệu Trăn chỉ chỉ Triển Chiêu tay không địch bốn người: "Ngươi không đi hỗ trợ sao?"

Bạch Ngọc Đường lắc đầu: "Bọn họ không phải đối thủ của Miêu Nhi, đừng nói lấy một địch bốn, cho dù lấy một địch mười cũng thắng."

Triệu Trăn không hiểu: "Cách biệt vậy sao, quần áo của sư phụ đều bị rách qua đó."

Bạch Ngọc Đường tâm tình tốt, tính tình cũng sẽ tốt hơn một chút, không ngại nói nhiều thêm vài câu: "Binh khí bốn tên kia có vấn đề, bên trong đoản thương có cơ quan, khi cơ quan chuyển động sẽ dài ra, hoặc ngắn lại. Đoản thương toàn thân đen tuyền, ban đêm căn bản không thấy rõ, chỉ có thể bằng cảm giác mà tính toán chiều dài của thương." Bạch Ngọc Đường hừ một tiếng: "Sau khi Triển Chiêu đã biết được phạm vi công kích của đoản thương, bốn tên kia đột ngột khởi động cơ quan, Triển Chiêu bất ngờ không kịp phòng bị mới bị rạch quần áo, chỉ cần nhìn thấu cơ quan, với phản ứng và tốc độ của Triển Chiêu, không có khả năng không đánh bại được đám người kia."

Triệu Trăn vẫn còn hồ đồ: "Vậy vì sao sư phụ không cần Cự Khuyết?"

Bạch Ngọc Đường nhún nhún vai: "Dùng binh khí đánh một chút liền thắng, khó được khi được thống khoái đánh một trận, tự nhiên muốn chầm chậm chơi tới tận hứng."

Triệu Trăn khóe miệng co giật: "Khó trách bộ dáng sư phụ hưng trí bừng bừng..." Triệu Trăn trộm ngắm Bạch Ngọc Đường, hai bên khóe miệng hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười xấu xa: "Tục ngữ nói rất hay, văn vô đệ nhất, vũ vô đệ nhị, Bạch đại ca và sư phụ ai tương đối lợi hại hơn?"

Bạch Ngọc Đường một cái nhìn liền nhìn thấu quỷ kế của Triệu Trăn, thẳng thắn nói: "Đương nhiên là Miêu Nhi lợi hại."

Bạch Ngọc Đường hồi đáp dứt khoát như vậy, khiến Triệu Trăn nghẹn lời, vốn chuẩn bị tốt lời nói trêu chọc hắn, giờ lại không biết nên nói thế nào. Triệu Trăn gãi gãi cằm: "Cái kia… hai ngươi không phải tương xứng sao, mỗi lần đều đánh ngang tay, đấu tới đấu lui ngang sức ngang tài còn gì."

Bạch Ngọc Đường nhướn mày: "Cùng nhau uy chiêu cũng không phải đấu nhau sống chết, luận bàn võ nghệ sao có thể phân được cao thấp, ta chỉ là học hỏi, luận đơn đả độc đấu vẫn là Miêu Nhi mạnh hơn." Thấy Triệu Trăn biểu tình đầy mặt [ngươi trêu ta] Bạch Ngọc Đường chọc chọc cái má bánh bao của bé: "Ngươi nghĩ xem ta có thể làm gì?"

Triệu Trăn cong cong ngón tay tính tính: "Bao đại nhân nói ngươi cầm kỳ thư họa thi từ ca phú trình độ cực cao, nếu tham gia thi cử đạt tam giáp không thành vấn đề. Võ công vô cùng tốt, bài binh bố trận cũng am hiểu, Bàng Thống còn khen ngươi là thủ lĩnh đài tài. Cùng Công Tôn Thiên Nam Hải Bắc nói chuyện phiếm từ lịch sử, địa lý, phong tục tập quán các nơi đều hiểu rõ, dược lý châm cứu cũng thông thạo…" Triệu Trăn càng nói tâm càng buồn bực, nam thần toàn năng gì gì đó đáng ghét nhất!

Bạch Ngọc Đường lại nói: "Vậy còn Miêu Nhi?"

Triệu Trăn nghĩ nghĩ: "Võ công giỏi! Ách… có thể ăn cũng coi như một loại kỹ năng đi." Kỳ thật Triển Chiêu không phải không có ưu điểm, chỉ là có nhiều lắm, ngược lại không nói rõ đâu là ưu điểm đặc biệt. Hơn nữa Triển Chiêu làm người kín đáo, có bản lĩnh cũng không lấy ra khoe khoang, thận trọng thấu đáo, Triển Chiêu tựa hồ cái gì cũng là ưu điểm, để hắn xử lý chuyện gì cũng sẽ thuận lợi nước chảy thành sông, ai cũng muốn có bạn hữu thần thông như vậy!

Trừ yêu mỹ thực, Triệu Trăn không có ham mê gì đối với những vật ngoài thân, duy độc đối với võ công tình hữu độc chung. Công Tôn tranh thủ lúc rảnh rỗi cũng sẽ xem mấy loại sách giải trí tài tử giai nhân gì đó, Bạch Ngọc Đường trừ ngủ nướng còn thích chơi đồ cổ tranh chữ. Chỉ có Triển Chiêu, thời gian rảnh rỗi trừ ăn cơm ngủ nghỉ ra còn lại vẫn là luyện võ, đọc sách cũng chỉ xem sách có liên quan tới võ thuật, mỗi sáng đều dậy sớm luyện công, bất chấp mưa gió bão bùng không bao giờ bỏ…

Thấy Triệu Trăn dường như đã nghĩ ra, Bạch Ngọc Đường mới nói: "Tinh lực người chung quy hữu hạn, lúc ta luyện võ, Miêu Nhi cũng luyện, lúc ta cầm kỳ thư họa, Miêu Nhi luyện võ, lúc ta thi từ ca phú, Miêu Nhi luyện võ, lúc ta ngủ nướng, đọc sách, Miêu Nhi vẫn luyện võ. Hắn nỗ lực trả giá gấp trăm lần ta, võ công tự nhiên cao hơn ta, chuyện này có gì kỳ quái?"

Triệu Trăn nghiêm cẩn kính nể.

……

Triển Chiêu cuối cùng đánh đủ, mắt mèo sáng lấp lánh, tươi cười đầy mặt cảm thấy mỹ mãn.

Bốn kẻ vây công Triển Chiêu đều bị điểm huyệt, ngã úp sấp mặt xuống đất, miệng đầu bùn là khẳng định, không hiểu răng cửa có khỏe không?

Triển Chiêu phủi phủi tay đi tới chỗ Bạch Ngọc Đường, câu đầu tiên lại là — "Ăn cơm chưa?"

Triệu Trăn khóe miệng co giật, kính ý vừa mới dâng lên liền lung lay sắp đổ…

Bạch Ngọc Đường nhìn giỏ đồ ăn, hiểu ý cười: "Trở về rồi ăn đi, Mạnh Kha đã bị bắt."

Triển Chiêu mặt mày vui mừng: "Cuối cùng cũng bắt được tiểu tử này, trở về hảo hảo thẩm vấn hắn."

Hai vị đại hiệp tâm tình rất tốt vui vẻ dắt tay nhau rời đi, chỉ là dường như đã quên mất cái gì đó….?

Một trận gió lạnh thổi qua, Triệu Tiểu Trăn chịu khổ bị vứt bỏ, mặt bánh bao tức giận bất bình — cảm giác tồn tại của ta đâu?!

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi phía trước nói chuyện với nhau: "Vốn định mang cơm tới cho ngươi, kết quả nửa đường gặp mai phục, đúng rồi, cơm đâu?"

Triển Chiêu cuối cùng cũng nhớ tới mục đích chuyến đi này, vừa quay đầu lại liền thấy sắc mặt Triệu Trăn so với bóng đêm còn đen hơn, Triển Chiêu trì độn nói: "Thiếu chút nữa quên mất ngươi, lại đây nào, xách cả giỏ đồ ăn theo nữa." Đứa nhỏ này không phải đã bị Bao đại nhân truyền bệnh rồi chứ, mặt đen là bệnh cần sớm điều trị, chậm không chữa sau này sẽ hối hận, lát nữa về nhờ Công Tôn kiểm tra thử xem…

Triệu Tiểu Trăn nước mắt rơi như mưa: cảm giác tồn tại của ta còn kém một bữa cơm, ta muốn cùng cơm chiều đồng quy vu tận!

Triệu Tiệu Trăn cam chịu, được Thừa Ảnh từ trên trời giáng xuống cứu vớt. Thừa Tiểu Ảnh biểu tình chất phác, không nhìn cơm chiều lẻ loi nằm trên mặt đất, nắm tay Triệu Tiểu Trăn dắt về nhà, Triệu Tiểu Trăn cao hứng phấn chấn đá tung cái giỏ đồ ăn ngã chỏng chơ — làm hoàng đế chính là được tùy hứng như vậy! Cơm chiều đáng ghét dám cùng trẫm tranh thủ tình cảm!

Khi đi ngang qua chợ đêm, Triệu Trăn tự xuất tiền túi mua một cái mặt nạ đầu heo, tặng cho Thừa Ảnh làm phần thưởng khen ngợi.

Thừa Ảnh cười khổ tạ chủ long ân, Triệu Trăn cười xấu xa nhào tới đeo mặt nạ cho hắn. Thừa Ảnh đỡ Triệu Trăn đứng không vững, phối hợp giãy dụa vài cái rồi bất động. Triệu Trăn tay chân vụng về trời sinh chưa từng hầu hạ người khác, giật đứt vài cọng tóc của Thừa Ảnh mới có thể đeo mặt cho hắn được

Đùa dai thành công, Triệu Trăn cười ôm bụng ngửa tới ngửa lui, còn dẫm lên vạt áo thiếu chút nữa đập đầu xuống đất ngã chỏng vó.

Mặt nạ che hết biểu tình của Thừa Ảnh, chỉ có thể dùng ánh mắt ôn hòa nhìn bé, mang theo tiếu ý nhợt nhạt.

Triển Chiêu vẫn còn cảm giác tội lỗi mị mị, nhỏ giọng nói với Bạch Ngọc Đường: "Có phải đã khi dễ quá trớn rồi không?" mỗi lần Triệu Tiểu Trăn bị khi dễ, Triệu Tiểu Trăn lại quay sang khi dễ Thừa Ảnh, cố tình Thừa Ảnh sủng bé, bị khi dễ cũng không biết phản kháng, càng thêm cổ vũ dáng vẻ kiêu ngạo bệ vệ của Triệu Tiểu Trăn.

Bạch Ngọc Đường trầm mặc nửa buổi, không chút do dự bao che cho Triển Chiêu: "Ngoan, không phải lỗi của ngươi."

……..

Trở lại Khai Phong phủ.

Mạnh Kha bị bắt cứng cổ cái gì cũng không chịu nói, ngày xưa ghen tị Triển Chiêu bao nhiêu bây giờ lại thấy ghen ghét Bạch Ngọc Đường gấp bội.

Triệu Trăn chậc lưỡi: khó trách Bạch Ngọc Đường tâm tình lại tốt như vậy, hóa ra đánh người thật sự có thể giải tỏa sức ép! Tiểu tử Mạnh Kha này khẳng định đã nói hươu nói vượn chửi bới Triển Chiêu, bằng không Bạch Ngọc Đường siêu lười, bình thường mỗi khi đánh nhau chỉ dùng một chiêu khống chế địch, nào có kiên nhẫn tới độ đánh đấm túi bụi khiến người ta biến thành đầu heo thế kia? Ai nha nha, đầu sưng phù thành như vậy, đến tột cùng là bị ăn bao nhiêu cái tát? Thật sự thảm thảm đát

~Triệu Trăn dùng ánh mắt hỏi han Thừa Ảnh, Thừa Ảnh nhún nhún vai tỏ vẻ chính mình cũng không thấy rõ.

Triệu Trăn chạy theo hỏi thăm, Thừa Ảnh vắt óc nhớ lại: lúc ấy tình huống hỗn loạn, Mạnh Kha chết cũng không hối cải, chửi bới Triển Chiêu đủ điều, Bạch Ngọc Đường vừa ra tay chính là gió tuyết đầy trời mê hoặc mắt người. Thừa Ảnh bị gió tuyết thổi tới, hoa tuyết dính đầy mặt không mở mắt ra được, miễn cưỡng nhìn thấy thân ảnh Mạnh Kha bay loạn đầy trời, còn nghe thấy tiếng chát chát chát chát có tiết tấu vang lên liên tục… đợi tới khi tuyết ngừng thổi, Mạnh Kha cũng rơi bịch xuống đất, đỡ dậy thì mặt đã biến thành như vậy…

(*/w*) Triệu Trăn yên lặng bụm mặt.

Quá trình thẩm vấn không quá thuận lợi, Mạnh Kha bởi vì mặt mũi sưng phù, nói chuyện cũng nghe không rõ, đành phải giao cho Công Tôn trị liệu trước.

Trước khi bị kéo đi, Mạnh Kha hàm hàm hồ hồ truy vấn nói: "Gia Luật Lan đâu rồi?"

Triệu Trăn thập phần hết nói nổi, tù nhân lưu lạc còn nhớ thương nhiệm vụ nghề nghiệp, thực là cảm động Đại Tống hảo sát thủ ?

Triệu Trăn bất đắc dĩ: "Ta chỉ đáp ứng an bài cho Gia Luật Lan rời đi, ta giấu hắn vào trong quan tài của Lý Nguyên Hạo, chiều nay sứ thần Tây Hạ đã rời đi, Gia Luật Lan hẳn là nửa đường đào tẩu, cụ thể đi đâu ta cũng không biết."

Mạnh Kha không tin, giãy dụa còn muốn nói gì đó lại bị nha dịch kéo đi rồi.

Mạnh Kha sa lưới, kế tiếp đến phiên Vương Hữu Tài và tên chủ mưu sau màn.

Hết chương 73

74. Quyển 5 - Chương 74

Mạnh Kha đã sa lưới, kế tiếp đến phiên Vương Hữu Tài và kẻ chủ mưu sau màn.

Bạch Ngọc Đường tuy rằng phán đoán kẻ chủ mưu đang ở phụ cận nhưng nội nhân khẩu cố định trong thành Biện Kinh đã hơn mười vạn người, nhân khẩu tạm trú không thể nào thống kê nổi, muốn tìm kẻ chủ mưu sau màn thực không thua gì mò kim đáy bể, ngược lại số sổ sách Triển Chiêu lục soát ra được rất có giá trị nghiên cứu.

Ám hiệu trong cuốn sổ đều được tạo thành từ những con số, Công Tôn do dự nói: "Này có thể là số trang, số hàng, số cột của một bộ sách nào đó chăng?"

Mọi người đều không hiểu ra sao: "Làm sao nhìn ra được?"

"Mỗi trang trong một quyển sách đều có số cột và số lượng chữ cố định, còn số trang là ngẫu nhiên." Công Tôn tùy tay rút một quyển sách trên giá sách xuống: "Lấy ví dụ quyển này đi, trang 17, cột 3, chữ thứ 5 là Vậy trang 6, cột 1, chữ 9 là tôn đại loại thế, chúng ta cần tìm quyển sách có thể giải được nội dung ám hiệu. Số ám hiệu lớn nhất là 40, chúng ta lại không biết trang cuối là bao nhiêu, chỉ có thể phỏng đoán quyển sách kia ít nhất tầm 40 trang trở lên, có thể là 400, 4000 trang…." Cái này cũng không khác gì mò kim đáy bể.

Mọi người có chút nản lòng, Triệu Trăn cau mày minh tư khổ tưởng: "Hình như ta có nhìn thấy một quyển sách như thế."

"Ở đâu?" mọi người đồng loạt nhìn bé.

Triệu Trăn gãi gãi đầu: "Tương Dương vương không phải đã để lại tài sản cho ta sao, trừ mấy vật đáng giá, còn lại là một số sách cổ. Ta tùy tay lật lật vài tờ, sau đó lại ngại tro bụi quá nhiều nên cũng không đọc hết." Triệu Trăn nói với Thừa Ảnh: "Lúc ấy hai chúng ta cùng xem, ngươi còn nhớ không?"

Thừa Ảnh nghĩ nghĩ: "Hoàng thượng nói mấy quyển sách kia quá bẩn, trên người ngứa ngáy, hơn nửa đêm còn muốn tắm rửa suýt nữa còn bị cảm lạnh."

Triệu Trăn khóe miệng co giật: "Chính là lần đó, trọng điểm là quyển sách, ngươi không cần nhắc tới chuyện ta bị ngứa!"

Thừa Ảnh lắc đầu: "Ta cũng không thấy, hẳn là vẫn còn ở trong khố phòng, giờ ta hồi cung lấy tới đây."

Triệu Trăn thấy sắc trời đã muộn, liền nói với mọi người: "Mọi người bận việc cả ngày rồi, sớm đi nghỉ ngơi đi, buổi tối ta hồi cung tìm kiếm, sáng mai mang qua cùng nhau xem." Mọi người vốn không cảm thấy mệt, nhưng nghe Triệu Trăn nói như vậy, liền bắt đầu cảm thấy buồn ngủ, đặc biệt là Bao đại nhân tuổi cao sức yếu trụ không nổi.

Triển Chiêu muốn đưa Triệu Trăn hồi cung, Bạch Ngọc Đường nhanh chóng ngăn hắn lại: "Quần áo ngươi đều rách cả rồi, đừng ra ngoài dọa người, ta đưa tụi nhỏ trở về là được."

Triển Chiêu cũng không tranh với Bạch Ngọc Đường, tiễn tới cửa Khai Phong phủ, còn đứng đó nhìn theo một đoạn.

Triển Chiêu ngẩng đầu ngắm trăng, đột nhiên lắc đầu nói: “Lại một đêm không ngủ…”

……

Trên đường trở về, Triệu Trăn rõ ràng tinh thần không yên, trước khi tách ra còn dặn dò Bạch Ngọc Đường: “Vạn lần cẩn thận.”

Bạch Ngọc Đường xoa xoa cái đầu ngốc mao của Triệu Trăn, phá lệ cho bé một khuôn mặt tươi cười: “Yên tâm đi.”

Triệu Trăn cọ cọ lòng bàn tay lành lạnh của hắn, lại đưa ấm lô trong tay cho Bạch Ngọc Đường: “Ôm ấm áp.”

Bạch Ngọc Đường định nói cho Triệu Trăn, mình trời sinh thể hàn lại luyện nội lực hàn băng, trời có lạnh mấy cũng không quan hệ, nếu không phải sợ kinh thế hãi tục dọa người qua đường, hắn thậm chí chỉ cần mặc một lớp áo đơn bạc giữa mùa đông cũng không thành vấn đề, áo bông dày hay ấm lô đều là đồ thừa. Hai ba câu giải thích cũng không rõ, Bạch Ngọc Đường lại lười nói chuyện, dứt khoát không giải thích, tiếp nhận ấm lô, vẫy tay tạm biệt Triệu Trăn, chậm rì rì ly khai….

Triệu Trăn ngẩng đầu nhìn ánh trăng: đêm nay trăng thực khuyết, là trăng khuyết hay người khuyết?

Triệu Trăn thân ảnh tròn tròn nho nhỏ tựa vào đại môn màu đỏ cao cao, từ xa nhìn lại đáng thương hề hề, Thừa Ảnh tới gần ôm lấy bé.

“Hoàng thượng bôn ba một ngày, không bằng tắm rửa thay quần áo nghỉ ngơi sớm, ta tới khố phòng tìm quyển sách kia cho.”

Triệu Trăn dựa vào người Thừa Ảnh ngáp dài một cái: “Không cần tìm, ta nhớ ra rồi, quyển sách kia được ta bỏ trong ám cách khố phòng, đã khóa lại rồi. Chìa khóa ám cách Phúc Tuyền đang giữ, ông ấy cũng lớn tuổi rồi, đêm hôm khuya khoắt không nên ép buộc ông ấy, sáng mai tới lấy cũng không muộn, ngươi cũng không cần gác đêm, đi ngủ đi.”

Triệu Trăn đối xử với mọi người ôn hòa, đặc biệt khoan dung đối với người bên mình, không bao giờ tỏ ra mình là hoàng đế cao cao tại thượng. Hơn nữa ra tay hào phóng, không tính toán chi ly, tốt xấu đều có thể bỏ qua, thật sự rất dễ hầu hạ. Triệu Trăn chỉ có một yêu cầu duy nhất đối với người bên mình — chính là trung thành, bởi vậy nội thị hay cung nữ bên cạnh Triệu Trăn đều đặc biệt nghe lời. Nghe Triệu Trăn nói vậy, cung nữ nhanh chóng tiếp nhận công việc của Thừa Ảnh, giúp Triệu Trăn thay quần áo, nội thị cũng lấy đệm chăn tới chuẩn bị gác đêm…

Thừa Ảnh hết việc để làm, đành trở về phòng nghỉ ngơi.

Thừa Ảnh vừa thay quần áo, liền nghe thấy có người gõ cửa, hóa ra là cung nữ phụng mệnh Triệu Trăn đưa bữa khuya tới. Thừa Ảnh mở cửa để bọn họ vào, đầu đầy hắc tuyến nhìn hơn mười cung nữ nối đuôi nhau ra vào, nhanh tay bày ra một bàn tiệc rượu lớn…

Thừa Ảnh đỡ trán: Hoàng thượng tặng ta một cái mặt nạ đầu heo, liền coi ta giống heo mà nuôi sao? Có bữa khuya nhà ai thịnh soạn thế này không?!

Các cung nữ cười trộm rời đi, Triệu Trăn thường xuyên trêu chọc Thừa Ảnh, mọi người đều cho rằng đây là phương thức trêu chọc mới của Triệu Trăn.

Nhớ tới mặt nạ đầu heo, Thừa Ảnh theo bản năng nhìn đống quần áo vừa thay ra, mặt nạ không thấy?

Hình như đã để quên ở Khai Phong phủ…

Thôi, không sao, mỗi ngày Hoàng thượng đều chạy tới Khai Phong phủ, ngày mai nhớ cầm về là được rồi…

Ngày mai a…

Trong mắt Thừa Ảnh chợt lóe tia do dự.

……

Đêm dài tĩnh mịch, Hoàng cung chỉ có thủ vệ trực đêm còn đang đi lại.

Ánh trăng không xua tan được bóng đêm, một bóng người tốc độ cực nhanh bám theo mái hiên bay vút qua, ai cũng không phát hiện thân ảnh này.

Người tới thân thủ nhanh nhẹn, chậm rãi hạ xuống trước một gian phòng, lấy ra một cây mê hương châm lửa, xuyên qua giấy dán cửa ném vào trong phòng.

Làm xong chuyện này, hắc ảnh lại một lần nữa trèo lên mái hiên, ẩn tàng thân hình trong một góc tối, không biết đợi qua bao lâu, hắc ảnh lần nữa hạ xuống, dùng một sợi dây móc tùy thân kéo then cửa ra, rất nhanh lẻn vào phòng….

Trong phòng so với bên ngoài càng tối hơn, nhưng hắc ảnh lại thập phần quen thuộc với hoàn cảnh bên trong, không hề chướng ngại nhẹ nhàng lẻn tới bên giường.

Trên giường có một lão thái giám trắng trẻo mập mạp đang ngủ, hắc ảnh lặng lẽ mò vào gối đầu hắn, lấy ra một chuỗi chìa khóa đủ loại lớn nhỏ. Lấy được chùm chìa khóa, nương theo ánh trăng mờ nhạt tìm kiếm cái mình cần, dỡ xuống vài cái chìa hữu dụng, dùng khăn bố tinh tế gói lại, rồi lại quỷ dị rời phòng như chưa từng tới.

Hắc ảnh tựa hồ như đang chạy đua với thời gian, một khắc cũng không muốn trì hõa, một khắc cũng không dừng mà chạy thẳng tới một chỗ có thắp đèn.

Hắc ảnh trò cũ soạn lại, châm mê hương ném vào trong phòng, không qua bao lâu nghe thấy tiếng trầm đục vật nặng ngã rạp xuống đất.

Hắc ảnh từ cửa sổ tiến vào, nơi này là một gian khố phòng?! Hai nội thị trực đêm một người ngất lịm dưới đất một người đổ gục xuống bàn. Hắc ảnh vô thanh đi qua, nâng nội thị ngất lịm dưới đất dậy, cũng để hắn nằm sấp trên bàn, tư thế giả như hai người đang ngủ gục

Hắc ảnh từ trong lòng lấy ra một ngọn nến châm lên, ngựa quen đường cũ dùng chìa khóa mở cửa, chậm rãi đi vào sâu vào trong khố phòng tối đen…

Hắc ảnh nương theo ánh nến mỏng manh né chướng ngại vật, đi tới sát tường trắng, không biết ở dưới chân tường hí hoáy cái gì mà một cái hốc hình vuông ở trên mặt đất bỗng mở ra. Trong hốc có để một cái hộp gỗ mới tinh… chỉ là một cái hộp gỗ bình thường, lại khiến hô hấp của hắc ảnh chớp mắt đại loạn!

— nếu hắn không nhận lầm thì đây chính là chiếc hộp gỗ được phỏng chế lại theo chiếc hộp đã bị thiêu cháy cùng Tương Dương vương!

Hắc ảnh khống chế hai tay không ngừng run rẩy, thái dương dần toát mồ hôi, ánh mắt kinh nghi bất định. Hộp gỗ vừa nặng vừa nhẹ, hắc ảnh theo bản năng nhìn quanh bốn phía, khố phòng yên tĩnh không người tối om, chỉ có một mình hắn hỗn độn hô hấp…

Hắc ảnh dùng đôi tay run rẩy, mở khóa chiếc hộp kia.

Chỉ nhìn một cái, trong nháy mắt, hắc ảnh đột ngột đánh rơi hộp gỗ, lực đạo mạnh tới nỗi cơ hồ khiến chiếc hộp đập nát!

Bởi vì bên trong chiếc hộp kia, chỉ để một chiếc mặt nạ đầu heo đang mỉm cười…

Hắc ảnh ngã ngồi tại chỗ, mặt đất lạnh lẽo, lại không lạnh bằng trong lòng y.

Không biết qua bao lâu, hắc ảnh kéo miếng vải đen che mặt xuống, thay bằng chiếc mặt nạ đầu heo kia.

Dưới ánh nến mỏng manh, khuôn mặt kia… chính là Thừa Ảnh.

Thừa Ảnh một tay cầm mặt nạ, dựa theo đường cũ quay trở lại căn phòng sáng sủa, cước bộ dị thường trầm trọng, hai chân giống như đeo chì.

Thừa Ảnh đẩy cửa khố phòng ra, bên ngoài là phòng của nội thị trực đêm, ánh nến trong phòng đung đưa yên tĩnh vô thanh, hết thảy giống hệt như lúc hắn rời đi, chỉ là cửa lớn rộng mở, có một vị bạch y nhân mi mục lãnh đạm đứng đó…

Bạch y nhân ngửa đầu nhìn ánh trăng, cả người nhuốm màu nguyệt quang ngân bạch. Thừa Ảnh thấy hắn vững vàng bình tĩnh, nguyệt quang sáng sủa nói không rõ là chói mắt hay tâm đau, y chỉ có thể nhìn nguyệt quang phản xạ dưới mặt đất mà sững sờ — hóa ra, người kia biết.

Bạch y nhân tự nhiên là Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường đặc hữu lạnh lùng cùng bình tĩnh, hắn không muốn nói gì bất luận là lời an ủi.

Cuối cùng, Bạch Ngọc Đường chỉ thuật lại nguyên văn lời Triệu Trăn: "Triệu Trăn nói, rượu tiễn biệt, ngươi đã ăn, lễ vật chia tay, ngươi có thể mang đi, đêm dài đường xa hắn không tự mình đưa tiễn ngươi được, hảo tụ hảo tán, về sau không cần gặp mặt. Hắn còn nói ngươi rất ngốc, không thích hợp làm nội gian, thành thành thật thật làm hộ vệ hoặc sát thủ đều được, ngươi thờ chủ khác, hắn không trách ngươi, ngươi cũng đừng nên trách hắn…"

Bạch Ngọc Đường còn nói nhiều lắm nhưng Thừa Ảnh lại không nghe thấy.

Thừa Ảnh biết, Triệu Trăn lúc giả bộ, đặc biệt thích lảm nhảm, lải nhải nói không dứt. May mắn Bạch Ngọc Đường trí nhớ tốt, thuật lại cũng không biến dạng, chỉ là ngữ khí Bạch Ngọc Đường đạm nhạt, Thừa Ảnh đoán không ra biểu tình khi Triệu Trăn nói mấy lời này…

Bạch Ngọc Đường nói: "Đi thôi, ta đưa ngươi ra ngoài."

Thừa Ảnh sửng sốt: "Không giết ta?" giọng nói trầm thấp khàn khàn.

Bạch Ngọc Đường đã đi được một khoảng: "Triệu Trăn chỉ bảo ta đưa ngươi ra ngoài."

Thừa Ảnh hai mắt sáng rỡ, tựa như sống lại, ngữ khí hấp tấp nói: "Hoàng thượng đâu?"

Bạch Ngọc Đường thở dài: "Đang trong tẩm cung, ngủ cùng Miêu Nhi."

Thừa Ảnh không chút suy nghĩ thốt ra: "Đêm nay có người muốn giết Mạnh Kha! Các ngươi đều ở trong cung vậy Khai Phong phủ thì sao?!"

Cước bộ Bạch Ngọc Đường chững lại: "Đừng hỏi." hỏi cũng chẳng tạo ra lòng thương cảm…

Ý thức được chính mình nói gì đó, Thừa Ảnh nhịn không được cười khổ một tiếng: "Ta cuối cùng vẫn theo gót Sở Phi." Trước khi Tương Dương vương chết, ta vì bảo trụ bí mật của người kia mà cố ý đụng chạm tới chiếc hộp của Triệu Trăn, này không phải tại khi đó hết thảy đều đã định trước rồi sao?

Sở Phi chính là thân tín của Tương Dương vương, chính là nam nhân trung niên trước sau đều không lưu lại danh tự.

Sở Phi toàn tâm toàn ý phụng dưỡng Triệu Tước 32 năm, gã có được sự tín nhiệm của Triệu Tước, lại ngoan ngoãn bán đứt Triệu Tước đi. Tâm tình của Sở Phi khi đó, giờ phút này Thừa Ảnh cuối cùng cũng minh bạch. Trung Nghĩ lưỡng nan toàn, Triệu Trăn làm việc không thẹn với lương tâm, Thừa Ảnh lại cảm thấy xấu hổ vô cùng…

Cửa cung gần ngay trước mắt, Bạch Ngọc Đường đột nhiên hỏi Thừa Ảnh: "Cứ như vậy bỏ đi, ngươi cam tâm sao?"

Thừa Ảnh siết chặt nắm đấm, suy nghĩ đã sớm trở nên hỗn loạn, rất nhiều lời muốn nói lại bị chặn bên miệng nói không nên lời, nuối lại nuốt không trôi!

Bạch Ngọc Đường khó được khi xen vào việc của người khác: "Không cam lòng thì tìm Triệu Trăn hỏi cho rõ."

Vừa dứt lời, Thừa Ảnh đã biến mất vô tung vô ảnh, Bạch Ngọc Đường lắc đầu, nhận mệnh vòng trở về.

"Xem ra đêm nay không được ngủ, đáng tiếc trăng không viên (tròn), người cũng không viên (toàn vẹn, hoàn mỹ)…"

……

Đêm khuya, tẩm cung Triệu Trăn đèn đuốc sáng trưng.

Triệu Trăn và Triển Chiêu đang chém giết nhau trên bàn cờ, hai tên kỳ phùng địch thủ cờ ngu lại có thể chém giết nhau tới vui sướng tràn trề.

Ngươi trộm một quân cờ, ta đi lại một nước, có qua có lại ai cũng đừng cười ai.

Phúc Tuyền đứng bên cạnh hầu hạ trà nước, trong điện chỉ có ba người bọn họ, một cung nữ nội thị cũng không có.

Lúc Thừa Ảnh vào phòng, Triệu Trăn vừa lúc thua một bàn, nhào lên người Triển Chiêu chơi xấu muốn đi lại.

Nhìn thấy Thừa Ảnh tiến vào, Phúc Tuyền thức thời thu thập bàn cờ đi ra ngoài, tươi cười trên mặt Triệu Trăn nhất thời nhạt dần, Thừa Ảnh cả người cương trực thẳng lưng không nói một câu. Triển Chiêu gãi gãi mũi có chút xấu hổ, ở trong lòng thầm gọi Bạch Ngọc Đường mau trở về đánh vỡ cục diện bế tắc này đi.

Bạch Ngọc Đường chậm hơn Thừa Ảnh một bước, khoác theo ngân bạch nguyệt quang chậm rãi đi vào, nghênh diện thấy ánh mắt cầu cứu của Triển Chiêu…

Bạch Ngọc Đường tâm tình vốn nặng nề đột nhiên buông lỏng: Mèo ngốc.

Hết chương 74

75. Quyển 5 - Chương 75

Trong phòng không khí xấu hổ, im ắng, chỉ có tiếng gió đêm phất qua song cửa.

Thừa Ảnh cúi đầu không nói chuyện, Triệu Trăn cũng dỗi không lên tiếng, Bạch Ngọc Đường cố tình không mở miệng, Triển Chiêu đành ép mình đánh vỡ trầm mặc, vươn tay chọc chọc Triệu Trăn đang tức giận: "Trước khi ngươi nói với ta Thừa Ảnh có vấn đề, ta không hề phát hiện được cái gì, làm sao ngươi phát hiện được?"

Triệu Trăn hừ hừ hai tiếng: "Ta vẫn luôn tín nhiệm Thừa Ảnh, cho nên sau khi bị trúng Vấn tâm ở Trấn Quốc tự, việc gì ta cũng nói lại cho Thừa Ảnh đầu tiên, thẳng tới khi có người lợi dụng Do Phảng phá thế cục, ta mới bắt đầu hoài nghi bên mình có nội gian, nhưng ta không hề nghĩ người đó là Thừa Ảnh…"

Triệu Trăn có chút chán nản, cảm giác bị người lừa gạt rất không dễ chịu, huống chi còn là người thân tín bên mình hung hăng lừa gạt.

"Người biết kế hoạch dẫn xà xuất động không nhiều, ngoại trừ người Khai Phong phủ thì cũng chỉ có ám vệ của ta." Ánh mắt Triệu Trăn ngày càng ảm đạm: "Ta không muốn hoài nghi người bên mình, cũng không đến mức phải làm như vậy, để xác định ai là nội gian, ta đã cho nhóm ám vệ mỗi người một thân phận mới, xếp họ vào các nơi khác nhau, rồi giao cho các nhiệm vụ trọng yếu khác nhau, cũng dặn bọn họ giữ bí mật, không được nói với bất kỳ ai."

Triệu Trăn nói tiếp: "Sau khi xác nhận nhiều lần, trong đội ngũ ám vệ không có nội gian, điều này khiến ta vừa cao hứng vừa thất vọng. Cao hứng là vì ta không tin lầm người, thất vọng là vì, không phải bọn họ thì còn có thể là ai…chỉ còn đội trưởng đội ám vệ." Triệu Trăn nhìn Thừa Ảnh, ánh mắt bé khiến Thừa Ảnh đứng ngồi không yên.

Thừa Ảnh gian nan mở miệng: "Chỉ là suy đoán, ngươi không có chứng cớ."

"Đúng thế, ta không có chứng cớ." Triệu Trăn khẽ thở dài: "Ngươi chỉ tiết lộ tình báo vào những thời khắc mấu chốt, khiến kẻ mà ta muốn đối phó luôn có sự phòng bị, ngươi chưa bao giờ chủ động ra tay hại ta, ta tự nhiên không nắm được chứng cớ. Thế nhưng, ta cố ý đặt mình vào trong hiểm cảnh…"

"Chúng ta chân trước vừa tới Thường Châu phủ, sau lưng Quách Hòe đã đuổi theo tới nơi. Quách Hòe lấy tin tức từ chỗ nào, mà có thể linh thông hơn cả Bao đại nhân luôn gửi thư qua lại với ta, này chẳng lẽ không

đáng cười sao…" Triệu Trăn muốn cười lại cười không nổi: "Ngươi nói cho ta biết, là ai mật báo cho Quách Hòe?"

Mặt nạ đầu heo che hết biểu tình của Thừa Ảnh, hắn siết chặt hai tay, cố gắng kiềm chế kinh hãi đang bạo phát trong lòng.

Triệu Trăn từng câu từng chữ phân tích: "Ám vệ chỉ bị động đi theo ta, căn bản không thể đoán được hành tung của ta, người có thể đoán được hành tung của ta nhất định hiểu rõ ta như lòng bàn tay, chỉ có ba người làm được điều này, sư phụ, Bạch đại ca, còn có ngươi…"

Triển Chiêu xoa xoa đầu Triệu Trăn an ủi, để cho ra được kết luận này, trong lòng Triệu Trăn hẳn đã phi thường khó chịu.

Bạch Ngọc Đường bỗng lên tiếng: "So với Thừa Ảnh trung thành và tận tâm cùng với Miêu Nhi tâm tư đơn thuần, không phải ta là người đáng nghi nhất sao?"

Kỳ thật, Triệu Trăn chưa từng hoài nghi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, sau khi đi tới thế giới như hư hư thật thật này, điều duy nhất Triệu Trăn tin tưởng chính là Khai Phong phủ. Bởi vì nơi này là thế giới của thất hiệp ngũ nghĩa, Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường đều là anh hùng, Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh đều là người tốt, sao bọn họ có thể là nội gian được? Cho dù tính cách vốn có đã hoàn toàn thay đổi, Triệu Trăn vẫn mù quáng tin tưởng…

Loại mù quáng tín nhiệm này không thể nói ra miệng, nhưng Triệu Trăn còn một lý do khác: "Trong vụ án Họa Phật tác loạn, trong khoảng thời gian hai người trở về Hãm Không đảo, bên cạnh ta chỉ còn một mình Thừa Ảnh. Cho dù ta rất cẩn thận nhưng hành tung vẫn bị tiết lộ như cũ, vẫn luôn gặp phải ám sát."

Thừa Ảnh lẩm bẩm nói: "Thì sao, cũng có khả năng là do người khác tiết lộ."

"Ta cũng hi vọng là do người khác làm, ngươi tốt với ta như vậy, sao có thể là nội gian được, nhất định không phải ngươi." Triệu Trăn nghiêm túc nhìn hắn: "Cho dù chỉ có một khả năng, ta cũng hi vọng người sai là ta, vì để chứng minh ngươi trong sạch, vì phủ định sự hoài nghi của ta, ta bắt đầu cách xa ngươi."

Thừa Ảnh nhắm mắt lại, mặt nạ đầu heo vẫn che giấu biểu tình trên mặt hắn, lại không che được sự áy náy nồng đậm trong mắt hắn.

Thừa Ảnh không nói gì, hắn đã minh bạch…

Triệu Trăn chậm rãi nói: "Khi ngươi biết rõ mọi chuyện ta làm, để lộ một hai chuyện cũng không ai để ý, nhưng khi ngươi chỉ biết một vài chuyện, tỷ lệ tiết lộ bí mật liền tăng cao. Chuyện thanh trừ 'miếu Họa Phật', ta vòng qua ngươi trực tiếp giao cho quân đội bí mật được sang lọc kỹ càng, kết quả thuận lợi hoàn thành; chuyện diệt trừ 'ngõ nhỏ cũ nát', ta vòng qua ngươi giao cho cấm quân và người Khai Phong phủ làm, kết quả cũng thuận lợi hoàn thành; Chuyện ta lén đi gặp Tương Dương vương, ngay cả Bạch đại ca và nhóm ám vệ ta cũng đều không nói, biết ta quay lại Thập Lý đình… chỉ có một mình ngươi."

"Loại trừ tất cả phương án không có khả năng, còn lại cho dù khó tin đến mấy, nhưng đó chính là chân tướng."

Triệu Trăn nhớ tới Sherlock Holmes, lại nhớ tới Conan vạn năm học sinh tiểu học, bé miễn cưỡng lộ ra một nụ cười 'vui vẻ'.

Triệu Trăn nói: "Thừa Ảnh, ngươi còn nhớ không, khi Tương Dương vương gặp chuyện, ta từng hỏi ngươi, 'tin tức Triệu Tước vào kinh bị lộ ra từ đâu, từ phía chúng ta hay từ phía hắn.' Ngươi đã đáp lại 'Tương Dương vương bị nội thị bên mình đâm bị thương, là phản đồ bên phía bọn họ."

Thừa Ảnh không hiểu: "Câu này có vấn đề gì."

"Vấn đề lớn." Triệu Trăn nhìn cái mặt nạ đầu heo đang cười: "Khi nhìn thấy trung niên nam nhân, ta liền biết không phải hắn! Gã đối với Triệu Tước lòng mang áy náy, hắn ôm quyết tâm phải chết, hắn sắp đặt để ta mở chiếc hộp ra, hắn muốn Triệu Tước biết rõ chân tướng, hắn muốn chết trong tay Triệu Tước! Hắc có tâm tư như vậy, sao có thể sai nội thị ám sát Triệu Tước? Sao có thể tiết lộ việc ta đi gặp Triệu Tước? Vạn nhất Triệu Tước chết trước, hoặc cuộc gặp giữa chúng ta bị phá hỏng, chẳng phải hắn công dã tràng dùng giỏ trúc múc nước sao?"

"Nguyên nhân hợp lý chỉ có một, người tiết lộ bí mật ở phe ta."

Triệu Trăn cười đến châm chọc: "Giả chung quy vẫn là giả, một khi đã bắt đầu hoài nghi ngươi, sơ hở của ngươi lộ ra ngày càng nhiều."

Nói tới đây, Triệu Trăn đột nhiên bật cười: "Ngươi thật sự nghĩ rằng ta không bắt được Mạnh Kha sao?"

Thừa Ảnh cả người chấn động, dùng ánh mắt không thể tin nhìn chằm chằm Triệu Trăn.

Triệu Trăn tiếp tục: "Ngươi chắc cũng phát hiện, vì bảo hộ Mạnh Kha trăm ngàn sơ hở mà số lần ngươi thất thủ ngày càng nhiều. Ta cố ý không bắt Mạnh Kha vì hắn quá ngu ngốc, có một đồng đội heo như vậy bên cạnh quả thực đúng là dùng toàn bộ sinh mệnh để kéo ngươi cùng chết! Ta muốn ngươi tiếp cận nhiệm vụ của Mạnh Kha, ngươi lại không thể không lần lượt trợ giúp cho hắn. Ta cố ý để ngươi giám thị Gia Luật Lan, Mạnh Kha quả nhiên không sợ hãi, hắn tự cho rằng vẫn còn có ngươi giúp nên ngu xuẩn tới mức trực tiếp đối đầu với Bạch đại ca. Nhưng hắn khờ còn ngươi không ngốc, ngươi biết rõ quanh đó còn rất nhiều ám vệ khác, ngươi biết rõ Mạnh Kha bất kể thế nào cũng không thoát được. Thế là ngươi vắt hết óc suy nghĩ, giả vờ không nhận ra Mạnh Kha, ngươi cố ý nói cho chúng ta biết tin tức nửa thật nửa giả, này hết thảy để bảo trụ tính mạng của Mạnh Kha!"

Triệu Trăn chân trần nhảy xuống giường, giẫm lên sàn nhà lạnh băng, cũng không áp chế được lửa giận trong lòng.

"Ngươi xưa nay làm việc cẩn thận, sao có thể chỉ nghe một nửa tin tức đã khẩn cấp trở về báo cáo! Ngươi tự tiện rời khỏi cương vị công tác là muốn truyền tin lại cho Mạnh Kha, ngươi phải thông báo cho Mạnh Kha rằng — hắn đang bị ám vệ theo dõi!" Triệu Trăn tức giận không kiềm được: "Thừa Ảnh, ngươi nói cho ta biết, nếu không phải do ngươi giúp hắn, ám vệ sao có thể để mất dấu Mạnh Kha! Mạnh Kha là một tên đại sơ ý, ngay cả một tiểu khất cái nằm trên nóc kho hàng nghe lén cũng không phát hiện được, sao có thể tránh thoát ám vệ tinh thông kỹ năng theo dõi! Quả thực là chuyện nực cười nhất thiên hạ!"

"Càng đáng cười hơn nữa là, chúng ta vừa định ra kế hoạch tróc nã Mạnh Kha, hắn lập tức biến mất không thấy tăm hơi!"

Triệu Trăn tức giận tới mặt đỏ tai hồng, Triển Chiêu ôm bé trở về, đem Triệu Trăn cả người phát run nhét vào trong chăn.

Triệu Trăn tựa hồ mệt mỏi quá độ, ngọn lửa phẫn nộ dập tắt chỉ còn một nửa, phần còn lại cũng chỉ miễn cưỡng leo lét.

"Thừa Ảnh, ngươi ngàn tính vạn tính cũng không tính được, Mạnh Kha còn kéo cả Vương Hữu Tài xuống nước. Ta sắp xếp Bạch đại ca và ngươi cùng canh giữ ở dịch quán, ngươi không có bất cứ thời gian nào để đi mật báo, chính vì thế mà sư phụ ở trong nhà Vương Hữu Tài tìm được không ít thứ đáng giá. Vương Hữu Tài nhất định là nhân vật mấu chốt, kỹ năng ẩn giấu của hắn so với ngươi còn cao siêu hơn nhưng cuối cùng vô tội bị Mạnh Kha kéo xuống nước. Ngươi xem, ta chỉ thả một tên Mạnh Kha mà bắt được 2 con cá lớn, ngươi nói xem ta có phải ngư ông đắc lợi không…"

Triệu Trăn tự giễu cười: "Nể ngươi từng là bạn bè của ta, ta cho ngươi một lời khuyên cuối cùng, đừng tiếp tục bán mạng vì kẻ chủ mưu sau màn nữa. Ngươi từng ở bên cạnh ta cũng đã nhìn thấy không ít kết cục của 'đồng nghiệp' ngươi, kẻ chủ mưu san màn không phải bị điên thì chính là bị thần kinh, sớm muộn gì rồi cũng sẽ đem các ngươi và cả chính hắn đùa giỡn tới chết!"

Thừa Ảnh do dự nói: "Ta, không có chỗ để đi…"

"Ngươi còn trẻ, võ công lại tốt như vậy, trời đất bao la đi đâu chẳng được."

Thừa Ảnh vén vạt áo, quỳ một gối xuống trước mặt Triệu Trăn: "Ta muốn lưu lại."

Triệu Trăn sửng sốt.

Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường cũng không nghĩ tới, Thừa Ảnh đã mất đi sự tín nhiệm của Triệu Trăn, cư nhiên còn muốn lưu lại?

Triệu Trăn nhíu mày: "Ngươi bị ngốc sao, một mình tự do tự tại thoải mái bao nhiêu. Không cần mai danh ẩn tích thập tử nhất sinh, không cần nịnh nọt khúm núm, không cần chịu đựng mỗi lần ta cố tình gây sự. Đến lúc đó, biển sâu mặc cá vọt, trời cao mặc chim bay, một khi đã hưởng thụ sự tự do, ngươi sẽ không còn quyến luyến chút tình nghĩa hiện tại. Ngươi yên tâm, ta sẽ không phát lệnh truy nã…"

Thừa Ảnh vẫn khăng khăng cúi đầu: "Ta muốn lưu lại."

Triệu Trăn có chút khó khăn, trước đây bé luôn cho rằng mình hiểu rất rõ Thừa Ảnh, sự thật chứng minh, bé nhìn người cũng không quá chuẩn.

Triệu Trăn ngóng trông nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu nhận được tín hiệu cầu cứu của đồ đệ, áp lực thực lớn, xoay người nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường lười biếng tựa vào thành ghế, ưu nhã ngáp một cái, hiện tại hắn chỉ quan tâm một chuyện duy nhất — "Khi nào có thể ngủ?"

Lời này cũng quá ngông rồi đi! Triệu Trăn không muốn Thừa Ảnh quay về làm thân tín của kẻ chủ mưu sau màn, bé cũng không muốn trở thành kẻ thù với Thừa Ảnh. Chung quy Thừa Ảnh quá hiểu bé, một khi hoàn toàn phản chiến, hậu quả không thể lường được — mấu chốt là rất nhiều bí mật không thể bảo đảm! ( )

Nếu giết Thừa Ảnh, Triệu Trăn lại không nỡ hạ thủ. Thừa Ảnh vì muốn truyền tin tức cho kẻ chủ mưu mà gây không ít phiền cho Triệu Trăn, nhưng trong những thời khắc nguy hiểm, cũng đã vài lần cứu mạng Triệu Trăn, công lao không thể gạt bỏ, thật sự không dễ nói là ai thiếu ai nhiều hơn một chút…

Vô luận xuyên việt bao lâu, Triệu Trăn đều không quen việc tùy ý cướp đoạt sinh mệnh của người khác, nếu Thừa Ảnh chết, Triệu Trăn sẽ bị lương tâm khiển trách. Rõ ràng là Thừa Ảnh đã làm sai, nhưng không có lý nào hắn chết liền xong chuyện, còn nạn nhân cứ phải lo sợ bất an, nhớ mãi không quên …

Triệu Trăn nói: "Ta đã cho ngươi cơ hội, đêm nay ngươi không nên đi, lại càng không nên mở chiếc hộp kia ra."

Thừa Ảnh cúi đầu không nói, vẫn khăng khăng một mực cố chấp.

Triệu Trăn bất đắc dĩ: "Nếu ngươi muốn lưu lại, sẽ không bao giờ có thể đi được nữa."

Thừa Ảnh đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt lóe kinh hỉ, còn có một chút do dự.

"Ta cho ngươi một đêm cuối cùng để suy nghĩ cho kỹ." Triệu Trăn nghiêm túc: "Sau khi mặt trời lên, ngươi chỉ có thể thờ một chủ nhân, có hắn không có ta, có ta không có hắn. Nếu ngươi lựa chọn lưu lại, liền nói hết những chuyện mình biết ra, lập công chuộc tội cũng không tính là quá muộn. Nhưng ta phải nhắc nhở ngươi trước — cho dù ngươi muốn lập công chuộc tội, ta cũng không có khả năng tín nhiệm ngươi như trước, ngươi hãy chuẩn bị tâm lý cho tốt."

Thừa Ảnh tựa hồ lại trở thành cái hũ nút như lúc mới tới, quỳ trên mặt đất không nói một câu, phân không rõ là người hay tượng.

Triệu Trăn thở dài: "Cơ hội chỉ có một lần, ngươi tự giải quyết cho tốt."

Thừa Ảnh đứng lên, lặng yên không tiếng động đi tới cửa, trước khi đi tựa hồ còn muốn nói cái gì đó, cuối cùng vẫn lựa chọn im lặng đi ra ngoài. Có lẽ cảm thấy hiện tại có nói gì cũng đã muộn, mà có khi ngay chính bản thân hắn cũng không biết nên nói cái gì. Triệu Trăn nhìn theo bóng Thừa Ảnh, càng nhìn càng phiền lòng.

Triển Chiêu chọc chọc Triệu Trăn đang sững sờ: "Đừng nghĩ nữa, đi ngủ sớm một chút, có cần ta ngủ cùng ngươi không?"

Triệu Trăn nhào qua cọ a cọ: "Ta không sao, sư phụ đi ngủ đi, ngày mai còn lo chuyện Mạnh Kha."

Bạch Ngọc Đường đứng dậy vặn vẹo cái eo lười: "Ngươi yên tâm về Thừa Ảnh vậy sao?"

Triệu Trăn bĩu môi: "Chuyện này về sau hãy nói, trước nói xem vừa rồi Thừa Ảnh đã làm gì?"

Bạch Ngọc Đường một đường đi theo Thừa Ảnh, đều nhìn thấy rõ việc hắn dùng mê hương, lấy chìa khóa rồi tiến vào khố phòng như thế nào. Vốn đây là công việc của Triển Chiêu, nhưng Bạch Ngọc Đường xót con mèo nhà mình, chủ động đoạt lấy công việc vất vả.

Triệu Trăn ngoan ngoãn nằm im, để Triển Chiêu đắp chăn cho mình, hai tay kéo góc chăn lên che nửa mặt, chỉ lộ cái đầu ngốc mao rối loạn, cặp mắt đen láy, cùng cái mũi hấp hấp. Khi Triệu Trăn đang ngủ chính là một tiểu bao tử nhu thuận, còn sau khi Triệu Trăn tỉnh dậy… thôi không đề cập tới.

Triệu Trăn cầm góc chăn càu nhàu: "Thừa Ảnh vẫn luôn ở cạnh ta bận rộn chạy trước chạy sau, muốn nhanh chóng truyền tin tức, tất yếu phải có người giúp hắn. Ta vốn hoài nghi Phúc Tuyền, nên mới cố ý đưa chìa khóa cho Phúc Tuyền cầm, rồi sắp đặt để Thừa Ảnh đi lấy chìa khóa. Thế nhưng dựa theo những gì ngươi vừa nói, Thừa Ảnh dùng mê hương, chứng tỏ Phúc Tuyền không phải đồng bọn của hắn, vậy là ai đã giúp Thừa Ảnh truyền tin tức đây? Người này rất nguy hiểm…"

Triệu Trăn dùng chăn che miệng, thanh âm rầu rĩ nói chuyện, Triển Chiêu vươn tay bóp mũi bé một cái.

"Đừng nghĩ nữa, Thừa Ảnh nhất định sẽ lựa chọn ngươi, ngày mai chân tướng sẽ rõ ràng thôi."

Triệu Trăn kinh ngạc: "Khẳng định như vậy?"

Triển Chiêu vẻ mặt đương nhiên: "Ngươi khấu trừ toàn bộ tài sản của hắn, chỉ cho mang theo mỗi cái mặt nạ đầu heo, chỉ cần không ngốc sẽ lưu lại!"

Bạch Ngọc Đường rất không có nguyên tắc mà biểu dương con mèo nhà mình: "Thông minh, rất có sức thuyết phục!"

Triệu Trăn cắn góc chăn nghiến răng — tiết lộ bí mật thương mại còn muốn đòi tiền lương! Mỹ chết ngươi nha!

Hết chương 75

76. Quyển 5 - Chương 76

Sáng sớm hôm sau, Triệu Trăn mang đôi mắt gấu mèo tỉnh dậy, cảm giác cả người đều không tốt.

Triển Chiêu trước sau như một thần thái sáng láng, cầm Cự Khuyết từ bên ngoài trở về, khuôn mặt hồng nhuận lấm tấm mồ hôi, trên vai dính vài bông hoa tuyết, xem ra vừa mới luyện công buổi sáng xong. Bạch Ngọc Đường ngược lại ngủ càng an ổn, cả đêm duy trì một tư thế không đổi, biểu tình nhu hòa dịu ngoan, tóc không một ngọn rối loạn, quần áo chỉ ở phía bên Triển Chiêu là có chút nhăn nhúm — nguyên nhân chỉ có một là do con mèo ngủ không thành thật, không thích dùng gối đầu mà dùng bả vai người ta

~Triển Chiêu đẩy cửa tiến vào, liền thấy một lớn một nhỏ vẫn còn bám giường.

Triệu Tiểu Trăn quấn chăn quanh mình như con giun đất, mông chổng lên ngáy a ngáy

~Bạch Ngọc Đường một chút cũng không có dấu hiệu rời giường duy trì tư thế đi vào giấc ngủ hoàn mỹ không góc chết

~Triệu Trăn ngồi bên giường ngắm Bạch Ngọc Đường ngủ, đột nhiên hai bên khóe mép nhếch một một chút, lộ ra nụ cười mèo giảo hoạt xấu xa, dùng móng vuốt lạnh buốt luồn vào trong áo Bạch Ngọc Đường. Triển Chiêu mở to hai mắt đợi Bạch Ngọc Đường giật mình bừng tỉnh, đợi mãi đợi mãi, Bạch Ngọc Đường cư nhiên một chút phản ứng cũng không có?

Triển Chiêu hoang mang thu hồi móng vuốt, dư quang liếc nhìn con giun đất Triệu Tiểu Trăn đang chổng mông bên giường. Triển Chiêu một phen ôm lấy Triệu Trăn, dùng móng vuốt buốt lạnh cù cù vào nách bé! Tiểu giun đất chậm rì rì đột nhiên bật dậy như con thỏ hét ầm lên: "Lạnh lạnh lạnh lạnh lạnh…!!!!!" Triệu Trăn từ đầu tới chân hoàn toàn thanh tỉnh.

Triển Chiêu vừa lòng thu hồi móng vuốt: đúng thế! Đây mới là phản ứng người bình thường nên có, phương thức đùa dai của mình không có sai!

Triệu Trăn nằm không cũng trúng đạn, ánh mắt u oán: "Sư phụ, ngươi làm cái gì đó?"

Triển Chiêu chỉ chỉ ngoài cửa: "Sáng nay khi ta vừa mở cửa ra đã thấy Thừa Ảnh đứng ở đó, trên người có rất nhiều tuyết bám vào, sắp biến thành người tuyết tới nơi rồi."

Triệu Trăn vừa nghe, nhảy còn cao hơn vừa nãy: "Hắn bị khờ à?! Đêm qua lạnh như vậy sao không đông chết hắn luôn đi!"

Triển Chiêu vuốt vuốt Triệu Trăn tạc mao trấn an nói: "Ta đã gọi hắn vào phòng ngoài chờ rồi, hắn nội lực thâm hậu không bị lạnh chết đâu."

Triệu Trăn lập tức chống hai cái má bánh bao cao lãnh: "Hừ, tiện nghi hắn!"

Triển Chiêu quả thực âm tình bất định hết cách với tiểu đồ đệ, cầm quần áo ném lên đầu Triệu Trăn, Triệu Trăn bị đống quần áo bông dày chôn vùi, cuối cùng mới chậm rì mặc quần áo vào. Lúc này Bạch Ngọc Đường vẫn đang tập trung đánh cờ với Chu Công, Triển Chiêu đứng trước mặt hắn hít sâu một hơi — thi triển đủ các loại kỹ năng thay nhay ra trận, ta không tin không gọi con chuột ngươi rời giường được! cho dù phải tốn thời gian cả đời, Miêu gia cũng phải nghĩ ra biện pháp nhất lao vĩnh dật (một lần vất vả cả đời nhàn nhã)!

(= v =)

Không ngờ lại được xem cảnh hai vị đại hiệp show ân ái, Triệu Trăn mặc quần áo xong liền tới Thiên Điện tìm Thừa Ảnh.

Thừa Ảnh ngoan ngoãn dựa vào ấm lô sưởi ấm, từ đống nước dưới chân hắn có thể thấy được, sau khi Triển Chiêu xách hắn vào phòng rồi nhét ấm lô vào tay hắn, Thừa Ảnh vẫn duy trì tư thế này không hề nhúc nhích. Tuyết trên người Thừa Ảnh đã sớm hòa tan thành nước, tóc và quần áo đều ẩm ướt, giống như một con cún con mới từ dưới nước đi lên, bộ dạng ướt sũng tội nghiệp khiến người khác không đành lòng khi dễ hắn.

Triệu Trăn đột nhiên nhớ tới mấy tháng trước, khi bốn người bọn họ tới Triển gia, trong lúc chơi đùa cả lũ đều rơi hết xuống hồ nước, khi đó Thừa Ảnh cũng như bây giờ… Triệu Trăn khẽ thở dài: người vẫn giống trước kia, chỉ là tâm tình rốt cuộc đã không còn được như lúc đó.

Thừa Ảnh vừa hốt hoảng vừa phân tâm, đột nhiên nghe được tiếng thở dài của Triệu Trăn, sống lưng thẳng tắp cứng đờ!

Triệu Trăn thật ra cũng rất bất đắc dĩ, mình vừa không phải hồng thủy (nước lũ) mãnh thú, cũng không ăn thịt người, sao lại bị dọa thành như vậy chứ?

Sắc mặt Thừa Ảnh vô cùng tiều tụy, đồng dại có hai cái vòng tròn đen xì to đùng trên mặt, so với gấu trúc Triệu Tiểu Trăn cũng không kém bao nhiêu.

Điều này khiến Triệu Trăn tìm lại được một chút cân bằng — mọi người xem, không chỉ có một mình ta khó chịu, không chỉ có một mình ta trằn trọc trăn trở.

Thừa Ảnh lại khôi phục dáng dấp nửa sống nửa chết như khi vừa mới gặp, tựa như khúc gỗ không sinh mệnh, thẳng đơ đơ nhìn Triệu Trăn trước mắt, may mà hắn còn nhớ rõ quy củ khi đối diện Triệu Trăn. Triệu Trăn không thích người khác quỳ xuống trước mặt mình, Thừa Ảnh cứ như vậy thẳng đơ như cây cơ, nước trên tóc dọc theo gò má nhỏ tong tong xuống đất.

Triệu Trăn nhìn hai mắt hắn, đột nhiên xoay người đi vào phòng.

Thừa Ảnh theo bản năng muốn đi theo, chân vừa động một chút liền dừng lại, không có mệnh lệnh của Triệu Trăn, hắn không dám tự tiện di động.

— Đủ rồi, không muốn để người kia càng chán ghét mình hơn.

Thừa Ảnh vẫn còn đang rối rắm, Triệu Trăn đã trở lại, trên tay còn cầm theo một chiếc khăn bố.

Thừa Ảnh cao hơn Triệu Trăn rất nhiều, Triệu Trăn kiễng mũi chân cũng chỉ tới vai Thừa Ảnh, đành vắt cái khăn lên vai hắn mặc hắn tự xử.

Triệu Trăn đột nhiên lại gần khiến Thừa Ảnh càng khẩn trương càng cứng ngắc, hắn hơi khom lưng thuận theo động tác của Triệu Trăn.

Triệu Trăn để khăn đó lại không thấy Thừa Ảnh động đậy gì, kỳ quái nói: "Lau tóc đi, còn chờ ta hầu hạ ngươi nữa sao?"

Thừa Ảnh chậm nửa nhịp mới phản ứng lại, cầm khăn mặt nhanh nhanh chóng chóng lau tóc, mái tóc dài đen nhánh bị hắn nhu loạn rối tinh rối mù, nhìn qua càng giống cún con đi lạc không nhà để về. Triệu Trăn tân tân khổ khổ nhẫn a nhẫn, cuối cùng không nhịn được — "Phốc…"

Thừa Ảnh cứng đờ, đôi mắt tràn ngập tơ máu nhìn chằm chằm Triệu Trăn.

Triệu Trăn ho khan hai tiếng cố gắng nhịn cười, vươn tay vẫy vẫy: "Lại đây."

Triệu Trăn đứng trên ghế cầm khăn lau tóc cho Thừa Ảnh, cảm giác thân thể vốn cứng ngắc của hắn dần mềm ra, Triệu Trăn ở trong lòng khẽ thở dài. Lúc trước còn không rõ cái gì gọi là ác nhân tự có ác nhân trị, hiện tại cuối cùng cũng minh bạch. Buồn cười ta tự xưng hỗn thế ma vương, cư nhiên hết cách với cái hũ nút này… (Jer: chà… bé ôn nhu quá đi)

Triệu Trăn khẽ thở dài: "Thừa Ảnh à, ngươi đi đi…"

Thừa Ảnh run lên, đột ngột ngẩng đầu muốn nhìn Triệu Trăn: "Không."

Triệu Trăn chỉnh sửa mái tóc rối loạn của Thừa Ảnh xong rồi mới lau khô tóc cho hắn: "Từ trước ta nhìn không ra vẻ ngụy trang của ngươi, là vì ta hoàn toàn tín nhiệm ngươi, hiện giờ tín nhiệm đã bị phá tan nát, còn cái gì mà không nhìn ra đâu…" gần đây số lần thở dài của bé càng ngày càng nhiều, đây là dấu hiệu già sớm.

Triệu Trăn buông khăn mặt, cởi bỏ dây cột tóc của Thừa Ảnh rồi tiếp tục lau.

"Bộ dạng chất phác của ngươi chỉ là ngụy trang." Triệu Trăn không chút khách khí chỉ ra: "Lù khù vác cái lu mà chạy, đại trí giả ngu, kỳ thật ngươi phi thường thông minh, không những thông minh còn biết ẩn nhẫn, hiểu rõ thái độ và cự ly tiếp xúc với người khác. Lúc mới gặp, ngươi dùng biểu hiện trung thành chất phác là để thu được sự tín nhiệm của ta, sau này ngươi căn cứ vào sở thích của ta mà dần dần thay đổi tính cách, quá trình này ngươi nắm chắc phi thường hoàn mỹ, ngay cả ta cũng chưa từng hoài nghi ngươi."

Thân thể Thừa Ảnh cứng ngắc lại lần nữa thả lỏng, lần này là chân chính thả lỏng, không còn cảm giác khẩn trương căng thẳng.

"Một loạt biểu hiện vừa rồi của ngươi, là vì muốn ta mềm lòng phải không." Triệu Trăn nói thẳng: "Tối qua ta cho ngươi hai lựa chọn, nếu ngươi thật sự chất phác giống như biểu hiện bên ngoài, ngươi sẽ rơi vào cục diện bế tắc, khi nhìn thấy ta việc đầu tiên sẽ là giải thích hoặc thẳng thắn thành khẩn. Nhưng ngươi lại không làm như vậy, ngươi chẳng những không làm ra lựa chọn nào mà còn có ý thức kéo dài thời gian, ngươi muốn nhận được sự đồng tình của ta!"

Triệu Trăn thở dài: "Nếu ta đoán không sai, ngươi muốn vẹn toàn đôi đường! ngươi vừa muốn lưu lại bên cạnh ta lại vừa không muốn nói ra chuyện của người kia, thế nên ngươi muốn thay đổi thái độ của ta, tựa như vừa rồi vậy… Ngươi muốn gợi lại kí ức trước đây, dùng bộ dạng đáng thương tranh thủ sự đồng tình của ta, kế tiếp là cái gì? Khổ nhục kế, ta không thích, mỹ nhân kế, bộ dạng ngươi vẫn còn kém lắm!"

Triệu Trăn buông khăn xuống, khoanh tay đứng nhìn Thừa Ảnh.

Thừa Ảnh ngẩng đầu nhìn bé, bộ dạng đã khôi phục lại như thường, không còn vẻ sung huyết tiều tụy như vừa nãy, mà con ngươi thâm thúy lại tinh ranh, thuần một màu đen tuyền.

Triệu Trăn mi tâm vừa nhíu, Thừa Ảnh chưa bao giờ dùng ánh mắt càn rỡ như vậy nhìn bé.

Ánh mắt này không giống như đang nhìn chủ nhân nguyện trung thành, mà giống như — ta là vật sở hữu của hắn?

Đồng tử Thừa Ảnh tối đen nhìn Triệu Trăn, chậm rãi nâng một tay phất qua gáy Triệu Trăn, đây tuyệt đối là động tác vô cùng nguy hiểm!

Khoảng cách giữa cả hai quá gần, việc Thừa Ảnh cắt đứt yết hầu của Triệu Trăn dễ như trở bàn tay thậm chí không cần tới một giây đồng hồ, Triển Chiêu ở cách vách cho dù khinh công có giỏi cỡ nào cũng không cứu kịp…

Loại cảm giác áp bách kề cận này khiến Triệu Trăn khẩn trương, nhưng Thừa Ảnh chỉ giúp bé chỉnh lý cổ áo, bàn tay thường niên cầm kiếm lướt qua động mạch cổ, khiến Triệu Trăn bất giác nuốt ngụm nước bọt. Thừa Ảnh một tay ôm Triệu Trăn đặt bé ngồi xuống ghế, còn mình quy củ đứng một bên nghe giáo huấn.

Dáng vẻ Thừa Ảnh làm càn chợt lóe rồi biến mất, làm xong hết thảy, lại biến trở lại thành Thừa Ảnh trung thành mà chất phác.

Triệu Trăn không thể nhịn được nữa bật cười một tiếng: "Đến cùng trong đầu ngươi đang nghĩ cái gì?!"

Thừa Ảnh cung kính nói: "Ta muốn lưu lại."

Triệu Trăn thực hết nói nổi: "Mỗi ngày ngươi tự ép bản thân như vậy có thấy mệt không?" Triệu Trăn đời trước là diễn viên nên biết rõ mỗi khi phải ép chính mình vặn vẹo trở thành tính cách hoàn toàn khác có bao nhiêu khổ mệt, nhìn Thừa Ảnh bộ dạng chuyển đổi tự nhiên, trong lòng thập phần bội phục — (#) Đệt! Thật cmn chuyên nghiệp!

Thừa Ảnh nghiêm túc nói: "Để ta lưu lại, ta đi ngươi sẽ gặp nguy hiểm."

Triệu Trăn nghe vậy càng muốn cười: "Để ngươi ở lại chẳng phải càng nguy hiểm hơn sao?" tựa như mang theo bom hẹn giờ a!

Thừa Ảnh lắc đầu, đôi mắt thâm thúy nhìn thẳng Triệu Trăn: "Ta sẽ bảo hộ ngươi, có ta ở đây không ai có thể động tới ngươi."

Triệu Trăn không chút sợ hãi đối diện Thừa Ảnh: "Là ai? Ai muốn động tới ta?"

Thừa Ảnh chớp chớp mắt: "Đói bụng rồi đi, tới giờ ăn sáng rồi, ta gọi người mang vào cho ngươi."

Nói xong cũng không đợi Thừa Ảnh hồi đáp, Thừa Ảnh tự ý xoay người đi ra ngoài truyền lệnh, ra ngoài truyền lệnh, truyền lệnh…

!!! Ăn ăn ăn muội ngươi mà ăn! Ông tức tới no rồi!

Triệu Trăn tức giận tới đỏ mặt tía tai, hung hăng ném chiếc khăn trong tay vào trúng lưng Thừa Ảnh.

Thừa Ảnh không có phản ứng gì đặc biệt, nhặt chiếc khăn lên, trực tiếp mở cửa đi ra ngoài…

( ) Mẹ nó! Tên này quá kiêu ngạo! Người đâu tới ! Giết ! Chết ! Hắn ! Cho ! Trẫm !

Triệu Trăn tức giận tới khó thở, Triển Chiêu nấp sau khe cửa thăm dò tiến vào, Bạch Ngọc Đường đứng đằng sau dựa góc tường quang minh chính đại nghe lén.

Bạch Ngọc Đường biểu tình xem kịch vui: "Cái tình huống gì đây?"

Triển Chiêu đau lòng ôm tiểu đồ đệ vỗ vỗ lưng an ủi: "Đây là bị khi dễ quá nên… phản kích sao? Sư phụ đi báo thù cho con!"

Triệu Trăn đè chặt hai thái dương nổi gân xanh giật giật: "Thôi, trước giữ hắn lại còn có chỗ dùng."

Triệu Trăn hàm răng nghiến ken két: dùng xong tự tay ta sẽ Giết ! Chết ! Hắn !

……

Sáng sớm đã nghẹn một bụng hỏa khí, tâm tình Triệu Trăn có thể dùng hình ảnh mây đen bao phủ để hình dung.

Nhưng cũng không phải kém cỏi nhất, ít nhất Mạnh Kha so với bé còn khổ bức hơn vạn lần. Hôm qua bị Bạch Ngọc Đường đánh cho phù người, dung mạo tuấn tú bị đánh thành đầu heo xanh xanh tím tím sắc màu rực rỡ. Đương nhiên, cho dù y không bị Bạch Ngọc Đường đánh thì tối hôm qua cũng sẽ bị người khác đánh thành đầu heo…

Triệu Trăn tiểu phúc hắc, tối qua cố ý bảo Khai Phong phủ thả Mạnh Kha chạy thoát.

Sau khi chạy thoát, Mạnh Kha không ngừng bị người đuổi giết, ám vệ trốn trong chỗ tối không ngừng ra tay cứu mạng hắn, đồng thời cũng bắt được mấy tên ám sát. Đây chính là bọ ngựa bắt ve, chim sẻ đứng đằng sau, thế là khổ bức Mạnh Kha chạy trốn một đêm, bị đuổi giết một đêm, vài lần tìm được đường sống trong chỗ chết, sau cùng cũng chẳng kiên cường nổi, mọi người hỏi gì y liền trả lời cái đó, biết gì khai tất, y không cầu rộng rãi xử lý chỉ cầu tốc tử siêu sinh…

Theo lời Mạnh Kha, lúc trước bất ngờ gặp gỡ Triệu Trăn trong miếu hoang đổ nát hoàn toàn là ngoài ý muốn!

Lúc ấy tâm tình Mạnh Kha giống như những gì Triệu Trăn đã phân tích, hoàn toàn chỉ là ghen tị vận khí Triển Chiêu quá tốt, nên mới cố ý bắt chước Triển Chiêu gợi ra hứng thú nơi Triệu Trăn. Nhưng y quá coi thường Triệu Trăn, cơ hồ đã bị bé nhìn thấu ngụy trang của y, Triệu Trăn thể hiện rõ rệt sự chán ghét của mình với y, Mạnh Kha đành tạm lánh mũi nhọn mà rời đi. Nhưng khi Mạnh Kha vừa muốn buông tha thì người kia lại tìm tới…

Mạnh Kha đối với người kia hoàn toàn sùng bái, quả thực một lòng tôn thờ, y thà chết cũng không chịu khai ra người kia.

Mọi người đành phải lui một bước, hỏi han tin tức của Vương Hữu Tài.

Mạnh Kha không biết nhiều lắm về Vương Hữu Tài, chỉ nói ra mấy cái đẳng cấp sát thủ cùng đinh tử y chung quy nhập bọn quá muộn, tin tức hữu hạn, tin có giá trị nhất đó là — đây là một tổ chức quy mô rộng lớn mà nghiêm ngặt, gần đây dường như trong tổ chức đã xảy ra vấn đề lớn. Mạnh Kha nghe đồng bọn lúc tán gẫu có nhắc tới, thế lực hiện tại của tổ chức không còn được như trước đây, nội bộ tranh quyền đoạt lợi khiến nhân tâm thay đổi, một số người có dã tâm đã chia rẽ đảng phái kéo bè kéo cánh …

Thật sự là một tin tức đáng giá!

Triệu Trăn sờ sờ cằm tâm tình hưng phấn: nhân cơ hội tốt này, phải làm cho nó đã yếu biến thành tiêu luôn!

Ngẩng đầu vừa lúc thấy Thừa Ảnh vẫn ngông nghênh đứng bên cạnh mình, mặt bánh bao trắng nõn trong chớp mắt có thể sánh ngang với Bao đại nhân!

Hết chương 76

77. Quyển 5 - Chương 77

Khi bạn đang cho rằng mình chính là ảnh đế, đột nhiên phát hiện trợ lý bên người mới là ảnh đế thật sự, loại cảm giác buồn bực này quả thực vô pháp dùng lời hình dung. Hiện tại Triệu Trăn chính là đang lâm vào tình cảnh khốn quẫn này, mỗi khi nhìn thấy bản mặt Thừa Ảnh như không có việc gì, bé càng bực bội!

Thừa Ảnh biết mình không được người thích, xoay người đi ra xa xa đứng, hắn không muốn ly khai Triệu Trăn, chỉ có thể nhắm mắt làm ngơ, tận lực thu nhỏ cảm giác tồn tại của mình… bởi vì liên tục phạm sai lầm nên thành tín (trung thành + tín nhiệm) của Thừa Ảnh tràn ngập nguy cơ, không dám giở trò gì nữa.

Từ khi biết thân phận thật của Thừa Ảnh, cả người Công Tôn đều không tốt lắm, con người hắn tính cách chính trực yêu tích cực, không thể chấp nhận bên mình có người phản bội, nên không hiểu vì sao Triệu Trăn lại giữ Thừa Ảnh ở bên mình mà càng không hiểu được hình thức ở chung của hai đứa nhỏ sao lại kỳ quái như vậy?

Trong mắt Bao đại nhân nồng đậm thân thiết: “Hoàng thượng, giữ Thừa Ảnh lại liệu có thể…”

Triệu Trăn mặt bánh bao treo nụ cười âm hiểm: “Hắn lừa chúng ta lâu như vậy, vốn là ta còn mềm lòng muốn thả hắn đi, hiện tại xem ra là dư thừa. Thừa Ảnh khẳng định biết không ít, không ép khô giá trị thặng dư của hắn ta liền không mang họ Triệu! Chỉ thả mỗi tên Mạnh Kha mà chúng ta đã bắt được 2 con

cá lớn, cộng thêm vô số tiểu cá tiểu tôm. Hiện giờ lưu lại Thừa Ảnh, có khi chúng ta còn câu được cả cá mập trắng!"

"Hắn có thể gây bất lợi cho ngươi không?" điều Triển Chiêu quan tâm nhất vẫn luôn là sự an toàn của Triệu Trăn, tựa như tình huống sáng nay rất nguy hiểm.

Bạch Ngọc Đường an ủi: "Thừa Ảnh vì muốn lưu lại bên người Triệu Trăn mà hao tổn không ít tâm cơ, vô luận hắn nghĩ gì, đều không có khả năng thương tổn tới Triệu Trăn. Tình huống sáng nay tuyệt đối là bị bức tới nóng nảy, chi cần người nào đó đừng luôn bứt râu lão hổ là được, hổ bị xích so với hổ hoang dã càng an toàn hơn." Có thể khiến Bạch Ngọc Đường niệm một câu dài như vậy, cũng chỉ có thể là Triển Chiêu.

Người nào đó thường hay bứt râu lão hổ bĩu môi: "Ta không có cố ý gây họa, ta có tin tình báo trọng yếu!"

Triệu Trăn thuật lại lời Thừa Ảnh, rồi phân tích: "Nghe khẩu khí của Thừa Ảnh, bên ta hắn còn có một nhân vật nguy hiểm nữa, người này tùy thời có khả năng uy hiếp tới sự an toàn của ta. Nhưng điều ta không hiểu là, dựa theo cách nói của Thừa Ảnh thì người kia đã dùng sự an toàn của ta để uy hiếp hắn, vậy Thừa Ảnh lấy cái gì để uy hiếp người kia? Nhất định là có cái gì đó đã bị chúng ta xem nhẹ, Thừa Ảnh nhất định đang nắm giữ vật quan trọng của người kia!"

Triệu Trăn nhún nhún vai: "Cho nên ta nghĩ mãi không thông, Thừa Ảnh vì cái gì lại phải làm việc cho người kia?"

Triển Chiêu sờ sờ cằm: "Nếu nói hiện tại cục diện cân bằng, vậy chủ nhân sau màn của Thừa Ảnh hẳn cũng có lợi thế tương đương. Nhưng có cái gì hoặc người nào đó có thể tương tương với Hoàng thượng ?"

Bạch Ngọc Đường thản nhiên nói: "Có lẽ giá trị lợi thế không hẳn là ở thân phận."

Bao đại nhân gật đầu đồng tình: "Giá trị của Hoàng thượng đơn giản chỉ là quan to lộc hậu kim ngân châu báu linh tinh, nhưng mục đích của Thừa Ảnh rõ rệt không phải là mấy thứ đó. Nếu Thừa Ảnh đang bảo hộ ngươi, vậy chủ nhân sau màn tất yếu cũng sẽ có một người cần bảo hộ như vậy hai bên vừa lúc cân bằng. Thừa Ảnh và người sau màn đều nắm được điểm yếu của đối phương, nếu rút dây động rừng, ai cũng không muốn phá vỡ loại cân bằng này."

"Hiện tại mà nói cái gì cũng còn quá sớm." Triệu Trăn thở dài: "Chúng ta vô pháp chứng thật lời nào Thừa Ảnh nói là thật, lời nào là nói dối. Bạch đại ca nói đúng, lão hổ bị xích so với hổ hoang dã càng an toàn hơn, tạm thời cứ vậy đi. Để hắn ở bên người còn có thể giám thị, nếu đuổi hắn đi rồi, thật sự có chuyện gì xảy ra cũng không tốt…"

Chưa tới vạn bất đắc dĩ, Triệu Trăn không muốn giết người bừa bãi.

Bình tĩnh và lãnh khốc chỉ cách nhau một sợi chỉ mỏng manh, nếu bước qua giới hạn kia, có muốn cũng không quay đầu lại được…

Triệu Trăn không muốn mất đi điều quan trọng nhất chính là tình người cho dù xuyên qua thành hoàng đế, bé cũng không muốn trở thành người cô đơn.

Công Tôn xoa xoa đầu Triệu Trăn, mọi người đều có chút trầm mặc.

…….

Khi mọi người đang trầm mặc, Bàng Thống khoác một thân tuyết trắng cùng đại mã kim đao đi vào, phong cách đối lập hoàn toàn thay đổi.

Bàng Thống chưa bao giờ để ý nên dù có nhìn ra bầu không khí lúc này có gì khác thường hắn cũng lười để ý. Từ phương diện nào đó mà nói, tâm tư Bàng Thống so với Thừa Ảnh còn khó đoán hơn, người này chính là đỉnh cao của bề ngoài chất phác, nội tâm phúc hắc thực sự đã tu luyện tới cảnh giới tối cao viên mãn.

Bàng Thống làm việc gì cũng có quy tắc của riêng mình, tựa như chỉ sống trong thế giới riêng, chỉ làm theo ý mình không để ý tới cái nhìn của người khác. Hắn lại không có tâm tạo phản, bằng không khi Tiên hoàng tại vị hắn đã có thể có được quyền thế ngập trời, tuyệt không đến mức nửa sống nửa chết như bây giờ…

Trong triều văn thịnh võ suy, nhưng cũng không thể không có đại tướng quân, chính vì thế mà Triệu Trăn rất trọng dụng Bàng Thống.

Tuy nói là trọng dụng Bàng Thống, nhưng Triệu Trăn cũng lựa chọn xét duyệt nhân thủ, phân tán binh quyền, bồi dưỡng quân đội bí mật phòng bị Bàng Thống.

Một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng, Triệu Trăn đã không còn quá tin tưởng vào người khác, cho dù Bàng Thống trước nay đều không hề có ý nghĩ tạo phản, nhưng hiện tại không tạo phản không có nghĩa tương lai sau này hắn cũng không tạo phản. Nếu cuối cùng xảy ra thời khắc xung đột vũ trang, không bằng ngay từ đầu đã có chuẩn bị, Triệu Trăn thích trước tiểu nhân sau quân tử.

Triệu Trăn thật sự có rất nhiều việc gạt Bàng Thống, Bàng Thống cũng coi như thức thời, đưa bà vú vào ở trong nội thành, bình thường cũng tự coi mình như người mù kẻ điếc, Triệu Trăn chỉ chỗ nào thì hắn đánh chỗ đó, còn những chuyện khác một mực mặc kệ không hỏi tới. Đối với vị đại tướng quân thái độ rõ ràng không đúng này, Triệu Trăn cũng thực khoan dung, hầu như mấy người có tài đều có mấy cái sở thích kỳ quái, Bàng Thống chỉ là đặc biệt thích độc hành một chút, cũng không tính là vô lễ…

Bàng Thống đi vào mang theo một cơn gió lạnh, gật đầu với Triệu Trăn một chút, rồi tùy tiện tìm ghế ngồi xuống, dáng người thẳng tắp nhìn không chớp mắt.

Mọi người theo bản năng khóe miệng run rẩy, chỉ có thiên nhiên ngốc Công Tôn không nhìn ra được sự thay đổi khác biệt, cầm cốc trà nóng còn chưa kịp uống trước mặt đưa cho Bàng Thống: "Mới sáng sớm ngày ra ngươi đã đi đâu vậy, chưa ăn sáng nên đói bụng lắm rồi đi, ta đã bảo phòng bếp để phần bánh bao bánh nướng, dưa muối và sữa đậu lại cho ngươi, ngươi mau đi ăn đi, vẫn còn nóng đấy."

Bàng Thống bình tĩnh uống xong cốc trà nóng, lại bình tĩnh buông tách trà, sau đó cước bộ nhẹ nhàng đi về phía phòng bếp…

o( )o Này là cái tình huống gì?

Xông tới quấy rầy mọi người nói chuyện chỉ vì đói bụng nổi giận? Đường đường Phi Tinh đại tướng quân lại bị Công Tôn dùng một tách trà nóng thuận mao thành công? Cước bộ đi tới phòng bếp ăn cơm nhẹ nhàng như thế thật sự là đại trượng phu? Bởi vì tao điểm (hỏng bét) quá nhiều hoàn toàn không biết nên phun tào từ đâu, thật sự là say!

Mọi người không hẹn mà cùng nghĩ tới — có lẽ Bàng Thống mới là loại hình sống dai nhất đi.

……

Căn cứ vào manh mối do Mạnh Kha và mấy tên sát thủ cung cấp, Triệu Trăn phái người bí mật theo dõi những địa điểm khả nghi trong nội thành Biện Kinh.

Những địa điểm khả nghi đó phần lớn là cửa hàng, khách điếm, thanh lâu… những nơi có lượng người qua lại lớn, bề ngoài những nơi này không có liên quan gì tới Vương Hữu Tài thậm chí còn có cả đối thủ cạnh tranh, sinh tử cừu địch với hắn nhưng kỳ thật vẫn luôn có một số lượng tiền tài khá lớn thường xuyên được vận chuyển qua lại.

Một khi đã có phương hướng điều tra minh xác, việc nhổ củ cải lên cũng là chuyện sớm muộn.

Cho dù đã nắm trong tay không ít chứng cứ phạm tội nhưng Triệu Trăn biết rõ điển cố đốt rừng đi săn chỉ thấy lợi trước mắt tạm thời không động tới mấy chỗ đó.

Hiện giờ, nhóm bại hoại thành Biện Kinh đã bị Triệu Trăn nhổ bỏ hết lần này tới lần khác, bọn chúng sắp bị Triệu Trăn phiền chết rồi, hận không thể túm lấy vạt áo Triệu Trăn mà rít gào — trời ạ đã xong hay chưa?! Có thể để cho nhóm lưu manh bọn tôi sống yên ổn tới hết năm hay không a! có phải năm nay là năm hạn của hắc đạo hay không a! Bọn ông rốt cuộc đã chọc phải ai a!

Mà tổn thất thảm hại nhất vẫn là tổ chức thần bí kia.

Tuy rằng Triệu Trăn thủy chung không bắt được cáo già Vương Hữu Tài, trốn được hòa thượng nhưng không thoát khỏi miếu, Vương Hữu Tài lẩn trốn vội vàng, sản nghiệp ở kinh thành căn bản không kịp dời đi. Vương Hữu Tài là [tổng đinh tử] không chỉ quản lý gần một nửa số vốn lưu động trong thành của tổ chức còn phụ trách tập hợp phân tích tình báo từ khắp nơi chuyển về, bởi vì bỏ đi đột ngột không kịp chuẩn bị, các nội ứng cùng đầu mối kinh doanh nhiều năm của Vương Hữu Tài cơ hồ đều bị hủy.

Không có tin tình báo, nhóm sát thủ liền trở thành người mù kẻ điếc.

Không có tiền duy trì, cả đám chỉ có thể ăn muối.

Chỉ mới đầu năm mà Triệu Tiểu Trăn đã thu hoạch được vô số lời oán thán nguyền rủa, đồng thời cũng thu gom được vô số kim ngân châu báu!

Tịch thu toàn bộ sản nghiệp của Vương Hữu Tài khiến kim khố của Triệu Tiểu Trăn lại được mở rộng gấp hai lần. Buổi tối nằm mơ cũng đều mỹ mỹ đát, liên tục vài ngày cười đến thấy răng không không thấy mắt. Tiểu tham tiền mỗi tối đều phải chong đèn ngồi gẩy gẩy bàn tính, sau khi kiếm được đầy chậu đầy bát liền triệt để yêu thương loại hình vận động buổi sáng mới mang tên xét nhà thu của

May mắn nhóm tham quan tin tức linh thông, vừa nghe nói Hoàng thượng có loại đam mê mới liền lập tức cảnh cáo người nhà — sau năm mới nghiêm cấm toàn bộ lãng phí xa xỉ, ăn, mặc, ở, đi lại hết thảy đều giản lược! Nhóm quan viên trước tiên thay áo mùa xuân phiêu dật, vừa ở trong gió lạnh run run vừa dùng ống tay áo rộng thùng thình luyện tập đón gió, triển lãm bản thân mình vô cùng thanh liêm cùng nghèo nghèo đát

~~ (*° °*) Dược hoàn chữa cảm mạo mà Công Tôn chế ra bán đắt hàng vô cùng! Trong nội thành miễn phí vận chuyển, nhóm nha dịch vác bao lớn bao nhỏ uy mãnh huyến khốc dữ tợn chuyển hàng

……..

Gần đây phát sinh nhiều chuyện như vậy, Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường đều không thể về nhà đón năm mới, Triển đại ca và tứ Thử Hãm Không đảo đều nói muốn tới kinh thành thăm đệ đệ, nhưng chuyện này lại khiến Triển Chiêu sầu muốn chết. Khai Phong phủ phòng ở có hạn, căn bản không thể ở một lúc nhiều người như vậy được, lần trước cha và thúc thúc tới, bởi vì chỉ ở tạm một đêm nên an bài họ ở trong khách sạn, nhưng giờ mấy vị ca ca cùng gia quyến họ đều tới đây thăm thân, không thể để họ ở hết trong khách sạn đi?

Triển Chiêu khó xử nhưng trong mắt tài đại khí thô Bạch Ngọc Đường thì không thành vấn đề, Bạch Ngũ gia đập một chồng ngân phiếu lên mặt bàn — mua nhà!

Triển Chiêu nhanh chóng đè đống ngân phiếu lại: "Đừng có coi tiền như rác thế chứ! Giá nhà ở kinh thành không rẻ, lúc này mà mua nhà thì đắt càng thêm đắt! Nếu mua cũng chỉ nên mua căn nhà nào vừa tiền thôi! Còn phải xem vị trí thế nào, hướng nhà có hợp không, kết cấu còn chắc không, hàng xóm có tốt không…"

Triển Chiêu niệm kinh như đang kêu meo meo, nói ra đủ điều phải chú ý khi mua nhà, Bạch Ngọc Đường ngồi nghe đầu đầy hắc tuyến.

Trong nhà Miêu Nhi kim ngân xếp thành đống, chẳng những không bị dưỡng thành phá gia chi tử mà ngược lại còn luyện thành một thân cần kiệm liêm chính chăm lo việc nhà bản lĩnh cực kỳ, quả nhiên Trấn Quốc tự Phật hiệu cao thâm! — Bạch Ngọc Đường từ nhỏ bị bốn vị ca ca thấm nhuần tư tưởng phá của nghiêm cẩn cung kính.

Hai người đang thương lượng việc mua nhà, Triệu Trăn một tay dắt cún Vượng Tài một tay ôm mèo con mới sinh, sau lưng là một đội quân mèo kiêu ngạo đi lại.

Vừa đi tới cửa phòng, đã nghe thấy Triển Chiêu meo meo muốn mua nhà, còn thấy cả chồng ngân phiếu của Bạch Ngọc Đường lòe lòe phát sáng!

Triệu Trăn trợn to hai mắt chúc mừng hai người bọn họ: "Cung hỉ cung hỉ, hai người định mua nhà sao? Không phải là phụng tử thành hôn đấy chứ?" (Jer: ồ, cặp này ăn kem trước cổng rồi =)))))

Nói xong còn nhìn chằm chằm cái bụng bằng phẳng của Triển Chiêu, mặt bánh bao lộ ra hai cái má núm đồng tiền xinh xinh: "Hai người đăng kí kết hôn chưa? Hình như luật Tống không cho phép nam nam thành thân thì phải? Như thế thật không có nhân tính, nhất định phải sửa sửa sửa!!! Mà hai người rốt cục lúc nào mới cho người khác uống rượu mừng? Cho ta làm hoa đồng nhé!!!!" (Hoa đồng: là những em bé đáng yêu dễ thương thường cầm váy cho cô dâu hoặc đi trước rải hoa trên thảm đỏ…)

Bạch Ngọc Đường vừa nghe vừa gật gù — lời này có lý! Rất rất có lý!

Triệu Trăn khóe miệng bổng bổng đát, ngữ khí giòn tan tràn ngập khí phách, nha hoàn đúng lúc đi ngang qua khe khẽ lẩm bẩm: "Không thiết sống nữa, nam nhân tốt vốn đã ít mà bọn họ còn yêu nhau, ngay cả Triển đại nhân còn bị gả đi thì còn trông cậy được cái gì nữa, muốn gả cho nam nhân tốt thật quá khó khăn
"

Triển Chiêu thẹn quá hóa giận, một phen nhấc Triệu Trăn lên cù bé tới bến!

Triệu Tiểu Trăn suýt nữa cười sái quai hàm, vừa lau nước mắt vừa nói: "Hai người cần gì phải bỏ gần tìm xa, muốn mua nhà phải không, lúc trước tịch thu gia sản có thu được rất nhiều tòa nhà vô chủ, đều còn rất mới, đình đài lầu các được xây dựng xa hoa lộng lẫy, bởi vì bị tịch thu nên giá cũng coi như hợp lý. Ta vốn đã tính toán định giá bán ra để kiếm chút tiền tu sửa đê điều chống lũ, nếu hai người không chê hiện tại có thể qua xem nhà luôn."

Hai vị đại hiệp bình thản vô tư tự nhiên không ngại quỷ thần, hoan hoan hỉ hỉ đi theo Triệu Trăn xem nhà

~~Hết chương 77

78. Quyển 6 - Chương 78

Lần trước đã nói, Triển đại ca và Tứ Thử Hãm Không đảo sẽ đưa cả gia đình tới Khai Phong chơi, vì sắp xếp chỗ ở cho các ca ca tẩu tử chất tử chất nữ, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường quyết định bỏ tiền ra mua nhà mới. Trong tay Triệu Trăn vừa lúc có vài căn hộ muốn bán ra, ba người cứ thế ăn nhịp với nhau…

Dựa theo nguyên tắc mua nhà của Triển Chiêu, tất cả mọi người đều giúp đưa ra ý kiến, cuối cùng chọn mua một tòa nhà cỡ trung đơn giản mà trang nhã.

Người cổ đại còn khá mê tín, bởi vì đây vốn là nhà của quan viên phạm tội nên bị coi là điềm xấu, những người có chức tước sẽ không mua, kẻ có tiền thường quý trọng sinh mệnh lại càng không nguyện ý mua tòa nhà xui xẻo này. Cân nhắc đủ mọi yếu tố, quan viên hộ bộ đã bàn bạc ngay từ đầu để giá thấp.

Suy xét tới thời tiết lạnh không thích hợp để động thổ, triều đình vốn định để sau 2 tháng nữa mới niêm yết giá bán ra.

Nhưng bọn Triển Chiêu vội vàng cần dùng nhà, căn bản không đợi được 2 tháng nữa nên đã tới hộ bộ thương lượng có thể mua trước được không.

Quan viên hộ bộ căn bản không đồng ý, lý do đều có sẵn — 'Nhà ở hai tháng sau sẽ bắt đầu bán, ngươi về nhà đợi tin đi'. Cho dù Triển Chiêu chăm chỉ lại khiêm tốn nhưng vẫn có những người nhìn hắn không vừa mắt, Triển Chiêu càng xuôi chèo mát mái những người này càng nắm chặt cơ hội chèn ép hắn.

Cứ như vậy co kéo khoảng 3 ngày, đám quan viên hộ bộ mỗi ngày lâm triều giống như đứng đống lửa ngồi đống than, hộ bộ Thượng thư cảm thấy ánh mắt Hoàng thượng nhìn mình không dễ chịu, kỳ thật hộ bộ thượng thư cũng chỉ là bất đắc dĩ, Khai Phong phủ chung quy cũng là huynh đệ cùng ngành, bình thường ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp mặt, hơn nữa Triển Chiêu cũng không phải mua không trả tiền, nghe nói tiền bán nhà dùng để tu sửa đê điều, Triển Chiêu còn cố ý trả thêm mấy trăm khối so với giá niêm yết, ngoài ra còn quyên góp một ngàn lượng bạc.

Với gia thế của Triển Chiêu, quyên góp một vạn hai cũng dư dả chỉ là đám quan viên hộ bộ nhất định trên mặt không ánh sáng, quyên tiền là chuyện tốt nhưng nếu rơi vào tay những kẻ hay gây thù sẽ chơi không đẹp. Nếu thật sự muốn quyên tiền không bằng trực tiếp đưa cho Triệu Trăn, tiền bạc châu báu Triển gia không thiếu, nhưng cần gì phải khoe khoang chói lọi nhận người ghét.

Trong lòng đám quan viên hộ bộ cũng minh bạch, Triển Chiêu là người thành thật, Hoàng thượng lại vô cùng bao che khuyết điểm, giờ chèn ép Triển Chiêu thì có vẻ dễ dàng nhưng qua mấy ngày tới tai Hoàng thượng liền không xong…Cuối cùng, giằng co khoảng ba ngày chơi đã nghiền, đám hộ bộ liền nhanh chóng phê duyệt bán nhà.

Quả nhiên chuyện gì có cấp trên ra lệnh liền dễ làm, sau khi hộ bộ phê duyệt bán nhà xong, thủ tục mua bán nhà không tới ba ngày đã làm xong. Chủ hộ chói lọi viết Triển Chiêu – Bạch Ngọc Đường quan viên phụ trách làm giấy tờ cả người đều không ổn – hơn hai mươi mấy năm làm hộ tịch đến nay, đây là lần đầu tiên ông thấy chủ hộ là hai nam nhân!

……

Nhà mới của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nằm ở giữa Khai Phong phủ và hoàng cung, khoảng cách giữa hai bên đều không xa, thuận tiện cho Triển Chiêu và Triệu Trăn chạy tới chạy lui.

Nhà ở đã mua xong, vấn đề đau đầu nhất chính là chuyện trang hoàng nhà cửa, thời tiết bây giờ còn khá lạnh không thích hợp động thổ thi công, hai người thương nghị với nhau trước hết mời thợ thủ công về vẽ giấy dán tường, đại khái thu thập một chút, tạm thời có thể ở là được, rồi đợi tới khi xuân về hoa nở mới tu sửa từ đầu.

Nhưng căn nhà lớn như vậy, không có hạ nhân là không được.

Cho dù Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường không cần người hầu hạ thì bình thường vẫn cần người quét dọn nhà cửa, cắt tỉa cây hoa, một ngày ba bữa cũng cần có người phụ trách.

Quản gia Bao Thành hỗ trợ mua người, vừa nghe nói chủ nhà là Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, tiểu nha hoàn khắp thành Biện Kinh đều điên rồi!

Có người còn tuyên bố không cần tiền bán mình, có người dứt khoát ngay cả tiền công cũng không nhận, thậm chí đưa thêm tiền cũng vui vẻ. Vốn những nha hoàn bán mình đều là những người nghèo không có cơm mà ăn, hiện tại ngay cả các cô nương gia cảnh bình thường cũng tới góp vui, Bao Thành bị một đám oanh oanh yến yến vây quanh ba ngày trời, thật sự hoa mắt choáng mặt. Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng bất đắc dĩ, cuối cùng dứt khoát không thuê tiểu nha hoàn, chỉ cần trù phòng đại nương, không cần nữ nhân khác!

Mấy vị ca ca hôm sau sẽ tới nơi, hai vị gia chủ vội vàng chọn hạ nhân, toàn bộ người Khai Phong phủ cũng xắn tay ra trận hỗ trợ thu dọn phòng ở.

Công Tôn phụ trách thu dọn thư phòng. Kỳ thật thư phòng trên cơ bản không có liên quan gì tới Triển Chiêu, toàn bộ đều là vật phẩm của Bạch Ngọc Đường. Hàng trăm độc bản xếp đầy trên giá sách, tranh chữ thư pháp treo kín tường, Công Tôn vừa giúp phân loại các bộ sách vừa yêu thích không muốn buông tay nước miếng chảy ròng ròng — rất muốn sở hữu!

Bên ngoài thư phòng là diễn võ trường, Bàng Thống nhàn rỗi không có việc gì cũng tới giúp một tay. Bàng tướng quân có lẽ cái khác không biết nhưng thu xếp diễn võ trường tuyệt đối thuận buồm xuôi gió, đem mảnh sân rộng trở thành một võ đài quân doanh thu nhỏ, nhìn nửa ngày chân tay ngứa ngáy, lại nhảy lên khai trương luyện thử một hồi…

Công Tôn từ trong thư phòng đi ra, trên tay cầm một quyển sách kích động nói: “Thương pháp truyền thừa của Cảnh Võ Công Lý Tĩnh trong truyền thuyết a!”

Bàng Thống tiếp nhận lật lật xem, thương pháp nhìn qua rất điêu luyện đáng tiếc không biết thật giả thế nào.

Công Tôn đắm chìm trong kích động: “Này tuyệt đối là của Đường triều đó! Ngươi luyện thử ta xem có được không!”

Có được không cái gì… nếu là người khác nói câu này, Bàng tướng quân khẳng định sẽ dùng tam thương lục động để xử hắn, nhưng nếu người nói là Công Tôn thì khác, mỗi khi ánh mắt Công Tôn kích động đều vô cùng ưa nhìn… Bàng tướng quân tiếp nhận thương pháp lật xem qua một lần, rồi dùng trường thương múa lại uy vũ sinh phong!

Triệu Trăn dẫn theo một nhóm ám vệ vô tình đi ngang qua: Bàng Thống không ai bì nổi cuối cùng cũng bị người thu phục, khắp chốn vui mừng a!

Là một người đáng tin cậy nhất trong đám, nhiệm vụ của Triệu Trăn vô cùng nặng nề đó là dẫn nhóm ám vệ đi sắm sửa bố trí khách phòng!

Toàn thể nhóm ám vệ xuất động, từ trong tiểu kim khố của Triệu Trăn chuyển đủ các loại đồ cổ ra coi như khẩn cấp bài trí. Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường không thiếu mấy thứ này chỉ là thời gian cấp bách không kịp chuẩn bị, đặc biệt là mấy thứ như song sa (màn che) tú bình (bình phong) giường màn đệm chăn, mấy đồ vải vóc linh tinh, kỹ thuật thêu thùa bên ngoài hình thức rất thô ráp, Triệu Trăn bỏ ra bốn mươi mấy đại hồng bao yêu cầu toàn thể tú nương (thợ thêu) trong cung trong một ngày một đêm gấp rút chế tạo ra.

Trong phương diện bố trí phòng ở Triệu Trăn rất có lòng, suy xét tới cả chỗ cho trẻ con chơi, nên kêu người chuẩn bị thêm mấy trò chơi dân gian, còn đưa cả mấy loại binh khí nhỏ đặc chế riêng cho bé mỗi khi luyện công đều đưa tới diễn võ trường. Đương nhiên những vật nào nặng đều giao cho Thừa Ảnh vận chuyển, Triệu Trăn kiêu ngạo khoa tay múa chân chỉ huy Thừa Ảnh chạy lên chạy xuống bay loạn khắp nhà. Thừa Ảnh cũng không tức giận, tốt tính tùy ý để Triệu Trăn ép buộc…

Những ám vệ khác vừa bận rộn không ngơi tay, vừa không dấu vết phòng bị Thừa Ảnh không để hắn kề cận Triệu Trăn trong vòng ba bước.

……

Bận rộn cả ngày, cả đám ai nấy đều mệt phờ người, đặc biệt là Triệu Trăn nhiệm vụ nặng nề nhất.

Tuy rằng chỉ có miệng Triệu Trăn hoạt động nhiều, toàn bộ những việc động tay động chân đều do ám vệ gánh vác, nhưng lao động trí óc cũng là lao động!

Triệu Trăn vừa ăn cơm vừa ngủ gà ngủ gật, thiếu chút nữa chọc cả đũa vào mũi, tiểu bao tử tinh lực tràn đầy khó được khi ỉu xìu đát, Triển Chiêu vẫn tốc độ như mọi ngày, tung hoành cả bàn mỹ thực gắp đồ ăn uy tiểu đồ đệ.

Ăn xong bữa chiều, Triển Chiêu theo thường lệ đưa Triệu Trăn hồi cung, Triệu Trăn ghé lên lưng Triển Chiêu ngủ vùi. Khi Triệu Trăn đã ngủ say thì không dễ dàng tỉnh lại, Phúc Tuyền chỉ huy nội thị cung nữ tắm rửa thay quần áo cho bé, trong cả quá trình Triệu Trăn đều ngủ không biết trời trăng gì, cho dù không ngủ cũng sẽ nhắm mắt giả bộ ngủ, đặc quyền giai cấp chính là được tùy hứng như thế đó!

Tháng này thời tiết vẫn còn rất lạnh, cách sưởi ấm trong phòng thời cổ đại chủ yếu dựa vào chậu than, ấm lô hoặc nước nóng… tẩm cung hoàng đế so với các nhà dân bình thường tốt hơn chút, được sử dụng Địa Long sưởi ấm! Triệu Trăn đã từng khờ dại nghĩ rằng Địa long có cái tên khí phách hiên ngang như thế, mùa đông đốt lên chắc rất ấm áp!

Triệu Trăn còn tưởng tượng Địa long cổ đại giống như máy sưởi thời hiện đại nhưng hiện thực tàn khốc một lần nữa tàn bạo đánh phủ đầu, cái gọi là Địa long chính là dưới sàn cung điện xây một đường hầm, đường hầm có cửa trên mặt đất, cung nhân ở bên ngoài liều mạng nhóm lửa, nhiệt khí thông qua đường hầm truyền vào trong phòng. Tẩm cung Triệu Trăn lớn như vậy, chút nhiệt khí ấy quả thật chỉ như muối bỏ biển.

Phúc Tuyền biết Triệu Trăn sợ lạnh, liền muốn bỏ thêm vài chậu than vào trong phòng.

Triệu Trăn nhanh chóng ngăn ông ấy lại — bỏ nhiều chậu than trong phòng kín không phải là phương thức để tự sát sao?!

Bởi vì trong phòng không ấm áp nên Triệu Trăn nằm ngủ vẫn thấy lạnh, xoay người dùng chăn bọn kín người như con nhộng. Chăn đệm của Triệu Trăn đều là loại bông thượng đẳng vừa thơm vừa ấm vừa mềm mại, Triệu Trăn rất nhanh rơi vào ấm áp ngủ khì, sau khi ngủ lại vô thức đạp chăn ra…

Thừa Ảnh bị xa lánh đuổi ra tận lớp ngoài cùng làm thủ vệ, rơi xuống, nghĩ muốn chỉnh lại chăn cho Triệu Trăn.

Bốn ám vệ khác thấy vậy cũng nhanh chóng vây lại, không để hắn tiếp cận Triệu Trăn.

Thừa Ảnh lúc trước thường xuyên làm loại chuyện này, có khi Triệu Trăn ban đêm ngủ lạnh còn biết gọi hắn tới làm ấm giường, hoặc là dứt khoát cùng nhau ngủ. Trải qua trường kì đấu tranh, Thừa Ảnh tổng kết ra ba phương pháp có thể khiến Triệu Trăn ngủ yên ổn không đấm đá lung tung: Thứ nhất say rượu bất tỉnh, thứ hai ngủ không kiên định, thứ ba ôm chặt lấy.

Từng là đội trưởng đội ám vệ, Thừa Ảnh trước nay làm loại chuyện này là thiên kinh địa nghĩa, nhóm ám vệ tuy rằng trong lòng ức chế chua xót nhưng Triệu Trăn tín nhiệm Thừa Ảnh, bọn họ làm thủ hạ không có lập trường gì để xen vào. Lần này Thừa Ảnh phạm tối kỵ, Triệu Trăn vừa không giết hắn vừa không đuổi đi, càng khiến nhóm ám vệ uống một bụng giấm chua. Nhưng nhóm ám vệ cũng không phải ngu dốt, mọi người ngoài mặt thống nhất xa lánh Thừa Ảnh, khiến cho đội trưởng ám vệ cũng phải uống một bình.

Triệu Trăn đang ngủ, tất cả mọi người đều không muốn đánh thức bé, Thừa Ảnh cùng 4 ám vệ giằng co một lát, xoay người…

Khi cả đám đều cho rằng Thừa Ảnh đã từ bỏ, thì Thừa Ảnh đột nhiên gây khó dễ tựa như sét đánh mà điểm huyệt hai người đứng gần hắn nhất, lại hất văng ám vệ không kịp phòng vị đứng ở xa hắn, ám vệ còn lại thành công ngăn được hắn, không ngờ Thừa Ảnh căn bản không tiếp chiêu, cứng rắn né tránh một chưởng của ám vệ, dựa vào phản lực rơi xuống bên giường Triệu Trăn… lúc này bảy tám ám vệ nhất loạt nhảy xuống, nhưng khoảng cách giữa Thừa Ảnh và Triệu Trăn lại quá gần, bọn họ không dám manh động.

Thừa Ảnh đem ngón tay đặt trên môi, làm ra động tác giữ im lặng, sau đó mặt mày thản nhiên xốc chăn lên chui vào nằm, vươn tay kéo Triệu Trăn ôm chặt trong lòng, Triệu Trăn theo thói quen hướng tới nguồn nhiệt ấm áp dựa vào, cọ cọ tìm tư thế thoải mái vù vù ngủ say, không có bất cứ sự cảnh giác nào…

(*/w*) từ rất lâu trước kia, Triển Chiêu đã bất đắc dĩ nói một câu — "Đứa nhỏ này, đem nó đi bán nó cũng không biết."

Sự thật chứng minh, dự ngôn của Ngự Miêu phi thường đoán trước tương lai!

……

Sáng sớm hôm sau, Triệu Trăn ghé vào trên người Thừa Ảnh cuối cùng cũng tỉnh lại, cảm giác cả người đều không tốt…

Ở bên giường, cả nhóm ám vệ cảnh giác đứng canh một đêm ánh mắt đều là ai oán, Thừa Ảnh ôm Triệu Trăn ngủ yên cả một đêm, thần thái bình tĩnh. Thừa Ảnh từ trên giường đứng dậy chỉnh sửa quần áo, thuận tay xoa xoa cái đầu ngốc mao rối tung của Triệu Trăn, vặn vẹo thắt lưng hoạt động gân cốt, thả người nhảy trở lại cương vị công tác…. (Jer: =)))) bạn Ảnh vừa phúc hắc vừa mặt dày =)) manh muốn chớt)

Triệu Trăn khóe miệng co giật: trong đầu hiện lên hình ảnh tra nam sau khi tận hứng một đêm tình liền tiêu sái rời đi, thật đáng đánh!

Triệu Trăn phi thường tin tưởng, Thừa Ảnh sở dĩ có thể kiêu ngạo như vậy là vì nhóm ám vệ hiện tại như rắn mất đầu, không ai có đủ bản lĩnh để đứng bên cạnh bé cũng không ai có thể quang minh chính đại thống lĩnh quần hùng. Kỳ thật phương pháp giải quyết rất đơn giản, chỉ cần bố trí một đội trưởng mới là được, nhưng Triệu Trăn không muốn làm như vậy, bé càng hi vọng nhóm ám vệ có thể thông qua cạnh tranh mức độ nhẹ để tự ứng cử vị trí đội trưởng.

Triệu Trăn thở dài: "Cho các ngươi một ngày nghỉ, tự chọn ra ba người được số đông ủng hộ để ứng cử vị trí đội trưởng."

Nhóm ám vệ reo lên đồng ý, chỉ có chỗ Thừa Ảnh toát ra không ít hắc khí, tâm tình khó chịu có thể thấy rõ.

Nhóm ám vệ đẩy cửa ra, nhóm cung nữ đã sớm đứng đợi bên ngoài nối đuôi nhau đi vào, Phúc Tuyền giúp Triệu Trăn mặc long bào.

Triệu Trăn chú ý tới tinh thần Phúc Tuyền không tốt lắm, thần sắc cư nhiên có chút tiều tụy, Triệu Trăn lại nhìn mấy nội thị cung nữ khác, phát hiện ai nấy đều sắc mặt không tốt. Triệu Trăn nghi hoặc nói: "Mọi người sao lại ỉu xìu như thế? Tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì?"

Phúc Tuyền có chút do dự: "Tối qua ở đầm sen trồi lên một thi thể…"

"Phốc khụ khụ…" Triệu Trăn đang dùng hương trà súc miệng nghe vậy bị sặc ho khan liên hồi: "Ngươi nói gì?"

Phúc Tuyền thở dài: “Tối qua thị vệ tuần tra đi qua đầm sen, phát hiện dưới lớp băng có một khối thi thể, bọn thị vệ không dám quấy rầy Hoàng thượng nghỉ ngơi, nên chỉ báo cho thuộc hạ. Thuộc hạ đã sai người vớt lên, phát hiện là cung nữ giặt quần áo mới mất tích mấy ngày trước…”

Triệu Trăn nhíu mày: “Chết như thế nào, trượt chân xuống nước hay là bị mưu sát?”

“Chuyện này không rõ, chỉ là…”

Triệu Trăn nghi hoặc: “Chỉ là cái gì? Sao hôm nay ngươi nói chuyện lại ấp a ấp úng như vậy?”

Phúc Tuyền bất đắc dĩ nhìn Triệu Trăn: “Hoàng thượng, đầm sen một tháng trước đã bị thời tiết đóng băng, cho đến nay băng vẫn chưa tan. Hôm qua thuộc hạ sai người phá băng cả đêm, mới có thể vớt thi thể dưới lớp băng lên được, mặt băng bị đông lạnh cả tháng, cung nữ mới mất tích vài ngày sao có thể rơi xuống dưới được?”

Triệu Trăn lập tức phản ánh nói: “Nhất định là phương thức xuyên qua của nàng không đúng!”

Hết chương 78

79. Quyển 6 - Chương 79

Trong đầm sen đóng băng ở Hoàng cung đào lên được một nữ thi thể.

Đầm sen một tháng trước đã bị tuyết lạnh đông cứng rắn chắc, cung nữ chỉ mới mất tích vài ngày, vậy cung nữ kia chui xuống dưới lớp băng như thế nào?

Sau khi hạ triều, Triệu Trăn hứng thú bừng bừng chuồn ra khỏi cung, hành trang đơn giản đi tới Phủ quấy rối Bạch Ngọc Đường.

Người bình thường đều lấy họ đề tên bảng hiệu trước cổng nhà, ví dụ họ Lý sẽ gọi Lý phủ, họ Vương sẽ gọi Vương phủ, thế nhưng chủ hộ nhà mới là Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, vô luận gọi Triển phủ hay Bạch phủ thì người còn lại đều thấy không được tự nhiên, sau đó liền dứt khoát bỏ qua phần họ, Bạch Ngọc Đường kiêu ngạo cuồng thảo một chữ lớn lớn trên bảng hiệu – Phủ trở thành căn nhà đầu tiên trong thành có cái tên độc và lạ

~~Triển Chiêu từ sớm đã ra ngoài làm việc, trong nhà chỉ có Bạch Ngọc Đường vẫn còn đang hô hô ngủ nướng. Khi Triệu Trăn mang theo một thân khí lạnh từ bên ngoài đi vào thì Bạch Ngọc Đường vốn đã tỉnh, chỉ là mỗi lần đối mặt với Triệu Trăn đều cảm thấy tâm hảo mệt, cho nên cứ thế nhắm mắt dưỡng thần giả bộ ngủ say.

Triệu Trăn đã sớm có chuẩn bị, hít sâu một hơi quát ầm lên: “Bạch đại ca không xong rồi ! Không xong rồi ! sư phụ thân ái đã bị đầu bếp họ Lý dụ chạy đi rồi ! Ta thấy hai người bọn họ kề cận bên nhau vừa đi vừa trò chuyện vui vẻ còn đưa qua đẩy lại mỹ thực cho nhau, ngươi một ngụm ta một ngụm cùng ăn thực vui vẻ đó !”

Lời còn chưa dứt, Bạch Ngọc Đường đã ‘viu’ một tiếng ngồi bật dậy: “Ngươi ! Nói ! Thật ?!!!!”

Triệu Trăn mặc kệ sát khí lạnh toát bắn tới cười tủm tỉm nói: “Đúng thế ! Sư phụ đang ở Lâm Giang lâu đặt tiệc đón gió, cùng Lý Giai Hào kề cận bên nhau vừa đi vừa lựa nhọn nhã gian, cầm thực đơn mới trò chuyện thực vui vẻ, còn đưa qua đẩy lại bình rượu thương lượng dùng rượu gì trong bữa tiệc, ngươi một ngụm ta một ngụm cùng cắn hạt dưa…”

Thái dương Bạch Ngọc Đường gân xanh giật giật: quả nhiên, mỗi lần đối mặt với Triệu Trăn đều cảm thấy tâm hảo mệt.

Triệu Trăn cười tủm tỉm cảm thán: “Ngôn ngữ Trung Hoa quả nhiên bác đại tinh thâm!”

Bạch Ngọc Đường đành phải đứng dậy thay quần áo: “Ngươi sáng sớm đã mò tới đây là vì quấy rối giấc ngủ của người khác?”

“Ta mới không nhàm chán như vậy đâu!” Triệu Trăn phồng miệng rất không bằng lòng: “Ta mới không thèm ghen tị vì mỗi sáng sớm ta đều phải lên triều còn ngươi vẫn được ngủ nướng nên mới chạy tới chọc

ngươi xả giận đâu! Mỗi giây mỗi phút của trẫm đáng giá trăm lượng bạc, mới không thèm làm loại việc nhàm chán này!"

Ánh mắt Bạch Ngọc Đường nhìn Triệu Trăn vô cùng phức tạp: Nhóc con này cư nhiên là hoàng đế Đại Tống, thật sự đổ mồ hôi thay trăm vạn con dân Đại Tống.

"Phốc ha ha ngươi cũng có ngày hôm nay!" Triển Chiêu từ bên ngoài đi vào, vừa rồi hắn chân trước chân sau hồi phủ cùng Triệu Trăn, chỉ là hiếu kỳ Triệu Trăn sẽ dùng phương pháp gì để đánh thức Bạch Ngọc Đường siêu cấp bám giường nên đã cố ý im lặng ngồi xổm ngoài cửa nghe lén, vừa lúc nghe được Triệu Trăn không đánh mà thắng thu phục được Bạch Ngọc Đường nên vui vẻ chạy vào.

Triển Chiêu bế Triệu Tiểu Trăn lên, giúp bé cởi áo choàng nhung trắng muốt: "Ta nghe nói Ngự Hoa viên xảy ra chuyện, ngươi vì chuyện đó mà tới hả?"

Triệu Trăn gật gật đầu, nói lại một lần những nghi hoặc của Phúc Tuyền, sau đó hai mắt lấp la lấp lánh nhìn Bạch Ngọc Đường: "Bạch đại ca, ngươi công phu tốt, nội lực thiên hàn, có khả năng phá băng nhấn người chết chìm sau đó nhét thi thể xuống dưới lớp băng rồi phục hồi nguyên dạng mặt băng như cũ không?"

Bạch Ngọc Đường thực bất đắc dĩ: "Ngươi từ đâu mà có được nhiều suy nghĩ kì diệu như vậy?"

Triển Chiêu thiếu chút nữa cười phun: "Tiểu Bạch đâu có lợi hại như vậy, ngươi bảo hắn đông lạnh một thùng nước tàm tạm còn có thể, chứ to như đầm sen trong cung sao có thể làm được. Vừa rồi ngươi có nói, phá vỡ mặt băng, nhấn người chết chìm sau đó ném thi thể xuống đáy, những người có võ công đều có thể làm được chuyện này, duy độc chuyện đem mặt băng phục hồi nguyên dạng là không có khả năng, đó là năng lượng tự nhiên, tuyệt đối không người nào có thể làm được."

Thấy thần sắc Triệu Trăn mờ mịt, Triển Chiêu tùy tay rót một chén trà đưa cho Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường vươn tay chạm vào chén trà, cả chén trà lập tức bị đông lạnh.

Triển Chiêu đưa chén trà tới trước mặt Triệu Trăn: "Dùng nội lực làm đông băng cùng với ngưng kết băng tự nhiên có sự khác biệt rất lớn, cho dù khống chế nội lực tốt đến mấy cũng không có khả năng không gây ra tác dụng phụ, càng không có khả năng khiến bề mặt đông lạnh bằng phẳng như mặt gương được." Quả nhiên, bề mặt chén trà bị Bạch Ngọc Đường đóng băng vẫn có chút nhấp nhô, tựa như lúc đông lạnh vẫn có một tầng gợn sóng, rõ ràng mặt nước đã bị nội lực tác động, trong chớp mắt hình thành gợn sóng thì bị đóng băng.

Triệu Trăn nghe xong thập phần nản lòng: "Quả nhiên là có người giả mạo nạn nhân, kết quả này tuyệt không huyền khốc." So với việc phí khí lực như thế này, không bằng chôn thi thể ở đâu đó trong cung cho bớt việc. Hoàng cung rộng lớn, tùy tiện tìm một chỗ trong lãnh cung không người mà chôn thi thể, nói không chừng 180 năm sau cũng không ai phát hiện ra.

"Tra án thì cần gì huyễn khốc!" Triển Chiêu cốc đầu bé một cái: "Đáng tiếc hiện tại trời đông giá rét, thi thể ngâm trong nước lạnh cả tháng, nghe nói mặt đều bị ngâm hỏng, căn bản vô pháp phân biệt, chỉ có thể xem trang phục, vật phẩm trang sức mà phỏng đoán thân phận, cụ thể có phải là người kia không, còn chưa chắc chắn đâu."

……

Chiều hôm đó, một nhà 4 người Triển đại ca cùng với đại gia đình hơn mười nhân khẩu của Tứ Thử Hãm Không đảo cơ hồ chân trước chân sau có mặt ở thành Biện Kinh.

Lý Giai Hào tuy rằng tính tình cổ quái nhưng rất để tâm đối với người nhà, giữa trưa đã đóng cửa Lâm Giang Lâu, tự mình xuống bếp nấu ăn đãi thân thích. Vốn nhiều người như vậy bất kể thế nào cũng phải chia bàn ra ngồi nhưng sau này Triệu Trăn ra chủ ý, vượt thời đại làm ra một chiếc bàn xoay giản dị!

Khi phát minh vĩ đại này được nói ra lập tức nhận được đại lực tán thưởng của Triển Chiêu!

Triển Chiêu bày tỏ: "Triệu Tiểu Trăn đúng là cật hóa Phúc Âm, làm sư phụ của hắn ta cũng được hưởng lây vinh quang! Tài năng tạo phúc cho quảng đại cật hóa trong thiên hạ thật sự vinh hạnh!"

Triệu Trăn bày tỏ: "Ta có thể đạt được thành tựu ngày hôm nay nhất định phải cảm tạ cật hóa sư phụ của ta! Tất cả là do hắn đã mở ra cánh cổng thế giới mới cho ta!"

Bạch Ngọc Đường bày tỏ: “Hai ngươi không ăn liền dọn.”

…..

Các nam nhân ngồi cùng một chỗ rượu tràn đầy ly, các nữ nhân ngồi cùng bàn nói nói cười cười, Triệu Trăn dẫn đầu một đám con nít vui chơi chạy nhảy. Ngoại trừ cặp tiểu quỷ long phượng thai béo mập mập Triển gia còn có hai tiểu thiếu niên của Hãm Không đảo, tiểu cô nương duy nhất của Hãm Không đảo hiện giờ còn chưa cai sữa, đang nằm trong lòng mẹ cười khanh khách. Tiểu cô nương bộ dạng phấn điêu ngọc mài, nhũ danh Nhân Nhân, đại danh còn chưa đặt, đôi mắt to lúng liếng linh khí mười phần.

Tình bạn của lũ nhỏ hình thành vô cùng kì diệu, nguyên nhân nảy sinh mâu thuẫn cũng kỳ diệu không kém.

Triển Tân Duệ tuổi còn nhỏ nhưng đã mười phần mười học được phong thái của cha mình, che chở muội muội như che chở thức ăn! Bất luận xú tiểu tử nào cũng đừng mong tiếp cận muội muội đáng yêu nhất của bé! Chỉ mới sán lại nói vài câu đã bị bé trừng trừng đuổi đi, không khác gì mấy ánh mắt Triển Huy hiện tại đang trừng trừng Bạch Ngọc Đường….

Triển Tân Như là một bé gái hoạt bát đáng yêu nhưng hơi ngốc ngốc, khi cười rộ lên lộ ra hai cái má núm đồng tiền đáng yêu, giọng nói mềm mềm kéo dài âm cuối. Bé ngốc hoàn toàn không hiểu rối rắm của ca ca mình, cười tủm tỉm đáng yêu tính cách tùy ý thích kết giao bạn bè như Triển Chiêu, luôn kéo hai vị ca ca Hãm Không đảo muốn làm bằng hữu.

Hãm Không đảo nhiều trẻ con, Lô Lỗi con trai Lô Phương là vua lũ nhỏ, bé lớn tuổi nhất mà tính cách cũng rất ổn trọng, thiếu niên 12 tuổi thống lĩnh lũ trẻ con trên đảo. Khí chất Lô Lỗi không giống người giang hồ chút nào mà càng giống thế gia công tử từ nhỏ chỉ biết đọc sách viết chữ, chắc được di truyền gen tốt từ mẹ.

Một tiểu tử khác là Từ Dương con trai Từ Khánh, Từ Dương nhỏ hơn Lô Lỗi một tuổi, nhưng lại cao hơn Lô Lỗi nửa cái đầu. Tính cách và diện mạo Từ Dương giống hệt cha mình, Từ Khánh là vì nói lắp nên mới ít nói, còn Từ Dương là trời sinh không thích nói, trầm mặc ít lời ngại ngùng nội liễm.

Nhân Nhân chưa cai sữa là con gái của Hàn Chương, còn Phiên Giang Thử Tưởng Bình…Tứ ca cho đến nay chưa lập gia đình!

Khi Tưởng Tứ ca mới hơn mười tuổi thường xuyên bị người ta hiểu lầm đã hơn ba mươi, hiện giờ hơn ba mươi, nhìn qua trông giống như đã hơn năm mươi…

Bị cả thế giới nhìn chằm chằm, Tưởng Tứ ca không cưới được vợ bi thương khóc thành sông !

……

Sau khi ăn uống no đủ, mọi người cùng nhau hồi phủ nghỉ ngơi, hành lý đã được đưa tới từ trước đó, Triển Huy và Lô Phương đứng nhìn chằm chằm bảng hiệu ‘cụt lủn’ thật lâu thật lâu không nói nổi. Cả hai vừa rối rắm bảo bối đệ đệ nhà mình là bị Ngự Miêu / Bạch Thử tha đi, vừa rối rắm bảo bối đệ đệ nhà mình là bị gả ra ngoài? Hay là cưới vào nhà?

So với các đấng nam nhân thập phần rối rắm thì các vị phu nhân nhanh chóng kết thành hảo hữu, thê tử của Tam Thử tính cách khác nhau, Lô đại phu nhân đoan trang nhu mì, Hàn nhị phu nhân đáo để tinh quái, Từ tam phu nhân dịu dàng hiền thục, điểm giống nhau duy nhất giữa ba vị phu nhân chính là — nhiệt tình hiếu khách! Vừa vặn Triển gia đại tẩu cũng ưa náo nhiệt, bốn nữ nhân líu ra líu ríu kết thành nữ nhân bang, hẹn nhau mấy ngày tới sẽ cùng nhau du ngoạn mua sắm, đặc biệt còn dẫn theo tướng công nhà mình đi xách đồ!

Tưởng Bình ngồi một góc nghe được, đột nhiên cảm thấy không cưới được vợ cũng không quá đáng thương…

Không dễ dàng tiễn mọi người về phòng, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường không hẹn mà cùng thở dài một tiếng.

Triệu Trăn vui tươi hớn hở chê cười hai người bọn họ: “Mới ngày đầu tiên đã hết chịu nổi rồi à?”

Hai người cùng thở dài: nhìn thấy huynh trưởng đã lâu không gặp cố nhiên thực cao hứng, nhưng nhóm huynh trưởng đại nhân không chút kỹ thuật mà tranh đấu gay gắt cũng khiến người mệt tâm. Triển đại ca

một chọi bốn không rơi xuống hạ phong tự nhiên bổng bổng đát, Tứ Thử Hãm Không đảo khi thắng khi bại khi bại khi thắng cũng có thể nói định lực không kém, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường xấu hổ bị kẹp giữa các vị ca ca, bị ép hết chén này tới chén khác không thể không say…

Nhân lúc sắc trời còn sớm, Triệu Trăn chủ động đề xuất muốn hồi cung.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc nhau, đều nhìn thấy kinh ngạc tột độ trong mắt đối phương.

Ngay cả Vượng Tài trông cửa Khai Phong phủ cũng biết, điều Triệu Tiểu Trăn không thích nhất chính là hồi cung, bé có thể dùng mọi thủ đoạn kể cả làm nũng bán manh để được ở bên ngoài, hôm nay rõ ràng có cớ ngủ lại tốt như vậy mà không tận dụng, cư nhiên chủ động muốn hồi cung! Chẳng lẽ phía tây dâng lên không phải mặt trăng mà là trán Bao đại nhân?

Phản ứng đầu tiên của Triển Chiêu là sờ sờ trán Triệu Trăn: "Ngươi không sao chứ?" là quên uống thuốc hay ăn nhầm dược?

Trong đầu Bạch Ngọc Đường chợt lóe cảnh báo cấp cao nhất: "Ngươi lại có âm mưu gì?"

Triệu Trăn hết nói nổi: "Ta chỉ là có chút lo lắng cho nhóm ám vệ…" sáng hôm nay, Triệu Trăn cho nhóm ám vệ nghỉ ngơi một ngày, để bọn họ tự chọn ra ba người ứng cử chức đội trưởng. Cả ngày Triệu Trăn đều đề phòng Thừa Ảnh quấy rối, ai ngờ giữa trưa Thừa Ảnh còn ở bên người, buổi chiều lại đột ngột mất dạng…

Triệu Trăn thấp tha thấp thỏm, cảm thấy Thừa Ảnh đã không làm thì thôi, đã làm thì đảm bảo lớn chuyện!

Một ảnh đế tâm thần phân liệt từ chối trị liệu cự tuyệt uống thuốc, có trời mới biết có dây thần kinh nào nối nhầm mà đi trả thù xã hội hay không!

…….

Theo thường lệ vẫn là Triển Chiêu đưa Triệu Trăn hồi cung, dưới ánh trăng hai người vừa đi vừa nói chuyện, tới phụ cận hoa viên, từ xa đã thấy Hàn Chương sừng sững đứng trong sân, 450 nhìn trời ưu thương… khụ khụ, chính là ngẩng đầu nhìn trời ngẩn người, bóng dáng to lớn như gấu cư nhiên thực tiêu điều?

Triển Chiêu và Triệu Trăn biểu tình đồng thời : Hàn nhị ca đang làm gì đây? Cư nhiên trung thu ngắm trăng trước 7 tháng?

Triển Chiêu đi qua vỗ vỗ vai Hàn Chương, sống lưng Hàn Chương cứng đờ, đột nhiên bộc phát một tiếng rống to: "Ối nương ơi !!!! Có quỷ !!!!!"

(*|||

Hàn Chương vốn chính là một tráng hán sức mạnh hơn người, một tiếng rống ra, Triển Chiêu liền cảm thấy lỗ tai ong ong ong… Triệu Trăn ngã phịch xuống đất, hai mắt hình hương vòng. Triển Chiêu biết bé là bị nội lực chấn động tới hôn mê, nhanh chóng chạy qua bế Triệu Trăn lên sờ soạng kiểm tra.

Tiếng rống của Hàn Chương to khỏe như vậy là vì trong giọng nói của hắn vốn đã có nội lực. May mắn Hàn Chương không phải cố ý muốn đả thương người, Triệu Trăn chỉ choáng một chút xíu, vỗ vỗ mất cái liền tỉnh lại, chỉ là biểu tình ngơ ngác trên mặt vẫn còn chưa tan đi…

Triển Chiêu mặc dù đứng khá gần nhưng do nội lực thâm hậu, lắc lắc đầu mấy cái liền vô sự.

Hàn nhị phu nhân bề ngoài nhu nhược nội tâm bưu hãn, nghe tiếng rống lập tức đi ra đập cho phu quân mình một cái: "Hàn lão nhị, ngươi ồn ào cái gì đấy hả?! Dọa Nhân Nhân khóc rồi kia kìa!" Hàn nhị phu nhân nổi giận lông mày dựng ngược, bối cảnh là tiếng Nhân Nhân gào khóc, không thể không nói cha con giống nhau, tiểu cô nương Nhân Nhân mới mấy tháng tuổi đã có chất giọng to khỏe như cha mình, cổ họng này nếu hảo hảo bồi dưỡng một chút, trong tương lai tuyệt không thua kém Sư Tử Hống của cha bé!

Hàn Chương bị phu nhân nhà mình đập cho một phát hoa mắt váng đầu, tráng hán cao lớn như ngọn tháp ủy khuất nhỏ giọng nói: "Vừa rồi ta thấy một bạch y nữ quỷ, thất khiếu* đổ máu sắc mặt trắng bệch, bay tới bay lui muốn đuổi ta đi, còn nói chúng ta chiếm chỗ ở của nàng, muốn một nhà chúng ta gà bay chó sủa không yên…" (thất khiếu: 2 tai, hai mắt, hai lỗ mũi, miệng)

"Phóng mẹ nó thí!" Hàn nhị phu nhân lại muốn xắn tay áo đánh người lần nữa, thì chợt nghe một tiếng thét chói lọi vang tới.

"A a a a a a a a a a — !!!!!"

Lần này tiếng thét là của nữ nhân, tuy rằng có chói nhưng cũng có thể nghe ra là giọng của Từ Tam phu nhân tính tình yếu nhược! Hàn nhị phu nhân biến sắc, không đánh phu quân nữa, mà cùng mọi người chạy về phía tiếng hét ở hậu viện: "Nhanh, bọn họ ở ôn tuyền phía sau viện!"

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều ưa sạch sẽ, đặc biệt là Bạch Ngọc Đường sống trong xa xỉ đã quen, nguyên nhân chính lựa chọn căn nhà này chính là trong phủ có một bồn nước nóng siêu cấp xa hoa! Bốn vị phu nhân đã hẹn cùng nhau đi tắm nước nóng giải tỏa, kết quả Hàn phu nhân phải cho Nhân Nhân bú nên tới sau, để ba vị phu nhân không biết võ công tới đó trước, không ngờ chỉ một chút liền xảy ra chuyện…

Ba vị phu nhân sắc mặt tái nhợt, Lô đại phu nhân coi như trấn định nhất: "Vừa rồi có một bạch y nữ quỷ thất khiếu bay qua…"

Mọi người đồng thời cùng nhìn Hàn Chương, Hàn Chương dùng lực gật đầu: "Đúng vậy, vừa rồi ta cũng thấy, là thật đó!"

Triển Chiêu và Triệu Trăn liếc nhau đều cảm thấy sự tình có chút kỳ quái, nếu như trong phủ có quỷ thật vậy sao sớm không hoạt động muộn không hoạt động mà cố tình đúng trong lúc nhà có khách tới liền bắt đầu điên cuồng tạo cảm giác tồn tại? Còn chuyên nhằm vào những người yếu nhược, bất ngờ nhảy ra hù dọa mấy vị phu nhân không biết võ công?

Chẳng lẽ quỷ hồn cũng biết mềm nắn rắn buông? E rằng có người giả thần giả quỷ!

Ở đây tất cả mọi người đều từng thấy qua nhiều việc đời, so với loại chuyện vô căn cứ như ma quỷ, mọi người càng tin tưởng có người mưu mô giở trò quỷ!

Từ trên chỗ cao truyền tới giọng nói lạnh buốt hừ một tiếng — "Hảo một cái nữ quỷ!"

Bạch Ngọc Đường bạch y trắng thuần đứng trên đỉnh ngọn giả sơn, gương mặt tuấn mỹ trước nay chưa từng đen như vậy !

Trừ phu thê Triển Huy không biết rõ tính cách của Bạch Ngọc Đường ra, tất cả mọi người đều theo bản năng rụt cổ — không xong!

Ngọc Đường / lão Ngũ / Bạch đại ca thật sự nổi điên rồi!

Bạch y nữ quỷ quả thực muốn dùng sinh mệnh để chứng minh câu nói không phải cứ chết là hết!

Dám to gan hù dọa anh trai và chị dâu Bạch Ngọc Đường, quản nó là quỷ thật hay quỷ giả hết thảy đều băm vằm cho cẩu ăn!

Hết chương 79

80. Quyển 6 - Chương 80

Hoan hoan hỉ hỉ mua một tòa nhà cư nhiên lại là quỷ trạch, quả thực không còn gì khiến tâm buồn bực hơn!

Phản ứng đầu tiên của mọi người chính là có người giả thần giả quỷ, đáng tiếc Triệu Trăn hôm nay ra ngoài không mang theo ám vệ, bằng không mười mấy ám vệ mỗi ngày thay phiên nhau ba tầng trong ba tầng ngoài ẩn nấp đủ mọi ngóc ngách trong ngoài tòa nhà, thì làm gì có con quỷ thật quỷ giả nào có chỗ mà trốn, mà hiện tại cũng không phải rối rắm thế này.

Vốn huynh đệ đoàn tụ, tâm tình rất tốt, hiện tại bị sự kiện có quỷ phá cho tan nát, tất cả mọi người ai nấy sớm về phòng nghỉ ngơi.

Bạch Ngọc Đường nghẹn một bụng uất khí, bị Triển Chiêu cứng rắn lôi đi tiêu thực giải sầu. Hai người cùng nhau đưa Triệu Trăn hồi cung, nghe nói nhóm ám vệ có náo nhiệt, nên hai vị đại hiệp nhàm chán cường liệt muốn tới hiện trường vây xem. Triệu Trăn chỉ lo lắng Thừa Ảnh ở giữa gây khó dễ, tự nhiên hai tay hai chân hoan nghênh hai nguồn cường lực hỗ trợ, có hai vị đại hiệp sắc bén trợ trận, âm mưu của Thừa Ảnh tuyệt đối sẽ không thành công!

Phụ cận tẩm cung cực kỳ an tĩnh, nhóm ám vệ bình thường như si hán luôn quấn chặt lấy Triệu Trăn giờ lại không thấy một ai, chỉ có Phúc Tuyền trắng trắng mập mập đứng ở tẩm điện, mặt mày suy nhược ngủ gà ngủ gật. Nhìn bộ mặt già nua sầu khổ của Phúc Tuyền, nỗi bất an trong lòng Triệu Trăn ngày một mãnh liệt.

"Các ám vệ đâu? Không phải đã bảo bọn họ tự chọn ra 3 người sao, kết quả thế nào rồi?"

Phúc Tuyền biểu tình ngây ngốc: "Bọn họ vẫn còn đang thi đấu…"

Khóe miệng Triệu Trăn co giật: "Thi đấu từ sáng tới tận bây giờ?"

— Chẳng lẽ thế vận hội Olimpic đã vượt trước thời đại mà tới sao?

Phúc Tuyền chậm rãi gật đầu: "Ngoại trừ những ám vệ có nhiệm vụ không thể về được thì toàn bộ những ám vệ khác đã thi đấu hơn hai mươi hiệp, mỗi hiệp cho ra một kết quả tất nhiên khiến người không phục, không có một ai có thể đạt được 1/3 số người ủng hộ, thế nên cứ liên tục thi đấu…" Phúc Tuyền phụng mệnh kể lại nhất cử nhất động của nhóm ám vệ, cả ngày ngồi xem tranh đấu gay gắt cảm giác cả người đều không tốt! QAQ thế giới của người trẻ tuổi lão phu xem không hiểu!

Phúc Tuyền nói thực hàm súc nhưng cũng không ngăn được công năng não bổ cường đại của Triệu Trăn, bé hoàn toàn có thể tưởng tượng ra nhóm ám vệ tranh đấu gay gắt thậm chí là kéo chân nhau, đến tột cùng đã làm ra bao nhiêu chuyện ngu xuẩn! Triệu Trăn đỡ thái dương ân ẩn đau nhức bất đắc dĩ nói: "Dù chỉ số thông minh của nhóm ám vệ so le không đồng đều thì cũng không khờ đến mức này đi, chắc chắn là do Thừa Ảnh ở sau lưng giở trò quỷ!" ngữ khí khẳng định.

Phúc Tuyền theo thói quen ca ngợi: "Hoàng thượng thánh minh."

Triển Chiêu nhỏ giọng hỏi Bạch Ngọc Đường: "Thừa Ảnh không thể tham gia tỷ thí, vậy giở trò quỷ thế nào?"

Bạch Ngọc Đường nhún nhún vai: "Khẳng định là châm ngòi ly gián, tá lực đả lực* gì đó, tiểu tử kia rất tinh ranh." (tá lực đả lực: mượn sức đánh sức, dùng lực của đối thủ để đánh lại chính đối thủ.)

Cầm biên bản ghi lại chi tiết tình hình do Phúc Tuyền đưa, Triệu Trăn càng xem càng tức, đỉnh đầu dần hình thành mây đen vần vũ, sấm nổ chớp giật mưa to tầm tã chính là tâm tình hiện tại của Triệu Trăn. Triệu Trăn mãnh liệt vỗ tay vịn ghế: "Gọi Thừa Ảnh tới đây! Gọi cả đám người ngu ngốc bị lợi dụng kia nữa, lăn hết tới đây!"

Triệu Tiểu Trăn phẫn nộ miệng lưỡi sắc bén như đao kiếm, hăng say mắng chửi cả đám người tới khi không ai dám ngóc đầu lên nữa mới thôi.

Ngôn từ sắc bén, trì chiết cay nghiệt, khiến Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lần đầu thấy Triệu Trăn thực sự nổi giận hoàn toàn được mở rộng tầm mắt!

……

Triệu Trăn đã sớm biết nội bộ nhóm ám vệ chia rẽ thành nhiều nhóm nhỏ, giữa các nhóm vốn không ưa nhau mà thực tế ở chung cũng không hòa hợp. Trừ chuyện đó ra còn có mấy người có cái tôi cá nhân rất cao, thích độc lập độc hành, ít khi tiếp xúc cùng những ám vệ khác, Thừa Ảnh cũng từng là một 'độc hành hiệp'.

Triệu Trăn vẫn cho rằng, chỗ nào có người chỗ đó sẽ có phân tranh, có phân tranh tất sẽ phân chia bằng hữu và địch nhân. Ngay cả bọn con nít trong trường mầm non cũng biết thân sơ xa gần hay phân chia kiểu 'tớ không chơi với cậu' gì gì đó, huống chi các ám vệ là người trưởng thành.

Triệu Trăn làm đại lão bản, rất ít khi can thiệp vào ân oán cá nhân của thủ hạ, chỉ cần không chậm trễ nhiệm vụ được giao, thì bọn họ muốn đấu thế nào thì đấu, dù sao cũng dễ chịu hơn cảnh bọn họ đoàn kết hợp tác hất đổ chính mình. Tư tưởng trung tâm của các vị đế vương trong truyền thuyết chính là — vĩnh viễn đừng để thủ hạ đoàn kết một lòng với nhau.

Triệu Trăn thật sự không ngờ tới, ngay cả điều này Thừa Ảnh cũng hiểu…

Triệu Trăn vẫn cảm thấy, để người quỳ xuống là một loại vũ nhục, nhưng lễ tiết truyền thừa ngàn năm qua, không phải tùy tiện nói bỏ là có thể bỏ được. Bởi vì không thích nên dù Triệu Trăn có tức giận bực mình tới mấy cũng không phạt ai quỳ, nhóm ám vệ biết quy củ của bé nên ngay ngắn chỉnh tề đứng thành hàng, một đám héo rũ cúi gằm mặt bi ai. Thừa Ảnh thực tự giác đứng đằng trước nghe răn dạy, Triệu Trăn nhìn hắn trầm mặc thật lâu không nói lời nào…

(- -#) với loại mặt hàng này còn có thể nói cái gì?

Ngươi nhẹ nhàng khuyên bảo, hắn liền tiến thêm một bước, ngươi nghiêm khắc mắng chửi, hắn cúi đầu giả bộ đáng thương, ngươi mặc kệ không nhìn, hắn im lặng không lên tiếng mặc ngươi chọc hũ nút! Đây trăm phần trăm là một con đại vĩ lang! Chỉ cần hắn nhìn trúng cái gì đó, thà một ngụm cắn chết cũng không nhả ra, nghĩ mọi cách biến cái mình thích thành của mình, cho dù tạm thời chưa chiếm được, cũng tuyệt đối không cho phép người khác nhìm trộm!

Triệu Trăn thở dài: "Thẩm định, chế hành (kiểm tra cân đối), quyền mưu…đều là Đế Vương chi thuật, để ngươi làm ám vệ thật sự là nhân tài không được trọng dụng."

Thừa Ảnh cúi đầu không nói, Triệu Trăn khẽ cười nói: "Thừa Ảnh à, ngươi cảm thấy bản thân mình rất không tồi, phải không?"

Thừa Ảnh ngẩng đầu nhìn Triệu Trăn, ánh mắt càn rỡ, lóe ánh sáng đắc chí, con ngươi vừa đen vừa thâm sâu, khiến người nhìn tim đập nhanh.

Triệu Trăn chỉ chỉ mấy nữ ám vệ hỏi Thừa Ảnh: "Các nàng có ngực, ngươi có không?"

"Phốc khụ khụ khụ…" Triển Chiêu phun một ngụm trà thật xa, Bạch Ngọc Đường nhặt cằm mình lên, vươn tay vỗ vỗ lưng thuận khí cho Triển Chiêu. Phúc Tuyền đứng ở bên cạnh Triệu Trăn lung lay sắp đổ, chỉ cảm thấy hoa mắt chóng mặt trước mắt dần tối sầm. Chúng ám vệ đứng phía dưới cũng hoảng hồn, mấy người có biên độ quá lớn mà thiếu chút nữa ngã quỵ.

Thừa Ảnh biểu tình ánh mắt nhìn Triệu Trăn có chút bất đắc dĩ lại sủng nịnh — ở phương diện đả kích chọc ngoáy người khác, chủ nhân tương đối có thiên phú.

Triệu Trăn không để ý ánh mắt mọi người, tiếp tục hỏi Thừa Ảnh: "Bọn họ có thể sinh hài tử, ngươi có thể sao?"

Thừa Ảnh: "…"

Mọi người: "…"

Triển Chiêu: "Khụ khụ!!!" lần này là cố ý ho khan, Triển Chiêu dùng lực trừng mắt tiểu đồ đệ đang đùa giỡn lưu manh.

Triệu Trăn nhún nhún vai: "Được rồi, ta chỉ muốn nói rõ quan điểm của bản thân chính là — bất cứ ai cũng có nhược điểm, khuyết điểm, không ai là hoàn mỹ toàn năng, khí lực một người chung quy hữu hạn, ai cũng không biết trước được khi nào mình sẽ rơi vào tình huống bó tay bất lực, cho nên hãy ít kiêu ngạo, ít đắc chí, tích nhiều đức, miễn cho lúc gặp chuyện lại hối cũng không kịp!" Triệu Trăn nhìn Thừa Ảnh một cái, ánh mắt kia khiến Thừa Ảnh có chút bất an.

"Là do ta đã không nói rõ ràng ngay từ đầu." Triệu Trăn biểu tình nghiêm túc: "Từ giờ trở đi, bất luận tình huống gì cũng không được để Thừa Ảnh lại gần ta trong phòng ba bước, nếu còn xảy ra tình huống như tối qua thì trực tiếp đánh thức ta dậy là được. Cho dù có người tới ám sát, các ngươi trước hết phải ngăn cản Thừa Ảnh rồi đối phó thích khách, tất cả đã nghe rõ chưa?" thấy cả đám vẫn còn sững sờ, Triệu Trăn cất cao giọng: "Đã nghe rõ chưa?!"

"Rõ!" lần này không chút do dự.

Thừa Ảnh mặt đen như mực, có thể sánh với Bao đại nhân thứ hai.

Triệu Trăn nhướn mày với Thừa Ảnh, đại ý chính là — nhóc con ngươi giỏi thì làm tiếp đi! Lão tử xuyên qua đến đây cũng không tính toán còn sống trở về! Ai sợ ai!

Thu thập xong Thừa Ảnh quấy rối, Triệu Trăn nói với nhóm ám vệ: "Hiện tại các ngươi chia ra thi đấu lại một lần, phàm đầu óc không đủ dùng, thì luận võ công, so vận khí, quy tắc trên võ đài các ngươi cũng biết rồi, cứ dựa vào đó mà làm."

Triệu Trăn nói với Phúc Tuyền: "Ngươi làm trọng tài cho bọn họ, tùy tiện tìm một cái ống thẻ, rút thăm quyết định thứ tự lên đài. Người thắng thăng cấp, kẻ thua bị loại, ai cũng có cơ hội, tuyệt đối không được giết người, không được sử dụng ám chiêu, không được giở thủ đoạn, ai làm trái quy định vĩnh viễn trục xuất khỏi đội ám vệ, nếu ai giúp cầu xin, xử cùng tội danh!"

Triệu Trăn bình thường nói chuyện vẻ mặt ôn hòa, rất ít khi nghiêm khắc như lúc này.

"Trên võ đài, thành công hay thất bại dựa vào võ nghệ bản thân, nhưng chọn số thứ tự ngẫu nhiên tốt hay xấu còn phải dựa vào vận khí, tục ngữ có nói vận khí cũng là một loại thực lực. Hiện tại ai có ý kiến gì thì lớn tiếng đề xuất, nếu bây giờ không nói, đợi tới khi có kết quả, ai cũng không được ăn nói lung tung ở sau lưng. Các ngươi đều là ám vệ Hoàng gia, không phải hàng tôm hàng cá ngoài chợ, lại càng không phải tiểu thiếp hậu trạch cố gắng khoe sắc tranh thủ tình cảm, phải có tư thái riêng!"

Đuổi nhóm ám vệ vẫn cúi gằm mặt cùng Phúc Tuyền chạy đi tìm ống thẻ, trong điện lúc này chỉ còn Thừa Ảnh vẫn đứng ở chỗ cũ.

Triệu Trăn nói: "Ngươi đi làm giám khảo, nhớ lưu ý kẻ nào dối trá dùng thủ đoạn, trở về nói lại cho ta biết."

Thừa Ảnh bất khuất nhìn Triệu Trăn, Triệu Trăn nhún nhún vai bộ dạng không quan trọng, cuối cùng vẫn là Thừa Ảnh thỏa hiệp, dè dặt từng bước đi rời khỏi tẩm điện, bóng dáng thê thê thảm thảm lưu luyến, trông thực tiêu điều

Bạch Ngọc Đường nhìn theo bóng dáng Thừa Ảnh, đột nhiên nói: "Tối qua các ngươi đã xảy ra chuyện gì?"

"Phốc khụ khụ khụ khụ khụ khụ…" Triệu Trăn bị sặc một ngụm nước trà, tiếng ho khan kinh thiên động địa!

Bạch Ngọc Đường tỏ vẻ vừa lòng: mối thù một ngụm trà, ai kêu ngươi vừa rồi làm con mèo nhà ta hoảng sợ. (Jer: ngài thù dai thật đấy =)))

Triển Chiêu lườm hắn một cái, ôm tiểu đồ đệ đang ho tới chảy nước mắt vỗ vỗ lưng: "Ngươi đừng có chọc Thừa Ảnh bực mình nữa, giáo huấn lần trước quên rồi à?! Hay là để Thừa Ảnh đi theo ta đi, ta có thể chú ý hắn tuyệt không gây sai lầm, giữ hắn lại bên người ngươi chung quy vẫn là tai họa ngầm."

Bạch Ngọc Đường vừa nghe liền nóng nảy, có thằng con ghẻ Triệu Trăn này còn chưa đủ buồn bực hay sao mà giờ lại còn kéo cả Thừa Ảnh lén lút giảo hoạt tới bên cạnh nữa, những ngày sau biết phải làm sao? Với cá tính của Thừa Ảnh, khẳng định sẽ dùng toàn bộ tinh lực để phá hỏng chuyện tốt của bọn hắn, để nhanh chóng bị ghét bỏ mà trở lại bên cạnh Triệu Trăn.

Bạch Ngọc Đường nháy mắt ra hiệu với Triệu Trăn, Triệu Trăn bất đắc dĩ nói: "Sư phụ đừng lo lắng, Thừa Ảnh không dễ dàng bị chọc giận như vậy đâu."

Triệu Trăn cọ cọ bàn tay ấm áp của Triển Chiêu: "Sư phụ cũng biết, tín nhiệm trước đây của ta với Thừa Ảnh đã bị phá tan thành bọt nước, hơn nữa một khi tín nhiệm đã bị phá hủy thì khó lấy lại lắm, nước đổ khó hốt, một khi sụp đổ, muốn lấy lại như trước quả thực khó hơn lên trời…"

Triệu Trăn thở dài: "Ta và hắn sớm chiều ở chung, không thể mỗi ngày chuyện gì cũng mặc kệ, mỗi ngày đều ngươi tránh ta ta phòng bị ngươi đi? Vì có thể chung sống hòa bình, ta và hắn tất yếu tối thiểu thành lập 'nhận thức chung', vì thành lập nhận thức chung này, hắn vẫn luôn thăm dò giới hạn của ta, hiện tại ta đã cho hắn một giới hạn, hắn hẳn sẽ an phận thủ thường một thời gian. Hiện giờ, Thừa Ảnh không thể so với trước, ta sẽ chú ý giữ chừng mực."

Triển Chiêu thở dài một hơi, đồng tình nhìn Triệu Trăn: "Ngươi sống thực mệt mỏi…"

Triệu Trăn cười tủm tỉm hỏi lại Triển Chiêu: "Làm cái gì mà không mệt?"

Triển Chiêu nghĩ nghĩ, nghiêng đầu cười: "Cũng đúng!"

Bạch Ngọc Đường dựa vào thành ghế ngáp lấy ngáp để: "Buồn ngủ muốn chết, Miêu Nhi về nhà ngủ thôi."

Độ tuổi này vốn nên ở trong lòng cha mẹ làm nũng lại phải sớm đối mặt với mưa gió đả kích, tuổi còn nhỏ mà đã phải đấu trí với đám đầu trâu mặt ngựa, có thể không mệt sao? Nhưng trên đời làm gì có chuyện không làm mà hưởng, làm hoàng đế mệt tâm, chẳng lẽ làm dân chúng thì không mệt? cho nên đại phú đại quý cũng được, mà bình bình đạm đạm cũng tốt, nên ăn thì ăn, nên ngủ thì ngủ, vô lo vô nghĩ, lo nghĩ cũng giải quyết được gì, so với kiếm được nhiều tiền còn không bằng sống càng khoái hoạt vui vẻ

……

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cáo biệt Triệu Trăn về nhà ngủ.

Bạch Ngọc Đường vẫn canh cánh trong lòng chuyện bạch y nữ quỷ, nhưng hắn không muốn Triển Chiêu cũng lo lắng theo, cố ý giả bộ như không có việc gi. Triển Chiêu chỉ là tính cách trì độn, cũng không phải ngốc tử, chỉ một ánh mắt đã nhìn rõ Bạch Ngọc Đường không yên lòng, bất ngờ vươn tay cù cù chỗ buồn của hắn!

Bạch Ngọc Đường bả vai co rụt, bất đắc dĩ nhìn Triển Chiêu: "Miêu Nhi, hơn nửa đêm còn động thủ động cước."

Triển Chiêu chọt tới vui vẻ: "Chuột ngốc! Động thủ động cước đương nhiên phải thừa dịp nguyệt hắc phong cao (ban đêm gió lớn), ai làm vào ban ngày!"

Bạch Ngọc Đường cản vài cái rồi cũng không cản nữa, bị khuôn mặt tươi cười vui vẻ của Triển Chiêu câu mất hồn phách, chính mình cũng bắt đầu động thủ động cước lại. Thế là hai vị đại hiệp trong một đêm nguyệt hắc phong cao, giữa đường phố không bóng người co co kéo kéo ôm ôm ấp ấp dây dây dưa dưa đi về nhà…

Đến cửa nhà, hai người không hiểu vì sao bỗng thấy chột dạ, đình chỉ cái trò động thủ động cước lẫn nhau.

Hai người khinh công tuyệt thế, về tới nhà mình cũng không gõ cửa kêu người mở mà bay lên trèo tường vào nhà.

Trong đình viện, chỗ Bạch Ngọc Đường thích nhất là hòn giả sơn, ngọn núi giả đó khá cao, đủ để quan sát các lầu các ở chung quanh. Đỉnh hòn giả sơn bị người mài phẳng, bên trên kê một bộ bàn ghế đá, tuyệt đối là chỗ vô cùng tốt để hóng gió ngắm trăng.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tựa lưng vào nhau, ngồi trên hòn giả sơn cao cao cùng ngắm trăng sao, nhất thời lại có ảo giác 'chỉ cần vươn tay ra là có thể hái sao', Bạch Ngọc Đường xoay người gối đầu lên đùi Triển Chiêu, lẩm bẩm nói: "Miêu Nhi, ta không muốn về phòng, ngủ luôn ở đây đi…"

Triển Chiêu cười cười xoa bóp quai hàm tuấn tú của Bạch Ngọc Đường: "Bây giờ mới tháng mấy, ngươi muốn đông chết ta sao?!"

Bạch Ngọc Đường nhắm lại hai mắt lờ đờ, giả bộ mình đã ngủ say.

Triển Chiêu cười xấu xa bóp mũi hắn, không cho hô hấp.

Bạch Ngọc Đường ngừng thở nhưng vẫn không chịu mở mắt, hắn biết Quy Tức công, giả chết tới hừng đông là không thành vấn đề! (Quy tức công: thở như rùa, bắt chước phương pháp hít thở ít một của rùa nhằm tu luyện nội khí kéo dài tuổi thọ.)

Triển Chiêu tựa hồ cũng nghĩ tới điểm này, buông tay ra, chuẩn bị thử phương pháp khác, đột nhiên…

Triển Chiêu trợn tròn hai mắt, sững sờ nhìn phía trước tới xuất thần: "Tiểu Bạch, hình như ta bị hoa mắt…"

Bạch Ngọc Đường nhắm mắt giả chết, tâm nói: âm mưu đơn giản như vậy, ta mới không bị mắc mưu đâu!

Thế nhưng thật lâu thật lâu không thấy Triển Chiêu phản ứng, Bạch Ngọc Đường cuối cùng nhịn không được mở mắt ra, ánh nhìn đầu tiên thấy chiếc cằm tinh xảo của Triển Chiêu, hai mắt Triển Chiêu nhìn

chằm chằm phía trước, biểu tình thần bí khó lường, có chút nghi hoặc, có chút ngạc nhiên, còn có chút tò mò kích động.

Bạch Ngọc Đường cuối cùng ngồi dậy, theo tầm mắt Triển Chiêu nhìn qua….

(*|||

Bạch y nữ quỷ trong truyền thuyết đang lắc la lắc lư giữa không trung!!!

Gặp quỷ thật rồi!!!

Hết chương 80

81. Quyển 6 - Chương 81

Lần trước đã nói!

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đêm dài đằng đẵng không còn lòng dạ đi ngủ, liền chạy tới hòn giả sơn trong nhà mình nói chuyện yêu đương tình chàng ý thiếp, bỗng nhiên một bạch y nữ quỷ bay ra gây rối! Hai vị đại hiệp lần đầu trong đời nhìn thấy quỷ thật, hai người bốn mắt hưng trí bừng bừng ngồi xem nữ quỷ pose tạo dáng…

Nói đến cũng kỳ quái, thân ảnh nữ quỷ mơ hồ bất định, ngoại trừ bạch y bay bay và tóc dài lòa xòa ra còn lại không nhìn thấy đặc thù nào khác. Bị hai đại nam nhân nhìn chằm chằm, nữ quỷ chẳng những không bay tới lấy mạng mà cũng không bị hai soái ca khuynh đảo, cứ như vậy không xa không gần phiêu ~ phiêu ~ phiêu

~Triển Chiêu đột nhiên gãi gãi cằm nói: “Tiểu Bạch, bóng dáng con quỷ này giống ngươi phết, liệu có phải là một soái soái nam quỷ?”

Bạch Ngọc Đường ghét bỏ nhíu mi: “Nam quỷ nữ quỷ gì chứ, trên y phục còn đang nhỏ nước tong tong kìa, ta thấy giống quỷ bị chết đuối hơn.”

Triển Chiêu mở to hai mắt kinh ngạc nói: “Quần áo nó đâu có ướt? ta chỉ nhìn thấy một cái bóng trắng phiêu phiêu, ngươi xác định hai ta cùng nhìn thấy một con quỷ chứ? Hay tối nay là ngày tụ hội của đám quỷ lớn quỷ bé trong nhà chúng ta? Ta nghe các cụ nói có những con quỷ chỉ người có duyên mới có thể nhìn thấy.”

Bạch Ngọc Đường tiêu sái đứng lên: “Quản nó là quỷ lớn quỷ bé quỷ nam quỷ nữ quỷ thật quỷ giả gì, bắt mấy con về hỏi một chút là biết ngay!”

Triển Chiêu dùng lực vỗ tay: “Tiểu Bạch huyễn khốc cuồng bá duệ!” đây là học lỏm từ Triệu Trăn.

Triển Chiêu vừa định làu bàu thêm hai câu đã thấy Bạch Ngọc Đường viu một tiếng bay ra ngoài, chỉ là Bạch Ngọc Đường không bay về phía bạch y quỷ ảnh mà lại lòng vòng sau lưng quỷ ảnh hai vòng lại bay trở về? khi bay về rồi, vẻ mặt Bạch Ngọc Đường đầy khó hiểu, dụi dụi mắt nghiêm túc hỏi Triển Chiêu.

“Miêu Nhi, ngươi có thấy con quỷ kia đâu không? Ta vừa lại gần nó liền biến mất!”

Triển Chiêu vươn tay hươ hươ trước mắt Bạch Ngọc Đường: “Tiểu Bạch, ngươi không sao chứ, quỷ ảnh rõ ràng vẫn đứng trong vườn hoa, ngươi tới hành lang gấp khúc bên kia làm gì?”

Bạch Ngọc Đường bắt lấy cái móng mèo đang lắc lắc trước mặt: “Không phải quỷ ảnh vẫn luôn đứng trong hành lang gấp khúc sao, trong vườn hoa làm gì có cái gì.”

Triển Chiêu lắc lắc đầu: “Ta vẫn thấy quỷ ảnh bay bay phía trên vườn hoa mà, chẳng lẽ hai chúng ta thật sự không cùng thấy một con quỷ?” Triển Chiêu nhảy xuống hòn giả sơn đi tới gần vườn hoa, ai ngờ vừa rời khỏi hòn giả sơn lại không thấy quỷ ảnh đâu, bên trong vườn hoa sạch sẽ căn bản không có quỷ ảnh?

Triển Chiêu hoang mang xoay người lại, đột nhiên nhìn thấy Lý Nguyên Hạo cả người đẫm máu tay cầm đại đao đứng ngay sau lưng Bạch Ngọc Đường!

Triển Chiêu mặt biến sắc: “Tiểu Bạch! Cẩn thận sau lưng ngươi!”

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn, biểu tình càng lúc càng mờ mịt: "Miêu Nhi, ngươi bảo ta cẩn thận cái gì?"

Loại vẻ mặt này, hiển nhiên không nhìn thấy Lý Nguyên Hạo gần trong gang tấc…

Triển Chiêu bay nhanh nhảy lên đỉnh hòn giả sơn, quả nhiên Lý Nguyên Hạo đã biến mất, vô tung vô ảnh, giống như chưa từng xuất hiện.

Hai vị đại hiệp liếc nhau, không hẹn mà cùng vươn tay dụi dụi mắt, hai người quan sát toàn bộ đình viện quả nhiên lại nhìn thấy quỷ ảnh! (Jer: =))) khổ thân, được một hôm rảnh rỗi tâm sự yêu đương thì…. =))))

Lần này Bạch Ngọc Đường nhìn thấy một con quỷ ngực đầy máu, Triển Chiêu lại nhìn thấy một tên giang dương đại đạo không đầu. Hai quỷ ảnh xuất hiện ở hai chỗ khác nhau, điểm giống nhau chính là – trước ngực một mảng máu tươi đỏ thẫm không chút xa lạ — đây là một tên võ lâm bại hoại mà Bạch Ngọc Đường đã chính tay chém chết, tên này cướp của giết người không chuyện ác nào không làm, một đao trước ngực là do Bạch Ngọc Đường lưu lại. Triển Chiêu nhìn thấy quỷ ảnh không đầu là một tên giang dương đại đạo do hắn bắt được, đầu đã bị cẩu đầu trảm chém đứt…

Sự tình phát triển tới mức này, hai người đã phần nào xác định được, mọi quỷ ảnh đều là ảo giác!

Nói tới ảo giác, Triển Chiêu nghĩ ngay tới Vấn tâm , trong lòng nhất thời bất ổn.

Bạch Ngọc Đường cũng đã nghĩ tới Vấn tâm "Đi tìm Công Tôn!"

Triển Chiêu nói: "Ta tới Khai Phong phủ tìm Công Tôn, ngươi canh ở đây, đừng để yêu ma quỷ quái quấy nhiễu các ca ca tẩu tử."

Bạch Ngọc Đường có chút lo lắng: "Để ta đi cho, ngươi lưu lại…"

"Luận khinh công vẫn là ta nhanh hơn

~" xa xa truyền lại tiếng nói Triển Chiêu, hắn đã tiền trảm hậu tấu bay đi rồi.

……..

Tuy rằng Triển Chiêu không muốn quấy nhiễu người nhà nhưng Bàng Thống lại đích thân đưa Công Tôn tới đây, người này gây nhiều động tĩnh lớn tới mức suýt nữa còn đánh thức cả Bao đại nhân. Nhiều người ra ra vào vào như vậy, tự nhiên đánh thức tất cả ca ca tẩu tử trong nhà, mấy đứa nhỏ mơ mơ màng màng tỉnh lại, lại được mẹ mình dỗ ngủ tiếp, chung quy đường xa xóc nảy, ngay cả Triển Tân Như tinh lực tràn đầy cũng đầu dính gối liền ngủ say…

Công Tôn bắt mạch cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, lại lôi ra mấy cây ngân châm chọc a chọc: "Hai ngươi đều trúng độc!"

Các ca ca đồng thời nhăn trán lại: "Sao lại như vậy?! Có nặng lắm không?! Có cứu được không?!"

Công Tôn ra hiệu cho mọi người bình tĩnh lại: "Không sao, chỉ là chút độc dược gây ảo giác, không màu, mùi cũng vô cùng nhạt, không ảnh hưởng tính mạng. Giống như ăn nhiều nấm độc sẽ sinh ảo giác thôi, hai người bọn họ thân thể cường kiện nội lực thâm hậu, uống nhiều nước trà thải độc, hảo hảo ngủ một giấc ngày mai sẽ không sao."

Mọi người thở phào một hơi, lại nghe Công Tôn nói tiếp: "Các ngươi cũng bị trúng độc như vậy."

Công Tôn cũng bắt mạch cho tất cả mọi người: "Không sai, mọi người đều trúng cùng một loại độc, hôm nay các ngươi đã ăn gì, ta ngửi được mùi rượu nồng. Hạ độc trong chum rượu hương thơm cay nồng, phương pháp nham hiểm như vậy, dù ta có mặt ở đó cũng chưa chắc phát hiện ra."

Lô Phương lo lắng phát cáu: "Hôm nay chúng ta cùng ăn tiệc đón gió, làm phiền tiên sinh kiểm tra luôn cho bọn nhỏ giùm."

Đi kiểm tra một vòng, chỉ có nhóm người lớn bị trúng độc, lũ trẻ lại không việc gì, mọi người mới triệt để yên tâm.

Triển Chiêu nhớ tới Triệu Trăn: "Lúc khai tiệc Triệu Trăn cũng uống hai ly rượu, không việc gì chứ?"

Công Tôn hoàn toàn không lo lắng: "Độc này vô dụng với Hoàng thượng, Hoàng thượng còn phải dậy sớm lên triều, đừng đánh thức Hoàng thượng thì hơn."

Triển Huy suy nghĩ cặn kẽ: "Người lớn và trẻ con tuy rằng chia bàn ăn cơm nhưng thức ăn đều là Lý biểu đệ tự tay làm, cũng múc chung từ một nồi, xem ra chỉ trong rượu mới có độc. Lý biểu đệ cũng ngồi cùng bàn cơm với chúng ta, uống cũng không ít, mau phái người thông tri cho hắn một tiếng." Đúng như những gì Triển Huy lo lắng, đúng lúc đó hai tiểu hỏa kế ở Lâm Giang lâu chạy tới cửa muốn cầu kiến Triển Chiêu.

Bạch Ngọc Đường nhận ra tiểu hỏa kế này, lúc trước hắn và Lý Giai Hào vì một bầu rượu hay đúng hơn là vì Triển Chiêu mà giương cung bạt kiếm suýt chút nữa lao vào đánh nhau, chính vị tiểu hỏa kế chuyên nghiệp này, đầu đội vung, tay cầm chổi dũng cảm đánh gãy một hồi ác đấu.

Tiểu hỏa kế lá gan lớn trước kia, lúc này đã bị dọa sắc mặt trắng bệch, chạy đến mức thở không ra hơi, khóc sướt mướt nói với mọi người: "Không xong rồi, gặp quỷ rồi, rất nhiều người đều nhìn thấy quỷ, lão bản sai ta đi cầu kiến Triển đại nhân, đám quỷ kia mặt mũi toàn là máu, đúng là âm hồn bất tán a!!!!"

Tiểu hỏa kế rõ ràng sợ hãi run rẩy, nói chuyện lộn xộn không trọng điểm, mọi người đành phải kiên nhẫn chậm rãi hỏi han.

Hóa ra, Lý Giai Hào ngồi cùng bàn uống rượu cũng thấy quỷ. Lý Giai Hào từng trải nhiều, chỉ nghĩ mình uống nhiều rượu mới sinh ảo giác, cũng không quá để ý. Ai ngờ mấy hỏa kế vụng trộm uống rượu cũng thấy quỷ, gào khóc khiến cả đầu bếp cũng bị đánh thức. Lý Giai Hào dẫn người đi kiểm tra đồ ăn, phát hiện trong rượu có vấn đề, liền sai tiểu hỏa kế kiểm tra toàn bộ rượu trong lâu, nếu cần có thể suốt đêm đưa toàn bộ số rượu có độc tới chỗ Triển Chiêu.

Mọi người thân thiết an ủi tiểu hỏa kế, nhờ hắn chuyển cáo lại cho Lý Giai Hào, ảo giác là do trúng độc, đồng thời giữ lại toàn bộ đồ ăn ngày hôm qua, kể cả xà lách cũng không được bỏ.

Hiện giờ đã muộn, sáng sớm mai Khai Phong phủ sẽ bắt đầu điều tra.

Tiểu hỏa kế chấn kinh sau khi nghe tiền căn hậu quả, lập tức tỏa sáng sinh cơ: "Hóa ra là trúng độc, còn tưởng chuyện ma quỷ, làm ta sợ muốn chết! Vừa rồi chạy bán sống bán chết, một đường đều thấy âm hồn bất tán cứ đuổi theo ta, làm ta sợ tới mức nhắm mắt nhắm mũi chạy như điên, toàn bộ khí lực tích lũy mấy chục năm qua đều lôi ra dùng hết, đi tong cả đôi giày!" Tiểu hỏa kế lòng tràn đầy căm phẫn nắm chặt tay: "Thỉnh Bao đại nhân nghiêm trị hung thủ!"

Lúc này mọi người mới chú ý tới, bọc bên ngoài chân tiểu hỏa kế có một cái bao kỳ quái, màu sắc cái bao gần giống giày bông, không nhìn kỹ thật sự không nhận ra. Triển Chiêu sai hạ nhân tìm một đôi giày đưa cho tiểu hỏa kế, tiểu hỏa kế thiên ân vạn tạ cảm động tới rơi nước mắt.

Đam mê lớn nhất cả đời Tưởng Bình chính là tìm tòi nghiên cứu cái mới lạ, vỗ vai tiểu hỏa kế hỏi: "Trên chân ngươi là cái gì vậy?"

Tiểu hỏa kế hắc hắc cười nói: "Đây là bít tất a, mỗi ngày ta phải chạy tới chạy lui, thích nhất chính là hai cái bít tất này, đi vào vừa ấm áp vừa thoải mái, bước đi rất nhẹ nhàng. Chỉ cần mua giày có số đo lớn hơn một chút là vừa, như vậy đi hỏng chỉ cần thay giày thôi."

Mấy vị phu nhân không quan tâm trúng độc hay quỷ hiện hình gì đó, đấy là chuyện của nam nhân, các nàng chỉ có hứng thú đối với cái bít tất của tiểu hỏa kế.

"Tiểu tử ngươi mua bít tất ở đâu vậy? có ấm không, có số đo của trẻ nhỏ không?"

"Có hết! trong cửa hàng cũng có làm theo yêu cầu, so với đồ bán sẵn đắt hơn vài đồng." Tiểu hỏa kế vội nói địa chỉ cho các nàng: "Người của cửa hàng này tay nghề tốt lắm, lão bản nương có đôi tay tinh xảo, cái gì cũng làm được, hơn nữa giá cả phải chăng không làm thịt khách, mấy vị phu nhân rảnh rỗi dạo qua đó xem."

Lúc này hạ nhân đi lấy giày cũng quay trở lại, tiểu hỏa kế thay giày xong nhanh chóng cáo từ.

……

Một đêm ồn ào, hơn nửa đêm còn chạy tới cửa xem bệnh, lúc này Công Tôn không muốn đi về, Bàng Thống cũng ở lại theo.

Thế nhưng, có một vấn đề nghiêm trọng!

Trong phủ chỉ có thừa phòng cho Công Tôn, mà không có phòng cho Bàng Thống, lúc này mà bảo hạ nhân đi thu dọn khách phòng thì tới khi dọn xong trời cũng sáng. Bàng Thống có thể chịu đựng, hành quân đánh nhau cũng không chú ý tới chất lượng sinh hoạt, Bàng Thống đã quen đi tới đâu ngủ chỗ đó, không lạ giường không lạ gối, cứ đặt đầu xuống là ngủ. Chỉ cần người nằm bên cạnh không phải gian tế địch quốc uy hiếp, Bàng Thống có thể một mạch ngủ tới sáng!

Công Tôn không bằng lòng, rõ ràng còn rất nhiều phòng, việc gì hai nam nhân cứ phải chen cùng một chỗ.

Công Tôn thành thật nói: "Ngươi ngày mai còn phải vào triều, ngươi ngủ tạm trong phòng ta trước đi, dù sao ngày mai ta cũng không có việc gì, đợi khách phòng thu thập xong ta ngủ cũng được."

Bàng Thống từ trên xuống dưới đánh giá Công Tôn một phen, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên bờ ngực teo tóp của Công Tôn: "Ngươi là nữ nhân?"

Khóe miệng Công Tôn tiên sinh giật a giật, hai chữ "phóng thí" chặn lại bên miệng, lặp đi lặp lại nhắc nhở chính mình duy trì phong độ, nhẫn!

Bàng Thống lại nói: "Ngủ một giấc cũng sẽ không mang thai, ngươi trinh tiết liệt nữ cái gì?"

Công Tôn không thể nhịn được nữa! rút ra một cây ngân châm muốn đâm chết Bàng Thống!

Mọi người đứng xem náo nhiệt nhanh chóng tan tác như chim tránh vạ lây, Bàng Thống hai ba cái, một tay tịch thu vật phẩm nguy hiểm ngân châm một tay chế phục Công Tôn tạc mao, khom lưng vác người lên vai, một tay xách theo hòm thuốc, một tay vỗ vỗ cặp mông mềm mềm của Công Tôn nói: "Buồn ngủ muốn chết, đừng nháo."

Công Tôn vừa thẹn vừa giận, viu viu rút tiếp hai cây ngân châm, thề đồng quy vu tận với Bàng Thống!

( ) — Thừa dịp hắn ngủ nhất định lấy mạng hắn!

……

Đến tận trưa ngày hôm sau Triệu Trăn mới nghe nói trong rượu có độc, mọi người đều nhìn thấy quỷ.

Triệu Trăn vốn định tới Khai Phong phủ hỏi thăm tiến triển vụ án cung nữ dưới đầm băng, không ngờ lại biết thêm một kỳ án khác.

Nghe Triển Chiêu kể lại, Triệu Trăn tỏ vẻ tiếc nuối vì mình không bị trúng độc, hy vọng thông qua việc cần cù bù thông minh, uống thật nhiều rượu độc là có thể trúng độc gặp quỷ! Công Tôn chỉ tiếc rèn sắt không thành thép chọc chọc trán bé: "Cần cù bù thông minh không phải dùng trong việc này!"

Triệu Trăn e sợ thiên hạ bất loạn hưng trí bừng bừng nói: "Vậy rượu gặp quỷ còn không, lấy cho ta một chum, ta lớn như vậy còn chưa từng thấy quỷ đâu, cầu đại khai nhãn giới!" vừa dứt lời, Triệu Trăn liền cảm thấy sau lưng từng trận phong hàn thổi tới, sống lưng rét run lông tơ dựng ngược. Triệu Trăn chột dạ quay đầu lại nhìn, đối diện là tuyệt đại song kiêu thành Biện Kinh, mở ra bức tranh trắng đen đối lập tuyệt đẹp – Bát vương gia và Bao đại nhân.

Triệu Trăn lập tức héo héo đát, xấu hổ cười gượng nói: "Ta dùng nhân phẩm của cha ta xin thề, tuyệt đối không uống trộm rượu!"

Mọi người: "…"

Bao đại nhân nhìn đỉnh đầu Bát Hiền vương, từ khi vương gia nhận trọng trách phụ tá Hoàng thượng, tóc càng ngày càng ít.

Bát Hiền vương nhìn sắc mặt Bao đại nhân, từ khi Bao khanh nhận trọng trách phụ tá Hoàng thượng, mặt càng ngày càng đen.

Nếu Triệu Tiểu Trăn biết được suy nghĩ của hai vị trung niên đại thúc, khẳng định sẽ chống nạch ngửa mặt lên trời: ta thật sự là tiểu yêu tinh biết giày vò người khác

~Cái gì? Ngươi hỏi [tự mình biết mình] ở đâu à? Ai u, cái thứ không ăn được này ngay từ đầu đã không tồn tại

~Về chuyện cung nữ đáng thương bị đóng băng dưới đáy ao, Công Tôn đã làm xong khám nghiệm bước đầu, đã xác định được thân phận nạn nhân và nguyên nhân tử vong, chỉ là thi thể bị ngâm trong nước lạnh đã lâu, bề ngoài bị hủy hoại nghiêm trọng, nên thời gian tử vong không thể phán đoán, chỉ có thể căn cứ vào quần áo nạn nhân, kết luận chết trong vòng một tháng trở lại đây.

Công Tôn nói: "Thi thể này thật sự là cung nữ Bội Văn, nhưng nguyên nhân tử vong không phải chết đuối mà là bị bóp cổ chết."

"Bóp cổ chết?" Triệu Trăn theo bản năng sờ sờ cổ mình: nếu vận mệnh bóp cổ ta, ta sẽ cù lại cho mày buồn!

Công Tôn gật đầu: "Mặc khác, cung nữ Bội Văn đã có bầu bốn tháng."

"Phốc….khụ khụ khụ khụ…" Đã không nhớ nổi đây là lần thứ mấy Triển Chiêu bị phun nước trà, hắn dùng ánh mắt khiển trách Công Tôn vô trách nhiệm có hành vi dọa người. Công Tôn nhìn Bàng Thống không đau không ngứa vẫn đang bình thản uống trà, vừa rồi hắn ngữ khí kinh người chủ yếu là muốn hãm hại Bàng Thống phun nước trà, ai ngờ tên này quá mức bình tĩnh, ngược lại khiến Triển Chiêu bị lây tai vạ.

Triệu Trăn vươn tay vỗ vỗ ngực cho Triển Chiêu: "Sư phụ gần đây thực xui xẻo phun nước thường xuyên, chắc đây là điềm báo chẳng lành!"

Vừa dứt lời, mọi người cùng nhau nhào tới bịt miệng Triệu Trăn lại: "Cẩn thận cái miệng quạ của ngươi!"

Triệu Trăn khó thở ra sức giãy dụa, thiếu chút nữa trở thành vị xuẩn hoàng đế đầu tiên chết vì bị thần tử bịt miệng quạ đen.

Trăn Trăn chi mộ …. (((m -___-)m

Từ khi mắc bệnh miệng quạ đen, mọi người đều ghét bỏ ta.

Hết chương 81

82. Quyển 6 - Chương 82

Thiếu nữ thâm cung chết thảm nơi đáy hồ

Ai là người cha bí ẩn của đứa nhỏ bốn tháng tuổi chết trong bụng mẹ

Một xác hai mạng oan hồn quấy phá

Hậu cung trăm ngàn năm qua đã thay đổi bất ngờ, phàm là có chuyện cung nữ châu thai ám kết, mười thì tới tám chín đều là do hoàng đế háo sắc gây ra. Nhưng Hoàng đế đương nhiệm Triệu Tiểu Trăn chỉ là tiểu long bao còn chưa mọc đủ lông, chờ hắn tiến hóa trở thành Long bao hoàn toàn thể sẽ cưới một ổ mĩ nữ làm lồng hấp, mỗi ngày tân tân khổ khổ cùng bánh mì bánh bao, thêm củi thêm lửa nỗ lực chưng bánh bao, lại thêm một mẻ tiểu long bao mới ra lò…

Muốn bận rộn làm việc được như vậy, ít nhất cũng phải bảy tám năm nữa, cho nên Triệu Tiểu Trăn tuyệt đối trong sạch ! So với đậu hủ trộn hành lá còn trắng hơn !

Loại trừ Triệu Tiểu Trăn khỏi hiềm nghi, người trong cung có khả năng làm ra loại chuyện này chỉ có thị vệ, ám vệ, cấm quân…

Mọi người đều cảm thấy nhóm ám vệ cũng không có khả năng! Ám vệ hoàng gia bề ngoài nhìn như rất vẻ vang nhưng nói trắng ra chính là một đám fan cuồng bị tẩy não thành công ! Mỗi ngày đều ở trước mặt Triệu Trăn liều mạng tranh giành tình cảm, bọn họ có muốn ngủ cũng là ngủ cùng Triệu Trăn, không có khả năng chạy tới ngủ cùng tiểu cung nữ gì đó!

Nghe xong lý do của mọi người, Triệu Trăn theo bản năng lau mồ hôi hột – so với thâm cung thiếu nữ, sự trong sạch của trẫm càng cần được bảo hộ !!!

Nhóm ám vệ mỗi ngày đều vây quanh Triệu Trăn không có khả năng, mà cấm quân chỉ tuần tra ở bên ngoài cung cũng không có khả năng, nên chỉ có những thị vệ có khả năng ra vào nội cung là có hiềm nghi lớn nhất.

Bình thường thị vệ đi tuần hai ngày sẽ nghỉ một ngày, cứ hai ngày sẽ đổi một nhóm thị vệ trực ban khác, ba tháng trước Triệu Trăn đã cải cách lịch trình đi tuần của nhóm thị vệ. Từ [cố định không đổi] thành [mỗi ngày ba đổi] cái gọi là [ba đổi] chính là đổi chỗ, đổi người, đổi khẩu lệnh, loại bỏ hoàn toàn quy định phân tổ bất biến không đổi từ trước tới nay, mà địa điểm đi tuần mỗi ngày cũng thay đổi, chỉ có ám vệ dẫn đội đi tuần hôm đó mới biết địa điểm và khẩu lệnh, các thị vệ chỉ cần đi theo là được.

Quá trình cải cách tự nhiên gặp không ít lực cản, rất nhiều thị vệ già đều lên mặt không phục, Triệu Trăn cũng lười để ý tới bọn họ, đang lo lắng không có vị trí để xếp nhân thủ của mình vào, may quá gặp một đám lão già ngoan cố bảo thủ liền mạnh mẽ vang dội cho bọn họ về vườn một thể, đám thị vệ còn lại như rắn mất đầu, dần dần cũng không dám la lối nữa.

Hiện giờ đã ba tháng trôi qua, thị vệ đã sớm hình thành thói quen với quy củ mới, lúc tuần tra không còn chuyện kéo bè kéo cánh, trật tự trong cung rõ rệt tốt hơn trước đây rất nhiều. Đám thị vệ chướng khí mù mịt trong truyền thuyết trải qua đợt cải cách này, rốt cuộc không còn hiện tượng rượu chè bài bạc ăn bám chọc ngoáy người khác.

Triệu Trăn nhíu mày nói: "Vụ án này không thể kéo dài cũng không thể để nhiều người biết. Tin đồn cung đình chung quy không dễ nghe, huống chi đã có thai bốn tháng. Tuy rằng ta không để tâm nhưng trong cung vẫn còn Thái hậu, công chúa, các vị Thái phi, bọn họ vẫn cần mặt mặt."

Bát Hiền vương cũng lên tiếng: "Lúc trước chưa cưới đã chửa còn bị người ta lên án, huống chi mê hoặc người trong cung, đây là trọng tội, không bằng dựa theo vụ án chết đuối bình thường để điều tra, tạm thời giấu diếm chuyện cung nữ mang thai, như vậy đối với trong cung hay cung nữ đã chết, và cả người nhà cung nữ đều có lợi."

Bao Chửng cũng không phải người ngoan cố, đồng ý gật đầu nói: "Cứ làm như vậy đi."

Triển Chiêu hỏi Triệu Trăn: "Bốn tháng trước chưa chấp hành quy củ tuần tra mới, khi đó có ghi chép lại lịch đi tuần không?"

Triệu Trăn gật đầu: "Suốt đêm qua ta đã tìm ra danh sách lịch trực tuần, nhưng những thị vệ có tên trong danh sách này, ngoại trừ 6 người bị cho về vườn ba tháng trước không biết tung tích, thì còn lại hai mươi mấy người biểu hiện cũng không tệ lắm, bình thường cũng không thấy có gì dị thường, cũng không thấy ai tới gần phòng giặt quần áo."

Triệu Trăn vẫy vẫy tay, sau lưng hạ xuống một nữ ám vệ, nữ ám vệ này đưa danh sách thị vệ cho Bao đại nhân.

Cuối cùng mọi người quyết định chia thành ba đường, Vương Triều Mã Hán Trương Long Triệu Hổ đi tìm 6 người bị cho về vườn, Triển Chiêu sẽ tiến hành hỏi thăm nhóm thị vệ và cung nữ, Công Tôn tới Lâm Giang Lâu điều tra chuyện hạ độc rượu tối qua. Bạch Ngọc Đường làm không công tự nhiên đi theo Triển Chiêu, Bàng Thống nhàn rỗi không có việc gì tiếp tục đi quấy rối Công Tôn, Triệu Trăn tuy rằng thích bám đuôi Triển Chiêu nhưng lại tương đối có hứng thú đối với độc dược thấy quỷ, đứa con ghẻ suy tính trước sau quyết định bám đuôi Công Tôn!

……

Vì chuyện ầm ĩ thấy quỷ ảnh tối hôm qua mà cả hỏa kế và đầu bếp Lâm Giang Lâu đều vô cùng ỉu xìu, Lý Giai Hào cũng không còn tâm tình mở quán.

Là một ông chủ cửa hàng ăn, Lý Giai Hào thật sự rất tùy hứng, hắn mở quán không phải vì kiếm tiền, hắn nấu cơm còn phải xem người kia có thuận mắt hay không, thái độ ngạo mạn không ai bì nổi, hôm nào tâm tình tốt hắn sẽ mở quán từ sáng sớm tới tận đêm khuya, còn hôm nào tâm tình không tốt sẽ đóng kín cửa ngủ cả ngày. May mắn Lý gia gia đại nghiệp đại không thiếu tiền tiêu xài, bằng không Lâm Giang lâu còn

tiếp tục kinh doanh tùy hứng như vậy đã sớm đóng cửa, nào còn náo nhiệt người truy ta phủng như hiện tại.

Không làm không chết, lời này thực sự không thể áp dụng trên người Lý Giai Hào, cho dù mỗi ngày hắn đều đang tìm đường chết thì chỉ dựa vào bản tĩnh trù nghệ xuất quỷ nhập thần cùng gương mặt anh tuấn tiêu sái, hắn vẫn được người truy phủng như cũ. Trong cái thế giới chỉ nhìn mặt người này, mỹ nam tử mà đặc biệt là mỹ nam tử biết nấu ăn thực sự rất nổi tiếng.

Triệu Trăn vẫn cảm thấy Lý Giai Hào rất có đầu óc kinh doanh, không chỉ nắm chắc sở thích ưa mới lạ, độc đáo của giới nhà giàu mà còn vô sự tự thông lĩnh ngộ hunger marketing, hắn không tiếc bỏ tiền trang hoàng Lâm Giang lâu, người có thể vào cửa ăn cơm đều là những người có tiền có thể diện, giá đồ ăn dù có cao thế nào cũng có người mua!

Lý Giai Hào phá vỡ quy tắc thương mại, nếu đặt ở hiện tại, sớm đã bị cảnh cục gọi đi uống trà, nhưng luật kinh doanh cổ đại còn chưa hoàn thiện, Lâm Giang Lâu quả thật là lợi khí gom tiền! Nhưng cục diện này rất nhanh sẽ kết thúc, Triệu Trăn gần đây đang soạn một bộ luật kinh doanh, vừa tăng cường đãi ngộ cho thương nhân đồng thời cũng bắt bọn họ vì dân chúng mà suy nghĩ, nhân tiện chỉnh lý nhóm gian thương phú khả địch quốc vì tiền bất nhân!

Tuy rằng Lý Giai Hào bộ dạng ưa nhìn trù nghệ cao siêu nhưng Triệu Trăn càng thích Bạch cha dượng ôn nhu gấp trăm ngàn lần hơn, chính là thích không chịu nổi đó.

Trở lại chuyện chính.

Công Tôn đã kiểm tra toàn bộ đồ ăn thừa tối hôm qua, quả nhiên không có vấn đề, chỉ có mấy hũ rượu bị hạ độc kia.

Công Tôn hỏi: "Trước lúc khai tiệc, mấy hũ rượu này để ở đâu? Những ai có thể tiếp xúc với chúng, ta muốn gặp bọn họ."

Lý Giai Hào tựa hồ vĩnh viễn không học được thái độ đoan đoan chính chính, toàn thân tựa như không xương, bên mình có cái gì có thể dựa liền dựa, thực sự hoàn toàn đối lập với Bàng Thống tùy thời tùy chỗ cao ngất thẳng tắp như cây tùng. Lý Giai Hào không có hứng thú đối với việc tra án, cả người mềm nhũn dựa vào cây cột lười biếng nói: "Rượu đương nhiên để trong hầm rượu, rượu ngon có rất nhiều điều phải chú ý, có rượu sợ lạnh, có rượu sợ nóng, có rượu sợ ồn, có rươu sợ người…"

Lý Giai Hào chậm rì rì nói: "Để chiếu cố tốt đống rượu khó tính này, tất nhiên phải thuê một lão sư phụ có kinh nghiệm, trong quán tôi chỉ có Chung lão sư phụ chuyên môn trông coi rượu, ông ta có 4 tiểu đồ đệ, trên lý thuyết chỉ có 5 người này là có thể tiếp xúc với những vò rượu kia." Lý Giai Hào vừa nói xong: "Hơn nữa trong tiểu lâu người tới người đi nhiều vô kể, cũng có thể là do người ngoài vào gây án, nếu đại nhân muốn coi hỏa kế nhà ta như phạm nhan mà thẩm vấn, vậy thỉnh đưa ra chứng cớ."

Công Tôn Sách nhiều năm phá án, đã gặp qua rất nhiều người không chịu phối hợp phá án, thái độ Lý Giai Hào không phải tốt nhất cũng không phải xấu nhất. Nhưng Lý Giai Hào khiến Công Tôn thấy khó hiểu, hôm qua còn tích cực cung cấp manh mối như vậy, mà hôm nay lại hỏi không thèm đáp, người này trở mặt cũng nhanh quá đi?

Công Tôn tiên sinh không hiểu, nhưng Triệu Trăn trời sinh đôi mắt phát hiện gian tình, khụ khụ không đúng, là đôi mắt phát hiện chân tướng!

Lý Giai Hào bệnh kiều hóa (được nuông chiều hay nhõng nhẽo), cho tới nay luôn tìm cơ hội để tiếp cận Triển Chiêu, hôm qua hắn tích cực cung cấp manh mối như vậy, thứ nhất chính là muốn hướng Triển Chiêu hiến ân cần, thứ hai là hi vọng Triển Chiêu tự mình tới Lâm Giang lâu điều tra. Vì muốn làm thân với Triển Chiêu mà không tiếc hi sinh mấy tên thủ hạ!

Ai ngờ hôm nay tới lại là Công Tôn, trong lòng Lý Giai Hào không thoải mái, xem tư thế dây dưa không dứt này, Triển Chiêu không ra mặt quyết không hợp tác!

Đáng tiếc hôm nay hắn đá phải cục sắt rồi, Công Tôn tiên sinh đâu có dễ bắt nạt

Khi Triệu Trăn đang nghĩ ngợi lung tung, Công Tôn Sách và Lý Giai Hào đã lời qua tiếng lại vài câu, không khí xung quanh cũng trở nên đông cứng.

Bàng Thống sớm không còn kiên nhẫn, tâm nói: con mọt sách thật phiền toái, bắt toàn bộ hỏa kế về Khai Phong phủ rồi muốn lấy khẩu cung gì thì lấy, cần gì phải ở đây cằn nhằn với một tên đầu bếp bất nam bất nữ? nha môn phá án quá phiền phức, nếu ở trong quân đội, tha ra ngoài đánh một trăm quân côn xem có còn dám lên mặt nữa không?!

Công Tôn tựa hồ cũng hết kiên nhẫn: "Khai Phong phủ sẽ không oan uổng người vô tội, ngươi chỉ cần tập trung mọi người lại là được."

Công Tôn nói xong lời này, Lý Giai Hào đành phải tạm thỏa hiệp, cho dù không phải vì Triển Chiêu, hắn cũng không thể đắc tội Khai Phong phủ.

Lý Giai Hào nghiêng mình dựa lên lan can, không tình nguyện nói với hỏa kế bên cạnh: "Gọi mọi người tới đại sảnh tập trung."

Trong Lâm Giang lâu, đầu bếp, hỏa kế, thủ quỹ, quét dọn, cả nam cả nữ tất cả có 25 người, trong đó tận 20 người chỉ chuyên môn hầu hạ chuyện ăn uống sinh hoạt hằng ngày của Lý Giai Hào, có thể thấy thiếu gia Lý Giai Hào kiều hóa bình thường sống vô cùng xa xỉ, quả thực là áo dâng tận tay, cơm dâng tận miệng. Dung mạo của hai mươi người chuyên môn hầu hạ hắn đều không tệ, xem ra Lý thiếu gia còn có bệnh nhan khống, chỉ là mấy khuôn mặt này… dường như có chút quen mắt?!

Triệu Trăn vốn chỉ tùy ý nhìn, ai ngờ khi nhìn kỹ lại, lửa giận trong lòng có chút bùng lên!

Tiểu tư bên người Lý Giai Hào, cơ hồ mỗi người đều có nét giống Triển Chiêu! Có người ngũ quan giống, có người khí chất giống, có người động tác cử chỉ giống, thậm chí có một thiếu niên trẻ tuổi, không chỉ có dung mạo giống Triển Chiêu mà ngay cả cử chỉ động tác cũng cố ý bắt chước y hệt Triển Chiêu!

Triệu Trăn hai mắt phun hỏa, lại không thể chỉ trích ra miệng, chỉ có thể âm thầm áp chế lửa giận.

Bàng Thống cảm giác được nộ khí của Triệu Trăn, quét mắt nhìn đám người trong Lâm Giang lâu, hoàn toàn không hiểu vì sao Triệu Trăn lại tự dưng nổi giận? kỳ thật cũng không thể trách Bàng Thống trì độn, Bàng Thống và Triển Chiêu tuy rằng giao tình không tệ lắm, nhưng rất ít khi chú ý tới dung mạo hay cử chỉ của Triển Chiêu, trong ấn tượng của hắn thì Triển Chiêu chỉ là một bằng hữu dễ nhìn mà thôi.

Công Tôn thì càng đừng nói, hắn tuy rằng rất quen thân với Triển Chiêu nhưng thần kinh so với mũi khoan còn thô hơn, đừng nói tới một đám người giống Triển Chiêu mà ngay cả nhìn thấy một đám người giống mình, hắn cũng chưa chắc đã nhận ra.

Trải qua một phen sàng lọc điều tra, Công Tôn bắt hai tiểu hỏa kế muốn dẫn đi, Lý Giai Hào đương nhiên không đồng ý, nhưng Công Tôn đã có chứng cớ.

Công Tôn kiên nhẫn nói: "Hai người bọn họ đều từng tiếp xúc với độc tố."

Lý Giai Hào nhất quyết không tha: "Rượu ngày hôm đó còn thừa, ta đã sai người phân phát cho mọi người, trong lâu này không chỉ có hai người bọn họ từng uống rượu độc."

Công Tôn xụ mặt giải thích: "Người từng tiếp xúc độc tố khác với người từng uống qua rượu độc, uống rượu độc chỉ phát sinh ảo giác, còn người trực tiếp hạ độc ngược lại càng trúng độc nặng hơn." Công Tôn chỉ vào hai tiểu hỏa kế: "Ngươi xem, móng tay và mi tâm hai người bọn họ đều thâm đen, so với những người đã uống rượu độc càng nghiêm trọng hơn, hôm qua ngươi cho bọn họ uống bao nhiêu rượu? chắc cũng không nhiều bằng số ngươi đã uống đi?!"

Ánh mắt Lý Giai Hào lướt nhẹ qua, hai tiểu hỏa kế chịu không nổi áp lực quỳ rạp xuống đất, trán cụng xuống sàn nhà kêu cộp cộp.

Công Tôn thiện tâm, dùng ánh mắt ra hiệu cho nha dịch kéo hai người kia mang đi, Lý Giai Hào không biết nghĩ tới cái gì, cư nhiên không còn ngăn cản nữa.

Mọi người thuận lợi rời khỏi Lâm Giang lâu, Công Tôn mới chú ý tới Triệu Trăn không được ổn lắm?

Công Tôn tiên sinh vỗ vỗ Triệu Trăn: "Ngươi đang nghĩ cái gì vậy, sắc mặt so với người chết còn thối hơn?"

Bàng Thống mặt thối như người chết vô tội bị trúng đạn, yên lặng hết nói nổi: Thôi, anh hùng hảo hán không chấp với mọt sách.

Triệu Trăn lắc đầu: "Không nghĩ gì hết." Đêm khuya nguyệt hắc phong cao là thời điểm tốt nhất để phóng hỏa giết người!

Bàng Thống nhìn theo bóng Triệu Trăn: hình như Hoàng thượng muốn hắc hóa làm chuyện gì nguy hiểm thì phải, ảo giác chăng?

Công Tôn xoa xoa cánh tay: "Thời tiết gần đây sao cứ lúc nóng lúc lạnh vậy nhỉ…"

……

Chuyện bên Lâm Giang lâu tiến triển thuận lợi, còn bị Triệu Tiểu Trăn phát hiện ra một bí mật kinh thiên động địa, nhưng bên phía Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường thì lại gặp một lực cản không nhỏ.

Vì để điều tra mối quan hệ lúc còn sống của cung nữ Bội Văn, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi tới Hoán y viện (khu giặt đồ) hỏi thăm.

Các cung nữ nghe được tin hai đại nam thần Khai Phong phủ tới liền triệt để oanh động, tất cả đều thi nhau chạy tới vây xem!

Hoán y viện là nơi trừng phạt những cung nữ phạm sai lầm, phàm là cung nữ đã bị đưa tới đây, vận khí tốt còn có thể trèo lên cao mà có khả năng rời đi, bằng không vận khí quá kém chỉ có thể một đời chết già ở nơi này…ở đây không có nữ tử rụt rè, cũng không có tình bạn hữu nghị, chỉ có những con người trần trụi tựa như chim chết vì miếng ăn!

Tiếp cận cung nữ đầu tiên để hỏi thăm, người này dung mạo dễ nhìn khoảng hơn mười tuổi, khi nhìn thấy hai vị đại hiệp khẩn trương tới độ lắp bắp nói không nên lời, ánh mắt vừa xấu hổ vừa tràn đầy sùng bái, sau khi hỏi thăm không có kết quả, đã bị Triển Chiêu mời ra ngoài.

Cung nữ thứ hai mặt đỏ tai hồng giọng lí nhí như muỗi kêu, nàng nói không ít chỉ là hoàn toàn không nghe rõ nàng nói cái gì, cứ nơm nớp lo sợ tựa như thỏ nhỏ chấn kinh, hệt như khi Bạch Ngọc Đường sơ ngộ Điệp Vũ… cuối cùng bị Bạch Ngọc Đường nhịn không nổi mời ra ngoài.

Cung nữ thứ ba, quần áo hở hang, hai mắt liên tục bắn kim quang tứ phía, mị nhãn muốn lòi tròng mắt bay ra ngoài, trên mặt còn chát đầy son phấn mùi nước hoa nồng nặc sực nức tới nghẹt mũi, Triển Chiêu nhẫn a nhẫn cuối cùng nhịn không được hắt hơi một cái, lại bị Bạch Ngọc Đường đen mặt mời ra ngoài.

Cung nữ thứ tư rất bình thường, đáng tiếc lại là một kẻ ngốc, hỏi cái gì cũng chỉ lắc đầu không biết…

Tới khi lòng kiên nhẫn của hai vị đại hiệp sắp cạn khô, cuối cùng tiến vào là một cung nữ lớn tuổi nhìn qua tương đối đáng tin.

Vị cung nữ này khoảng chừng bốn, năm mươi tuổi, dù trên mặt đầy phong sương nhưng vẫn có thể nhìn ra phong hoa tuyệt đại lúc còn trẻ. Năm đó chính vì dung mạo phúc hậu này mà nàng bị mấy vị phi tử được sủng ái biếm tới hoán y viện làm khổ công, bà giặt quần áo cũng đã ba mươi mấy năm. Ngạo khí hồi trẻ cũng đã theo tuổi tác năm tháng bay đi, ở trong cung lăn lộn cả một đời, còn có chuyện gì mà không minh bạch, bà nhìn biểu tình sầu khổ trên mặt Triển Chiêu, nhịn không được khẽ cười ra tiếng…

Lão cung nữ cười trêu chọc nói: "Triển đại nhân lần này hẳn không dễ chịu đi."

Triển Chiêu cười khổ, Bạch Ngọc Đường cũng thấy mệt với đám nữ nhân này, về sau thấy nữ nhân liền đi đường vòng đi!

Lão cung nữ nói tiếp: "Người trẻ tuổi hăng hái, tràn đầy sinh lực là chuyện tốt, nhưng cũng phải nắm rõ phương thức, hoán y viện là nơi dơ bẩn, âm thịnh dương suy, hai ngươi dám đi thẳng vào trong, thật đúng là nghé con không sợ hổ." Lão cung nữ lại cười vang một trận: "Là Phúc Tuyền tổng quản kêu ta tới, hắn cho phép ta xuất cung, nhị vị có vấn đề gì cứ hỏi, ta biết sẽ nói hết."

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc nhau, không hẹn mà cùng nghiến răng nghiến lợi: Phúc Tuyền sớm biết tình huống bên này, sao tới tận chiều mới cử người tới đây? Cái tên béo khẩu phật tâm xà kia khẳng định cố ý muốn chê cười chúng ta!

Ở trong đầu yên lặng tẩn Phúc Tuyền một trăm cái, Triển Chiêu mới bắt đầu hỏi chuyện đứng đắn: "Bình thường Bội Văn quan hệ với mọi người thế nào?"

Lão cung nữ nghĩ nghĩ: "Nói tốt cũng đúng mà không tốt cũng chẳng sai, Bội Văn là một cô gái trẻ tuổi, lại có vài phần tư sắc, tự nhiên không cam lòng cả đời ở lại trong hoán y viện. Con người Bội Văn hào sảng trượng nghĩa, nhưng lòng dạ thâm sâu, vẫn luôn muốn leo lên chức cao để rời khỏi hoán y viện. Nàng có tâm tư này, nên những cung nữ khác cũng có cùng suy nghĩ giống vậy tự nhiên nhìn nàng không vừa mắt, nói chung nữ nhân ở đây đều bị nghẹn tới điên rồi, bình thường đấu khẩu cãi nhau kéo bè kéo cánh đánh nhau cũng không phải chuyện hiếm lạ."

Bạch Ngọc Đường lười vòng vèo, hỏi thẳng: "Ngươi có biết nàng tư thông cùng ai không?"

Triển Chiêu lại bị sặc nước trà ho khù khụ hai tiếng, ác liệt lườm Bạch Ngọc Đường một cái – ngươi hàm súc một chút!

Bạch Ngũ gia sắc mặt đen xì có thể sánh ngang Bao đại nhân – tra án thì cần gì hàm súc, ta một khắc cũng không muốn ngây người ở đây nữa!

Triển Chiêu dùng ánh mắt trấn an hắn – Ngọc Đường ngoan, lập tức sẽ được về nhà

~~Bạch Ngũ gia khóe miệng co giật – Mèo ngốc, cái ngữ khí dỗ dành con nít kia của ngươi là thế nào vậy?!

Lão cung nữ thấy hai người cứ mắt qua mày lại, khẽ mỉm cười, hai mắt vốn âm trầm khô cạn lần đầu lộ ra tiếu ý nhợt nhạt.

Thật tốt a thật tốt…trong khoảng thời gian đẹp nhất của cuộc đời, có một người bồi ngươi đi tới tận chân trời góc bể, đợi tới khi hai ngươi tóc mai phong sương, đi đường phải dìu đỡ nhau, thì những kí ức đẹp nhất trong đời không phải là những hành động vĩ đại oanh oanh liệt liệt mà có khi chỉ là lúc người kia vô tình ngoái đầu lại cười với ngươi, hình ảnh đó giản dị nhưng bình yên mà tươi đẹp, rung động tới tận tâm can…

Hết chương 82

83. Quyển 6 - Chương 83

Hai tên hỏa kế Công Tôn dẫn về miệng thực kín, bất kể cưỡng bức lợi dụ thế nào cũng kiên quyết không chịu khai ra ai là người xúi giục bọn họ hạ độc. Hai tên hỏa kế một mực chắc chắn, mình chính là chủ mưu hạ độc căn bản không có ai xúi giục hai người bọn họ hết. Nguyên nhân đầu độc chính là do Lý Giai Hào đã mắng chửi bọn họ ở trước mặt nhiều người, khiến hai người bọn họ mất mặt, từ đó về sau bọn họ ghi hận trong lòng, chờ một tháng mới tìm được cơ hội hạ độc vào rượu Lý Giai Hào thích uống.

Hai người bọn họ căn bản không có gan hạ độc giết người chỉ muốn Lý Giai Hào ăn khổ cho nên mới dùng loại độc nhẹ như vậy.

Bọn họ không ngờ Lý Giai Hào sẽ dùng loại rượu kia chiêu đãi khách nhân, mắt thấy sự tình nháo ồn ào, hai hỏa kế kinh hồn táng đảm không dám nói ra chân tướng, chỉ kích đểu các hỏa kế trong lâu cùng nhau uống trộm rượu thừa. Bởi vì Lý Giai Hào có rất nhiều sở thích cổ quái, một trong đó chính là không bao giờ uống rượu thừa, đặc biệt là các loại rượu ngon, một khi đã mở nắp, hắn cũng chỉ uống một lần duy nhất, vô luận thừa bao nhiêu cũng đem đổ toàn bộ, cho nên hỏa kế Lâm Giang Lâu thường xuyên có cơ hội uống trộm rượu.

Hai tên hỏa kế ngây thơ cho rằng, chỉ cần mọi người đều trúng độc thì hai người bọn họ liền thoát khỏi hiềm nghi. Không ngờ sự việc bại lộ nhanh như vậy, chưa tới 1 ngày đã bị Khai Phong phủ bắt được. Hai tên hỏa kế quỳ rạp trên mặt đất gào khóc thê thảm, không chút kiêng dè thú nhận tội ác hạ độc rượu của mình, hi vọng Bao đại nhân niệm tình bọn họ trẻ người non dạ, mà khoan hồng tha cho bọn họ một con đường sống!

Hai tên hỏa kế giải thích hợp tình hợp lý, nhưng tỉ mỉ ngẫm lại cảm thấy vô cùng gượng ép.

Trong quá trình thẩm vấn, Bao Chửng vẫn luôn cau mày, ông cảm thấy thái độ hai tên hỏa kế nhận tội vô cùng bất thường.

Người bình thường khi bị thẩm vấn, đầu tiên sẽ cực lực phủ nhận tội ác của mình, sau khi thấy chứng cớ rõ ràng mới cố gắng bao biện cho mình, phát hiện biện giải vô dụng mới thừa nhận hành vi phạm tội của mình, nhưng cũng sẽ vì bản thân mà tìm đủ mọi lý do để giải vây, thậm chí còn đổ mọi trách nhiệm lên đầu nạn nhân vô tội, đến khi mọi thủ đoạn đã dùng hết cuối cùng mới là gào khóc cầu xin, hối hận muộn màng, thỉnh cầu tha thứ.

Nhưng còn hai tên hỏa kế này, đã nhảy qua rất nhiều trình tự trước đó, vừa bị bắt đã trực tiếp nhận tội, hoàn toàn không hề có ý nói xạo để thoát tội, hai tên này ngoài miệng nói "ghi hận Lý Giai Hào" nhưng ngữ khí và thái độ lại toát ra sự kính sợ từ thâm tâm. Hai tên này thậm chí còn cố ý làm mờ nhạt vai trò của Lý Giai Hào trong vụ này, đem mọi bát nước bẩn đều hất hết lên người mình, khiến người ta cảm thấy – Lý Giai Hào là người khoan hồng độ lượng, Lý Giai Hào không làm sai bất cứ chuyện gì, muốn trách thì trách hai người bọn họ bụng dạ hẹp hòi, tâm tư rắn rết, hai người bọn họ hạ độc hại người chết chưa hết tội, chết không luyến tiếc…

Bao Chửng nghĩ mãi không ra: hai tên hỏa kế này kính sợ Lý Giai Hào như vậy, sao lại hạ độc hắn?

Lời giải thích hợp lý duy nhất chỉ có một, hết thảy kế hoạch đều là của Lý Giai Hào, hắn đã tự biên tự diễn một vở kịch. Nhưng nếu như vậy thì cũng không ổn lắm, Lý Giai Hào làm như vậy là có mục đích gì? Hắn hạ độc người nhà ngay tại chính tửu lâu của mình, cuối cùng chính hắn cũng trúng độc, hắn có ý đồ gì?

Triệu Trăn ánh mắt chợt lóe, theo bản năng thầm nghĩ – Lý Giai Hào cố tình làm như vậy, chẳng lẽ là tạo cơ hội tiếp cận Triển Chiêu?

Ngẫm lại vẫn cảm thấy rất gượng ép, Lý Giai Hào ở thành Biện Kinh mở tửu lâu cũng không phải ngày một ngày hai, Triển Chiêu cũng thường tới Lâm Giang lâu ăn cơm, nếu muốn hạ độc cơ hội rất nhiều, vì sao sớm không hạ, muộn không hạ, cố tình lại hạ đúng bữa tiệc đón gió ngày hôm qua? Hơn nữa thái độ Lý Giai Hào ngay từ đầu đã luôn muốn bảo hộ hai tên hỏa kế này, bộ dạng giống như cái gì cũng không biết, chỉ có ánh mắt cuối cùng của hắn trước lúc hai tên hỏa kế này bị lôi đi là có vấn đề…

Triệu Trăn luôn theo dõi Lý Giai Hào, tin tưởng chính mình không nhìn lầm.

Ánh mắt Lý Giai Hào lúc đó không phải là phẫn nộ mà là cảnh cáo, chẳng lẽ hắn biết chủ mưu thực sự là ai?

Sự tình quang trọng, Triệu Trăn không thể không nhẫn để chậm rãi mưu tính.

Lý Giai Hào có ngự trù Lý gia làm chỗ dựa, nhẹ nhàng phẩy phẩy tay mấy cái hắn cũng không đau không ngứa, nếu làm không tốt có khi mấy ngày sau lại nhảy ra gây chuyện. Cái gọi là bách túc chi trùng tử nhi bất cương*, nếu không một kích diệt ngay, chỉ sợ sẽ lưu lại hậu họa khôn cùng. So với việc thống khoái đánh Lý Giai Hào phù người, còn không bằng chơi đùa hắn một chút, không khiến cho hắn bán thân bất toại toàn thân tê liệt, cũng phải chặt đứt trăm cái chân rết của hắn! (Bách túc chi trùng, tử nhi bất cương – – bǎi zú zhī chóng sǐ ér bù jiāng (con rết trăm chân, chết mà không ngã, dùng để hình dung nhân vật, quý tộc hoặc hào môn thế gia có thế lực to lớn, tuy đã suy bại nhưng uy lực ảnh hưởng vẫn còn tồn tại. Theo Hoasinhanhca.).

Tự an ủi chính mình, Triệu Trăn cuối cùng cũng cảm thấy tâm bình tĩnh khí, phân phó ám vệ theo dõi chặt chẽ Lý Giai Hào.

Đi tới bước này, Lý Giai Hào không có khả năng là bạch liên hoa tuân thủ pháp luật, để xem có bắt thóp hắn được gì đó không?!

……

Bao đại nhân thẩm vấn xong hai tên hỏa kế, thì Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sắc mặt tiều tụy cũng trở lại.

Các cung nữ hoán y viện nhiệt tình không gì cản nổi, dốc sức khiến hai vị đại hiệp nếm trải một phen, từ nay về sau không dám coi khinh nữ nhân nữa! Có nữ nhân hám tiền, có nữ nhân liều mạng, có nữ nhân

vì đồ mới là tranh giành chém giết nhau… đương nhiên, đổi hai chữ nữ nhân thành nam nhân cũng không sai, hồng nhan, lam nhan họa thủy cũng không sai biệt lắm, tuy nói chân ái khó được chân tình đáp trả, nhưng quan trọng vẫn là thà ít còn hơn lầm!

[Chết mà không chồng] cùng với [xa xa vô thê] đến tột cùng là ai sầu thảm hơn ai, loại chuyện này mỗi người một ý.

Dựa theo tin tức Triển Chiêu mang về, cung nữ Bội Văn quả thật từng âm thầm vụng trộm qua lại với nam nhân, chỉ là nam nhân kia trốn quá kỹ, Bội Văn cũng không bao giờ nhắc về nam nhân này với các cung nữ khác, bằng kinh nghiệm của mình, lão cung nữ đoán người kia có thể là thị vệ. Bởi vì hai người thường xuyên gặp gỡ lúc đêm khuya, đêm khuya cũng là lúc thị vệ có thể dễ dàng rời khỏi cương vị công tác, hơn nữa nam nhân cũng thường xuyên tặng một ít đồ bên ngoài cung, chỉ có thị vệ thường xuyên ra ngoài cung mới có thể mua được.

Bội Văn bởi vì chân tâm nhớ thương nam nhân nên mới coi mấy thứ đồ không đáng mấy đồng tiền kia như bảo bối mà cất giấu, đáng tiếc trao nhầm chân tâm…

Triển Chiêu tuy không nói chuyện Bội Văn mang thai nhưng dường như lão cung nữ đã sớm biết rõ mọi chuyện, bà ấy nói, Bội Văn có một thời gian thường xuyên nôn mửa, hoán y viện có rất nhiều cung nữ đều thấy không ổn, mấy người có mâu thuẫn với Bội Văn còn lấy chuyện này ra để đả kích nàng.

Có một thời gian, Bội Văn gấp như kiến bò chảo lửa, nôn nghén tới hôn thiên địa ám, xin nghỉ bệnh vài ngày, còn chịu nhục mạ chê cười của không biết bao nhiêu người. Lại cộng thêm đội thị vệ cải cách quy định, Bội Văn càng chịu đả kích hơn, cảm giác cả người đều héo rũ. Khoảng chừng một tháng trước, Bội Văn không còn nôn nghén, cả người đột nhiên tiều tụy, tính cách cũng trở nên âm u, vùi đầu làm việc không để ý người khác.

Cung nữ hoán y viện suy đoán, nhất định là Bội Văn đã bị nam nhân kia đá, còn bản thân vụng trộm phá thai nên mới trở thành bộ dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ như vậy.

Từ ngày mất con, Bội Văn tinh thần sa sút, cả ngày không còn cười đùa, buổi tối cũng không đi tìm tình lang. Mọi người cho rằng nàng chịu kích thích quá lớn nên tính tình đại biến, không ai còn cảnh giác với nàng, mà cũng không ai phát hiện Bội Văn đã bị người đánh tráo, càng không biết Bội Văn giả tiến cung làm gì.

Trong hoán y viện, số cung nữ đáng thương bị thị vệ lừa gạt đâu đâu cũng có, chuyện châu thai ám kết tự mình đi phá cũng không phải không có. Nghĩ thông suốt thì tiếp tục sống, tìm kiếm mục tiêu kế tiếp. Còn luẩn quẩn trong lòng thì có thể tự sát, thắt cổ, nhảy xuống giếng, hoặc cũng có thể bệnh chết…

Một cung nữ giặt quần áo sống hay chết căn bản không ai để ý.

Về phần Bội Văn vì sao chết dưới đáy ao đóng băng, lão cung nữ thật sự không biết.

Hỏi xong nhóm cung nữ, Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường lại quay sang hỏi đám thị vệ, đám nam nhân này so với đám nữ nhân còn lải nhải nhiều hơn!

Đám thị vệ đó, ai mà chả từng có đoạn lịch sử đen tối, ngẫu nhiên tự tiện rời khỏi cương vị công tác đi thông đồng với cung nữ, ai cũng đừng cười ai. Cung nữ hoán y viện có tiếng dễ lừa gạt, có rất nhiều thị vệ lui tới đó, nếu nói cụ thể thị vệ nào có quan hệ với Bội Văn, tất cả mọi người đều nói không biết.

Triển Chiêu trong lòng tinh tường, tiếng lành đồn gần tiếng xấu lan xa, đám thị vệ sớm chiều ở chung sao có thể không biết, chỉ là không chịu nói mà thôi. Một khi đã nói ra người nọ là ai, thị vệ phạm tội gây họa cung đình khó tránh khỏi bị trừng trị, thị vệ tố cáo cũng tránh không khỏi tội danh bao che.

Loại chuyện hại người hại mình này, đám thị vệ có đầu óc đều sẽ giữ miệng kín như bưng.

Triển Chiêu nói với Triệu Trăn: “Thanh danh Khai Phong phủ quá lớn, đám thị vệ nhất định không chịu nói thật. Ngươi hẳn có cài người trong đó đi, hôm nay ta cố ý hù dọa đám thị vệ, tìm ra mấy tên khả nghi, nhờ ngươi sai nhân thủ trong đó thăm dò mấy người này xem.”

Triệu Trăn tự nhiên đáp ứng: “Yên tâm đi, trên đời này tiểu nhân thích mật báo nhiều hơn số quân tử kín miệng.”

Ngoại trừ hai mươi thị vệ còn lưu lại trong cung, còn có 6 thị vệ đã bị đuổi đi. Vương Triều Mã Hán Trương Long Triệu Hổ bốn người chia làm hai tổ đi tìm người, Trương Long Triệu Hổ phụ trách tìm được 3 người, Vương Triều Mã Hán chỉ tìm được 1 người, 2 người còn lại không thấy tung tích.

Những ngày trước, đám thị vệ này đều là những nhân vật rượu chè, phiêu kỹ, cờ bạc, ức hiếp dân lành…ngũ độc câu toàn, dựa vào bổng lộc và quyền thế miễn cưỡng sống qua ngày, nhưng từ ngày bị Triệu Trăn khai trừ, bọn họ ngày sau không bằng ngày trước, nhẹ thì khốn cùng tuyệt vọng bớt ăn, nặng thì thê ly tử tán lưu lạc đầu đường xó chợ. Bọn họ từng một thời hoành hành ngang ngược, hiện tại phong thủy lưu chuyển, dân chúng vui sướng vỗ tay ăn mừng.

Mang bốn gã thị vệ kia về Khai Phong phủ xét hỏi, dễ dàng cạy miệng 4 tên đó. Bọn họ đã hai bàn tay trắng, rơi xuống trần ai khốn cùng, nghĩ tới ngày xưa bạn nhậu lại có thể thăng chức rất nhanh, loại tương phản cường liệt này khiến dây leo ghen tị ngày càng trưởng thành khỏe mạnh, cuối cùng quấn chặt tâm tư, lần này có cơ hội mở ra cánh cổng thế giới mới quyết không bỏ qua…

— Phàm là ta trải qua khổ sở, các ngươi ai cũng đừng hòng sống tốt!

Nói tới cung nữ Bội Văn ở hoán y viện, những người này thật sự có chút ấn tượng, một thị vệ tên Lý Đông nói: “Bội Văn là nữ nhân của Vương Vĩ, Vương Vĩ cũng giống chúng ta bị đuổi khỏi ti*, mấy hôm trước còn thấy hắn uống rượu không trả tiền bị người đánh đuổi, mấy hôm nay lại không thấy đâu.” (*ti: tổ chức, ngành, sở…)

Vương Triều nói với Bao đại nhân: “Vương Vĩ chính là một trong hai người mất tích, người còn lại tên Từ Phú Bảo.”

Một tên khác nhanh chóng tiếp lời: “Lúc trước còn trong thị vệ ti, Vương Vĩ thân với Từ Phú Bảo nhất, Vương Vĩ có chuyện gì đều nói hết cho Từ Phú Bảo, mỗi lần Vương Vĩ đi gặp nữ nhân, đều là Từ Phú Bảo giúp hắn trực đêm, hai tên đó thường xuyên đánh yểm trợ cho đối phương.”

Thị vệ tên Lý Đông lại nói: “Cái tên Vương Vĩ đó rất hay khoe khoang, luôn thổi phồng mình dụ dỗ nữ nhân thế nào, từ bên ngoài cung tùy tiện mua mấy món đồ rẻ tiền đem tặng đã khiến nữ nhân ngu ngốc kia cảm động tới khóc, còn tưởng rằng Vương Vĩ thật tâm, tên đó vì muốn dụ dỗ nàng làm chuyện đó, mà thường xuyên hứa hẹn bàn chuyện cưới gả, còn nói sau này sẽ lập công rồi cưới nữ nhân kia vào nhà gì gì đó…”

Một tên khác cũng cướp lời: “Cái tên Vương Vĩ là mặt người dạ thú, trong bụng toàn chủ ý xấu. Ta nghe nói, nương hắn đã sớm chọn được tức phụ cho hắn, là Vương Vĩ nói ‘đợi lập công rồi cưới không muộn’ ai ngờ cuối cùng náo loạn tới gà bay chó sủa, đáng đời!”

Lý Đông chậc lưỡi: “Với cái công phu mèo quào của Vương Vĩ, nếu không có vận khí tốt, vậy đợi kiếp sau rồi lập công đi!”

Bao đại nhân càng nghe càng hồ đồ: “Vương Vĩ nói lập công cái gì?”

Tròng mắt Lý Đông đảo loạn: “Đại nhân, tiểu nhân nói ra cũng tính là lập công, có thể để ta quay về thị vệ ti không?”

Bao đại nhân sắc mặt nhất thời đen xì: “To gan! Các ngươi gây loạn cung đình còn dám cò kè mặc cả! Còn không mau khai ra!”

Bao đại nhân khí tràng toàn bộ khai hỏa tựa như hình ảnh tự chiếu đèn giả quỷ đầy ám ảnh, khiến Lý Đông sợ tới mức rụt cổ cả người run rẩy hồi lâu mới ấp a ấp úng nói: “Cụ thể ở vị trí nào thì tiểu nhân không biết nhưng nghe hắn nói…hắn phát hiện ra hoàng cung mật đạo, còn nói hắn đã nghe được một bí mật lớn nào đó, chỉ cần báo cáo hoàng thượng sẽ có thể lập công thăng chức, nửa đời sau vinh hoa phú quý cẩm y ngọc thực…”

Hoang cung có mật đạo?

Mọi người đứng dự thính cùng nhau quay đầu nhìn Triệu Trăn, Triệu Trăn cũng đầy mặt mờ mịt: nhà ta có mật đạo sao ta không biết?

Mọi người dùng lực nhìn Triệu Trăn: ngươi thật sự không biết?

Triệu Trăn hận không thể chỉ thiên thề độc tỏ ý trong sạch.

……

Bên kia, Triển Huy vừa viết thư nhà xong đang đợi khô, Triển gia đại tẩu ngó đọc một chút: "Tướng công định làm cái gì vậy? nhị thúc trầm mê chuyện thần quỷ, chàng cũng không phải không biết, đọc xong phong thư này, khẳng định suốt đêm chạy đuổi tới Biện Kinh hàng yêu phục ma, phụ thân nhất định sẽ ngăn lại…"

Triển Huy cười tủm tỉm nói: "Không phải, là khẳng định không ngăn được!"

Triển đại tẩu mặt đầy mờ mịt, Triển Huy vui sướng nhét thư đã khô vào phong bao, phân phó thân tín ra roi thúc ngựa đưa thư về Triển gia, còn nhiều lần nhấn mạnh nhất định phải tự tay giao cho nhị thúc Triển Thanh Mang. Triển Huy mặt mày hớn hở nói: "Ba mươi mấy năm nay ta đã minh bạch, bề ngoài nhìn như phụ thân có thể áp chế được nhị thúc nhưng kỳ thật nhị thúc muốn làm gì, phụ thân căn bản không thể ngăn được, chỉ có thể khổ ha ha đi đằng sau dọn dẹp hậu quả cho nhị thúc, lần này cũng không ngoại lệ!"

Triển Huy bộ dạng như Gia Cát Lượng tính toán như thần, chắc như đinh đóng cột nói: "Phụ thân rất muộn tao, rõ ràng trong lòng luôn nhớ thương Tiểu Chiêu, cố tình quá sĩ diện không chịu tới Biện Kinh, khiến mẫu thân cũng không tới được. Trước khi ra khỏi cửa, mẫu thân đã đặc biệt dặn dò ta, tìm một cái bậc thang cho phụ thân xuống, ta đang đau đầu, không ngờ cơ hội tới ngay trước mắt, chỉ cần nhị thúc nháo muốn tới Biện Kinh, phụ thân khẳng định mượn lừa xuống núi đi theo tới!"

Triển Huy trêu chọc: "Lần trước chuyện Họa Phật, căn bản không cần phụ thân phải đích thân tới đây, còn không phải do muộn tao nên muốn tới thăm Tiểu Chiêu đó sao?!"

Triển đại tẩu khóe miệng giật a giật, không thể không đánh gãy ảo tưởng của trượng phu.

"Tướng công, tuy rằng phụ thân không ngăn được nhị thúc, nhưng khống chế người vẫn thực dễ dàng…" Suy nghĩ của tướng công nhà nàng thực không thấu đáo, cho tới bây giờ chưa từng một lần lừa được cha chồng nàng, nếu làm không tốt còn bị cha chồng trực tiếp dùng gia pháp, hơn ba mươi tuổi còn bị phụ thân dùng gia pháp đánh mông thật sự…

Tươi cười trên mặt Triển Huy hoàn toàn cứng đờ, Triển đại tẩu vỗ vỗ Triển Huy đã hóa đá: "Tướng công, nén bi thương."

Triển đại ca dùng sức vuốt mặt, tự cổ vũ chính mình: "Vô phương! Hết thảy vì Tiểu Chiêu!"

Triển đại tẩu yên lặng không nói gì: Tướng công phồng má giả làm người béo cũng thực liều mạng…

Hết chương 81

84. Quyển 6 - Chương 84

Vụ án cung nữ Bội Văn trầm thi đáy ao, chỉ cần tìm được Vương Vĩ và Từ Phú Bảo, vụ án chẳng khác nào được phá một nửa.

Một nửa còn lại chính là Hoàng cung mật đạo trong miệng Vương Vĩ và đại bí mật mà Vương Vĩ đã nghe được. Đại bí mật này nếu Vương Vĩ đã nhận định [báo cáo hoàng thượng là có thể lập công thăng chức, nửa đời sau vinh hoa phú quý cẩm y ngọc thực…] vậy chứng tỏ việc kia khẳng định không phải việc nhỏ.

Bên giường lại có chỗ cho người khác ngủ ngáy, tưởng tượng trong hoàng cung cư nhiên có mật đạo, thậm chí mật đạo có thể nối thẳng tới tẩm cung của Triệu Trăn, mọi người không khỏi một phen toát mồ hôi hột, đồng thời từ đáy lòng cũng phải khâm phục vận may nghịch thiên của Triệu Trăn. Thường xuyên bị ám sát, mỗi lần đều vô cùng nguy hiểm, mà đứa nhỏ này giống như được thần tiên bảo hộ, gặp dữ hóa lành, hoạn nạn thành cát tường, mỗi lần bị ám sát đều có quý nhân tương trợ.

So với Triệu Trăn tiểu buồn bực thì địch nhân của Triệu Trăn phải nói là đại buồn bực.

Triệu Trăn ưỡn cái bụng nhỏ đắc ý: Đây là hào quang vai chính trong truyền thuyết! Kỹ năng thiên phú Kim Chung Cháo Thiết Bố Sam bổng bổng đát! (Kim chung cháo Thiết bố sam là công phu hộ thể cường

công nổi tiếng của TQ, người luyện thành công phu này dù có bị quyền đánh cước đấm thậm chí là vũ khí chém vào cũng không hề gì, trên thực tế Kim chung chảo và Thiết bố sam là hai loại công phu khác nhau và cách thức luyện tập cũng khác nhưng có thể là vì cả hai đều là đỉnh cao của cường công hộ thể nên không ít môn phái đều gộp chung gọi tên này.)

Mật đạo có hay không ngay cả Triệu Trăn cũng không biết, xem ra chỉ có thể hồi cung ép hỏi Phúc Tuyền. Triệu Trăn đối với tính cách [nội liễm] giống như kem đánh răng của Phúc mập mạp thập phần nghiến răng nghiến lợi, ngươi vặn một chút, hắn rỉ một chút, ngươi không hỏi hắn liền ngậm miệng cái gì cũng không nói, kỹ năng ba phải luyện tới mãn cấp, thực sự tức chết người!

Án trầm thi có tiến triển, đầu độc án vẫn giậm chân tại chỗ, mọi người không thể không ngồi cùng nhau phân tích vụ án lại từ đầu.

Triển Chiêu thay mặt mọi người nói lại toàn bộ sự việc: "Đầu tiên là đại ca ta và bốn vị huynh trưởng Hãm Không đảo tới thăm hai chúng ta." Triển Chiêu chỉ chỉ mình và Bạch Ngọc Đường: "Bởi vì ta và Ngọc Đường gióng trống khua chiêng mua nhà trong thành, cho nên người biết chuyện này vô cùng nhiều, mấy vị ca ca tẩu tử mới tới Biện Kinh hẳn không có cừu nhân, cho nên ta cho rằng mục tiêu đầu độc chính là ta và Ngọc Đường."

Tất cả đều gật đầu đồng tình, khi bọn họ vừa nghe tới chuyện bị đầu độc, phản ứng đầu tiên liền nghĩ ngay tới là nhắm vào Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, điểm này mọi người không ai có ý kiến gì.

Triển Chiêu tiếp tục nói: "Sau đó là chuẩn bị tiệc đón gió, mỗi lần trong nhà có khách tới, bọn ta đều tới Lâm Giang lâu đặt chỗ, Lý Giai Hào biết có người nhà thông gia tới nhất định tự tay xuống bếp nấu ăn, Hơn nữa cùng ngày Lâm Giang Lâu cũng không mở cửa kinh doanh, chuyện này mọi người đều biết." Triển Chiêu nâng chum trà lên nhấp một ngụm: "Kẻ đầu độc chỉ cần để ý hỏi thăm một chút là biết hôm nào chúng ta sẽ tới Lâm Giang lâu, thậm chí còn có rất nhiều thời gian chuẩn bị."

Công Tôn xen vào nói: "Ta có một nghi vấn, hôm đó ta đã tới kiểm tra toàn bộ đồ ăn các ngươi đã dùng, phát hiện toàn bộ thức ăn đều không có độc, chỉ có mấy vò rượu là có độc. Dựa theo logic bình thường, kẻ đầu độc nếu mua chuộc được tiểu nhị phụ trách bưng bê đồ ăn, gã hoàn toàn có thể sai tiểu nhị bỏ độc vào trong đồ ăn, vì sao lại lựa chọn bỏ vào rượu chỉ có người lớn uống? Vạn nhất lâm thời đổi thành một loại rượu khác, vậy chẳng phải sẽ hỏng việc sao?"

Bạch Ngọc Đường nói: "Lúc trước Miêu Nhi có hỏi ta bốn vị ca ca thích uống rượu gì, ta liền chỉ mấy vò rượu kia."

Bạch Ngũ gia tà liếc mắt nhìn Triểu Miêu Miêu: "Lý Giai Hào đối với lời của Miêu Nhi luôn để bụng, nhất định sẽ không thay đổi loại rượu Miêu Nhi đã chọn!"

Mọi người không nói gì cùng nhìn trời: Bạch Ngọc Đường vừa mở miệng đã đầy mùi dấm chua…

Triệu Trăn nội tâm dâng trào: Vì diệt trừ Lý bệnh kiều, Bạch cha dượng gắng sức!

Triển Chiêu lúng túng sờ sờ mũi, lập tức nói lảng sang chuyện khác: "Lý Giai Hào xuất thân thần trù Lý gia, vị giác trời sinh so với người thường mẫn cảm gấp mấy lần, mấy trăm loại hương liệu đều có thể dùng đầu lưỡi nhận ra, các món ăn bỏ nước dùng gì đều có thể nhìn ra, cho dù là độc dược vô sắc vô vị cũng không giấu được hắn. Đồ ăn hôm đó đều là do Lý Giai Hào làm, nếu bỏ độc dược, hắn nhất định có thể biết ngay!"

Triệu Trăn nghi hoặc: "Nếu Lý Giai Hào vị giác mẫn cảm hơn người, vậy sao rượu có độc hắn lại không nhận ra được?"

Triển Chiêu khoát tay: "Bởi vì Lý Giai Hào không dùng đầu lưỡi uống rượu, người Lý gia đặc biệt chú ý bảo hộ vị giác của mình, rượu là thứ vô cùng cay, uống nhiều sẽ ảnh hưởng đầu lưỡi, từ đó mà vị giác cũng sẽ bị thay đổi. Lý Giai Hào thích uống rượu nhưng hắn càng thích cảm giác say sau khi uống, hắn chưa từng dùng đầu lưỡi để tinh tế thưởng thức rượu, mỗi lần đều là ngưu ẩm (uống thả phanh)."

Bàng Thống đột nhiên lên tiếng: "Có lẽ hai tên tiểu nhị không nói dối."

Bàng Thống bình thường tích chữ như vàng, chỉ nói cụt lủn mấy từ, đều là Công Tôn theo thói quen làm phiên dịch cho hắn.

"Ý của Hữu An chính là có lẽ đắc tội với người khác chính là Lý Giai Hào, các ngươi chỉ là vô tội bị liên lụy." Công Tôn nghĩ nghĩ: "Nếu thường xuyên uống rượu có độc, đích xác sẽ ảnh hưởng tới vị giác, nhưng ta không nghĩ hai tên tiểu nhị kia có thể nghĩ ra được phương pháp này, nhất định là có người sai khiến."

Bao đại nhân nhíu mày: "Ngày mai tiên sinh lại tới Lâm Giang lâu một lần, thứ nhất hỏi xem Lý Giai Hào có cừu nhân nào không, thứ hai xem xem Lý Giai Hào có uống loại rượu khác thường nào không, Nếu trong rượu đó cũng có độc, vậy chứng tỏ mục tiêu đầu độc chính là Lý Giai Hào, và Lý Giai Hào muốn giấu chúng ta cái gì!"

Triệu Trăn nói: "Kẻ đầu độc biết rõ thói quen uống rượu của Lý Giai Hào, có lẽ gã là người quen của hắn." Hôm qua, khi bọn họ đưa hai tên tiểu nhị đi, thái độ của Lý Giai Hào rất kỳ quái, chẳng lẽ còn có người nào khác phát hiện ra tâm tư không muốn ai biết của Lý Giai Hào nên mới hạ độc trong rượu, là muốn cảnh cáo hắn sao?

Triển Chiêu sờ sờ quai hàm rối rắm: "Vậy còn chuyện gặp quỷ nên giải thích thế nào đây? Nữ quỷ còn bắt chúng ta rời tòa nhà…"

Triệu Trăn kinh ngạc nói: "Bắt các ngươi rời nhà? Lời này là do con quỷ nói?"

Triển Chiêu chớp chớp mắt: "Ta còn chưa kể với ngươi sao? Người thấy quỷ đầu tiên là Hàn nhị ca, hắn nói thấy một bạch y nữ quỷ bị thất khiếu đổ máu, nữ quỷ nói chúng ta chiếm chỗ ở của nó, nếu không chuyển đi nó sẽ khiến nhà chúng ta gà chó không yên gì gì đấy…"

Nói tới đây, trong lòng mọi người khẽ động, không hẹn mà cùng nghĩ tới — chẳng lẽ vấn đề là ở tòa nhà?

Bạch Ngọc Đường nhíu mày: "Chẳng lẽ Nhị ca không phải thấy ảo giác?"

Công Tôn bỗng nhiên nghĩ tới: "Ta nhớ trong một quyển sách thuốc có ghi lại, ảo giác mà độc dược khiến người ta nhìn thấy đại đa phần là những chuyện do người nọ đã từng nhìn thấy như người hoặc sự vật, sự việc, hoặc những chuyện gần đây phát sinh, đặc biệt là khi luôn nghĩ tới những chuyện đó, càng nghĩ nhiều sẽ càng dễ thấy ảo giác!" Tựa như Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, tuy rằng hai người nhìn thấy hai ảo giác khác nhau nhưng nội dung đều đã thực sự từng phát sinh, là chuyện khiến hai người bọn họ từng có ấn tượng!

Triển Chiêu càng nghe càng mơ hồ: "Dựa theo lời tiên sinh nói, loại ảo giác này không khác biệt lắm với mộng đẹp trở thành sự thật, vậy nhìn thấy ảo giác hẳn là phải có cái tốt cái xấu chứ, chẳng lẽ ai cũng ngày đêm mong nhớ được gặp nữ quỷ?" khẩu vị này cũng quá nặng rồi đi…

"Không phải muốn gặp nữ quỷ mà là muốn bắt quỷ!" Bạch Ngọc Đường hoàn toàn đã hiểu ra.

"Miêu Nhi, lúc ấy khi hai chúng ta ở trên hòn giả sơn, ta vẫn luôn muốn bắt được con quỷ đó, còn ngươi?"

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái, khi đó mình nghĩ tới cái gì nhỉ? Đúng rồi, lúc đầu là muốn bắt tên giả thần giả quỷ, sau đó Bạch Ngọc Đường gối đầu lên đùi mình làm nũng… khụ khụ khụ khụ, sau đó khi nhìn thấy ảo giác, trong lòng mình kỳ thật nghĩ là — ai nha nha, Ngọc Đường nhà ta rất soái rất soái rất soái, khuôn mặt soái soái soái, dáng người soái soái soái, ngay cả bóng dáng cũng kinh thiên động địa soái soái soái soái soái soái!

Sau đó vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy một bóng dáng màu trắng…

Lúc ấy bị nữ quỷ trong miệng Hàn nhị ca hù dọa, giờ nghĩ kỹ lại, bóng dáng con quỷ đó không phải trông khá giống Bạch Ngọc Đường sao?!

Khuôn mặt trắng nõn của Triển Chiêu chậm rãi nóng lên, dần dần biến thành một màu trắng hồng khả nghi, cặp mắt mèo lóe ánh sáng chột dạ. Tránh đi tầm mắt hết sức thản nhiên của Bạch Ngọc Đường, Triển Ngự Miêu gãi gãi cằm lúng túng: phàm là loại chuyện háo sắc thế này, thật sự tổn hại hình tượng anh minh thần võ, khí phách trắc lậu… của Miêu gia.

Triển Chiêu ấp a ấp úng: "Ưm……. ta nghĩ…….ta cũng muốn bắt nữ quỷ……"

Mọi người đồng thời đỡ trán: Triển Chiêu thật sự không biết nói dối a! Muốn bắt nữ quỷ mà mặt mày đỏ bừng như thế là người có khẩu vị nặng cỡ nào chứ?!

Thấy Triển Chiêu sắp tự nướng chín bản thân tới nơi, Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười tiếp nhận đề tài khác cứu vớt con mèo nào đó sắp bốc cháy.

"Cho nên ta cảm thấy, nữ quỷ xuất hiện trước mặt Hàn nhị ca đồng thời hù dọa mấy vị tẩu tử, đều là do có người giả thần giả quỷ. Ngược lại đám quỷ ta và Miêu nhi nhìn thấy, có khả năng là do chuyện xui xẻo lúc trước tác động, hai ta mới chân chính là bị độc rượu ảnh hưởng."

Triệu Trăn cũng lên tiếng giúp đỡ giải vây: "Vì thế, mục đích chân chính của nữ quỷ chính là, bắt các ngươi rời bỏ tòa nhà này, đi mua một căn nhà mới?"

Bao Chửng vuốt vuốt chòm râu: "Tòa nhà đó chúng ta đều đã tới xem xét, có cái gì đặc biệt sao?"

Đặc biệt? — mọi người đồng thời ngửa đầu vắt óc suy nghĩ.

"Đặc biệt hời." giá cả thấp hơn vô số lần so với mức định giá của thổ hào Bạch Ngọc Đường.

"Đặc biệt thuận tiện." Thuận tiện cho Triển Chiêu và Triệu Trăn đi qua đi lại giữa hoàng cung và Khai Phong phủ.

"Đặc biệt nổi tiếng." mỗi ngày đều có dân chúng nghe danh tới tham quan, còn luôn có bệnh nhân hỏi Công Tôn về căn nhà kỳ quái đứng tên hai đại nam nhân.

Tất cả đều phát biểu ý kiến, chỉ có Bàng Thống nhất trí duy trì trầm mặc, còn dùng ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm Triệu Trăn.

Triệu Trăn nháy mắt mấy cái, bị Đại tướng quân nhìn chằm chằm, áp lực rất lớn…

Lúc này, Bàng Thống mới chậm rãi phun ra hai chữ: "Mật đạo."

Lúc này không cần Công Tôn phiên dịch, mọi người không hẹn mà cùng nghĩ tới — tòa nhà kia không phải là cửa ra của Hoàng cung mật đạo đấy chứ?!

Triệu Trăn lau lau hắc tuyến đầy mặt: "Sẽ không trùng hợp vậy chứ?"

Triển Chiêu đỡ trán: "Nếu là người khác sẽ không trùng hợp nhưng dính tới ngươi thì luôn trùng hợp như vậy đấy!"

Mọi người đồng thời cùng phỉ nhổ trong lòng: bởi vì ngươi dựa vào miệng quạ đen cùng vận cứt chó xưng bá thiên hạ!

Bao đại nhân miệng cười tủm tỉm, tay vuốt vuốt chòm râu: "Vô luận Bàng tướng quân có đoán chính xác hay không, tòa nhà kia nhất định có chỗ cổ quái, không bằng chúng ta suốt đêm điều tra, dù sao trong nhà còn có nữ quyến và lũ nhỏ, điều tra rõ ràng mới có thể trấn an nhân tâm."

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc nhau, hoàn toàn không thể phản bác, đành phải gật đầu đồng ý.

Hy vọng Bao đại nhân không di sơn đảo hải xới tung ba thước đất trong tòa nhà lên, phá hủy nhà ở của chúng ta…

…….

Lâm Giang lâu.

Sau khi hai tiểu nhị bị Khai Phong phủ bắt đi, Lý Giai Hào bề ngoài luôn tỏ ra bình tĩnh bị nứt vỡ, tùy tay cầm mấy vò rượu liên tục đập nát, hoàn toàn không để ý có bao nhiêu người đang đứng ở đại sảnh. Tiểu nhị, đầu bếp và cả những người sai vặt phục vụ riêng cho Lý Giai Hào trong Lâm Giang lâu đều đứng yên tại chỗ, không ai dám động đậy, cả đám ai nấy đều cúi gằm mặt, tận lực thu nhỏ cảm giác tồn tại của mình lại, trơ mắt nhìn Lý Giai Hào đập phá đồ đạc, không một ai dám né tránh.

Có hai gã sai vặt chọn chỗ đứng không tốt trực tiếp bị vò rượu ném trúng đầu chảy máu, ngã lăn quay ra đất bất tỉnh. Những người khác căn bản không dám ngẩng đầu lên, sợ Lý Giai Hào phẫn nộ lấy mình ra

để trút giận. Tình bạn hữu nghị gì đó đều là chó má, chỉ cầu nguyện kẻ kế tiếp không bị ném trúng đầu là mình mà thôi.

Lý Giai Hào tùy hứng đập phá, chỉ lo xả giận bản thân, căn bản mặc kệ sống chết của hai tên sai vặt.

Lý Giai Hào đập phá mọi thứ trong tầm tay, cảm thấy còn chưa xả hết giận, lại sai người xuống hầm bê hết rượu lên đây, còn muốn đập nữa.

Lúc này từ hậu viện, một nam nhân đi tới, nam nhân lạnh lùng nhìn Lý Giai Hào: "Ngươi điên đủ chưa?!"

Lý Giai Hào cười nhạo một tiếng: "Ngươi cũng dám quản ta, không nhìn được thì cút! Cút ngay!"

Trong nháy mắt, mắt nam nhân hiện lên một tia ngoan lệ, gã rất nhanh cúi đầu che đi thất thố của bản thân, một tay đỡ trán che đi biểu tình trên mặt, giọng nói chỉ còn lại bất đắc dĩ cùng sủng nịnh, nam nhân nhẹ nhàng khuyên nhủ: "Là ta sai rồi, tiểu tổ tông của ta, ai đã chọc ngươi sinh khí vậy?"

Lý Giai Hào hừ lạnh một tiếng, bởi vì trong tay không còn đồ gì có thể đập, dứt khoát túm một tên sai vặt gần đó ném xuống.

Nam nhân cũng không phải đám hạ nhân mặcc hắn mắng chửi, chợt lóe thân né tránh gã sai vặt đang bay tới. Gã sai vặt vốn đang cảm thấy may mắn mình không ở dưới lầu, không phải bị Lý Giai Hào dùng vò rượu ném trúng đầu, không ngờ Lý Giai Hào lại phát rồ, cư nhiên trực tiếp ném bay hắn xuống.

Tên sai vặt chỉ mới hơn mười tuổi, dáng người gầy yếu lại không biết võ công, thình lình xảy ra biến cố dọa hắn choáng váng. Ngay cả động tác bảo hộ cũng không kịp làm, gã trực tiếp từ lầu hai phi thẳng xuống đất, may mắn hắn phúc thiên mệnh đại, lúc rơi xuống nằm nghiêng người, phân tán diện tích chịu lực, tên sai vặt mày mày xám tro lăn tròn vài vòng trên mặt đất, đầu óc trống rỗng, chưa kịp hét thảm một tiếng đã lăn quay ngất xỉu…

Thấy nam nhân né tránh, Lý Giai Hào càng thêm tức giận, tự mình ra trận, dùng quạt tát qua một cái.

Nam nhân cực lực nhẫn nại, võ công của hắn tốt hơn Lý Giai Hào rất nhiều, hắn chỉ dám thủ chứ không tấn công, nhất chiêu nhất thức vừa lúc khắc chế được Lý Giai Hào. Vì không để Lý Giai Hào thua quá khó nhìn, nam nhân cố ý giả bộ võ công mình không địch lại được, không nặng không nhẹ chịu đánh vài cái, tất cả đều là vì muốn để Lý Giai Hào xả giận.

Chờ Lý Giai Hào đánh đủ, nam nhân giả bộ bị thương chật vật, không so đo với Lý Giai Hào.

Nam nhân ôm Lý Giai Hào nói: "Ngươi làm sao, ai khiến ngươi tức giận như vậy, ta giúp ngươi hết giận được không?"

Lý Giai Hào xả giận đủ, thân mình lại mềm nhũn không xương tựa vào lòng ngực nam nhân, miệng lẩm ba lẩm bẩm oán giận: "Đều là do lũ ngu xuẩn này, cư nhiên đem những bình rượu ta hay uống ra để đãi khách, hại Triển Chiêu cũng trúng độc, còn hại ta bị Khai Phong phủ chiếu tướng. Còn cái tên tôn sư gia kia quá khó đối phó, liếc mắt một cái đã nhìn ra hai người giúp ta chế dược."

Nam nhân khuyên nhủ: "Yên tâm đi, bọn chúng không dám nói lung tung đâu."

Lý Giai Hào trở mình xem thường: "Tính mạng thân nhân hai tên đó đều đang nằm trong tay ta, đương nhiên không dám nói lung tung rồi. Nhưng tên sư gia kia hôm nay đã thấy mặt mấy tên sai vặt của ta, ta sợ hắn sẽ nhìn ra manh mối. Vì để đuổi tên đó đi, ta mới phải giao nộp hai tên tiểu nhị kia, ngươi tìm cơ hội diệt trừ tên sư gia kia đi, nhớ kỹ làm sạch sẽ một chút, đừng để bọn họ liên tưởng tới chỗ ta."

Nam nhân bế Lý Giai Hào về phòng: "Yên tâm đi, cam đoan không lưu lại đấu vết."

Lý Giai Hào phất tay để bọn tiểu nhị thu thập tàn cục, mọi người tựa như hóa thạch được sống lại, vừa rồi tựa như tượng đá không hơi thở bỗng nhiên động tác trở nên vô cùng linh hoạt. Lý Giai Hào có tính khiết phích nặng, trong mắt không chấp nhận dù chỉ một chút bụi bẩn, mỗi khi tâm tình hắn không tốt sẽ đập phá đồ đạc, nhìn thấy cái gì trước mắt, tâm tình càng tệ hơn, mỗi lần phải chịu trừng phạt gấp bội chính là những thủ hạ [không hiểu chuyện].

Cho nên, toàn thể nhân viên làm việc trong Lâm Giang lâu, thà rằng chịu mạo hiểm phiêu lưu sẽ bị đập cũng phải thu dọn hết thảy trước khi Lý Giai Hào nổi điên lần nữa!

……

Bên kia, thăm dò tòa nhà mới không có thu hoạch gì.

Nha dịch, ám vệ và cả người Khai Phong phủ, thậm chí là các vị huynh trưởng đều tự thân xuất mã. Mọi người lục soát khắp mọi ngóc ngách trong tòa nhà, không phát hiện có chỗ nào khả nghi, càng miễn bàn là hoàng cung mật đạo gì gì đó. Triển Chiêu đứng trên hòn giả sơn sờ sờ cằm: "Chẳng lẽ chúng ta đều đoán sai?"

Triệu Trăn nhún nhún vai: "Ta đã nói không trùng hợp như vậy mà ~"

Công Tôn nhíu mày hỏi Bàng Thống: "Ngươi nghĩ kỹ xem, hôm nay chúng ta tới Lâm Giang lâu, có phải đã bỏ qua manh mối gì rồi không?"

Bàng Thống căn bản không lưu ý, đang định lắc đầu, đột nhiên nghĩ tới lúc Triệu Trăn vô cớ tức giận…

Bàng Thống nhìn Triệu Trăn một cái, Triệu Trăn bình thường tính tình ôn hòa, hôm nay đột nhiên nổi giận, nhất định là có phát hiện cái gì đó. Nhưng nếu Triệu Trăn không muốn nói, chính mình cũng không tất yếu chọc người ghét. Bàng Thống lắc đầu với Công Tôn, ý bảo mình không biết.

Bàng Thống nhìn Triệu Trăn, trùng hợp bị Bao đại nhân bắt được, hỏi: "Hôm nay Hoàng thượng có phát hiện gì sao?"

Triệu Trăn trấn định tự nhiên, lắc đầu: "Trừ bỏ thái độ của Lý Giai Hào trước sau mâu thuẫn quá lớn, còn lại không có gì khác thường."

— Triệu Trăn dù sao cũng không phải Triển Chiêu, khi bé thật sự muốn gạt người, bất luận kẻ nào cũng đừng hòng phát hiện được.

Lý Giai Hào thu nạp nhiều gã sai vặt có dung mạo giống Triển Chiêu để ý dâm, loại chuyện này tuy nói ra thật sự rất ghê tởm, nhưng không vi phạm pháp luật Đại Tống. Cho dù có nói lại chuyện này với Bao đại nhân, Bao đại nhân cũng không thể bắt Lý Giai Hào chịu tội trước pháp luật, huống chi sự tình nháo lớn cũng không có lợi với Triển Chiêu.

Bao đại nhân quý Triển Chiêu như con cháu trong nhà, trong lòng khẳng định sẽ bị dày vò, đồng thời cũng sẽ đoán được mình sẽ động thủ với Lý Giai Hào. Ở góc độ pháp luật, Bao đại nhân sẽ phải ngăn mình, nhưng theo góc độ nhân tình, Bao đại nhân lại không muốn cản, so với hai người cùng rối rắm, không bằng một người dao sắc chặt đay rối, loại chuyện này tốt nhất vẫn không nên để Bao đại nhân biết thì hơn.

Hết chương 84

85. Quyển 6 - Chương 85

Xới tung cả tòa nhà lên, kết quả không thu hoạch được cái gì khiến mọi người đều nản lòng.

Hôm nay vốn đã định trước sẽ ăn cơm ở nhà để nếm thử tay nghề của mấy vị tẩu tử, kết quả nữ đầu bếp bưng lên rau dưa và thịt cá toàn đồ sống. Mọi người đột nhiên trở về tìm kiếm mật đạo gì đó? Ngoại trừ nha dịch và ám vệ, huynh trưởng hai nhà cũng xắn tay áo tham gia giúp đỡ, đám trẻ con nhảy nhót vui vẻ quậy phá góp thêm phiền. Mọi người chia nhau lùng sục khắp các ngóc ngách trong nhà, các vị tẩu tử thật sự không còn tinh lực nấu cơm…

Triển Chiêu có chút bối rối, bây giờ mà phân phó phòng bếp đi nấu cơm thì không biết đến khi nào mới được ăn, mà thật sự không muốn dính líu tới Lý Giai Hào chút nào. Đầu bếp trong Lâm Giang lâu có khoảng mười mấy người, chiên xào rang nấu luộc hấp hầm ninh, Lỗ Xuyên Tô Việt Mân Chiết Huy Tương*, đều mang nặng kiểu cách. (*tên các địa danh của TQ: Sơn Đông, Tứ Xuyên, Tô Châu, Quảng Đông, Phúc Kiến, Chiết Giang, An Huy, Hồ Nam.)

Mà quan trọng nhất chính là, mỗi lần ở chung với Lý Giai Hào, Triển Chiêu đều cảm thấy cả người gai gai không được tự nhiên. Ánh mắt Lý Giai Hào khiến hắn cảm thấy sợ hãi, động tác thân mật của Lý Giai Hào khiến hắn né tránh không kịp. Nhưng Lý Giai Hào là biểu ca của hắn, bình thường đối xử với hắn rất tốt, có món gì ngon, có rượu gì thơm đều nghĩ tới hắn đầu tiên, Triển Chiêu có đôi khi cảm thấy có phải thần kinh mình quá nhạy cảm rồi không?

Triển Chiêu còn đang rối rắm, bỗng cảm thấy tay áo bị ai đó giật giật, cúi đầu nhìn, thấy Triệu Tiểu Trăn đang cầm tay áo mình lắc a lắc

~Triệu Tiểu Trăn vẻ mặt vô tội nói: "Sư phụ, ta đói."

Triển Chiêu luyến tiếc đồ đệ chịu đói, thở dài: Được rồi, không phân vân nữa, vẫn tới làm phiền Lý Giai Hào đi.

Triển Chiêu vừa mới hạ quyết tâm được một nửa, chợt nghe Triệu Trăn mềm nhũn nói: "Hôm nay ăn Ngự thiện được không? Ta đã sớm đoán hôm nay sẽ không được thưởng thức tay nghề của các vị phu nhân, nên một canh giờ trước đã phân phó ngự trù chuẩn bị xong bữa tối đưa tới Khai Phong phủ rồi, tính thời gian cũng vừa lúc."

Triệu Tiểu Trăn giả bộ thần cơ diệu pháp tính toán chi li, mặt bánh bao tràn đầy vẻ — Ta là răng sữa cơ trí! Cuồng nhiệt khích lệ ta!

Đang trong lúc đói khát khó nhịn, nghe nói có một bàn mỹ thực đang đợi, mọi người đều vô cùng cảm tạ Triệu Tiểu Trăn thiện lương hiểu ý người, còn thuận tay xoa xoa cái đầu ngốc mao của bé. Triển Chiêu tâm tình nháy mắt sáng sủa, xoay người ôm lấy Triển Chiêu, bảo hộ cái đầu ngốc mao của bé không bị nhóm người lớn vò tới rối tung.

Bạch Ngọc Đường nói: "Đông người như vậy, một canh giờ có đủ cho Ngự trù chuẩn bị không?"

Kỳ thật Bạch Ngọc Đường muốn nói là: mỗi vị ca ca nhà ta so với bất cứ ai đều ăn nhiều hơn, tương đương với 5 Bàng Thống cùng ăn cơm, ngươi chuẩn bị có đủ không?

Triệu Trăn tự tin tràn đầy nói: "Không lo không lo, đừng coi khinh thực lực của Ngự trù nhà ta, cung yến mấy trăm người còn có thể thu phục chỉ trong một ngày, mấy người thế này bõ bèn gì! Nhóm Ngự trù cả ngày oán giận cuộc sống rảnh rỗi, không có cơ hội thể hiện tài nghệ, sinh không gặp thời…."

Triệu Trăn cuối cùng tổng kết lại: "Tuy rằng có chút kém Thần trù Lý gia nổi danh khắp thiên hạ nhưng để ăn no vẫn không thành vấn đề!"

Thấy Triệu Trăn tôn sùng Lý gia như thế, Triển Huy cười trêu bé: "Già trẻ lớn bé Lý gia ai nấy đều có một tay nghề trù nghệ siêu cấp, ngươi thích tay nghề của Lý gia như vậy, có cần ta giới thiệu vài đầu bếp cho ngươi không? Lý gia thiếu cái gì chứ không thiếu đầu bếp."

Triệu Trăn đương nhiên muốn, đó là ước mơ lớn của cật hóa a! Triệu Trăn ghé lên vai Triển Chiêu hưng phấn nói: "Trù nghệ phải tốt hơn cả Lý Giai Hào!"

Triệu Trăn lời nói khách sáo thủ đoạn cao minh, trước lấy lí do đói bụng ăn tạm đồ ngự trù làm, lại từ ngự thiện dắt dây sang thần trù Lý gia, đi một vòng lớn rốt cục cũng nhắc tới tên Lý Giai Hào. Vòng luẩn quẩn phạm vi quá lớn quá tròn khiến Triển gia huynh đệ cũng không cảm thấy gì.

Triển Chiêu thuận tay xoa bóp quai hàm Triệu Trăn: "Ngươi cũng quá tham lam đi, Lý Giai Hào chính là người có tay nghề tốt nhất trong nhóm thế hệ trẻ bây giờ của Lý gia, muốn tìm người có tay nghề tốt hơn hắn, trừ phi ngươi có thể thỉnh tổ tông thúc bối tự mình rời núi." Triển Chiêu cũng muốn ăn đồ do các vị trưởng bối làm, cẩn thận ngẫm lại vẫn cảm thấy không có khả năng: "Các trưởng bối không màng danh lợi, thỉnh bọn họ rời núi thực sự rất khó khăn, còn không bằng chiêu mộ mấy đệ tử trẻ tuổi hảo hảo bồi dưỡng thêm một chút."

Triệu Trăn híp mắt cười: "Không ngờ cái tên Lý Giai Hào kia lại có địa vị và trù nghệ cao như vậy, chẳng lẽ là dòng chính Lý gia trong truyền thuyết?"

"Coi như ngươi nói đúng!" Triển Chiêu tính tình ôn hòa, nói chuyện với ai cũng lưu ba đường sống, chưa bao giờ gây khó dễ cho ai, lại càng không thích chơi trò đâm lén sau lưng người khác. Triển Huy lại không

cố kỵ như vậy, không chút nương tay vạch trần vết sẹo của biểu đệ nhà mình, thậm chí còn cảm thấy hứng trí bừng bừng…

Triển Huy nói: "Bí quyết chính yếu của Lý gia chỉ truyền nam không truyền nữ, truyền chính không truyền thứ, sở dĩ Lý Giai Hào kỹ nghệ cao hơn một bậc như vậy chính là do thế hệ này của Lý gia quá ít người. Trong đám thế hệ thanh niên hiện nay, Lý Giai Hào là lớn tuổi nhất, phía dưới chỉ có hai đệ đệ, nên mới truyền trù nghệ cho hắn."

Nói tới việc truyền nam không truyền nữ, thái độ của Triển Huy thập phần khinh thường, vui sướng khi người gặp họa: "Trước đây Lý Giai Hào còn tạm được, nhưng mấy năm nay tâm tư càng ngày càng lệch lạc, không hảo hảo theo các trưởng bối học tay nghề, ngược lại còn chạy tới kinh thành tránh quấy rầy, Lý gia không ưa hắn tự cao tự đại, mấy năm nay đã bắt đầu tập trung bồi dưỡng hai đứa nhỏ. Ta thật sự muốn xem Lý Giai Hào có bản lĩnh gì, ngai vàng Niên thanh nhất đại (thế hệ tuổi trẻ) trù nghệ đệ nhất nhân hắn có thể ngồi được bao lâu."

Triển Chiêu lườm huynh trưởng một cái: "Đại ca, khẩu khí huynh vui sướng khi người gặp họa thế là thế nào?"

Triển Huy cười nói: "Huynh có nói gì sai sao, huynh rất không thích thấy hắn cả ngày cứ xum xoe quanh đệ như vậy!"

Bạch Ngọc Đường đi ở phía trước sờ sờ mũi: "Hắt xì!"

Bốn vị ca ca Hãm Không đảo đồng thời quay đầu lại: "Ngọc Đường, đệ làm sao?! Công Tôn tiên sinh cứu mạng!!!"

Bạch Ngọc Đường xấu hổ gãi gãi mũi.

Bên kia Triệu Trăn nghe được tin tức mình cần, cười toe toét lộ ra hai cái răng nanh, ý tại ngôn ngoại nói: "Sư bá nói có lý! Tay nghề của tổ mẫu so với Lý Giai Hào còn siêu cấp hơn nhiều, cái gọi là tay nghề gia truyền của Lý gia cũng chỉ có thế. Ta cảm thấy muốn nấu ăn ngon căn bản là do người nấu, còn nguyên liệu nấu ăn và kỹ xảo chỉ có tác dụng phụ trợ, người ghê tởm cho dù có làm ra món ngon mỹ vị đến mấy thì cũng ghê tởm, so ra kém bốn món một canh của gia đình bình thường."

Triển Huy sửng sốt, rốt cục ý thức được ám chỉ của Triệu Trăn, hơn nữa còn không phải là lời hay…

Không đợi Triển Huy suy nghĩ được căn nguyên, mấy vị phu nhân đã dẫn theo lũ nhỏ đi ra. Nhà của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi tới Khai Phong phủ rất gần, mọi người quyết định cùng nhau đi bộ. Triệu Trăn tuột xuống từ trong lòng Triển Chiêu, chạy tới nhập bọn với nhóm Tiểu Đậu, Triệu Tiểu Trăn vẫn thực sĩ diện đát

~Tất cả trẻ con đều ưa thích Triển Chiêu ôn hòa, Triểu Miêu Miêu bị nhóm tiểu đậu vây quanh, Triệu Trăn chậm rãi đi ở bên cạnh Triển Huy.

Bước chân Triệu Trăn thực vững vàng ổn định, không giống tiểu hài tử bình thường đi đứng nghiêng ngả lảo đảo, cũng không vì chân ngắn mà không theo kịp bước chân người lớn, cố tình lại bước nhanh hơn về phía trước. Triệu Trăn thủy chung bước đi không chút hoang mang, dần dần cũng kéo giãn khoảng cách với người xung quanh, Triển Huy theo bản năng phối hợp với cước bộ của bé, hắn vẫn luôn cảm thấy hôm nay Triệu Trăn có chuyện muốn nói…

Thấy Triển Huy có chút đăm chiêu, Triệu Trăn cười tủm tỉm nói: "Thần trù Lý gia tay nghề siêu quần, nếu bị mai một thật sự không khỏi đáng tiếc, ta muốn gửi một phong thư, thỉnh một vị thần trù đức cao vọng trọng tới chưởng quản Ngự thiện phòng. Cá nhân ta rất có thành ý, nếu Lý gia không bằng lòng vào cung, ta cũng không cưỡng cầu, nhưng có câu này thỉnh sư bá hỗ trợ chuyển lời…"

Triển Huy trong lòng căng thẳng, rốt cục tới rồi.

Triệu Trăn tiếp tục câu chuyện: "Ta thấy Lý Giai Hào tuổi trẻ tài cao, hắn có tài năng trời phú như vậy, thật sự không nên tiếp tục trì hoãn. Không bằng bắt hắn về nhà bế quan tu luyện một trăm tám mươi năm, đem toàn bộ tinh lực đều tập trung vào chuyện học tập, đợi tới ngày xuất quan nhất định trù nghệ sẽ thăng cấp thành Nhất Phi Trùng Thiên (một bước lên trời)."

Khóe miệng Triển Huy co giật: bế quan tu luyện trăm tám mươi năm, ngươi xác định là Nhất Phi Trùng Thiên mà không phải cỏ mọc xanh mộ chứ?

Ngự trù cũng không phải chuyện dễ làm, Lý gia cũng đã phụng dưỡng quá nhiều vị hoàng đế, mấy lần gặp hiểm cảnh tìm được đường sống trong chỗ chết, lịch sử Lý gia so với lịch sử Đại Tống còn dài hơn. Ở Ngự thiện phòng từ chối mấy trăm năm, thật vất vả mới lấy lại được tự do, Lý gia sẽ nguyện ý trở lại nơi thị phi đó một lần nữa sao?

Hay là nói, Lý gia bị tiểu cật hóa Triệu Tiểu Trăn triền quấn còn có thể thoát khỏi ma chưởng được nữa sao?

Nói tới nước này, Triển Huy cho dù có là đồ ngốc cũng hiểu được, nhất định là Lý Giai Hào đã gây rắc rối gì đó! Triển Huy tự nhiên không phải ngốc tử, hắn cũng có một chút hiểu biết về tính cách của Triệu Trăn, nếu Lý Giai Hào chỉ là tiểu đánh tiểu nháo, thì không có khả năng Triệu Trăn chỉ một câu liền bắt hắn bị [nhốt tới chết].

Đích xác, Triệu Trăn ý tại ngôn ngoại đều nhắm tới Lý Giai Hào, kỳ thật, nói trắng ra bế quan tu luyện trăm tám mươi năm chính là bắt hắn bị [nhốt tới chết].

Triệu Trăn đã nói xong những lời muốn nói, lưu lại Triển đại ca một mình rối rắm, một thân vô sự chạy đi quấy rối Bạch Ngọc Đường.

Đối phó với địch nhân có bối cảnh cường đại, phương pháp tốt nhất chính là khiến hắn tự sát tự diệt, Lý Giai Hào không đáng để Triệu Trăn phải bẩn tay. Trước bóng gió cảnh cáo Lý gia, nếu Lý gia cảm kích thức thời tự nhiên mọi người đều vui vẻ, nếu Lý gia ngoan cố không chịu hiểu muốn bao che cho con cháu…

Triệu Trăn mỉm cười: Thần trù Lý gia thì thế nào?

……

Thật ra tính tình Bạch Ngọc Đường tốt lắm, chỉ bởi vì khí tràng lạnh như băng nên bọn nhỏ thấy hắn mới tránh xa.

Đứa nhỏ duy nhất không bị lãnh khí của Bạch Ngọc Đường ảnh hưởng chính là bạn Triệu Tiểu Trăn ngụy nhi đồng lớn tuổi. Ngụy nhi đồng cũng có chỗ tốt của ngụy nhi đồng, tỷ như bằng nhân cách mị lực xuất sắc của bản thân, Triệu Trăn có thể thoải mái nhốt mình với đội nhi đồng con nít, thậm chí còn giật dây đám con nít đi chọc phá Bạch Ngọc Đường.

Triệu Tiểu Trăn ngay cả đám triều thần cáo già còn quậy cho long trời lở đất huống chi là bốn đứa con nít, bày trò trêu ghẹo người khác thuận lợi nước chảy thành sông!

Đầu tiên, Triệu Trăn nhìn thấu thuộc tính háo sắc của Triển Tân Như, giựt dây bé mỗi khi quấn quýt lấy Bạch Ngọc Đường phải ôm một cái, Bạch Ngọc Đường luôn phải tạo hảo cảm trước mặt anh trai và chị dâu Triển Chiêu, tự nhiên sẽ không cự tuyệt bé mập háo sắc. Nhưng Triển Tân Duệ bị muội khống cuồng không bao giờ… có thể bình tĩnh nổi! Là một ca ca cơ trí dũng cảm mười tốt, Triển Tân Duệ sợ bảo bối muội muội bị con chuột thành thục kỳ quái bắt cóc, liền gắt gao ôm chặt lấy đùi Bạch Ngọc Đường!

Tiếp đó là Lô Lỗi tiểu niên kỷ nhưng đã có phong phạm hồ ly, cười hì hì nhảy chồm lên lưng Bạch thúc của mình, là đứa con mà Lô Phương vô cùng kiêu ngạo, Lô Lỗi giống hệt lão cha mình rất thích nhìn thấy Tiểu thúc thúc thay đổi sắc mặt. Từ Dương vốn không hứng thú nhưng cũng chả sao, Triệu Trăn cứ lôi kéo bé trèo lên cho đủ bộ, bé cũng cô gắng mà gia nhập cuộc vui.

Vì thế…

Bạch Ngọc Đường dưới chân có đeo thêm Triển Tân Như hoa si béo mập, một cái chân khác là muội khống Triển Tân Duệ, ở eo là đứa cháu Lô Lỗi thích giúp vui, một bên tay gánh Tử Dương bị Triệu Trăn cưỡng chế treo lên, còn trên lưng là đầu sỏ gây chuyện Triệu Tiểu Trăn!

Trên người bị năm đứa nhỏ đè nặng, Bạch Ngọc Đường đối tượng siêu cấp bị đè bước đi thật gian nan! Đặc biệt là khi bị hai tiểu bụ bẫm của Triển gia quặp chặt hai chân…

Các vị ca ca tẩu tử ở một bên khoái trá xem náo nhiệt, không ai có ý định vươn tay giúp đỡ.

Thấy Bạch Ngọc Đường đang đối diện nguy cơ lớn nhất trong đời, mọi người đều tỏ vẻ — thích nghe ngóng!

……

Sau khi ăn uống no nê, mọi người ai nấy đều về nhà nghỉ ngơi, còn Triệu Trăn phải hồi cung tìm Phúc Tuyền Bàn ! Chuyện ! Nhân ! Sinh !

Trong tẩm cung của Triệu Trăn, hai bên long sàng, Triệu Tiểu Trăn và Phúc Tuyền đứng đối diện nhau, mặt bánh bao và mặt nếp nhăn thâm tình nhìn nhau…

Chắc là do tầm mắt Triệu Trăn quá mức mãnh liệt, Phúc lão Tuyền yên lặng cúi cái đầu già cả, nhìn chằm chằm cái bụng phệ của mình…

Triệu Tiểu Trăn theo tầm mắt hắn chậm rãi di chuyển xuống, thấy cái bụng phệ ngấn mỡ của Phúc Lão Tuyền, đột nhiên thở dài một tiếng: "Ngươi nên giảm béo đi."

(*° °*) Triệu Tiểu Trăn uy hiếp nói: "Nếu hôm nay ngươi không nói cho ta biết chuyện mật đạo, ta liền phân phó Ngự thiện phòng mỗi ngày chỉ cho ngươi ăn một chút cơm, uống cháo trắng và ăn dưa muối, cháo trắng là loại trong suốt thấy được đáy, dưa muối ngươi ăn không cho muối! Còn bắt ám vệ mỗi ngày giám sát ngươi chạy thể dục buổi sáng quanh hoàng cung ba vòng!"

Phúc Tuyền vẻ mặt đau khổ: "Hoàng thượng, thần chỉ nghe nói có mật đạo, cụ thể ở đâu thì thần không biết."

Triệu Tiểu Trăn ngửa cổ: "Gạt người! Ngươi không biết thì ai biết!"

Phúc Tuyền sờ sờ quai hàm, lặng lẽ liếc mắt nhìn lên xà nhà một cái, lại dùng sức chớp chớp mắt với Triệu Trăn.

"Không phải chứ?" khóe miệng Triệu Trăn giật giật, bỗng nhiên nghĩ tới một người có khả năng biết rõ chuyện này.

Căn cứ vào nguyên tắc có chết cũng là ngươi chết không phải ta, Phúc Tuyền thong thả kiên định gật đầu, ánh mắt nhìn Triệu Trăn thập phần đồng tình: "Hoàng cung mật đạo dùng để chạy trốn trong các tình huống khẩn cấp, chỉ có Hoàng thượng và đội trưởng ám vệ thân cận nhất với Hoàng thượng mới biết được. Bởi vì Tiên đế đi vội vàng, rất nhiều chuyện chưa kịp nói với ngài, cho nên đường vào mật đạo chỉ có…" Ngài hiểu mà!

Triệu Trăn đã hiểu rõ.

Thừa Ảnh thấy bọn họ lật tung cả tòa nhà của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lên là biết bọn họ đang muốn tìm cái gì nhưng Thừa Ảnh vẫn không lên tiếng, mục đính rất rõ ràng — hoặc là có chết cũng không nói hoặc là phải đàm điều kiện với hắn!

Triệu Trăn đang định bỏ đi, lại thấy Thừa Ảnh thong dong từ trên xà nhà nhảy xuống, mặt than cứng đơ như cũ, nhưng đôi mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm Triệu Trăn, chậm rãi lộ ra ý cười sung sướng.

Triệu Trăn một tay đỡ trán: được rồi, mình đã hiểu, cơ trí của mình cứ như sáp nến!

Bởi vì Thừa Ảnh đột nhiên rơi xuống, nhóm ám vệ cũng căng thẳng thần kinh, toàn bộ tập trung tinh thần cảnh giác đề phòng. Nhóm ám vệ đã từng ăn mệt vài lần trong tay Thừa Ảnh, đây đã không phải lần một lần hai nữa, cuối cùng nhóm ám vệ cân nhắc cho ra tuyệt chiêu đối phó với Thừa Ảnh — chiến thuật biển người!

Bị mười mấy ám vệ võ công không kém chặn kín xung quanh, trên đầu còn ẩn giấu mấy lưỡi dao sắc bén tùy thời có thể đánh lén. Thừa Ảnh võ công dù có tốt đến mấy cũng chỉ mới hơn mười tuổi, còn chán mới đạt tới trình độ của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, đành phải giơ hai tay lên bày tỏ mình không có ý đồ công kích.

Triệu Trăn không tình nguyện khoát tay, ra hiệu cho nhóm ám vệ đồng dạng không tình nguyện trở về chỗ cũ, Phúc Tuyền cũng thức thời ly khai.

Triệu Trăn khoanh hai tay trước ngực, nghiêng thân mình tránh né Thừa Ảnh, đây là động tác biểu đạt sự kháng cự cùng bài xích của bé. Nếu Thừa Ảnh không muốn nói, hắn nhất định sẽ không xuất hiện, còn nếu Thừa Ảnh đã xuất hiện, hắn nhất định sẽ nhân cơ hội này mà đưa ra điều kiện trao đổi. Đối với vị ảnh đế tâm hoài bất quỹ có bao nhiêu thứ bất lương trong đầu này, Triệu Trăn thầm cân nhắc trong lòng — mình có nên đáp ứng điều kiện của Thừa Ảnh?

Triệu Trăn phòng bị nhìn Thừa Ảnh: "Ngươi có mục đích gì?"

Thừa Ảnh từng bước một lại gần, đi tới trước mặt Triệu Trăn mới chậm rãi nói: "Buổi tối, cùng nhau ngủ."

Triệu Tiểu Trăn: "……"

Chúng ám vệ: "……."

Thừa Ảnh bổ sung nói: "Vẫn cùng nhau ngủ."

( ) Ngủ ngủ ngủ!!! Cùng nhau ngủ muội ngươi a!

Hết chương 85

86. Quyển 6 - Chương 86

Cung nhau ngủ gì gì đó, loại lý do vô tình vô nghĩa cố tình gây sự này, trong lòng Triệu Trăn chỉ biết ha hả cười đồng thời máu nóng sôi trào!

Ánh mắt Thừa Ảnh kiên định, cho dù bị ánh mắt sắc như lưỡi dao của nhóm ám vệ chiếu vào sắp biến thành con nhím, hắn vẫn như cũ sống lưng thẳng tắp lập trường kiên định không lung lay.

Triệu Trăn trừng mắt nhìn Thừa Ảnh không muốn tốn hơi thừa lời, kỳ thật phương pháp trả thù Thừa Ảnh có rất nhiều, chỉ cần Triệu Trăn hơi thân cận với các ám vệ khác một chút, lập tức có thể khiến Thừa Ảnh âm u cả ngày. Nhưng Triệu Trăn không muốn làm như vậy, ôn nhu hư tình giả ý là sự lừa gạt tàn nhẫn nhất, bé đã từng nhấm nháp loại tư vị khắc cốt ghi tâm này, nên không muốn khiến các ám vệ có ảo giác không thực.

Triệu Trăn tuy rằng thường xuyên gạt người, nhưng không bao giờ dùng tình cảm để lừa gạt người khác, bởi vì người bị tình cảm lừa gạt đều là những người thật tâm đối xử với ngươi.

Trong cuộc đời, con người sẽ gặp vô số người thoáng qua, nhưng có mấy ai là thực tâm với ngươi? Chính vì rất thưa thớt như vậy mới càng trân quý.

Đối với điều kiện Thừa Ảnh đưa ra, Triệu Trăn cố gắng đè nén sự tức giận mà thật sự tự hỏi, từ góc độ khách quan mà phân tích, đơn thuần ngủ cùng nhau là có thể lấy được tình báo trọng yếu, cuộc mua bán này vẫn là mình được lời.

Từ góc độ tình cảm nhìn lại, đời trước lăn lộn trong giới giải trí, mỗi ngày không biết có bao nhiêu diễn viên nhầm đường lạc lối, vì kiếm một cơ hội vươn lên mà bọn họ có thể bán đứng thân thể mình, bán đứng tôn nghiêm mình, bán hết thảy những gì kim chủ muốn. Đời trước Triệu Trăn từ tầng dưới cùng một đường leo lên, dù khi chỉ là một nghệ sĩ bình thường chưa nổi danh cũng không chịu bán mình, đời này làm hoàng đế ngược lại lưu lạc tới nông nỗi phải bán mình lấy tin, cho dù chăn bông không biết nói chuyện nhưng Triệu Tiểu Trăn vẫn cảm thấy dày đặc ác ý đến từ đại vũ trụ…

Tựa hồ nhìn thấu rối rắm của Triệu Trăn, Thừa Ảnh lập tức giải thích rõ ràng: "Ta không có ý gì khác, chỉ là ngủ trên xà nhà không thoải mái mà thôi."

Ý của hắn chính là, ngủ với ta so với ngủ trên xa nhà thoải mái hơn? Giải thích thế này còn không bằng đừng giải thích! Cầu ngậm miệng!

— Triệu Tiểu Trăn thoát cương não bổ…căn bản không kiềm lại được!

Từ sau khi hai người xảy ra xung đột, Thừa Ảnh rốt cuộc không đoán được tâm tư Triệu Trăn nữa, nói cái gì sai cái nấy, nói nhiều sai nhiều, có đôi khi không nói cũng sai, càng muốn vãn hồi càng sai trầm trọng. Thừa Ảnh thúc thủ vô sách — bó tay hết cách, mỗi ngày nhìn thấy Triệu Trăn tâm can ngứa ngáy, vẫn nhịn không được mà trêu chọc bé con lông tơ mềm mại, đáng tiếc tiểu sủng vật được âm yếm không chút cảm kích, thuận mao vẫn tạc mao, vuốt ve cũng tạc mao, tóm lại lúc nào cũng tạc mao tạc mao tạc mao…

Ngay chính Triệu Trăn cũng không ý thức được, mỗi lần thấy hắn nhìn qua, Triệu Trăn lại như mèo con nhìn thấy địch nhân cường đại. Hắn vừa tới gần một bước, mèo con lập tức đề cao tinh thần cảnh giác lùi về sau hai bước, đôi mắt mèo tròn xoe khẩn trương hề hề nhìn hắn chằm chằm, chỉ cần hắn dám bước thêm một bước, lập tức xù lông lộ móng vuốt mà cào hắn tới hoa mắt chóng mặt.

Tiểu lão hổ chưa lớn vừa nhuyễn manh vừa hung tàn, vô luận khoác bên ngoài một lớp da lông nhỏ xinh yếu đuối, thì vẫn không thể nào che dấu nổi hùng tâm của bách thú chi vương. Có đôi khi thật muốn bắt lấy nó, đánh gãy tứ chi của nó, chặt đứt vuốt sắc, nhổ hết răng sữa, khiến nó vĩnh viễn không thể lớn lên được, cả đời nhốt nó trong lòng mình, khiến nó chỉ có thể dựa vào một mình ta, khiến nó mất đi hết thảy mọi thứ xung quanh chỉ còn lại một mình ta! Chỉ duy nhất một mình ta….

Nhưng, ta luyến tiếc.

Luyến tiếc, nên chỉ có thể tự thỏa hiệp.

Thừa Ảnh bất đắc dĩ nói: “Sao ngươi không thể thành thật vài ngày chứ, đừng lúc nào cũng chui đầu vào đầm rồng hang hổ, nơi đó lại không có lợi gì, ngươi liều mạng muốn đâm đầu vào chỗ chết như vậy để làm gì? Trong mật đạo có rất nhiều cơ quan, nguy hiểm trùng trùng, đường đi phức tạp rắc rối không có quy luật, phương pháp thoát khỏi mật đạo chỉ được truyền miệng qua mỗi đời đế vương, Tiên đế chưa kịp nói lại cho ngươi, vậy mật đạo kia đã bị thất truyền. Ta chỉ biết cửa vào mật đạo, không biết cách phá giải cơ quan.”

Triệu Trăn thừa thắng xông lên: “Cửa mật đạo ở đâu?”

Thừa Ảnh lắc đầu: “Nói cho ngươi, ngươi khẳng định sẽ nhịn không được mà lẻn vào đó xem, nơi đó rất nguy hiểm, ta không chắc sẽ bảo hộ ngươi toàn thân trở ra.”

Triệu Trăn lập tức phản bác: “Ta không cần ngươi bảo hộ!”

Thừa Ảnh đuôi lông mày nhướn lên: “Dù sao mật đạo cũng đã bị ta phá hỏng hoàn toàn, các ngươi có tìm được cửa cũng không vào được.”

Triệu Trăn bị Thừa Ảnh chặn họng tới buồn bực: lão hổ không phát uy ngươi thực coi ta là mèo bệnh! Triệu Trăn yên lặng thầm nghĩ mấy chủ ý xấu xa, trong đầu hiện lên vô số chiêu giết người, cọ cọ gối đầu tiến vào mộng đẹp, ở trong mộng còn dùng bom nguyên tử oanh tạc Thừa Ảnh một ngàn lần, một ngàn lần!

……

Vì muốn tìm Vương Vĩ và Từ Phú Bảo, Khai Phong phủ tới từng nhà cẩn thận xét hỏi.

Mọi người đều tỏ vẻ: bình thường đều thấy hai tên đó chơi bời lêu lổng đông du tây cuồng trên đường phố, hai tên cá mè một lứa suốt ngày rượu chè cờ bạc, có một thời gian còn bị chủ nợ đuổi đánh. Hai tên nhất cùng nhị bạch* lại lười lao động, mỗi ngày chỉ biết hết ăn lại uống miễn cưỡng sống qua ngày, lâu dần ngay cả sòng bạc cũng lười chứa chấp hai tên đó. Không ai nhớ rõ hai tên đó đã mất tích bao lâu, tựa như hai tên đó đột nhiên bốc hơi khỏi trái đất, sống không thấy người chết không thấy xác. (nhất cùng nhị bạch: một nghèo hai trắng tay)

Điều này khiến Triển Chiêu buồn ơi là sầu, tìm không thấy hai tên nghi phạm trọng yếu, vụ án chỉ có thể dựa vào manh mối chỗ cung nữ Bội Văn, nghĩ tới hoán y viện như lang như hổ, Triển đại nhân cảm thấy tóc rụng một mảng. Bạch Ngọc Đường cũng thấy đau đầu: “Ta thấy ngươi nhờ Phúc Tuyền đi thăm dò hộ đi, hắn ở trong cung thuận tiện hơn chúng ta.”

Triển Chiêu không vui: “Sao có thể được, tra án là chuyện của Khai Phong phủ, làm việc không thể chọn nhẹ sợ nặng!”

Bạch Ngọc Đường nhướn mày: "Ngươi có nguyên tắc như vậy, vậy ngươi tiến cung một mình đi, ta về nhà chờ tin tốt của ngươi."

"Không được!" Triển Chiêu túm chặt tay áo Bạch Ngọc Đường giữ lại: "Hảo huynh đệ có phúc cùng hưởng!"

Bạch Ngọc Đường nghiêm túc tự hỏi: "Miêu nhi, từ khi ta nhận thức ngươi cho tới nay dường như ta chưa một lần được hưởng phúc, lần sau so với lần trước càng xui xẻo hơn."

Triển Chiêu sờ sờ cằm: "Vậy có họa cùng chia…"

Bạch Ngọc Đường đang định trêu chọc hai câu, bỗng cảm thấy phía sau có người lao tới, Bạch Ngọc Đường nhíu mày, nghĩ là tên móc túi nào đó, liền nghiêng người né đi. Triển Chiêu nghiêng đầu ngó qua, chỉ thấy một thanh xuân nữ tử một thân bố y té lăn quay trên mặt đất, nữ tử ngã xuống bị thương ở đầu gối, giãy dụa nửa ngày cũng không đứng dậy nổi, đằng sau có mấy hán tử cao lớn thô kệch đang rầm rập đuổi theo, nữ tử rưng rưng hai mắt nhìn Bạch Ngọc Đường đang đứng gần nàng nhất.

Nử tử khóc lóc nói: "Công tử cứu ta! Cầu công tử cứu ta!"

Khóe miệng Triển Chiêu giật giật: vận đào hoa của Bạch Ngọc Đường quả thật muốn nghịch thiên, mỗi lần ra phố đều có nữ nhân khóc lóc cầu xin hắn ra tay cứu giúp.

Đầu Bạch Ngọc Đường càng đau tợn: từ khi có chứng bệnh sợ nữ nhân, mỗi lần nhìn thấy nữ nhân phản ứng đầu tiên của hắn chính là dùng khinh công đào tẩu…

Mấy hán tử kia quần áo giống nhau, trên ngực có thêu dấu hiệu của Cẩm tú lâu, xem là hộ viện.

Cẩm tú lâu nổi danh là mỏ tiêu tiền, có một lần Triển Chiêu đi dạo phố, không đúng, là đi tuần phố, vừa lúc thấy hộ viện của Cẩm tú lâu đang hùa nhau đuổi theo một trung niên nam nhân, không chỉ hất đổ mọi sạp hàng hai bên đường, còn xô ngã không ít người qua đường. Triển Chiêu thấy chuyện bất bình ra tay tương trợ, đánh nhóm tráng hán tới kêu cha gọi mẹ, đánh xong mới hỏi tiền căn hậu quả, thế mới biết trung niên nam nhân thiếu nợ không trả, Triển Chiêu đành chủ động ra tay đòi nợ giúp. Đừng thấy tráng hàn vai u thịt bắp, kỳ thật nhìn được mà không dùng được, bọn họ chỉ biết chút quyền cước công phu đủ để diễu võ dương oai hù dọa người mà thôi.

Từ khi bị Triển Ngự miêu đánh cho phù người, nhóm tráng hán cũng trở nên thành thật hơn, gấp đến độ đầu đầy mồ hôi cũng không dám nhiễu loạn dân chúng, lại càng không dám chặn đường bắt nạt tiểu thương. May mắn bọn họ có chỗ cố kỵ, nếu không một tiểu cô nương thân thể mảnh mai kiều nhược, không chạy được hai mươi bước đã bị bắt lại.

Xa xa nhìn thấy một nhóm tráng hán rầm rập chạy tới, dân chúng thức thời chủ động dạt sang hai bên nhường đường. Nhóm tráng hán tinh thần hăng hái lao tới gần, thình lình thấy Triển Chiêu tươi cười ôn hòa đứng đó, theo bản năng cảm thấy hoa mắt choáng đầu, tứ chi vô lực, toàn thân xụi lơ cơ bắp chuột rút…Nhóm tráng hán cả kinh mặt cắt không còn chút máu, tập thể lập tức phanh gấp lại! bởi vì khoảng cách quá gần, hơn nữa lực ma sát đế giày không đủ, nhóm tráng hán hết người này tới người khác thi nhau nháo nhào chúi đầu xuống đất…

Triển Chiêu thấy vậy càng vui vẻ: "Hóa ra là các ngươi à, hết tháng giêng rồi không cần làm đại lễ này, ta cũng không có lì xì đâu. Lần trước không phải đã nói, Khai Phong phủ là nha môn phân rõ trái phải, chỉ cần các ngươi không nhiễu loạn dân chúng, dù chạy loạn trên đường ta cũng sẽ không vô duyên vô cớ đánh các ngươi."

Nhóm tráng hán xấu hổ lục tục đứng lên, tên tráng hán bị đè ở dưới cùng, nhe răng nhếch miệng tươi cười nịnh nọt: "Chúng tiểu nhân có mắt không tròng, thật sự không nhìn thấy Triển đại nhân, từ khi được nghe lời dạy bảo của Triển đại nhân, chúng tiểu nhân cũng không dám… nhiễu loạn dân chúng, có lão thiên gia làm chứng!"

Triển Chiêu tốt tính nói: "Không cần phiền toái lão thiên gia, vừa rồi ta đã thấy, các ngươi không có nhiễu loạn dân chúng."

Nhóm tráng hán yên lặng lau mồ hôi, mới vừa thả lỏng được một chút, lại nghe Triển Chiêu cười cười nói: "Chúng ta nói chuyện bức lương vi xướng nào."

(*|||

Tráng hán đầu lĩnh nhanh chóng giải thích: “Oan uổng quá Triển đại nhân! Chúng tiểu nhân dù có một trăm lá gan cũng không dám bức lương vi xướng a! Nha đầu kia là lão gia nhà chúng ta dùng tiền mua được từ bên ngoài, từ tám tuổi nuôi tới 16 tuổi, vốn định mấy ngày nay cất nhắc nàng lên làm thiếp, ai ngờ nha đầu kia không biết nặng nhẹ, không những ăn trộm khế ước bán mình mà còn trộm cả ngân lượng của cẩm tú lâu!”

Tráng hán đầu lĩnh cũng thực thông minh, con ngươi xoay chuyển nói với Triển Chiêu: “Triển đại nhân, chúng tiểu nhân muốn báo án, tố cáo nha đầu kia ăn trộm đồ! Tiểu nhân tận mắt thấy nàng ăn trộm khế ước bán mình, kế ước bán mình vẫn được ghi rõ trong sổ hộ tịch, làm phiền Khai Phong phủ cấp lại một bản!”

Triển Chiêu nhìn tiểu nha đầu đáng thương, lại nhìn nhóm tráng hán đúng tình hợp lý: chuyện này không dễ làm a…

Cô nương kia sợ tới mức mặt mũi trắng bệch: “Không! Ta không muốn! Ta không muốn gả cho lão nhân! Cứu mạng, ta không phải tự nguyện bán mình, ta không lấy tiền, ta không phải tự nguyện bán mình, là cha mẹ bức ta…” Cô nương khóc nức nở, nói năng lộn xộn.

Tráng hán vì cơ trí của bản thân mà tán thưởng một chút, đắc ý nói: “Hôm nay ngươi có khóc tới mù mắt cũng vô dụng, vốn là do ngươi không ngoan, cha mẹ ngươi mới bán ngươi cho lão gia nhà ta, lão gia nhà ta muốn kết hôn với ngươi thì đó là phúc của ngươi, ngươi có tự đi cáo trạng cũng không thắng được đâu!”

Triển Chiêu nghe gã nói, càng nói càng kỳ cục, trừng mắt lườm gã một cái, tráng hán đã quen bắt nạt kẻ yếu cũng không kiêng nể, cợt nhả nói: “Triển đại nhân ngài là người nói đạo lý, Khai Phong phủ là nha môn nói đạo lý, các ngươi không thể vì thấy nàng đáng thương mà bao che cho nha đầu đứng núi này trông núi nọ kia.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc nhau, tráng hán này có quỷ chủ ý gì, như thế nào lại quẳng sang danh dự của Khai Phong phủ?

Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu: “Hiện tại làm sao đây?” chẳng lẽ có người muốn xoi mói?

Triển Chiêu nhún nhún vai: “Trước đưa hết về Khai Phong phủ.”

“Sau đó?”

“Giao cho Bao đại nhân.”

“Rồi sao?”

“Hết thảy phục tùng mênh lệnh của Bao đại nhân!” Triển Chiêu vẻ mặt đúng tình hợp lý nói.

Bạch Ngọc Đường trầm mặc một lúc lâu: “Miêu nhi, nguyên tắc của ngươi đâu?”

Câu trả lời của Triển đại nhân chính là một dấu chân đen xì rõ nét in trên lên mũi giày trắng tinh của Bạch Ngọc Đường….

Hết chương 86

87. Quyển 6 - Chương 87

Thích đi dạo phố là thiên tính của đại đa số nữ nhân, đặc biệt là những người có tiền trong tay, thời gian nhàn nhã, vợ chồng hòa thuận, con cái hiểu chuyện. Những người phụ nữ có cuộc sống hạnh phúc thường thích bỏ tiền ra mua các đồ dùng sinh hoạt hằng ngày, đó là tiết mục giải trí không thể thiếu của họ, tỷ như bốn người chị dâu của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Lô đại phu nhân lớn tuổi nhất, đoan trang hiền thục trì gia hữu đạo, Hàn nhị phu nhân tính tình năng nổ tháo vát, anh tư hiên ngang võ nghệ siêu quần, Triển gia đại tẩu cả đời kinh doanh buôn bán có thể nói năng suy tính không thua kém đấng mày râu, nhỏ tuổi nhất là Từ tam phu nhân lịch sự e thẹn, một tay tú công thêu thùa nổi danh khắp Tùng Giang phủ! Bốn vị phu nhân tính cách khác nhau lại chung sống hòa hợp, ăn ăn uống uống vui đùa khoái hoạt, lịch trình ăn chơi kín mít.

—— Mua ! Mua ! Mua ! gả cho tướng công tốt chính là được tự do phóng khoáng như vậy đấy!

Mềm mại đáng yêu Triển Tân Như và bé con Nhân Nhân vẫn nằm trong tã được mẹ dắt đi du ngoạn khắp phố phường, ba đứa bé trai chỉ có thể tròn mắt hâm mộ, sau đó mỗi đứa lại bị lão cha nhà mình túm ra ngoài thăm thú cảnh đời. Triển đại ca và Tứ Thử Hãm Không đảo lần này vào kinh, đầu tiên là vì tới thăm hai thằng em đã lâu không về nhà, thứ hai là vì muốn phát triển sinh ý làm ăn, đàn ông con trai phải độc lập thành gia, kiếm tiền nuôi gia đình, tự nhiên không thể giống nữ nhân được nuông chiều từ nhỏ.

Vật giá kinh thành so với các nơi khác đều cao hơn một chút, nhưng hơn ở chỗ hàng hóa đa dạng nhiều chủng loại, bày la liệt, các cửa hiệu đông tây nam bắc nổi danh lâu đời đều có thể tìm thấy ở kinh thành. Đối với thương nhân Đại Tống mà nói, ở kinh thành mở cửa tiệm cho dù không kiếm được nhiều tiền nhưng lại có một loại tượng trưng huy hoàng, mình có một chỗ đứng ở nơi đắt đỏ nhất cả nước, chỉ thế cũng đã rất có mặt mũi rồi!

Triển gia đại tẩu khéo léo thể hiện tài năng trả giá của mình, khẩu chiến quần thương, đại sát tứ phương, trả giá không chút mềm miệng. Cộng thêm ba vị phu nhân hợp tác nhiều năm sớm trở nên ăn ý, đi theo Triển gia đại tẩu, cứ thấy có kẽ hở là cắm châm, không kẽ hở cắm đao*. Nếu gặp phải thương nhân ngang tàng hung hăng, Hàn nhị phu nhân một đôi thiết quyền ngăn cơn sóng dữ. Mất cả buổi sáng, với sức chiến đấu bạo biểu, bốn vị phu nhân gặt hái được vô số thứ! (*thấy kẽ hở cắm chân, không kẽ hở cắm đao: ý muốn nói cố gắng tận dụng hết thảy những gì có thể lợi dụng, ko có thì phải làm cho có.)

Đi dạo phố tới trưa, mấy vị tẩu tẩu chùn chân mỏi gối, quyết định tạt vào một trà lâu trông khá thuận mắt nghỉ ngơi.

Triển Tân Như bản sao cật hóa hoàn hảo của Triển Chiêu, bé đi cùng các vị phu nhân mua mua mua tới trưa thì bé cũng ăn ăn ăn tới trưa, các vị phu nhân tiêu tiền tới rút gân mà Triển Tân Như một đường chỉ nhai nhai nuốt nuốt mà vẫn chưa no! Tiểu nha đầu ngoan ngoãn ngồi ăn điểm tâm, hai cái chân nhỏ mập mạp lắc la lắc lư, quai hàm béo tròn núng na núng nính, tựa như một con sóc con ăn tới phồng má —— cách ăn manh manh đát mà lượng ăn thì kinh người!

Lô phu nhân có chút lo lắng: “Nha đầu nhà muội có phải đã ăn quá nhiều rồi không, cẩn thận không lại căng bụng.”

Lô phu nhân nói năng coi như kín đáo, còn Hàn nhị tẩu lại tùy tiện nhanh mồm nhanh miệng nói: “Đại tẩu nói đúng đấy, muội muội phải quản chặt nha đầu mập nhà muội đi, sau này ăn thành gái mập vậy còn ai thèm để ý tới nữa?” Lô phu nhân liếc nhìn em dâu ngu ngốc của mình một cái, quả thực không biết nên nói gì với nàng cho phải, rõ ràng không có ý xấu nhưng sao vẫn có thể đắc tội người khác được như thế? May mà Triển gia muội tử không phải người hay xét nét…

Triển gia đại tẩu bất đắc dĩ nói: “Có phải muội không quản nó đâu, nha đầu này từ khi sinh ra đã có khẩu vị vô cùng tốt, chưa từng thấy nó ăn no bao giờ. Muội nghe mẫu thân nói, khi còn bé, nhị đệ và tướng công muội còn ăn nhiều hơn nha đầu này nữa, phụ thân và thúc thúc cũng có thể chất ăn nhiều không mập, nha đầu nhà muội hiện vẫn còn nhỏ, thân thể còn chưa dài ra, chờ tới khi nó mười mấy tuổi, ăn bao nhiêu cơm vẫn gầy tong teo cho mà xem, nuôi cũng nuôi không nổi ấy chứ.”

Từ tam tẩu cười nói: “Thế thì hỏng rồi, ngũ đệ một mực mơ ước muốn uy mập Triển đại nhân, thế này xem ra chỉ có thể tiếp tục cố gắng tới đời sau.”

Mấy vị phu nhân nghe vậy đều cười vui vẻ, Hàn nhị tẩu tính cách phóng khoáng cởi mở, cười càng sung sướng: “Nói mới nhớ, ngũ đệ mỗi ngày hai bữa mua về một đống đồ ngon, ngay cả chúng ta mới tới được mấy ngày đã béo lên hai vòng, mà Triển đại nhân vẫn khẳng khiu như cũ, đúng là khiến ngũ đệ rầu ơi là sầu!”

Triển Tân Như vừa cúi đầu vừa nhai đồ ăn, bé mập chỉ tay xuống dưới lầu mềm nhũn nói: "Nương, nhị thúc và Bạch thúc kìa."

Hàn nhị tẩu thò đầu ra nhìn một cái: "Ai u, đúng là hai người bọn họ kìa!"

Lúc này Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vừa vặn gặp một cô nương chạy trốn, đang đứng nói chuyện với một nhóm tráng hán tới bắt người.

Mặc dù khoảng cách khá xa, nhưng Hàn nhị tẩu đã từng luyện qua Sư tử hống, cất một lời thì ai cũng có thể nghe thấy, Lô đại tẩu nhanh tay lẹ mắt vội vàng bịt miệng kéo nàng trở về, hôm nay mất mặt như thế đủ rồi, đừng có vứt luôn mặt mũi xuống đường nữa đi. Lô đại tẩu dặn dò: "Đừng quấy rầy hai người bọn họ làm chuyện đứng đắn…" Lô đại tẩu còn chưa dứt lời, đã nghe thấy phòng cách vách truyền tới tiếng ghế đổ cái rầm, sau đó một giọng nam nhân lớn tiếng thô lỗ nói: "Mụ nội nó! Cái tên tiểu bạch kiểm mặc quần áo đỏ kia chính là Triển Chiêu! Lão đại, bây giờ chính ta liền… Á!!!"

Mấy vị tẩu tử đều sửng sốt —— đây là cái tình huống gì?

Lúc này tiếng động ở phòng cách vách nhỏ hơn rất nhiều, ngoại trừ Hàn nhị tẩu nhĩ lực tốt ra còn lại ai cũng không nghe thấy cái gì hết.

Hàn nhị tẩu dựng lỗ tai cẩn thận nghe ngóng, chỉ có thể nghe thấy một trận quyền cước đấm đá cùng rên la, dường như cái tên vừa mắng Triển Chiêu đang bị ăn đòn, chỉ có thể phát ra tiếng cầu xin ngắt quãng, ngay sau đó là tiếng một nam nhân trẻ tuổi uy hiếp nói: "Ngươi cmn rêu rao bậy bạ cái quái gì vậy?! Làm hỏng đại sự của chủ nhân, lão tử liền sống mái với ngươi! Mấy người các ngươi sang cách vách xem một chút!"

Hàn nhị tẩu mặt biến sắc, hạ thấp giọng nói với mọi người: "Nguy rồi, bọn họ phát hiện chúng ta ở cách vách, bây giờ đang đi qua xem, lnên làm sao đây?" Sang đây làm gì, trừ giết người diệt khẩu ra còn có thể làm gì?! Thật đúng là tai bay vạ gió! Bốn nữ nhân và hai đứa bé, chỉ có Hàn nhị tẩu còn có chút công phu nhưng lúc này không mang binh khí, đối chọi với địch nhân võ công đầy mình, há chẳng phải toàn quân đại diệt!

Từ tam tẩu vội vàng ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc này Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đã không còn ở dưới lầu nữa.

Bốn vị phu nhân gấp tới độ đi vòng vòng, bỗng nhiên ngoài cửa sổ có hai nữ nhân che mặt mặc quần áo xám bay vào, Hàn nhị tẩu kéo Từ tam tẩu đang đứng gần cửa sổ nhất ra sau lưng mình, đấm một cú về phía hai nữ nhân mặc áo xám, một nữ nhân không thể lùi được nữa đành giơ tay lên đỡ, nữ nhân còn lại vội vàng giơ lệnh bài tùy thân lên cho mọi người nhìn.

Triển gia đại tẩu nhìn rõ lệnh bài vội nói: "Là người mình, bọn họ là ám vệ bên cạnh Hoàng thượng." Triệu Trăn từng ở Triển gia một thời gian, Triển gia đại tẩu đã từng nhìn thấy những trang phục kỳ quái của nhóm ám vệ, nghe nói là do Triệu Trăn phát minh, bộ quần áo màu xám tro này thuận lợi để cho các ám vệ ẩn thân trên mái nhà.

Một nữ ám vệ lên tiếng nói: "Gần đây trong thành không yên ổn, chúng ta phụng chỉ Hoàng thượng đi theo bảo vệ mấy vị phu nhân, vừa rồi đã phát tín hiệu cầu cứu, viện binh rất nhanh sẽ tới. Chẳng qua cách vách người đông thế mạnh, chúng ta sẽ tận lực kéo dài thời gian dẫn truy binh chạy đi, thỉnh các vị phu nhân rời đi từ cửa sổ."

Hai ám vệ hành lễ rồi định đi ra ngoài, mọi người vội vàng kéo hai bọn họ lại, tuy nói là ám vệ Hoàng gia võ nghệ cao cường nhưng dù sao cũng chỉ là tiểu cô nương mười mấy tuổi, để cho các nang dẫn truy binh không phải là giơ cờ chịu chết sao?! Mấy người đang mải giằng co, bỗng từ bên ngoài truyền tới tiếng gõ cửa dồn dập, Lô đại tẩu giơ tay lên tỏ ý bảo mọi người an tĩnh, còn mình vững vàng hít sâu một hơi rồi mới lên tiếng: "Ai đó?"

Tiếng gõ cửa bỗng ngừng lại, là giọng nữ nhân khiến cho bọn họ có chút buông lỏng cảnh giác.

Một giọng nam nhân vang lên: "Ta là tiểu nhị của quán, ta tới đổi trà nước cho mấy vị khách nhân."

Lô đại tẩu điềm tĩnh nói: "Không cần đổi nước, ngươi phân phó phòng bếp làm thêm mấy đĩa bánh ngọt đưa tới đây, bánh ngọt nhất định phải mới ra lò, không được nguội, hình thức cũng phải đẹp đẽ…" Lô đại

tẩu nói nhiều như vậy, thứ nhất là vì muốn kéo dài thời gian, thứ hai là vì muốn khiến tên ngoài cửa lơ là.

Có thể kéo dài thời gian bao nhiêu hay bấy nhiêu, thừa dịp Lô phu nhân thu hút sự chú ý của đám người xấu, hai nữ ám vệ đỡ Triển gia đại tẩu đang bế Triển Tân Như ra ngoài từ cửa sổ, Hàn nhị tẩu cũng đỡ Từ tam tẩu bế Nhân Nhân ra ngoài, Từ tam tẩu cẩn thận dỗ Nhân Nhân, sợ đứa nhỏ này khóc ré lên. Lô đại tẩu vô tình đánh thức khiến Nhân Nhân bật khóc, đành chấm dứt cuộc nói chuyện: "Được rồi, cứ tạm thế đã, các ngươi nhanh đưa đồ ăn tới đi."

Giọng nữ nhân và tiếng khóc trẻ con văng vẳng, lúc đầu xác thực đã đánh lừa được mấy tên ngoài cửa, nhưng động tĩnh các nàng nhảy cửa sổ không nhẹ, lộ ra chút tiếng động khiến đám người kia cảnh giác, dùng sức lay động hai cánh cửa yếu ớt: "Khách nhân, vì sao ngài lại khóa cửa vậy?"

Lô phu nhân quyết định thật nhanh, nàng không tiếp tục trả lời vấn đề của đám nam nhân kia, mà xắn váy chuẩn bị nhảy cửa sổ chạy trốn!

Nếu đám người kia đã phát hiện ra các nàng, sóm muộn gì cũng phải xé rách mặt nhau, lúc này cần gì phải phí hơi thừa lời với chúng? Chỉ cần trốn được ra ngoài, chạy tới nơi đông đúc không khiến người chú ý, ít nhất cũng khiến đám người này thu liễm một chút.

Bên trong nhã gian thật lâu không có tiếng trả lời, động tĩnh ngược lại càng vang lớn.

Đám người kia không nhịn được, từ gõ cửa biến thành phá cửa.

Hai đứa nhỏ cùng Triển đại tẩu, Từ tam tẩu đã chạy thoát, đang đứng ở dưới đường chờ những người khác. Hàn nhị tẩu trở lại đỡ Lô đại tẩu, hai nữ ám vệ đẩy bàn chặn cửa lại. Mặc dù bàn và cửa đều làm bằng gỗ, vừa dày vừa nặng nhưng bàn gỗ so với cánh cửa đơn bạc vẫn bền chắc hơn.

Mặc dù tranh thủ được chút thời gian, nhưng cửa vẫn bị người phá ra từ bên ngoài, mười mấy gã nam nhân đồng loạt xông vào.

Đám người này tựa hồ có chút cố kỵ, lúc phá cửa đã tận lực khống chế âm lượng, nên cũng lãng phí một chút thời gian. Nếu không cánh cửa đã sớm bị phá tan tành. Nếu các vị phu nhân muốn tạo ra hỗn loạn, biện pháp tốt nhất dĩ nhiên là lớn tiếng kêu cứu, thu hút sự chú ý của các khách nhân dưới lầu.

Nhưng trong tay đám người này đều là vũ khí sắc bén thứ thiệt, nhìn qua đã biết giết người như ngoé, vạn nhất các nàng lớn tiếng kêu cứu, dẫn lên một đám người tay trói gà không chặt, vậy chẳng những không thể ngăn cản được đám người xấu mà còn bị liên lụy mất mạng! Cho nên bọn họ không thể kêu cứu, không thể liên lụy người vô tội!

Tên cầm đầu mặt biến sắc tựa hồ đã nhận ra tướng mạo của mấy người trong phòng, gã nháy mắt ra hiệu với mấy tên đằng sau. Mấy tên đằng sau nhìn qua cũng biết đã từng trải qua huấn luyện lâu dài, lập tức chia làm hai, một nửa vọt vào trong phòng bao vây bốn nữ nhân trong phòng, một số đứng chặn ở cầu thang không cho ai đi lên. Bọn họ vẫn chưa phát hiện ra Triển đại tẩu, Từ tam tẩu và hai đứa nhỏ đã chạy thoát.

Lô đại phu nhân từ đầu tới cuối thần thái trấn định: "Các ngươi là ai, định làm gì?"

Tên cầm đầu cười lạnh một tiếng: "Dựa theo quy củ giang hồ, chuyện của nam nhân không nên dính líu tới phụ nữ và trẻ em, nhưng ai bảo các ngươi nghe được điều không nên nghe, không thể làm gì khác hơn là mời mấy vị ngậm miệng lại, tới Diêm La bảo điện nhớ kêu oan một tiếng, bảo các ngươi xui xẻo vì quen biết Triển Chiêu nhá!"

Hàn nhị phu nhân mở miệng mắng chửi: "Âm dương quái khí, giả mù sa mưa, bằng các ngươi cũng dám động vào bà cô nãi nãi ta sao?!"

Thấy có hai nữ ám vệ đứng chắn ở phía trước, tên cầm đầu sửng sốt một chút rồi quay lại đá một cước vào tên thủ hạ đang rụt rè e sợ sau lưng, lớn tiếng mắng chửi: "Ngươi cmn thành sự không đủ, bại sự có thừa! Tại sao có cả ám vệ ở đây? Không phải nói chỉ có bốn nữ nhân và hai đứa bé sao?!" Gã lập tức quay sang đám thủ hạ sau lưng: "Lập tức phái người đuổi theo! Có hai nữ nhân mang hai đứa trẻ bỏ trốn rồi!"

Tên vừa bị đánh tiếp tục đưa ra tối kiến: "Hay là bắt bốn con mụ này lại làm con tin, không sợ Triển Chiêu không nghe lời."

Tên cầm đầu lại một cước đá văng tên vừa nói: "Không kịp rồi, viện binh sắp tới, giết sạch bọn chúng không lưu người sống!"

"Giết sạch? Khẩu khí thật lớn a…"

Tên cầm đầu chỉ thấy bên tai lướt qua một chút gió mát, một cánh tay trắng nõn thon dài khoác lên vai gã, thanh âm lạnh như băng vang lên bên tai.

Gã căng thẳng nuốt một ngụm nước miếng: Người này, khinh công thật đáng sợ!!

Bên tai phả tới hơi thở lạnh như băng, gã cứng ngắc quay đầu sang, nhất thời hít một ngụm khí lạnh —— "Bạch Ngọc Đường!"

Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, giọng nói nhẹ nhàng nhưng chứa đầy sự khinh miệt: "Ngươi vừa mới nói… không lưu người sống?"

Câu nói không chứa chút lệ khí nào, nhưng khiến gã lạnh cả người, mồ hôi tuôn dài như suối, chân cũng mềm nhũn như con chi chi, khó nhọc mở miệng: "Hiểu lầm rồi, hoàn toàn là hiểu lầm!" Tay Bạch Ngọc Đường vẫn luôn đặt lên vai gã, gã luôn cảm thấy trên cổ lạnh buốt, tựa như sinh mạng thời thời khắc khắc đều bị uy hiếp.

Bạch Ngọc Đường hiếm khi dễ nói chuyện như vậy: "Ngươi đi đi."

Tên cầm đầu trợn to hai mắt không tin nổi, kinh ngạc tới độ lạc cả giọng: "Đi?!"

Bạch Ngọc Đường cười híp mắt nói: "Đi về nói cho chủ tử nhà ngươi, người sống không vào Bạch Cốt sơn."

Tên đó sững sờ một chút: "Bạch Cốt sơn nào?"

Bạch Ngọc Đường nhịn không được phất tay một cái, trên mặt tên đó in hằn hai dấu tay đỏ ửng, động tác không vương chút hỏa khí nhưng suýt nữa cũng đánh văng hai chiếc răng cửa của gã, phun ra một búng máu, cả người không tốt! Tên đó không dám lắm miệng nữa, cuống cuồng cùng đám thủ vệ sợ tới đái ra quần chạy té khói. Tên kia mặc dù bị ăn hai cái tát nhưng giữ được cái mạng nhỏ cũng đã là may mắn lắm rồi, tên đó không tài nào hiểu nổi, dường như tính cách Bạch Ngọc Đường không giống như trong lời đồn…

Trong phòng, Hàn nhị phu nhân không hiểu: "Bá phụ à, sao người lại thả gã đi vậy?! thằng oắt kia đang tính làm chuyện xấu đó!"

Bạch Cốc bị hiểu lầm thành Bạch Ngọc Đường tự tiếu phi tiếu nói: "Mấy xú tiểu quỷ đó chỉ làm chân chạy, ta mới lười quản ~"

Lô phu nhân âm thầm cau mày: thân phận vị bá phụ này, tựa hồ có chút vấn đề, sẽ không liên lụy tới Ngũ đệ chứ…

……

Bên kia, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường dẫn tiểu cô nương vẫn còn khóc lóc nức nở và đám tráng hán có lý chẳng sợ giao hết cho Bao đại nhân, phản ứng đầu tiên của Bao đại nhân chính là có người gây rối. Từ sau khi Bao đại nhân tiếp nhận Khai Phong Phủ, người tới gây rối nối dài không dứt, nguyên cáo bị cáo cùng nhau đi thưa kiện cũng không phải chuyện hiếm lạ.

Bao đại nhân còn nhớ, năm ông đạt thành tích ưu tú, được điều từ địa phương xa xôi hẻo lánh về kinh thành, ngày đầu tiên nhậm chức phủ doãn Khai Phong Phủ, từ sáng sớm đã có một hàng dài cả trăm người xếp hàng gõ trống kêu oan. Chuyện này hoàn toàn không hợp lẽ thường, cũng không phải trò chơi đánh trống chuyền hoa, chưa từng nghe một đám nguyên cáo lại tụ tập nhau tới minh oan nhiều như vậy?

Ngay cả sư gia và nha dịch cũng đều tới kêu oan với Bao đại nhân, rõ ràng là bị người ta chơi xấu!

Chỉ có Bao đại nhân lâm nguy không loạn, ra lệnh cho nha dịch duy trì trật tự, dựa theo lẽ thường thăng đường xử án.

Bao đại nhân mặt đen thiết diện vô tư, thưởng phạt phân minh, xử án quả quyết, trong vòng một ngày liên tiếp phá 37 vụ án, khiến bách tính trăm họ trong thành tâm phục khẩu phục! Từ đó về sau, không ai dám xem thường Bao Chửng vừa mới vào kinh nữa. Bao đại nhân cũng vì thế mà được lòng cha vợ, cưới được

mỹ quyến bạch bạch nộn nộn xinh đẹp như hoa, sinh được hai người con một trai một gái cũng bạch bạch nộn nộn. Mỗi lần Bao đại nhân nhớ lại những xúc cảm mạnh mẽ thiêu đốt tuổi trẻ đó, mặt manh manh đát đầy hồng quang, đôi mắt đen láy thần thái sáng láng, ngay cả bước chân cũng nhanh nhẹn lưu loát hai phần!

Từ sau khi đám bại hoại trong kinh thành bị Hoàng thượng quơ tay quét sạch hết lần này tới lần khác, những vụ án tiểu đánh tiểu nháo kia cơ hồ đã tuyệt tích, Bao đại nhân đã rất lâu không khoái trá thăng đường xử án rồi, không được gõ mộc đường rầm rầm rầm, Bao đại nhân ngay cả ăn cơm cũng không thấy ngon!

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường khóe miệng co rút co rút: Vừa nghe có người tới tìm tra, Bao đại nhân mỹ mỹ đát tới mức ngay cả họa phong cũng không đúng!

Hết chương 87

88. Quyển 6 - Chương 88

Sao sao = moaz moaz

Lần trước, Bao đại nhân nghe nói có người tới tìm tra, hưng trí bừng bừng thăng đường thẩm vấn.

Nguyên cáo là hạ nhân Cẩm Tú lâu, bị cáo là một cô nương tên Tiểu Hồng.

Vụ án nói ra rất đơn giản.

Tiểu Hồng là con gái một nông gia bình thường nơi thâm sơn cùng cốc, bởi vì hoa màu mấy năm liên tục mất mùa, trong nhà nghèo đói bần cùng không còn gì cả, không nuôi được em trai, thân là con gái, Tiểu Hồng bị cha mẹ nhẫn tâm bán vào chốn buôn người Cẩm Tú lâu. Nói tới cũng kỳ quái, trong nhà Tiểu Hồng mấy đời không ai có tướng mạo đoan chính, cố tình tướng mạo Tiểu Hồng từ khi sinh ra đã ưa nhìn, tuổi còn nhỏ đã khuynh sắc khuynh thành, tên buôn người vớ được Tiểu Hồng tựa như nhặt được nguyên bảo, thầm phỉ nhổ cha mẹ Tiểu Hồng không biết nhìn hàng để gã chiếm được món hời, hớn hở mang Tiểu Hồng về Cẩm Tú lâu tranh công với Tiền lão bản…

Tiền lão bản nhìn thấy Tiểu Hồng quả thực rất vừa lòng: nha đầu kia dung nhan xinh đẹp thanh tú, cẩn thận bồi dưỡng khẳng định có thể kiếm được bộn tiền!

Cứ như vậy, Tiểu Hồng gần 8 tuổi đã bị Tiền lão bản đưa về nhà hết lòng đào tạo, cầm kỳ thư họa thi từ ca phú, ca hát khiêu vũ, mọi thứ đều xuất hết ra. Trong những năm học nghệ, Tiểu Hồng một mực ở bên cạnh Tiền lão bản làm nha hoàn. Tiền lão bản hàng năm tẩy não Tiểu Hồng, nói trong Cẩm Tú lâu có rất nhiều thanh niên tài giỏi đẹp trai, khiến Tiểu Hồng một lòng tràn đầy hình ảnh tài tử giai nhân —— chuyên tâm trở thành đệ nhất hoa khôi Biện Kinh! Gả cho Trạng nguyên lang văn võ song toàn!

Tiểu Hồng dần lớn lên, hình hài càng ngày càng xinh đẹp, Tiền lão bản lại nổi lên tâm tư khác với nàng. Đối với Tiền lão bản gia tài bạc triệu mà nói, các cô nương kiếm tiền trong Cẩm Tú lâu có rất nhiều, thiếu một cây hái tiền Tiểu Hồng cũng không nghèo đi, một bông hoa do tự tay mình tỉ mỉ chăm sóc dạy dỗ bao năm sao có thể để tiện nghi cho người khác?

Tiền lão bản quyết định nạp Tiểu Hồng làm Di thái thái thứ 17 của mình, Tiểu Hồng từ nhỏ đã bị câu chuyện tài tử giai nhân tẩy não, căn bản không hề coi trọng Tiền lão bản béo mập tai to. Năm nay Tiểu Hồng mới 16, Tiền lão bản đã hơn 50, tuổi tác chênh lệch rất nhiều, với độ tuổi này Tiền lão bản đủ làm ông nội của nàng!

Tiểu Hồng tâm cao khí ngạo không muốn gả cho Tiền lão bản, lợi dụng thân phận nha hoàn của mình, len lén tìm được khế ước của bản thân rồi xé bỏ. Tiểu Hồng còn trộm một ít đồ đạc trang sức ngân lượng trong nhà, lại thay bộ quần áo vải thô bà già, mua chuộc tên coi cửa sau, trộm chuồn đi, không ngờ mới chạy ra đầu hẻm đã bị mấy tên trông cửa của Tiền lão bản phát hiện! Tiểu Hồng nơi nơi chạy thục mạng, khi chạy tới đường cái lại bất ngờ gặp được Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường…

Tiểu Hồng mặc dù có đi học, nhưng dù sao cũng là tiểu cô nương chưa từng thấy qua việc đời, nàng cho rằng xé khế ước bán thân liền được tự do, nào biết rằng kế ước bán thân vẫn còn lưu một bản ở trong nha

môn. Tiểu Hồng học nghệ 8 năm với ma ma Cẩm Tú lâu, xuất hết bản lĩnh khóc tới hoa lê đái vũ, quỳ giữa đại sảnh công đường dập đầu với Bao đại nhân cầu làm chủ cho nàng, nàng không muốn lưu lạc phong trần, không muốn gả cho lão đầu tử lớn hơn mình 30 tuổi.

Gần đây không có vụ án gì, Khai Phong Phủ đã rất lâu không thăng đường xét xử, không chỉ có bách tính vây ở trước cửa nha môn xem náo nhiệt rất đông, mà ngay cả Công Tôn và Triển Chiêu cũng tới xem náo nhiệt. Công Tôn ngay ngắn ngồi bên trái Bao đại nhân ghi ghi chép chép, Triển Chiêu đứng ở bên phải Bao đại nhân ngang nhiên hóng chuyện vui. Bởi vì bách tính tranh luận rất ồn ào, Bao đại nhân phải gõ mộc đường mấy lần mới có thể giữ trật tự.

Có người nói Tiểu Hồng đáng thương, tuổi còn nhỏ mà đã bị giẫm đạp, bị cha mẹ độc ác bán tới địa phương không biết, còn bị Tiền lão bản vừa già vừa xấu lại háo sắc để ý, khó trách tiểu cô nương người ta không muốn cùng gã, ủng hộ Bao đại nhân chính nghĩa cứu vớt Tiểu Hồng!

Có người nói Tiểu Hồng đáng hận, Tiền lão bản bỏ tiền mua nha hoàn không phạm pháp, huống chi còn bỏ tiền nhiều năm cho ăn học, tỉ mỉ dạy dỗ, không có công lao cũng có khổ lao. Người ta đưa ngươi tới Cẩm Tú lâu ngươi tình nguyện, cho ngươi làm Di thái thái ngươi lại không vui, may mà còn chưa có ý niệm phàn long phụ phượng*! Tiểu bạch kiểm có tiền có sắc, dĩ nhiên so với trung niên phát tướng Tiền lão bản càng khiến người ưa thích. Tiểu Hồng tự mình xé khế ước bán thân đã là có tội, lại còn ăn trộm tài vật của chủ nhà, đúng là tội chồng thêm tội, Bao đại nhân thanh chính liêm khiết sao có thể bao che loại người bạch nhãn lang không thuần hóa này được? (Phàn long phụ phượng: bám vảy rồng, núp cánh phượng bay lên cao, ý muốn nói dựa dẫm vào người có quyền thế để leo lên).

Cuối cùng số người phản đối Tiểu Hồng nhiều hơn số đồng tình, có người kích động còn hất nước bẩn cùng ném rau thối, giày rách vào người nàng. Tiểu Hồng trong lòng ủy khuất, không hiểu vì sao mọi người không ai hiểu nàng, nàng chỉ muốn có một tình yêu thuần túy tốt đẹp mà thôi, có gì sai đâu chứ?!

Tiểu Hồng mặc dù có chút khờ khạo nhưng cũng không phải hoàn toàn ngu ngốc, nàng đã sớm tính toán, việc nàng trộm cắp đã là trọng tội, nàng phải lấy lòng bách tính tạo dư luận làm chỗ dựa cho mình. Hơn nữa Tiểu Hồng còn có một đòn sát thủ! Nàng phải dùng nó để bảo toàn tính mạng.

Tiểu Hồng lấy dũng khí nói: "Đại nhân minh giám! Tiểu Hồng vốn không phải Tiểu Hồng! Nông hộ đã bán ta đi cũng không phải cha mẹ ruột của ta! Cặp vợ chồng kia mười mấy năm trước không có con, sau đó mua ta từ tay kẻ môi giới, còn gọi ta là Chiêu Đệ (gọi em trai tới), quả nhiên bọn họ rất nhanh đã sinh được một đứa con trai."

Tiểu Hồng than vãn khóc lớn: "Hai vợ chồng kia không có tâm can, có con trai liền mắng nhiếc ta, nói tốn tiền mua ta, nên đã bán ta với giá mấy đồng, bọn họ che giấu chuyện đã từng mua ta! Đại nhân! Ta đã sớm ký một phần kế ước bán thân, sao có thể bán cho Tiền lão bản được nữa? nếu khế ước bán thân có lưu một bản ở nha môn, vậy khế ước bán thân đầu tiên của ta khẳng định cũng có lưu một bản, cầu đại nhân tra xét rõ ràng! Nếu không Tiểu Hồng thành quỷ cũng không phục!"

Công Tôn và Triển Chiêu hai mắt nhìn nhau: Nha đầu này số mạng quá thảm rồi, là thần xui bám theo hay là Triệu Trăn bám theo?

Bao đại nhân nhíu chặt chân mày: chuyện này thực sự rất quỷ dị, dường như có người cố ý dẫn dắt ông truy xét thân thế của Tiểu Hồng.

Lúc này, dư luận của dân chúng lại bắt đầu thay đổi, người tới xem náo nhiệt ngày càng nhiều, vây kín cửa nha môn chật như nêm cối. Triển Chiêu tinh mắt phát hiện ra có mấy tên lén lút trong đám đông, những người khác tới xem náo nhiệt đều tập trung chú ý ở công đường, còn đám người này lại chỉ chú ý tới dân chúng. Trong đó còn có tên lớn tiếng nghị luận kích động dân chúng, còn có tên dẫn đầu ném đồ vào trong công đường.

Đặc biệt có một vị nhân huynh chuyên nghiệp, trời lạnh như vậy cư nhiên còn ném cả giày đi!

Làm lừa đảo mà làm được tới trình độ này, chứng tỏ vị nhân huynh này cũng thực liều mạng...

Cuối cùng, Bao đại nhân quyết định binh tới tướng chặn, nước tới đê chắn, nếu kẻ chủ mưu sau màn muốn bọn họ điều tra thân thế của Tiểu Hồng, vậy bọn họ tự nhiên sẽ điều tra rõ ràng thấu đáo, bằng không

chẳng phải sẽ khiến kẻ chủ mưu sau màn thất vọng hay sao? Một khi Khai Phong Phủ đã bắt tay vào điều tra, dù có muốn chấm dứt cũng không dễ dàng đâu!

……

Khi Triệu Trăn đạp phong hỏa luân chạy tới thì Bạch Ngọc Đường đang tiêu dao thoải mái luyện đao trong viện. (phong hỏa luân: bánh xe phong hỏa dưới chân Natra)

Lúc Bạch Ngọc Đường luyện đao vô cùng chuyên chú, bất luận kẻ nào dám tới quấy rầy đều sẽ bị lãnh khí của Bạch Ngọc Đường thanh tẩy.

Triệu Trăn ước chừng ngồi chờ một bên khoảng một chén trà, Bạch Ngọc Đường mới chậm rãi thu đao, bốn xung quanh bị kiếm khí quấy động cũng dần ngưng lại. Triệu Trăn cảm giác mỗi khi Bạch Ngọc Đường rút đao hay thu đao đều khiến người ta có một loại trùng kích đánh vào thị giác hoàn toàn bất đồng. Lúc rút đao thì bá đạo, lúc thu đao thì trầm tĩnh, một khắc trước đao khí tung hoành tựa như có tà dương huyết sắc, một khắc sau vạn vạn câu tịch không lay động, Bạch Ngọc Đường lại biến trở về thành một quý công tử gợn sóng không sợ hãi.

Triệu Trăn sờ sờ cằm: Bạch Ngọc Đường đã lợi hại như thế, vậy thì Triển Chiêu còn được chính miệng hắn khen ngợi đến tột cùng phải lợi hại cỡ nào?

Triển Chiêu tính tình ôn hòa, không thích khoe khoang, cũng không khoái tranh đấu với người khác. Triệu Trăn nhận thức Triển Chiêu lâu như vậy, từng thấy Triển Chiêu cật hóa, từng thấy Triển ác miêu đùa dai, từng thấy Triển Miêu Miêu hờn dỗi, từng thấy Triển nam hiệp chính nghĩa nhân ái, lại chưa từng thấy bộ dạng Triển Chiêu tức giận.

Triệu Trăn vẫn cho rằng, so với đám người tính tình nóng nảy hùng hổ thì những người thành thật tới khi nổi giận mới là đáng sợ nhất. Người thành thật nổi giận tựa như núi lửa bùng nổ, sức người căn bản không thể dập được lửa của hắn, chỉ có thể để hắn phun đủ rồi tự dừng lại. Đơn cử như: Triệu Tiểu Trăn thường xuyên tạc mao lại phi thường dễ dụ…

Bạch Ngọc Đường hoạt động gân cốt xong xuôi, đi tới châm trà uống.

Triệu Trăn dùng ngữ khí kiểu như 'thời tiết hôm nay thật đẹp' nói: "Bốn vị phu nhân gặp chuyện suýt nữa bỏ mạng ở trà lâu."

"Phốc khụ khụ khụ khụ khụ khụ — !!!!"

Nam thần tuấn mỹ không tuổi 3600 vô góc chết Bạch Ngọc Đường rốt cuộc phá công! Là người sống sót duy nhất trên đời nhìn thấy Bạch Ngọc Đường phun trà, Triệu Tiểu Trăn bỗng cảm thấy mông có chút đau…Nguyên nhân là một tay Bạch Ngọc Đường giơ lên ưu nhã lau khóe miệng, tay còn lại túm ! chặt ! mông ! Triệu Trăn nhấc lên đánh.

Triệu Trăn lau nước mắt: đã lâu mới đi tìm chết, tiết tấu quen thuộc như cũ vẫn khiến tiểu răng sữa thích…

QAQ sư phụ yêu quý mau tới cứu con ! Mông nhỏ nát mất ! Bị đánh đau quá ! Nhanh lên !

……..

Đợi tới khi Triển Chiêu được một ám vệ tìm tới cứu vớt tiểu đồ đệ, thì Triệu Trăn và Bạch Ngọc Đường đang mắt to trừng mắt nhỏ, nghỉ ngơi ở trong phòng.

Triển Chiêu cười xấu xa, làm như vô tình vỗ vỗ cái mông nhỏ của Triệu Trăn: "Sao không ngồi đi?"

Triển Chiêu giở trò xấu xa, nhận lại được hai ánh mắt muốn giết người của Triệu Tiểu Trăn. Bởi vì độ tuổi hạn chế, ánh mắt vốn rất có uy lực, bỗng nhiên bị manh hóa sinh ra một hiệu quả khác lạ, vành mắt đỏ ửng một chút cũng không giống ác ma, mà càng giống con thỏ đang giận lẫy. Phẫn nộ đánh về phía địch nhân, kết quả lại bị địch nhân ôm vào ngực hết xoa xoa lại nắn nắn ~~ thẹn quá thành giận cắn mạnh một cái, bỗng nhiên mới nghĩ tới mình là loài ăn chay

~~Triển Chiêu cười đến vui vẻ, ôm Triệu Trăn đút bé ăn điểm tâm. Cái này gọi là đánh một cái lại cho quả táo ngọt, Tiểu Bạch phụ trách đánh, ta phụ trách dỗ dành, một đỏ một trắng một cứng rắn một ôn nhu mới là phương pháp điều giáo, a không đúng, là phương pháp dạy dỗ trẻ nhỏ sớm ngày thành tài tốt nhất !

Triệu Tiểu Trăn quả nhiên rất dễ dỗ: "Yên tâm đi, bốn vị phu nhân đều lông tóc vô thương, chỉ có chút kinh hách mà thôi."

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái: "Lại là tìm ta? Không lý nào, gần đây ta không có đắc tội ai…đi?"

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ: "Đi cái gì mà đi, ngươi cẩn thận ngẫm lại xem đã đắc tội ai, sao cứ luôn có người cắn ngươi không buông vậy."

Triệu Trăn kể lại lời ám vệ những gì đã xảy ra cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghe: "Những người đó đã sớm mai phục ở trong nhã gian, bốn vị phu nhân tới sau, hẳn là trùng hợp đụng mặt, may mắn trẫm nhìn xa trông rộng, đã phái ám vệ đi theo bảo vệ bọn họ, bằng không hậu quả khôn lường." Triệu Trăn tức giận nói: "Xem ra kinh thành vẫn chưa sạch sẽ, rõ ràng ta đã thanh tẩy khắp nơi, sao hết người này ngã xuống lại có người sau tiến lên muốn tìm chết tới vậy?"

Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường cùng ngửa đầu nhìn trời nhất loạt nghẹn lời.

Triệu Trăn đứng đầu danh sách treo thưởng của đám hắc đạo, có thể thấy hùng hài tử này đã kéo bao nhiêu cừu hận…

Triệu Trăn bò tới bên bàn đá ngồi xuống, Bạch Ngọc Đường vừa rồi cũng chỉ đùa giỡn cùng bé, chứ đánh nhiều như vậy, kỳ thật một chút cũng không đau. Với công lực của Bạch Ngọc Đường, nếu thật sự muốn tẩn cho Triệu Trăn nằm bẹp giường, thì chỉ cần một cú là thành bánh bao thiu ngay, cần gì phí sức lực bốp bốp bốp nhiều như vậy. Dựa theo nguyên tắc lười biếng của Bạch Ngọc Đường, hắn chịu lãng phí thời gian cùng Triệu Trăn chơi trò [béo tấu một trận] như vậy đã là tương đối nể mặt Triệu Trăn rồi.

Triển Chiêu đứng dậy: "Đừng ngồi đây nữa, hai ngươi về nhà trước xem xem, ta đi báo cáo Bao đại nhân."

Bạch Ngọc Đường gật gật đầu, nuối xuống miếng điểm tâm cuối cùng, nâng chung trà súc súc miệng, lại nghe Triệu Trăn nói….

"Bạch đại ca, Bạch lão cha thân ái của ngươi gửi cho ngươi yêu thương sao sao đát

~"

"Phốc khụ khụ khụ khụ khụ khụ — !!!!"

Triển Chiêu dùng lực dẫm chân nhịn cười, phi thân ôm lấy Triệu Tiểu Trăn thích gây họa chạy trốn khỏi hiện trường, khinh công – nhanh trước nay chưa từng có !!

Triệu Trăn ghé lên vai Triển Chiêu cười đến giống ngoan bảo bảo, tay nhỏ còn vẫy a vẫy với Bạch Ngọc Đường đang ngồi trong viện, còn tạo nụ hôn gió moaz moaz

Hết chương 88

89. Quyển 6 - Chương 89

(Bạch Cốc (Báigǔ) và Bạch Cốt (báigǔ) đọc giống nhau)

Lại nói, Triệu Tiểu Trăn trăm năm chuyên tâm tìm chết cố ý hãm hại Bạch Ngọc Đường phun trà, được Triển Ngự Miêu bao che khuyết điểm bế đi trốn khỏi hiện trường. Triển Chiêu liều mạng nghẹn một hơi nhịn cười, bởi vì nhẫn quá vất vả, Triển nam hiệp khinh công cái thế suýt nữa nín cười tới tắt thở, hại nhóm ám vệ lo lắng đề phòng nơi nơi, rất sợ Triển Chiêu đột nhiên từ trên trời rớt xuống, đánh rơi tiểu Hoàng thượng máu ít da mỏng của bọn họ.

Tới ngoài cửa thư phòng của Bao đại nhân, Triển Chiêu buông Triệu Tiểu Trăn vừa 'thoát khỏi miệng Chuột' ra, hít sâu một hơi rồi thống thống khoái khoái cười to một tiếng. Tươi cười là một loại biểu tình tràn ngập năng lượng, mỗi ngày cười một lần, phiền não giảm bớt, tâm trí trì trệ cũng trở nên sáng sủa.

Triển Chiêu trong trẻo cười vang và Triệu Tiểu Trăn non nớt cười xấu xa thật lâu không ngừng, trong tiếng cười hai người bao hàm vô tận hoan hỉ. Ngay cả Bao đại nhân đang đau đầu vì vụ án cũng cảm thấy sự sung sướng trong tiếng cười cả hai, tâm tình rối rắm cũng buông lỏng, khóe miệng rủ xuống cuối cùng cũng nhếch lên.

Bao đại nhân bất đắc dĩ lắc đầu: "Hai cái đứa này…"

Bao đại nhân nhìn thấu mọi việc thầm nghĩ – cười thành như vậy, khẳng định lại kết phường khi dễ Bạch Ngọc Đường rồi.

Hai thầy trò đứng trước cửa thư phòng Bao đại nhân cười đến độ không thẳng nổi thắt lưng mới thấy Bạch Ngọc Đường mặt đen xì xì từng bước đi tới. Triệu Tiểu Trăn nén cười đứng lên, chui vào lòng Bao đại nhân tiếp tục cười ha hả. Triển Chiêu lại hoàn toàn không chút cố kỵ, khoác bả vai Bạch Ngọc Đường cười tới rút gân, sắc mặt Bạch Ngọc Đường ngày càng đen đặc, nhưng ánh mắt vẫn thực nhu hòa, hắn niết niết gáy Triển Chiêu uy hiếp: "Mèo thối, không cho cười."

Bao đại nhân ôm Triệu Trăn dở khóc dở cười: "Có chuyện gì?"

Mỗi lần nhìn thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đứng chung một chỗ, Bao đại nhân bất giác não bổ căn bản không dừng lại được! rõ ràng tính cách hai người thuộc kiểu trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, vì sao đứng chung một chỗ lại thuận mắt đến vậy? Vì sao ở cạnh nhau lại có thể hòa hợp đến vậy? Vì sao càng nhìn càng thấy xứng đôi thế này?

Di….

Bao đại nhân nghi hoặc: Vì sao ta lại cảm thấy hai nam nhân xứng đôi? Nhất định là có cái kỳ quái gì đó trà trộn đầu vào rồi!

Cũng khó trách Bao đại nhân cảm giác hai người bọn họ xứng đôi, tuy rằng Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tính cách khác nhau, nhưng bản chất lại vô cùng tương đồng.

Triển Chiêu khí chất đặc biệt, vừa có khiêm tốn nho nhã của văn nhân, vừa có phiêu dật tiêu sái của võ nhân, tựa như Phật gia dữ thế vô tranh, vừa thông suốt minh tuệ, vừa giữ vững bản chất thuần túy, phức tạp và đơn thuần đan xen với nhau mới tạo thành Triển Chiêu độc nhất vô nhị.

Bạch Ngọc Đường dung mạo tuấn mỹ tùy ý trương dương, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy hắn chính là kinh diễm, ánh mắt thứ hai sẽ là tự ti mặc cảm, càng tiếp xúc với Bạch Ngọc Đường hoàn mỹ vô khuyết, lại càng cảm thấy mình không bao giờ có thể bằng hắn, cho nên người nào không có tấm lòng bao dung độ lượng, căn bản không có khả năng trở thành bằng hữu của Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu lại giống một ly nước ấm ngọt lành, không nóng bỏng cũng không nhạt nhẽo, ánh nhìn đầu tiên thực thuận mắt, ánh nhìn thứ hai cảm giác người này thực không tệ, càng tiếp xúc lâu ngày càng cảm thấy hắn luôn hết lòng vì bạn bè, đối xử chân thành với mọi người.

Bạch Ngọc Đường được ông trời ưu ái, sinh ra là để đả kích phàm nhân trần tục.

Triển Chiêu lại được chúng sinh ưu ái, sinh ra đều được mọi người yêu quý.

Hai người đồng dạng đều được ưa thích, người thích bọn họ sẽ càng ngày càng thích, người ghen tị với bọn họ sẽ càng ngày càng ghen tị, đây chính là nguyên nhân luôn có người thấy bọn họ không vừa mắt. Nếu nói Bạch Ngọc Đường có thể chất chủ động kéo thù hận thì thể chất của Triển Chiêu chính là bị động hấp dẫn cừu hận, hai tên chuyên môn kéo cừu hận tụ tập chung một chỗ, này chính là kéo cừu hận x2, sức chiến đấu cường cường liên hợp cũng gần bằng Triệu Trăn…..

Nguyên nhân rất đơn giản, là một Hoàng đế nắm quyền sinh quyền sát trong tay, bản thân Triệu Trăn đã là một cái động không đáy hấp dẫn cừu hận rồi!

Bao đại nhân thường xuyên cảm khái: Ba người này tụ tập cùng một chỗ, rất là kích thích….

……

Cáo biệt Bao đại nhân không yên lòng, Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường và Triệu Trăn bắt cóc theo Công Tôn tiên sinh y thuật siêu quần, cưỡng chế tặng kèm thêm quà khuyến mại Phi Tinh tướng quân rời đi. Từ sau

khi Triệu Trăn thăng quan tăng lương cho Bàng Thống, giao hết trọng trách bảo vệ thành Biện Kinh cho Bàng Thống, Phi Tinh tướng quân càng ngày càng nhàn rỗi, từ Chiến thần biên ải biến thành trạch thần suốt ngày ru rú trong nhà!

Hoạt động hằng ngày của Bàng tướng quân chính là – vào triều hạ triều, đi quân doanh kiểm tra luyện binh, thời gian còn lại dành hết cho việc quấy rối Công Tôn.

Dân chúng Khai Phong Phủ bỗng nhiên trở nên cảnh giác, Bàng tướng quân ngày càng thân dân, lúc trước là Chiến thần Đại Tống xa tít chân trời, cư nhiên đang ở ngay gần chúng ta! Ngoại trừ khí tràng cường đại không thích nói chuyện ra thì Bàng tướng quân cũng giống hệt người bình thường, có hai mắt một mũi một miệng, căn bản không có ba đầu sáu tay bảy mươi hai phép biến hóa như trong lời đồn!

Còn giới quyền quý kinh thành lại cảm thấy Bàng tướng quân càng ngày càng xa xôi, lúc trước còn có thể mặt dày tới gần, nhưng hiện tại ngay cả bóng dáng cũng sờ không tới!

Bàng Thống không kiên nhẫn trong chuyện xã giao, nhưng đánh nhau không phải chuyện của một mình hắn, mấy chục vạn đại quân cùng hắn vào sinh ra tử, vạn nhất bọn họ ở tiền tuyến liều sống liều chết, mà trong triều lại có người đâm hắn một đao, cắt đứt lương thảo hoặc buông lời gièm pha trước mặt Hoàng thượng, chỉ vài phút là có thể tiêu diệt đại quân mấy chục vạn người! tuy rằng Bàng Thống chán ghét xã giao nhưng không hề tùy hứng với sinh mạng của tướng sĩ, vô luận có không kiên nhẫn thế nào thì hắn đều có mặt tham dự đầy đủ các loại danh mục tụ hội, nói chung lộ mặt cũng là một loại thái độ.

Từ khi có được sự ủng hộ của Triệu Trăn, hết thảy mọi thứ đều không còn giống như trước. Bàng Thống minh bạch vị trí của hắn đã không còn thuận lợi mọi bề, hắn chỉ cần an phận thủ thường là được, những gì hắn muốn Triệu Trăn tự nhiên sẽ ban cho hắn, tiền đề là hắn phải tuyệt đối trung thành.

Triệu Trăn thích Bàng Thống thức thời, cũng nguyện ý cho Bàng Thống sự tín nhiệm trong giới hạn lớn nhất, trấn an một con chó chỉ cần cho nó đầy đủ xương, trấn an một mãnh hổ cần phải bỏ ra cả cánh rừng già làm giá. Có thể nói đây là sự tổn thất khá lớn trong một thời gian ngắn nhưng thời gian lâu dài tính ra cũng khá ổn, chung quy trung khuyển chỉ có thể trông nhà, mãnh hổ lại có thể mở mang bờ cõi, Triệu Trăn không ngu ngốc mà làm loại chuyện ném dưa hấu chọn hạt mè.

Cơ hồ những đế vương tuổi trẻ, đều thích trọng dụng những thần tử có chí tiến thủ và mạnh mẽ giống mình, Triệu Trăn cũng không ngoại lệ.

Hơn nữa, Triệu Trăn làm càng triệt để, bé không quan tâm gia thế bối cảnh chỉ để ý người này có năng lực gì, chỉ cần là người tài ba dị sĩ sẽ thu nạp, ngay cả thương nhân xếp hạng thấp nhất trong tầng lớp sĩ nông công thương cũng có cơ hội được trọng dụng. Thế lực chân rết của Triệu Trăn đã len lỏi khắp các giai tầng từ quân sự chính trị cho tới thương nhân văn sĩ, tin tưởng không tới vài năm nữa, Đại Tống triệt để biến thành thiên hạ của Triệu Trăn.

……

Vì tránh để dân chúng quá mức nhiệt tình tới vây xem, mọi người cố ý chọn một con đường nhỏ tĩnh lặng mà đi.

Mọi người đi ở phía trước liền nghe phía sau vang lên tiếng sột soạt, Bạch Ngọc Đường nhíu mày, Triển Chiêu sắc mặt thay đổi, Bàng Thống ánh mắt nghi hoặc liếc nhìn… dần dần, đến Triệu Trăn cũng phát hiện, ngay cả Công Tôn không biết võ công cũng nhận ra – phía sau có người đang theo dõi bọn họ!

Không phải tên theo dõi võ công thấp mà thật sự là do tên theo dõi tạo ra tiếng động quá lớn!

Loại cảm giác này giống như ngươi biết rõ phía sau có cái gì đó nhưng lại không cảm giác được sự tồn tại của nó, mà nó vẫn luôn lải nha lải nhải bên tai ngươi, cảm giác giống như sau lưng có một bóng ma bám theo vậy đó! Mọi người rất muốn giả bộ như không có việc gì nhưng nội dung đối thoại sau lưng khiến người ta hết nói nổi…

“Thiếu chủ của chúng ta soái soái soái càng soái soái soái ~~”

“Thiếu chủ phu nhân hôm nay cũng manh manh đát ~~”

“Mới mấy năm không gặp mà con đã lớn như vậy rồi a~~”

“Đứa nhỏ này giống thiếu chủ bạch bạch đát ~~”

“Ánh mắt vừa to vừa tròn giống thiếu chủ phu nhân nha ~~”

“Ngao ngao ngao nhìn thấy thiếu chủ và thiếu chủ phu nhân ân ái như vậy ta liền sáng mắt a ~~”

Cả đám trăm miệng một lời đồng thanh nói: “Anh anh anh anh anh anh, chúng ta đều sáng mắt!”

Khóe miệng Triệu Trăn giật a giật: vì sao không ai nghi ngờ chuyện hai nam nhân có thể sinh con chứ?

Triển Chiêu xấu hổ ! Hận không thể dùng vũ lực để trấn áp !

Có thể vui vui vẻ vẻ bàn luận mấy vấn đề ngu ngốc thiếu muối kiểu này, nhất định là nhóm manh hóa Bạch Cốt sơn chúng quỷ, nghe bọn họ mở mồm ra là lải nhải ‘thiếu chủ phu nhân’, Triển Chiêu liền cảm thấy đầu đau, dạ dày đau, đầu gối đau! Đặc biệt là khi Công Tôn và Bàng Thống đều nhìn qua, càng khiến Triển Chiêu áp lực lớn!

Cho dù các ngươi có dùng sức nhìn ta thì Triệu Tiểu Trăn cũng không phải do ta sinh a, Thái hậu nương nương và Tiên đế đang nhìn các ngươi đó a a a !!!!

Đáng giận nhất là, Triển Chiêu lại không thể ra mặt bịt miệng Bạch Cốt sơn chúng quỷ lại, bọn họ cũng không có chỉ mặt gọi tên nói ‘Triển Chiêu là thiếu chủ phu nhân của chúng ta’, hấn vội vội vàng vàng nhảy ra phản bác, chẳng phải càng chứng tỏ có tật giật mình, cái ghế ‘thiếu chủ phu nhân’ ngồi càng vững hay sao….

Ngẫm lại tâm càng đau! Sao không gọi là cô gia chứ! (cô gia: con rể)

(= w =) Ngự Miêu đại đại, ngươi xác định trọng điểm là cái này sao….

Bạch Ngọc Đường thật sự không nhịn được nữa, giận dữ lãnh giọng nói: “Ra hết đây cho ta!”

Bạch Cốt sơn chúng quỷ hình dạng kỳ quái ngoan ngoãn ló ra, vị trí xuất hiện cũng thực kỳ ba, có chích quỷ ngồi xổm trên cành cây trụi lủi, ý đồ dùng hai cái cành cây trơ trọi che đi thân hình cường tráng của mình; có chích quỷ quỳ rạp trên mặt đất, ý đồ lăn lộn dùng bùn đất để che dấu sự tồn tại của mình; có chích quỷ cuộn mình dưới xà nhà, dùng hai viên ngói che mắt mình đi giả vờ như ‘ngươi không nhìn thấy ta’; Có chích quỷ bám dính lên tường, tự thôi miên bản thân mình chỉ là một cành cỏ khô; còn chích quỷ kỳ quái nhất lại dùng một cái dây thừng vắt ngang cành cây, giả vờ mình là xác chết treo cổ tự tử….

Mọi người trầm mặc thật lâu, Triệu Trăn trầm mặc thật lâu, ám vệ cũng trầm mặc thật lâu.

Thật lâu thật lâu sau Triệu Trăn mới khó nhọc mở miệng: “Không được học theo bọn họ, trăm ngàn lần không được học, ai dám học theo về sau đừng vác mặt tới gặp ta!”

Tuy rằng Triệu Trăn không điểm danh là ai nhưng chúng ám vệ vẫn dùng lực gật đầu, chúng ta là ám vệ Hoàng gia ‘cấp bậc cao tầng đại khí, khiêm tốn xa hoa có nội hàm’ được Thánh Thượng khâm điểm! mới không thèm học mấy chiêu thức kỹ năng manh hóa xuẩn manh như vậy đâu! Nhưng mà… thắt cổ lão ca thực sáng tạo nha, mạnh mẽ tán thưởng!

Bạch Ngọc Đường trưởng thành so với năm đó đã ổn trọng hơn rất nhiều, nếu là thiếu niên Bạch Ngọc Đường khí thịnh ngạo kiều năm đó chắc chắn sẽ nổi giận điên người, nhưng hiện tại Bạch Ngọc Đường là người thành thục ổn trọng lạnh lùng, chỉ đứng phóng lãnh khí, Bạch Ngọc Đường nhớ rõ Triển Chiêu đã từng nói ‘đánh nhau ngoài đường sẽ bị Bao đại nhân ném vào Tây Sơn cải tạo lao động’ bởi vậy dù tâm đau nhưng vẫn phải nhẫn nại, trước mắt phải túm nhóm manh hóa dọa người này lĩnh về nhà đã, khi đó sẽ có rất nhiều thời gian chậm rãi thu thập bọn họ!

Nhiều người rêu rao khắp nơi như vậy sẽ khiến người dân chú ý, huống chi tạo hình của Bạch Cốt sơn chúng quỷ thực sự không dễ nhìn, niên nữ lão hữu tạo hình khác nhau, điểm chung duy nhất chính là lôi thôi lếch thếch. Quần áo trên người lố lăng kỳ quái, mặc dù sạch sẽ nhưng vẫn có cảm giác ăn mày giả dạng. Cho nên mọi người trực tiếp dùng khinh công bay về nhà, Công Tôn vốn muốn tự mình đi bộ về nhưng lời cự tuyệt còn chưa kịp nói ra miệng đã bị Bàng Thống khiêng lên vai vác đi.

Công Tôn bị Bàng Thống khiêng tới khiêng lui đã thành thói quen, biết cự tuyệt cũng vô dụng, dứt khoát điều chỉnh một tư thế thoải mái nằm im hưởng thụ.

Khi mọi người về tới nhà, thấy Bạch Cốc tựa như chủ nhà nhìn trúng hòn giả sơn trong viện.

Một mình một bầu rượu, Bạch Cốc tiêu tiêu sái sái ngồi hóng gió độc ẩm, thật sự có cảm giác vũ hóa đăng tiên*. Triệu Trăn không cách nào hình dung cảm giác Bạch Cốc cấp cho người khác, có đôi khi hắn tựa như một lão nhân bị thế sự xoay vần mệt mỏi không chịu nổi, có lúc lại giống như một quý công tử không rành thế sự không biết nỗi khổ dân gian. Dung mạo Bạch Cốc tựa hồ không bị lão hóa, khí chất lại thường xuyên thay đổi, tựa như cảm giác mở miệng gọi tên hắn. (vũ hóa đăng tiên: người nhẹ tung bay rời khỏi trần thế hóa thành tiên)

Khi ngươi gọi Bạch Cốc, trước mắt sẽ xuất hiện ruộng lúa mì vàng óng vô bờ, ngũ cốc được mùa đại cát đại lợi.

Nhưng khi gọi Bạch Cốt, lại chỉ nhìn thấy một bãi tha ma mênh mông rộng khắp, xương cốt trắng xóa cỡ nào tiêu điều….

Hết chương 89

90. Quyển 6 - Chương 90

Bạch Cốc ngồi trên hòn giả sơn cao cao tự rót tự uống, Bạch Cốt sơn chúng quỷ nhìn thấy hắn, tựa như thiêu thân thấy ánh lửa, một đám ngoan ngoãn vây quanh bên cạnh hắn. Bạch Cốc nhìn thấy Bạch Ngọc Đường liền mỉm cười, nhẹ bẫng nhảy xuống trước mặt hắn tranh công: “Ngọc Đường a, hôm nay phụ thân đi dạo phố, thuận tay cứu được mấy tiểu cô nương, đều là người quen của con nha.” ẩn ý chính là – còn không mau vuốt mông ngựa, còn không mau gọi phụ thân!

Bạch Ngọc Đường khóe miệng giật giật, đối với hành vi làm nũng của ông già một bó tuổi kia thập phần khinh thường, ánh mắt được di truyền từ Bạch Cốc tràn ngập ghét bỏ!

‘Mấy tiểu cô nương’ được Bạch Cốc cứu thoát vui vẻ ra mặt, hoan hoan hỉ hỉ mời bá phụ ở lại nhà, hoàn toàn không để tâm tới sự phản đối của Bạch Ngọc Đường. Chỉ cần là nữ nhân, ai cũng thích được người khác khen mình trẻ tuổi, huống chi là mấy vị tẩu tử đã thăng chức thành ‘mẹ trẻ con’.

Nhóm tẩu tử mĩ tư tư oán thầm nói: tính cách Bạch bá phụ khiến người ưa thích như vậy, sao thằng nhóc Ngọc Đường một chút cũng không di truyền được, từ nhỏ tới lớn cứ im thin thít như hũ nút! Nhất định là do phương thức nuông chiều đệ đệ của Tứ Thử không đúng, vẫn nên để Ngọc Đường và bá phụ ở chung với nhau nhiều một chút, có lẽ có thể cứu vãn lại! Cho dù tính cách không cứu vãn được, cũng muốn hỏi thăm bí quyết dưỡng nhan của Bạch bá phụ, thực muốn có dung nhan trẻ mãi không già như thế! [Nắm chặt tay]

Nói đến cũng kỳ quái, bây giờ Bạch Ngọc Đường đã hơn hai mươi, Bạch Cốc là cha hắn, cho dù có sinh con sớm thì ít nhất cũng phải bốn mươi rồi đi? Nhưng nếu chỉ nhìn mặt, đừng nói Tứ thử bận rộn, ngay cả Lô đại tẩu so với Bạch Cốc trông cũng già hơn mấy tuổi. Triển Thanh Phong và Triển Thanh Mang so với bạn bè cùng lứa cũng thuộc dạng trẻ hơn, nhưng người ta tốt xấu gì cũng nằm trong phạm vi người bình thường, không đến nỗi yêu nghiệt trẻ mãi không già như Bạch Cốc.

Đối với sự nghi hoặc của mọi người, Bạch Cốc vẻ mặt đương nhiên: “Người Bạch gia đều như vậy, chậm lão hóa.”

Mấy vị tẩu tử vô cùng buồn bực: Người Triển gia ăn nhiều không mập, người Bạch gia trẻ mãi không già, đây là muốn bức tử người bình thường sao?!

Ánh mắt Bạch Cốc đảo qua phát hiện Triệu Tiểu Trăn đang đứng cạnh Triển Chiêu ăn kẹo hồ lô, Triệu Trăn vốn định đứng một góc xem náo nhiệt, bỗng nhiên thấy bên người viu viu hai tiếng gió, bất ngờ xuất hiện một Bạch Cốt sơn chích quỷ râu tóc bạc phơ đang chìa một chuỗi kẹo hồ lô ra trước mặt bé, dù sao ngoại trừ bọn họ và Bạch Cốc, không ai có thể nhớ rõ danh tự của mấy chích quỷ này. Triệu Trăn cười tủm tỉm tiếp nhận kẹo hồ lô, ngọt giọng nói: “Cám ơn gia gia.”

Chỉ một câu nói mà hậu quả thực nghiêm trọng, chích quỷ râu bạc hồn lìa khỏi xác bị chúng quỷ xốc lên tha đi tâm sự chuyện nhân sinh….

Bạch Cốc thần không biết quỷ không hay vận khinh công bay tới nháy mắt xuất hiện trước mặt Triệu Trăn, Triển Chiêu sợ hắn dọa sợ Triệu Trăn, không ngờ Triệu Trăn lại vươn tay ra đòi bế, Bạch Cốc cũng thân thiện bế Triệu Trăn lên đi vào phòng, hai cái đầu một lớn một nhỏ cụng vào nhau thì thầm to nhỏ, bộ dạng trông tình cảm vô cùng?!

Triển Chiêu mặt đầy mờ mịt: "Hai người bọn họ…rất thân à?"

Bạch Ngọc Đường cau mày.

Lần trước Bạch Cốc vào kinh, bọn họ tổ chức tiệc đón gió ở Lâm Giang lâu, Triệu Trăn và Bạch Cốc từng ngồi cùng bàn ăn cơm.

Bạch Ngọc Đường còn nhớ rất rõ, Triệu Trăn ngồi ở bên tay phải mình toàn tâm toàn ý ăn cơm, còn Bạch Cốc ngồi bên trái toàn tâm toàn ý quấy rối mình, giữa hai người bọn họ bị cách bởi mình, từ đầu tới cuối không hề nói một câu gì với nhau, càng miễn bàn là có giao tình. Triệu Trăn thì dễ thân cận, nhưng Bạch Cốc tuyệt đối không phải loại dễ làm quen, ngoại trừ Bạch Cốt sơn chúng quỷ, Bạch Cốc rất ít khi chủ động tiếp xúc với những người khác, sao đột nhiên lại trở nên thân thiết với Triệu Trăn như vậy?

Bạch Ngọc Đường sâu sắc cảm thấy, Bạch Cốc trước sau hai lần vào kinh thành là có mục đích.

Trong lòng Bạch Ngọc Đường rất minh bạch, Bạch Cốc không phải loại tùy tâm sở dục như bề ngoài thể hiện, ông ấy có thể mai danh ẩn tích mấy chục năm, mấy chục năm không hề bước chân ra khỏi Bạch Cốt sơn một bước, loại người như thế sao có thể tùy hứng làm bậy? Bạch Cốc có thể không ra ngoài mấy chục năm mà lại có thể tự mình mò tới Khai Phong Phủ hai lần trong vài tháng, trong chuyện này thực sự không có gì liên quan tới mình sao?

Bạch Ngọc Đường tâm tình khó chịu, cảm giác khóe miệng bị người chọt chọt hai cái, Triển Chiêu cười tủm tỉm, ánh mắt gần trong gang tấc. Triển Miêu Miêu khóe môi nhếch lên cười xấu xa, hai ngón tay chọc chọc khóe miệng Bạch Ngọc Đường, lộ ra nụ cười hở răng, kéo dài âm nói: "Tiểu Bạch Thử, cười một cái cho Miêu gia coi ~"

Đầu óc Bạch Ngọc Đường trống rỗng, khó chịu gì đó toàn bộ đều bay biến, chỉ còn nhớ mỗi ánh mắt chớp a chớp xinh đẹp của Triển Chiêu

~Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, hai tay nắm hai cái lỗ tai của Triển Chiêu: "Không phải Tiểu Bạch Thử mà là Cẩm Mao Thử, Cẩm Mao Thử ăn Miêu."

Hai người gần gũi đối diện, nhiệt độ hai khuôn mặt chậm rãi tăng lên, cố tình không ai chịu yếu thế rời đi trước. Ngay khi cả hai đang mải phân cao thấp, Triển Chiêu bỗng nhiên cảm giác đằng sau gáy bị người đập một cái, cả người dúi về phía trước, còn chưa kịp kêu đau, mũi đã đập phải mũi của Bạch Ngọc Đường!

Mũi vốn là bộ vị tương đối yếu ớt, sau khi va chạm, nước mắt sẽ không khống chế được mà tự động chảy ra.

Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường nhanh chóng tách ra, che mũi đón gió rơi lệ, căm tức nhìn hai tên ti bỉ đánh lén.

Bị Bạch Cốc lấy làm 'hung khí' đánh lén, trán Triệu Trăn đỏ ửng một mảng. Triệu Trăn ủy khuất bĩu môi, khi không khí giữa Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vừa đúng, Bạch Cốc bỗng nhiên nâng bé lên, đập mạnh vào gáy Triển Chiêu một cái… suýt nữa gây ra một hồi 'thảm kịch' yêu yêu đát

~Bạch Cốc chậc lưỡi có chút tiếc nuối nói: "Đáng tiếc, đáng tiếc, suýt nữa thì thành, lần đầu tiên đập còn chưa quen tay."

Triệu Trăn xoa xoa cái trán đỏ đỏ hồng hồng nhe răng trợn mắt nói: "Nào ai có thể khéo tay được luôn, tiếp tục cố gắng!"

Bạch Cốc và Triệu Tiểu Trăn khoái trá đập tay: "Lần sau tuyệt đối không thất thủ!"

Vừa dứt lời, một đỏ một trắng lưỡng đạo thân ảnh nhấc chân lên đạp, tự nhiên không phải đạp Triệu Trăn, mà là Bạch Cốc đang bế Triệu Trăn. Bạch Cốc lộ ra biểu tình tựa tiếu phi tiếu, ôm Triệu Trăn tránh trái tránh phải hai chân đạp tới, còn rảnh rỗi trêu chọc Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lấy nhiều khi ít.

Triệu Trăn e sợ thiên hạ bất loạn nói: "Lấy nhiều khi ít so với ỷ lớn hiếp nhỏ, không biết cái nào càng ti bỉ hơn ~~"

Bạch Cốc tùy tay vứt bỏ tiểu bánh bao, Triệu Trăn bay giữa không trung được các ám vệ phi tới cứu chủ vững vàng tiếp được, ngửa đầu vây xem Thử Miêu đại chiến Bạch Cốc.

Nghe Triển Chiêu nói, năm đó, hai huynh đệ Triển Thanh Phong và Triển Thanh Mang từng lấy nhiều khi ít liên thủ béo tấu Bạch Cốc, Triển gia huynh đệ và Bạch Cốc dù sao cũng là bạn cùng lứa, lấy nhiều khi ít tự nhiên nắm chắc thắng lợi! hiện tại Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tuổi còn trẻ, dù cho hai người có phối hợp ăn ý tới mấy, cũng chỉ có thể cùng Bạch Cốc bất phân thắng bại. Ba người cũng không dùng tới binh khí, đánh tới đánh lui trúng đích thì ngưng, nếu dùng toàn lực cõ lẽ là lưỡng bại câu thương.

Ba người đánh từ mặt đất lên trên trời, càng đánh hưng trí càng cao, thẳng tới khi Triệu Trăn hô to một tiếng: "Ăn ! Cơm ! Thôi !"

( ) Bữa cơm chiều rốt cuộc bày ra bàn….

…….

Cơm chiều do mấy vị tẩu tử chuẩn bị, tuy rằng không ngon bằng đầu bếp Lâm Giang lâu hay ngự trù ngự thiện phòng, nhưng mọi người vẫn ăn rất thỏa mãn. Triển Chiêu lúc đầu còn ăn uống từ tốn chậm rãi, nhưng vì cùng Bạch Cốc đánh nhau tiêu tốn quá nhiều thể lực, cuối cùng vùi đầu vào bát cơm cố gắng nhai nuốt và lấy và để. Bạch Ngọc Đường vẫn như cũ, chậm rãi tinh tế nhai nuốt, ăn tới thẫn thờ. Bạch Cốc phỏng chừng là đói rã họng, khó được khi thành thật ngồi ăn cơm không quấy rối Bạch Ngọc Đường.

Tứ Thử theo thường lệ lôi kéo Triển Huy so rượu, lại phát hiện tâm tình Triển Huy hôm nay buồn bã ỉu xìu, Hàn Chương lớn tiếng hỏi: "Triển lão đệ làm sao thế, có phải bị bệnh rồi không, bị bệnh thì tới tìm Công Tôn tiên sinh!" Hàn Chương trời sinh lớn giọng, bình thường nói chuyện cũng giống như đang cãi nhau với người ta, vừa mở miệng ồn ào là ai nấy đều biết.

Triển Chiêu phồng miệng cố gắng nhai, dùng ánh mắt tỏ vẻ ngạc nhiên – người Triển gia chưa bao giờ thất thần trong lúc ăn cơm, đại ca làm sao thế?

Triển Huy tựa hồ không còn tâm tư đùa giỡn, chỉ lắc đầu nói: "Ta không sao, chỉ có chút mệt mỏi."

Triệu Trăn vốn ngồi cùng bàn với nhóm trẻ con, nói nói cười cười trêu đùa tiểu bao tử cái gì đó, nghe thấy Hàn Chương nói, quay đầu lại nhìn gương mặt như có chút đăm chiêu của Triển Huy. Lần trước, bé ám chỉ Lý Giai Hào như vậy, Triển Huy khẳng định là không ngồi yên, nói không chừng đã lén điều tra được cái gì đó. Trên người Lý Giai Hào tồn tại không ít vấn đề, ám vệ tra được Lâm Giang lâu thường xuyên có một số tiền lớn được chuyển tới, đều lấy danh nghĩa mở tiệc rượu, thực hiện loại hành vi mà người hiện đại gọi là tẩy tiền đen.

Cái gọi là 'chỉ nấu cơm cho người nhìn thuận mắt' của Lý Giai Hào, trừ một số cá nhân nhìn thực sự thuận mắt, còn lại đa số 'người Lý Giai Hào nhìn thuận mắt' đều có chút vấn đề. Nếu Lý Giai Hào không phải loại kiêu ngạo tùy hứng, sẽ tìm một số người để giấu tai mắt, như vậy Triệu Trăn sẽ rất khó điều tra được. Nhưng cố tình Lý Giai Hào lại tùy hứng như vậy, gã có bản lĩnh có chỗ dựa, gã đương nhiên sẽ làm chính mình khoái hoạt, gã không cần phải che giấu sự tùy hứng tự do của mình.

Bình ổn sự phẫn nộ ban đầu, Triệu Trăn khôi phục bình tĩnh bắt đầu phân tích về Lý Giai Hào.

Vô luận gây ra cho người khác bao nhiêu đại thương tổn, vô luận có tâm tư dơ bẩn thế nào, Lý Giai Hào trước sau như một đều tùy hứng kiêu ngạo. Triệu Trăn ghét nhất cũng đồng thời rất hâm mộ người như thế, chỉ có đại thiếu gia từ nhỏ được nuông chiều trong nhung lụa chưa bao giờ trải qua biến cố hay suy sụp mới có thể bốc đồng được như vậy.

Lý Giai Hào sưu tập nhiều người hầu giống Triển Chiêu, còn ra lệnh bọn họ bắt chước giọng nói cử chỉ của Triển Chiêu, Lý Giai Hào làm không chút che giấu, có lẽ cũng là một loại chờ mong, chờ mong một ngày

nào đó, tâm tư không ai nhận ra của gã bị người công bố ra toàn dân, như vậy gã có thể quang minh chính đại thèm nhỏ dãi Triển Chiêu, cho dù gã sẽ bị Triển Chiêu khuất nhục, thậm chí bị người nhạo báng… vậy thì có quan hệ gì đâu?

Lý Giai Hào chỉ cần bản thân gã thống khoái là đủ.

Triệu Trăn cảm giác, Triển Huy đại khái còn chưa điều tra được những điều xấu xa của Lý Giai Hào bằng không với chứng bệnh đệ khống thời kỳ cuối đã sớm cầm đao đi chém người rồi.

……

Ăn xong cơm chiều, mọi người theo thường lệ ngồi cùng nhau thảo luận vụ án, gần đây phát sinh mấy vụ án ngàn lời vạn chữ, cung nữ trầm thi đáy sông, rượu bị người hạ độc, hoàng cung mật đạo và tòa nhà này có vấn đề, có người luôn muốn tìm Triển Chiêu phiền toái, là ai đưa Tiểu Hồng tới trước mí mắt Khai Phong Phủ? Tất cả nhìn như không có liên quan gì tới nhau nhưng tựa hồ có một chút liên hệ nào đó, chung quy cho tới hiện tại vẫn chưa tìm ra được.

Nhắc tới hoàng cung mật đạo, Triệu Trăn liền tức mà không biết nói sao: "Thừa Ảnh miệng câm như hến, có cạy cũng cạy không ra."

Triển Chiêu sờ cằm: "Cũng không phải hoàn toàn không hỏi ra, Thừa Ảnh không hề rời đi, lại có thể ngăn chặn cửa vào, điều này chứng tỏ cửa mật đạo ở những chỗ chúng ta thường tới. Phạm vi được thu nhỏ lại rất nhiều, cẩn thận tìm kiếm cuối cùng cũng sẽ phát hiện được."

Công Tôn nói: "Hai người không phải đang điều tra vụ án cung nữ sao, có tiến triển gì không?"

Bạch Ngọc Đường nói: "Nửa đường bị trì hoãn, không đi được."

Triệu Trăn nháy mắt mấy cái: "Kẻ nào lớn mật cản trở phá án?"

Triển Chiêu sửng sốt, lúc đầu nghe Bạch Ngọc Đường nói 'nửa đường bị trì hoãn', đầu tiên cũng nghĩ là trùng hợp gặp Tiểu Hồng, nhưng Triệu Trăn không rõ chân tướng lại nghĩ ngay tới 'có kẻ cản trở phá án', Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc nhau – nói không chừng có khả năng này!

Công Tôn phân tích nói: "Hiện tại Khai Phong Phủ có hai vụ án, một là vụ án cung nữ, một là án đầu độc, từ vụ án cung nữ dẫn tới hoàng cung mật đạo, từ án đầu độc dẫn tới tòa nhà này có vấn đề, mật đạo và tòa nhà tựa hồ có liên quan tới nhau. Hai vụ án, ta và Triển Chiêu vừa lúc chia làm hai đường, nếu xuất hiện vụ án thứ ba, tất yếu sẽ phân tán tinh lực của hai chúng ta. Nói như vậy, dường như rất có khả năng là cố ý, nhưng vụ án Tiểu Hồng khá đơn giản, công tác điều tra thân thế có thể chuyển giao cho quan phủ địa phương làm giúp, chúng ta chỉ cần kết quả là được, loại án tử này không tốn tinh lực mấy, sao có thể khiến chúng ta hao tổn tâm trí?"

Triển Chiêu híp mắt: "Nguyên nhân chỉ có một, thân thế của Tiểu Hồng khả năng không đơn giản."

Bàng Thống ngồi một mình một góc ẩm trà bỗng nhiên lên tiếng: "Nhìn quen mắt."

Tất cả đồng loạt quay sang nhìn Bàng Thống, Công Tôn giúp hắn phiên dịch: "Ngươi thấy Tiểu Hồng nhìn quen mắt?"

Bàng Thống gật đầu.

Mọi người đợi a đợi, nhưng đợi mãi không thấy Bàng Thống mở miệng vàng nói tiếp, tất cả đều cảm thấy lòng tràn ngập phiền muộn, ngực đau nhói.

Công Tôn bóp trán: "Ngươi nói tiếp đi a, Tiểu Hồng nhìn quen mắt rồi sao nữa? Ngươi đã nhìn thấy nàng ở đâu?"

Bàng Thống lắc đầu, biểu tình thản nhiên: "Quên rồi."

Mọi người ôm ngực: Ah… đau quá, thực muốn đánh hắn một trận!

Công Tôn một phen rút ra mấy cây ngân châm: "Không sao! Ta từng nghiên cứu mấy phương pháp chữa bệnh mất trí nhớ! Để ta cho ngươi mấy châm!"

Mọi người nhào lên ngăn chặn ý đồ hành hung của Công Tôn, Bàng Thống bình tĩnh nghĩ nghĩ: "Ra rồi."

Hơn mười ánh mắt nhìn chằm chằm Bàng Thống, Bàng Thống chậm rì rì nhấp ngụm nước trà: "Bàng…"

Mọi người nghiêng đầu: "Béo?" (Bàng (páng) – béo (pàng) đọc gần giống nhau)

Đuôi lông mày lưỡi đao của Bàng Thống khẽ nhếch lên, tựa hồ thực khó xử, thật lâu sau mới nói: "Con gái Bàng Cát, tên gì ấy nhỉ?"

Triệu Trăn triệt để hết chỗ nói: "Đó là muội muội ngươi! Ngươi còn hỏi ai?!"

Bàng Thống không để tâm tới chuyện tra án gì đó, chỉ là tiện đường vô giúp vui, ngay cả một phần khí lực cũng lười bỏ ra giúp đỡ. Mọi người biết rõ tính tình của Bàng Thống, chưa bao giờ trông cậy hắn sẽ cung cấp manh mối đáng giá, Bàng Thống hỗ trợ bảo hộ Công Tôn tay trói gà không chặt là đã giúp ích Triển Chiêu rảnh tay làm rất nhiều việc rồi.

Bàng Thống cẩn thận ngẫm nghĩ, thật sự nhớ không nổi muội muội cùng cha khác mẹ của mình tên là gì, hai người bọn họ mới chỉ gặp nhau được vài lần.

Bàng Thống lười nghĩ, rất thức thời nói: "Dù sao cũng rất giống."

Mọi người hết nói nổi: Ngay cả muội muội ngươi tên là gì còn không nhớ rõ, ngươi xác định nhớ không nhầm diện mạo của nàng đấy chứ?

Hết chương 90

91. Quyển 6 - Chương 91

Theo tin tức không đáng tin Bàng Thống cung cấp, Tiểu Hồng và muội muội cùng cha khác mẹ của hắn, Bàng Viện có dung mạo tương tự nhau.

Đừng thấy Bàng Cát trong phủ có nhiều oanh oanh yến yến, thê thiếp thành đàn mà lầm, kỳ thật dưới gối lão chỉ có hai con trai và một con gái. Đại nhi tử Bàng Thống là con do thê tử đã qua đời của Bàng Cát sinh ra, nhị nhi tử Bàng Dục và tiểu nữ nhi Bàng Viện là do thê tử đương nhiệm sinh ra. Thê tử đương nhiệm của Bàng Cát vốn chỉ là quý thiếp, chỉ vì bụng không chịu thua kém sinh được Bàng Dục mới được hưởng quang huy mà được Bàng Cát nhấc lên làm chính thê.

Bàng Viện là nữ nhi nhỏ tuổi nhất của Bàng Cát, cũng là do thê tử đương nhiệm sinh. So với thiếu niên tang mẫu nếm đủ nhân tình ấm lạnh mặt quan tài Bàng Thống và phá gia chi tử được nuông chiều từ nhỏ không người giáo dưỡng suốt ngày gây họa Bàng Dục, thì Bàng Viện ra đời, được cha mẹ tôn sùng là hòn ngọc quý trong tay, nhận hết muôn vàn sủng ái.

Khi Bàng Viện sinh ra, Bàng Thống đã sớm rời nhà đi tòng quân rất nhiều năm, Bàng Thống cũng không chịu ủy khuất chính mình, sau khi tự lập cũng chưa từng quay về nhà, hai huynh muội chỉ gặp mặt nhau ít ỏi vài lần. Bàng Viện năm nay vừa tròn mười tuổi, Tiểu Hồng đã 16, Bàng Viện là thiên kim đại tiểu thư được nuông chiều từ bé, Tiểu Hồng là nữ nhi lang bạt kỳ hồ không nhà để về bị bán đi từ nhỏ, hai người này có liên quan gì tới nhau?

Mọi người cảm thấy, vấn đề này 8 phần là có liên quan tới Bàng Cát hoặc Bàng phu nhân.

Bàng Cát đam mê sắm vai các loại hình nhân vật chân chó (nịnh bợ), nhưng lớn nhỏ gì hắn cũng là Bình Dương hầu, không có chứng cớ không thể tùy tiện hỏi cung hắn, mọi người không nghĩ ra được biện pháp gì vẹn toàn, quyết đoán ném nan đề này lại cho cơ trí Bao đại nhân, nhưng hiện tại Bao đại nhân không có ở đây, kháng nghị không có hiệu quả!

"Hắt xiiiii ~~" Bao đại nhân ở trong Khai Phong Phủ xa xa bỗng nhiên hắt hơi một cái, cái hắt hơi này cũng thật vang dội!

Quản gia Bao Thành đang giúp Bao đại nhân khêu đèn, nghe thấy tiếng hắt hơi này sợ tới mức run tay – dụi tắt luôn ngọn nến!

Bao đại nhân day day mũi nói: "Mau thắp nến lên."

"Dạ, lão gia." Bao Thành theo bản năng quay đầu nhìn Bao đại nhân, kết quả căn phòng tối như mực căn bản không nhìn thấy rõ mặt Bao đại nhân đâu, chỉ có thể nhìn thấy hai hàm răng lập lòe sáng trắng, ông đoán rằng, hẳn là Bao đại nhân đang há miệng ngáp…

Bao Thành: "…"

Dưới đèn ngắm mỹ nhân càng ngắm càng đẹp, dưới đèn nhìn lão gia càng nhìn càng hắc.

Tắt đèn ngắm mỹ nhân muốn nhào lên làm gì thì làm, tắt đèn nhìn lão gia…QAQ ối giời ơi đừng có nghĩ nữa!

……

Triển Chiêu và Công Tôn thương lượng ngày mai sẽ hành động, thấy sắc trời đã muộn, quyết định ai về phòng nấy nghỉ ngơi.

Vì nhận giáo huấn lần trước, Công Tôn đã sớm chọn một phòng riêng cho Bàng Thống, nhiều lần dặn dò người hầu quét dọn sạch sẽ, cũng tự mình hộ tống Bàng Thống về phòng nghỉ ngơi. Nếu các ngươi cho rằng Công Tôn đang hiến ân cần thì lầm to rồi, cái này nói hộ tống còn không bằng nói là áp giải…

Phòng Bàng Thống và phòng Công Tôn tiên sinh một nam một bắc, có gọi cũng không nghe thấy, nếu dùng một chữ để khái quát thì chính là – xa!

Đứng trước sân viện hoang vu, Bàng Thống thật lâu không nói lời nào, mặt than không có bất cứ biểu tình gì có thể suy đoán, hai mắt chằm chằm "nhìn" Công Tôn. Công Tôn không cam tâm yếu thế trừng lại, tuy rằng lùn hơn hắn hai cái đầu, khí chất cũng không mạnh mẽ bằng Bàng Thống. Mọi người đang trốn trong góc nhìn lén, cho rằng Bàng Thống sẽ phẫn nộ mà ra chiêu, vậy mà hắn cư nhiên trầm mặc, nhu thuận, cũng không quay đầu mà đi vào…

Công Tôn tỏ vẻ vừa lòng: rốt cuộc có thể thoát khỏi Bàng Thống ngủ như xác chết rồi! tuy rằng không sợ thi thể nhưng hắn cũng không có sở thích cổ quái nằm ngủ cùng một chỗ với thi thể, đặc biệt là khi 'thi thể' có tư thế ngủ không an phận, toàn nửa đêm đùa giỡn lưu manh, không phải sờ loạn thì chính là ôm loạn, thần phiền!

Triệu Trăn sờ sờ cằm: hiện tại Bàng Thống chưa ra chiêu, nhất định là đang nghẹn đại chiêu, có cần lưu lại hai ám vệ chờ chuyện kế tiếp phát triển không?

Tất cả mọi người đều tập trung vây xem bát quái, chỉ có Bạch Cốc tận sức gây rối Bạch Ngọc Đường.

"Ngọc Đường, tối nay ngủ cùng phụ thân nha." Bạch Cốc không lúc nào không trêu chọc Bạch Ngọc Đường, nhàn rỗi không có việc gì lại chọc ngoáy cái mặt lạnh của hắn, số lần bị gây rối quá nhiều khiến sự nhẫn nại của Bạch Ngọc Đường tiến bộ tăng vọt. Cứ nhìn thấy Bạch Cốc theo bản năng sẽ nghiêm mặt, tùy thời đề phòng bộ dạng trận địa sẵn sàng tiếp đón quân địch, hoàn toàn bất đồng với trạng thái lười biếng bình thường.

Cùng là dạng biểu tình xa cách nhưng Bàng Thống và Bạch Ngọc Đường lại rất khác nhau.

Người bình thường biểu tình phong phú, nhưng đại đa số biểu tình đều là do tự chúng ta ngụy trang ra ngoài. Tỷ như nhìn thấy người quen chào hỏi, trên mặt chúng ta sẽ tự động bày ra biểu tình mỉm cười, kỳ thật không nhất định là cao hứng vì nhìn thấy người đó nên mới cười, trong đại đa số trường hợp, mỉm cười là một loại lễ phép. Hoặc như khi chúng ta nghe người khác nói, cuối cùng cũng sẽ theo bản năng mà làm ra đủ loại biểu tình đáp lại, kỳ thật không nhất định là cảm kích hay xung động mà đa phần là muốn biểu đạt ý tứ "ta đang nghe".

Bàng Thống và Bạch Ngọc Đường mặt đơ ít biểu tình, chỉ bởi vì hai người họ không hợp quần, không muốn ngụy trang chính mình đón ý nói hùa như đại chúng.

Nhưng hai người bọn họ lại có sự khác nhau rõ rệt. Bản mặt Bàng Thống cũng là một loại biểu tình, không phải hắn không có biểu tình mà từ đầu tới cuối chỉ có một loại biểu tình này. Còn Bạch Ngọc Đường có biểu tình, vẻ mặt hắn phần lớn là tùy tâm sở dục, chỉ là Bạch Ngọc Đường thiên tính lãnh đạm, rất ít khi dao động cảm xúc, biểu tình tự nhiên ít dần. Từ sau khi gặp Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường lần đầu phát hiện, hóa ra trên đời này còn có một người như vậy, khiến bản thân hắn trở nên không bình thường, không phải muốn khóc liền khóc, muốn cười liền cười mà là vì người đó khóc mà khóc, vì người đó cười mà cười…….

Trở lại chuyện chính.

Bạch Ngọc Đường không phản ứng với Bạch Cốc, Bạch Cốc càng thêm hưng trí bừng bừng quấy rối hắn, hình thức ở chung hằng ngày của hai cha con chính là phân cao thấp phân cao thấp phân cao thấp !

Thừa dịp Bạch Ngọc Đường và Bạch Cốc đang mải dây dưa với nhau, Triển Huy lấy lý do 'ngày mai cha nương sẽ tới' lôi Triển Chiêu đi.

Bạch Ngọc Đường đuổi được Bạch Cốc, lòng bàn chân như bôi dầu túm theo Triệu Trăn xách bé đi. Tứ chi Triệu Trăn lơ lửng giãy dụa giữa không trung không có kết quả, ủy khuất nhìn Bạch Ngọc Đường: "Bạch đại ca, ta muốn hồi cung, ngày mai còn phải lên triều sớm."

Bạch Ngọc Đường thản nhiên nói: "Không tốn thời gian."

Trở lại phòng, Bạch Ngọc Đường ném Triệu Trăn hai mắt loạn chuyển xuống, trong nháy mắt hai chân Triệu Trăn chạm đất, cả người tựa như con thỏ nhỏ chạy ra thật xa, trốn ở đằng sau bàn trà, trừng mắt nhìn chằm chằm Bạch Ngọc Đường, hai lỗ tai cùng cái đầu ngốc mao đều trở nên thật cảnh giác.

Bạch Ngọc Đường nhướn mày: "Được lắm, Miêu Nhi dạy ngươi công phu không đến nỗi thành công cốc."

Triệu Trăn cách cái bàn càng thêm can đảm, ưỡn ngực ngẩng đầu nói: "Đó là đương nhiên, trẫm thiên phú tuyệt luân, phàm nhân các ngươi theo không kịp."

Bạch Ngọc Đường nghe thực mới mẻ, hắn lớn như vậy lần đầu tiên nghe thấy có người dám đứng trước mặt hắn ưỡn ngực ngẩng đầu nói mình có thiên phú, là do hắn bị ù tai hay là Triệu Trăn da mặt dày? Bạch Ngọc Đường dựa vào lưng ghế ngoắc ngoắc ngón tay: "Lại đây, bánh bao, đừng để Ngũ gia ta mất công."

Triệu Trăn mồ hôi chảy như thác nước, ngoài miệng vẫn như cũ không chịu yếu thế: "Ngươi đừng có chọc giận ta, đánh tới lưỡng bại câu thương đối với hai bên đều không có lợi." (Jer: =)))) bé Trăn già mồm quá đi =))))

Bạch Ngọc Đường nhướn mày: "Ngươi muốn đấu với ta? Được lắm, ta chấp ngươi hai tay hai chân."

Triệu Trăn bĩu môi: "Trẫm yêu hòa bình, quân tử động khẩu không động thủ."

Bạch Ngọc Đường lộ ra biểu tình nghi hoặc: "Ngươi mà là quân tử?" Đừng đùa, rõ ràng là một cái bánh bao có trái tim thật hắc.

Triệu Trăn nín thở, dùng thanh âm có bỏ thêm một lọ đường phèn ngọt ngấy nị nị gọi: "Sư nương ~ sư nương thân ái của ta ơi

~"

Bạch Ngọc Đường trán nổi đầy gân xanh – sư nương cái quỷ gì?!

Bạch Ngọc Đường cảm thấy may mắn vừa rồi mình không uống trà, đen mặt túm áo nhấc Triệu Trăn lên, banh quai hàm bé: "Ngươi ngứa da?"

0(　o　)0

Triệu Trăn mặt bánh bao bị kéo thành cái bánh nướng, vô tâm vô phế bổ nhào lên người Bạch Ngọc Đường cọ a cọ.

Khóe miệng Bạch Ngọc Đường giật giật, tiểu quỷ này tối am hiểu lấy lùi làm tiến và lừa dối qua ải, nếu là bình thường, mỗi khi Triệu Trăn liều mạng cọ loạn, khẳng định Bạch Ngọc Đường sẽ ném bé luôn và ngay ra ngoài cửa sổ, ném càng xa càng tốt, nhưng hôm nay Bạch Ngọc Đường có chuyện muốn hỏi Triệu Trăn,

nếu ném oắt con này ra ngoài càng tiện cho nó chạy trốn. Sau khi nghĩ thông suốt Bạch Ngọc Đường bắt đầu hít sâu một hơi – nhẫn nại nhẫn nại! Hỏi xong rồi đánh cũng không muộn!

Bạch Ngọc Đường hỏi thẳng: "Ngươi và Bạch Cốc có quan hệ gì? Hai người các ngươi đang hợp mưu cái gì?"

Triệu Trăn nghiêng đầu giả ngu: "Ai cơ?"

Bạch Ngọc Đường không nói lời nào, dùng trầm mặc để biểu đạt thái độ, thái độ này có thể dùng hai chữ để tổng kết — ha ha.

Triệu Trăn run run bả vai, nghĩ thức thời mới là trang tuấn kiệt, lập tức liền hiểu.

"Ngươi nói bá phụ sao, Bạch bá phụ không phải cha ngươi sao, cha ngươi chính là bá phụ của ta, còn có thể có quan hệ gì?"

Bạch Ngọc Đường chậm rãi nói: "Lúc trước ta đã muốn hỏi ngươi, vì sao ngươi luôn gọi ta bằng bối phận nhỏ nhất?"

Bạch Ngọc Đường lớn hơn Triệu Trăn mười mấy tuổi, theo lý thuyết hẳn phải gọi [Bạch thúc thúc], nhưng Triệu Trăn vẫn luôn gọi là [Triển đại ca] [Bạch đại ca], sau này Triệu Trăn bái Triển Chiêu là sư phụ, sư phụ cũng như cha, Triển Chiêu tự động được thăng một bối phận, còn hắn vẫn dậm chân tại chỗ [Bạch đại ca] vô duyên vô cớ thấp hơn Miêu Nhi một bối phận, tâm thực đau. Kết quả bước đầu sai kéo theo nhiều bước sai, Triển Thanh Phong vinh thăng [sư công] còn Bạch Cốc lại là [bá phụ], so với Triển Thanh Phong vẫn nhỏ hơn một bối phận…

Đây là vấn đề thói quen, người hiện đại không đặt nặng vấn đề bối phận, càng thích nghe người khác gọi mình trẻ hơn một chút. Người cổ đại lại tương phản, thích được gọi già đi mới có vẻ được tôn trọng. Triệu Trăn vừa đến thế giới này thì lại ở nơi hoang sơn dã lĩnh, sau khi gặp Triển Chiêu vẫn luôn gọi hắn là [Triển đại ca] là bởi vì hắn trông vẫn còn rất trẻ, so với Triệu Trăn đời trước còn trẻ hơn rất nhiều, gọi là "ca" đã thấy mất tự nhiên, gọi [thúc thúc] càng kỳ cục muốn chết.

Triển Chiêu tính cách hiền hòa, tùy tiện gọi là gì cũng không quan trọng, Triệu Trăn cũng lười sửa miệng, sau này quen biết Bạch Ngọc Đường, tự nhiên cũng gọi theo là 'Bạch đại ca'. Toàn bộ quá trình vô cùng phức tạp, Triệu Trăn không biết nên giải thích thế nào, Bạch Ngọc Đường cũng không muốn truy đuổi vấn đề này không buông, liền hỏi sang chuyện khác: "Hai ngươi nhận thức khi nào, có chuyện gì gạt ta?"

Triệu Trăn vô tội nói: "Ngươi suy diễn quá nhiều, bá phụ chỉ là thích trẻ con mà thôi."

Bạch Ngọc Đường không tin, loại tính cách âm dương quái khí kia, thấy thế nào cũng không giống dạng người thích trẻ con. Trong nhận thức của Bạch Ngọc Đường, người thích trẻ con phải giống như Triển Chiêu, vừa ôn hòa vừa thiện lương khiến người yêu thích, Bạch Cốc vừa vặn hoàn mỹ tránh xa mấy từ hình dung này…

"Ta nói thật, Bạch bá phú khẳng định đã từng tập bế trẻ con!" Triệu Trăn ở thời điểm nào đó cũng rất có nguyên tắc, bé đã hứa giữ bí mật cho Bạch Cốc, chuyện đã đáp ứng người khác nhất định phải làm được. Triệu Trăn không dấu vết dẫn Bạch Ngọc Đường đi lòng vòng, đem đề tài kéo càng lúc càng xa.

"Động tác Bạch bá phụ bế ta rất tự nhiên, một chút cũng không nhìn ra sự lúng túng hay lạ lẫm, chỉ có người đã từng bế trẻ con mới làm được như vậy. Còn ngươi, mỗi lần không phải là xách thì cũng là túm ta theo, cũng may ta tốt tính không ghét bỏ ngươi, đổi thành đứa nhỏ khác đã sớm khóc nổ trời rồi."

Tâm tình Bạch Ngọc Đường có chút vi diệu.

Hắn không biết Bạch Cốc nghĩ gì mà có thể vứt con mình mười mấy năm trời chẳng quan tâm, lại có thể bế con nhà người khác tới thuần thục như vậy. Bạch Ngọc Đường tuyệt đối không thừa nhận mình đang ghen tị, hắn đã sớm qua cái tuổi chờ mong cha rồi, chỉ là trong lòng tắc nghẽn phiền muộn, buồn phiền nửa vời tràn ngập…

Những ai là trẻ không cha không mẹ, đều sẽ từng ảo tưởng về bộ dạng cha mẹ mình, Bạch Ngọc Đường tự nhiên cũng không ngoại lệ. Chỉ là Bạch Ngọc Đường trời sinh trí tuệ, tâm trí thành thục vượt xa đám bạn

cùng trang lứa, rất nhanh đã tự thoát khỏi sự yếu đuối của bản thân, trưởng thành là một nam tử hán kiên cường.

Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên cảm thấy mất hết hứng thú, chán chả muốn ép hỏi Triệu Trăn nữa.

Triệu Trăn bụm mặt, từ khe hở trộm liếc nhìn gương mặt trầm tĩnh của Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường thật sự quá thông minh, Triệu Trăn không dám chắc có thể lừa gạt được hắn, đành phải từ ngọn nguồn dụi tắt hứng thú của Bạch Ngọc Đường, không có hứng thú tự nhiên sẽ lười hỏi tiếp. Đề tài này tuy thương cảm nhưng thân phận của Bạch Cốc càng đáng thương hơn, hai cái đáng thương chọn cái đáng thương hơn, đành phải tạm thời ủy khuất Bạch Ngọc Đường vậy.

…….

Trong phòng, Bạch Ngọc Đường tâm đau, Triệu Trăn chột dạ, hai người đều mang gương mặt âm trầm, ai cũng không nói tiếng nào.

Lúc này, lại chợt nghe thấy tiếng Hàn nhị ca kinh thiên động địa lớn giọng hét ầm lên: "Ối nương ơi!!! Có quỷ!!!!"

Hai người đồng thời đỡ trán — lại nữa? bao giờ mới hết a…

Ngay sau đó lại nghe thấy hai tiếng đập bàn vang dội, Hàn nhị tẩu rống giận: "Đánh thức Nhân Nhân, lão nương giết chết ngươi!"

Hai người thở dài một tiếng — Nhân Nhân khẳng định bị đánh thức…..

Quả nhiên, tiếng khóc bé gái nội lực xuyên thấu màn đêm cắt ngang bầu trời rống lên, kết thừa âm vực của cả cha lẫn mẹ, ngao ngao vang dội.

Triệu Trăn chân ngắn đẩy cửa phòng ra, ló đầu nhìn bốn xung quanh, chỉ thấy tất cả mọi người đều đang thò đầu qua cửa sổ, nhìn chằm chằm xa xa phía trước há hốc mồm, dường như nhìn thấy hình ảnh vô cùng kinh sợ nào đó, cằm sắp rớt hết xuống đất.

Triệu Trăn theo tầm mắt mọi người nhìn ra phía trước, trong sân viện trừ ánh trăng và bóng cây lay động cái gì cũng không có. Triệu Trăn không tin ma quỷ, dụi dụi mắt nhìn kỹ, cái gì cũng không có, quay đầu liếc Bạch Ngọc Đường, chỉ thấy hắn như đang suy nghĩ sâu xa cùng ngưng trọng, cũng nhìn chằm chằm thiên không xa xa.

Loại chuyện quái gở kiểu này, người bình thường gặp quỷ đã điên rồi, nhưng Triệu Trăn lại cảm thấy hình như mình bị điên…

Triệu Trăn dùng lực giật giật tay áo Bạch Ngọc Đường: "Bạch đại ca, quỷ ở đâu?"

Bạch Ngọc Đường lấy lại tinh thần, chậm nửa nhịp mới nói: "Ngươi không thấy?"

Triệu Trăn càng ngày càng mờ mịt: "Thấy cái gì?"

Bạch Ngọc Đường chỉ vào thiên không xa xa: "Một chiếc xe ngựa kỳ quái đang bay trên trời, đằng sau có một nhóm bạch y nữ tử đang khiêu vũ."

Trong đầu Triệu Trăn linh quang chợt lóe, bỗng nhiên vỗ tay cái bốp nói: "Là ông già Noel chuyên chở mỹ nữ!"

Hết chương 91

92. Quyển 6 - Chương 92

Việc lạ năm nào cũng có nhưng năm nay đặc biệt kỳ quái.

Một chiếc xe ngựa tạo hình kỳ lạ bay giữa không trung, đằng sau xe ngựa còn có hai hàng bạch y nữ tử vừa múa vừa hát, xa tận chân trời gần ngay trước mặt, mọi người đều có thể nhìn thấy rõ từng động tác của các nàng, nhưng lại không thể nghe thấy bất cứ âm thanh gì. Đoàn xe quỷ dị không coi ai ra gì càng ngày càng bay đi xa, thần tiên? Yêu quái? Hay là ông già Noel chuyên chở mỹ nữ?

Mọi người trợn mắt há mồm nhìn kỳ cảnh trước mắt, chỉ có Triệu Trăn tâm đau đớn — cái gì cũng không nhìn thấy!

Đúng lúc này, một thân ảnh lam sắc đột ngột từ dưới đất bay lên, giữa không trung nhẹ nhàng mượn lực, cả người tựa như không có sức nặng, không chịu ảnh hưởng bởi lực hút trái đất, tựa như một mũi tên rời cung xé rách bầu trời đêm. Chỉ trong nháy mắt, thân ảnh lam sắc đã đuổi theo đoàn xe quỷ dị.

Triển Huy tức giận tới dậm chân: "Tiểu Chiêu mau trở lại! Nguy hiểm lắm đừng tới gần!"

Triển Chiêu từ nhỏ đã là kẻ ngốc lớn mật, cái gì yêu ma quỷ quái, cái gì vỏ bọc mỹ nữ, cái gì núi đao biển lửa, cái gì cạm bẫy quỷ kế, đều không ngăn được Triểu Miêu Miêu gan lớn bằng trời! Triển Huy vì đệ đệ mà tan nát con tim, trong nháy mắt nhìn thấy đoàn xe, phản ứng đầu tiên chính là giữ chặt Triển Chiêu nhao nhao muốn thử, không ngờ nhất thời vô ý lại để Triển Chiêu chuồn mất.

Triệu Trăn nhận ra thân ảnh lam sắc kia chính là Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường không chút nghĩ ngợi liền đuổi theo.

Khinh công của Bạch Ngọc Đường tên gọi 'Như Ảnh Tùy Hình' đặc điểm lớn nhất chính là xuất quỷ nhập thần xuất kỳ bất ý (xuất hiện bất ngờ) bởi vì mỗi loại khinh công có phương thức mượn lực khác nhau chính vì vậy 'Như Ảnh Tùy Hình' hoàn toàn ngược lại với tuyệt kỹ 'Yến Tử Phi' của Triển Chiêu cho nên trong phương diện độ cao hoàn toàn không có ưu thế. Bạch Ngọc Đường vận công nhưng không đuổi kịp Triển Chiêu đang giương cánh bay đi, đành phải đứng trên đỉnh hòn giả sơn, không chớp mắt nhìn chằm chằm theo bóng Triển Chiêu.

Bên kia, Triển Chiêu dễ dàng đuổi theo đoàn xe, thân ảnh lam sắc bay ngang qua đoàn vũ nữ, thân thể Triển Chiêu có thể xuyên qua đoàn xe, kết quả cái gì cũng không phát sinh? Triển Chiêu bay giữa không trung, tựa hồ không thể nhìn rõ vị trí cụ thể của đoàn xe, dưới hướng chỉ của Bạch Ngọc Đường lại lượn quanh hai vòng, thật sự không phát hiện thấy cái gì mới tiếc nuối bay trở về. Tới khi Triển Chiêu chân chạm đất, đoàn xe quỷ dị cũng hoàn toàn biến mất…

Tất cả người có mặt ở đó đều là những nhân vật từng trải, lúc đầu vừa thấy cảnh tượng kia còn có chút giật mình, nhưng về sau cũng không đến nỗi sợ vỡ mật.

Nghe nói Triệu Trăn không nhìn thấy đoàn xe kỳ quái, Công Tôn phi thường kích động, sắc mặt vốn tái nhợt hiện lên một tầng hồng nhuận hưng phấn, Công Tôn là thiên tài y thuật, luôn muốn khiêu chiến những thử thách trước nay chưa từng thấy, hắn hưng trí bừng bừng xắn tay áo, kéo tay mọi người xem mạch, vừa bắt mạch vừa lẩm bà lẩm bẩm: "Không bị trúng độc, chẳng lẽ là loại độc mới, không có khả năng, nếu trúng độc sao lại không phát hiện ra, không lý nào…"

Bàng Thống bỗng nhiên lên tiếng: "Thận cảnh (Shènjǐng)."

Triệu Trăn chớp chớp mắt mấy cái: "Thần kinh (Shénjīng)? Các ngươi đích xác bị bệnh không nhẹ…"

Triển Chiêu giải thích: "Thận cảnh ý là ảo ảnh, ảo giác."

Khi Bàng Thống lãnh binh ra chiến trường, thường xuyên lui tới những nơi không người, cũng thường nhìn thấy ảo ảnh. Lần đầu nhìn còn thấy mới mẻ, nhìn nhiều lần cũng không còn lạ lẫm gì nữa, ảo ảnh không có lực công kích, chỉ khiến người ta lạc mất phương hướng, phương pháp tốt nhất chính là làm như không thấy.

Triệu Trăn chỉ từng thấy ảo ảnh trên tivi, có cơ hội tốt như vậy cư nhiên lại bỏ lỡ, tiểu bao tử đấm ngực dậm chân hối hận muốn chết.

Triệu Trăn buồn bực nói: "Chưa từng nghe thấy có ảo ảnh xuất hiện ở trong thành, hơn nữa vì sao ta lại không nhìn thấy?"

Vấn đề này cũng khiến mọi người có nghĩ nát óc cũng nghĩ không ra, Triệu Trăn đã từng nếm qua [Vấn Tâm] cho nên thân thể bách độc bất xâm, nếu nói là trúng độc còn có thể nghe được. Nhưng ảo ảnh không phải độc dược, vì sao chỉ có Triệu Trăn không nhìn thấy, chẳng lẽ [Vấn Tâm] cũng miễn dịch với cả ảo ảnh? Triệu Trăn tuy rằng không có kiến thức chuyên nghiệp thì cũng từng nghe nói ảo ảnh là do ánh sáng chiếu xạ phát sinh, hoàn toàn khác với chuyện trúng độc.

Lô Phương nhíu mày nói: "Tòa nhà này rất không an toàn."

Từ Khánh lắp ba lắp bắp nói: "Lão lão Ngũ, ngươi có có muốn muốn đổi đổi đổi…"

"Đổi nhà!" Tưởng Bình bổ sung một câu.

Bạch Ngọc Đường không muốn đổi, không bắt được bọn đạo chích giả thần giả quỷ, khó tiêu nổi mối hận trong lòng Ngũ gia!

Triển Chiêu cũng không muốn đổi, qua thôn này không còn nhà, quỷ trạch chơi vui như vậy mới không cần đổi!

Công Tôn ngược lại càng hưng trí bừng bừng: "Bán cho ta đi! Ta thích quỷ trạch!"

Nhóm ca ca tẩu tử mồm năm miệng mười khuyên nhủ, Triệu Tiểu Trăn khoanh tay nói mát: "Hai người phải cẩn thận, thấy ác quỷ cũng không được sợ hãi, cùng lắm thì liều mạng đánh một trận. Vạn nhất gặp phải nữ sắc quỷ, nửa đêm bò lên giường các ngươi, hay gặp phải quỷ áp giường gì đó…"

Mọi người theo bản năng tưởng tượng cái hình ảnh quỷ dị kia, tập thể đồng loạt nổi da gà.

Bạch Cốc lười biếng tựa vào khung cửa nói: "Hơn nửa đêm còn ồn ào cái gì, không biết giấc ngủ rất quan trọng với lão nhân hay sao?"

Mọi người căm tức nhìn hắn — cái mặt non choẹt như vậy, còn dám xưng lão nhân!

Triệu Trăn cọ tới ôm chân hắn: "Bá phụ, người có nhìn thấy không? Vừa rồi trong viện có quỷ đó!"

Bạch Cốc híp mắt bế Triệu Trăn lên, Bạch Ngọc Đường chú ý thấy động tác của hắn quả nhiên rất thuần thục, nhất thời tâm lại đau.

Bạch Cốc nhướn mày: "Sợ cái quỷ gì, ta còn là Quỷ vương đây này, quỷ lớn quỷ nhỏ, quỷ phá phách, nữ sắc quỷ gì đó, dám ở trước mặt Quỷ Vương ta giả thần giả quỷ, bọn chúng chắc chắn có đến mà không có về!" Bạch Cốc chuyển lời: "Nhưng vừa rồi cũng không phải do quỷ gây ra, mà là 'quỷ phủ thần công'."

Bạch Cốc cảm khái nói: "Ba mươi năm không nhìn thấy, còn tưởng đã thất truyền, không ngờ nó lại xuất hiện ở đây."

Tất cả mọi người mờ mịt: "Cái gì gọi là quỷ phủ thần công? Là cơ quan sao?"

Bạch Cốc gật đầu, nói tới miệng lại không nói nữa, ngược lại cười tủm tỉm nhìn Bạch Ngọc Đường: "Gọi phụ thân liền nói cho con."

Mọi người: "…."

Bạch Ngọc Đường hừ lạnh một tiếng, khuôn mặt tuấn mỹ càng phát ra mỹ lệ khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo, hai cha con hơn nửa đêm trình diện cảnh bạo lực gia đình.

Triệu Trăn lại bị Bạch Cốc tùy tay vứt bỏ, còn chưa kịp hiểu rõ tình hình đã bị Triển Chiêu tay chân lanh lẹ tiếp được. Triển Chiêu cũng không quay đầu liền trốn luôn về phòng, Triệu Trăn nhanh chóng đóng cửa cài then chắc chắn, hai thầy trò phối hợp ăn ý, trong nháy mắt sau khi Triệu Trăn đóng cửa xong, bên ngoài, đầy trời gió tuyết rống giận ào ào gõ cửa!

Những người khác phản ứng chậm, bị hai cha con như hai cột băng phóng Bạo Phong Tuyết lạnh tới thấu xương.

……

Tối hôm qua nháo tới hơn nửa đêm, tất cả mọi người đều có chút mệt mỏi. Bạch Ngọc Đường vẫn ườn ở nhà ngủ nướng, Triệu Trăn sau khi hạ triều liền trở về tẩm cung ngủ bù. Hai người bọn họ tham gia điều

tra phá án chỉ là sở thích cá nhân, tự nhiên có thể tùy ý lười biếng, còn Triển Chiêu và Công Tôn lại không sướng như vậy, chỉ có thể ngáp ngắn ngáp dài kiên trì công tác.

Bao đại nhân còn đang đau đầu vì vụ án, lại nghe nha dịch tới báo cáo: Dương lão đầu đổ nước gạo nửa tháng trước phát hiện hai khối thi thể.

Dương lão đầu vừa thấy Bao đại nhân liền gào khóc. Tựa như nữ nhi thất lạc nhiều năm gặp lại thân nương, Dương lão đầu ủy khuất nói: "Nửa tháng trước, lão phát hiện hai khối thi thể ở trong thùng nước gạo, bởi vì sợ rước họa vào thân nên đã ném hai khối thi thể đó ra bãi tha ma. Ai ngờ trùng hợp thế nào, lúc ném thi thể bị tên Nhị Trụ Tử biết được, cái tên Nhị Trụ Tử này độc ác tham lam, uy hiếp lão phải đưa hắn phí bịt miệng, lão có miệng khó nói rõ, đành phải đưa cho tên đó một đồng tiền."

Dương lão đầu nhân nhượng nhưng Nhị Trụ Tử càng lúc càng tham lam, lần lượt tống tiền Dương lão đầu nhiều lần. Dương lão đầu tới đường cùng đành phải xin Khai Phong Phủ giúp đỡ: "Bao đại nhân minh giám, lão bình thường ngay cả gà cũng không dám giết, nào có lá gan giết người!"

Bao đại nhân chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Phát hiện thi thể sao không tới báo án!"

Dương lão đầu ấp a ấp úng nói: "Nhiều một chuyện không bằng ít đi một chuyện…"

Công Tôn bất đắc dĩ nói: "Vậy sao bây giờ lão lại tới báo án?"

Dương lão đầu có chút ngượng ngùng: "So với bị tên Nhị Trụ Tử xấu xa kia tố giác, còn không bằng lão tự mình tới thẳng thắn. Bao đại nhân là quan tốt công chính liêm minh phân rõ trái phải, khẳng định sẽ không đổ oan cho lão, cầu ngài nghiêm trị Nhị Trụ Tử, lấy lại mấy đồng tiền cho lão."

Triển Chiêu dở khóc dở cười, lão nhân này không biết là thông minh hay ngu ngốc nữa, sớm tới báo án không phải sẽ không có việc gì rồi sao.

Bao đại nhân nói: "Ngươi phát hiện thi thể như thế nào?"

Dương lão đầu đáp: "Lão có hai thùng gỗ lớn để đựng nước gạo, mấy tửu lâu gần đó đều đổ nước gạo vào trong thùng, mỗi tối lão đều đẩy xe chở hai thùng nước gạo đó ra ngoài thành đổ. Ngày đó cũng thực trùng hợp, lão có uống vài chén rượu, không cẩn thận vấp phải thùng nước gạo khiến nó đổ ra, lúc đó mới phát hiện trong thùng có hai khối thi thể!" Dương lão đầu trong lòng vẫn còn sợ hãi: "Lúc ấy lão vô cùng sợ hãi, thấy bốn bề vắng lặng, liền đem thi thể tới bãi tha ma ném."

Triển Chiêu có chút nghi hoặc: "Chính ngươi đẩy xe nước gạo mà không biết bên trong chứa cái gì à?"

Dương lão đầu nhanh chóng phẩy tay: "Triển đại nhân có điều không biết, lão từ nhỏ mắt mũi kèm nhèm, đến trời tối liền bị quáng gà, chỉ có thể nhìn thấy mờ mờ trước mắt. Hơn nữa thùng nước gạo kia cao hơn nửa người, thi thể nằm ở dưới đáy, bên trên phủ đầy nước gạo, mỗi lần lão chỉ cần đổ thùng nước gạo, căn bản cũng không chú ý bên trong chứa cái gì."

Công Tôn sờ cằm: "Biện pháp ném xác này cũng khá ổn, Dương lão đầu mỗi ngày đều ra vào thành đổ nước gạo, binh lính thủ thành rất quen thuộc với lão, cũng sẽ không kiểm tra kỹ thùng nước gạo. Nếu không phải Dương lão đầu vô tình làm đổ thùng nước gạo thì ai cũng không biết bên trong có thi thể."

Được Dương lão đầu dẫn đường, mọi người tìm thấy hai khối thi thể ở bãi tha ma, bởi vì thi thể bị đặt trong thùng nước gạo, lại phơi thây ngoài bãi tha ma hơn nửa tháng trời, đã sớm bị chó hoang cắn phá không còn thấy rõ hình dạng. Dù đã dùng nước sạch rửa qua, nhưng thi thể thối rữa nghiêm trọng vẫn tản mát ra từng trận tanh tưởi.

Trừ Công Tôn và hai người khám nghiệm tử thi khác thì quanh phòng khám nghiệm cả người lẫn vật đều tuyệt tích, các nha dịch cố gắng chịu đựng ghê tởm khuân vác hai khối thi thể vào được trong phòng liền chạy ngay ra ngoài thi nhau nôn mửa… Triển Chiêu cũng bịt mũi chạy nhanh ra ngoài viện mới há miệng hít lấy hít để, lần đầu tiên trong đời, con mèo mất đi cảm giác thèm ăn!

Không lâu sau, Công Tôn cau mày bước ra: "Hai người kia dường như là Vương Vĩ và Từ Phú Bảo."

Triển Chiêu nhíu mày: "Xác định là hai người họ?" Vương Triều Mã Hán Trương Long Triệu Hổ cùng nha dịch lật tung khắp trong thành ngoài thành cũng không tìm thấy Vương Vĩ và Từ Phú Bảo, vốn đã định từ

bỏ manh mối này, không ngờ trời không tuyệt đường người, manh mối cư nhiên tự mình dâng tới cửa.

Công Tôn cũng không dám khẳng định, chung quy thi thể đã bị hủy hoại nghiêm trọng, chỉ nhìn hình dáng cũng không dám chắc chắn.

Triển Chiêu nói: "Ta tìm người tới nhận xác."

……

Bạch Ngọc Đường nằm trên giường hạnh phúc ngủ nướng, bỗng nhiên cảm thấy mũi ngưa ngứa?

Bạch Ngọc Đường nhăn nhăn mũi, nhưng có ngứa đến mấy cũng không thể ngăn cản quyết tâm ngủ nướng của Ngũ gia, ta bất chấp bất chấp.

Bên tai truyền tới tiếng cười trộm khúc khích, Bạch Ngọc Đường trong lúc nửa tỉnh nửa mơ nghĩ rằng: Không phải do con mèo tác quái, thì là nhóc con Triệu Tiểu Trăn quấy rối. Bạch Ngọc Đường tư thế ngủ thực an ổn, mơ mơ màng màng làm ra hành động ngây thơ, tựa như đang xua đuổi ruồi bọ mà phẩy phẩy tay, miệng lẩm bẩm: "Đừng nháo."

Tiếng cười trộm càng lúc càng lớn, thứ lông xù gì đó cứ quẹt qua quẹt lại trên mũi, Bạch Ngọc Đường nhẫn a nhẫn, vẫn nhịn không được hắt xì một cái, triệt để thanh tỉnh. Bạch Ngọc Đường mở mắt ra, nhìn thấy gương mặt giống hệt mình gần trong gang tấc, thứ hại hắn hắt xì chính là tóc hắn, lọn tóc lại đang ở trong tay Bạch Cốc. Sáng sớm ngày ra đã nhìn thấy mặt Bạch Cốc, phản ứng đầu tiên của Bạch Ngọc Đường chính là một quyền đánh tới!

Bạch Cốc ôm quai hàm rên rỉ: "Đau quá, đồ con bất hiếu!"

Bạch Ngọc Đường không để ý tới, thản nhiên thay quần áo rửa mặt. Quy tắc của Bạch Ngọc Đường chính là: Chưa rửa mặt chưa gặp người, chưa súc miệng chưa nói chuyện. Từ khi ở cùng một phòng với Triển Chiêu, lại có thêm cái bóng đèn sáng quắc Triệu Tiểu Trăn, quy tắc chưa rửa mặt chưa gặp người đã trở thành thùng rỗng kêu to.

Nói đến cũng quái, ở trong tòa nhà lớn như vậy mà Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vẫn cứ phải chen chúc nhau trong cùng một phòng, chen chúc nhau trên cùng một chiếc giường, mấu chốt là không một ai cảm thấy kỳ lạ, ngay cả Triệu Trăn hỗ trợ thu dọn phòng ở cũng không hề nghĩ tới chuyện phân phòng ngủ cho hai người bọn hắn, trực tiếp sắp xếp thành phòng đôi…

(*° °*) Đây là vì cái gì chứ?

Bạch Ngọc Đường rửa mặt xong, cầm Minh Hồng ra sân viện luyện tập buổi sáng, Bạch Cốc tựa cửa xem náo nhiệt, vừa xem vừa liên miên cằn nhằn gây rối Bạch Ngọc Đường: "Ai nha, đao Triển lão muộn tặng con không tệ nha, khó được khi lấy được máu của lão keo kiệt ấy, Ngọc Đường nhà ta chính là khiến người yêu thích như vậy. Bộ đao pháp này ta chưa từng thấy qua, chẳng lẽ là con tự nghĩ ra? Không hổ là con trai ta, Ngọc Đường nhà ta bổng bổng đát ~"

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ: "Ngươi cũng một bó tuổi rồi, đừng có học theo Triệu Trăn nói mấy lời kỳ quái."

Bạch Cốc cười hì hì: "Hôm nay lúc ta đi ăn sáng, mọi người đều nhận lầm ta thành con nha."

Bạch Ngọc Đường nhìn trời: "Đừng có dùng gương mặt giống ta làm mấy chuyện kỳ quái."

Bạch Cốc nhướn mày: "Vì sao tính cách con tệ như vậy mà nhân duyên lại tốt thế?" Dọc đường đi đều có người thi nhau tới chào hỏi, ăn sáng còn được giảm giá ưu đãi, một câu Ngũ gia, hai câu Bạch thiếu hiệp gì gì đó, rất được dân chúng kính yêu nha….

Nhân duyên tốt à? Bạch Ngọc Đường dường như có chút đăm chiêu. Trước đây khi còn ở Tùng Giang phủ, đi trên đường cũng nhận được vô số ánh mắt ái mộ, nhưng không ai dám tiến lên chào hỏi. Còn bây giờ ở Khai Phong Phủ, đi trên đường vẫn nhận được vô số ánh mắt ái mộ, nhưng tất cả đều tranh nhau lại gần chào hỏi. Quả nhiên nhân duyên tốt hơn thật.

Dùng lời Triệu Trăn nói thì là: Sư phụ ta huyễn khốc như thế quơ tay mấy cái là có thể trị được chứng bệnh quái gở của ngươi.

Bạch Ngọc Đường dùng lực lắc đầu: So với Triển Chiêu trực tiếp ảnh hưởng, độc hại của Triệu Tiểu Trăn mới là công lực thâm sâu.

Hai cha con khó được khi hài hòa ở chung không đánh nhau thì lại có một đám bóng đèn so với Triệu Trăn còn sáng chói hơn đi ra quấy rối, Bạch Cốt sơn chúng quỷ cao hứng phấn chấn bay tới chỗ Bạch Ngọc Đường: "Thiểu chủ muốn ăn điểm tâm sáng gì, bánh bao hay sủi cảo, sữa đậu nành hay đậu hủ, cháo đậu đỏ hay táo đỏ chè hạt sen hay là cháo ngô…" Chúng quỷ mồm năm miệng mười liệt kê danh sách đồ ăn, Bạch Ngọc Đường tỏ vẻ: lỗ tai đã ăn no.

Ngoại trừ chúng quỷ vây chung quanh Bạch Ngọc Đường líu ríu, còn có chúng quỷ vây quanh Bạch Cốc làm nũng.

"Lại nhìn thấy quỷ đáng ghét lần trước đó ~"

Bạch Cốc nghi hoặc nói: "Quỷ đáng ghét nào?"

"Chính là quỷ đáng ghét đã khi dễ tẩu tử thiếu chủ ở trà lâu nha ~"

"Ở đâu?!" Bạch Ngọc Đường giọng nói sắc lạnh như băng.

Chúng quỷ sợ tới rúm ró một góc: "Ở chỗ ăn ngon, mọi người cùng nhau ăn cơm đó."

Tuy rằng chúng quỷ nói chuyện lộn xộn nhưng Bạch Ngọc Đường nghe qua vẫn hiểu, nơi từng chiêu đãi chúng quỷ ăn cơm chỉ có một!

Hết chương 92

93. Quyển 6 - Chương 93

Triệu Trăn đang gặp ác mộng.

Bởi vì ngủ không an ổn, Triệu Trăn ôm gối đầu lăn qua lăn lại trên giường, tốc độ ám vệ giúp đắp chăn không theo kịp tốc độ đá chăn của bé. Ám vệ đang cân nhắc có nên đánh thức Triệu Trăn dậy hay không thì bỗng thấy bé bật người ngồi dậy, thái dương bị mồ hôi lạnh thấm ướt nhẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, ánh mắt kinh hồn chưa định thần.

Triệu Trăn trời sinh tùy tiện, thích ứng được trong mọi hoàn cảnh, từ trước tới nay không chịu ủy khuất chính mình, vô luận ở trong hoàn cảnh bất an nào, đều cố gắng khiến bản thân sống thoải mái nhất. Sau khi xuyên việt, Triệu Trăn rất ít khi nhớ lại chuyện kiếp trước, bé minh bạch quá khứ không thể lấy lại, chỉ có trân trọng hiện tại mới có thể có được tương lai.

Nhưng vừa rồi, Triệu Trăn ít khi nhớ lại chuyện cũ lại mơ thấy cảnh tượng mình chết vì tai nạn giao thông.

Cơn đau nhức vì bị ô tô tốc độ cao xô phải, máu tươi càng chảy tràn ra ngoài thân thể càng lạnh như băng, xuất huyết trong khiến không thể thở nổi, ý thức dần bị xói mòn, chỉ có thể cảm nhận sự sợ hãi vì thân thể mình chết dần đi, trong nháy mắt tử vong ập tới, Triệu Trăn bừng tỉnh từ cơn ác mộng…

Ám vệ giúp Triệu Trăn đắp chăn tay chân luống cuống, thuận tay cầm luôn góc chăn lau mồ hôi cho Triệu Trăn, lau được hai cái mới nhớ ra phải dùng khăn tay. Một ám vệ khác hấp tấp tay chân rót trà cho Triệu Trăn, ly trà lắc la lắc lư rớt hơn nửa ra ngoài. Vẫn là nữ ám vệ tương đối cẩn thận, đi lấy nước ấm lau mặt cho Triệu Trăn.

Triệu Trăn đắm chìm trong cảm giác sợ hãi cái chết, không muốn nói, không muốn động, sắc mặt tái nhợt, mắt nhìn đăm đăm.

Chúng ám vệ vây quanh Triệu Trăn không biết nên làm thế nào mới phải, nhất thời vô ý bị Thừa Ảnh lách qua chỗ trống. Thừa Ảnh nhất quán thuộc phái hành động, lấy chăn bọc Triệu Trăn lại, ôm cả người cả chăn vào trong lòng, bàn tay thường xuyên luyện võ thô ráp giữ gáy Triệu Trăn, để khuôn mặt bánh bao tái nhợt tựa vào ngực mình. Vận công đề cao nhiệt độ cơ thể nhằm sưởi ấm cho Triệu Trăn. Những động tác này trước đây Thừa Ảnh thường xuyên làm, Triệu Trăn cảm thấy thực ấm áp thực thoải mái vì thế… lười đổi người.

Chúng ám vệ trong lòng nắm chặt tay — lại bị tiểu tử này giành trước!

Kỳ thật, Thừa Ảnh phi thường lý giải sự rối rắm của nhóm ám vệ, trước đây hắn cũng thường xuyên rối rắm, mỗi một câu nói, mỗi một hành động đều rối rắm, bởi vì không muốn tỏ ra mình vô năng, nói cái gì làm cái gì đều luôn cố gắng suy nghĩ trước sau bó tay bó chân. Càng muốn tạo hảo cảm, càng dễ dàng luống cuống tay chân tạo ra sơ hở, nếu không phải do hắn lúc trước quá xao động, làm nhiều chuyện phí sức không được cám ơn cũng sẽ không bị Triệu Trăn phòng bị, rơi vào thế bị động thế này.

Bây giờ ngược lại càng thoải mái, đã bị Triệu Trăn ghét bỏ tới cực điểm, trừ bỏ phá bình phá suất (bình vỡ không cần giữ) còn đường nào nữa?

Thừa Ảnh suy nghĩ rất đơn giản — nếu quang minh chính đại bị ngăn cản vậy lợi dụng lúc người gặp khó khăn đi!

Trong phương diện 'vô sỉ', Triệu Trăn và Thừa Ảnh cũng coi như khá giống nhau. Triệu Trăn từ trong mộng hoàn hồn lại, trước tiên không phải là cảm ơn Thừa Ảnh viện trợ mà là nhớ kỹ 'mỹ đức' qua sông đoạn cầu — Dùng ! Xong ! Liền ! Ném !

Triệu Tiểu Trăn giãy dụa ló đầu ra, hung tợn trừng Thừa Ảnh một cái, cái đầu ngốc mao rối tung không chút uy nghiêm, Thừa Ảnh nhìn xuống, thị giác chọc chúng manh điểm, trong lòng run lên, móng vuốt run lên, sờ sờ cái đầu ngốc mao hai cái, bởi vậy càng nhận thêm ánh nhìn cực kỳ hung ác từ ai kia…

Khi Bạch Ngọc Đường đẩy cửa tiến vào, vừa lúc thấy một màn rối rắm này.

—— Thừa Ảnh ngồi trên giường, trong lòng ôm bọc chăn mềm mềm, nhìn kỹ, trong chăn lộ ra một cái đầu nhỏ bù xù, chủ nhân cái đầu tựa vào lòng Thừa Ảnh, ngửa mặt biểu tình hung tợn, hàm răng trắng sáng cơ hồ muốn cắn nát cằm Thừa Ảnh…

Bạch Ngọc Đường trầm mặc một lát: "Khụ…khụ…khụ…khụ…"

Hai người đồng thời quay đầu nhìn: cách ho khan rất giả, giả đến không thể giả hơn…

……

Bạch Ngọc Đường tới tìm Triệu Trăn là vì chuyện Lâm Giang lâu.

Ngủ nướng Bạch Ngọc Đường bị Bạch Cốc ăn no rửng mỡ đánh thức, đang luyện đao trong viện vừa lúc nghe được Bạch Cốt sơn chúng quỷ tố cáo với Bạch Cốc — nhìn thấy đám người đã tập kích mấy vị tẩu tử, xuất hiện ở nơi 'mọi người cùng nhau ăn cơm'.

Căn cứ vào lời tự thuật lộn xộn của Bạch Cốt sơn chúng quỷ, Bạch Ngọc Đường nhận ra chuyện này có khả năng có liên quan tới Lý Giai Hào.

Bởi vì Bạch Cốt sơn chúng quỷ nói chuyện không liền mạch, Bạch Ngọc Đường sợ có hiểu lầm gì trong đó, khó được khi cho Bạch Cốc một khuôn mặt tươi cười, nhờ hắn đi tìm một chích quỷ đáng tin hỏi lại cho rõ ràng. Bạch Cốc được nhi tử cười với mình một cái so với ăn tiên đan trường sinh bất lão còn sung sướng hơn, thí điên thí điên gọi tới một chích quỷ lanh lợi.

Chích quỷ lanh lợi không hổ là chích quỷ lanh lợi, không chỉ đầu óc linh hoạt, mồm mép cũng lưu loát, vài ba câu đã kể rõ lại ngọn nguồn sự tình.

Sáng hôm nay, chúng quỷ và Bạch Cốc ra ngoài ăn sáng, sau khi ăn điểm tâm xong mọi người được tự do hoạt động. Nói là tự do hoạt động, kỳ thật Bạch Cốt sơn chúng quỷ vẫn tụ tập chơi chung với nhau, cảm tình tốt còn dính chặt lấy nhau bắt tay bày trò nghịch phá, Biện Kinh phồn hoa náo nhiệt cũng không thể chia rẽ được nhóm bạn thân này!

Bạch Cốt sơn chúng quỷ thường xuyên ở trong núi sâu, không quen bị vây xem ở chỗ đông người, không hiểu sao càng chạy càng hoang vu, vừa lúc nhìn thấy 'nhóm quỷ đáng ghét' bị Bạch Cốc dọa chạy. Bạch Cốt sơn chúng quỷ lén lút đi theo sau, định tìm một chỗ vắng người, trùm bao tải oánh hội đồng 'nhóm quỷ đáng ghét' kia một trận xả giận giùm chủ nhân.

Nhưng 'nhóm quỷ đáng ghét' rất giảo hoạt, toàn chọn chỗ đông người mà đi, chúng quỷ bảy rẽ tám quẹo một đường đi theo, không phát hiện bất cứ nơi 'phong thủy bảo địa' nào thích hợp để hành hung, thẳng tới khi 'nhóm quỷ đáng ghét' đi vào Lâm Giang lâu từ cửa sau…

Nếu là bình thường, Bạch Cốt sơn chúng quỷ vô pháp vô thiên khẳng định sẽ vọt vào trong điếm đập phá đồ đạc, nhưng chúng quỷ từng tới đây ăn cơm, biết chủ nhân nơi này là bằng hữu của thiếu chủ phu nhân [Triển Chiêu], chúng quỷ không dám đi vào, lại cảm thấy trong lòng ủy khuất mới chạy về tìm chủ nhân tố khổ.

Bạch Ngọc Đường trong lòng căm giận, hắn sớm đã cảm thấy Lý Giai Hào âm dương quái khí không tốt lành gì, ở trước mặt Triển Chiêu thì luôn tỏ ra thân thiện, ở sau lưng Triển Chiêu thì toàn làm chuyện khiến người ta ghét. Nhưng bình thường biểu hiện Lý Giai Hào không có gì đáng trách, lại còn đặc biệt tốt với Triển Chiêu vô tâm vô phế, Bạch Ngũ gia muốn tìm xương trong trứng cũng không tìm được. Lấy ngạo khí của Bạch Ngọc Đường, tự nhiên không có khả năng không có chứng cứ đã chạy tới trước mặt Triển Chiêu bàn lộng thị phi, đành phải cố nhẫn a nhẫn!

Biết Lý Giai Hào quả nhiên có vấn đề, phản ứng đầu tiên của Bạch Ngọc Đường chính là — nói cho Triển Chiêu!

Phản ứng thứ hai là — trăm ngàn lần không được nói cho Triển Chiêu!

Bạch Ngọc Đường vô cùng hiểu tính cách Triển Chiêu. Triển Chiêu hành trượng hiệp nghĩa, rất coi trọng chính đạo nhân gian, ngược lại coi nhẹ bản thân được mất, ngẫu nhiên chịu thiệt cũng không để ý, cùng người khác ở chung thường nhớ ân không mang thù. Lý Giai Hào dù sao cũng là biểu ca của Triển Chiêu, hơn nữa cũng đối xử với Triển Chiêu không tệ, nếu Lý Giai Hào làm ra chuyện thương thiên hại lý, Triển Chiêu đương nhiên sẽ không bỏ qua cho hắn. Nếu Lý Giai Hào chỉ có lỗi với một mình Triển Chiêu, với tính cách Triển Chiêu, nhiều nhất cũng chỉ là cả đời không qua lại với nhau nữa. Triển Chiêu chẳng những không trả thù Lý Giai Hào, mà còn có thể ngăn cản người khác trả thù, thậm chí còn nể tình xưa mà cầu xin cho Lý Giai Hào…

Bạch Ngọc Đường vô cùng bội phục sự độ lượng của Triển Chiêu. Trong số những người hắn biết, người bao che khuyết điểm nhất, người âm hiểm nhất, người tâm ngoan thủ lạt nhất chính là — Triệu Tiểu Trăn !

Vì thế liền có một màn trên, Bạch Ngọc Đường bắt gặp Triệu Trăn và Thừa Ảnh dây dưa dây dưa trên long sàng….

Ánh mắt Bạch Ngũ gia lặng lẽ rời đi — đã trải qua ân ân oán oán một đời giữa Tiên Hoàng và Hoàng Hậu, vây xem Huệ Quốc công chúa và Lâm phò mã tương ái tương sát, quay đầu nhìn lại thấy mình và Miêu Nhi tương thân tương ái, Triệu Tiểu Trăn mưa dầm thấm đất dẫn tới tính hướng lệch lạc a!

Chắc phải tìm Miêu Nhi bàn về vấn đề giáo dục Triệu Trăn mới được!

Không thể khiến đứa nhỏ này hiểu lầm, cho rằng tình yêu nam nữ không có chân thành, nam nam yêu nhau mới là vĩnh cửu….

……

Gặp chuyện có liên quan tới Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường hưng trí bừng bừng, Triệu Trăn sắp không còn biết có người miệng lưỡi lưu loát như vậy.

Nghe Bạch Ngọc Đường nhắc tới Lâm Giang lâu và Lý Giai Hào, Triệu Trăn chột dạ cúi đầu uống trà, xem ra Bạch Ngọc Đường còn chưa biết Lý Giai Hào sưu tập một đám người có dung mạo cử chỉ giống với Triển Chiêu, mỗi ngày thấy vật nhớ người ý dâm vặn vẹo. Bằng không Lâm Giang Lâu đã sớm bị Bạch Ngũ gia san thành bình địa, thi thể Lý Giai Hào không phải bị đập thành vụn băng thì cũng bị băm nát cho cẩu ăn…

Triệu Trăn có chút phát sầu, vạn nhất nói ra chân tướng cho Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu không có ở đây, ai có thể ngăn được vị cao thủ này. Đập chết Lý Giai Hào thì không sao, nhưng đập xong rồi thì giải quyết hậu quả thế nào? Lý do đập gã khẳng định không thể nói, mà không thể nói lý do chính là vô cớ giết người, mà vô cớ giết người…

(*° °*) Cẩu đầu trảm vừa manh vừa sắc vô cùng hoan nghênh ngài!

Bạch Ngọc Đường muốn điều tra Lý Giai Hào, chân tướng khẳng định không giấu được, tiến hành theo tuần tự dù sao cũng dễ chịu hơn một phát không thể vãn hồi.

Triệu Trăn rối rắm vài giây, cuối cùng vẫn quyết định thẳng thắn, Bạch Ngọc Đường hẳn không có xúc động như vậy …..đi?

Triệu Trăn lắc lư đôi chân ngắn ngủi giữa không trung, từ trên ghế nhảy xuống, cọ tới trước mặt Bạch Ngọc Đường, hai tay chống đầu gối hắn muốn bò lên. Bạch Ngọc Đường nhíu mày, tiểu quỷ này có tật xấu gì, ngồi yên nói chuyện không được hay sao mà cứ nói một nửa lại trèo lên đùi người ta ngồi là thế nào?

Triệu Trăn thường ngày hay làm mấy chuyện kỳ quái, nói mấy lời kỳ quái, lúc cảm thấy rất kỳ quái thì khi ngẫm nghĩ lại thật ra đều rất có ý nghĩa. Triệu Trăn bỗng nhiên cọ tới gần khẳng định có nguyên nhân, Bạch Ngọc Đường ngồi yên không nhúc nhích, chờ xem nhóc con này có ý đồ gì.

Triệu Trăn thật vất vả trèo lên ngồi yên ổn trên đùi Bạch Ngọc Đường, hai tay nắm chặt vạt áo trắng tinh của hắn, bày ra tư thế cá chết lưới rách.

Vạn nhất Bạch Ngọc Đường nghe được tin tức gì kích động, trực tiếp lao ra oanh tạch Lý Giai Hào, trẫm liền xé rách quần áo Bạch Ngọc Đường! Bạch Ngọc Đường sĩ diện như vậy khẳng định sẽ không chịu trần truồng mà chạy ra ngoài, thừa dịp hắn thay quần áo, sai ám vệ đi gọi Triển Chiêu tới dập lửa — trẫm thật sự rất cơ trí ha ha ! tặng 2333 điểm tán thưởng !

Tự cho bùng choáy được kỹ năng mới xé rách quần áo, Triệu Trăn hàm súc, kín đáo, có tăng có giảm bán đứt Lý Giai Hào.

Triệu Trăn trong lòng yên lặng đếm số 1, 2, 3, đếm tới tận 27, 28, 29, vẫn thấy Bạch Ngọc Đường không hề có bất cứ phản ứng gì.

Lòng bàn tay Triệu Trăn khẽ đổ mồ hôi, nhấc mí mắt lén nhìn sắc mặt Bạch Ngọc Đường…

Σ(° °|||) Bạch Ngọc Đường cư nhiên nở nụ cười, chẳng lẽ đây chính là giận quá hóa cười trong truyền thuyết!

Hai mắt Bạch Ngọc Đường vốn khuyết thiếu cảm xúc dao động, lúc này tựa hồ chuẩn bị một hồi phong bạo kinh thiên động địa, trên mặt treo biểu tình tựa tiếu phi tiếu, Bạch Ngọc Đường thế này càng giống Bạch Cốc. Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ móng vuốt Triệu Trăn: “Buông tay.”

Hai chữ thực bình tĩnh, không có lãnh khí, không có ghét bỏ, tay Triệu Trăn giống như bị bỏng nhanh chóng buông tay.

Triệu Trăn thấp thỏm nói: “Bạch đại ca bình tĩnh a.”

Bạch Ngọc Đường hỏi lại: “Ta còn chưa đủ bình tĩnh sao?”

Triệu Trăn khóe miệng co giật: Chính là rất bình tĩnh thật đáng sợ có biết không?!

Hết chương 93

94. Quyển 6 - Chương 94

Tục ngữ nói rất hay, giấy không gói được lửa, giấu được mùng một không giấu được mười lăm.

Huống chi Triệu Trăn căn bản cũng không định giúp Lý Giai Hào che giấu cái gì, bé không phải cha mẹ Lý Giai Hào, không có nghĩa vụ phải đi sau chùi đít cho đứa con mắc bệnh nhõng nhẽo này. Triệu Trăn định âm thầm không tiếng động đẩy ngã Lý Giai Hào, tốt nhất nên trục xuất gã về Lý gia, cầm tù một trăm tám mươi năm, có bệnh chữa bệnh, không bệnh chờ chết, trăm ngàn lần không được thả ra hại nước hại dân ảnh hưởng xấu tới con cái nhà người khác.

Có lẽ đã quen sinh hoạt trong giới nghệ sỹ đầy thị phi đời trước, nên đời này mặc dù quyền thế ngập trời nhưng Triệu Trăn vẫn theo thói quen tự động não giải quyết vấn đề. Ngồi ngay ngắn trên Điếu Ngư đài

vững như Thái Sơn, nấp sau màn hô mưa gọi gió, một phát phá vỡ tuy rằng sảng khoái tràn trề nhưng từng bước đào hầm cũng có lạc thú của nó.

Là một người có sở thích đào hang, Triệu Tiểu Trăn tựa như đang chơi đập chuột, nơi nơi đào hang đào động, trừ những người cố ý muốn đặt bẫy tỷ như Lý Giai Hào, thì có khi cũng liên lụy kéo người ngoài cuộc vào tỷ như Triển Huy…từ khi được Triệu Trăn nhắc nhở, Triển đại ca vẫn luôn phái thân tín đi điều tra Lý Giai Hào, điều tra càng sâu càng cảm thấy tên này có vấn đề, rất nhanh đã bị hắn tra được tâm tư xấu xa của Lý Giai Hào!

Đệ khống cuồng Triển đại ca tức điên rồi, hai mắt đỏ hằn chộp lấy khối nghiên đài, thề muốn đập chết Lý Giai Hào!

Triển đại tẩu bình tĩnh nói: "Tuyệt bản cổ nghiên khắp thiên hạ chỉ có một cái đó."

Triển đại ca tay cầm nghiên đài run a run, nhẹ nhàng buông bảo nghiên yêu quý xuống, lại cầm lên một bó bút lông muốn đâm chết Lý Giai Hào!

Triển đại tẩu thản nhiên nói: "Danh gia danh phẩm mỗi cái đều là tuyệt bản."

Triển đại ca khóe miệng giật a giật, cẩn thận móc từng cái bút lông vất vả lắm mới kiếm được lên giá treo, lại bưng lên đồ rửa bút cực lớn muốn dìm chết Lý Giai Hào!

Triển đại tẩu đưa chén trà cho phu quân: "Buông đồ rửa bút hồi môn của thiếp xuống, dùng chén trà này trước đi, không chết được thì có thể dùng chậu rửa mặt."

Triển đại ca bĩu môi, tựa như bóng bay bị thủng triệt để xẹp lép, đấm ngực dẫm chân nói: "Sớm biết có ngày hôm nay, năm đó ta nên cố gắng học võ!" Không sai, Triển gia có ba cao thủ, Triển phụ thân, Triển nhị thúc và Triển tiểu đệ, duy độc Triển Huy mười tám môn võ nghệ đều dặt dẹo, ở trong giang hồ có thể lăn lộn tầng nhị lưu cũng là vì nể mặt lão cha, thúc thúc và tiểu đệ hắn mà thôi.

Kỳ thật gen Triển gia rất tốt, thiên phú học võ của Triển Huy cũng không tệ, nhưng hắn thuần túy là lười luyện, dù ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới thì cũng cao hơn một bậc so với người giang hồ bình thường. Cả đời Triển Huy có hai đam mê lớn nhất, một là kiếm tiền, hai là tiêu tiền, may mà Triển Huy trời sinh biết kiếm tiền, tiền kiếm được vĩnh viễn nhiều hơn số tiêu đi, thậm chí người Triển gia đồng tâm hiệp lực cùng nhau tiêu tiền cũng xài không hết.

Triển đại tẩu tùy tay rút ra quyển giáo trình vỡ lòng luyện võ của Triển Tân Duệ, đập lên đầu Triển Huy mặt mày tội nghiệp nét mặt già nua một cái.

"Mất bò mới lo làm chuồng, bây giờ tập cũng chưa muộn, Khương Tử Nha 80 tuổi mới bái tướng, tướng công vẫn còn trẻ lắm."

Triển Huy xấu hổ cào cào cằm: "Ai nha, hôm nay cha mẹ và nhị thúc sẽ tới nơi đi!"

Như thế cứng ngắc lảng sang đề tài khác, Triển đại tẩu thật sự lười phản ứng hắn.

Vừa nghĩ tới bảo bối đệ đệ bị người ý dâm mỗi ngày, Triển Huy tựa như uống nửa cân hoàng liên*, phun ra nhanh hơn bao giờ hết. Bị phu nhân nhà mình vỗ vỗ mấy cái, Triển Huy nổi điên đã khôi phục được bình tĩnh. Vì danh dự của Triển Chiêu, chuyện này vạn lần không thể để lộ ra ngoài, ngoại trừ Lý Giai Hào, còn phải đem những tên biết được một lưới bắt hết. Triển Huy bây giờ mới hiểu được, vì sao Triệu Trăn lại quanh co lòng vòng tìm hiểu nội tình Lý gia, hóa ra là đang thử địa vị của Lý Giai Hào. (*Hoàng liên: thuốc đông y có vị đắng nhất trong các loại thuốc)

Triển Huy chung quy còn do dự chuyện tình cảm họ hàng, sau khi suy nghĩ cả buổi sáng, cũng không nghĩ ra được biện pháp nào hay hơn chủ ý của Triệu Trăn.

……

Bên kia, mọi người đều đang vì Triển Chiêu mà đau đầu nhức óc, còn Triển Miêu Miêu vô tâm vô phế vẫn chẳng hay biết gì.

Triển Chiêu động tác nhanh gọn, tìm được hơn mười người quen của Vương Vĩ và Từ Phú Bảo đến nhận xác, trong đó có không ít là các thị vệ có đầy đủ tâm lý tố chất. Sau khi trải qua từng người phân biệt, hai cái xác vô danh đích thật là Vương Vĩ và Từ Phú Bảo.

Từ Phú Bảo không còn người thân nào, chỉ có vài người họ hàng xa bình thường cũng chẳng qua lại gì, hai bên không có cảm tình, ra vẻ khóc than hai tiếng rồi thôi. Họ hàng Từ Phú Bảo vô cùng phối hợp với Khai Phong Phủ, tỏ vẻ: "Khi nào các ngài phá án, khi đó chúng ta tới lĩnh thi thể."

Nhưng mẫu thân Vương Vĩ lại không dễ nói chuyện, khóc lóc nỉ non đòi muốn chôn cất nhi tử mồ yên mả đẹp, mọi người tuy rằng đồng tình cảnh ngộ của bà tuổi già tang tử, nhưng vụ án còn chưa được phá, hung thủ còn chưa bắt được, thật sự không thể để bà ấy mang thi thể đi. Mẫu thân Vương Vĩ khóc thật lâu mới khôi phục lý trí, bổ nhào tới dưới chân Bao đại nhân, dập đầu nói: "Thanh Thiên đại lão gia, con ta chết oan chết uổng, khẳng định là do con tiện nhân kia hạ độc thủ!"

Bao Chửng vội vàng gọi nha hoàn tới, đỡ mẫu thân Vương Vĩ lão lệ tung hoành: "Thái thái nói hung thủ là ai?"

Lão thái thái cắn răng nói: "Là một con tiện nhân không biết xấu hổ, nghe nói là cung nữ đã phạm tội ở trong cung, không biết đã dùng yêu thuật hồ ly gì mê hoặc con ta, Nữ nhân kia vô môi vô sính (không bà mối không sính lễ) tự mình tìm tới cửa, còn chỉ vào bụng nói là con cháu nhà ta. Ta phi! Mơ tưởng lừa gạt nhi tử nhà ta làm tiện nghi cha! Con ta đuổi nàng đi, nàng ghi hận trong lòng..." Nói tới đây, lão thái thái bỗng nhiên linh cơ vừa động.

"Đại nhân! Con ta còn trẻ mà chết, còn chưa kịp lưu lại người kế thừa hương hỏa. Cầu ngài đại phát từ bi thay ta tìm tôn nhi trở về, nếu thật sự là con cháu nhà ta, lão bà ta dù có táng gia bại sản cũng sẽ đem tôn nhi nuôi lớn! các ngài nói lại với nữ nhân kia, ta đồng ý cho nàng vào cửa!"

Mọi người không dám nói chân tướng cho bà ấy, kỳ thật Bội Văn đã chết rồi, còn mang theo hài tử mới bốn tháng tuổi của nàng và Vương Vĩ.

Trong lời nói của lão thái thái lại có thêm một vấn đề mới xuất hiện — Bội Văn là cung nữ hoán y viện, sao có thể ra khỏi cung tìm tới nhà Vương Vĩ được?

Mẫu thân Vương Vĩ nói không rõ ràng: "Con ta từng nói qua hoàng cung có mật đạo, có thể tùy tiện ra vào, nữ nhân kia khẳng định cũng biết."

Triển Chiêu nói: "Vương Vĩ có nói với thái thái vị trí mật đạo không?"

Lão thái thái không hiểu gì: "Không có, lão bà ta chưa từng tới hoàng cung, cho dù có nghe qua cũng không nhớ được." Lão thái thái còn nhớ thương chuyện tôn nhi: "Bao đại nhân ngài nhất định phải giúp ta tìm tôn tử, Vương gia nhà ta ba đời đơn truyền, không thể tuyệt tự, lão bà ta dập đầu cầu xin ngài!" Nói xong còn muốn quỳ xuống dập đầu, mọi người rất vất vả mới khuyên được.

Tiễn bước lão thái thái đã muốn chết tâm, Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh và Triển hộ vệ đồng thời thở dài...

Triển Chiêu sờ cằm: "Bội Văn và Vương Vĩ đều đã chết, hai bọn họ rốt cuộc đã nhìn thấy gì bên trong mật đạo mới rước tới họa sát thân? Hay là người trong mật đạo phát hiện bọn họ nên mới giết người diệt khẩu để bảo hộ mật đạo?"

Công Tôn nói: "Ta đã có kết quả khám nghiệm tử thi, Vương Vĩ và Từ Phú Bảo đều bị người cắt yết hầu chí tử, một đao mất mạng, vết cắt chỉnh tề. Đáng tiếc thi thể tổn hại quá nghiêm trọng không lưu được manh mối hữu dụng nào khác, xem ra chúng ta chỉ có thể triển khai điều tra từ thùng nước gạo."

Triển Chiêu nói: "Vị trí để thùng nước gạo ở phố Bắc, Lâm Giang lâu phố Bắc lưu lượng người lớn, cộng thêm tửu lâu trà quán nhà nghỉ ước chừng có hơn mười nhà, dân chúng quanh đó cũng tới đổ nước gạo ở đó. Chỗ Dương lão đầu để thùng nước gạo là ở dưới chân cầu, người đứng trên cầu vừa lúc có thể đổ nước gạo vừa có thể nhìn được vào bên trong thùng."

Triển Chiêu dùng chiều cao của mình để ước lượng độ lớn nhỏ của thùng gỗ: "Thùng nước gạo của Dương lão đầu rất lớn, hai người trưởng thành cuộn mình nằm bên trong, cũng chỉ chiếm một nửa thùng gỗ. Nếu

hung thủ sớm ném thi thể vào bên trong thùng, khẳng định người đi đổ nước gạo sẽ phát hiện ra ngay thi thể, cho nên hung thủ chỉ có thể đợi thùng nước gạo đầy được một nửa mới ném thi thể của Vương Vĩ và Từ Phú Bảo vào bên trong, thi thể chìm xuống bên dưới, hết thảy đều thần không biết quỷ không hay."

Bao đại nhân lên tiếng: "Triển hộ vệ nói có lý, chứa đầy nửa thùng nước gạo hẳn là khoảng chạng vạng tối, mà Dương lão đầu trời vừa tối sẽ tới lấy nước gạo, thời gian để hung thủ ném xác rất ngắn. Hỏi dân chúng quanh đó xem, trong khoảng thời gian đó có người khả nghi nào tới gần thùng nước gạo không?"

"Vâng."

…….

Lại nói tới Triệu Trăn và Bạch Ngọc Đường, hai người ra khỏi cung đi tới phủ tìm Triển Chiêu, thuận tiện thương thảo đại kế báo thù!

Triệu Tiểu Trăn là người rất có kiên nhẫn, thích lùi mà đan lưới, ngồi chờ cá mắc câu.

Bạch Ngọc Đường lại là người khoái ý ân cừu, thích hiện thế hiện báo, phản đối lề mề dây dưa.

Giữa hai người phải có Triển Chiêu mới có thể hòa bình sống chung, thiếu đi Triển Miêu Miêu tác dụng bôi trơn, hình thức ở chung hằng ngày chính là bới lông tìm vết, trâm chọc trào phúng lẫn nhau. Triệu Tiểu Trăn nhanh mồm nhanh miệng, Bạch Ngọc Đường võ công cao cường, một là bánh bao động khẩu không động thủ, một là đại hiệp động thủ bất động khẩu, hai người nếu không đánh đại chiêu, chỉ tiểu đánh tiểu nháo thì lực lượng ngang nhau.

Trong vấn đề Lý Giai Hào, Triệu Trăn đã thiết lập bố cục, bày ra một bàn cờ lớn, chỉ chờ các vi trí di chuyển đúng chỗ cuối cùng thu lưới. Bạch Ngọc Đường không có nhiều tâm tư như vậy, lấy bản lĩnh của hắn, hoàn toàn có thể một mình một ngựa cầm đao bắt giặc phải bắt vua trước, cũng có thể đạt được hiệu quả tương đương.

Hai người có chung mục đính, kế hoạch thực hiện lại trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, căn bản không thể đạt thành nhất trí.

Triển Chiêu về tới nhà, xa xa nhìn thấy hai người kia đang giận dỗi nhau, ai cũng không thèm để ý tới ai.

Triển Chiêu nhịn không được cười nói: "Hai ngươi lại làm sao vậy?" nói đến cũng quái, lúc trước là mình và Bạch Ngọc Đường giận dỗi, giờ lại là Bạch Ngọc Đường và Triệu Trăn giận dỗi, Ngự Miêu đại đại tự hào tỏ vẻ — quả nhiên Miêu gia là người đứng đắn, chỉ có con chuột kia là thích giận dỗi

~Bạch Ngọc Đường cúi đầu uống trà, rõ ràng cự tuyệt trả lời vấn đề này. Triệu Trăn nhanh chóng bày ra bản mặt bán manh, nhào tới ôm đùi sư phụ: "Sư phụ, ta phải học võ bao lâu nữa mới trở nên võ nghệ cao cường, trở thành cao thủ vô địch thiên hạ, sau đó đánh bay Bạch đại ca!"

Triển Chiêu khóe miệng co rút, mơ hồ nghe được bốn phương tám hướng vang lên tiếng cười trộm, mục tiểu của Triệu Tiểu Trăn quá xá lớn, chỉ sợ cả đời này cũng không thực hiện được. Triệu Trăn không muốn đả kích nhiệt tình học võ của tiểu đồ đệ, đành phải vừa dỗ vừa lừa gạt nói: "Ngươi chăm chỉ học, một ngày nào đó là có thể đánh bay hắn."

"Đúng vậy, một ngày nào đó." Bạch Cốc xuất quỷ nhập thần ngồi trên nóc nhà, trong lòng ôm một con mèo lông trắng tinh: "Hắn so với ngươi lớn hơn gần hai mươi tuổi, chờ ngươi sáu mươi tuổi, hắn đã gần tám mươi, ngươi nhất định có thể đánh bay hắn. Hoặc là chờ ngươi tám mươi, hắn đã mồ yên mả đẹp, ngươi có thể đánh bay bia mộ của hắn." Bạch Cốc còn rất vui vẻ tự tiêu khiển, nói xong lời nói đùa liền ôm bụng cười như nắc nẻ ngửa tới ngửa lui.

Triển Chiêu hết nói nổi, đây là lời cha ruột nên nói sao?

Bạch Ngọc Đường thản nhiên cất giọng nói: "Ngươi cũng lớn hơn ta hai mươi tuổi đấy."

Tiếng cười của Bạch Cốc ngưng bặt.

Triệu Tiểu Trăn chuyên gia đánh trống lảng, thành công nói lảng sang chuyện khác lừa dối qua ải! [Tung hoa]

Triển Chiêu đã không còn nhớ chuyện Triệu Trăn và Bạch Ngọc Đường giận dỗi nhau, dù sao hai tên nhàn rỗi này ngày nào mà chả giận dỗi nhau vài lần.

Triển Chiêu đại khái kể lại tiến triển vụ án, lại nói với Triệu Trăn: "Cho ta mượn hai ám vệ, nha dịch chỉ biết điều tra công khai, ngầm dò hỏi giao cho ám vệ càng yên tâm hơn." Triệu Trăn tự nhiên đồng ý, bé nghe Triển Chiêu nhắc tới phố Bắc, phản ứng đầu tiên chính là Lâm Giang lâu cũng ở đó…

Triệu Trăn và Bạch Ngọc Đường đồng thời liếc nhau: khỏi cần rối rắm, nếu Lý Giai Hào liên quan tới vụ án giết người, Triển Chiêu dù thế nào cũng nhất định không bỏ qua cho gã.

Hết chương 94

95. Quyển 6 - Chương 95

Giữa trưa mặt trời gay gắt đỉnh điểm, đường lớn yên tĩnh không ai qua lại, một vị thanh y nam tử thẳng tắp đứng đó.

Thanh y nam tử thân hình khẳng khiu có chút gầy yếu, nam tử đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, bởi vì hôm nay không gió nên vạt áo cũng âm thầm ngủ đông, tay trái nam tử cầm la bàn cổ xưa, tay phải các ngón chắp lại tạo thành hình thù ảo diệu, hai mắt nhắm nghiền môi khẽ rung động, tựa như đang lẩm bẩm cái gì đó?

Bỗng nhiên ! Gió lạnh đột nhiên nổi lên ! quang cảnh trước mắt một mảnh tiêu điều !

Cuồng phong thổi bay mái tóc dài đen nhánh cùng vạt áo xanh biếc của thanh y nam tử, phần phật xõa tung trong gió, thanh y nam tử rốt cuộc động đậy! Hắn đột nhiên mở to mắt, trong mắt chợt lóe điện quang, nam nhân giơ cao la bàn lên hét lớn một tiếng: "Yah! Yêu nghiệt còn không mau hiện nguyên hình !"

(　*|||

Ma ma, lão khùng này quên uống thuốc à?!

Nhìn kỹ, hóa ra trước mặt thanh y nam tử, là một con gà trống đang nhàn nhã tản bộ, con gà tựa hồ bị một màn trước mắt dọa sợ ngây người, một người một gà hai mặt nhìn nhau, người không nói lời nào, con gà quên luôn tiếng gáy, con gà trợn tròn hai mắt như hai hạt đậu, lén nhìn thanh y nam tử mặt không biểu tình, một chân đang nâng lên còn quên hạ xuống, hiện ra thế đứng "Gà trống một chân" vô cùng huyễn khốc.

Cho dù con gà đã sợ ngây người, nhưng thanh y nam tử vẫn như cũ hùng hùng hổ hổ đe dọa "con gà" lời lẽ nghiêm khắc răn dạy nó: "Yêu nghiệt! nể tình ngươi trăm năm tu hành không dễ dàng, chỉ cần ngày sau làm nhiều việc thiện, không được nhìn lén nữ tử nhân gian tắm rửa, không được đùa giỡn lưu manh gà mái nhân gian, ta sẽ cho ngươi một con đường sống!"

Thanh y nam tử khi nói chuyện ngữ khí không thay đổi, cảm xúc từ đầu tới cuối không hề dao động, trong lạnh lùng còn sự vô tình không vương chút khói lửa nhân gian, thất tình toàn vô, lục dục giai không, phi tăng phi đạo phi nhân phi quỷ, nói ra cư nhiên cũng thực uy nghiêm?

Con gà biểu tình mặt đỏ tía tai — 0 0 cục cục tác?

Thanh y nam tử tựa hồ hoàn thành đại sự, phun ra một ngụm tiên khí thật dài thật dài, mái tóc đen nhánh dài mượt khẽ bay bay nhất phái tiên phong đạo cốt tuấn mỹ phi phàm. Thế nhưng ! một bóng đen xa xa bay tới, dừng ngay trên đỉnh đầu thanh y nam tử, bỗng nhiên gia tốc vuông góc rơi xuống !

"Rầm !"

"Á…."

Một khắc trước còn là thanh y nam tử tiên phong đạo cốt, ngay sau đó liền ngột xổm xuống ôm đầu kêu la ầm ĩ, cho dù là lúc la hét, thanh y nam tử vẫn như cũ âm điệu không hề biến hóa, ngữ khí bình thản khô cằn nghe vào tai thực không thành ý, cũng không biết là đau thật hay đau giả…

Thanh y nam tử ôm đầu đứng lên, ánh mắt thanh tỉnh ngẩng đầu nhìn hắc y nam từ đang từ trên cao nhìn xuống : "Đại ca."

Nam tử quần áo đã đen mặt còn đen hơn, là thợ rèn nổi tiếng khắp thiên hạ, nam thần trong giới trạch nam thợ rèn — Triển Thanh Phong.

Thanh y nam tử giả thần giả quỷ với con gà chính là đệ đệ song sinh của Triển Thanh Phong — Thần côn* Triển Thanh Mang. (Thần côn: chỉ mấy tên thầy pháp, thầy cúng, thầy bói… chuyên lừa gạt dùng tiểu xảo giả thần giả quỷ huyễn hoặc mấy người mê tín)

Triển Thanh Phong và Triển Thanh Mang tuy là song sinh nhưng tính cách trống đánh xuôi kèn thổi ngược, hai cực phân liệt. Đệ đệ Triển thần côn còn thề son sắt tuyên bố: "Trên đời thực sự có yêu ma quỷ quái, trừ ma vệ đạo là sứ mệnh của chúng ta!" cả đời Triển Thanh Mang đều đặt vào chuyện hàng yêu phục ma, cho dù thường xuyên bị hiểu lầm thành bệnh thần kinh cũng không từ bỏ ước nguyện ban đầu! Ca ca Triển thợ rèn thà tin tưởng nam nhân sinh được con còn hơn tin tưởng trên đời có yêu ma quỷ quái, bởi vậy vẫn luôn muốn mở não đệ đệ ra xem có gì bên trong.

Triển thợ rèn và thợ rèn phu nhân hôm nay tới Biện Kinh để thăm nhi tử, Triển thần côn mang theo la bàn của hắn đến Biện Kinh để hàng yêu phục ma, còn có nha hoàn xa phu tiểu tư cũng đi theo hầu hạ, đoàn người trùng trùng điệp điệp đi tới ngoại ô cách trung tâm thành không xa, bỗng nhiên — Triển Thanh Mang cầm la bàn xông ra khỏi xe ngựa!

Triển Thanh Phong bất đắc dĩ, đành phải cùng đi ra ngoài tìm lại đệ đệ mù đường của mình. Tìm nửa ngày mới tìm được, lại phát hiện thần côn đệ đệ giữa ban ngày ban mặt cùng một con gà trống trò chuyện thân mật vui vẻ? Triển Thanh Phong đen mặt giật lấy cái la bàn của đệ đệ, quay đầu túm đệ đệ trở về.

Triển Thanh Mang bị ca ca lôi đi, lắc thân mình nhìn về phía sau, vẫy vẫy tay cáo biệt với con gà.

Khiến người ta kinh ngạc chính là, con gà cư nhiên cũng nhấc một chân lên lắc a lắc, tựa như đang tạm biệt?!

……

Triển Thanh Phong kéo đệ đệ trở về, vừa đi vừa lải nhải: "Ngươi có thể thành thật hai ngày không hả?!"

Triển Thanh Mang đầy mặt nghiêm túc nói: "Hàng yêu phục ma là lập thân chi đạo của ta, sao có thể thấy yêu quái mà làm như không thấy?!"

Triển Thanh Phong sắc mặt càng đen tợn: rõ ràng già mồm át lẽ phải, ta cư nhiên không biết nên đáp lại thế nào!

Không ai nói gì, hai huynh đệ lại im lặng trở về xe ngựa, xe ngựa bên kia chỉ có Triển phu nhân và các nha hoàn tiểu tư không biết võ công, mặc dù có xa phu Triển Thanh Phong vô cùng tín nhiệm ở cạnh, sự an toàn của Triển phu nhân không có vấn đề nhưng nên mau chóng trở về vẫn hơn.

Đi không bao xa, Triển gia huynh đệ nhìn thấy một thiếu niên nằm sấp ven đường. thiếu niên đại khái khoảng mười lăm mười sáu tuổi, mặt bẩn hề hề, trên người đầy vết trầy xước còn đang chảy máu, thiếu niên giãy dụa muốn đứng dậy, nhưng cố gắng vài lần đều không thành công, bàn tay đã bị đá vụn mài rách.

Triển Thanh Phong nhìn thấy thiếu niên bị thương, bước nhanh tới gần, đứng ở trước mặt dường như muốn nâng cậu nhóc dậy. Thiếu niên cúi đầu chuẩn bị tình cảm, trong mắt dần dâng đầy nước mắt, nước mắt ẩm ướt quanh hốc mắt kìm nén không cho rơi, quật cường cắn nát môi, ánh mắt lóe sáng quang mang không chịu thua!

Thiếu niên chậm rãi ngẩng đầu….

Chỉ nhẫn thấy bóng dáng Triển Thanh Phong nhanh chóng rời đi…

Thiếu niên biểu tình quật cường nháy mắt biến thành kinh ngạc, khóe miệng co giật, nhanh chóng khống chế biểu tình, nhìn sang Triển Thanh Mang ánh mắt thuần ngây thơ. Triển Thanh Mang không đi cùng Triển Thanh Phong, mà ôm gối đầu ngồi xổm xuống trước mặt thiếu niên, ngữ khí chậm rì rì nói: "Huynh đài, ngươi muốn xem tướng không?"

Khóe miệng thiếu niên giật giật.

Triển Thanh Mang khô cằn nói: "Ta cũng biết xem bói tay nha."

Cả khuôn mặt thiếu niên run rẩy.

Triển Thanh Mang dùng ngữ điệu cứng ngắc chèo kéo: "Xem tướng đoán chữ miễn phí, tiêu tai tránh tà chỉ lấy giá gốc nha."

Thiếu niên mắt lóe hung quang thầm muốn giết người.

Triển thần côn vẻ mặt ngây ngốc, ngữ khí ngây ngốc, động tác ngây ngốc, đợi hồi lâu mới nói: "Si nhi, ngươi tội gì phải chấp mê bất ngộ."

Thiếu niên sửng sốt, ánh mắt lộ ra thần sắc phòng bị. Triển Thanh Mang nói: "Ta đoán mệnh chuẩn lắm, chuẩn hay không chuẩn đều không lấy tiền của ngươi."

Thấy thiếu niên dùng trán đập đất, Triển Thanh Mang không ngừng cố gắng nói: "Đừng bỏ lỡ, chỉ một đường này không còn đường khác."

Thiếu niên không nói gì, quay đầu nhìn theo hướng Triển Thanh Phong rời đi, đã không còn nhìn thấy bóng người hắc sắc.

Thiếu niên không rõ mình đã để lộ sơ hở ở chỗ nào, hắn phụng mệnh ngăn cản hai huynh đệ Triển gia, là vì muốn kéo dài thời gian cho đồng bọn tập kích xe ngựa. Bọn họ vẫn luôn đi theo đoàn xe này, đợi một đường mới có cơ hội, biết rõ khả năng sẽ thất bại cũng không thể không động thủ. Thiếu niên biết mình chính là mồi nhử, làm mồi nhử phi thường nguy hiểm, tám chín phần mười sẽ là đối tượng để người bị hại trút căm phẫn, một đao xẻ thịt vẫn còn là nhẹ.

Thiếu niên ánh mắt tối sầm: vốn kẻ làm mồi nhử là một người khác, sau không hiểu sao lại đổi thành ta. Nếu ta có thể sống sót, nếu ta có thể sống sót, nhất định dùng hết toàn lực để báo thù rửa hận ! khiến những kẻ đã từng khi dễ ta đều bị dẫm đạp dưới chân ! Khiến bọn họ thấy được sự lợi hại của ta !

Thiếu niên không rõ Triển gia huynh đệ là ai, chỉ có thể dựa vào tình báo suy đoán, nếu Triển Thanh Mang là thần côn, vậy người vừa rời đi nhất định là cha Triển Chiêu, Triển Thanh Phong. Thiếu niên vì muốn kỹ xảo biểu diễn trông thật hơn mà cố dùng lực lăn từ trên sườn dốc xuống không dùng đồ bảo hộ, tạo thành vô số vết trầy xước trên người.

Thiếu niên phi thường tự tin, mỗi vết thương trên người hắn đều là thật, chỉ cần chống đỡ một thời gian không nói gì, không có khả năng bị nhìn ra sơ hở. Hắn từng nghĩ tới một ngàn loại kết quả, thậm chí cũng từng nghĩ tới, mình sẽ bị Triển gia huynh đệ một chưởng đập chết, duy độc không ngờ lại bị triệt để nhìn thấu, Triển Thanh Phong cư nhiên liếc mắt một cái liền nhìn ra sơ hở của mình, không quay đầu lại rời đi, đây là vì cái gì?

Thiếu niên đem tầm mắt nghi hoặc nhìn về phía Triển Thanh Mang: Hắn là khờ thật hay giả khờ, hắn không nghĩ tới xe ngựa phía sau có khả năng sẽ bị nguy hiểm sao? Vì sao không nhanh chóng chạy về, vì sao còn ở đây lãng phí thời gian với ta, chẳng lẽ bọn họ có mai phục trước?

Thiếu niên tuy rằng nghi hoặc, nhưng không tính toán nhắc nhở Triển Thanh Mang, bởi vì Triển Thanh Mang ở đây càng lâu, sau khi trở về, khả năng đặc xá của thiếu niên càng lớn. Nếu Triển Thanh Mang nhanh chóng rời đi, nhiệm vụ của thiếu niên chính là thất bại, mà người làm nhiệm vụ thất bại… không có tư cách sống sót.

Thiếu niên cúi đầu không nói lời nào, Triển Thanh Mang ôm đầu gối ngồi xổm trên mặt đất, vẻ mặt nghiêm túc: "Ngươi có huyết quang tai ương."

Thiếu niên ánh mắt bất đắc dĩ — ngươi đang nguyền rủa ta hay đe dọa ta vậy?

Không bao lâu sau, từ phía sau truyền tới tiếng vó ngựa rầm rập cùng tiếng bánh xe lăn lộc cộc, Triển Thanh Mang đứng dậy phất phất tay, bởi vì ngồi lâu hai chân tê nhức, lắc lưu hai cái mới có thể đứng vững. Triển Thanh Mang nhiệt tình vẫy vẫy về phía xe ngựa, ngữ khí khô khốc như cũ – "Đại tẩu, ta đói."

Thiếu niên thân thể cứng đờ, mồ hôi lạnh dần toát ra — sao lại nhanh vậy, đồng bọn của ta đâu?

Bọn họ âm thầm đi theo vài ngày, đối với đoàn xe này đã quá quen thuộc, nhưng đối phương nhân số một người cũng không thiếu, xe ngựa cũng không tổn hại gì, ngay cả hạ nhân cũng y quan chỉnh tề không vội không suyễn, hoàn toàn không giống từng trải qua một hồi đại chiến, chẳng lẽ đồng bọn đánh lén đã toàn quân bị diệt?

Không đúng, không đúng, vô luận toàn quân có bị diệt hay không thì nhiệm vụ thất bại kết quả vẫn chỉ có cái chết, ta phải làm sao đây?

Thiếu niên âm tình bất định, từ trong xe ngựa vang ra tiếng cười trong trẻo: "Ngươi đã làm gì mà khiến đại ca ngươi tức giận thành như vậy?"

Triển Thanh Mang biểu tình vô tội: "Không phải ta, là hắn chọc tức đó chứ." Nói xong, chỉ thiếu niên một thân chật vật vẫn đang quỳ rạp trên mặt đất.

Mành xe ngựa xốc lên, lộ ra gương mặt nữ nhân xinh đẹp, chính là mẹ Triển Chiêu.

Triển phu nhân trời sinh có gương mặt vui vẻ, mắt cười cong cong, khóe môi cong cong, diện mạo ưa nhìn khiến người ưa thích. Triển phu nhân đánh giá thiếu niên đang cảnh giác mọi thứ, cười nói: "Hóa ra là như vậy, người bình thường lăn từ trên sườn dốc xuống, vì bảo hộ bản thân không bị thương, khẳng định sẽ chuyển động giãy dụa thân thể. Còn vết thương trên người ngươi chỉnh tề như thế, nếu không phải bị trói lăn xuống thì nhất định là cố ý không giãy dụa lăn xuống."

Thiếu niên trong mắt lóe lên tia ảo não, vì muốn tạo sự chân thật, hắn đã nhờ đồng bọn một cước đá xuống. Đồng bạn đá thật sự dùng lực, hắn cũng lăn thật sự dùng sức, hẳn quả thật cố ý không giãy dụa, lưu lại miệng vết thương rõ ràng nhất, không ngờ lại tạo ra sơ hở rõ rệt như vậy.

Triển phu nhân nói: "Đồng bọn của ngươi đều đã bỏ chạy hết rồi, hiện tại ngươi chạy đi vẫn còn kịp."

Thiếu niên nhất thời có chút nản lòng thoái chí, đồng bọn đã bỏ chạy hết, chứng tỏ đã bỏ rơi chính mình…

Triển Thanh Mang phi thân nhảy lên xe ngựa, nói với thiếu niên: "Đừng quay đầu lại, quay đầu sẽ có huyết quang tai ương, đi về phía trước mới có hy vọng."

Thiếu niên vốn không lĩnh ngộ mấy câu kia, nhưng giờ phút này hắn thế đơn lực mỏng, chỉ có thể trơ mắt nhìn xe ngựa Triển gia lưu loát chạy đi. Thiếu niên chậm rãi đứng dậy, nhìn nhìn con đường sau lưng, lại nhìn con đường phía trước, nhớ tới lời Triển Thanh Mang, do dự một lát rốt cuộc đi thẳng về phía trước…

……..

Vì tránh cho bọn nhỏ lao sư động chúng, Triển Thanh Phong ở trong thư không ghi rõ ngày giờ vào kinh cụ thể, nhưng ám vệ Triệu Trăn chung quy cũng không phải ăn không ngồi rồi. Xe ngựa Triển gia vừa tới cửa đông, Triển Chiêu đã đứng chờ trên thành cao, mắt nhìn thẳng ra phương xa.

Xa xa nhìn thấy xe ngựa Triển gia, Triển Chiêu trong lòng vui vẻ, từ tường thành cao ba mươi sáu trượng bay vút xuống dưới, tựa như chuồn chuồn lướt nước nhẹ nhàng như không. Nhóm dân chúng trong thành vốn đã sớm nhìn quen, lúc đầu mỗi khi Triển đại nhân chơi trò nhảy tường, đều sẽ khiến nhóm dân chúng kinh hô hoảng sợ, sau này nhìn mãi thành quen. Mỗi lần có người ngoài thành nhìn thấy giật mình hoảng sợ la hét, người địa phương đều thập phần tự hào nói cho bọn họ — "Triển đại nhân bay siêu lắm!"

Triển Chiêu kích động bay tới gần, ở giữa không trung bị Triển nhị thúc chặn lại, Triển nhị thúc mặt không biểu tình, ánh mắt lại phát ra quang mang nóng bỏng, ngữ khí khô cằn khó nén tâm tình kích động: "Chiêu Chiêu, nơi nào có quỷ mau dẫn thúc tới! Hiện tại yêu quái đều rất ngoan, chỉ nhìn lén đại cô nương tắm rửa gì đó thật không thú vị, mười mấy năm chưa thấy ác quỷ nháo trạch, lần này đủ kính bạo!"

Mọi người: "…."

Nhị thúc, ngữ khí không sợ thiên hạ bất loạn như thế, thật sự không có vấn đề gì sao?!

Hết chương 95

96. Quyển 6 - Chương 96

Mọi người còn chưa kịp hàn huyên với nhau đã bị Triển Nhị thúc lôi thẳng tới quỷ trạch.

Triển Thanh Mang cầm la bàn trong tay dò dò hướng Tây, xem xem hướng Đông, sau đó mất hứng thú bĩu môi: "Gạt người, căn bản làm gì có quỷ."

Mọi người khóe miệng co giật: Hóa ra trên đời không có quỷ a...

Triển Thanh Mang buồn bực, bỗng nhiên có thứ gì đó từ trên trời giáng xuống, Triển Thanh Mang lắc mình né tránh, một cột băng ào ào cắm ở trước mặt hắn, cây băng mất đi nội lực chống đỡ liền tan luôn thành nước. Triển Thanh Mang ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Bạch Cốc một thân bạch y ngồi trên nóc nhà, tay cầm một bình rượu, cây băng vừa rồi là rượu hắn dùng nội lực ngưng tụ thành băng ném ra, nhằm cố ý khiêu khích Triển Thanh Mang.

Bạch Cốc lộ ra biểu tình tự tiếu phi tiếu rất muốn ăn đòn, ngữ khí thản nhiên nói: "Ai u, Triển lão Nhị ~"

Mọi người tĩnh lặng tới mức có thể nghe được tiếng kim rơi, Triển Thanh Mang và Bạch Cốc đã đánh nhau loạn xì ngầu.

Mọi người vụng trộm nhìn về phía Triển Thanh Phong biểu tình nghiêm túc. Bạch Cốc tựa hồ rất thích đặt biệt danh cho người khác, hoặc là nói trời sinh miệng tiện, một bộ miệng thối mặt liệt đắc tội người khác. Triển Thanh Phong tính cách trầm mặc nên bị gọi là Triển lão muộn, Triển Thanh Mang tính cách ngốc ngốc cho nên gọi là Triển lão Nhị (ngu ngốc), vậy còn Bạch Cốc có biệt danh là gì?

Mọi người còn đang mải trầm tư, lại nghe Triển Thanh Mang khô khốc rống lên: "Bạch lão quỷ! Xem ta thu phục ngươi!"

Hóa ra là như vậy !

Không có Triển Thanh Phong giúp một tay, Triển Thanh Mang chỉ có thể cùng Bạch Cốc đánh ngang tay. Triển Thanh Mang rất cố chấp, chưa tới phút cuối chưa thôi, đuổi theo Bạch Cốc từ trên nóc nhà đánh lên tận không trung. Bạch Cốc lại là quỷ lười, không thích đánh nhau vô nghĩa, đánh có lệ mấy cái liền muốn bỏ đi.

Bạch Cốc có khinh công quỷ dị, viu một cái đã lẻn tới sau lưng Triển Thanh Mang, Triển Thanh Mang nhanh chóng đuổi theo, hai người vây quanh Triển Thanh Phong đang ngồi bên bàn đá bắt đầu chạy vòng tròn... Nếu là người bình thường chạy vòng tròn, khả năng còn có chút giá trị giải trí, nhưng đổi thành hai cao thủ khinh công chạy vòng tròn, chỉ khiến người xem hoa mắt chóng mặt váng đầu ghê tởm tới buồn nôn! Thật sự động tác của hai người họ quá nhanh, một trắng một xanh lưỡng đạo thân ảnh vẽ ra một vệt sáng lóa mắt....

Triệu Trăn dần dần biến thành mắt hương muỗi, mơ hồ cảm thấy ảo ảnh một trắng một xanh này có phần quen thuộc, giống như chuyện hai còn xà tinh ở trên cầu cụt Tây Hồ. Bị hai con rắn vây quanh ở giữa là Hứa Tiên? Hay là ông pháp sư? Hình như là Pháp Hải đại sư thì phải, bởi vì Hứa Tiên sẽ không lộ ra biểu tình muốn bóp chết Bạch Tố Trinh và Tiểu Thanh.

Mọi người bên ngoài còn thấy choáng váng, huống chi là Triển Thanh Phong bị hai cao thủ vây quanh ở giữa, dây thần kinh lý trí triệt để đứt đoạn.

Rốt cuộc, Triển Thanh Phong không nhịn được nữa, cũng không cần nhịn, liên thủ với Triển Thanh Mang dùng vũ lực trấn áp Bạch Cốc!

Bạch Cốc mắt thấy tình huống không ổn, lập tức cơ trí dừng lại!

Triệu Trăn yên lặng não bổ — Pháp Hải và Tiểu Thanh liên thủ đánh bại Bạch Tố Trinh.

Ma ma, lượng tin tức này hơi lớn!

Đều nói ba nữ nhân thành cái chợ, ba đại thúc hợp lực sức chiến đấu không thể khinh thường. Mỗi lần Bạch Cốc đơn phương khiêu khích, Triển Thanh Mang tựa như giẫm phải một quả pháo nổ, khiên định cùng Bạch

Cốc đánh tới cùng. Triển Thanh Mang là người thành thật, căn bản không đấu lại được với Bạch Cốc đa mưu túc trí, lúc này, Triển Thanh Phong ẩn tính đệ khống liền vững vàng làm chỗ dựa cho đệ đệ.

Bạch Cốc đánh không lại Triển gia huynh đệ liên thủ, ỷ vào nhanh mồm nhanh miệng động khẩu không động thủ, giương thương múa kiếm lấy một địch hai nhưng không rơi vào thế hạ phong. Triển gia huynh đệ đấu lực toàn thắng, đấu võ mồm tất bại, một đấu hai cũng không phải đối thủ. Triển Thanh Phong vốn ít nói, Triển Thanh Mang nghẹn lời chỉ biết mắng một câu "Tất bị trời phạt", Bạch Cốc mồm trên miệng dưới bla blô… khiến hai huynh đệ tức giận một lần nữa lại ỷ thế hiếp người, đè Bạch Cốc xuống một trận béo tấu…

Ba đại thúc cứ như vậy khoái trá chơi đùa cả buổi chiều, thẳng tới khi bữa tối được bày ra, rốt cuộc mới kiệt sức không còn khí lực ồn ào náo loạn nữa.

……

Nhóm đại thúc công thành danh toại, tự nhiên có một bó lớn thời gian khoái trá vui đùa, nhóm thanh niên còn phải vì vụ án chạy ngược chạy xuôi. Mọi người tụ tập thảo luận vụ án trong phòng Bao đại nhân, chỉ riêng việc Lý Giai Hào có tâm tư không đúng đắn với Triển Chiêu là không được đề cập tới, những manh mối đã nắm giữ được, cơ hồ đều chỉ về Lý Giai Hào.

Triệu Trăn phái ám vệ nghiêm mật giám thị Lâm Giang lâu, phát hiện Lâm Giang lâu phòng thủ dị thường nghiêm mật, ngay cả nhân viên bếp cũng biết võ công, căn bản không giống tửu lâu bình thường, nhưng suy xét tới Lý gia – chỗ dựa vững chắc của Lý Giai Hào – bản thân lại là bệnh nhân mắc bệnh đỏng đảnh….Loại hành vi giả tạo này không phải không thể lý giải

~Theo đó, ám vệ lại điều tra đồng bạn làm ăn cùng Lý Giai Hào phát hiện Lâm Giang lâu và cửa hàng Vương Hữu Tài từng có trao đổi tiền bạc qua lại với nhau. Mặc dù sau khi chuyện Vương Hữu Tài bị phát giác tất cả việc làm ăn đều bị đình chỉ, nhưng vẫn lưu lại dấu vết mờ nhạt. Lâm Giang lâu bề ngoài là tửu lâu bình thường, nhưng lại thường xuyên tiếp xúc với võ lâm nhân sĩ khả nghi, mỗi tháng có một số lượng tiền bạc lớn chuyển tới chuyển đi, nơi gửi không rõ, sau khi chuyển đi cũng không rõ.

Sáng hôm nay, Bạch Cốt sơn chúng quỷ phát hiện mấy tên đã tập kích các vị tẩu tử được Bạch Cốc thả chạy, cư nhiên nghênh ngang ra vào cửa sau Lâm Giang lâu. Từ xưa tới nay, 'đi cửa sau' có muôn vàn hàm nghĩa, nếu bỏ qua phần não bổ không hài hòa, thì đơn thuần chỉ là đi vào từ cửa sau. Cửa sau tửu lâu chỉ dành cho người trong tửu lâu qua lại, ngay cả Triển Chiêu thường xuyên tới ăn cũng chưa từng đi qua, những người đó nếu có thể tùy ý ra vào, tuyệt đối không chỉ là 'bằng hữu bình thường' hay 'khách quen' được, nhưng nếu chỉ dựa vào việc Lý Giai Hào nhận thức những người đó, chưa thể chứng minh bọn họ là cùng một nhóm.

Còn một điểm đáng ngờ nữa là, Dương lão đầu phát hiện hai khối thi thể trong thùng nước gạo, cũng cách Lâm Giang lâu không xa.

Nếu là trùng hợp, không khỏi quá trùng hợp đi.

Một điểm đáng ngờ chỉ hướng Lý Giai Hào thì còn có thể dùng 'trùng hợp' để qua loa lấy lệ, nhưng hiện tại mọi điểm đáng ngờ đều chỉ về hướng Lý Giai Hào, chỉ có thể nói người này quả thật có rất nhiều điểm đáng ngờ. Cho ra kết luận này khiến Triển Chiêu có chút thất vọng, tai mèo cụp xuống ủ rũ ỉu xìu.

Người có tấm lòng lương thiện mỗi khi suy bụng ta ra bụng người đều cảm thấy ai cũng lương thiện tốt bụng.

Người lòng dạ khó lường suy bụng ta ra bụng người sẽ cảm thấy người trong thiên hạ đều rắp tâm bất lương.

Triển Chiêu không thể nghi ngờ chính là người lương thiện, thói quen dùng thiện ý lớn nhất để đối nhân xử thế, hắn biết Lý Giai Hào cậy tài khinh người, kiêu ngạo tùy hứng, chưa bao giờ hiểu cách cảm thông với người khác, chỉ là Lý Giai Hào luôn [xấu] với người khác chỉ riêng có Triển Chiêu là thật tâm thật lòng đối tốt, có món gì ngon đều nghĩ tới Triển Chiêu trước tiên. Cho nên Triển Chiêu rối rắm! Khó mà tin được Lý Giai Hào sao lại trăm phương nghìn kế hãm hại chính mình, hại đại ca đại tẩu chất tử chất nữ… mình.

Triệu Trăn an ủi nói: "Lý Giai Hào không hẳn là nhằm vào ngươi, ngươi thường xuyên tới Lâm Giang lâu ăn cơm, nếu hắn bỏ kịch độc phong hầu vô sắc vô vị trong đồ ăn, ngươi đã không còn sống tới hôm nay."

Triệu Trăn tuy rằng chán ghét Lý Giai Hào nhưng lúc này cũng phải nói lời công đạo: "Việc mọi người cùng bị trúng độc, lượng độc rượu này không trí mạng, Lý Giai Hào không cần thiết phải đả thảo kinh xà, ta cảm giác lần đó có thể là nhầm lẫn."

Bạch Ngọc Đường lạnh lùng nói: "Vấn đề hiện tại là, Lý Giai Hào là tự nguyện can thiệp vào hay là niên thiếu vô tri bị người lừa gạt."

Triển Chiêu thở dài: "Đừng thấy Lý Giai Hào tính tình thế kia mà lầm, từ nhỏ hắn tâm nhãn rất nhiều, ta không tin hắn hoàn toàn không biết. Tiểu cữu cữu ta từ trước đã nói Lý Giai Hào tâm tư phức tạp, tuy rằng trong phương diện trù nghệ ngộ tính cao, nhưng thành tựu vĩnh viễn hữu hạn, không có khả năng đạt tới đỉnh cao."

Triệu Trăn nghi hoặc nói: "Sư phụ, ngươi còn có cữu cữu sao?"

Triển Chiêu gật đầu: "Ta có tất cả hai cữu cữu, đại cữu am hiểu thức ăn chay, tiểu cữu am hiểu đồ thịt."

Triệu Trăn không có hứng thú với thức ăn chay, vừa nghe tới thịt hai mắt liền tỏa sáng.

Bao đại nhân ho khan hai tiếng, nắn đề tài trở về quỹ đạo: "Nếu Hoàng thượng đã phái ám vệ giám thị Lâm Giang lâu, vậy những người khác đặt hết trọng tâm vào điều tra chuyện hoàng cung mật đạo. Cung nữ Bội Văn, tiền thị vệ Vương Vĩ, tiền thị vệ Từ Phú Bảo, ba người biết rõ vị trí hoàng cung mật đạo đều đã chết. Nghe nói nhà Triển hộ vệ cùng Bạch thiếu hiệp có quỷ, có thể thỉnh… khụ khụ, hỏi thăm một chút Quỷ phủ thần công đến tột cùng là cái gì không?"

Bao đại nhân tuy rằng không chỉ đích danh, nhưng mọi người vẫn nhất tề nhìn Bạch Ngọc Đường dò xét, ngày đó Bạch Cốc đã nói – gọi phụ thân liền nói cho ngươi.

Bạch Ngọc Đường yên lặng phóng lãnh khí: Bảo ta gọi lão già không đứng đắn kia là phụ thân á? Đừng mơ!

Công Tôn trì độn nhất, hoàn toàn không cảm giác được bầu không khí thay đổi vi diệu, trực tiếp nói với Bạch Ngọc Đường: "Lúc trước bá phụ thả mấy tên đó chạy thoát, còn lưu lại một câu 'Người sống bất nhập Bạch Cốt sơn', nhất định biết chủ mưu sau màn là ai, Bạch thiếu hiệp thuận tiện hỏi thăm kẻ chủ mưu đằng sau xem, bắt được hắn vĩnh tuyệt hậu họa!"

Bạch thiếu hiệp tỏ vẻ — có chuyện Bạch thiếu hiệp, vô sự Bạch Ngọc Đường, cảm giác tâm đau thật là say.

Thời khắc mấu chốt vẫn là Triển Chiêu che chở Bạch Ngọc Đường, hoặc là nói Triểu miêu miêu bảo vệ đồ ăn?

Triển Chiêu xoa loạn trên đầu Bạch Ngọc Đường một phen: "Trở về hỏi cha ta và Nhị thúc xem, chuyện bá phụ biết, phỏng chừng hai người họ cũng biết. Nghe nói nhị thúc ta hồi trẻ đã đi khắp đại giang nam bắc chỉ vì muốn hàng yêu trừ tà, kết quả một con quỷ cũng không gặp được, ngược lại thành công phá giải vô số cơ quan. Từ đó về sau, Nhị thúc nản lòng thoái chí, ru rú ở nhà so với khuê tú còn khuê tú hơn, không bao giờ ra khỏi cửa bắt quỷ nữa."

Nếu nói phương pháp của Triển Chiêu là chính đạo thì chủ ý của Triệu Tiểu Trăn tuyệt đối là đường ngang ngõ tắt!

Triệu Tiểu Trăn giật giật tay áo của Bạch Ngọc Đường nói: "Ngươi có thể uy hiếp cha ngươi, nếu hắn không nói cho ngươi biết [quỷ phủ thần công] cùng tin tức kẻ đứng sau màn, ngươi liền gọi sư công là cha! Vì giữ chặt nhi tử, hắn nhất định cái gì cũng chịu nói!"

Mọi người hết nói nổi: Hoàng thượng ngài kiềm chế một chút đi, thế đạo đã loạn như vậy, không cần quấy rối thêm phiền!

……

Triển Chiêu treo thẻ tan tầm về nhà ăn cơm, phía sau kéo theo một cái đuôi Triệu Tiểu Trăn cùng với người nhà [Chuột] Bạch Ngọc Đường.

Vốn Triển Chiêu còn mời cả Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh cùng Bàng tướng quân nhưng Bàng tướng quân dựa vào giác quan thứ sáu cùng kinh nghiệm lãnh binh đánh giặc bao nhiêu năm có dự cảm đêm nay

lại là một đêm gà bay chó sủa, Bàng tướng quân ra đòn sát thủ, dùng một tay ôm trọn Công Tôn, thuận thế chối từ lời mời của Triển Chiêu. Bao đại nhân gần đây bề bộn nhiều việc, so với vị hoàng đế làm việc không đàng hoàng nào đó còn bận rộn hơn, công văn xếp đống trên bàn chất cao như núi, chỉ có thể trắng đêm tăng ca trong thư phòng.

Bạch Cốt sơn chúng quỷ đã sớm chờ ở ven đường, vì muốn nghênh đón một nhà ba người thiếu chủ nhân, thiếu chủ phu nhân và tiểu thiếu chủ.

Chích quỷ nào đó: "Ngao ngao ngao ~ manh manh đát tiểu thiếu chủ hãy nhận lấy yêu yêu đát của ta ~"

Chích quỷ nào đó: "Ngao ngao ngao ~ thiếu chủ phu nhân hôm nay cũng cần lao dũng cảm tú ngoại tuệ trung ~"

Chích quỷ nào đó: "Ngao ngao ngao ~ thiếu chủ nhân hôm nay cũng tà mị cuồng quyến soái đến không ai bằng ~"

Triệu Trăn không hiểu ra sao: "Tiểu thiếu chủ?" mạc danh kỳ diệu bị cắm đầy tên trên đầu gối, oan chết trẫm.

Triển Chiêu khóe miệng co giật: "Thiếu chủ phu nhân?" Đừng ở trên đường cái gọi như vậy được không, ảnh hưởng không tốt.

(= w =) Còn có, cần lao dũng cảm tú ngoại tuệ trung là cái quỷ gì?!

Bạch Ngọc Đường khóe miệng co giật, một tay nhấc Triệu Tiểu Trăn đang chột dạ lên: "Cái gì gọi là tà mị cuồng quyến, là ngươi dạy?!"

Triệu Tiểu Trăn lấy lòng cười ha hả: "Là ca ngợi, tuyệt đối là lời ca ngợi!"

Triển Chiêu chọc chọc Triệu Trăn: "Bánh bao, giải thích cho ta chút, dùng tú ngoại tuệ trung để hình dung nam nhân cũng coi như lời ca ngợi?"

Triệu Tiểu Trăn lau mồ hôi: "Câu này tuyệt đối không phải do ta dạy, hẳn là do thiên phú và sự cố gắng của bọn họ!"

Triệu Tiểu Trăn bị Thử Miêu túm vào phòng, vừa vặn bị Triển phu nhân từ sau bếp đi ra nhìn thấy, Triển phu nhân một phen cứu được Triệu Tiểu Trăn đáng thương, bồi thêm mấy bài 'ca cải lương' cho hai vị đại hiệp có miệng khó nói. Từ giáo dục cách bế trẻ con đúng dắn đến chỉ trích hành động [Xách] trẻ con đi lại rất nguy hiểm, lại kéo sang việc [xách trẻ con] sẽ có ảnh hưởng xấu tới xương cốt trẻ nhỏ.

Ví dụ phản diện điển hình nhất chính là hai cha con Triển Thanh Phong và Triển Chiêu – "Chiêu Chiêu trước đây vừa mềm mại vừa đáng yêu, tướng công rất thích bế Chiêu Chiêu du ngoạn khắp nơi, kết quả rõ ràng Chiêu Chiêu lớn tuổi hơn Đường Đường mà lại thấp hơn Đường Đường nửa đầu ngón tay, đều là lỗi của tướng công!"

Triển phụ thân nằm không cũng trúng đạn sờ sờ mũi, Bạch Ngọc Đường cũng sờ sờ mũi.

Đường Đường cái gì…

Triển đại ca thích đặt biệt danh cho người khác, hóa ra là di truyền từ Triển phu nhân.

Hết chương 96

97. Quyển 6 - Chương 97

Sau khi ăn cơm chiều xong, Triển Chiêu quấn lấy Triển nhị thúc hỏi thăm chuyện [Quỷ phủ thần công]. Triển nhị thúc ngẫu nhiên không đáng tin nhưng đại đa số thời gian vẫn có chút đáng tin: "Hồi trẻ ta từng vào Nam ra Bắc hàng yêu phục ma, vượt qua núi Ngũ Nhạc, tới tận Tây Vực từng thấy 'Quỷ phủ thần công' một lần."

Triển nhị thúc gặm quả lê mặt không chút thay đổi nói: "Hình như là mấy chục năm trước, mấy tên sa phỉ (cướp sa mạc) giảo hoạt ngẫu nhiên phát hiện một tòa phế tích trên sa mạc mênh mông, phế tích này vào lúc đặc biệt mỗi tháng sẽ sinh ra ảo giác, đám sa phỉ này coi nó là [thần linh] lừa bịp dân chúng sa mạc ngu muội nhát gan, mỗi tháng đều tiến cống một số lượng lớn lương thực và nước uống cho chúng, còn dâng cho bọn chúng vô số thiếu nam thiếu nữ cho chúng chơi đùa."

Triển Thanh Phong nhíu mày: "Sao chưa nghe ngươi nói?"

Triển nhị thúc nháy mắt mấy cái: "Quên mất, đệ cũng không phải trẻ con việc gì cũng phải báo cho huynh."

Bạch Cốc nhận vai trò giải thích: "Triển lão Nhị mỗi lần bị người ta khi dễ đều chạy về tìm Triển lão muộn khóc kể, không khóc kể chính là không bị khi dễ."

Triển nhị thúc trừng mắt lườm Bạch Cốc một cái, phồng má nhai lê: "Đám sa phỉ kia không còn nhân tính, không chuyện ác nào không làm, đúng là võ lâm bại hoại, dùng đủ mọi thủ đoạn từ đốt giết đến đánh cướp…đoạt được vô số tiền tài cùng xe ngựa. Bọn chúng còn khiến thiếu nữ cướp về mang thai, sau mười tháng sinh con liền đem hài tử bán cho đám buôn người phụ cận, giữ lại thiếu nữ tiếp tục sinh con cho chúng. Nam nữ trung niên trở thành nô lệ cho bọn chúng, còn những người già không còn giá trị lợi dụng, bọn chúng xua đuổi tới chỗ sâu trong sa mạc tự sinh tự diệt."

Mọi người nghe vậy nhíu mày, mấy vị phu nhân căm tức nói: "Đám nhân tra, có còn vương pháp nữa hay không?"

"Không có a, bên trong hoang mạc căn bản không có vương pháp, chỉ có ai mạnh thì thắng." Triển nhị thúc gặm sạch quả lê: "Ta nghe nói trong hoang mạc đó có yêu ma quấy phá mới tới đó xem, không ngờ lại là do con người tác quái, kỳ thật trên đời này những việc lạ thần tiên ma quỷ, tám chín phần mười đều là do ác nhân tác quái. Yêu ma chân chính tu hành không dễ, đều ở trong thâm sơn cùng cốc hoang vu vắng vẻ, rất ít người lui tới…"

Triển nhị thúc nói một nửa lại nhảy sang đề tài khác, Triển Chiêu nhanh chóng giữ chặt hắn: "Nhị thúc, thúc còn chưa nói quỷ phủ thần công là cái gì mà."

Triển nhị thúc nghiêng đầu: "Ta còn chưa nói sao? Năm đó dưới cơn giận dữ, ta đã toàn diệt đám sa phỉ."

Bạch Ngọc Đường có dự cảm bất hảo: "Cho nên…"

"Cho nên ta cũng không biết nó là cái gì." Triển nhị thúc thản nhiên nói: "Cái thứ gọi là [quỷ phủ thần công] đó là do Bạch lão quỷ nói cho ta biết."

Mọi người yên lặng quay đầu, chỉ thấy Bạch Cốc uống rượu, miệng ngân nga một tiểu khúc, cái đuôi vểnh lên đắc ý cười gian

~Mọi người chợt nhận ra – khó trách vừa rồi hắn không ngăn cản Triển nhị thúc công bố đáp án, hóa ra là cấp hi vọng trước rồi hung hăng đánh vỡ, cỡ nào tàn nhẫn a! mọi người chậc lưỡi, đặt hi vọng cuối cùng lên người Triển phụ thân, Triển phụ thân nghiêm cẩn tích chữ như vàng, vốn có danh xưng [người kết thúc đề tài], lời ít ý nhiều dùng hai chữ chấm dứt đoạn đối thoại – "Không biết."

Hai chữ này uy lực so với một kích chí mạng còn mạnh mẽ hơn, mọi người dời ánh mắt đồng tình về phía Bạch Ngọc Đường, xem ra muốn biết chân tướng nháo quỷ, tiếng gọi 'phụ thân' này không thể không gọi rồi. Bạch Ngọc Đường còn đang mải rối rắm, không ngờ Bạch Cốc lại mở lời trước: "Quỷ phủ thần công kỳ thật là một loại cơ quan…"

Bạch Cốc nhấp chút rượu, sâu xa nói: "Đầu tiên là thợ mộc tay nghề cao dựa theo bản vẽ kiến tạo huyệt, kết hợp với góc độ của mặt trời và ánh trăng, ở trên vách tường trong địa huyệt điêu khắc một bức bích họa trông vô cùng sống động, sau đó đục một lỗ thủng ở góc độ đặc biệt trong huyệt, để ánh sáng thuận lợi chiếu qua, phản xạ lại hình ảnh bức bích họa đã được điêu khắc tinh xảo ra ngoài thiên không, thoạt nhìn như một ảo ảnh thần kỳ."

Triệu Trăn đối với sức sáng tạo của dân chúng cổ đại vô cùng thán phục: "Bây giờ còn ai làm được loại cơ quan này không?"

Bạch Cốc lắc đầu: "Kỹ thuật làm quỷ phủ thần công được tạo thành do các thợ thủ công người Tây Vực mấy trăm năm trước sáng tạo ra, đến bây giờ đã sớm thất truyền. Những địa huyệt dân gian còn lưu lại tới bây giờ đều là do tiền nhân tạo ra, quỷ phủ thần công từng phổ biến một thời vào mấy trăm năm trước, đặc biệt rất được các vương công quý tộc thời đó yêu thích, những người này không tiếc bỏ ra một số tiền lớn thuê những thợ thủ công Tây Vực này kiến tạo mộ huyệt cho riêng mình."

Triển Chiêu hưng trí bừng bừng: "Sau đó thì sao, sao kỹ thuật thần kỳ đó lại thất truyền?"

Bạch Cốc lạnh lùng cười: "Khi đó, chỉ có vương công quý tộc có tiền mới có thể có quỷ phủ thần công tốt nhất, đám vương công quý tộc đó lúc đầu thì cho rằng 'cơ quan thần kỳ như thế, nếu dùng để xây mộ huyệt cho mình thì tốt biết bao nhiêu', sau đó chúng càng trở nên tham lam 'cơ quan thần kỳ như thế, nếu chỉ mộ huyệt của mình có thì càng tốt hơn'…." Nghe giọng nói lãnh đạm của Bạch Cốc, mọi người đều có dự cảm bất hảo.

Bạch Cốc trào phúng nói: "Một số vương công quý tộc có tiền đã liên hợp lại, những thợ thủ công Tây Vực chế tác quỷ phủ thần công đều bị tù cấm, còn cấm dân chúng kiến tạo huyệt quỷ phủ thần công. Sau khi mộ huyệt xây dựng xong, thợ thủ công Tây Vực đều bị giết hại dã man, một số bị nhốt tới chết ở trong mộ. Sau này các thợ thủ công Tây Vực đều dần mai danh ẩn tích, còn hận sao mình lại biết loại kỹ thuật này."

Triệu Trăn nuốt nước miếng: "Cho nên phía dưới tòa nhà này là địa huyệt? hơn nữa còn là…"

Bạch Cốc nhướn mày: "Là tổ tiên của ngươi kiến tạo, nối thông với mật đạo dưới chân hoàng cung, chủ yếu dùng để chạy trốn. Vì để giữ được bí mật này, bên trong huyệt đã vây chết mười mấy thợ thủ công Tây Vực, cùng với mấy chục thợ mộc phổ thông."

Khóe miệng Triệu Trăn giật giật: "Mật đạo không phải càng kín càng tốt sao, sao lại dùng ảo ảnh để hấp dẫn mắt nhìn?"

Bạch Cốc sờ sờ cằm: "Quỷ phủ thần công không có khả năng tự mình hoạt động, khẳng định đã có rất nhiều người cùng nhau thao túng."

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thở dài một tiếng: Mua nhà bị quỷ nháo đủ chán nản, hàng xóm đang ở dưới chân có thể đừng nghịch nữa có được không?

Triển đại ca lắc đầu: "Mắt chọn nhà của hai đứa thật sự không dám khen thưởng."

Tứ Thử dùng lực gật đầu: "Trong thành nhà ở nhiều như vậy, hai đứa thiên chọn vạn tuyển lại mua được quỷ trạch, tay quá thối!"

Triển nhị thúc đầy mặt nghiêm túc: "Dưới nền nhà có xác chết là đại hung, có cần ta thay đổi phong thủy cho không?"

Triển thợ rèn dùng một quả cam bịt cái miệng thối của Triển thần côn.

Triệu Trăn như có chút đăm chiêu: "Nếu ta nhớ không lầm thì căn nhà này cùng một số nhà khác đều là do xét nhà tịch thu được, Hộ bộ vốn định đấu giá bán ra vào đầu xuân, nhưng bởi vì hai người các ngươi vội cần dùng nhà nên đã mua trước, hơn nữa khi mua còn bị quan viên hộ bộ gây khó dễ?"

Triển Chiêu tốt tính nói: "Cũng không hẳn là gây khó dễ, chỉ là họ lề mề không muốn bán."

Bạch Ngọc Đường nhíu mày nói: "Chẳng lẽ đã có người sớm muốn chiếm căn nhà này?"

"Ta cũng cảm thấy vậy." Triệu Trăn ngồi bên cạnh Triển phu nhân, bị bà xoa xoa bóp bóp nhào nặn vân vê giống như vắt mì, Triệu Trăn giãy dụa nói: "Nhất định là có người biết dưới nền nhà có địa huyệt, bọn họ muốn mua căn nhà này, lại sợ động tĩnh quá lớn khiến chúng ta hoài nghi, vì thế kiên nhẫn đợi tới lúc Hộ bộ bán ra, không ngờ nửa đường nhảy ra hai tên Trình Giảo Kim là các ngươi."

Triệu Trăn chỉ chỉ Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường: "Hai ngươi có ta và Khai Phong Phủ làm chỗ dựa vững chắc, bọn họ không thể mạnh mẽ ra tay ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn tòa nhà trọng yếu bị mua mất. Bọn họ giả thần giả quỷ trong phủ, là muốn khiến các ngươi biết khó mà lui, chủ động nhượng lại căn nhà." Triệu Trăn giả bộ thở dài: "Thật đáng thương, thân là nhân vật phản diện lại bị chân heo khi dễ thành như vậy, ta thực muốn vì bọn họ mà một phen đồng tình rơi lệ!"

Chân heo là cái quỷ gì?

Tính cách Triệu Trăn có chút điên khùng, lúc phấn khởi đều thích hồ ngôn loạn ngữ, mọi người nghe không hiểu bé đang nói gì cũng không minh bạch hàm nghĩa nụ cười gian ngẫu nhiên của Triệu Trăn, răng sữa mù tạc như tuyết nhân sinh, thường thường khiến Triệu Trăn phiền muộn khó hiểu.

Triển Chiêu là người tiếp xúc nhiều nhất với Triệu Trăn, đã sớm luyện thành thói quen nghe tai nọ ra tai kia, tự động nhảy qua đoạn nào nghe không hiểu, trực tiếp phản bác một câu: "Ta và Tiểu Bạch đều không sợ quỷ, bọn họ có giả thần giả quỷ thế nào cũng không dọa được hai ta rời đi, chẳng phải là công dã tràng sao?"

Triệu Tiểu Trăn sờ sờ cằm: "Lời này có lý." Khi mọi người ngồi cùng nhau phân tích vụ án, ngẫu nhiên cũng sẽ gặp một cái [kết] không giải được, cái [kết] này thường là những manh mối quan trọng bị xem nhẹ. Mọi người còn đang tự hỏi, Triển Thanh Phong nhấp ngụm trà bỗng nhiên nói: "Hạ nhân có đáng tin không?"

Triệu Tiểu Trăn vỗ ót một cái: "Ai nha, quả nhiên là người ngoài cuộc thì tỉnh táo trong cuộc thì u mê, tên chủ mưa sau màn thay vì bức hai ngươi rời đi còn không bằng giữ hai ngươi lại làm bia chắn. Khó trách người ta đều nói chân nến thì tối, trong phủ liên tiếp xuất hiện việc lạ, chúng ta cư nhiên chưa từng hoài nghi hạ nhân trong phủ!"

Mọi người bừng tỉnh đại ngộ, Triển Huy nói: "Dựa theo tính tình hai ngươi, khẳng định không cần hạ nhân hầu hạ phục vụ ăn uống sinh hoạt hằng ngày, bình thường cũng ít khi tiếp xúc với hạ nhân. Kẻ chủ mưu có sắp xếp thân tín trà trộn vào trong phủ cũng là chuyện dễ dàng, không những vừa trông coi được địa huyệt, vừa thuận tay chôn xuống một đinh tử (nằm vùng), dù có hỏi thăm những tin tức không quá cơ mật cũng có thể đại khái biết được hướng đi của chúng ta." Triển Huy chậc lưỡi: "Hơn nữa còn có thể lấy được tiền công từ kẻ thù, chủ ý này quả thực rất độc!"

Tưởng Bình vỗ đùi: "Mụ nội nó! nháo quỷ, trúng độc, quỷ phủ thần công gì gì đó đều là muốn rời sự chú ý của chúng ta, mấy ngày qua ta luôn suy nghĩ, càng nghĩ càng phức tạp, mà bỏ qua thủ pháp đơn giản nhất! Có nội gian!"

Triển Chiêu sờ cằm: "Lúc thuê hạ nhân, ta đã thấy nghi hoặc, người trong và ngoài thành đều muốn làm nha hoàn như sắp điên rồi? Đường đường làm kẻ có tiền không làm lại cứ nhất định tranh cướp bán mình làm nha hoàn để vào phủ, hóa ra là có người âm thầm giật dây!" Triển Chiêu căm giận nói: "Quá giảo hoạt! Địch nhân cố ý dùng chiến thuật biển người để phiền chết hai chúng ta, hại ta không tìm được nha hoàn, trong phủ ngoại trừ đầu bếp còn lại thuần một đám đực rựa!"

Triệu Trăn khóe miệng giật giật: Sư phụ đại nhân, ngài nghĩ quá nhiều, mấy tiểu nha hoàn kia tuyệt đối là tự nguyện bán mình!

Bạch Ngọc Đường giữ lại con mèo phẫn nộ, quay đầu hỏi Triệu Trăn: "Bây giờ tiên phát chế nhân hay địch không động ta cũng không động?"

Triệu Tiểu Trăn sờ sờ cái cằm nhỏ, lộ ra nụ cười giảo hoạt xấu xa: "Đương nhiên là tiên phát chế nhân, hơn nữa còn cải lương không bằng bạo lực!"

Mọi người nhìn thấy khuôn mặt bánh bao cười xấu xa của Triệu Trăn, theo bản năng đỡ trán – vừa manh vừa âm hiểm, vô luận đã nhìn bao nhiêu lần vẫn cảm thấy không thích hợp!

Triệu Trăn hai tay chống nạnh, nhất phái lên mặt: "Thừa Ảnh đâu? Lăn ra đây cho trẫm!"

Thừa Ảnh tội nghiệp bị nhóm ám vệ xa lánh, đẩy a đẩy bị đẩy ra tận tít sân bên ngoài trông coi, cự ly quá xa không nghe rõ mọi người nói chuyện, tới khi nghe các ám vệ khác báo Triệu Trăn tìm hắn, phản ứng đầu tiên của Thừa Ảnh chính là – bánh bao rốt cuộc xuất ra đại chiêu, chuông cảnh báo reo vang ầm ĩ!

Thừa Ảnh vừa đứng vững, Triệu Trăn giật giật tay áo Triển Chiêu chỉ: "Sư phụ lên! Điểm huyệt hắn! Khiến hắn không thể phản kháng!"

Triển Chiêu thập phần không hiểu gì: "Ngươi muốn đùa giỡn lưu manh?"

Thừa Ảnh phi thường phối hợp: "Muốn ta cởi quần áo sao?"

Triệu Tiểu Trăn: "……"

( ) Cởi muội ngươi! Không cho phép xỉ vả sự anh minh thần võ nhìn xa trông rộng của trẫm!

Triệu Trăn phồng miệng nói: "Sư phụ, nhanh lên, điểm huyệt hắn, hồ ly Thừa Ảnh rất giảo hoạt, không thể cho hắn có cơ hội mật báo!"

Cuối cùng dưới sự kiên trì của Triệu Trăn, Thừa Ảnh chọn tư thế tự do thoải mái nhất bị Triển Chiêu điểm huyệt một canh giờ. Triệu Tiểu Trăn đi qua chọt chọt cù cù Thừa Ảnh, xác định hắn không thể động đậy mới gọi người khiêng đi, rồi híp mắt bấm đốt ngón tay tính toán, còn phát ra tiếng 'kekeke' cười gian.

Triệu Trăn gọi toàn bộ hạ nhân trong phủ tới chính đường tập hợp, mỗi người một chăn một đệm nằm dài ra đất, ngủ một giấc, toàn bộ cửa sổ bị khóa trái, giao những người đó cho mấy vị huynh trưởng trông coi. Tứ Thử Hãm Không đảo Võ công tốt, Triển đại ca cái đầu tốt, một con hắc hùng công phu hạng ba và một con hồ ly ngàn năm giảo hoạt cường cường liên hợp, hết thảy ác thế lực đều là hổ giấy.

Triệu Trăn thực xấu a! biết rõ Bàng Thống hơn nửa đêm không muốn bị mọi người ép buộc, bé càng muốn chơi đùa cùng tướng quân mặt quan tài, khiến huyến khốc Bàng mặt đen lặng lẽ dẫn binh bao vây tòa nhà. Ngu ý của Triệu Trăn chính là, bắt cóc Công Tôn tiên sinh làm bảo mệnh phù, không ngờ kinh động tới cả Bao đại nhân.

Mọi người cùng nhau vây xem Triệu Trăn tung tăng nhảy nhót, chỉ có Bàng tướng quân thẳng thắn một chậu nước đá đón đầu tạt xuống, hỏi ra một vấn đề trọng yếu không ai nghĩ tới – "Các ngươi biết rõ cửa vào địa huyệt ở đâu sao?" ý tại ngôn ngoại, ngay cả cửa vào các ngươi còn không biết vậy các ngươi khí thế ngất trời ép buộc cái gì?

Triệu Tiểu Trăn ưỡn bụng nắm chắc phần thắng: "Ngốc! Trên đời vốn không có đường, nhiều người đi mới thành đường!"

Mọi người càng mờ mịt.

Triệu Tiểu Trăn dùng lực dậm chân: "Người đâu, lật tung hết lên cho ta! Không có cửa, chúng ta tự đào cửa vào!"

Mọi người vốn rối rắm tâm tình liền trở nên sáng sủa – bọn họ vốn đi vào ngõ cụt, bây giờ bất cứ cơ quan mật đạo sắc bén nào đều chỉ là thùng rỗng kêu to trước mặt lực lượng hùng mạnh này, không tìm thấy chìa khóa vậy thì phá cửa mà vào, chân lý dành cho ai mạnh thì thắng, ai có thể định ra quy tắc của trò chơi.

Hàn Chương ha ha cười to, lôi kéo Từ Khánh ngại ngùng nói: "Biện pháp này được! Thật cmn sảng khoái! Huynh đệ chúng ta am hiểu nhất là đào hang!"

Mấy cấm quân ăn mặc gọn gàng kéo một rương gỗ đi tới: "Khởi bẩm Hoàng thượng, bắt đầu cho nổ từ đâu ạ? Trực tiếp san bằng nơi này luôn sao?"

Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường đồng thời thở dài – thủ hạ lưu tình a.

Hết chương 97

98. Quyển 6 - Chương 98

Vì tìm kiếm mật đạo, Triệu Tiểu Trăn ra lệnh cho thủ hạ nổ tung sân nhà.

Bởi vì dưới chân tòa nhà có địa huyệt, khi đào huyệt động nhất định phải biết kỹ xảo, nếu không những nơi có đào hang rất có khả năng sẽ bị sụp xuống. Hơn nữa diện tích tòa này rất lớn, một tấc đào ba thước là chủ ý rất ngu xuẩn, không chỉ tốn thời gian, công sức mà còn đả thảo kinh xà. Triệu Tiểu Trăn liền rống rống tiên hạ thủ vi cường, vì muốn chơi đánh úp bất ngờ, phương pháp tốt nhất chính là tìm đúng vị trí tốc chiến tốc thắng!

Bàng Thống chỉ muốn làm một vị mỹ tướng quân im lặng, nề hà cấp trên trực tiếp lại y như thỏ điên, lúc nào cũng không chịu ngồi yên.

Rơi vào đường cùng, Bàng Thống đành lôi phó tướng Uông Dương ra giúp Triệu Tiểu Trăn đào động.

Phó Tướng Uông Dương là hán tử nhiệt tình cởi mở thân thiện, vừa lúc tương phản với phong thái của Bàng Thống. Lần trước Bàng Thống cùng Công Tôn tới Triển gia đón Triệu Tiểu Trăn hồi cung, Uông Dương cũng đi cùng, Uông Dương và Triệu Tiểu Trăn có thể cùng hội cùng thuyền chém gió quên trời đất, hai người ngưu tầm ngưu mã tầm mã, chỉ hận gặp nhau quá muộn, trên con đường dài dằng dặc vô vị nhàm chán hợp tác cùng nhau phun tào tướng quân Bàng Thống mặt quan tài, thành lập đồng minh cách mạng hữu nghị sâu sắc.

Uông Dương mười mấy tuổi đã làm tùy tùng đi theo Bàng Thống, Nam chinh Bắc chiến dần dần bộc lộ tài năng, hai người một nóng một lạnh một nội một ngoại hợp tác vui vẻ. Bàng Thống là Phi Tinh tướng quân lừng danh khắp trong ngoài nước, Uông Dương cũng nổi tiếng vạn sự thông khắp gần xa. Bàng Thống đặt toàn bộ tâm tư vào chuyện đánh nhau, Uông Dương thì giúp hắn dọn dẹp các loại công tác hậu trường, giải quyết toàn bộ các chuyện lông gà vỏ tỏi lớn nhỏ trên dưới toàn quân, chính là loại hiền thê nội trợ thần kỳ tồn tại!

Uông Dương được Bàng Thống nhìn trúng, ngoại trừ khả năng 'quản gia' thần kỳ còn có một ưu điểm hạng nhất – tìm đồ.

Ở trong sa mạc có thể tìm nước, ở trong núi hoang có thể tìm đường, giữ thảo nguyên tìm được chỗ núp của địch nhân, giữa đại quân tìm được gian tế, ngay cả huyệt động ngầm dưới đất cũng không làm khó được hắn! Theo tin tức linh thông nhân sĩ lộ ra, Uông Dương có một đôi tai thần kỳ biết Thuật Phong Nhĩ, áp tai trên mặt đất nghe một chút thì vị trí nhân mã quân địch, số lượng bao nhiêu, quân nhu quân dụng chỗ nào đều ở hết trong tai hắn. Uông Dương lãnh binh đánh trận mười mấy năm, chưa từng bị quân địch mai phục được, ngược lại còn chơi phản mai phục đến nhuần nhuyễn!

Uông Dương không phụ sự mong đợi của mọi người, quỳ rạp trên mặt đất nghe ngóng một lát, rất nhanh chỉ ra vài vị trí ở trong sân.

Mọi người vận khí không tệ, đào một cái hai liền đào thông huyệt, Triệu Tiểu Trăn ngồi xổm ở cửa động nhìn xuống bên dưới, bên trong đen ngòm không nhìn thấy cái gì, Triệu Trăn không có sở thích xem mạng người như cỏ rác, cũng không tính toán hi sinh thủ hạ đi dò đường, chỉ cho cấm quân tiếp tục đào hầm ở những chỗ khác.

Cấm quân tựa như cây quốc giữa mùa đông, cầm cuốc cầm xẻng hì hục đào đào bới bới tới mồ hôi ướt đẫm.

Đến cùng là nhiều người lực đại, mọi người rất nhanh đào ra một địa đạo chiều ngang dài khoảng ba mét, nhóm tiên phong nhảy xuống thăm dò một phen, phát hiện bên trong tựa như mê cung rắc rối phức tạp, mỗi đoạn rẽ đều là giao lộ ngã tư, nếu không cẩn thận sẽ quẹo vào ngõ cụt. Hai bên vách tường đều có các cây đuốc đã tắt, trên đuốc tích một lớp bụi cùng màng nhện dày đặc, địa huyệt ấm áp đã trở thành nơi sinh sôi của các loài bò sát, hiển nhiên đã là phế tích bỏ hoang.

Cửa địa huyệt vừa mở ra, lòng mạo hiểm của dân giang hồ lại bắt đầu rục rịch trào lên, đặc biệt là Triển Chiêu và Triển nhị thúc đang nóng lòng muốn thử. Triển miêu miêu biết rõ lòng hiếu kỳ giết chết con mèo nên đang nỗ lực khắc chế lòng hiếu kỳ của mình, còn Triển thần côn đang bị Triển thợ rèn gắt gao giữ chặt, bằng không đã sớm cầm la bàn nhảy xuống tìm tòi.

Bao đại nhân trầm ổn nói: "Còn nhiều thời gian để thăm dò mật đạo, chuyện trọng yếu trước mắt chính là phải tìm hiểu nguồn gốc, tìm được hang ổ của kẻ chủ mưu sau màn."

Công Tôn tiên sinh sầu lo nói: "Gần đây bọn họ đã sử dụng quỷ phủ thần công, nhất định sẽ lưu lại dấu vết trong địa huyệt. Chỉ cần chúng ta tìm được đường chính xác, việc bắt được kẻ chủ mưu đằng sau chỉ còn là vấn đề thời gian. Ta chỉ sợ địa huyệt đường đi hẹp dài, thuận tiện cho địch nhân mai phục, không tiện cho chúng ta di chuyển cùng phản kích, nếu bọn chúng sử dụng độc dược hoặc thuốc nổ bên trong địa huyệt, thật sự khó lòng phòng bị."

Triệu Tiểu Trăn sâu sắc nheo mắt lại: "Ý tiên sinh là..."

Bao đại nhân xấu hổ ho khan hai tiếng: "Chuyến đi này nguy hiểm, thỉnh Hoàng thượng ở bên ngoài chờ tin lành."

Triệu Tiểu Trăn không thể tin nổi: "Dựa vào cái gì, ta là người tìm ra huyệt động, sao lại không cho ta theo?! Các ngươi định tá ma giết lừa! Qua sông đoạn cầu! Vong ân phụ nghĩa! Được cá quên nơm! Có mới nới cũ! Thỏ tử cẩu phanh (thỏ chết chó cắn xé)! Niệm xong kinh liền đánh hòa thượng! kéo quần lên ưm ưm…" nửa câu sau bị Triển Chiêu động thủ bịt miệng lại.

Mọi người khóe miệng co giật: là ai to gan dám dạy hư Hoàng thượng đơn thuần?!

Chỉ có Công Tôn trì độn là âm thầm tán thưởng: Hoàng thượng cần mẫn hiếu học, tuổi còn nhỏ mà đã biết nhiều điển cố, khó được khi hạ bút thành văn tùy ý lưu loát như vậy. Nhưng 'kéo quần lên ưm ưm" là cái điển cố gì? Xuất phát từ Luận ngữ của Khổng Mạnh hay là tứ thư ngũ kinh? Chẳng lẽ là tục ngữ dân gian?

Vì phòng ngừa Triệu Tiểu Trăn tiếp tục phun ra mấy lời giật gân, Bao đại nhân đành thỏa hiệp, Triển Chiêu dùng kẹo đường bịt miệng bánh bao lém lỉnh.

Triệu Tiểu Trăn cười tà mị: "Trời lạnh, mau mau khiến tên chủ mưu sau màn phá sản đi!"

Mọi người vùi đầu đào hầm: tâm hảo mệt, hoàn toàn không muốn phản ứng với Hoàng thượng.

Thời gian không phụ người có tâm, mọi người rốt cuộc tìm được một con đường 'mới', không chỉ phát hiện đường mới mà còn là đường có đuốc thắp sáng! Mọi người liếc nhau, phản ứng đầu tiên chính là — có trá? Sau đó lại cảm thấy không có khả năng, Triệu Tiểu Trăn đã dùng tốc độ nhanh nhất để phong tỏa mọi tin tức.

Sắc trời tối hẳn, mấy vị phu nhân đã trở về xem mấy đứa nhỏ thế nào, có Triển lão phu nhân ở hậu viện tọa trấn, mọi người không cần phải lo lắng gì nữa. Tứ Thử và Triển Huy trông coi hạ nhân khả nghi, nhân thủ của Bàng Thống và Bao đại nhân canh giữ ở cửa động, những người khác đều xuống dưới xem náo nhiệt.

Uông Dương từng có kinh nghiệm lần mò địa huyệt, dẫn đầu đi trước, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi theo phía sau, nhóm ám vệ bảo vệ Triệu Trăn và Công Tôn đi giữa, sau cùng là Bạch Cốc vây xem náo nhiệt, Triển Thanh Mang cầm la bàn hàng yêu phục ma, cùng với Triển Thanh Phong không giữ được đệ đệ bị đệ đệ kéo luôn xuống cùng…

Triển phụ thân mặt không chút thay đổi ngáp ngắn ngáp dài, nhiều năm dưỡng thành thói quen ngủ sớm dậy muộn, nên đang không ngừng tự kiên trì thôi miên chính mình.

Bạch Ngọc Đường đồng dạng quen thói ngủ sớm dậy muộn cũng đang ngáp lên ngáp xuống, từ khi tới Khai Phong Phủ, đồng hồ sinh học của Ngũ gia đều dùng để uy miêu.

……

Trong huyệt động trống trải, chỉ một chút âm thanh cũng thực vang dội, mọi người theo bản năng nín thở thu liễm khí tức tiêu trừ tiếng bước chân. May mà mọi người đều có công phu không tệ, riêng 2 người gây cản trở, Triệu Tiểu Trăn được ám vệ bế, tự giác bịt miệng quạ đen. Công Tôn được ám vệ đỡ, cố gắng thở nhẹ nhất có thể, tận lực không lên tiếng.

Mọi người đi rất xa, lúc lên dốc, lúc xuống dốc, mỗi giao lộ đều là ngã tư. May mắn đi xuống không quá nhiều người, ngẫu nhiên đi vào ngõ cụt cũng có thể tìm được đường rút lui, không đến mức lạc đường trong mê cung phức tạp.

Dường như vì muốn thông gió mà có chỗ đào thực mỏng, ngay cả Công Tôn không biết võ công cũng có thể nghe được tiếng người ở trên đỉnh đầu. Có chỗ lại đào rất sâu, đi lại nhiều sẽ thấy khó thở, ngay cả đuốc cũng không thể cháy nổi. Uông Dương và Triển Chiêu đi đầu cẩn thận quan sát dấu vết, Bạch Ngọc Đường đứng giơ đuốc đề phòng, Uông Dương và Triển Chiêu dường như có chút suy nghĩ khác nhau.

Uông Dương nhíu mày thấp giọng nói: "Rất kỳ quái, dấu vết rõ rệt như vậy, chứng tỏ đối phương không hề làm bất cứ hành động che giấu nào, phía trước liệu có trá hay không?" Uông Dương là tướng quân gánh vác sinh mệnh của hơn mười vạn tướng sĩ biết rõ nếu liều lĩnh xúc động sẽ nhận hậu quả đáng sợ, mỗi khi gặp được vấn đề nào khó giải đều sẽ cân nhắc suy nghĩ trước sau rồi mới ra quyết định.

Triển Chiêu tuy rằng làm quan lớn, nhưng bản chất vẫn là người giang hồ khoái ý ân cừu, tài cao gan lớn, hào khí ngút trời, trên người Triển Chiêu tràn ngập khí phách địch làm được ta cũng làm được: "Suy tính được mất khó tránh khỏi sẽ mất cơ hội, không bằng các ngươi đứng chờ ở đây, ta qua đó trước xem xem."

Bạch Ngọc Đường thản nhiên nói: “Ta cũng đi.”

Bạch Cốc tựa tiếu phi tiếu: “Ta cũng đi.”

Triển Thanh Mang khô khốc nói: “Ta cũng đi!”

Triệu Tiểu Trăn cũng theo sát: “Ta cũng đi!”

Mọi người tạm dừng trong nháy mắt, rồi đồng thời quay đầu trừng Triệu Trăn – “Không cho ngươi đi!”

Triệu Trăn bĩu môi, răng trắng sáng cắn cắn cổ tay áo được thêu thùa tinh mỹ — đám đại nhân thối đều xa lánh ta!

Mọi người còn chưa bàn bạc ra kết quả, bỗng nhiên trên đỉnh đầu truyền tới một tiếng vang lớn, giống như bình rượu bị đập nát. Sau đó lại truyền tới tiếng đồ vật nặng rơi xuống, còn có tiếng khóc đứt quãng, tiếng chửi rủa hỗn loạn không minh bạch, sau đó là tiếng đồ sứ liên tục bị đập vỡ.

Nghe lực đạo này không giống như vô tình rơi vỡ mà là cố ý đập.

Mọi người chưa biết nơi này là nơi nào, sợ sẽ bị địch nhân phát hiện đành phải tiếp tục đi về phía trước một đoạn nữa. Mọi người quẹo vào một ngã rẽ, rốt cuộc lại nhìn thấy một đoạn đường có đốt đuốc sáng, Triệu Tiểu Trăn nhỏ giọng nói: “Vừa rồi lúc vào động cũng có đuốc sáng, có phải sắp tới cửa ra không?”

Dường như để chứng minh suy đoán của Triệu Tiểu Trăn mà phía trước cách đó không xa ân ẩn sáng rỡ hơn.

Xem ra đó chính là cửa ra!

Mọi người giống như chuột chũi chui rúc nửa ngày, nhìn thấy cửa ra tự nhiên có chút kích động.

Lúc này bỗng nhiên nghe được tiếng cười lạnh phát ra từ trên đỉnh đầu: “Phế vật! còn giữ ngươi làm gì!”

Triển Chiêu sửng sốt, giọng nói này rất quen thuộc, là Lý Giai Hào, chẳng lẽ bên trên là Lâm Giang lâu?

Triệu Tiểu Trăn cũng ngây ngốc, Lâm Giang lâu ở phố bắc, chỉ nhớ lúc đầu đi về hướng đông rất xa, bảy rẽ tám quẹo liền không phân được đông tây nam bắc, bất tri bất giác cư nhiên đi tới tận phố Bắc, này cũng đủ xa. Triệu Tiểu Trăn cảm quan phương hướng trên mặt đất bình thường, ở dưới đất càng mù tịt. Kiếp trước còn chưa từng đi một mình vào các trung tâm thương mại, từ dưới tầng ngầm gửi xe đi lên còn đi nhầm cửa.

Triển Chiêu vốn không định đi, đến khi nghe được tiếng Lý Giai Hào lại càng không muốn đi.

Triển Chiêu ngẫu nhiên đầu óc trống rỗng, còn lại đa số thời gian đều là khôn khéo, đặc biệt là khi đề cập tới ‘chân tướng’. Triển Chiêu thích tới Lâm Giang lâu cọ cơm, gần đây có nhiều chuyện cố ý vô tình ngăn cản không thể đi, đại ca tuy rằng không thích Lý Giai Hào, trước đây cũng chỉ là ngoài miệng nói hai câu, nhưng gần đây bắt đầu ngăn cản mãnh liệt không cho phép lại gần Lý Giai Hào. Cộng thêm vụ án có nhiều manh mối đều tập trung chỉ hướng Lý Giai Hào, bây giờ cửa mật đạo cũng mở ở dưới chân Lâm Giang lâu…

“Ha.” Triển Chiêu cười lạnh một tiếng.

Trong huyệt động yên tĩnh thình lình vang lên một tiếng cười thật sự rất ghê người.

Triệu Tiểu Trăn theo bản năng rụt cổ, người quen thân với Triển Chiêu đều biết rõ – Triển Chiêu đang tức giận.

Bình thường Triển Chiêu tốt tính, luôn dùng thiện ý lớn nhất để cảm thông với người khác, dù có suy bụng ta ra bụng người cũng lấy lòng khoan dung ra đối xử bình đẳng với người ta. Chỉ có hai loại người Triển Chiêu tuyệt đối không tha thứ, thứ nhất là loại xem mạng người như cỏ rác, thứ hai là kẻ bội bạc. Nếu giết người còn được tha thứ vậy người vô tội bị chết phải nhắm mắt thế nào? Nếu bội bạc còn có thể được khoan dung, vậy loại người vô sỉ khắp thiên hạ sẽ càn rỡ thế nào?!

Lý Giai Hào một lúc phạm luôn vào hai điều tối kỵ, khó trách Triển Chiêu muốn trở mặt.

Chỉ khi Triển Chiêu phát giận mới có thể nhìn thấy Triển nhị thiếu lộ ra phong thái ngang ngược rất ít khi toát ra.

Triển Chiêu tức giận, bước nhanh về phía trước, phất tay tạo một đạo kình phong phá vỡ tấm ván gỗ làm cửa che chắn. Tấm ván gỗ vốn là một cơ quan tinh vi, nhưng lúc này Triển nhị thiếu đang nổi điên, ai quản nó là cơ quan gì, dám chặn đường nhất định bị hủy!

(*° °*) Đồng đội trong địa đạo đều sợ ngây người.

Triển nhị thúc chậc lưỡi: "Thật đáng sợ, lần trước Triển Chiêu nổi điên như vậy hình như là khi đám bằng hữu của Triển Huy liên hợp với gian thương dùng một số lượng hàng giả lớn để lừa tiền đại ca nó. Sau đó đám gian thương cùng với đám bằng hữu kia tiếng xấu lan xa, toàn bộ tài sản bị tịch thu quyên góp để tu sửa đê điều."

Triệu Trăn tỏ vẻ hoài nghi: "Lấy tính cách của sư phụ, như thế hình như hơi nhẹ thì phải?"

Triển nhị thúc gật đầu: "Đương nhiên không chỉ có vậy, hai tên 'bằng hữu' kia không phải lần đầu tiên kết phường lừa 'bằng hữu', cũng từng có vài 'bằng hữu' bị hai tên đó lừa tới táng gia bại sản, nhà tan cửa nát. Tiểu Chiêu cố chấp theo dõi hai tên kia hơn hai tháng, rốt cuộc trong lúc hai tên đó đang lừa một người khác thì bắt quả tang, Tiểu Chiêu giao mọi chứng cứ lấy được cho Bao đại nhân, hai tên đó đã bị phán lưu đày ba ngàn dặm, cả đời này sợ là không bao giờ trở về được. Còn tên gian thương vì cường thưởng dân nữ và giết người, tội càng thêm tội… nay cỏ trên mộ đã mọc dày."

Mọi người trầm mặc thật lâu: tuy rằng là địch nhân nhưng vẫn nhịn không được mà thắp một cây nến cho Lý Giai Hào.

Triển Chiêu gây ra động tĩnh lớn như vậy, tự nhiên kinh động người của Lâm Giang lâu, mấy tên hỏa kế và đám đầu bếp hùng hùng hổ hổ chạy tới, mọi người chỉ cảm thấy đỉnh đầu một trận ồn ào, rớt xuống thật nhiều tro bụi, sau một lát bỗng nhiên toàn cảnh yên ắng…

Triệu Tiểu Trăn dùng đầu ngón chân suy đoán – chắc đều bị Triển Chiêu điểm huyệt rồi đi.

Dưới huyệt tro bụi quá nhiều, hai phụ tử Bạch gia [vì bạch y thay lời muốn nói] trốn ra đầu tiên, những người còn lại duy trì trật tự xếp hàng rời đi.

Hương vị quen thuộc quả nhiên là Lâm Giang lâu, trên đất nằm la liệt các tráng hán tư thế khác nhau quần áo không chỉnh tề, nhìn ra đều là đầu bếp và hỏa kế Lâm Giang lâu. Nguyên nhân những người này có quần áo không chỉnh tề đại khái đều là vì nửa đêm đang ngủ, bị Triển Chiêu bất ngờ đánh thức không kịp mặc quần áo. Đám hạ nhân đều ngủ chung giường, khó trách đúng lúc cùng nhau chạy tới như vậy, đáng tiếc gặp phải Triểu Miêu Miêu tâm tình khó chịu, coi như các ngươi xui xẻo.

Gian phòng này hẳn là kho hàng trong hậu viện Lâm Giang lâu, khó trách bình thường đều khóa kín, hóa ra là cửa vào mật đạo.

Trong kho hàng có bảy tám cái rương gỗ, Triệu Tiểu Trăn ra hiệu cho ám vệ cạy mở rương gỗ ra – ánh vàng rực rỡ chói lòa tỏa ra, trong thùng tất cả đều là vàng thỏi a!

Trừ cái đó ra, còn có một số là sổ sách và phiếu xuất nhập linh tinh, Triệu Tiểu Trăn dựa theo kết quả trong sổ sách bấm đốt ngón tay tính toán sơ sơ: "Ai nha, tiền bạc lưu động hàng năm của Lâm Giang lâu có thể so với nửa quốc khố của trẫm rồi. Ai nha, làm đầu bếp mà cũng giàu được như vậy, đúng là Ngự trù Lý gia không tầm thường chút nào, trẫm thực muốn đổi nghề ~"

Triển Thanh Phong tự nhiên không nể nang nhân nhượng: "Quốc có quốc pháp, Hoàng thượng muốn làm thế nào thì làm đi."

Triệu Tiểu Trăn vừa lòng cười ha hả, có được hứa hẹn liền không "ai nha" nữa.

Mọi người tham quan kim khố của Lâm Giang lâu xong, đang định ra ngoài, chỉ thấy một bóng người bay từ trên xuống, bởi vì tư thế không đúng mà dùng mặt tiếp đất. Mọi người kinh ngạc – Lý Giai Hào kiêu ngạo như khổng tước chưa từng chật vật như vậy, mặt mũi bầm dập, trên người đều là dấu chân, vừa chảy máu mũi vừa hộc máu mồm.

Mọi người nghi hoặc, Triển Chiêu làm người phúc hậu, giảng lương tâm, tra án cần chứng cớ, từ trước tới nay không hề lạm dụng hình phạt riêng, cho nên Công Tôn mới yên tâm để một mình Triển Chiêu lên trước.

Lúc này Bạch Ngọc Đường bạch y phiêu phiêu từ trên trời hạ xuống, mặt lạnh như sương, mắt hàn như băng, nhấc chân đạp bay Lý Giai Hào…

Mọi người bừng tỉnh đại ngộ — hóa ra là Bạch Ngọc Đường béo tấu!

Lý Giai Hào cũng thực xui xẻo, Bạch Ngọc Đường bình thường ưa sạch sẽ, đi đường không bước tới chỗ lầy, ngay cả đế giày cũng không vướng bẩn. Cố tình, Ngũ gia hôm nay liều mình bồi con mèo, nhẫn nhịn đi tới đi lui bên trong địa huyệt tối om bẩn thỉu, một khi cơn khiết phích đã bùng nổ đừng trách sát khí ngùn ngụt tỏa ra.

Lý Giai Hào bê bết máu, Bạch Ngọc Đường còn muốn đạp nữa, bị Triển Chiêu ôm tay giữ lại mới tạm dừng.

Mọi người bồn chồn: Không phải vừa rồi là Triển Chiêu nổi giận sao? Sao chỉ trong chớp mắt đã đổi thành Bạch Ngọc Đường bùng nổ vậy?

Lý Giai Hào mặt mày tím xanh xả ra một cái cười lạnh: "Ngươi dám đánh ta?! Ngươi dựa vào cái gì mà dám đánh ta?! Ngươi là cái thá gì?! Ta chỉ là vui – phụt!"

Lý Giai Hào mới nói được một nửa lại bị Bạch Ngọc Đường dùng 'cách không chưởng' tát cho một phát, mấy cái răng cửa của Lý Giai Hào bay luôn ra ngoài, triệt để không nói được cái gì nữa.

Bạch Ngọc Đường thản nhiên nói: "Ta đánh ngươi đấy, thì sao?"

Hết chương 98

99. Quyển 6 - Chương 99

Lần trước, mọi người đi dọc theo địa huyệt tìm manh mối, cuối cùng tìm tới Lâm Giang lâu.

Vốn là Triển Chiêu nổi giận đùng đùng muốn tìm Lý Giai Hào tính sổ, cuối cùng người nổi điên đánh người lại là Bạch Ngọc Đường.

Tay nghề nấu ăn của Lý Giai Hào không tệ, nhưng công phu mèo ba chân thật sự không phải đối thủ của Bạch Ngọc Đường, nhân vật phản diện còn chưa kịp phát biểu cảm nghĩ đã bị Bạch Ngọc Đường đạp bay từ lầu 2 rớt xuống đất, lại còn bị cách không chưởng tát cho mấy phát, Lý Giai Hào cứng rắn chống tay đứng dậy, cuối cùng vẫn choáng váng xây xẩm mặt mày lăn quay ra đất.

Dân giang hồ đều biết, Cẩm Mao Thử Bạch Ngọc Đường thích tốc chiến tốc thắng, có thể chỉ dùng 1 chiêu miểu xát đối thủ ngay lập tức, tuyệt đối không nhân từ nương tay lưu lại tới chiêu thứ hai. Trước đây có duy nhất 1 vị nghi phạm được Bạch Ngọc Đường giữ lại 'trọng điểm chăm sóc' nhiều lần, chính là chuyên gia trăm năm tìm chết Mạnh Kha, tội danh là vì đố kị sinh hận hãm hại Triển Chiêu.

Công Tôn chọc chọc Lý Giai Hào, phát hiện hắn ta vẫn còn sống: "Hắn đã làm chuyện xấu gì?"

Bạch Ngọc Đường mặt trầm xuống không nói lời nào, Triển Chiêu sờ sờ mũi không biết nên trả lời ra sao.

Triệu Tiểu Trăn híp mắt chuyển hướng đề tài: "Cẩn thận điều tra Lâm Giang lâu, không được để con cá nào lọt lưới."

Ám vệ nghe lệnh làm việc, hành động nhanh chóng khống chế cục diện, ám vệ bảo hộ Triệu Tiểu Trăn từ trong huyệt đi ra phối hợp với ám vệ được phái giám sát Lâm Giang lâu trong ngoài giáp công, lặng yên không tiếng động một lưới bắt hết toàn bộ Lâm Giang lâu, ngay cả con mèo đầu bếp nuôi và cả con chó nuôi ở hậu viện cũng không tha.

Ám vệ điều tra lầu 1 thực rối rắm, ghé sát tai Triệu Trăn thì thầm báo cáo: "Khởi bẩm Hoàng thượng, ở lầu 1 phát hiện có một số thiếu niên trần truồng, nghe nói là tiểu tư của Lý Giai Hào, có mấy người còn bị treo lên đánh đập, tất cả đều bị uy dược, nhốt trong lồng sắt khụ khụ…" Ám vệ xấu hổ ho khan hai tiếng: "Cảnh tượng thật sự khó coi, thuộc hạ không biết nên xử lý thế nào, thỉnh Hoàng thượng ra chỉ thị."

Triệu Trăn khóe miệng co giật: Đây là cái play* gì? (*tác giả dùng)

Khó trách Bạch Ngọc Đường lại tức điên tới vậy, đổi thành ta, ta nhất định lột sạch Lý Giai Hào treo lên cửa thành mà đánh!

Ám vệ tận lực ép thanh âm nhỏ tới cực điểm, những người khác đều không nghe thấy, chỉ có Triển Chiêu vẫn chú ý động tĩnh bên này, rối rắm rời tầm mắt sang chỗ khác. Triệu Trăn nhận mệnh thu thập tàn cục, thở dài một hơi, kéo áo ám vệ kề tai nói nhỏ: "Ngốc muốn chết! các ngươi đánh ngất bọn họ trước, sau đó nhét vào trong bao tải vận chuyển về Khai Phong Phủ, ném vào đại lao mặc tù phục, trọng yếu là thần không biết quỷ không hay! Ngươi đã hiểu chưa?!"

Ám vệ lỗ tai đỏ hồng bừng tỉnh đại ngộ.

Triệu Trăn ngẫu nhiên cũng sẽ có tâm đồng tình, cẩn thận ngẫm lại, những tiểu tư đó hoàn toàn vô tội. Bọn họ không có năng lực tự bảo hộ chính mình, chỉ vì bộ dạng có chút giống Triển Chiêu mà bị cái tên biến thái Lý Giai Hào tóm về hành hạ đủ loại ngược đãi. Sau khi vụ án được điều tra rõ ràng, bọn họ sẽ được vô tội phóng thích, lĩnh một phần tiền bồi thường rồi mai danh ẩn tích. Hi vọng bọn họ sẽ tự đứng dậy được, đường đường chính chính đối mặt với nhân sinh của mình.

Ngoại trừ người của Lâm Giang lâu, ám vệ còn bắt được mấy tên tập kích các vị phu nhân được Bạch Cốc thả chạy.

Dựa theo bức họa vẽ lại theo lời miêu tả của mấy vị phu nhân, Công Tôn túm được tên cầm đầu lẩn trốn trong đám đầu bếp định lừa dối qua ải. Tên cầm đầu nhìn chằm chằm Bạch Cốc, dường như muốn khẩn cầu Bạch Cốc ra tay cứu hắn lần nữa, đáng tiếc Bạch Cốc làm như không thấy, không biết Bạch Cốc từ đâu tìm được một bình rượu ngon, tự rót tự uống rất nhàn nhã.

……

Hết thảy đều lặng lẽ tiến hành, mấy vị trưởng bối về nhà ngủ một giấc, những người khác vẫn còn nhiều việc bận rộn tới bù đầu.

Uông Dương dẫn một tiểu đội cấm quân, quay trở lại địa huyệt tìm kiếm những cửa ra khác.

Lâm Giang lâu được ngụy trang thành bộ dạng đóng cửa không tiếp khách như bình thường, dù sao Lý Giai Hào cũng thuộc dạng tùy hứng, thường xuyên đóng cửa không tiếp khách, không kinh doanh. Triệu Trăn cố ý lưu lại mấy ám vệ, dịch dung thành hỏa kế trong lâu ôm cây đợi thỏ, thử xem có con thỏ ngốc nào thò đầu vào rọ hay không.

Người của Lâm Giang lâu bị ám vệ áp tải về Khai Phong Phủ, Bao đại nhân suốt đêm thăng đường thẩm vấn, khuôn mặt thiết diện vô tư so với bóng đêm còn đen hơn, ông ngồi ngay ngắn dưới tấm biển 'Minh Kính Cao Huyền*', mộc đường đập vang dội, trong uy nghiêm có thêm ba phần uy lực. (*minh kinh treo cao, sự sáng suốt của quan tòa)

Tuy rằng có rất nhiều điểm đáng ngờ đều chỉ về hướng Lý Giai Hào và Lâm Giang lâu, Khai Phong Phủ xử án cũng không dựa vào suy đoán, nếu muốn định tội Lý Giai Hào, còn thiếu nhân chứng, vật chứng rất quan trọng. Ngay cả Triệu Trăn cũng chưa từng nghĩ tới, người sẽ cho Lý Giai Hào một đao chí mạng, cư nhiên lại chính là các tiểu tư từng bị hắn ngược đãi.

Những tiểu tư này tuổi tác không lớn, người lớn tuổi nhất cũng chỉ mới 16, người nhỏ nhất khoảng 12, bọn họ hận Lý Giai Hào thấu xương, ngày đêm nguyền rủa Lý Giai Hào ác giả ác báo, vẫn chờ đợi mọi chuyện bị bại lộ, vì những người bạn đã chết của mình báo thù rửa hận. Tiểu tư lớn tuổi nhất tên gọi Dương Thần, ở cạnh Lý Giai Hào lâu nhất trong nhóm, cũng biết được nhiều bí mật của hắn ta nhất.

Dương Thần nghiến răng nghiến lợi nói: "Lý Giai Hào chắc chắn là một thằng điên! Ban ngày gã bày ra bộ dạng mặt người dạ thú, buổi tối liền cởi lớp mặt nạ da người hóa thành cầm thú, tâm tình không tốt liền đánh chúng ta trút căm phẫn, sau khi đả thương người lại tìm đại phu chữa trị cho chúng ta, trị khỏi lại tiếp tục đánh, liên tục tra tấn chúng ta sống không bằng chết. Thậm chí, đầu bếp, hỏa kế, thu ngân vả cả hộ viện Lâm Giang lâu đều trợ Trụ vi ngược, bởi vì người thân của họ đều đang nằm trong tay Lý Giai Hào."

Dương Thần phi thường thông minh, cho dù tức giận mắng chửi Lý Giai Hào cũng không hề nửa chữ nhắc tới Triển Chiêu.

Bao đại nhân nghiêm túc nói: "Những lời ngươi nói có chứng cớ không?"

"Có! Chứng cớ chính là những vết thương trên người chúng ta." Dương Thần xắn tay áo lên, lộ ra vết thương cũ chưa lành và cả những vết thương mới in hằn trên cánh tay. "Không chỉ chúng ta mà những người khác trong Lâm Giang lâu cũng đều bị đánh. Tên điên Lý Giai Hào tính tình bạo ngược, điểm nào không vừa ý lại muốn đánh người xả giận, đầu bếp nấu ăn không ngon, đánh, hỏa kế quét rác không sạch, đánh, trong tầm tay có cái gì ném được thì ném, còn không cho người khác trốn tránh."

Dương Thần hạ tay áo xuống: "Lần trước khi Khai Phong Phủ bắt hai hỏa kế bỏ thuốc độc vào rượu, Lý Giai Hào bị chọc tức, các người vừa rời đi hắn ta liền đóng cửa lại bắt đầu nổi điên. Ném hết bình rượu trong tầm tay lại ném một tiểu tư từ tầng hai xuống đất, không may trúng mấy mảnh sứ vỡ ở dưới, máu chảy đầm đìa, thiếu chút nữa không cứu được."

Trong lòng Công Tôn tràn ngập phiền muộn, sớm biết rằng Lý Giai Hào sẽ phát rồ như vậy, lúc trước nên bắt trói hắn ta về luôn một thể!

Sắc mặt Bao Chửng càng đen: "Lý Giai Hào làm việc tàn bạo như vậy sao các ngươi không sớm báo quan."

Dương Thần bất đắc dĩ nói: "Chúng ta cũng muốn báo quan, nhưng chúng ta đã kí tử khế, chủ nhân muốn đánh muốn giết gì cũng phải nhịn. Hơn nữa, chúng ta toàn bị Lý Giai Hào giam giữ, hắn không cho chúng ta mặc quần áo, chúng ta trần như nhộng sao có thể chạy ra ngoài?"

"Chúng ta nghe nói Khai Phong Phủ là nha môn tốt, Bao đại nhân là quan tốt, nhất định sẽ giải oan cho chúng ta. Nhưng mỗi lần người Khai Phong Phủ tới Lâm Giang lâu ăn cơm, Lý Giai Hào đều nhốt chúng ta dưới hầm rượu, chỉ để lại hạ nhân một lòng với hắn." Dương Thần cố ý vô tình vuốt mông ngựa.

"Chúng ta căn bản không thể tin được các khách nhân khác trong lâu." Dương Thần thở dài nói: "Đại đa số khách tới ăn cơm, kỳ thật là cố ý đưa tiền cho Lý Giai Hào, có người là nhờ vào quan hệ mà mua quan bán chức, có người là muốn mua 'túy sinh mộng tử' của Lý Giai Hào."

Triển Chiêu nghi hoặc: "Túy sinh mộng tử là cái gì?"

"Túy sinh mộng tử là một loại rượu bỏ thêm dược, sau khi uống sẽ sinh ảo giác, buổi tối còn có tác dụng trợ hứng, rất nhiều quan to quyền quý ưa thích." Dương Thần nhìn nhìn Triển Chiêu, vẻ mặt có chút e dè: "Lần trước Triển đại nhân tới Lâm Giang lâu đặt tiệc, vừa vặn ta nghe được thời gian, ngày đó khi chúng ta bị Lý Giai Hào nhốt dưới hầm rượu, ta mới nghĩ ra việc đổi rượu cho các ngươi uống. Hi vọng rượu đó có thể khiến Khai Phong Phủ chú ý, giúp chúng ta sớm ngày thoát khỏi khổ ải…"

Dương Thần vẻ mặt đau khổ nói: "Việc đổi rượu là do một mình ta gây ra, không liên quan gì tới những người khác."

Mọi người bừng tỉnh đại ngộ: Hóa ra ngày đó mọi người đều bị trúng độc cư nhiên là như vậy.

Mọi người chẳng những không trách cứ Dương Thần mà ngược lại còn tán thưởng cậu nhóc cơ trí, nếu không phải do mấy hũ rượu 'túy sinh mộng tử' khiến mọi người phiền toái, mọi người cũng sẽ không hoài nghi Lâm Giang lâu, muốn phá án có khi còn phải vòng vèo qua bao chặng đường oan uổng nữa. Điều Bao Chửng quan tâm nhất chính là: "Ngươi nói 'mua quan bán chức' là thế nào? Lý Giai Hào nhất giới bố y (dân đen), sao có thể nhúng tay vào chuyện bổ nhiệm, bãi nhiệm quan viên triều đình."

Dương Thần cũng không chắc: "Ta chỉ biết Lý Giai Hào làm việc cho một người thần bí, bọn họ ngẫu nhiên sẽ thông qua mật đạo gặp mặt nhau, người thần bí kia có thế lực vô cùng lớn, rất nhiều quan lớn trong triều đều bị hắn khống chế, đến người kiêu ngạo như Lý Giai Hào mà hắn nói gì cũng phải nghe nấy, thập phần kiêng kị." Dương Thần bỗng nhiên nghĩ tới: "Đúng rồi! cái người tên Vương Hữu Tài kia cũng là thủ hạ của người thần bí, Lý Giai Hào ai nói cũng không thèm nghe, chỉ có Vương Hữu Tài mới có thể dỗ dành được hắn."

Mọi người sửng sốt: "Vương Hữu Tài?" Những người trong Lâm Giang lâu bị bắt về, đâu có ai là Vương Hữu Tài.

Dương Thần lại nói: "Chính là cái tên thủ lĩnh mà các ngươi bắt về đó, hắn tên Vương Hữu Tài, là tên tiểu nhân khẩu Phật tâm xà."

Khóe miệng Triệu Trăn co giật, tên Vương Hữu Tài võ công trẻ tuổi này cùng với tên Vương Hữu Tài thương nhân không biết võ công, không khỏi quá khác xa nhau đi? Chẳng lẽ Vương Hữu Tài chỉ là một biệt danh, loại chức vụ có thể sản xuất hàng loạt như thế này, đến biệt hiệu cũng có thể thu về tái chế bảo vệ môi trường…

Trong lòng mọi người nghi hoặc, lường trước việc Dương Thần cũng không biết rõ chuyện này nên dứt khoát nhảy qua vấn đề này.

Bao đại nhân sai nha dịch mang bức họa của cung nữ Bội Văn, Vương Vĩ và Từ Phú Bảo tới cho Dương Thần xem. Dương Thần vừa nhìn, sắc mặt liền tái nhợt, dùng lực cắn môi, tựa hồ khó khăn mở miệng: "Nữ nhân này ta không biết, nhưng hai nam nhân này từng ở trong khách phòng Lâm Giang lâu 2 ngày, hai người bọn họ tựa hồ bắt được thóp của Lý Giai Hào, Lý Giai Hào bắt chúng ta…tiếp chuyện bọn họ."

Công Tôn nghe không hiểu ý tại ngôn ngoại của Dương Thần: "Nói cái gì?"

Dương Thần thấy Công Tôn không truy vấn phương thức nói lời khách sáo, khẽ thở phào một hơi: "Là về chuyện mật đạo, hai nam nhân kia tự xưng là thị vệ Hoàng cung, khi tuần tra ngẫu nhiên phát hiện hoàng cung mật đạo, còn nghe lén được câu chuyện của Lý Giai Hào và người thần bí. Hai người bọn họ hiện tại nghèo kiết xác, nên muốn chơi trò sư tử ngoạm, uy hiếp Lý Giai Hào chu cấp cho bọn họ ăn chơi hưởng ngoạn, Lý Giai Hào chưa từng bị người uy hiếp, lúc ấy đã khởi sát tâm…"

Dương Thần do dự nói: "Lý Giai Hào muốn chúng ta tiếp chuyện để hỏi hai nam nhân kia còn ai biết chuyện mật đạo không, bọn họ nói còn một cung nữ đang mang thai biết…" Dương Thần trong lòng áy náy: "Bọn họ đều chết rồi đúng không?" tuy nói chính mình là bị bức ép, nhưng chung quy cũng là trợ Trụ vi ngược, gián tiếp hại chết ba mạng người và một đứa bé chưa sinh, trong lòng Dương Thần tràn ngập phiền muộn.

Bao đại nhân cam chịu, thở dài: "Ngươi có biết là ai đã xuống tay không?"

Dương Thần nghĩ nghĩ: "Hẳn là Vương Hữu Tài, con người Lý Giai Hào đối với rất nhiều chuyện đều có bệnh khiết phích, hắn thích đánh chửi người khác, nhưng từ trước đến nay chưa hề giết người, huống chi là hai con ma cờ bạc thối nát, hắn nhất định cảm thấy bẩn thỉu, những chuyện Lý Giai Hào không muốn làm đều giao cho Vương Hữu Tài, Vương Hữu Tài nói ngọt dỗ dành hắn, cơ hồ là có cầu tất ứng. Về phần cụ thể động thủ thế nào, ta cũng không rõ…."

Bao Chửng nói: " Ngươi có chứng cớ Vương Vĩ và Từ Phú Bảo ngủ lại Lâm Giang lâu không?"

"Có chứng cớ!" Dương Thần lập tức nói: "Có một tiểu tư đã lén giấu quần áo của hai người bọn họ, chôn ở trong chuồng ngựa góc Đông Bắc hậu viện. Trong chuồng ngựa còn chôn cả sổ sách lẫn một số thư từ chưa bị đốt sạch. Những cái đó đều là do chúng ta từng chút tích cóp được, vì hôm nay tố giác Lý Giai Hào!"

……..

Dương Thần cung cấp rất nhiều manh mối trọng yếu, đồng thời cũng khai rõ tội trạng của mình, Bao đại nhân niệm cậu nhóc vẫn luôn bị Lý Giai Hào uy hiếp, có tâm hối cải còn lập công chuộc tội, khi suy nghĩ khung hình phạt sẽ cân nhắc phán nhẹ cho hắn.

Thẩm vấn Dương Thần xong, Bao đại nhân lại lục tục thẩm vấn những người khác trong Lâm Giang lâu.

Đám tiểu tư đều hận thấu xương Lý Giai Hào, thà rằng bại lộ tội trạng của mình, cũng muốn lôi kéo Lý Giai Hào cùng xuống Hoàng Tuyền. Những hỏa kế khác vẫn còn ngoan cố chống cự, phí một phen trắc trở mới tiết lộ tình hình thực tế, người nhà bọn họ đều nằm trong tay Lý Giai Hào, bất đắc dĩ mới bị hắn quản chế.

Cuối cùng, nam tử nghe nói là [Vương Hữu Tài] bị nha dịch áp tải lên, nam từ cúi đầu, con mắt loạn chuyển, vừa mở miệng liền thoái thác mọi thứ: "Tiểu nhân Vương Hữu Tài kiến quá Thanh Thiên đại lão gia! Đại lão gia ngài minh giám! Tiểu nhân chỉ nghe theo mệnh lệnh của Lý Giai Hào, phạm phải rất nhiều tội lớn thiên lý khó dung, tiểu nhân tự hiểu tội ác tày trời không thể tha thứ, nguyện tố giác Lý Giai Hào lập công chuộc tội!"

Mọi người thập phần không nói gì, vị này xương cốt cũng quá nhuyễn đi, còn chưa thẩm vấn đã cung khai?

Con người Vương Hữu Tài, mắt lạnh nhìn qua tựa hồ rất có tâm kế, thành thạo kỹ năng điêu toa qua chuyện, triệt để lộ ra bộ dạng ngu ngốc tự cho là thông minh. Tên này đã cố tình giả hồ đồ, mọi người liền phối hợp với hắn cũng giả hồ đồ theo, giả bộ như không biết hắn tính tiểu kế, dụ Vương Hữu Tài nói ra tin tức kẻ chủ mưu đằng sau.

Bao đại nhân nghiêm mặt nói: "Người đang quỳ dưới công đường, họ gì, tên gì, người ở đâu?"

Vương Hữu Tài ủ rũ nói: "Tiểu nhân tên Vương Hữu Tài, là nhân sĩ Dương Châu, Giang Nam."

"Trên công đường, dám ăn nói lung tung!" Bao đại nhân mãnh liệt đập mộc bản, khiến Vương Hữu Tài sợ run.

Vương Hữu Tài nhanh chóng nói: "Đại nhân tha mạng! Tiểu nhân thật sự tên Vương Hữu Tài!" Thấy Bao đại nhân lại muốn đập mộc bản lần nữa, Vương Hữu Tài vội vàng biện giải: "Tiểu nhân vốn là cô nhi không tên không họ, từ nhỏ được sư phụ thu dưỡng dạy dỗ, sư phụ phân công nhiệm vụ cho ta, khiến ta không ngừng thay tên đổi họ ngụy trang thành những người khác nhau, hiện tại ta thật sự tên Vương Hữu Tài!"

Tên Vương Hữu Tài này rất láu cá, nói tới nói lui cũng không nói vào trọng điểm, Triển Chiêu lên tiếng: "Sư phụ ngươi là người phương nào?"

Vương Hữu Tài vẫn quyết đánh Thái Cực cùng mọi người: "Sư phụ ta là 'Vương Hữu Tài' cấp 1, là hắn sai ta lưu lại Lâm Giang lâu làm 'Vương Hữu Tài', hắn bảo ta nghe theo mệnh lệnh của Lý Giai Hào, làm phụ tá đắc lực cho hắn, Lý Giai Hào bảo ta làm gì thì ta làm cái đó." Vương Hữu Tài vẫn quanh co lòng vòng nhằm tẩy rửa tội danh cho mình, ý tại ngôn ngoại chính là – ngàn sai vạn sai đều là lỗi của Lý Giai Hào, ta chỉ là thuộc hạ vô tội.

Bao đại nhân lại lấy ra bức họa của cung nữ Bội Văn, Vương Vĩ và Từ Phú Bảo, Vương Hữu Tài suy nghĩ một lúc mới nói: "Nữ nhân kia ta chưa từng thấy, nhưng hai nam nhân này từng ở trong Lâm Giang lâu 2 ngày, hai tên đó là hai tên gian xảo, cho rằng bắt thóp được Lý Giai Hào là có thể uy hiếp được hắn, kết quả chọc Lý Giai Hào nổi giận nên đã bị giết. Lý Giai Hào sai ta đi xử lý thi thể, ta lần đầu làm việc này, vì quá sợ hãi nên đã thuận tay ném luôn vào thùng nước gạo ở sau hẻm."

Vương Hữu Tài vô cùng quanh co giảo hoạt, thẩm vấn hơn nửa ngày vẫn không hỏi ra được đầu mối nào, đành phải tạm thời giam giữ.

Triệu Trăn không thể không nhìn kỹ Vương Hữu Tài: "Loại người này khẩu Phật tâm xà rất sợ chết, cũng có chút nhanh trí, lời hắn nói ra không một câu nào là thật, giả giả thật thật trộn lẫn khó phân biệt, nghe vào tai giống như chuyện đúng là vậy. Nhưng trong lời hắn có một manh mối vô cùng có giá trị, chính là người sư phụ thần bí của hắn, 'Vương Hữu Tài' cấp 1. Hắn biết rõ chúng ta muốn biết tin tức về 'Vương Hữu Tài' cấp 1 này, lại cố ý treo ở cửa miệng, chỉ nói những chuyện không quan trọng."

"Còn chuyện thùng nước gạo." bận rộn tới hơn nửa đêm, thần sắc Triển Chiêu có chút mệt mỏi: "Đem thi thể ném vào thùng nước gạo, rõ ràng là một diệu kế, thành công giấu diếm được sự điều tra của chúng ta, nếu không phải Dương lão đầu ngoài ý muốn phát hiện thi thể, thì manh mối này đã đứt đoạn. Nhưng Vương Hữu Tài lại dùng 'lần đầu tiên làm' cùng 'sợ hãi' làm cớ, đem diệu kế nói thành trùng hợp, hắn đang cố ý che dấu chính mình."

"Còn cả chuyện cung nữ." Bạch Ngọc Đường chống cằm, mệt đến mức hai mắt díp lại không mở ra được: "Đến cùng là ai giết cung nữ?"

Công Tôn che miệng ngáp: "Lý Giai Hào khả năng có thể cung khai, có muốn tiếp tục thẩm vấn không?"

Bao đại nhân nhìn mấy con sâu ngủ trong phòng, thở dài nói: "Tạm dừng ở đây, hừng đông rồi tiếp tục thẩm vấn Lý Giai Hào và Vương Hữu Tài, Hoàng thượng thấy thế nào?"

Mọi người quay đầu nhìn Hoàng thượng, Triệu Tiểu Trăn đã gục đầu xuống bàn khò khò ngáy ngủ từ bao giờ, khóe miệng còn chảy nước miếng ròng ròng. Chắc là do tư thế ngủ không thoải mái mà Triệu Tiểu Trăn ngồi trên ghế vặn và vặn vẹo, thẳng tới khi được Triển Chiêu bế lên, mới mềm mềm nằm sấp xuống, miễn cưỡng mở to mắt dụi dụi.

Bao đại nhân đau lòng muốn chết: "Đến cùng vẫn là trẻ con, tuổi này nên đi ngủ sớm, Hoàng thượng đã trở nên cường hơn."

Bạch Ngọc Đường trầm mặc: Bao đại nhân có phải đã buồn ngủ tới mơ màng rồi không? Triệu Tiểu Trăn suốt ngày làm nũng bán manh vuốt mông ngựa chỗ nào trở nên cường hơn cơ?

Bao đại nhân tự nhiên không thể nghe được lời phun trào của Bạch Ngọc Đường, vẫn còn đang đau lòng Triệu Tiểu Trăn [đã cường hơn] Triệu Trăn tận dụng triệt để nói: "Bây giờ trời cũng sắp sáng, ta thật sự không còn tinh lực thượng triều sớm, dù sao gần đây cũng không có chuyện gì quan trọng, liền nói ta thân thể không khỏe để Bát hoàng thúc chủ trì triều hội đi."

Lâm triều cái gì, lão tử đã sớm muốn thủ tiêu nó!

……

Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường bế Triệu Tiểu Trăn ngủ gà ngủ gật hồi phủ, lúc này phía Đông đã gần sáng lên.

Trong nhà một mảnh tối đen im ắng, không biết sau khi bọn họ rời đi, hạ nhân trong phủ có dị động nào không. Ba người đều buồn ngủ quá sức, rốt cuộc không còn tinh lực giằng co nữa, ngay cả Bạch Ngọc Đường cũng cam chịu tha thằng con ghẻ Triệu Tiểu Trăn vào phòng ngủ, để nó chiếm luôn cái giường lớn vốn là của mình cũng đủ hiểu bọn họ đã mệt tới mức nào.

— Dù sao Bạch Ngọc Đường vẫn luôn ngủ trên giường của Triển Chiêu, cái còn lại trong phòng vẫn luôn để không.

Triệu Tiểu Trăn cứ nhắm mắt vào là lười thối thây, còn lại mặc cho nhóm ám vệ tùy ý táy máy, lau mặt, rửa tay, thay quần áo, nhét vào ổ chăn.

Trong lúc ngủ Triệu Trăn bỗng nhiên nhớ tới: "Thừa Ảnh đâu, gọi hắn tới đây."

Tối nay trước khi hành động, vì phòng ngừa chuyện để lộ tin tức, Thừa Ảnh bị Triển Chiêu điểm huyệt một canh giờ, lúc này thời gian hạn chế đã trôi qua, người nên bắt cũng đã bị bắt, người nên biết thì cũng đã biết. Thừa Ảnh đi tới bên giường, không dấu vết chen vào giữa nhóm ám vệ, thuận tay giúp Triệu Tiểu Trăn sửa sang mái tóc.

Nói thật, Triệu Trăn phi thường bội phục sự bình tĩnh của Thừa Ảnh, biết rõ mình được không người thích mà còn có thể nắm chặt mọi cơ hội để tới gần. Loại người như Thừa Ảnh chỉ có thể tạm thời áp chế, vĩnh viễn không thể bị đả đảo, cho dù chỉ còn một sợi tơ nhện để bấu víu, hắn cũng có thể bò được lên cao.

Nói dễ nghe thì là vinh nhục không sợ hãi, tự ta vị nhiên bất động.

Nói trắng ra thì chính là loại hình cho chút ánh sáng liền tỏa sáng rực rỡ.

Triệu Tiểu Trăn ngoắc ngoắc ngón tay: "Không phải ngươi muốn cởi quần áo sao, trẫm thành toàn cho ngươi, đi lên cùng nhau ngủ."

Thừa Ảnh đầu tiên là vui vẻ, sau đó là bất đắc dĩ nói: "Hoàng thượng cảm thấy ta sẽ lẻn vào Khai Phong Phủ ám sát Lý Giai Hào?"

Triệu Trăn vừa lòng gật đầu: "Ngoan, ngươi biết rõ là được rồi, trẫm mệt nhọc, không còn tinh lực đấu trí so dũng với ngươi, nhanh lên giường."

Thừa Ảnh mỉm cười: "Ta đây liền cung kính không bằng tuân mệnh."

Triệu Tiểu Trăn như bạch tuộc cuốn chặt lấy Thừa Ảnh, Thừa Ảnh giúp bé đắp kín chăn, vận công đề cao nhiệt độ cơ thể làm ấm giường cho Triệu Trăn. Hai người dường như đã quay trở lại thời điểm thân mật khăng khít như trước nay, nhưng dù có đồng sàng dị mộng, thì vẫn còn tâm phòng bị lẫn nhau, chung quy không thể nào hoàn toàn không khúc mắc như trước đây…

Triển Chiêu chọt chọt Bạch Ngọc Đường – hai nhóc con đó là thế nào vậy?

Bạch Ngọc Đường thở dài một tiếng – ngày mai nhất định phải bàn bạc với Miêu Nhi về vấn đề giáo dục Triệu Tiểu Trăn mới được.

Hết chương 99

100. Quyển 6 - Chương 100

Triệu Tiểu Trăn mệt mỏi không ngừng thay đổi tư thế ngủ, cuối cùng ngủ tới mặt trời lên cao mới tỉnh lại.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đã sớm đi ra ngoài, không ai ra vào quấy rầy Triệu Tiểu Trăn, bởi vậy cả tòa nhà im ắng, ngay cả tiếng líu ríu quấy nhiễu cũng không có, hoàn toàn thanh tịnh. Triệu Tiểu Trăn ôm chặt Thừa Ảnh khò khò ngủ say, Thừa Ảnh bị ép không xoay được người, đơn giản vừa ôm bánh bao vừa luyện nội công.

Triệu Tiểu Trăn bị cơn đói bụng đánh thức dậy, bụng ùng ục sôi vang, khơi dậy cảm giác dường như đã từng quen thuộc, phảng phất quay lại thời gian khi vừa mới xuyên không về đây. Triệu Tiểu Trăn mơ mơ màng màng đứng dậy, phịch mông ngồi lên bụng Thừa Ảnh dụi dụi mắt, thuận tay cầm tay áo Thừa Ảnh lên lau nước miếng, coi việc khi dễ Thừa Ảnh trở thành thể dục buổi sáng.

Phương thức thể dục buổi sáng quỷ dị kiểu này, đến xác chết còn muốn bật nắp quan tài vùng dậy, huống chi là Thừa Ảnh vẫn còn sống nhăn răng!

Thừa Ảnh rối rắm nhìn tay áo nhiễu đầy nước miếng của mình: "Hoàng thượng sớm."

Triệu Tiểu Trăn khoái trá vặn vẹo cái thân lười biếng: "Không thèm chào ngươi."

Thừa Ảnh nhếch khóe miệng khẽ cười, bỗng nhiên không báo trước bật người ngồi dậy, khiến Triệu Tiểu Trăn đang vặn vẹo thân lười không kịp đề phòng, ngồi không vững suýt thì lăn quay xuống đất, trước khi mặt bánh bao tiếp xúc thân mật với sàn nhà, đã được Thừa Ảnh nhanh tay cứu trở về.

Mọi chuyệt phát sinh quá nhanh, Triệu Tiểu Trăn rõ rệt vẫn còn chưa định hình được tình huống, vẫn duy trì tư thế vặn vẹo eo lười một lúc, sau khi bình tĩnh mới xoay người lại, chậm rãi nói: "Rửa mặt, thay quần áo, dùng bữa." Tiếp nhận được lệnh triệu hồi của Triệu Trăn, nhóm ám vệ trằn trọc một đêm không ngủ nhất loạt nối đuôi nhau ra ra vào vào, tinh thần phấn khởi thường ngày bị mây đen dày đặc bao phủ oán khí ngập trời, mỗi người một nhiệm vụ vây quanh Triệu Trăn.

Thừa Ảnh bị xa lánh đẩy tới tận góc xa, chỉ chỉ chính mình: "Còn ta?" Chẳng lẽ dùng xong liền ném?

Triệu Trăn lời nói thấm thía nói: "Công việc không phân sang hèn, thanh niên không được chọn nhẹ sợ nặng, chỉ cần ngươi chăm chỉ cần cù, đã làm thì làm tốt nhất, ba trăm sáu mươi nghề, nghề nào cũng có trạng nguyên nha. Trẫm cảm thấy, việc canh cửa trọng yếu như vậy, không có ngươi không được, sự tồn tại của ngươi, ngay cả Vượng Tài cũng không thể thay thế được!"

Thừa Ảnh: Quả nhiên dùng xong liền ném.

Triệu Tiểu Trăn am hiểu kỹ xảo giở giọng trịch thượng, các kỹ năng nói lảng sang chuyện khác, chỉ hươu bảo ngựa mãn cấp, minh bao ám biến cùng châm chọc khiêu khích đã quen tay hay việc. Nhưng Thừa Tiểu Ảnh cũng không phải người ăn chay, lộ ra biểu tình có thâm ý khác, không nói một tiếng, an nhiên tự tại trở về canh cửa.

Thừa Ảnh nghe lời như vậy, ngược lại khiến Triệu Tiểu Trăn trong lòng có chút thấp thỏm – gia hỏa này, chẳng lẽ đang nghẹn đại chiêu?

……..

Thế sự khó liệu, phúc họa tương y, mặc cho ngươi muôn vàn quỷ kế, chung quy cũng không thể đoán được mở đầu cũng không đoán được kết thúc.

Cho dù Thừa Ảnh bị Triệu Trăn cuốn lấy, không thể mật báo cho kẻ chủ mưu sau màn, không thể lẻn vào Khai Phong Phủ ám sát Lý Giai Hào nhưng cuối cùng Lý Giai Hào vẫn chết. Ác nhân tùy ý làm bậy làm

nhiều việc xấu, cứ như vậy mang theo bí mật đầy bụng táng thân nơi biển lửa, trừ một khối thi thể cháy đen, cái gì cũng không lưu lại.

Mọi người sớm đoán có người muốn giết Lý Giai Hào diệt khẩu, nên đã cố ý ngụy trang mấy chỗ ẩn thân, cuối cùng giấu Lý Giai Hào vào trong phòng xác. Phòng xác ngoài lỏng trong chặt, bên ngoài ngay cả 1 nha dịch cũng không có, bên trong lại có Vương Triều Mã Hán Trương Long Triệu Hổ tự mình trông coi.

Ai ngờ canh phòng nghiêm ngặt như vậy mà tin tức vẫn bị tiết lộ ra ngoài, một mồi lửa lớn thiêu trụi hơn phân nửa phòng xác, Lý Giai Hào càng bị thiêu đến không còn nhận ra hình dạng. May mắn Bàng Thống đúng lúc đuổi tới cứu được tứ đại môn trụ đang hôn mê, bằng không 4 người họ cũng biến thành bốn cây đuốc sống.

Thừa dịp loạn lạc, mất tích còn có Vương Hữu Tài. Vương Hữu Tài chính là nghi phạm trọng yếu nhất của vụ án, vốn được trông coi nghiêm mật cùng với Mạnh Kha, nhưng lại có thể lặng yên, không tiếng động biến mất trong lúc mọi người vội vàng cứu hỏa. Khóa cửa nhà tù vẫn còn nguyên vẹn chứng tỏ trong Khai Phong Phủ có nội quỷ gây án, Bao đại nhân tức giận đến dạ dày đều đau.

Lý Giai Hào chết, Vương Hữu Tài chạy trốn, mọi manh mối lại đứt đoạn!

Triệu Tiểu Trăn không vui, trong cơn giận dữ đã ăn nhiều thêm một bát cơm, kết quả của việc ăn quá no chính là — phải vận động tiêu thực.

Trong viện náo nhiệt, ngoài mấy cái hố to tối qua đào được, không đào thêm được cái nào, Bàng Thống lưu lại vài cấm quân trông coi cửa động, cấm quân dựng doanh trại ngay trong sân, liên tục thay phiên tuần tra, Triệu Tiểu Trăn lần đầu nhìn thấy lều trại hành quân cổ đại, sau khi chào hỏi với Uông Dương, hưng trí bừng bừng đi dạo tham quan trong lều, đợi tới khi Triệu Tiểu Trăn đi ra… đã bị người dùng đao kề lên cổ!

(*° °*) Triệu Tiểu Trăn giơ hai tay lên đầu hàng, vì sao người bị thương luôn là ta?

Người đang kề đao lên cổ Triệu Tiểu Trăn, mặc một bộ đồng phục nhuyễn giáp cấm quân tiêu chuẩn, vóc dáng không cao, dáng người gầy yếu, mặc bộ nhuyễn giáp rõ ràng trông thực thùng thình. Người nọ một tay ôm lấy Triệu Trăn che ở phía trước người mình, bên ngoài bao tầng trong tầng ngoài là ám vệ và cấm quân, rốt cuộc tên bắt cóc lộ ra hình dạng, khiến mọi người ở đó đều sợ ngây người – Mạnh Kha?

Chuyện này rốt cuộc là thế nào? Không phải là khỉ con được mời tới diễn hề đấy chứ?!

Triệu Tiểu Trăn thường xuyên bị người uy hiếp bắt cóc, sớm tổng kết ra một bộ [Xác suất sinh tử giữa pháo hôi và nhân vật chính], cái gọi là 'xác suất sinh tử' tức là – làm pháo hôi nếu lần đầu gặp nạn nhất định sẽ chết không kịp ngáp, nhưng nếu là nhân vật chính thì vô luận có gặp nạn bao nhiêu lần vẫn có thể chuyển nguy thành an, thậm chí còn có thể thu hoạch được một số lợi ích bất ngờ! 'lợi ích' thường sẽ tùy theo từng người, từng hoàn cảnh, từng giới tính, từng tính hướng mà khác nhau.

Nếu là ở thế giới tiên hiệp, ngươi sẽ gặp được bảo bối hoặc bí quyết; nếu gặp thể loại mạt thế, ngươi sẽ có được dị năng hoặc không gian; nếu là loại tiểu thuyết tình cảm ngươi sẽ quen được bạn trai hoặc bạn gái; nếu là thể loại trùng sinh, Triệu Tiểu Trăn từng bị tai nạn giao thông bỏ mình sẽ dùng sinh mệnh nói cho chúng ta biết, gặp nạn chính là lúc ngươi trùng sinh! Thiên sứ mĩ lệ phương xa đang lên tiếng gọi tên ngươi, hãy dùng dũng cảm tao niên của mình nhanh đi sáng tạo kỳ tích!

Khụ khụ, trí tưởng tưởng bay quá cao quá xa rồi, đại ý chính là chúng ta sẽ gặp một hồi kịch tình!

Sau khi nghĩ thông suốt quan điểm trên, Triệu Tiểu Trăn bị lưỡi đao liếm huyết cũng có thể bình tĩnh chọc cười, thấy không khí hiện trường căng thẳng như thế, ngứa miệng Triệu Tiểu Trăn ngốc ngốc muốn mở miệng, thử thăm dò châm chọc (bẩn thỉu) Mạnh Kha, "Sao ngươi lại ở đây? Vậy người ngồi trong lao là ai? Chẳng lẽ là Vương Hữu Tài? Hai ngươi tự nguyện trao đổi thân phận cho nhau? Hay là ngươi ép buộc hắn?" Triệu Tiểu Trăn đầy mặt khinh thường: "Bụng đói ăn quàng, khẩu vị của ngươi cũng thực nặng!"

Trải qua thất bại hết lần này tới lần khác, lại ở trong lao lâu như vậy, Mạnh Kha tự cho mình rất giỏi giờ đây đã triệt để biến thành một người khác. Tuổi trẻ khí thịnh biến thành tay chân luống cuống, tố chất tâm lý không chỉ kém đi một chút nửa chút, nên ngay cả chút ngôn ngữ công kích của Triệu Tiểu Trăn cũng không chịu nổi.

(”) Được rồi, miệng lưỡi của Triệu Tiểu Trăn rất ít người có thể chịu đựng được…

Tay Mạnh Kha run lên, cũng không phải cố ý run tay mà là thật sự run tay, trên cổ Triệu Trăn xuất hiện một vệt máu dài. Ám vệ và cấm quân sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, bọn họ không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể ở trong lòng túm cổ áo Triệu Tiểu Trăn mãnh liệt lắc lắc – Câm miệng! Ngươi không nói cũng không ai bảo ngươi câm đâu!

Mạnh Kha cũng bị dọa tới trắng bệch: “Triệu Trăn, ngươi đừng bức ta, chỉ cần ngươi thả ta ra, chỉ cần ngươi đáp ứng vĩnh viễn không bắt ta, ta lập tức thả ngươi. Ta cam đoan sẽ lập tức rời đi, ta thề vĩnh viễn sẽ không trở lại, một đời không trở lại, chỉ cần ngươi thả ta, ngươi là Hoàng thượng miệng vàng lời ngọc, nói mau!”

Có lẽ do bị nhốt qua lâu mà tinh thần Mạnh Kha rõ ràng vô cùng hoảng hốt, nói chuyện đông một câu tây một câu không bắt được trọng điểm.

Triệu Tiểu Trăn chú ý thấy cảm xúc của Mạnh Kha không ổn, cũng có chút nghĩ mà sợ, đầu năm nay vua cũng thua thằng liều, mà thằng liều càng sợ thằng thần kinh. Vạn nhất Mạnh Kha nhất thời thất thủ, không phải mình sẽ trở thành quỷ chết oan sao? Triệu Tiểu Trăn đành phải lôi ra kiễn nhân của bản thân để trấn an Mạnh Kha: “Mạnh Kha, ngươi bình tĩnh một chút, đừng kích động, hít sâu thở đều, ta sẽ không thương tổn ngươi, thanh đao này rất nặng, ngươi cầm chắc rồi chậm rãi nghe ta nói.”

Mạnh Kha khẩn trương nuốt nước miếng: “Ngươi mau nói.”

Triệu Trăn phất tay áo bảo mọi người không được lại gần, Manh Kha thấy thế rõ ràng đã thả lỏng hơn rất nhiều, lưỡi đao cũng nhích ra xa cần cổ bé một chút, không còn nguy hiểm như trước.

Triệu Trăn nói: “Mạnh Kha, nếu ngươi đã trốn thoát khỏi nhà tù, vì sao không lập tức chạy trốn? Cho dù không trốn đi thì cũng nên tránh ở đâu đó chứ, tập kích ta đối với ngươi một chút cũng không có lợi. Là ai sai ngươi tới, là ai sắp xếp ngươi ẩn nấp trong lều trại, người kia khẳng định không có hảo tâm.”

Mạnh Kha có chút đao động, không biết là đang mạnh miệng hay tự lừa mình dối người, lặp đi lặp lại nhấn mạnh: “Ngươi đừng có gạt ta, người kia nói ngươi là hoàng đế, hoàng đế giết người không chớp mắt, khắp thiên hạ đều là Vương thổ (đất của vua), cho dù chúng ta có chạy tới chân trời góc bể, chỉ cần ngươi ra một đạo lệnh truy nã, chúng ta vẫn sẽ bị bắt trở về, bị bắt sẽ sống không bằng chết! Chúng ta không muốn chết! Ta không muốn chết! hắn cũng không thể chết!”

Người kia? Chúng ta? Hắn?

Triệu Tiểu Trăn như có chút đăm chiêu, ngữ khí lại cường thế như thường: “Trẫm không lừa ngươi, trẫm miệng vàng lời ngọc từ trước tới nay đều không gạt ngươi, là người kia đang lừa ngươi, người kia vẫn luôn lợi dụng các ngươi.” Triệu Tiểu Trăn ngữ khí chắc như đinh đóng cột rất có tính thuyết phục, khiến Mạnh Kha cảm xúc dao động bất giác sinh ra cảm giác tin phục.

Triệu Trăn nghiêm túc nói: “Trẫm là Thiên tử, dân chúng Đại Tống đều là con dân của trẫm, khắp thiên hạ đều là Vương thổ, mỗi ngày trẫm phải xử lý hàng ngàn hàng vạn công vụ, vô số chuyện quốc gia đại sự chờ trẫm xử lý, nào có công phu suốt ngày nhìn chằm chằm ngươi? Vụ án của ngươi đã kết thúc, ngươi cái gì cũng không biết, ngươi chỉ là đồ bỏ do người kia vứt đi. Các ngươi đối với trẫm hoàn toàn không có giá trị, các ngươi không có giá trị muốn chạy cứ chạy, trẫm sẽ không tốn thời gian và công sức để tróc nã các ngươi về quy án, các ngươi căn bản đã có thể được tự do.” Trong giọng nói của Triệu Trăn tựa hồ để lộ ra sự tiếc nuối vô tận: “Đáng tiếc, đáng tiếc, ngươi quá xúc động, nếu ngươi không bị người kia châm ngòi, nếu ngươi không tới uy hiếp trẫm, các ngươi đã có thể cao chạy xa bay, được tự do.”

Triệu Trăn tự nhiên là gạt người. Mạnh Kha không phải không có giá trị gì, bằng không cũng không cần giữ hắn tới tận giờ, nếu Mạnh Kha đào tẩu, nhất định sẽ phát lệnh truy nã. Triệu Tiểu Trăn cố ý giả bộ khinh thường không quan tâm, cố ý nói ngược lại với ‘người kia’, đánh mạnh một cú vào tinh thần hoảng loạn của Mạnh Kha.

Triệu Tiểu Trăn trước dùng ngữ khí cường thế tiến hành [vô tình tẩy não] Mạnh Kha, từ sâu thẳm nội tâm Mạnh Kha, hắn vẫn luôn cho rằng mình vô tội, vô tội, đều là bị Triển Chiêu liên lụy, chỉ cần kéo đề tài sang một hướng khác, Mạnh Kha tự nhiên sẽ sinh ra một loại cảm giác tin phục, giống như gặp được tri âm. Sau

đó Triệu Trăn trộm đổi khái niệm, đem 'ngươi' biến thành 'các ngươi', mục đích là gợi Mạnh Kha nói ra càng nhiều manh mối càng tốt. Cuối cùng, Triệu Trăn dùng 'tự do' Mạnh Kha mong muốn khiến hắn sinh ra cảm xúc hối hận, do đó đạt được mục đích châm ngòi ly gián.

Mạnh Kha quả nhiên ngây ngốc bị lừa: "Không, không có khả năng, Vương Hữu Tài nói ngươi là người đáng sợ, ngươi sẽ dùng trăm phương nghìn kế để bắt chúng ta, ngươi sẽ không bỏ qua cho chúng ta, cho nên nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, chúng ta trốn trong Khai Phong Phủ, đợi một thời gian nữa lắng xuống hắn sẽ mang ta cao bay xa chạy."

Mạnh Kha lảng sang đề tài khác: "Nhưng người kia nói, Vương Hữu Tài rất ngây thơ, chỉ có giết ngươi mới có khả năng vĩnh tuyệt hậu họa."

Mạnh Kha lại nói tiếp: "Nhưng ngươi nói ngươi sẽ không bắt chúng ta, ta cái gì cũng không biết, ta vô tội…"

Mạnh Kha đúng là một đứa nhỏ đáng thương, dường như đã bị lời nói của ba người làm cho thần kinh rối loạn.

Triệu Tiểu Trăn có chút xíu đồng tình với hắn, thế nhưng vẫn phải tiếp tục lừa dối hắn…

Triệu Tiểu Trăn vừa định nói chuyện tiếp, liền bị người đánh gãy, một giọng nói ôn hòa bất đắc dĩ nói: "Hoàng thượng nhanh mồm nhanh miệng đổi trắng thay đen, tại hạ cam bái hạ phong, cầu ngài đừng ép buộc hắn nữa, có gì cứ trực tiếp hỏi ta đi." Triệu Tiểu Trăn quay đầu nhìn, chỉ thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường dẫn theo một người trung niên đi vào, người trung niên này…nhìn quen mắt quá ta? Triệu Trăn gãi gãi cằm, đây không phải thương nhân Vương Hữu Tài sao?

Mạnh Kha nhìn thấy trung niên nam nhân, tựa như thấy được cứu tinh, lập tức ném đao, ngay cả con tin Triệu Tiểu Trăn cũng không cần, nghiêng ngả lảo đảo chạy tới bên cạnh trung niên nam nhân cầu che chở. Con tin Triệu Trăn lẻ loi đứng tại chỗ, loại cảm giác tâm thực đau này, quả thực không thể dùng lời để hình dung…

Triển Chiêu chỉ chỉ trung niên nam nhân: "Còn nhớ người này không? Vương Hữu Tài đầu tiên."

Triệu Tiểu Trăn tiếc nuối lắc đầu: "Tuy rằng không quá chuẩn so với dự đoán nhưng miễn cưỡng cũng coi như bắt được một con cá lớn đi."

Nhóm thân thích vây xem náo nhiệt từ các góc chui ra, mọi người đều không hiểu ra sao, Hàn Chương không giấu được chuyện gì bắt đầu ồn ào: "Huynh nói lão Ngũ này, các đệ đang nói chuyện gì vậy, sao huynh càng xem càng hồ đồ? Ai đó tới giải thích xem nào?!"

Bạch Ngọc Đường ngáp một cái: Oaaaaappp… Ngũ gia buồn ngủ muốn chết.

"Mọi chuyện phải nói lại từ lúc thẩm án tối hôm qua." Triệu Tiểu Trăn đi tới bên cạnh Bao đại nhân, bày ra tư thế muốn nói chuyện lâu dài: "Hôm qua chúng ta cố ý lưu lại Lý Giai Hào không thẩm vấn, vì muốn làm mồi nhử dẫn ra tên diệt khẩu của kẻ chủ mưu, đã sớm có sự chuẩn bị trước, sao có thể để Lý Giai Hào chết dễ dàng được?"

Triệu Tiểu Trăn vỗ vỗ tay, Vương Triều Mã Hán Trương Long Triệu Hổ túm Lý Giai Hào và 'Vương Hữu Tài' đi vào.

Triệu Trăn chỉ vào Vương Hữu Tài trung niên, hỏi Lý Giai Hào và 'Vương Hữu Tài' thanh niên: "Hai ngươi nhận thức hắn không?"

'Vương Hữu Tài' thanh niên cùng bị sa lưới với Lý Giai Hào liều mạng gật đầu: "Hắn chính là sư phụ ta! Chính hắn ra lệnh cho ta giả trang thành 'Vương Hữu Tài', là hắn bắt ta nghe theo mệnh lệnh của Lý Giai Hào, mọi chuyện ta làm đều là do bọn họ sai sử!" Vương Hữu Tài thanh niên vội vàng biện giải tựa như một trò hề, Vương Hữu Tài trung niên thờ ơ, mọi người cũng thờ ơ, chỉ có Lý Giai Hào là vang lên tiếng cười nhạo.

Lý Giai Hào tâm cao khí ngạo mục hạ vô trần (trong mắt không chút vết nhơ), xấu liền xấu đến tận cùng, từ trước đến nay vốn không thèm giải thích cùng che giấu, duy độc đối với Triển Chiêu là phá lệ. Nếu không phải thích Triển Chiêu chính nghĩa bạo biểu, Lý Giai Hào cần gì phải ủy khuất chính mình giả bộ làm người tốt làm chi cho mệt người, dù sao cũng đã bại lộ, khỏi cần phải ngụy trang nữa đi.

Về phần Vương Hữu Tài trung niên, người này từ đầu tới đuôi đều thực bình tĩnh, vẫn một mực trấn an Mạnh Kha trấn kinh, căn bản không đặt tên 'Vương Hữu Tài' thanh niên vào trong mắt.

Thanh niên 'Vương Hữu Tài' trong mắt chợt lóe nồng đậm căm phẫn cùng không cam tâm – dựa vào cái gì mà tất cả các ngươi đều xem thường ta! Vô luận thành công bao nhiêu vĩnh viễn vẫn bị các ngươi khinh thường, vô luận thất bại bao nhiêu cũng vẫn bị các người khinh thường, khinh thường! Khinh thường! Khinh thường! Vì sao tất cả mọi người đều khinh thường ta!

Vết thương chảy máu trên cổ Triệu Tiểu Trăn đã khép miệng, nhưng Công Tôn vẫn băng bó cầm máu tượng trưng cho bé, miễn cho người khác phát hiện ra chỗ quái dị. Triệu Trăn không nói, Triển Chiêu đành phải tiếp tục câu chuyện: "Trận lửa lớn hôm qua, kỳ thật là chúng ta tương kế tựu kế, vốn định dẫn ra kẻ chủ mưu đằng sau không ngờ lại dẫn ngươi tới."

Vương Hữu Tài trung niên thở dài: "Ta là quan tâm bị loạn, Khai Phong Phủ canh phòng nghiêm mật, mấy trăm cách cứu viện ta có thể nghĩ ra đều không thể thực hiện được. Nếu bỏ qua cơ hội lần này, nếu các ngươi bắt được người kia, ta cũng không còn cơ hội cứu Mạnh Kha nữa, chỉ có thể nhìn thấy mặt hắn lần cuối cùng trên pháp trường…"

Bạch Ngọc Đường kinh ngạc: "Ngươi cư nhiên vì Mạnh Kha mà dám làm việc này, các ngươi có giao tình tốt lắm sao?"

Mạnh Khanh ngây ngốc nhìn Vương Hữu Tài trung niên, Vương Hữu Tài mỉm cười với hắn: "Giao tình? Chúng ta mới nhận thức hơn nửa năm, hơn phân nửa thời gian là hắn bị nhốt trong đại lao, ta ở bên ngoài chỉ biết lo lắng suông, thời gian chân chính ở cạnh nhau còn chưa tới 2 tháng, có đôi khi ta cũng nghĩ, nhất định là ta điên rồi."

Nếu không phải điên rồi, nếu không phải điên rồi…

Hết chương 100

101. Quyển 6 - Chương 101

Lần trước, mọi người tương kế tựu kế sắp xếp Lý Giai Hào trá tử, chính là muốn dẫn kẻ chủ mưu xuất đầu lộ diện.

Ai ngờ Vương Hữu Tài chặn ngang một bước, không chỉ phá hủy kế hoạch của mọi người mà còn cứu mạng kẻ chủ mưu sau màn.

Vương Hữu Tài một lòng muốn cứu Mạnh Kha, quan tâm sẽ loạn ngược lại kéo luôn mình xuống hố, tuy rằng không hề hối hận nhưng chung quy vẫn có chút chán nản không vui: "Nhiều thám tử ta sắp xếp vào Khai Phong Phủ đã nhiều lần xác nhận, Lý Giai Hào được giấu ở trong phòng xác, đến tận khi cứu hỏa cũng tận mắt nhìn thấy 'thi thể' của Lý Giai Hào, các ngươi đã thâu lương hoán trụ* như thế nào?" (*treo đầu dê bán thịt chó.)

Công Tôn giải thích: "Mùa hè nhiệt độ không khí cao, vì phòng ngừa thi thể bị hư thối mà xảy ra ôn dịch, Bao đại nhân đã đào một hầm băng ở ngay phía dưới phòng xác, chuyên để thi thể vào mùa hè. Hiện tại nhiệt độ không khí chưa nóng lên, hầm băng phía dưới vừa vặn để không, Lý Giai Hào và 4 thị vệ đều giấu ở trong hầm băng. Về thi thể cháy xém các ngươi nhìn thấy đó là một thi thể vô chủ mượn từ nghĩa trang mang về, sau khi dập lửa vì giấu tai mắt mà đặt ở đó."

"Chỉ đơn giản như vậy?" Vương Hữu Tài vì thuận tiện che dấu thân phận mà chưa từng học võ công, tuy rằng hắn không có võ công nhưng luôn tự phụ mình đầu óc thông minh, nếu không phải do nóng vội hỏng việc cộng thêm 'thiên thời, địa lợi, nhân hòa' sao có thể đơn giản mắc mưu.

Vương Hữu Tài tâm đau nhói: "Chỉ trách ta quá nóng vội…"

Triệu Trăn lên tiếng đánh gãy lời hắn: "Chân lý chính là thắng làm vua thua làm giặc, ngươi đừng tự tìm cớ cho mình, nói về quá trình ngươi trộm Mạnh Kha đi."

Trộm? một từ bình thường qua miệng Triệu Tiểu Trăn sao lại không được tự nhiên như vậy chứ? – mọi người yên lặng oán thầm.

Vương Hữu Tài thở dài: "Khi các ngươi bắt giữ Mạnh Kha, ta bị chủ nhân đánh ngất đưa ra ngoài Khai Phong tránh họa, chờ tới khi ta trở lại, hết thảy đều đã trần ai lạc định. Trong mắt chủ nhân chỉ có 3 loại người, một là người có giá trị, cần thu về sử dụng; Thứ hai là loại không có giá trị, sẽ mặc cho hắn tự sinh tự diệt; Thứ ba là loại có giá trị nhưng không đồng ý quy thuận, tất yếu sẽ phải diệt trừ."

"Mạnh Kha có lẽ còn có chút giá trị đối với các ngươi, nhưng đối với chủ nhân thì chỉ là loại thứ 2, không có giá trị, tự sinh tự diệt." Vương Hữu Tài hiển nhiên phi thường hiểu vị 'chủ nhân' kia. "Chủ nhân sẽ không uổng phí khí lực nghĩ cách cứu viện Mạnh Kha không có giá trị. Ta chỉ có một mình, lại không tìm thấy chỗ giam giữ Mạnh Kha, ta suy nghĩ trước sau, biện pháp duy nhất chính là tống một người vào trong, sau đó tìm kiếm tung tích Mạnh Kha."

Vương Hữu Tài lôi kéo Mạnh Kha đã chịu đả kích lớn, xoa xoa đầu an ủi hắn.

"Ta cố ý làm hỏng vài chuyện công sự, khiến chủ nhân bất mãn với ta, hảo đồ đệ của ta lập tức nhảy ra tranh ban đoạt quyền, vì thế ta cũng thành toàn cho hắn, nhượng lại danh tự [Vương Hữu Tài] cho hắn." Vương Hữu Tài chỉ [Vương Hữu Tài] thanh niên. "Hắn hợp tác với Lý Giai Hào, hai tên ngu xuẩn quả thực rất hợp nhau, không ngoài dự đoán rất nhanh liền khiến Lâm Giang lâu bị bại lộ. Chủ nhân ra lệnh cho ta giết chết Lý Giai Hào diệt khẩu, ta thừa dịp loạn lạc một mình thuyên chuyển thám tử Khai Phong Phủ, vừa ám sát Lý Giai Hào giấu tai mắt, vừa lặng lẽ đổi chỗ Mạnh Kha và [Vương Hữu Tài]."

Ngữ khí Vương Hữu Tài thập phần tiếc nuối: "Ta vốn định kéo dài thời gian, thừa dịp các ngươi sứt đầu mẻ trán tróc nã [Vương Hữu Tài], liền mang theo Mạnh Kha cao bay xa chạy. Không ngờ lại trúng kế trong kế của các ngươi, ngay cả chủ nhân cũng phát hiện sự phản bội của ta…"

"Sư phụ, có phải ngươi đã điên rồi không?!" thanh niên [Vương Hữu Tài] đột nhiên ngẩng đầu, dùng ánh mắt không thể tin nhìn Vương Hữu Tài và Mạnh Kha. "Ngươi chỉ vì cái tên này mà phản bội sự tín nhiệm của chủ nhân, còn bán đứng đồ đệ mình? Có phải ngươi đã điên rồi không?!"

Vương Hữu Tài nhìn hắn cười lạnh: "Chuyện phản bội chủ nhân, ta không có gì để nói. Còn về ngươi, ngươi còn chưa đáng để ta ra tay, ta chỉ thả mồi, còn lại là do ngươi tự mình chủ động bò tới cắn câu, hiện giờ còn giả bộ vô tội không cảm thấy buồn cười sao? Trong khoảng thời gian này ngươi tự tung tự tác làm không ít chuyện, ngươi tự cho là bám lấy Lý Giai Hào liền có thể thay thế được ta, đồ nhi ngoan, ngươi cầu nhân là tốt nhưng kỹ không bằng người, hai chữ 'đáng đời' thích hợp với ngươi."

[Vương Hữu Tài] thở hổn hển nói: "Nếu không phải do ngươi ở giữa gây khó dễ, sao ta có thể bị bắt được?!"

Vương Hữu Tài mặc kệ hắn: "Ta không hề nhúng tay, là do ngươi quá ngu."

Bạch Ngọc Đường không kiên nhẫn đánh gãy đoạn đối thoại của hai tên kia: "Bớt sàm ngôn đi, chủ nhân các ngươi là ai?"

[Vương Hữu Tài] ngậm miệng không nói, Vương Hữu Tài trung niên trầm mặc thật lâu sau mới nói: "Chủ nhân không có tên, ta chỉ biết hắn vốn là ám vệ bên cạnh tiên hoàng."

(*|||

Mọi người đứng vây xem đều sợ ngây người!

Triệu Trăn nháy mắt mấy cái: "Sao ta nghe nói ám vệ của tiên đế đều tuẫn chủ* cả rồi?" (*chết theo chủ)

Bạch Cốc vẫn đứng vây xem bỗng nhiên nói: "Phàm là có đường sống, có mấy ai nguyện ý tìm chết, tuẫn chủ chỉ là cách nói cho dễ nghe mà thôi. Hoàng tộc Triệu thị thiên tính đa nghi, vì muốn huấn luyện ra các ám vệ trung thành và tận tâm, từ lúc sinh ra đã dùng máu tươi của mình để nuôi dưỡng cổ trùng. Tay nghề dưỡng cổ đại đại tương truyền, cổ trùng được nuôi dưỡng tới khi tân hoàng đăng cơ, sau đó hạ cổ trùng lên người 101 ám vệ. Sau khi trúng cổ, mỗi tháng ám vệ đều phải uống vài giọt máu tươi của hoàng đế, bằng không sẽ bị cổ trùng đói khát ăn não mà chết."

Bạch Cốc cười lạnh: "Có phải rất ghê tởm đúng không? Đó chính là lòng trung thành và tận tâm của ám vệ Hoàng gia, cũng chính là chân tướng việc tuẫn chủ của ám vệ! bị ăn não mà chết cỡ nào tàn nhẫn, so

ra, tự sát tuẫn chủ còn thoải mái hơn." Bạch Cốc tựa tiếu phi tiếu, so với bình thường càng thêm vài phần băng lãnh, ý tứ châm chọc hàm xúc nồng hậu.

Mọi người hướng ánh mắt kinh ngạc về phía Triệu Trăn, Triệu Trăn nhanh chóng lắc đầu: "Ta chưa từng dưỡng qua cái thứ kia!"

Thừa Ảnh vốn đứng trông cửa chủ động chạy tới giải thích: "Loại cổ trùng này phải được nuôi dưỡng từ khi sinh ra, mỗi tháng cho vài giọt máu tươi tỉ mỉ tự dưỡng. Hoàng thượng từ khi sinh ra đã bị đánh tráo, lưu lạc ngoài cung tới khi 6 tuổi mới được tìm trở về, cho nên nhóm ám vệ chúng ta không bị trúng loại cổ này. Trước khi Tiên hoàng qua đời đã liên tục nhắc tới việc này, ngữ khí còn thập phần tiếc nuối."

Triệu Trăn chẳng những không tiếc nuối mà ngược lại còn thấy thở phào nhẹ nhõm, bỗng nhiên nhớ tới trước khi Tiên hoàng qua đời, cũng từng lải nhải bên tai – Ngô nhi trưởng thành không kịp rồi, đáng tiếc không sớm tìm được ngô nhi. Còn lặp đi lặp lại giáo dục mình không được tin tưởng ám vệ, người bên gối cũng có thể ăn cây táo rào cây sung, trừ chính mình ra ai cũng không được tin. Triệu Trăn vốn tưởng rằng lão hoàng đế một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng, bị gạt một lần liền lưu lại di chứng, hóa ra là bởi vì chuyện nuôi cổ…

Triệu Trăn ghét bỏ nói: "Tiên hoàng đã băng hà, sao chủ nhân các ngươi còn chưa chết?"

Vương Hữu Tài bật cười: "Chủ nhân hùng tài vĩ lược, chí tại thiên hạ, khinh thường loại người như tiên đế chỉ biết sa mình vào cần sa và nhi nữ tư tình, càng khinh thường hoàng tộc Triệu thị chuyên dùng cổ độc khống chế người khác. Chủ nhân không cam lòng khuất phục vận mệnh, lại càng không cam tâm bị con trùng bé tí khống chế sinh tử, bởi vậy nhiều năm qua vẫn luôn ngấm ngầm nghiên cứu phương pháp giải cổ."

Triệu Trăn nhịn không được oán thầm – hùng tài vĩ lược là cái quỷ gì?

Ta chỉ thừa nhận khả năng tẩy não của người nọ đã đạt tới đỉnh cao, lừa gạt nhiều người như vậy vì hắn vào sinh ra tử, tự tán thưởng nhân cách mị lực!

Vương Hữu Tài nghĩ nghĩ: "Phúc Thiện hòa thượng ở Trấn Quốc Tự chính là người mà chủ nhân tìm tới để nghiên cứu chế tạo giải dược, trừ hắn ra còn có rất nhiều người. Đáng tiếc chủ nhân ép buộc mấy chục năm, hao phí vô số nhân lực vật lực tài lực, vẫn không thể lấy hết cổ độc ra ngoài. Sau khi tiên hoàng mất đi, chủ nhân miễn cưỡng chống đỡ một mạng, mỗi ngày thừa nhận sự thống khổ do cổ trùng phát tác, khiến tính tình chủ nhân đại biến trở nên càng ngày càng bạo ngược."

"Chủ nhân anh minh cơ trí dần trở nên âm tình bất định, nghi thần nghi quỷ, tổ chức khổng lồ từng ngay ngắn trật tự cơ hồ đổ sụp trong khoảnh khắc.. dã tâm bừng bừng, làm theo ý mình, bên cạnh chủ nhân chỉ còn vài thuộc hạ trung thành và tận tâm, chúng ta thế đơn lực mỏng, vô lực xoay chuyển càn khôn." Vương Hữu Tài khẽ thở dài, trong mắt chợt lóe vô số cảm xúc, cuối cùng dừng ở nồng đậm tiếc nuối.

"Chủ nhân chưa bao giờ tin số mệnh, thường tiếu ngôn nhân định thắng thiên, nhưng hắn vẫn bại bởi số mệnh, bại bởi thiên mệnh nan vi."

Bao Chửng nghiêm túc nói: "Người này hiện đang ở đâu?"

"Ta không biết." Vương Hữu Tài lắc đầu nói: "Chủ nhân cố ý đẩy ta đi, lại lừa Mạnh Kha tới ám sát Hoàng thượng, thứ nhất là vì trả thù sự phản bội của ta, thứ hai là muốn tranh thủ thời gian, chúng ta đã nói chuyện lâu như vậy rồi, cũng đủ để chủ nhân rời Khai Phong…"

Vương Hữu Tài thở dài trong lòng: chủ nhân có ơn tri ngộ với ta, tuy rằng ta muốn cứu Mạnh Kha nhưng chưa từng muốn phản bội chủ nhân. Chỉ là do chủ nhân gần đây càng ngày càng nghi thần nghi quỷ, nên luôn không tin ta… Mà thôi, mà thôi, từng là chủ tớ một hồi, cuối cùng vẫn giúp hắn một lần đi.

"Lòng trung thành của ngươi cũng thực đáng khen." Triệu Trăn cười nói: "Người nọ chặt đường lui của ngươi, còn đẩy ngươi ra làm lá chắn, ngươi còn muốn kéo dài thời gian giúp hắn. Một khi đã vậy, ta cũng làm người tốt một lần, ngươi nói chuyện cung nữ cùng hai tên thị vệ đã chết xem, coi như kéo dài thêm thời gian để chủ nhân của ngươi chạy càng xa càng tốt."

Vương Hữu Tài bất đắc dĩ nói: "Cái gì cũng không gạt được Hoàng thượng, đáng tiếc ta không phải toàn trí toàn năng, chuyện này phải hỏi Lý Giai Hào."

Lý Giai Hào mặt mũi sưng phù, khi nói chuyện phi thường đau đớn, hắn cười lạnh hất mặt sang một bên, bày ra bộ dạng thà chết cũng không chịu hợp tác.

Cuối cùng vẫn là [Vương Hữu Tài] thanh niên lanh miệng nói: "Tiểu nhân biết rõ, chỉ là…" [Vương Hữu Tài] theo thói quen hai mắt loạn chuyển, muốn tranh thủ vài chỗ tốt cho mình. Mọi người quả thực hết nói nổi gã, chết đến nơi còn nghĩ kế, gã định dùng tính mạng để tính toán sao?

Triệu Trăn cười tủm tỉm nói: "Ngươi hiện tại có hai con đường, một là thành thật công đạo, chém một đao cho ngươi thống khoái, con đường thứ hai: chọc ta sinh khí, ta sẽ phù hộ ngươi trường mệnh trăm tuổi, sau đó khiến ngươi biết rõ cái gì gọi là sống không bằng chết."

Triệu Trăn ngũ quan tinh xảo, khi cười rộ lên trông đặc biệt ngây thơ khả ái còn có chút hư hỏng, giọng nói cũng là giọng trẻ con mềm mềm dễ nghe, nhưng lại khiến [Vương Hữu Tài] rùng mình ớn lạnh.

[Vương Hữu Tài] không dám cò kè mặc cả, đành phải cười trừ nói: "Chuyện là thế này, chạng vạng một ngày, có hai tên lưu lạc tới cửa Lâm Giang lâu gây rối, ồn ào đòi tìm Lý Giai Hào. Với tính tình của Lý Giai Hào đương nhiên sẽ không gặp, kết quả hai tên kia ngồi bên đường ồn ào chuyện mật đạo, hỏa kế sợ hãi, nhanh chóng mời hai tên đó vào trong."

"Hóa ra tiểu tử Vương Vĩ kia không biết dẫm phải vận cứt chó gì mà ngẫu nhiên tìm được một cửa vào mật đạo hoàng cung. Tên Vương Vĩ này rất háo sắc, cùng tiểu cung nữ ở bên trong mật đạo yêu đương vụng trộm, ngẫu nhiên nghe được tiếng nói chuyện của Lý Giai Hào và người nào đó mật đàm." [Vương Hữu Tài] chột dạ cười cười: "Cụ thể cùng ai nói chuyện gì, tiểu nhân không biết. Sau đó Lý Giai Hào sai ta đi nhổ cỏ tận gốc, cho nên ta liền…giết chết ba người biết chuyện."

Triển Chiêu nhíu mày: "Đừng tránh nặng tìm nhẹ, nói rõ ra ngươi giết người thế nào?"

[Vương Hữu Tài] vẻ mặt đau khổ nói: "Ta giả vờ là bằng hữu của Vương Vĩ hẹn cung nữ kia buổi tối ra gặp mặt, lừa cung nữ kia tiến vào mật đạo, nói sẽ đưa nàng đi gặp Vương Vĩ. Cung nữ ngu xuẩn kia tin tưởng không chút nghi ngờ, sau khi ta siết chết nàng, lại tùy tay ném xuống đầm nước trong mật đạo, ta cũng không biết thủy đàm đó lại nối thông với đầm sen trong Hoàng cung, không ngờ thi thể lại trôi ra tận đấy." [Vương Hữu Tài] cũng thực bồn chồn: 'Sớm biết vậy ta đã xử lý thi thể luôn cho rồi."

Công Tôn nghi hoặc nói: "Nếu ngươi đã giết cung nữ Bội Văn sao còn phái người giả trang thành Bội Văn ra vào hoán y viện?"

"Ta chỉ đề phòng thôi, ta sợ cung nữ kia nói chuyện mật đạo cho người khác, nên sai thủ hạ dịch dung trà trộn vào bên trong thăm dò một phen."

Bao Chửng nói: "Vậy còn Vương Vĩ và Từ Phú Bảo."

[Vương Hữu Tài] thành thật nói: "Tối hôm qua ta cũng đã nói hết rồi, Lý Giai Hào có bệnh khiết phích, hắn ngại giết người bẩn tay, nên sai ta động thủ, còn kêu ta ném xác xa xa một chút. Lý Giai Hào luôn ra lệnh xúi giục ta, ta không ưa bộ dạng khinh cuồng của hắn, nên âm kém dương sai một phen, ném thi thể vào thùng nước gạo ở ngay sau hẻm, lão đầu đổ nước gạo, bình thường chạng vạng mới kéo xe đi, khi đi ra cửa thành cũng không bị kiểm tra, ta còn cho rằng vĩnh viễn sẽ không có người phát hiện."

[Vương Hữu Tài] có hỏi tất đáp, nói rõ ràng mạch lạc, chỉ là Triển Chiêu vẫn còn chút nghi hoặc: "Vì sao ngươi lại dẫn người tìm ta phiền toái?"

[Vương Hữu Tài] cười đáng khinh: "Còn không phải do Lý Giai Hào là tên biến…Á."

[Vương Hữu Tài] nói được một nửa liền bị Bạch Ngọc Đường vung tay dùng cách không chưởng cho một tát hôn mê.

Mọi người đồng loạt nhìn qua, Bạch Ngọc Đường bình tĩnh khoanh tay đứng đó: "Trượt tay."

→_→ Ngũ gia, ngươi có dám thành thật chút không?

Vụ án được phá, tuy rằng còn chưa bắt được kẻ chủ mưu đằng sau nhưng cũng đã có được bước tiến quan trọng.

Triệu Trăn cảm thấy, kẻ chủ mưu đằng sau sẽ không cam tâm chờ chết, sớm muộn gì hắn cũng sẽ quay trở về…

Hết chương 101

102. Quyển 6 - Chương 102

Từ sau khi biết kẻ chủ mưu sau màn là ám vệ của tiên hoàng, rất nhiều bí ẩn từ trước tới nay đã dần sáng tỏ. Lúc trước Tiên hoàng đột ngột băng hà, Triệu Trăn tự mình trải qua một hồi cung biến, hoàn toàn không có cảm giác chân thật, thậm chí Triệu Trăn còn từng hoài nghi kẻ chủ mưu phía sau chính là tiên hoàng.

Nếu không phải tiên hoàng, còn ai có thể chỉ trong một thời gian ngắn ngủi mười mấy năm, lặng yên không tiếng động sáng lập, khống chế, điều hành một tổ chức khổng lồ như thế? Thậm chí còn lấy bá quan văn võ trong triều và cả Tương Dương vương Triệu Tước đùa bỡn trong tay như vậy? Hiện tại, Triệu Trăn rốt cuộc nghĩ thông suốt, nếu tổ chức này từng dốc sức vì tiên hoàng, nhưng sau đó bị người đánh cắp, cướp đi, đổi chủ, vậy hết thảy đều có thể lý giải.

Vì hiểu rõ giữa tiên hoàng và ám vệ có những chuyện không thể nói ra, Triệu Trăn quyết định hồi cung ép hỏi thái giám mập Phúc Tuyền.

Tiên đế bề ngoài tùy tiện, kỳ thật thiên tính đa nghi nhiều tâm tư, đặc biệt thích để tâm vào các chuyện vụn vặt, là một lão hoàng đế thích não bổ từ đầu tới cuối. Phúc Tuyền không bị cổ độc khống chế, lại có thể hóa giải sự đa nghi của tiên đế, vừa lúc lấy được sự tín nhiệm của tiên đế, có thể thấy ổng rất có bản lãnh.

Phúc Tuyền một đời hầu hạ tiên đế, sớm luyện thành một thân mình đồng da sắt, cả người dày dạn kinh nghiệm bo bo giữ mình, là người thông minh chân chính. Triệu Trăn thích giao tiếp với người thông minh, bởi vì người thông minh sẽ không làm chuyện ngu xuẩn, tỷ như Phúc Tuyền lúc này có gì liền đáp…

Phúc Tuyền đáp: "Khi còn tại thế, Tiên hoàng tín nhiệm nhóm ám vệ hơn các nội thị bên người, lão nô tuy rằng đi theo Tiên đế nhiều năm, nhưng cũng chỉ được tiếp xúc với chuyện hậu cung, chuyện của đội ám vệ và các chuyện khác hoàn toàn không biết gì." Phúc Tuyền tạm dừng một chút: "Hơn nữa tính cách tiên hoàng chưa bao giờ giống Hoàng thượng… có tình người như vậy." Phúc Tuyền rối rắm một lát, mới nói ra ba chữ "có tình người", ngữ khí ngược lại có chút cảm khái.

Triệu Trăn nháy mắt mấy cái: Tiên hoàng là trung niên nhị thiếu còn chưa đủ tiếp địa khí*? Còn muốn có tình người như thế nào nữa? (tiếp địa khí: tiếp xúc rộng rãi với quần chúng nhân dân, hòa nhập với quần chúng để lắng nghe nguyện vọng của họ.)

Phúc Tuyền chậm rãi nói: "Tiên hoàng là người tầm thường nhất trong số các hoàng tử đồng lứa. Lúc ấy trong triều ai ai cũng biết đại hoàng tử Triệu Nguyên Tá trí tuệ hơn người, nhị hoàng tử Triệu Nguyên Hi văn võ song toàn, tứ hoàng tử Triệu Nguyên Phần khoan dung nhân đức, ngay cả Bát Hiền vương và Tương Dương vương còn niên ấu cũng thường xuyên nghe người khác khen thông minh và hiểu biết hơn người. Duy độc tam hoàng tử là tiên hoàng sau này, không được phụ hoàng yêu thích, trên triều không được quần thần ủng hộ, ngày ngày trôi qua không được như ý."

Phúc Tuyền nói chuyện thích quanh co lòng vòng, nghe vào tai giống như kể chuyện cổ tích, Triệu Trăn vẫn có thể nghe ra ý tại ngôn ngoại của hắn.

Tính cách và hành động của một người, ở một mức độ nào đó được quyết định bởi hoàn cảnh sinh trưởng thời thơ ấu của người đó. Tiên hoàng từ nhỏ không được ai coi trọng, phải tự sinh tồn trong hoàng cung nâng cao đạp thấp, nhất định đã chịu không ít ủy khuất, lúc đó bất lực chỉ có thể liều mạng nhẫn nại, sau khi đăng cơ việc đầu tiên đương nhiên sẽ muốn rửa nhục.

Triệu Trăn ở trong lòng chậc chậc hai tiếng, vươn tay chọc chọc cái bụng tròn của Phúc Tuyền, thúc giục hắn nói tiếp.

Phúc Tuyền ngữ khí hàm hồ nói: "Năm đó tiên hoàng tuổi trẻ khí thịnh, một lòng lo nghĩ việc nước việc dân khai cương khoách thổ, khôi phục cảnh tượng vạn bang quy thuận hướng tới một triều thịnh thế. Sau khi tiên hoàng đăng cơ, dứt khoát mạnh tay cải cách lề quen thói cũ, tự nhiên đắc tội với không ít tiểu nhân, đám quan viên lập bè kết phái âm phụng dương vi (ngoài nghe trong làm trái) Hoàng thượng, may mắn Lưu hậu trí tuệ nhạy bén, liên hợp với Lưu quốc trượng năm đó, trên triều cùng hậu cung hai bút cùng vẽ, toàn tâm toàn ý bảo hộ Hoàng thượng."

Triệu Trăn ngầm hiểu – nói vậy ngay từ đầu Lưu hậu đã nhúng tay vào chuyện triều chính, khó trách Lưu quốc trượng sau này quyền khuynh triều dã như vậy, khó trách tiên hoàng lại coi trọng Lưu hậu như vậy, hóa ra là giao tình cùng nhau trải qua hoạn nạn.

Đứng trên lập trường của hoàng đế, tiên hoàng làm như vậy tự nhiên không có gì đáng trách, mọi hoàng đế đều làm như vậy. Nhưng chắc là do hành động của tiên hoàng quá quyết liệt, thủ đoạn quá cứng rắn, nên cái giá phải trả cũng rất cao, khiến cho triều thần bị chèn ép quá đáng mà phản ngược lại, so ra, thủ đoạn của Triệu Trăn có chút ôn hòa hơn.

Phúc Tuyền thở dài: "Nhưng sau này, người Lưu gia càng lúc càng tham lam, dám vươn tay tới cả ngôi vị hoàng đế…"

Có thể cùng hoạn nạn lại không thể cùng hưởng phúc, càng là người mình tín nhiệm càng không thể dễ dàng tha thứ cho chuyện phản bội…

Đối với tiên hoàng mà nói, Lưu gia công cao chấn thủ, ngay cả bản thân còn thiếu chút nữa không áp chế nổi, một khi con trai Lưu hậu đăng cơ, chỉ sợ giang sơn Đại Tống liền sửa hết thành họ Lưu! Cho dù Lưu gia hiện tại một lòng thuần phục, nhưng hai, ba mươi năm sau nữa thì sao?

Nỗi băn khoăn của Tiên hoàng không phải là chuyện bồn lo vô cớ, Lưu hậu và Lưu quốc trượng cũng không đến mức không vì gia đình mình mà suy xét.

Tiên hoàng nâng Lưu gia lên cao như vậy, người ngoài chỉ thấy hâm mộ Lưu gia quyền khuynh triều dã chứ không hề nhìn thấy sau lưng phù hoa tựa như đang đi trên băng mỏng. Nếu Tiên hoàng cho hoàng tử khác kế vị, thì vua nào triều thần ấy, Lưu hậu cho dù có là quốc mẫu cũng vô phương xoay sở, nhi tử Lưu hậu có nhà ngoại quyền khuynh triều dã chống lưng sẽ bị giải quyết thế nào? Lưu gia mất đi sự che chở của tiên hoàng, sẽ bị giải quyết ra sao?

Vở kịch cung đấu quả nhiên phấn khích, Triệu Tiểu Trăn nghi hoặc nói: "Tiên hoàng mà ngươi nói với người mà ta nhận thức dường như không phải cùng một người?"

"Đó là bởi vì, mười mấy năm trước, tính tình tiên hoàng bỗng nhiên thay đổi." biểu tình Phúc Tuyền có chút rối rắm: "Khoảng thời gian đó, tiên hoàng có chút khó khăn, suýt nữa chống đỡ không nổi, ai ngờ tình thế trong một đêm liền nghịch chuyển. Lúc lâm triều không khí không hề giương cung bạt kiếm, trong cung ngoài cung bốn bề im lặng, triều thần vừa kính vừa sợ tiên hoàng, ai cũng không dám âm phụng dương vi khước từ đùn đẩy lẫn nhau. Khoảng thời gian đó, là lúc tiên hoàng hăm hở nhất trong đời…"

Phúc Tuyền cảm khái nói: "Vốn tưởng rằng tiên hoàng rốt cuộc khổ tẫn cam lai, ai ngờ bỗng nhiên có một ngày, tiên hoàng nổi giận đùng đùng trở về tẩm cung, đuổi hết mọi cung nhân, một mình trong phòng đóng cửa nổi trận lôi đình, còn quên buổi lâm triều ngày hôm sau, từ đó về sau tính tình tiên hoàng đại biến."

Triệu Trăn híp mắt sờ cằm: "Trước đây ngươi ở bên cạnh lão ấy mà không nghe được tiếng gió gì à?"

Phúc Tuyền nhanh chóng lắc đầu: "Thần thật sự không biết."

Cố sự nghe được một nửa, điểm mấu chốt bị cắt đứt, Triệu Tiểu Trăn phồng má không vui. Hắn biết Phúc Tuyền chưa nói lời thật, tiên hoàng tính tình đại biến, khẳng định trong cung sẽ truyền ra rất nhiều lời đồn đãi, Phúc Tuyền cáo già, tự nhiên sẽ không lấy điều chưa được chứng thực mang ra khoe khoang.

Triệu Trăn bĩu môi: "Ám vệ của tiên hoàng, ngươi biết được bao nhiêu?"

Phúc Tuyền vẻ mặt đau khổ: "Ám vệ của tiên hoàng đều là người tài ba, bình thường đều thần không biết quỷ không hay, lại không thích nói chuyện, ngoại trừ giúp tiên hoàng làm việc ra thì rất ít cùng nội thị chúng ta lui tới." Ám vệ hoàng gia từng là sự tồn tại khiến bách quan nghe tin đã sợ mất mật, có trời mới biết Hoàng thượng làm thế nào lại có thể nuôi ám vệ như nuôi mấy con thỏ như hiện nay? Thích nói thích cười còn ưa làm nũng, mỗi ngày đều đỏ mắt tranh thủ tình cảm, cố gắng làm mọi cách để tạo cảm giác tồn tại trước mặt Hoàng thượng – đúng là trẻ con khóc đêm!

Nhất là bạn nhỏ Thừa Ảnh kia, không biết là địch hay bạn!

Phúc Tuyền đã gặp qua đủ loại người muôn hình muôn vẻ, kinh nghiệm sát ngôn quan sắc* cùng nghiền ngẫm thượng ý chưa bao giờ sai lầm, duy độc nhìn thế nào cũng không hiểu nổi Triệu Trăn. (*nhìn mặt đoán ý)

Người bình thường đều có tư duy 'dùng người thì không nghi người, nghi người thì không dùng người', tiên hoàng thiên tính đa nghi 'dùng người cũng nghi, nghi người không dùng'. Triệu Trăn tính cách khó đoán 'dùng người cũng nghi, mà nghi người vẫn dùng', hư hư thực thực chân chân giả giả, khiến ngay cả những người ngoài cuộc cũng cảm thấy mê mang không hiểu nổi. Hoàng đế nhà người ta thì 'giường mình há để người khác ngủ ngáy' còn Triệu Tiểu Trăn nhà chúng ta thì lại 'giường mình tùy tiện ngủ, còn thoải mái ôm địch nhân ngủ'…

Người khác thì lo lắng đề phòng, còn Hoàng thượng lại giống như người bình thường, không việc gì không làm được, rất hợp với câu nói — Hoàng đế không vội thái giám vội.

Phúc Tuyền trong lòng lén oán thầm, Triệu Trăn nhất quyết không tha truy hỏi chuyện ám vệ, từ lời tự thuật đứt quãng của Phúc Tuyền, Triệu Trăn lớn mật suy đoán chân tướng sự tình – đầu tiên, tiên hoàng đã tính sai. Là một người có bản tính đa nghi, tiên hoàng sẽ hoài nghi bất cứ kẻ nào, duy độc chỉ tin tưởng ám vệ trung thành, nguyên nhân là vì có "cổ độc". Nhưng thế sự không bao giờ có tuyệt đối, vừa vặn trong nhóm ám vệ xuất hiện phản đồ, tiên hoàng bị con chó tự tay mình nuôi lớn cắn ngược một cái.

Là hoàng đế, có thể vô năng, có thể háo sắc, duy độc không thể xử trí theo tình cảm! xử trí theo tình cảm là nhược điểm trí mạng của tiên hoàng! Vì muốn cùng Lưu hoàng hậu phân cao thấp mà tiên hoàng coi Đại Tống như một bàn cờ lớn, âm thầm xây dựng một tổ chức khổng lồ có thể so với một "tiểu triều đình", kết quả cuối cùng — suýt nữa bị ám vệ có dã tâm bành trướng cướp đoạt chính quyền, suýt nữa chôn vùi cơ nghiệp trăm năm của Đại Tống!

Tiên hoàng toàn tâm toàn ý theo sõi sát sao Lưu hoàng hậu, lại không chút phòng bị một con ngạ lang mai phục ở ngay sát bên cạnh, trai cò tranh nhau ngư ông hưởng lợi.

Trước khi chết, tiên hoàng đã ý thức được sai lầm của mình, nên đã lựa chọn táng thân biển lửa thi cốt vô tồn, tuyệt không phải đơn thuần tự tử vì tình, mà là tỉ mỉ thiết kế một kế hoạch rút củi dưới đáy nồi hoàn hảo. Tiên hoàng chết, thi thể đều bị nướng khô, máu tươi khắc chế cổ độc phát tác không còn, kẻ chủ mưu sau màn dù có thủ đoạn thông thiên tới mấy cũng không tránh khỏi cái chết. Một khi kẻ chủ mưu sau màn tang mệnh, bên trong tổ chức tất sẽ xảy ra nội đấu, tựa như một mớ hỗn độn, không ra thể thống gì!

Tiên hoàng bởi vì mấy chuyện tư tình mà phạm phải sai lầm, cuối cùng phải dùng chính sinh mệnh lấp non nửa lỗ thủng, còn lại hơn phân nửa cục diện rối rắm đều ném lại cho Triệu Trăn giải quyết, mỹ kỳ danh viết 'nợ cha con trả'. Lão hoàng đế không biết xuất phát từ mục đích gì, trước khi chết một chữ cũng không để lại, làm hại Triệu Trăn mơ mơ màng màng đi lòng vòng thật nhiều chặng đường oan uổng.

Triệu Tiết Trăn nghiến răng nghiến lợi, mắng to tiên hoàng ti bỉ vô sỉ tùy hứng không xứng làm cha, vì sao nhà người ta đều là con cái bất hiếu đi hãm hại người, còn nhà mình lại là tiện nghi cha chuyên môn hãm hại con cái? Đồng dạng bị tiên hoàng hãm hại một phen, suýt chút còn mất toi cái mạng, chính là đại boss sau màn vừa đáng thương vừa đáng hận.

Triệu Tiểu Trăn cảm thấy mình vẫn còn tốt chán, tiểu gia cho dù không được tính là thông minh tuyệt đỉnh, thì cũng được xếp vào hàng hói đầu thông minh đi! Duy độc một chuyện dù có nghĩ tới nát óc cũng nghĩ không thông, tên chủ mưu sau màn liều mạng tìm chết là vì cái gì? Người mang lục giáp… a không đúng, là thân mang cổ độc trong người cố ép buộc vì cái gì?

Bức tử tiên hoàng ngoài việc khiến lão già ấy chết sớm thì còn có ưu điểm gì nữa?

— chẳng lẽ giữa hai người họ có gian tình?! Cấp độ cẩu huyết lại nâng lên một tầm cao mới!

Mặc kệ thế nào, tiên hoàng hồ đồ một đời, tùy hứng một đời, rốt cuộc trước khi chết cũng lấy lại được một chút mặt mũi.

Có một người cha khiến người ta phiền lòng, may mắn Triệu Tiệu Trăn thiên tính lạc quan, mới không tìm sợi mì thắt cổ, hay đập đầu vào đậu hũ mà chết. Từng có kinh nghiệm tai nạn giao thông — bỏ mình — xuyên việt kinh điển, không chỉ xuyên tới Bắc Tống có thêm nhiều kiến thức mới mà còn trải nghiệm một phen làm hoàng đế, nhân sinh không còn tiếc nuối.

Một người ngay cả sống chết đều xem nhẹ còn có gì phải rối rắm. Triệu Tiểu Trăn thủy chung nhớ kỹ lời dạy bảo của cô ngữ văn: trên đời này mẫu câu 'bởi vì…cho nên…' là vô dụng nhất vì nó không giải thích được cái gì hết, nếu các em đã không giải thích được, nguyên nhân chỉ có ba loại, thứ nhất ngu hết chỗ nói, thứ hai lừa mình dối người, thứ ba thời cơ chưa tới. Triệu Trăn cảm thấy tình huống hiện tại của mình chính là — thời cơ chưa tới.

Triệu Trăn không thiếu sự kiên nhẫn, hiện tại người sốt ruột hơn chính là kẻ chủ mưu sau màn.

Lúc vừa đăng cơ, địch cường ta nhược, Triệu Tiểu Trăn gập ghềnh, hai mắt bị bôi đen*, cố gắng tọa vững long ỷ lung lay sắp đổ. Nay thế cục nghịch chuyển, khổ tẫn cam lai, địch nhược ta cường còn sợ cái lông gì nữa? Vạn sự sẵn sàng, chỉ còn thiếu gió đông — chờ gió thổi thôi. (*không biết gì về tình huống chung quanh, hoàn toàn lạ lẫm với mọi thứ.)

Hết chương 102

103. Quyển 7 - Chương 103

Thời tiết ấm dần lên, Triệu Tiểu Trăn ưa chạy nhảy thích lượn lờ phố xá tinh thần bừng bừng phấn khởi

~Triệu Tiểu Trăn cả mùa đông bị bọc thành một quả cầu, rốt cuộc thoát khỏi áo choàng nặng trịch đầy lông, thay bằng áo bông mỏng nhẹ mới chế ra năm nay. Áo bông thượng hạng màu sắc trắng thuần đẹp mắt, đường thêu tinh mỹ, trên cổ có đeo một cái vòng ấm áp màu lông thỏ, che đi cần cổ trắng trắng mềm mềm suốt mùa đông, gặp ai cũng mỉm cười, mặt mày hớn hở bộ dạng do với cảnh xuân tháng 3 còn sáng lạn hơn, thực khiến người yêu thích.

Triệu Tiểu Trăn được Triển Chiêu gọi là Trấn Quốc Manh Vật gần đây nhân khí bạo trướng trong nhóm lão trung niên, các lão đại thần trong triều đều rất yêu thích bé, bọn họ ban ngày bận rộn tối tăm mặt mũi, nhưng đến khi tan tầm về nhà bất chấp tranh thủ lúc rảnh rỗi, việc đầu tiên là xách đám con cháu tới ân cần dạy bảo: "Mau chóng sinh một kim tôn (chắt trai) cho ta, có thấy Hoàng thượng không?! Dựa theo bộ dạng của ngài ấy mà sinh!"

Nhi tử, tôn tử, con dâu, cháu dâu đồng thời tỏ vẻ — Cha có thể đừng nháo nữa có được không?

Kỳ thật Triệu Tiểu Trăn cũng không làm chuyện gì xấu, chỉ là gần đây thường xuyên chạy tới Lễ bộ, lại dựa theo nguyên tắc đông người không bỏ qua, mỗi lần đi đều không đi tay không, cộng thêm kỹ năng nói ngọt nịnh người mãn cấp nên từ Lễ bộ thượng thư cho tới lão Lưu trông cửa đều bị Triệu Trăn nịnh tới dễ bảo, còn khiến nhóm lão đầu ngoan cố không chịu thay đổi kia cảm động tới rơi nước mắt, một đám lão đầu lấy ra sức mạnh lão hoàng ngưu*, dù có mệt đến mấy cũng ha ha vượt mức hoàn thành nhiệm vụ! (lão hoàng ngưu: ví với người chăm chỉ cần mẫn)

Kỳ thật, mỗi ngày Triệu Tiểu Trăn chạy tới Lễ bộ chủ yếu là vì Thi hội sắp diễn ra.

Thi hội ở cổ đại tương đương với kỳ thi đại học ở hiện đại, nhưng độ khó có thể nói là vượt xa thi đại học sau này, nội dung thi tạm thời không đề cập tới, chỉ riêng điều kiện ăn ở thi cử đã khác biệt một trời một vực. Triệu Tiểu Trăn tới trường thi tham quan một phen, sau khi hồi cung cư nhiên cau có mặt mày, xoa bụng hàng trăm vòng không nói gì, nghẹn họng chỉ có hai hàng lệ chảy dài…

"Các sĩ tử thi cử quá khổ, đấy là chỗ dành cho người sao?!"

"Sửa lại trường thi, sửa lại cả đề thi năm nay, ai nha rất phiền, dứt khoát thay đổi hết quy củ thi hội đi ~"

Chúng đại thần: "…"

Hoàng thượng, mời ngài bước lên phía trước hai bước, chúng thần tuyệt đối không đánh chết ngài.

Triệu Tiểu Trăn tuy rằng có khi thì ngốc manh, có khi thì điên cuồng, có khi thì tà mị cuồng quyến, nhưng đại đa số thời điểm vẫn rất bình thường! [Ha ha…..]

Cải cách chế độ thi cử là chuyện liên quan tới quốc sách, Triệu Trăn không có cam đảm hồ nháo đối với chuyện quốc gia đại sự, lại càng không phải tâm huyết dâng trào hay lâm thời khởi ý, bé là đã trải qua suy nghĩ sâu xa, điều tra thị trường, hỏi ý kiến các danh sư đồng thời cũng nghiêm túc làm điều tra bảng hỏi dân chúng! năm đầu tiên khó tránh khỏi sẽ gây ra động tĩnh lớn, nhưng phạm vi cải cách thực sự không lớn, thiên quân vạn mã qua cầu độc mộc còn có chút chen chúc, Triệu Tiểu Trăn cũng không muốn tạo áp lực quá lớn đối với các sĩ tử.

Lần cải cách này chủ yếu quay quanh hai tư tưởng trung tâm, thứ nhất là điều kiện ăn ở thi cử, thứ hai thêm ba đạo "nhân văn đề".

Tuy nói "Thiên tương hàng đại nhâm tư nhân dã, tất khổ kỳ tâm chí, lao kỳ gân cốt*" nhưng sĩ tử toàn quốc đều có thể tham gia thi hội, không cần phải chơi lớn như vậy đi? Loại chuyện như chịu đói chịu khát gì đó, vẫn nên để cho các bậc vĩ nhân 'từ trên trời rơi xuống' đảm nhiệm đi, ta chỉ mong dân chúng phàm nhân đạt được kỳ vọng là đủ rồi. (*Trời xanh giao trọng trách cho ai, ắt phải khiến tâm trí người ấy bị dày vò, gân cốt đày đọa…do Mạnh Tử nói.)

Kỳ thật việc thí sinh 'ngồi lều viết' là truyền thống tồn tại đã lâu, cụ thể phải truy tố đến tổ tiên trăm ngàn năm trước, tuy rằng truyền thống là như vậy, nhưng Hoàng thượng nhân đức cũng không phải không thể thay đổi. Chỉ là quảng đại quan văn khó tránh khỏi trong lòng có chút chua xót, dựa vào cái gì mà chúng ta phải chịu đói chịu khát, cửu tử nhất sinh để thi khoa cử còn đến phiên nhóm thư sinh trẻ tuổi này lại có thể giường cao gối mềm hưởng thanh phúc?

Thật bất công! Trong lòng đại đại bất bình! Nhưng há có thể sửa đổi thì lý do dọa người đó không thể nói ra miệng!

Còn về cái gọi là "nhân văn đề", chủ yếu là để khảo nghiệm giá trị quan và đạo đức quan cơ bản nhất của một con người, Triệu Trăn đã tiến hành điều tra bá quan văn võ, bần hàn dân chúng, thương nhân tôi tớ…tổng kết ra được. Quan viên Lễ bộ đi sớm về muộn bận rộn nửa tháng trời, cuối cùng cũng sửa xong một bộ đề thi vượt trội.

Mỗi thí sinh tùy tiện rút ra một bộ đề, mỗi bộ đề đều có 3 câu hỏi, mỗi câu hỏi lại đề cập tới một cố sự khác nhau, yêu cầu từng thí sinh đọc xong đề thì bắt đầu trình bay quan điểm của mình, tổng hợp đánh giá tư tưởng, phẩm đức, cách đối nhân xử thế, có tiết tháo hay không, tam quan có bị phá vỡ hay không… của từng thí sinh.

Triệu Trăn trị quốc, không cần mọt sách [không biết gì ngoài quyển sách] lại càng không cần 'tài tử' [bên ngoài bóng bẩy mượt mà bên trong thối rữa xác xơ tiêu điều], thủ sĩ triều đình không chỉ có học vấn, mà càng trọng yếu hơn là nhân phẩm tốt. Lần đầu tiên thí điểm kiểu thi mới này, chính Triệu Trăn cũng không dám chắc, để ổn thỏa hai bên, thí sinh có quyền lựa chọn trả lời hoặc không, không ai bắt ép.

Chỉ là dù ngươi có trả lời hay không thì ba đề mục vẫn chình ình ở đó không được đổi đề.

Hoàng thượng tự mình ra đề, tự nhiên không phải vì muốn pha trò cùng ngươi, còn lại tự mình cân nhắc đi

~(= v =) Có quyền ! Chính là có thể tùy hứng như vậy đó!

……

Vất vả bận rộn nửa tháng , cuối cùng công tác chuẩn bị cho kỳ thi hội cũng đã xong, Triệu Tiểu Trăn dứt khoát từ bỏ Lễ bộ và Hàn Lâm Viện, sáng sớm đã chạy tới Khai Phong Phủ báo tin, cao hứng phấn chấn lôi kéo Triển Chiêu đi 'tuần phố'. Mắt thấy con mèo đơn thuần nhà mình bị con thỏ béo đầy bụng ý xấu dụ dỗ đi chơi, chuột bạch lười biếng nhấc mí mắt, chậm rì rì đi theo sau…

Cước bộ của Bạch Ngọc Đường rất phù hợp với đặc thù của người lười, vĩnh viễn nhàn tản không nhanh không chậm. Từ khi thời tiết chuyển ấm, Bạch Ngũ gia ngược lại càng ngày càng lười, ánh mắt băng lãnh

lúc nào cũng buồn ngủ mê ly, đôi mắt hoa đào mơ màng không biết đã vô tình mê hoặc biết bao thiếu nữ vô tri!

Triển Chiêu bị ăn dấm chua đến mức răng cũng sắp rụng tới nơi, Triệu Trăn liền ra chủ ý giúp sư phụ — "Hay mua mũ sa cho Bạch đại ca đi!"

Chú ý: ở đây, mũ sa chỉ có nữ nhân dùng, chỉ có nữ quyến mới có thể đội mũ sa.

Bạch Ngọc Đường vẫn lười biếng như vậy, lười tức giận, lười đấu khẩu, lười giáo huấn tiểu bao tử, đến trừng mắt cũng chỉ trừng cho có, quay đầu liền quên chuyện trả thù. Triệu Tiểu Trăn biết rõ nguyên tắc [Được tiện nghi chớ khoe tài, khoe tài liền bị người đá mông] tốt nhất im lặng tránh cho bị 'đánh đòn hiểm'....

Trên đường náo nhiệt, tùy ý có thể thấy được các thư sinh đấu thơ, đối câu đối và cả cao đàm khoát luận (bàn luận viển vông), từ xa có thể thấy được cảnh tượng sinh cơ bừng bừng.

Thí sinh khắp Thiên Nam Hải Bắc đều quần tụ tại Biện Kinh, chỗ nào có người liền có tranh đấu, đặc biệt là đám thư sinh niên thiếu khí thịnh. Cũng may quần tụ đều là thư sinh, một đám tay trói gà không chặt, có tức giận tới mấy thì cũng chỉ dùng văn ngôn mắng chửi người. Gần đây, việc nghiêm trọng nhất chính là xảy ra đánh lộn, có hai thư sinh dùng nghiên đài và đồ rửa bút đánh nhau, hai người cách một cái bàn công kích lẫn nhau, một bị dính đầy mực nước, một bị tưới ướt đẫm nước rửa bút…

Thi hội ba năm một lần, liên quan tới tiền đồ và vận mệnh của từng thí sinh, chỉ cần không phải đầu óc bã đậu hay cố ý quấy rối thì hai bên tranh cãi hai câu liền thối lui một bước. Mọi người đều muốn nhân nhượng cho khỏi phiền toái, ai cũng không muốn xé chuyện ra to, bởi vậy công tác của Triển Chiêu không có gia tăng.

Phía Tây thành Biện Kinh có một tửu lâu lâu đời tên là "Thái Bạch Cư", lấy từ tên thi nhân Lý Thái Bạch đời Đường, tửu lâu này còn có một chi nhánh khác tên "Thái Bạch Tửu". Thái Bạch cư xây ở đối diện hồ, cảnh trí bốn mùa có chút bất đồng, mỗi lần thi hội chấm dứt đều có bảng vàng treo cao, luôn có binh lính khua chiêng gõ trống đến tận Thái Bạch cư chúc mừng, bên trong lâu ngoài ba vị Trạng Nguyên, Bảng Nhãn, Thám Hoa ra còn có vô số tiến sĩ và các thí sinh khác.

Bởi vậy Thái Bạch cư còn được gọi là 'Trạng Nguyên lâu' nổi tiếng khắp gần xa, cả nước đều biết.

Trong Thái Bạch cư có lưu giữ rất nhiều thi từ ca phú của các sĩ tử từ khắp nơi, cho dù không phải ngày thi hội, cũng có rất nhiều sĩ tử nghe danh mà tới, chỉ cầu được thưởng thức các tác phẩm xuất sắc của các bậc tiền nhân. Một khi đến ngày thi hội, Thái Bạch cư càng kín người hết chỗ, có những sĩ tử ít tiền dù phải thuê chung phòng trọ cùng bằng hữu, cũng muốn kiếm được một chỗ nho nhỏ ở trong Thái Bạch cư.

Thứ nhất là tiết kiệm tiền, thứ hai cũng là quen biết được bằng hữu cùng chí hướng.

Triệu Trăn vô cùng tò mò đối với Thái Bạch cư nổi tiếng đã lâu, khó có cơ hội tự nhiên cũng muốn tới đây nhìn qua một cái.

……

Bên trong Thái Bạch cư ồn ào tiếng người, dường như là đang có 'đấu thơ'.

Triển Chiêu thấy ở đại sảnh có quá nhiều người, liền bế Triệu Tiểu Trăn đang muốn chạy loạn lên, phòng ngừa bé bị đám đông chen đến chen lui, hoặc là bị bắt cóc bán đi.

Đừng hiểu lầm, Triển Chiêu vẫn thực yên tâm đối với Triệu Trăn, hắn là sợ đám đông vô tình chen chúc động vào người Triệu Trăn sẽ bị nhóm fan não tàn ám vệ tha ra ngoài phanh thây xẻ thịt, còn tên nào dám bắt cóc Triệu Trăn sẽ bị ám vệ băm nát đem đi uy cẩu. Có lẽ nên đeo lên người Triệu Trăn một cái bảng, bên trên viết — Hàng dễ vỡ, chớ động tay!

Bạch Ngọc Đường trong tay cầm đầy đồ ăn vặt của hai thầy trò, nhanh nhẹn khéo léo tách khỏi đám đông, ba người dễ dàng tránh được đám đông đi lên lầu hai.

Nhã gian lầu hai cũng chật kín, ba người đành phải ngồi ở ngoài hành lang cạnh tay vịn cầu thang. Nghe nói cũng có một số tiểu thư con nhà quan lại quyền quý vừa đủ tuổi cũng mộ danh mà tới Thái Bạch cư, vừa là để xem náo nhiệt vừa quan sát xung quanh lựa chọn tướng công tương lai. Nếu thực sự tìm được

người vừa ý, ngày yết bảng vàng phái hạ nhân đứng canh ở cạnh bảng, nếu thư sinh kia có tên trên bảng vàng, nói không chừng còn có thể ôm được mỹ nhân trở về, vừa có tên đề bảng vàng, vừa được động phòng hoa chúc, đúng là song hỉ lâm môn! Đương nhiên cũng có không ít chuyện xui xẻo, ví dụ như có hai hộ gia đình cùng nhìn trúng một sĩ tử, nên chuyện ngươi tranh ta đoạt, ra tay tàn nhẫn thậm chí ngộ thương người qua đường, gây tắc đường gì gì đó nhiều vô kể…

Triệu Trăn thích hóng náo nhiệt, dẫm lên ghế ngó xuống dưới nhìn: "Đề thi hôm nay là "tuyết", hai ngươi có muốn tham gia không?"

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái, nuốt xuống miếng quế hoa cao: "Ngươi bảo ta đọc thơ còn được, chứ làm thơ thì miễn đi."

Bạch Ngọc Đường dựa vào lưng ghế bắt đầu buồn ngủ: "Sao ngươi không xuống dưới mà xem?"

[Ngươi] này tất nhiên là chỉ Triệu Trăn, Triệu Tiểu Trăn ngửa cổ mặt đầy kiêu ngạo: "Ta biết trước kết quả, như vậy rất khi dễ bọn họ!" Đời Đường thì không thể, nhưng Đời Tống thì có thể đạo văn một chút, dù sao Lục Du, Tân Khí Tật, Lý Thanh Chiếu… lúc này còn chưa được sinh ra đâu! Ai sợ ai!

Bạch Ngọc Đường mặc kệ hắn, cho dù xung quanh có tranh cãi ầm ĩ thế nào, Bạch Ngũ gia vẫn nhanh chóng tiến vào giấc ngủ. Triển Chiêu dùng đủ loại mỹ thực dụ dỗ cũng không có kết quả, biểu tình thập phần u buồn: "Trở về tìm Công Tôn khám cho ngươi xem, dạo này ngươi ngủ nhiều lắm, cho dù là ngủ đông thì cũng đến lúc rời ổ rồi chứ?"

Triệu Tiểu Trăn e sợ thiên hạ bất loạn nói: "Mỗi tháng luôn có vài ngày thân mình không khỏe."

Bạch Ngọc Đường đang định nói chuyện, bỗng nhiên trước mắt tối sầm lại: "Quấy rầy hai vị huynh đài, trên lầu thật sự không còn phòng trống, liệu ta có thể…" Một người trẻ tuổi thanh nhã đứng ở cạnh bàn, thần sắc có chút quẫn bách, ngôn hành cử chỉ nhã nhặn lễ nghĩa, xem ra được gia giáo rất tốt.

"Huynh đài khách khí, mời ngồi."

Triển Chiêu chỉ vào vị trí bên trong, mau chóng kéo Triệu Tiểu Trăn đang bám lan can ngó đầu xuống dưới xem, nhét vào trong lòng Bạch Ngọc Đường, lại dọn đống đồ ăn đang bày bừa trên bàn gọn lại một chỗ, nhường cho thanh niên kia nửa cái bàn. Người đọc sách thích nói chuyện kiểu nói có sách mách có chứng, Triển Chiêu lại không am hiểu cách ứng phó với kiểu người này, luôn dùng thái độ kính nhi viễn chi* đối với những người đọc sách. Đương nhiên, Công Tôn tuyệt đối là ngoại tộc trong nhóm người đọc sách, khi nói chuyện Công Tôn luôn không vòng vo, so với bức tường còn "ngay thẳng" hơn. (*kính trọng nhưng không gần gũi)

Cuộc thi đấu dưới lầu đã đến hồi gay cấn, tiếng tranh luận càng lúc càng lớn, Triệu Trăn không biết làm thơ, xem một lát liền thấy chán.

Có thể là do bị Bạch Ngọc Đường truyền nhiễm, cũng có thể do tật xấu cứ đọc thơ là mệt rã rời, từ đời trước di truyền lại không mất đi mà Triệu Trăn rất nhanh cũng bắt đầu ngáp ngắn ngáp dài, bộ dạng vật vờ buồn ngủ giống y hệt Bạch Ngọc Đường. Triển Chiêu cười xấu xa một chút, từ túi giấy dầu lấy ra một khối sơn tra cao, tách hai nửa phân biệt nhét vào miệng hai người… Triệu Tiểu Trăn nhai nhai nhai, Bạch Ngọc Đường chầm chậm nuốt, sau một lát — "Á!!!!!"

Triệu Tiểu Trăn và Bạch Ngọc Đường đồng thời bừng tỉnh, Bạch Ngọc Đường bịt miệng, Triệu Trăn ngũ quan nhăn tít lại như khỉ ăn ớt.

Triệu Tiểu Trăn tu hết hai ly trà mới có thể nuốt được miếng sơn tra cao xuống: "Sơn tra cao sao lại chua như vậy, đầu bếp ở đây định giết người sao?!"

Thanh niên thư sinh vây xem cả quá trình nhịn không được bật cười ra tiếng, sau đó lại ý thức được hành vi của mình có chút thất lễ, đang định mở miệng giải thích, lại bị người ôm cổ từ phía sau. Một nam tử mày rậm mắt to bất mãn nói: "Kính Chi, ngươi cư nhiên trốn ở đây, mau tới trợ trận, họ Lý kia quá nham hiểm!" Thanh niên tên gọi 'Kính Chi' nhướn mày, tránh né cánh tay đang ôm cổ mình, tựa hồ có chút không tình nguyện.

Kính Chi chắp tay với ba người Triển Chiêu, còn chưa kịp đứng vững đã bị mày rậm mắt to kéo tay lôi xuống lầu.

Triệu Trăn vặn vẹo thân lười: "Về thôi, đấu thơ cũng không chết người, chả có gì hay để xem."

Vừa dứt lời, liền nghe dưới lầu ồ lên một trận — "Có người chết! Giết người rồi!"

Triệu Tiểu Trăn chớp chớp mắt mấy cái, ngoan ngoãn bịt cái miệng quạ đen của mình lại.

Vừa rồi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng đồng thời biến sắc, đồng thời vươn tay bịt cái miệng Triệu Trăn lại, nhưng Thử Miêu đồng bộ quá cao nên việc cản trở lẫn nhau cũng không phải lần đầu. Lần này hai người đánh tay vào nhau, ai cũng không thể bịt miệng Triệu Trăn, vì thế bi kịch phát sinh…

Miệng quạ đen là bệnh nan y, Công Tôn tỏ vẻ bó tay hết cách.

Hết chương 103

104. Quyển 7 - Chương 104

Đang yên đang lành đấu thơ, sao đột nhiên lại có người chết? trong đại sảnh tuy rằng kín người hết chỗ nhưng chung quy đều là chi sĩ uyên bác tham gia khoa cử, mọi người đều thất kinh một trận, dưới sự điều hành của Triển Chiêu, rất nhanh tất cả đã khôi phục bình tĩnh, cuối cùng không phát sinh sự kiện dẫm đạp lên nhau.

Triển Chiêu từ lầu hai bay xuống, nói rõ thân phận tiếp quản hiện trường án mạng. Trước lúc Triển Chiêu rời đi đã dùng ánh mắt ra hiệu cho Bạch Ngọc Đường ý bảo — coi chừng Triệu Trăn. Người đọc sách đều có trí tuệ, Triệu Tiểu Trăn lại càng không phải đèn cạn dầu, bại lộ thân phận cũng không phải chuyện đùa.

Ngự Miêu đại đại vừa nhẹ nhàng vừa soái khí lại sắc bén, Triệu Tiểu Trăn hai mắt lóe sáng vô cùng hâm mộ, cũng muốn từ trên lầu 2 uy vũ nhảy xuống như vậy, cho dù phải mất trăm ngàn hoàng kim cũng không từ! Triệu Tiểu Trăn xắn tay áo, nhấc vạt áo, tay chân lóng ngóng trèo lên lan can, vừa định buông người nhảy xuống liền bị Bạch Ngọc Đường túm đai lưng xách trở về: "Thành thật chờ, không được quấy rối."

Triệu Tiểu Trăn không phục: "Ta quấy rối lúc nào?"

Bạch Ngọc Đường thản nhiên nói: "Bản thân ngươi chính là phiền toái."

Dân chúng toàn thành đều biết, tiểu hoàng đế trên long ỷ rất thích đi dạo phố, mỗi ngày bám gót Triển đại nhân đi khắp hang cùng ngõ hẻm, mỹ kỳ danh viết "thể nghiệm và quan sát dân tình". Sĩ tử tham gia thi hội tự nhiên không phải ngốc tử, nhìn thấy tiểu hài tử bên cạnh Triển Chiêu, còn cái gì không rõ?

Triệu Tiểu Trăn hầm hừ, bày ra tư thế cá chết lưới rách — cùng lắm thì kêu phân thân đánh lạc hướng!

Bạch Ngọc Đường đỡ trán: "Phía dưới đã đủ rối loạn, ngươi đừng để lộ thân phận."

"Vừa vào cửa đã bị lộ rồi." Triệu Tiểu Trăn khoát tay: "Tầng 2 tuy rằng không còn phòng trống nhưng vẫn còn vài chỗ có thể ghép bàn, vị "Kính Chi" kia vì sao không tìm các bàn khác ngồi chung với thư sinh, mà lại tới bàn chúng ta?" Triệu Tiểu Trăn ngữ khí trầm trọng nói: "Tục ngữ nói 'vật họp theo loài, cá mè một lứa', ngươi và sư phụ vừa nhìn là biết ngay người luyện võ, còn ta là trẻ con, vị "Kính Chi" kia ngồi cùng chúng ta sẽ không thể thoải mái thảo luận chuyện thi từ ca phú, lại không thể cùng đồng đạo khoái trá vui đùa, còn không bằng tìm nhóm thư sinh ngồi chung còn hơn, ngươi nói xem vì sao hắn lại tới bàn chúng ta?"

"Ý ngươi là hắn có mưu đồ khác?" Bạch Ngọc Đường ngược lại nhìn không ra.

"Ta chỉ tùy tiện đoán." Triệu Tiểu Trăn lắc lắc đầu: "Có lẽ vị "Kính Chi" kia là vô tội nhưng tên "mày rậm mắt to" đi lên sau nhất định là có mưu đồ khác. Bề ngoài hắn ta trông thì tùy tiện nhưng kỳ thật hắn thông minh hơn "Kính Chi" nhiều, dù sao ta cũng không hiểu mục đích của hắn." Triệu Trăn trêu chọc nói: "Ngươi không để ý chuyện bên ngoài, ánh mắt chỉ nhìn thấy mỗi Triển Chiêu, còn ta vẫn luôn chú ý tới ánh mắt và động tác của bọn họ khi rời đi."

Bạch Ngọc Đường sờ sờ mũi: "Khụ khụ, ngươi thấy cái gì?"

Triệu Trăn ám chỉ nói: "Tên 'mày rậm mắt to' dùng ánh mắt lo lắng nhìn 'Kính Chi', lại đối với ta chắp tay tỏ vẻ "xin lỗi"."

Bạch Ngọc Đường vốn là người thông minh, đầu óc chuyển chuyển hai vòng liền thông suốt.

Triệu Trăn chỉ là con nít, 'mày rậm mắt to' nếu muốn giải thích chuyện quấy rầy bọn họ thì cũng nên chắp tay xin lỗi hắn và Miêu Nhi, nhưng hắn ta lại trực tiếp chắp tay với Triệu Trăn, ý tại ngôn ngoại chính là 'ta biết rõ thân phận ngươi, nhưng ta không nói ra, ta cũng không muốn nịnh bợ ngươi'. Chỉ chút biểu hiện đó đã thể hiện hắn ta là người đọc sách thanh cao, khiến Triệu Trăn lưu lại ấn tượng sâu sắc, chỉ một cử động đã chứng tỏ hắn thông minh khôn khéo hơn "Kính Chi".

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ: "Ngươi để "Kính Chi" ngồi xuống rồi lại để "mày rậm mắt to" xuất hiện sau, kéo đi, vì sao?"

Triệu Trăn phồng má đáp: "Ánh mắt 'Kính Chi' rất sạch sẽ, nhưng trạng thái có chút lo âu, hắn không giống như tới để nịnh bợ ta mà càng giống như có lời muốn nói. Nhưng 'mày rậm mắt to' rõ ràng không có hảo ý, bề ngoài thân thiện hòa đồng nhưng kỳ thực rất ngạo mạn và thanh cao. Bây giờ ta còn chưa thể xác nhận, 'mày rậm mắt to' là muốn đạp lên 'Kính Chi' để nâng cao chính mình, hay là cố ý đánh gãy lời chưa nói của 'Kính Chi'. Nếu là cái trước thì thôi không nói, nhưng nếu là cái sau…"

Triệu Trăn như có chút đăm chiêu: "Chỉ có một chuyện có thể chắc chắn, 'mày rậm mắt to' hoàn toàn đã chặt đứt đường lui của 'Kính Chi'. Ba chúng ta đi chung với nhau vốn đã khiến người khác chú ý, có bị đoán ra thân phận cũng không kỳ quái, ngoại trừ hai người bọn họ nhất định còn có rất nhiều người khác cũng biết, chỉ là mọi người đều lựa chọn án binh bất động. 'Kính Chi' bỗng nhiên tới đây ngồi, thật sự phá vỡ sự ăn ý của mọi người, phỏng chừng đã đắc tội với không ít người. Lúc này, việc 'mày rậm mắt to' lôi 'Kính Chi' đi, ở trong mắt người hữu tâm, 'Kính Chi' đã trở thành người không thức thời, tham mộ hư vinh, nịnh bợ không thành, trong mắt toàn bộ sĩ tử đã bị hạ thấp nhân phẩm."

Bạch Ngọc Đường nhíu mày: "Người đọc sách để ý nhất là thanh danh." Mất thanh danh, học vấn có tốt tới mấy cũng uổng công.

Triệu Trăn gật đầu: "Vì thế, vấn đề lại trở lại điểm xuất phát, mục đích của 'mày rậm mắt to' là gì? Hắn ta và 'Kính Chi' có oán cừu gì?"

"Khoan đã." Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên phản ứng lại: "Hôm nay là ngươi cố ý? Ngươi biết rõ sẽ bị sĩ tử nhìn ra thân phận, còn lôi kéo ta và Miêu Nhi vô giúp vui, so với hai tên kia, ngươi mới là kẻ có mưu đồ đi?" Bạch Ngọc Đường nheo mắt cảnh giác: "Ngươi định làm gì?"

Triệu Trăn gãi gãi cằm, ngây ngô cười: "Ha hả…"

Lòng hiếu kỳ của Bạch Ngọc Đường không cao, Triệu Trăn không muốn nói, hắn cũng không ép. Mấy cái âm kế dương kế rắc rối phức tạp, Bạch Ngọc Đường nghe mà đau cả đầu, bỗng nhiên cảm thấy Triệu Trăn sống cũng không dễ dàng. Có câu nói "lão nhân thành tinh", kỳ thật cũng không phải chỉ tuổi tác lớn mà là những kinh nghiệm tích lũy được. Đều nói "ngã một lần khôn một chút", Triệu Trăn tuổi còn nhỏ mà đã thông minh như vậy, không biết đã lọt bao nhiêu "hố", thấy bao nhiêu tội rồi.

Bạch Ngọc Đường xoa xoa đầu Triệu Trăn: "Bị người như vậy tính kế, ngươi có tức không?"

Triệu Trăn đang mải du lịch trong hải dương thuyết âm mưu thình lình bị Bạch Ngọc Đường đánh gãy, không cần nghĩ hỏi lại: "Vì sao phải tức giận? bọn họ giả bộ chơi trò cải trang vi hành cùng ta, có qua có lại mới toại lòng nhau, ta cũng giả vờ cái gì mình cũng không biết. Cái gọi là đạo lý quân thần ở chung, nói trắng ra chính là ngươi lừa ta, ta lừa ngươi, mọi người cùng nhau chơi vui vẻ là được."

Khóe miệng Bạch Ngọc Đường giật giật, ánh mắt thập phần phức tạp, khó có thể dùng ngôn ngữ hình dung.

Triệu Trăn chậc chậc lưỡi: "Bọn họ lừa ta, khiến ta có cảm giác mình chính là minh quân; ta lừa bọn họ, khiến bọn họ có cảm giác mình chính là hiền thần. "Minh quân hiền thần" hợp lại với nhau càng tăng thêm sức mạnh, dưới ngòi bút của sử quan, quân thần tương tác tựa như cá nước hài hòa." Triệu Tiểu Trăn lên mặt ông cụ non: "Đám sĩ tử phía dưới chỉ có thể tính là quan viên dự bị, so với đám lão nhân thành tinh trong triều còn kém xa lắm." Không phải người thông minh nào cũng phù hợp với chốn quan trường, tỷ như

Bạch Ngọc Đường thích làm theo ý mình, tỷ như Triển Chiêu ghét ác như thù, tỷ như Công Tôn Sách tính cách quật cường.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày: "Vậy mà ngươi còn định đi xuống, định làm hầu tử cho người khác đùa giỡn sao?"

Triệu Trăn nháy mắt mấy cái: "Ai nói ta là hầu tử, ta rõ ràng là người đùa giỡn hầu tử trong tay ta có chuối mà hầu tử muốn, ta biết rõ kế hoạch của hầu tử mà lại giả vờ như không biết. Sau đó yên lặng vây xem đám khỉ vò đầu bứt tai, rồi đúng lúc thích hợp đưa chuối ra, khiến đám khỉ vui mừng khôn xiết, càng vò đầu bứt tai nhiệt tình hơn, chuyện này không thú vị sao?"

"……" Bạch Ngọc Đường cư nhiên không còn gì để nói.

Triệu Tiểu Trăn thưởng thức đủ biểu tình rối rắm của Bạch Ngọc Đường, rồi mới chậm rì rì nói: "Trong triều, có hơn một nửa là phái thiết thực, bọn họ sẽ không nịnh bợ ta, một lòng vì nước vì dân, nhóm người này cần đặc biệt bảo hộ, tỷ như Bát hoàng thúc, Bao đại nhân, Vương thừa tướng… Còn lại gần một nửa là kiểu người khôn khéo lõi đời, bọn họ có bản lĩnh, nhưng chỉ một mực để ý tới lợi ích của bản thân, không muốn dùng bản lĩnh của mình vì người khác, đối với những "hầu tử" đó phải thường xuyên răn đe."

Triệu Trăn bỗng nhiên chuyển đề tài: "Nhưng đám thư sinh phía dưới kia, không phải tất cả đều là "hầu tử", cũng có "hảo hài tử" cần được che chở, cũng có loại đang nằm lửng lơ giữa "hầu tử" và "hảo hài tử", trong tương lai bọn họ có thể trở thành "môn sinh thiên tử", ta sẽ phụ trách huấn luyện bọn họ ~"

→_→ Ý xấu ý tốt gì toàn do một mình ngươi nói, khó trách người ta đều nói "quan có hai cái miệng", Triệu Tiểu Trăn không hổ là kẻ "cầm đầu quan viên".

Bạch Ngọc Đường tâm đau nhức: Sớm biết vậy không thèm ngăn cản Triệu Trăn, để nó từ đây rớt xuống dùng đầu tiếp đất – vĩnh tuyệt hậu họa!

Triệu Tiểu Trăn xoa xoa tay – có sát khí?!

…….

Sau khi Triển Chiêu tiếp quản hiện trường, việc đầu tiên là giải tán những sĩ tử không có liên quan ra ngoài, tập hợp những sĩ tử tham gia thi đấu vào một chỗ để lấy lời khai. Xa xa nhìn thấy Bạch Ngọc Đường bế Triệu Trăn đi tới, Triển Chiêu biểu tình thực kinh ngạc — sao lại bế xuống, không phải đã bảo ngươi ngăn nó lại sao?

Bạch Ngọc Đường nhìn trời — một lời khó nói hết.

Triển Chiêu ngầm hiểu vỗ vai an ủi — Tiểu Bạch, khổ cho ngươi rồi!

Triệu Tiểu Trăn híp mắt, hết nhìn Triển Chiêu lại quay sang nhìn Bạch Ngọc Đường — hai người bọn họ trao đổi cái gì? Liếc mắt đưa tình? Sóng điện não cư nhiên không cho ta chơi cùng! ( ) Trẫm bị xa lánh!

Công Tôn tới rất nhanh, còn dẫn theo cả nha dịch Khai Phong Phủ duy trì trật tự.

Nạn nhân tên Lý Hồng, là một tài tử Giang Nam có chút danh tiếng, trước khi chết, Lý Hồng đang cùng 'Kính Chi' phát sinh tranh chấp. Phương Tĩnh An tự là Kính Chi, chính là thanh niên mới không lâu đã ngồi cùng bàn bọn họ, Phương Tĩnh An vốn cũng là một trong những sĩ tử có khả năng đỗ cao trong kỳ thi năm nay, là "Thi Kiệt" trong tứ đại tài tử thi từ ca phú nổi tiếng khu vực Giang Chiết. Nguyên nhân hai người phát sinh tranh chấp chủ yếu là do Lý Hồng lòng dạ hẹp hòi. (Thi Kiệt:người làm thơ xuất chúng)

Lý Hồng tuy lòng dạ hẹp hòi, nhưng năng lực làm thơ cũng không tệ, lần này lấy chủ đề "tuyết" làm thơ đạt được danh hiệu quán quân, không những thế còn châm chọc các sĩ tử khác, ngôn từ phi thường miệt thị. Vị 'mày rậm mắt to' Dương Kế Nghiệp cũng tham gia thi đấu nghe không nổi, thách thức nói: "Ngươi còn thua xa Kính Chi!"

Vì thế, Phương Tĩnh An nằm không cũng trúng đạn, bị Dương Kế Nghiệp từ lầu hai kéo xuống dưới thi đấu.

Phương Tĩnh An không phải loại người tranh cường háo thắng, vốn muốn cự tuyệt, ai ngờ Lý Hồng không biết nặng nhẹ, ngược lại châm chọc Phương Tĩnh An hữu danh vô thực, mua danh chuộc tiếng. Phương Tĩnh An dù tính tình có tốt tới mấy, thì cũng là thiếu niên mới đôi mươi, bị người ta mắng như vậy còn không ra ứng chiến, chẳng những bị Lý Hồng chửi rủa mà còn bị các sĩ tử ở đây nhạo báng! Bởi vậy Phương Tĩnh An ngưng thần tĩnh khí, đề bút làm thơ một lần là xong, vững vàng đè ép Lý Hồng!

Lý Hồng tự nhiên không phục, vị trí quán quân tới tay bị mất không nói, còn bị người khác nhạo báng. Theo lý của Lý Hồng thì Phương Tĩnh An vốn là chen ngang, căn bản không có tư cách thi đấu, giật lấy bài thơ của Phương Tĩnh An, vo viên mấy cái liền co rúm.

Phương Tĩnh An ngay từ đã không tính giành giải nhất gì đó, vốn chỉ muốn khiến Lý Hồng ngậm miệng là đủ. Ai ngờ Lý Hồng lại nhỏ nhen như vậy, liều mạng muốn xé thơ của hắn! Phương Tĩnh An là người yêu thơ, coi các bài thơ của mình như sinh mệnh, một phen đẩy Lý Hồng ra giật lại bài thơ, ai ngờ chỉ đẩy khẽ như vậy mà Lý Hồng lại té lăn quay trên mặt đất, run rẩy hai cái, cư nhiên liền chết?!

Cả nhóm mọt sách đều sợ ngây người!

Nguyên nhân, quá trình, kết quả sự việc đều rất rõ ràng, vấn đề mấu chốt chính là nguyên nhân tử vong của Lý Hồng.

Công Tôn kiểm tra sơ bộ thi thể một chút: "Không có ngoại thương, không thể loại trừ bị trúng độc hoặc tật bệnh bất ngờ mà chết, nguyên nhân tử vong cụ thể còn phải kiểm tra cẩn thận." Công Tôn lên giọng nói: "Có sĩ tử nào quen biết Lý Hồng không, những người ở đây có ai là đồng hương hoặc học cùng trường với Lý Hồng không?"

Hai sĩ tử rõ ràng đã khóc tiến lên phía trước, một người trong đó nói: "Học trò là hàng xóm của Lý huynh." Lại chỉ chỉ người bên cạnh: "Vị này học cùng trường với Lý huynh, ba người chúng ta tuy rằng kết bạn thượng kinh nhưng cũng không phải quá quen thân…"

Công Tôn sửng sốt: "Sao lại xưng hô lạnh nhạt vậy?" bình thường, hẳn đã kết bạn cùng nhau lên kinh sẽ gọi thẳng tên tự của nhau.

Sĩ tử kia lúng túng nói: "Lý huynh tài trí hơn người, học trò tài sơ học thiển, bởi vậy…" mọi người chợt hiểu ra! Khẳng định là Lý Hồng tâm cao khí ngạo, khinh thường hàng xóm tài học không bằng mình, mới không để người ta gọi thẳng tên tự của mình. Người lòng dạ hẹp hòi như thế, khó trách một lời không hợp liền động thủ.

Công Tôn nói thẳng: "Lý Hồng có tật bệnh bẩm sinh gì không?"

Hai người đều lắc đầu: "Lý huynh thân thể rất tốt, không có bệnh sử gì."

Công Tôn gật đầu: "Phiền toái hai ngươi đi cùng nha dịch, thu thập toàn bộ hành lý và đồ đạc của Lý Hồng lại. Sau đó tới Khai Phong Phủ đăng kí, lưu lại phương thức liên lạc, rồi viết một phong thư cho thân nhân Lý Hồng, báo tin Lý Hồng đã chết." Hai sĩ tử kia gật đầu đồng ý.

Công Tôn sai người nâng thi thể trở về khám nghiệm tử thi, nha dịch hỏi thêm những sĩ tử đứng vây xem, Triển Chiêu hỏi rõ các sĩ tử tham gia thi đấu, trọng điểm tập trung trên người Phương Tĩnh An là người tiếp xúc cuối cùng với Lý Hồng. Phương Tĩnh An sắc mặt trắng bệch, hiển nhiên bị dọa sợ không nhẹ, Triển Chiêu trấn an nói: "Có thể cho ta xem tay ngươi không?"

Triển Chiêu vốn là loại người vừa nhìn đã khiến người ta yêu thích, tính cách gần gũi ân cần khả ái, càng tiếp xúc càng thích.

Phương Tĩnh An tuy rằng không rõ ràng lắm nhưng vẫn nghe lời đưa hai tay ra.

Triển Chiêu bắt mạch hắn, mỉm cười nói: "Đừng sợ."

Phương Tĩnh An sửng sốt, chỉ cảm thấy một dòng nước ấm đi qua bát mạch kì kinh, toàn thân thư sướng, sự mỏi mệt bủn rủn sau chấn kinh cũng được giảm bớt. Phương Tĩnh An còn chưa kịp phản ứng, dòng nước ấm kia đã biến mất, bên tai là tiếng cười nhè nhẹ của Triển Chiêu — "Thất lễ, dựa theo trình tự kiểm tra ngươi có biết võ công hay không mà thôi."

Kỳ thật, một người có biết võ công hay không chỉ cần nhìn bàn tay là có thể nhìn ra. Người luyện võ không có khả năng không luyện binh khí, mà đã luyện binh khí tất sẽ lưu lại vết chai, mà lòng bàn tay Phương Tĩnh An mềm mại, chỉ có vết chai ở các ngón cầm bút, hẳn chỉ là một thư sinh chăm chỉ luyện chữ. Vì đảm bảo chắc ăn, Triển Chiêu mới thử dò xét cả nội lực của hắn, thuận tay giúp thêm một chút.

Phương Tĩnh An vội vàng chắp tay: "Đa tại Triển đại nhân."

Triệu Trăn giãy dụa muốn tránh xa Bạch Ngọc Đường — đáng sợ quá! Bạch Ngọc Đường cư nhiên tản mát ra hương vị giống mùi dấm chua của lão Trần, nhất định là ảo giác!

Bạch Ngọc Đường thu hồi tầm mắt sắc bén, cúi đầu thưởng thức hoa văn trên vỏ bảo đao Minh Hồng…

Triệu Tiểu Trăn gắt gao nhắm tịt hai mắt lại — QAQ cứu mạng a! Dường như ta đã biết quá nhiều chuyện!

Khi Triển Chiêu tra án tâm không có tạp niệm, không chú ý tới Bạch Ngọc Đường khác thường, chỉ toàn tâm toàn ý quan sát Phương Tĩnh An.

"Khi ngươi và Lý Hồng phát sinh tranh chấp, có thấy chỗ nào bất thường không?"

"Bất thường?" Phương Tĩnh An nghĩ nghĩ: "Hắn muốn xé bài thơ của ta, ta giận dữ xông lên đẩy hắn, hắn… hắn dường như có chút vô lực." Phương Tĩnh An nhíu mày nói: "Loại cảm giác này tựa như ngươi dùng hết sức để đập hạnh đào, đến khi đập xuống rồi mới biết là trứng gà. Ta không dùng nhiều sức lắm, vốn chỉ muốn giật lại bài thơ, ai ngờ hắn lại nhẹ bẫng bay ngược ra sau, rồi chết…"

Nói Lý Hồng chết, Phương Tĩnh An biểu tình mờ mịt, đến tận lúc này vẫn chưa thể tin vào hiện thực.

Triển Chiêu như có chút đăm chiêu, xoay người hỏi những thí sinh đứng cạnh Lý Hồng trước khi hắn chết.

Một sĩ tử tên Trầm Uyên nói: "Chúng ta vốn đứng sau lưng Lý Hồng, ai ngờ hắn bỗng nhiên ngã tới, ta theo bản năng né sang bên, vấp phải chân ai đó, ta quay đầu lại xin lỗi người đó, lúc quay lại thì Lý Hồng đã té ngã trên mặt đất." Trầm Uyên chỉ chỉ dưới chân: "Ta thấy Lý Hồng nằm bất động, liền đẩy hắn vài cái, nhưng hắn vẫn không nhúc nhích. Sau đó mọi người muốn đỡ Lý Hồng dậy, khi đó Tử Mẫn mới phát hiện… hắn đã chết."

Triển Chiêu hỏi: "Tử Mẫn là ai?"

Một thiếu niên trẻ tuổi bước ra khỏi hàng: "Học trò là Khương Duy tự Tử Mẫn, gia phụ là đại phu, từ nhỏ đã theo người học y thuật."

Khi Triển Chiêu hỏi thăm các sĩ tử, Triệu Trăn đi tới cạnh bàn, dẫm lên ghế mới chạm được tới mặt bàn, tùy tay cầm mấy bài thơ của các sĩ tử tham gia thi đấu. So với Triển Chiêu đang thẩm vấn thì nhất cử nhất động của Triệu Trăn đều bị các sĩ tử chú ý. Triệu Trăn đọc xong các bài thơ, lại cẩn thận kiểm tra giấy, bút, mực mọi người đã dùng qua, nha dịch cũng đang kiểm tra giấy bút không dám ngăn cản bé, mở một mắt, nhắm một mắt giả vờ không phát hiện.

Bạch Ngọc Đường bị Triển Chiêu ngó lơ, trong lòng khó tránh khỏi có chút bực mình, đơn giản sán lại nói chuyện với Triệu Trăn: "Ngươi tìm cái gì thế?"

Triệu Trăn chỉ chỉ mấy bài thơ: "Bình thử xem?"

Bạch Ngọc Đường cũng không khách khí, cầm bài thứ nhất lên: "Thơ chuẩn mực, ngôn từ hợp quy tắc, từ ngữ trau chuốt hoa lệ, để tham gia khoa cử thì đủ, nhưng để thi đấu vẫn còn khuyết thiết linh khí, trung đẳng." Lại cầm bài thứ hai lên: "Tuy rằng lời lẽ sắc bén nhưng rườm rà phiền phức, trung hạ đẳng."

Cả đại sảnh yên tĩnh, Bạch Ngọc Đường quân tử thẳng thắn vô tư, không hề cố ý đè thấp âm lượng, hai sĩ tử bị điểm tên sắc mặt xanh mét. Triệu Trăn che miệng cười trộm, bản lĩnh kéo cừu hận của Bạch đại ca quả nhiên mãn cấp! Bình đến bài thơ cuối cùng, Bạch Ngọc Đường nhướn mày: "Bài thơ này không tồi, nhưng bài thơ này tuyệt đối không phải viết một lần là xong, mùi sửa chữa quá nặng. Là Thái Bạch lâu tiết lộ đề thi hay là hắn phạm quy dùng thơ cũ?"

Những lời này quá nghiêm trọng, Thái Bạch lâu lão bản nhanh chóng chạy tới giải thích: "Không có khả năng bị tiết lộ đề, đề thi được rút thăm ngay tại chỗ!"

Triệu Trăn mở xem tên thí sinh: "Lý Hồng?"

Lúc này Triển Chiêu cũng bị kinh động: "Có chuyện gì thế? Bài thơ của Lý Hồng có vấn đề gì?"

Triệu Trăn từ trên ghế nhảy xuống, nhặt bài thơ của Phương Tĩnh An bị Lý Hồng vo viên rơi dưới đất.

Triệu Trăn liếc nhìn qua: "Quả nhiên là thơ hay." Ngay cả người ngoài nghề cũng có thể nhìn ra hay dở, Lý Hồng thua không oan.

Phương Tĩnh An đỏ mặt ngây ngô cười, chắp tay với Triệu Trăn, muốn xin lại bài thơ của mình.

Triệu Trăn lại lắc đầu: "Đừng chạm, nếu chạm vào, người chết chính là ngươi."

Hết chương 104

105. Quyển 7 - Chương 105-1

"Đừng chạm, nếu chạm vào, người chết chính là ngươi."

Ngữ khí Triệu Tiểu Trăn đúng kiểu chưa khiến thiên hạ kinh hoàng chết không nhắm mắt, làm các thư sinh sợ tới mức đồng loạt lùi về sau ba bước lớn, trong đám người không ngừng có tiếng kêu vang do bị giẫm phải chân. Phương Tĩnh An sắc mặt vừa hòa hoãn được chút trong nháy mắt lại trở nên trắng bệch, phải chống bàn mới miễn cưỡng đứng vững, trong mắt chợt lóe nồng đậm nghi ngờ cùng rối rắm, tựa hồ như biết rõ nội tình gì đó?

Triệu Tiểu Trăn híp mắt đánh giá Phương Tĩnh An.

Triển Chiêu một tay xách Triệu Tiểu Trăn gan lớn bằng trời lên, để bé tránh xa mối nguy hiểm, cùng phòng ngừa Triệu Tiểu Trăn nghịch loạn, Triển Chiêu thuận tay lắc qua lắc lại, khiến Triệu Trăn bị lắc tới choáng váng đầu óc, hoa mắt chóng mặt, hai mắt hương vòng bị Triển Chiêu xách đi. Khu vực trung tâm chỉ có mấy bài thơ nhăn nhúm, cùng bài thơ của Phương Tĩnh An bị vo vún lưu lại tại chỗ, chung quanh hình thành một vòng tròn lớn không người…

Triển Chiêu và Triệu Trăn ngoạn nháo đã quen, chuyện "chơi đùa hằng ngày" trong mắt hai người lại đưa tới một trận xì xào nho nhỏ — Triển đại nhân cư nhiên dám xách áo Hoàng thượng lên, còn tựa như nghịch mì mà lắc tới lắc lui, xoay qua xoay lại? Không hổ danh là Nam hiệp Triển Chiêu, người được phong là "Ngự Miêu" quả nhiên không phải ai cũng làm được!

PS: Hoàng thượng co dãn thật tốt.

Triệu Trăn ở giữa không trung vặn vẹo giãy dụa: "Sư phụ! Ta phát hiện một con nhện!"

Triển Chiêu sửng sốt: "Nhện thì làm sao?" Chẳng lẽ là manh mối mấu chốt của vụ án?

Triệu Trăn biểu tình nghiêm túc: "Con nhện đã chết!"

Triển Chiêu: "……"

Ngữ khí Triệu Trăn trầm xuống nói: "Vạn vật đều có linh tính, để nó mồ yên mả đẹp đi!"

Triển Chiêu: "……"

Ngộ Không ngươi lại đây, vi sư tuyệt đối không đánh chết ngươi.

Bị cặp mắt mèo lanh lợi của Triển Chiêu nhìn chằm chằm, Triệu Trăn hạ giọng nói: "Con nhện không có ngoại thương, có thể là bị độc chết. Ta đã dùng ngân châm tiên sinh cho, kiểm tra hết giấy bút trên bàn, mấy thứ này đều do Thái Bạch lâu cung cấp, không phát hiện có độc, chỉ trừ bài thơ của Phương Tĩnh An…"

Triệu Trăn chỉ chỉ bài thơ bị vo vún trên đất: "Ta phát hiện một ít bột phấn màu trắng trên bài thơ, mang về đưa tiên sinh kiểm tra xem là độc gì." Ngân châm của Công Tôn đã được ngâm trong dược thủy, so với ngân châm bình thường hiệu quả cao hơn nhiều, ngay cả kịch độc vô sắc vô vị mà ngân châm bình thường không thể phát hiện cũng có thể thử ra.

Triệu Trăn lấy ra cây ngân châm đen xì, bên trên còn có một con nhện đã chết: "Người hạ độc cố ý nhằm vào Phương Tĩnh An, có thể là tình sát, cừu sát cũng có thể là giết người diệt khẩu, cũng có thể là tiêu diệt đối thủ cạnh tranh. Ta nghe nói Phương Tĩnh An đang đứng dầu danh sách thí sinh có khả năng đỗ cao năm nay, sòng bạc cũng có cá cược về hắn." Triệu Trăn khoa tay múa chân một chút: "Công danh lợi lộc trong một đêm liền phất lên, dụ hoặc không nhỏ a ~~"

Triển Chiêu nheo mắt lại: "Sao ngay cả chuyện sòng bạc mà ngươi cũng biết?"

Bởi vì ta từng tới sòng bạc nha — chuyện này tuyệt đối không thể thẳng thắn! bằng không Bao đại nhân và Bát vương gia lại bắt đầu ca cải lương, còn có Thái hậu… bọn họ hận không thể dùng xích sắt trói ta ở trên long ỷ, trừ vào triều chỗ nào cũng không cho đi, mỗi ngày còn dùng roi da ngâm ớt quật ta, mỗi ngày chưa đánh 8 lần chưa yên? Triệu Trăn khoanh tay lắc lắc đầu, nhanh chóng lảng sang chuyện khác: "Ta đoán kẻ hạ độc vẫn còn đang ở trong đại sảnh, có lẽ chính là một trong số những người tham gia thi đấu."

Triệu Trăn nháy mắt ra hiệu với Bạch Ngọc Đường — Ngươi lên! Thời khắc khảo nghiệm của ngươi đã đến! cha ruột hay bố dượng đều do ngươi quyết định!

Bạch Ngọc Đường khóe miệng co giật — Đến lúc này rồi còn không quên ba hoa, Triệu Tiểu Trăn chính là muốn ăn đòn mà!

"Ta đã thấy loài nhện này." Bạch Ngọc Đường thở dài, cầm cây ngân châm nhìn qua: "Đây là loài nhện độc đốm đỏ Vân Nam, loại nhện độc này có ý thức lãnh địa rất mạnh, nhện cái tính cách đặc biệt hung hãn, sẽ chủ động tấn công cả người lẫn vật tới gần nó. Nghe nói trong lúc mang thai, nhện cái sẽ không ra ngoài kiếm ăn, mà lấy nhện đực làm đồ ăn." Bạch Ngọc Đường cẩn thận bọc con nhện lại: "Đừng thấy bộ dạng nó đẹp mà lầm, nọc độc của nhện độc đốm đỏ có thể giết chết con mồi có hình thể lớn hơn nó hàng trăm lần. Con người khi trúng độc, nhẹ thì thần chí hoảng loạn ngây ngây ngốc ngốc, nặng thì lập tức tử vong."

Triệu Trăn giả bộ trầm tư: "Sống còn hay chết chóc, đây là một vấn đề đáng giá để suy xét…"

Bạch Ngọc Đường quyết đoán không để ý Triệu Trăn, Triển Chiêu dường như đã quên luôn chuyện sòng bạc, vấn đề hắn quan tâm hiện tại chính là — con nhện độc vì sao lại bị độc chết? Không phải con nhện độc cắn chết Lý Hồng rồi sau đó sinh bất khả luyến uống thuốc độc tự sát theo đấy chứ? Đây là vụ án tự sát vì tình vượt qua chủng tộc tự nhiên sao?

Triển Chiêu đau đầu nói: "Liệu có thể có hai hung thủ không?"

Triệu Trăn sờ sờ cằm: "Có hai người đều muốn giết Phương Tĩnh An, hai người bọn họ không hẹn mà cùng hành động hôm nay, một dùng độc dược, một dùng nhện độc, kết quả, hai tên ngu ngốc đều thất thủ? Vậy Lý Hồng chỉ là kẻ chết thay hay là hại người thành ra hại mình?"

Bạch Ngọc Đường miễn cưỡng nói: "Ta cảm thấy, Lý Hồng chính là tên hung thủ thứ hai sử dụng nhện độc."

Triển Chiêu theo suy nghĩ của Bạch Ngọc Đường mà phân tích: "Ý ngươi là, hung thủ đầu tiên hạ độc lên bài thơ của Phương Tĩnh An, muốn độc chết Phương Tĩnh An. Đúng lúc này, hung thủ thứ hai Lý Hồng nhảy ra, Lý Hồng cố ý cướp đoạt bài thơ của Phương Tĩnh An, nhân cơ hội thả nhện độc ra, không ngờ đánh bậy đánh bạ lại trở thành kẻ chết thay cho Phương Tĩnh An, bị hung thủ đầu tiên dùng độc hại chết, sau đó nhện độc của Lý Hồng cũng bị độc dược hại chết theo. Lý Hồng giết người bất thành, ngược lại trở thành kẻ chết thay, nghe qua cũng khá hợp lý…"

Phá án nhiều năm, lần đầu tiên trong đời thấy một hung thủ ngu xuẩn như vậy, Triển Miêu Miêu hết nói nổi.

Triệu Trăn cảm khái nói: "Nếu thật sự như vậy, Lý Hồng cũng coi như liều mạng…"

"Thật ra hắn cũng không cần phải làm như vậy." Triệu Trăn bắt đúng trọng tâm nói: "Lý Hồng học thức khá, đáng tiếc lòng ghen tị quá nặng, ta không thể để người như thế làm quan. Loại người như hắn cực kỳ muốn tiến vào quan trường, nhưng cũng là loại không thích hợp với quan trường nhất, cho dù hắn có đậu Trạng Nguyên thì ta cũng không dám trọng dụng loại người như thế." Triệu Trăn tuyệt đối không phải đang nói kháy, bé nói là sự thật, đáng tiếc Lý Hồng đã tự ngốc chết chính mình.

Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường đồng thời nhìn trời, nếu Lý Hồng trên trời linh thiêng có nghe được lời này, liệu có tức giận đến mức sống lại hay không?

Triển Chiêu nghĩ nghĩ: "Còn tên mày rậm mắt to Dương Kế Nghiệp, ta vẫn cảm thấy hắn có mưu đồ khác. Dương Kế Nghiệp vừa rồi vẫn luôn vây quanh người Phương Tĩnh An, hắn có thể dễ dàng tiếp xúc với bài thơ, cơ hội hạ độc có rất nhiều."

Triệu Trăn và Bạch Ngọc Đường thực kinh ngạc — sau khi xảy ra chuyện, Triển Chiêu là người rời đi đầu tiên, căn bản không nghe được cuộc thảo luận của hai người bọn họ vè Dương Kế Nghiệp. Triển Miêu Miêu mơ mơ hồ hồ cư nhiên liếc mắt một cái liền có thể nhìn thấu Dương Kế Nghiệp không có hảo ý, chẳng lẽ đây là giác quan thứ sáu của loài mèo?

Kỳ thi hội gần ngay trước mắt, Triệu Trăn không hy vọng chuyện Lý Hồng tử vong khiến nhân tâm hoảng sợ, ảnh hưởng tới phong độ của các thí sinh.

Triển Chiêu cũng hiểu rõ lợi hại trong vấn đề này, hiện tại đang là thời kỳ mẫn cảm, thí sinh tinh thần cao độ khẩn trương, không khí giương cung bạt kiếm hết sức căng thẳng, chỉ chút gió thổi cỏ lay cũng có khả năng dẫn tới rối loạn, nếu bị người hữu tâm châm ngòi thổi gió, hậu quả thực không tưởng tượng nổi.

Hơn nữa, kẻ chủ mưu sau màn mai danh ẩn tích đã lâu, liệu có khả năng nhảy ra hô phong hoán vũ hay không?

……

Ba người mang theo bột phấn độc dược, xác nhện độc cùng một bụng nghi vấn chạy về Khai Phong Phủ.

Triển Chiêu lưu lại mấy nha dịch canh giữ trong Thái Bạch lâu, trên danh nghĩa là bảo hộ hiện trường, nhưng kỳ thật là âm thầm bảo hộ Phương Tĩnh An.

Tiểu tử Phương Tĩnh An này, rất hợp với câu nói "đừng nhìn mặt mà bắt hình dong" bề ngoài nhìn qua có chút thành thật lại chất phác, cũng không biết đã đắc tội ai mà lại có những hai người muốn giết hắn. Vì tránh cho hung thủ thứ ba thứ tư thứ năm…. Mọc như nấm sau mưa tới sát hại, cả đám đoàn kết nhau lại, hợp tác mưu sát Phương Tĩnh An, Triệu Trăn cũng phái mấy ám vệ bảo hộ hắn.

Triệu Trăn thật sự không hiểu nổi, rõ ràng đều là đối thủ cạnh tranh với nhau, vì sao cứ nhất định phải tụ tập ở Thái Bạch lâu? Mỗi ngày ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp mặt, bề ngoài thân thiết, bên trong ngấm ngầm châm chọc khiêu khích, chẳng lẽ không cảm thấy mệt tâm sao?

Một bộ phận sĩ tử cùng chung chí hướng, cuối cùng trở thành đội hữu thân thiết; đại bộ phận chỉ là giả vờ thân thiết, bề ngoài giả vờ quen thân, chỉ cần không ảnh hưởng tới chính mình là được; cũng có loại người ngạo kiều mặt hếch lên trời, hỉ ác đều thể hiện rõ trên mặt, ngay việc giả bộ cũng lười, cứ tùy hứng như vậy.

Kẻ dối trá, nếu ngoài miệng nói "Mỗ mỗ huynh đài tài trí hơn người, nhất định có thể đề tên bảng vàng", thật ra là hắn nghĩ một đằng nói một nẻo, trong lòng sung sướng khi người gặp họa nói: "Tên này thi nhiều lần đều trượt, phỏng chừng năm nay cũng trượt thôi, nịnh hắn hai câu cũng coi như mỗi ngày làm một việc thiện."

Người chính trực, giỏi về phát hiện ưu điểm của người khác, nếu ngoài miệng nói "Mỗ mỗ huynh tài trí hơn người, nhất định có thể đề tên bảng vàng", tuyệt đối là lời nói thật! tựa như fan hâm mộ nhìn thần tượng, càng nhìn càng sùng bái, lại quay đầu nhìn chính mình, càng nhìn càng thất bại, dù có rộng lượng đến mấy cũng khó mà không thấy phiền muộn.

(= w =) Nhân sinh ngược tâm thật là say!

……

Ba người trở lại Khai Phong Phủ, Công Tôn đã khám nghiệm tử thi xong, đang ngồi trong thư phòng Bao đại nhân uống trà.

Công Tôn nói: "Lý Hồng là bị độc chết, buồng phổi biến thành màu đen, chứng tỏ hô hấp trúng độc." Công Tôn liếc nhìn Triệu Trăn: "Sau khi độc dược phát tác sẽ khó thở, trên người không lưu lại bất cứ vết thương gì. Người chết, sắc mặt sẽ không biến thành màu đen như người trúng độc bình thường, thất khiếu cũng

không đổ máu, thời gian độc phát cho tới lúc tử vong rất ngắn, cho dù có giải dược cũng không cứu kịp. Bởi vì trạng thái tử vong rất giống như bị chết đột ngột do bệnh phát, trong cung thường dùng nó để xử lý cung phi 'bị bệnh nặng' hoặc thần tử 'có tật xấu'."

"Uy Vũ tướng quân năm đó từng lập vô số chiến công hiển hách vì Đại Tống, dù công cao chấn thủ vẫn bị Thái tổ hoàng đế nhiều lần nhục nhã. Trong tiệc cung yến, trước mặt văn võ bá quan, Thái tổ hoàng đế đã tự tay rót rượu cho Uy Vũ tướng quân, trong rượu đó có chất độc này."

Chuyện này kích động ở chỗ, Công Tôn tiên sinh cười lạnh ba tiếng: "Thái tổ hoàng đế tự mình rót rượu, Uy Vũ tướng quân sao dám không uống, có thể nào không uống chứ? Chỉ có thể ngậm ngùi uống hết ly rượu, trong khoảnh khắc liền trúng độc bỏ mình. Thái Tổ nói "Uy Vũ tướng quân vốn có bệnh cũ, hôm nay uống quá nhiều rượu, chết đột ngột, đưa thi thể trở về tướng quân phủ, những người khác tiếp tục yến ẩm' nói xong nâng chén chúc mừng, cả triều văn võ bá quan giận mà không dám nói gì!"

Công Tôn đặt ly trà xuống, càng nói càng bực mình: "Văn võ bá quan cũng không phải ngốc tử, ai chẳng biết Uy Vũ tướng quân thân thể cường kiện trời sinh thần lực, đừng nói là 'bệnh cũ', từ nhỏ tới lớn còn chưa từng bị bệnh. Nhưng Thái tổ hoàng đế miệng vàng lời ngọc, nói hắn 'có bệnh cũ' chính là có bệnh cũ, nói hắn 'uống rượu chết đột ngột' chính là chết đột ngột. Từ đó về sau, những người bị trúng loại độc này đều được gọi là 'bệnh cũ tái phát'." Công Tôn trắng mắt liếc nhìn Bàng Thống.

Bàng Thống tay uống trà dừng lại — đây là sợ ta chết hay là muốn phán ta chết?

Triệu Tiểu Trăn ủy khuất muốn chết: "Không phải ta làm!"

Tất cả mọi người nhẫn cười, Bao đại nhân trấn an nói: "Đương nhiên không phải Hoàng thượng, chỉ là dược trong cung đều có định lượng nhất định, đặc biệt là độc dược, thỉnh Hoàng thượng tuyên Ngự y tới hỏi thăm một chút."

Triệu Trăn bĩu môi, ném lệnh bài lên giữa không trung, lên giọng nói: "Gọi Khúc Lâm Thái y viện tới đây." Đợi tới khi bắt được hung thủ, nhất định sẽ khiến hắn nếm mùi bị người đổ oan! Liền giá họa hắn thầm mến Triển Chiêu, sau đó đóng cửa thả bình dấm chua Bạch Ngọc Đường, hoặc là chua chết hắn hoặc là đánh hắn thành đầu heo!

Ám vệ phi thân tiếp nhận lệnh bài, lĩnh mệnh rời đi.

Triển Chiêu nói lại những suy đoán trước đó cho Bao đại nhân, lại giao thuốc bột và nhện độc đốm đỏ Triệu Trăn tìm được giao cho Công Tôn tiên sinh. Bởi vì thuốc bột có thể trúng độc qua đường hô hấp, nên Công Tôn chỉ dùng nước sạch hòa tan ra một chút: "Không sai, chính là loại độc này."

Bao đại nhân nhíu chặt chân mày, thật sự sợ sẽ xảy ra chuyện gì đó, kỳ thi mùa xuân cũng không phải chuyện đùa.

Bao đại nhân trầm ngâm một lát: "Đưa Phương Tĩnh An tới đây, ta muốn hỏi chút."

Mọi người liếc nhau — lúc này gọi Phương Tĩnh An tới, thật sự là mất công không được gì, làm tốt thì chỉ thuộc bổn phận công tác, làm không tốt chính là coi mạng người như cỏ rác. Chỉ sợ Bao đại nhân nổi lòng quý nhân tài, một lòng muốn mau chóng phá án ổn định nhân tâm, về phương diện khác cũng là vì muốn bảo hộ Phương Tĩnh An. Loại chuyện mất công không được lợi này cũng chỉ có Bao đại nhân nguyện ý làm.

Triệu Trăn bỗng nhiên nói: "Đại nhân hãy suy nghĩ cho kỹ, nếu ngài gặp Phương Tĩnh An, ngài sẽ không còn tư cách làm quan chủ khảo."

"Quan chủ khảo?!" mọi người kinh ngạc, Bao Chửng cũng kinh ngạc.

Đừng thấy Triệu Trăn bình thường hay gây cười, mở miệng không chỗ nào cố kỵ, nhưng thời khắc mấu chốt tiểu bao tử vẫn lời lẽ nghiêm túc, miệng kín như hồ lô, nhưng lại có thể vững vàng gây áp lực cho cả triều bá quan văn võ, sống chết không chịu công khai quan chủ khảo cùng các giám thị coi thi là ai.

Dựa theo suy nghĩ của Triệu Trăn: Đợi các sĩ tử vào trường thi hết rồi, mới tuyên đọc danh sách giám khảo trước mặt mọi người, sau đó nhốt giám khảo và sĩ tử vào chung một trường thi. Không cho phép giám khảo rời đi, người nhà giám khảo cũng không được tới thăm hỏi, lại càng không cho phép truyền gọi người hầu

vào. Trong trường thi tự nhiên có người hầu hạ, cũng không thiếu quần áo, đồ ăn. Thẳng tới khi kỳ thi chấm dứt, các sĩ tử rời trường thi, mới cho phép giám khảo ra ngoài, về nhà tắm rửa…

Triệu Tiểu Trăn mỗi ngày qua lại với người Khai Phong Phủ nhưng một chút tiếng gió cũng không tiết lộ. Mọi người không ngờ Triệu Trăn lại chọn Bao đại nhân làm quan chủ khảo.

Quan chủ khảo a! Được phép phân chia sắp xếp các quan viên làm giám khảo! Có cơ hội mở rộng mối quan hệ! Đó thực sự là một chức quan béo bở!

Bao Chửng thật sự chưa từng làm quan chủ khảo lần nào, tiếc hận trong nháy mắt, cuối cùng vẫn cương quyết lắc đầu: "Chỉ có thể cô phụ sự ưu ái của Hoàng thượng." kẻ chủ mưu sau màn chạy trốn bên ngoài, Biện Kinh phát sinh án mạng, vô luận là phủ doãn Khai Phong, hay là thần tử được Hoàng thượng tín nhiệm, Bao Chửng đều bụng làm dạ chịu.

Triệu Trăn cũng tiếc hận.

Bé tín nhiệm nhân phẩm của Bao Chửng, lại không thể ngăn cản miệng lưỡi người đời, nếu Bao Chửng tiếp xúc cùng một chỗ với thí sinh, dù thế nào cũng không thể để ông ấy làm quan chủ khảo được. Pháp luật kỉ cương cần làm gương tốt, nếu ngay chính Triệu Trăn còn 'không khách quan dùng người' thì còn có thể trông cậy vào người khác chí công vô tư được sao?

Không khí bỗng nhiên có chút trầm xuống, Bao đại nhân cười nói: "Đúng rồi, đã tra ra thân phận của Tiểu Hồng."

Mọi người sửng sốt, đầu óc cũng tập trung lại đây, Triển Chiêu nghiêng đầu hỏi: "Tiểu Hồng nào?"

Bạch Ngọc Đường là người đã gặp gì là không thể quên, dùng ánh mắt ý bảo Triển Chiêu — Chính là Tiểu Hồng khóc lóc sướt mướt quỳ trên đường cái cầu cứu.

Triển Chiêu tỏ vẻ kinh ngạc — Bạch Ngũ gia mỗi ngày đều gặp được vô số thiếu nữ khóc lóc sướt mướt cầu cứu ngoài đường, mệt ngươi lại nhớ rõ từng người như vậy.

Bạch Ngọc Đường: "……."

Ta sai rồi, ta không nên lắm miệng…. Ặc, ta không nên nhiều mắt.

Bao đại nhân vuốt chòm râu dài lải nhải: "Đám thanh niên các ngươi, tuổi còn trẻ mà trí nhớ đã tệ như vậy, suốt ngày quên đông quên tây. Trong vụ án điều tra cung nữ bị sát hại, Tiểu Hồng bị tay chân Cẩm Tú lâu đuổi theo, Triển hộ vệ và Bạch thiếu hiệp ra tay cứu nàng, còn đưa nàng trở về báo án, các ngươi đều quên rồi?"

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường còn đang bận rộn dùng ánh mắt đánh nhau, Triệu Trăn ngược lại đã nhớ ra, quả thật có một tiểu cô nương tên gọi Tiểu Hồng. Lúc ấy mọi người vì tra án mà sứt đầu mẻ trán, còn từng hoài nghi Tiểu Hồng là mật thám của kẻ chủ mưu sau màn, nhưng cuối cùng vụ án được phá, không liên quan gì tới Tiểu Hồng, oan uổng người ta.

Công Tôn cũng đã nhớ ra: "Tiểu Hồng giấu chủ lén trốn đi, còn ăn cắp đồ, tự xé khế ước bán mình, xúc phạm Tống luật, đại nhân niệm chuyện của nàng còn có nguyên nhân khác, nên tạm thời bắt giữ sau thẩm vấn, đợi điều tra rõ thân thế rồi mới luận tội."

Nói là bắt giữ sau thẩm vấn cũng không thể nhốt tiểu cô nương chung với đạo tặc cực hung cực ác chung một phòng giam. Tiểu Hồng không nhà để về, bên ngoài còn có tiểu lão bản Cẩm Tú lâu như hổ rình mồi, Tiểu Hồng khóc lóc cầu xin Bao đại nhân, được ở cùng với tiểu nha hoàn và nhóm bác gái trong hậu viện. Bọn Triển Chiêu cũng chỉ hoạt động ở tiền viện, Tiểu Hồng từ đó tới nay không rời khỏi hậu viện, các nữ quyến im lặng giữ khuôn phép trong phủ cũng thực chiếu cố nàng.

Bao đại nhân thở dài một tiếng: "Nha đầu kia cũng thực đáng thương, vốn là một đại tiểu thư cẩm y ngọc thực, quanh co lòng vòng bị người bán hai lần, cuối cùng lưu lạc tại chốn yên hoa chi đại. Thật vất vả mới tìm lại được cha mẹ ruột, mà cha mẹ lại ghét bỏ nàng mất danh tiết, không chịu nhận con." Bao đại nhân mặt bánh bao sầu mi khổ kiểm: "Tiểu Hồng nháo muốn xuất gia, ai cũng hết cách với nàng, ta cũng phát sầu…."

Triệu Trăn hiếu kỳ: "Cha mẹ nàng là ai?"

Bao đại nhân nhìn Bàng Thống biểu tình thờ ơ: "Nàng là muội muội Bàng phu nhân."

Bàng phu nhân trong miệng Bao Chửng là chỉ phu nhân đương nhiệm của Bàng Cát, mẹ kế Bàng Thống — Tôn thị.

Phụ thân Tôn thị tên Tôn Đức Nhân, vốn là một vị quan thất phẩm tép riu nơi thâm sơn cùng cốc, bản lĩnh kém cỏi, tiền đồ vô lượng, trong nhà nghèo rớt mùng tơi. Sau này không biết trúng vận số gì mà đem con gái cả của mình bán cho Bàng Cát lớn hơn hai mươi mấy tuổi làm tiểu thiếp.

Sau khi Tôn thị nhập phủ phi thường dược sủng ái, không quá vài năm sinh được Bàng Dục, đứng vững gót chân. Tôn gia một người đắc đạo, nữ nhi gả đi cả nhà được lợi. Sau này mẹ ruột Bàng Thống qua đời, Tôn thị được nâng lên làm chính thê, cha vợ Tôn Đức Nhân cũng được Bàng Cát nâng đỡ liên tục thăng chức. Năm nay bởi vì 'thành tích nổi trội xuất sắc' bị điều vào kinh, làm một chức quan ngũ phẩm không lớn không nhỏ, ở trong Lễ bộ nhàn nhã rảnh rỗi không mục đích, những nữ nhi khác cũng không tệ.

Tiểu Hồng vốn là đứa con gái nhỏ nhất của Tôn Đức Nhân, cũng từng là trân bảo hết sức được sủng ái, khi Tiểu Hồng 5 tuổi bị lạc đường, người Tôn gia khóc cạn nước mắt đi tìm nhiều năm, vẫn không có manh mối, dần chết tâm. Ai ngờ mười mấy năm sau, Tiểu Hồng bỗng nhiên xuất hiện! con gái ruột thế nhưng lưu lạc thanh lâu? Lại còn được tiểu lão bản Cẩm Tú lâu tự mình 'điều giáo'? Chuyện này vô cùng kích thích!

Tôn lão đại nhân hít thở không thông, suýt nữa đã đi gặp liệt tổ liệt tông, sau khi thanh tỉnh, câu đầu tiên nói chính là — "Nữ nhi của ta đã chết!" không thể nhận lại, tuyệt đối không thể nhận! Bằng không những đứa con khác sao dám làm người? Lão già này sao còn mặt mũi đi gặp người khác?

Năm đó có khoảng 6, 7 hài tử bị bắt cóc, chỉ cần Tôn gia không thừa nhận, ai cũng không có chứng cớ, cũng không thể kề dao lên cổ ép buộc người ta nhận con đi.

Tiểu Hồng thương tâm muốn chết, gào khóc đòi xuất gia, Bao đại nhân cũng đau đầu, Triệu Trăn nheo mắt nghĩ nghĩ: "Ta có sáng kiến này."

Sáng kiến cái gì…

Mọi người yên lặng nhìn trời, dự cảm Tôn gia không được hay ho cho lắm.

Hết chương 105.1

106. Quyển 7 - Chương 105-2

Thái y viện, vốn tên 'Hàn Lâm Y quan viện' Triệu Trăn ngại nó đọc không xuôi, vẫn thuận miệng gọi là 'Thái y viện'. Ưu điểm của việc làm hoàng đế chính là ở chỗ đó. Triệu Trăn thuận miệng gọi, mọi người cũng lười sửa, cuối cùng mấy tháng trước 'Hàn Lâm y quan viện' đã chính thức được đổi tên thành 'Thái y viện'.

Thái y viện chịu sự quản lý của Hàn Lâm viện, lệ thuộc vào nội thị tỉnh, là một trong bốn cục thiên văn, thư nghệ, đồ họa, y quan. Thái y viện chủ yếu gánh vác chức năng 'quản lý cơ cấu trung ương y dược', bình thường Thái y viện có hai danh viện sử, hai phó sử đứng đầu cùng bốn người phụ trách quản lý sự vụ của Thái y viện, mỗi viện có 4 nhân viên, 6 người chuyên môn thượng dược phụng ngự, cùng các y quan khác, tính sơ sơ tất cả các nhân viên bên trong thái y viện có khoảng hơn trăm người…

Chính phó sử Thái y viện đều có chức quan, tương đương với chức viện trưởng viện phó bệnh viện lớn thời hiện đại, bình thường những việc lặt vặt quấn thân, cũng không phải là người có y thuật tốt nhất. Chức quan trong Thái y viện và y thuật không có quan hệ trực tiếp, mỗi người có một chuyên môn riêng, so với việc tìm chính phó sử xem bệnh còn không bằng tuyên y quan tới.

Thái y viện thường xuyên lắc lư ở trước mặt Hoàng thượng, cơ hội thăng chức rất nhiều, cho nên dư thừa rất nhiều nhân viên, cho nên bọn họ càng ngày càng mập mạp, đồng thời nuôi dưỡng một số lớn nhân viên nhàn tản. Nhớ có bộ phim nào đó thời hiện đại có cảnh Thiên tử giận nữ hở cái liền muốn giết sạch thái y: "Không cứu được trẫm giết ngươi chôn cùng!" — đây tuyệt đối là tình tiết hư cấu, trừ tình huống đặc thù nào đó, thái y thực an toàn, không làm sẽ không chết.

Tiếp bước ti thị vệ, Thái y viện cũng khó thoát khỏi độc thủ của Triệu Trăn. Trải qua một đợt cải cách gà bay chó sủa, loại bớt 1/3 nhân viên dư thừa, chia lại thái y viện thành ba ngành, một phụ trách khám bệnh, một phụ trách sổ sách y thư, một phụ trách quản lý, dưới ba ngành chia thành nhiều phòng nhỏ, ở đây chúng ta không tìm hiểu kỹ từng phòng, chúng ta chỉ tập trung nói về ngành khám bệnh

Phụ trách khám bệnh được Triệu Trăn cải cách đặt tên là Khoa cấp cứu tập trung toàn bộ những nhân tài có y thuật siêu quần, rảnh rỗi thì cùng nhau bàn luận y thuật, nghiên cứu chế tạo tân dược, thay thế chỉnh sửa dược cũ, biên soạn y thư… Khoa cấp cứu là khoa trung tâm của Thái y viện, có một trưởng khoa, hai phó khoa, Công Tôn là một phó khoa, phó khoa còn lại chính là Khúc Lâm được Triệu Trăn khâm điểm.

Khúc Lâm tuổi không lớn nhưng y thuật cao minh, chỉ là lá gan quá nhỏ, hở một cái liền khóc.

Nhận được lệnh triệu tập của Triệu Trăn, ám vệ không dám chậm trễ, vội vàng vọt vào trong Thái y viện bắt lấy phó khoa Khúc Lâm đang thực hiện công việc [mỗi ngày khóc vài lần] của mình. Ám vệ khiêng Khúc Lâm bay lên trời, khinh công cao cường hỏa tốc chạy về Khai Phong Phủ, ven đường lưu lại nước mắt khóc than của Khúc thái y khiến nhóm dân chúng đồng loạt ngẩng đầu nhìn quanh — trời đổ mưa à?

Nhìn thấy Triệu Trăn, Khúc Lâm một phen nước mắt nước mũi, tựa như tiểu tức phụ bị phu quân khi dễ, nước mắt lưng tròng xông tới ôm đùi, nhưng bởi vì đùi Triệu Trăn thật sự quá… nhỏ con, đành phải đổi thành ôm eo. Khúc Lâm nhát gan, lại có bệnh sợ độ cao nghiêm trọng, vừa rồi bị ám vệ võ công cao cường khiêng tới khiên lui, tim gan phèo phổi gì suýt nữa cũng nôn ra hết! May mắn Khúc Lâm sợ chết, tùy thân luôn mang theo tiểu dược hoàn cứu mạng, ăn hai viên mới cứu vớt cái mạng nhỏ của mình.

Khúc Lâm vừa thấy Triệu Trăn liền nhào tới cáo ngự trạng: "Hoàng thượng a!!! tiểu thần suýt nữa không còn được thấy ngài nữa rồi!!! hu hu hu…"

Triệu Trăn nhìn ám vệ: "Ngươi đùa giỡn lưu manh?"

Ám vệ sờ sờ mũi: "Khúc thái y khóc thực thú vị, thuộc hạ nhịn không được mới trêu một chút…"

Triệu Tiểu Trăn tỏ vẻ hoài nghi: "Chỉ một chút?"

Ám vệ ho khan hai tiếng: "Hơn một chút chút…"

→_→ Quả nhiên là đùa giỡn lưu manh.

"Ra góc tường đứng!" Triệu Trăn giả bộ giận dữ mắng ám vệ, ám vệ mặt không chút thay đổi đi ra góc tường, phạt đứng góc tường cái gì…Hoàng thượng quả nhiên bao che khuyết điểm. Triệu Trăn xoa xoa đầu Khúc Lâm, thuận mao thuận mao ~~ "Đừng khóc, ta làm chủ cho ngươi, ngươi muốn phạt hắn thế nào?"

Khúc Lâm hai mắt đẫm lệ mông lung: "Phạt hắn giúp thần giã trùng tử (sâu)!"

Triệu Trăn cố gắng nhẫn cười: "Được, giã bao nhiêu cũng được."

Khúc thái y nhát gan, e ngại hết thảy trùng tử sống, cố tình thái y viện gần đây đang nghiên cứu tân dược, phải nghiền nát một lượng trùng tử lớn làm thuốc dẫn. Chuyện này quả thực như muốn mệnh Khúc Lâm, khiến hắn mỗi ngày khóc hôn mê ba lượt a ba lượt, cuối cùng vẫn luôn được các đồng nghiệp tâm ngoan thủ lạt cứu tỉnh, bởi vì bọn họ đều biết vọng, văn, thiết, liên* cho nên có muốn giả ngất chơi xấu cũng không thể, công việc này quả thực rất ngược tâm, Khúc Lâm mỗi lần nhìn thấy Triệu Trăn đều gào khóc muốn cáo lão hồi hương. (*bốn phương pháp chữa bệnh của Đông y; nhìn, nghe, hỏi, sờ. gọi là "tứ chẩn")

Điều kỳ quái chính là, Khúc Lâm kinh sợ trùng tử sống lại không sợ trùng tử bị giết tới huyết nhục mơ hồ, lúc chế dược còn trực tiếp thọc tay xuống bới lên! Trong lúc làm việc, Khúc Lâm không còn bộ dạng khóc lóc nỉ non, mà là bộ dạng nói một không hai, dám nghĩ dám làm, y đức bưu hãn không cần giải thích!

Khúc Lâm chớp chớp mắt, rớt xuống hai giọt nước mắt: "Hoàng thượng nói chuyện giữ lời?"

Triệu Trăn đầy mặt chính trực: "Miệng vàng lời ngọc!"

Khúc Lâm đơn thuần tin luôn, lau khô nước mắt nín khóc mỉm cười.

Mọi người vì con người đơn thuần kia thắp một ngọn nến — thà tin trên đời có quỷ cũng đừng tin lời Triệu Trăn nói!

Triển Chiêu đưa thuốc bột phát hiện ở hiện trường án mạng cho Khúc Lâm, Khúc Lâm nhìn nhìn: "A…"

A cái gì, đừng có thở mạnh! — mọi người căm tức nhìn Khúc Lâm.

"Hóa ra là dược này." Đừng thấy Khúc Lâm tuổi còn trẻ, Khúc gia ba đời đều làm trong thái y viện, đối với việc lớn việc nhỏ gì trong thái y viện đều biết rõ như lòng bàn tay. Ông nội Khúc Lâm khi còn trẻ vừa vặn làm dưới thời Thái Tổ, Khúc Lâm không chỉ được nghe nói tới loại độc dược này mà còn từng được nhìn thấy.

Khúc Lâm nói: "Khi tiên hoàng còn tại thế, từng ra lệnh cấm thái y viện cất chứa chất độc, loại độc này cùng rất nhiều độc khác đều bị tiêu hủy. Hoàng cung quy củ sâm nghiêm, một mình chế độc, tàng độc, dùng độc đều là tử tội, không có ý chỉ của Hoàng thượng, trong thái y viện không ai dám chế độc. Hơn nữa nhìn màu sắc thuốc bột này, không giống như tân dược mới được chế mấy năm gần đây, càng giống dược cũ từ nhiều năm trước."

Bao đại nhân hỏi: "Trong thái y viện, còn những ai biết chế loại độc này?"

"Ai cũng biết." Khúc Lâm tùy tiện nói: "Thái y viện cất chứa mọi phương thuốc khắp thiên hạ, đại phu cầm phương thuốc trong tay giống như võ giả cầm lợi kiếm bảo đao. Trị bệnh cứu người là thần y, hành hiệp trượng nghĩa là đại hiệp; thấy chết không cứu là lang băm, khi nhỏ hiếp yếu là bại hoại!" Khúc Lâm hiên ngang lẫm liệt nói, rồi lại trộm liếc ám vệ đang bị phạt đứng nơi góc tường, hết thảy đều là ám chỉ…

Mọi người đồng thời trầm mặc.

Nhìn không ra Khúc thái y lại thù dai tới vậy, nhớ mãi không quên muốn trả thù người ta, bắt được cơ hội liền dẫm một cước, đây là quỷ nhát gan muốn nghịch tập?

(Jeremy: =))) chưa biết chừng bạn ám vệ và bạn Khúc thái y lại thành đôi ấy chớ)

……

Thái y viện không có manh mối, mọi người nhìn theo bóng dáng Khúc thái y hãnh diện cùng bạn ám vệ 'phụng mệnh đi chuộc tội' cùng nhau rời đi. Nếu nói Khúc thái y là 'thỏ nhỏ biết cắn người' thì ám vệ do chính Triệu Trăn điều giáo càng 'không phải trung khuyển', hai người ở cùng một chỗ, không biết là ai khi dễ ai nữa…

Tiễn bước Khúc thái y, Triển Tiểu Chiêu và Triệu Tiểu Trăn tay trong tay về nhà ăn cơm, cước bộ nhẹ nhàng hưng phấn.

Nhóm thân thích còn chưa về, đặc biệt là Triển phu nhân vẫn chưa đi! Bởi vì tay nghề nấu ăn của Triển phu nhân thật sự quá tuyệt vời, cho dù là độc thủ sau màn cũng không thể ngăn cản quyết tâm Triệu Tiểu Trăn tới cọ cơm! Triệu Tiểu Trăn thường xuyên cảm khái — nếu không phải vì đánh không lại Triển sư công thì ta nhất định không từ thủ đoạn đưa Triển phu nhân vào ngự thiện phòng, mỗi ngày nấu cơm cho ta ăn! Ô hô, hận không gặp nhau khi chưa gả đi!

Bạch Ngọc Đường thói quen ăn uống đạm bạc, không có chấp niệm gì với đồ ăn, sơn hào hải vị chỉ ăn một chén cơm mà dưa muối đậu hũ cũng chỉ ăn một chén. Nguyên nhân chủ yếu là do Ngũ gia rất lười, ăn cơm hay bới thêm cơm đều là chuyện phiền toái. Mỗi lần Triển Chiêu xới cơm cho Bạch Ngọc Đường đều dùng sức ấn ép nhồi nhét cơm cho đầy bát, Bạch Ngọc Đường không có thói quen để cơm thừa, xới bao nhiêu ăn bấy nhiêu, cho dù đã cảm thấy rất no cũng sẽ cố gắng ăn sạch cơm.

So với Bạch Ngọc Đường nhiều lần gặp cản trở trong việc nuôi mèo thì Triển Chiêu vẫn đang yên lặng cố gắng kiên nhẫn dưỡng phì tiểu bạch thử yêu quý.

Bạch Ngọc Đường chắp tay sau lưng, chậm rì rì đi ở phía sau hai thầy trò, nhìn bóng dáng Triệu Tiểu Trăn có chút đăm chiêu.

Triệu Trăn hôm nay rất kỳ quái.

Bạch Ngọc Đường vẫn cảm thấy Triệu Trăn rất kỳ quái. Trẻ con bình thường đều ưa hồ nháo làm nũng, Triệu Trăn cũng thích hồ nháo làm nũng nhưng hùng hài tử thì hồ nháo không dứt, hài tử thích làm nũng đều bị chiều hư, chỉ có Triệu Trăn là luôn nắm chắc giới hạn hồ nháo đúng mực, làm nũng đúng mực. Không nhiều không ít, không khiến người khác cảm thấy phiền chán, cũng không tỏ vẻ chín chắn.

Bản chất Triệu Trăn cũng rất lười biếng, cho dù suốt ngày lăng quăng lượn đường nhưng cũng không phải đang làm chuyện vô ích. Nhóc con này tự dưng chạy tới Thái Bạch lâu gây rối đã rất kỳ quái, huống chi Triệu Trăn bao che khuyết điểm đến không còn nguyên tắc nào, cư nhiên lại để ám vệ đi 'chuộc tội' với Khúc Lâm? Chuyện này thật sự rất khó hiểu.

Kỳ quái cũng không chỉ có mình Triệu Trăn, còn có chết không đi Bạch Cốc.

Bạch Cốc không biết đã ăn nhầm dược gì hay là vẫn quên uống thuốc mà bỗng nhiên trở nên phi thường nhiệt tình, không chỉ mỗi ngày đứng chờ ở ngã tư đón mình về nhà còn ở trước mặt công chúng gào ầm lên "Ngọc Đường, con về rồi à, phụ thân chờ con đã lâu ~~" Bạch Cốc đứng chờ ở giao lộ nét mặt tươi như hoa, hình nền xung quanh phẳng phất có vô số bông bách hợp nở toe toét! Người đi ngang qua đều bị vẻ đẹp của Bạch Cốc làm cho ngây ngốc, nam nữ già trẻ toàn bộ đều trở nên si mê chỉ biết há to miệng.

— ối nương ơi !!! Phụ thân Ngũ gia đẹp quá xá! chẳng lẽ là thần tiên hạ phàm?!

Bạch Ngọc Đường xoay người bỏ đi — thực dọa người, thực muốn đánh chết lão già ấy!

Ngoại trừ mỗi ngày đứng trước giao lộ thu hút ánh nhìn, Bạch Cốc còn thường xuyên lắc lư lượn đường, bởi vì bộ dạng hai cha con quá giống nhau, nhóm dân chúng khó tránh khỏi hiếu kỳ tiến lên hỏi hai câu, Bạch Cốc nghe vậy đều lộ ra biểu tình "ngô gia có nhi tử trưởng thành", sau đó mặt đầy tự hào nói cho mọi người biết — "Ngọc Đường là con trai ta đó!"

Vì thế…

Bạch Ngọc Đường rất nhanh biết được cái gì gọi là dư luận xôn xao! Cái gì gọi là ngôn luận đáng sợ!

Bạch Cốc không chỉ ở bên ngoài nổi điên mà về nhà cũng nổi điên. Mỗi ngày đều xung phong nhận việc tới phòng gọi Bạch Ngọc Đường rời giường, lão ấy không ngủ nướng thì thôi lại còn muốn lôi kéo Bạch Ngọc Đường cùng rèn luyện buổi sáng. Bạch Ngũ gia thực buồn bực, mỗi sáng rời giường đều nhìn thấy gương mặt giống hệt mình bán manh, loại cảm giác tức ngực này căn bản không thể dùng lời để hình dung! Bạch Ngọc Đường run rẩy nổi da gà, trốn Bạch Cốc như trốn ruồi bọ!

Lúc trước đã cảm thấy, biểu tình tự tiếu phi tiếu của Bạch Cốc phi thường muốn ăn đòn.

Bây giờ phát hiện, tự tiếu phi tiếu thực ra rất tốt, nét mặt 'tươi cười như hoa' của lão ấy mới càng đáng sợ!

Bạch Ngọc Đường tuy rằng vẫn muốn kín tiếng nhưng với dung mạo này, tính tình này, công phu này, thật sự không có khả năng kín tiếng nổi. Bạch Ngọc Đường trời sinh đã có đặc chất hấp dẫn mắt người, ở trong chốn võ lâm lang bạt vài năm liền vang danh thiên hạ, ở trên đường đi bộ vài vòng liền nổi tiếng người người biết. Hiện nay Bạch Ngọc Đường thường trú tại Khai Phong Phủ kết hợp với Triển Chiêu cũng đồng dạng rất dẫn người chú mục, cả hai song kiếm hợp bích lấp lánh x lấp lánh = chói mù mắt.

Bạch Ngọc Đường ở Khai Phong Phủ có nhân khí rất cao, cho nên Bạch Cốc có liên quan cũng vô cùng nổi danh, chuyện hai người là thân sinh phụ tử ngay cả bằng hữu giang hồ cũng đã nghe nói, bọn họ thi nhau gửi thư cho Bạch Ngọc Đường hỏi (buôn) thăm (chuyện) tận (bát) tình (quái).

Nói văn hoa chính là "Nghe nói gần đây Bạch huynh tìm được sinh phụ, thật đáng vui mừng, có thể nói rõ hơn chút không?"

Nói trắng ra chính là "Bạch lão ngũ, ngươi cmn thật không phúc hậu! không phải ngươi là cô nhi sao?! Ở đâu mọc ra một lão cha?"

Nói mơ hồ chính là "Làm cha rồi? cung hỉ cung hỉ, huynh thật thiếu ý tứ, cưới vợ cũng không thông tri cho chúng ta!" đằng sau lại kèm thêm một phong thư khác: "Xin lỗi nghe nhầm, không phải hỉ làm cha, là mừng cha đến, cung hỉ cung hỉ! Vấn an bá phụ giúp ta!"

Bạch Ngọc Đường một phen đốt sạch đống thư từ gửi tới, tức giận nửa buổi không ngủ nổi!

Kẻ trong cuộc thì u mê, Triển Chiêu thích khi dễ Bạch Ngọc Đường nhưng lại không cho phép người khác khi dễ hắn, thời khắc mấu chốt tự nhiên sẽ động thân nhảy ra bảo hộ con chuột nhà mình! Triển Chiêu phân tích nói: "Đầu tiên bá phụ không phải đang gây chuyện hồ nháo, bằng không cha ta sẽ không mặc kệ như thế, tiếp theo bá phụ tính cách cao ngạo, cho dù muốn nhận lại ngươi cũng sẽ không dùng loại phương pháp quấn riết không tha này, hắn rõ rệt là cố ý ép ngươi chơi cùng."

"Cuối cùng là Triệu Tiểu Trăn!" Triển Chiêu híp mắt nguy hiểm chắc như đinh đóng cột nói: "Loại phương pháp quấn riết không tha này ngoài ý muốn lại vô cùng hữu hiệu, vừa thấy chính là bút tích của Triệu Tiểu Trăn! Nếu có thể nghĩ ra loại tối kiến này, nó khẳng định biết rõ nguyên nhân!"

Bạch Ngọc Đường vươn tay rút đao: "Để ta đi hỏi nó!"

Triển Chiêu nhào tới giữ đao lại: "Đao hạ lưu nhân! Triệu Tiểu Trăn còn có chỗ dùng!"

Bạch Ngọc Đường cười lạnh: "Trừ cọ ăn cọ uống cả ngày ba hoa ra tối kiến gây họa, nó còn có tác dụng gì?"

Triển Chiêu cơ hồ thốt ra ngay lập tức: "Chăm sóc hai ta trước lúc lâm chung!"

Hai người vốn đang đùa giỡn, phút chốc lại trở nên nghiêm túc. Bạch Ngọc Đường trong lòng chợt lóe trăm ngàn ý niệm, chính hắn cũng không biết nên mừng hay nên lo. Triệu Trăn là đồ đệ của Triển Chiêu, không có con cái mới phiền tới đồ đệ chăm sóc trước lúc lâm chung, vì sao Triển Chiêu không hề nghĩ ngợi liền nhận định mình sẽ không có hài tử…

Chăm sóc hai ta trước lúc lâm chung…

Bạch Ngọc Đường hạ đao xuống, vươn tay ôm lấy Triển Chiêu.

Ta vốn tưởng ngươi mơ mơ hồ hồ cái gì cũng không hiểu, hóa ra ngươi đều biết.

Những gì ngươi muốn, ta đều có thể cho ngươi, chỉ trừ hài tử…

Miêu nhi thích trẻ con như vậy……

Bạch Ngọc Đường tay dùng lực, gắt gao ôm chặt Triển Chiêu vào lòng.

Triển Chiêu chậm nửa nhịp mới phản ứng lại mình vừa nói gì, hối hận mình nhất thời nhanh mồm nhanh miệng, lại không nghĩ rằng Bạch Ngọc Đường sẽ kích động như vậy. Triển Chiêu mặt mày đỏ bừng dụi đầu lên vai Bạch Ngọc Đường, chỉ để lộ hai vành to đỏ hồng, ngoan ngoãn để hắn ôm, sau một lúc lâu mới chậm rãi nâng hai tay lên ôm lại hắn.

(3)

Hai người hoan hoan hỉ hỉ đứng ôm nhau, cái gì Bạch Cốc, cái gì Triệu Trăn, cái gì chân tướng, tất cả đều quên hết sạch. Ngay cả buổi tối cũng ôm nhau ngủ! Bạch Cốc sáng sớm theo thường lệ tới quấy rối, phát hiện thằng con nhà mình đã từ bỏ tư thế ngủ đoan đoan chính chính thường ngày mà nghiêng người ôm chặt Triển Chiêu, Triển Chiêu khó được khi không đá chăn, tư thế ngoan ngoãn nhu thuận nằm trong lòng Bạch Ngọc Đường… hai người trán kề trán, ngủ tới say giấc nồng, tựa hồ đang làm mộng đẹp nào đó.

Bạch Cốc đứng bên giường xem xét nửa ngày, thật sự luyến tiếc quấy rầy hai đứa nhỏ, xoay người ra khỏi phòng còn thuận tay đóng kín cửa phòng lại.

Bởi vì sáng nay không có Bạch Cốc tới quấy rầy, Bạch Ngọc Đường cảm thấy may mắn, cho rằng lão già ấy đã điên đủ, rốt cuộc khôi phục bình thường, ai ngờ tới khi đến giao lộ nhìn thấy Bạch lão già nét mặt tươi như hoa, Bạch Ngọc Đường lần đầu tiên trong đời răng đau ê ẩm — ta quả nhiên đã quá ngây thơ rồi!

Bạch Cốc bế Triệu Tiểu Trăn dẫn đầu đi vào phòng, hai cái đầu châu vào nhau thì thà thì thụt, không hiểu lại sắp nghĩ ra trò bậy gì.

Vừa định đi tìm Triệu Trăn nói lời khách sáo, Bạch Ngọc Đường chỉ cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra. Đừng tưởng rằng có thể dễ dàng moi được tin tức từ miệng Triệu Trăn, nhóc con này ranh ma khôn lỏi, miệng ngậm còn kín hơn cả hến! tỷ như chuyện phong Bao đại nhân làm quan chủ khảo, nếu không phải Triệu Trăn chính miệng nói ra thì ngay cả Bao đại nhân tiếp xúc gần nhất với sự việc cũng không phát hiện chứ đừng nói là mình.

Phương pháp trực tiếp nhất chính là, dùng tin tức Triệu Trăn muốn biết nhất để trao đổi, Triệu Trăn trời sinh bộ mặt gian thương, buôn bán mà không có lời nhất định không làm, cho nên 'tin tức kia' nhất định phải là thứ vô cùng có giá trị mới được. Bạch Ngọc Đường trời không sợ, đất không sợ, chỉ sợ phiền toái: "Không bằng trực tiếp tới tìm Triệu Trăn ngả bài, hỏi nó muốn cái gì…."

Triển Chiêu một câu dập tắt suy nghĩ này: "Tiểu Bạch, ngươi muốn bị Triệu Tiểu Trăn nô dịch cả đời sao?"

Bạch Ngọc Đường: "……"

Triển Chiêu nheo mắt lại: "Ngươi cảm thấy, nếu chúng ta bắt Thừa Ảnh uy hiếp Triệu Tiểu Trăn, tỷ lệ thành công là bao nhiêu?"

Bạch Ngọc Đường hết nói nổi: "Sao có thể thành công?! Ngươi có thể đừng đưa ra chủ ý không đáng tin thế được không." Tính cách Triệu Tiểu Trăn khó đoán, cho dù nó lưu lại Thừa Ảnh bên mình, cũng dễ dàng tha thứ cho Thừa Ảnh, cùng ngủ chung giường với Thừa Ảnh cũng chưa thể chứng minh nó thích Thừa Ảnh, nguyện ý vì Thừa Ảnh mà thỏa hiệp. Khó trách các cụ xưa có nói, trẻ con ở cùng với ai, tính cách sẽ giống người đó, Triệu Tiểu Trăn thích ra tối kiến, nhất định là do Triển Chiêu…

"Chỗ nào không đáng tin chứ?" Triển Chiêu mặt đầy mờ mịt, còn có chút ủy khuất: "Chuyện Triệu Tiểu Trăn muốn biết nhất không phải là bí mật của Thừa Ảnh sao? Chúng ta dùng bí mật của Thừa Ảnh để trao đổi, Triệu Tiểu Trăn khẳng định sẽ nguyện ý đổi, rõ ràng là ý kiến hay mà…"

Dù là người vô cùng bình tĩnh nhưng lúc này Bạch Ngọc Đường cũng có chút đỏ mặt.

Hoàn toàn hiểu lầm rồi! Suy nghĩ rất không thuần khiết!

Bạch Ngọc Đường ho khan hai tiếng, tránh đi ánh mắt trong veo của Triển Chiêu: "Là ý kiến hay, cứ làm như vậy đi."

Triển Chiêu lúc đầu là mờ mịt, sao đó là bừng tỉnh đại ngộ, cuối cùng là dùng ánh mắt lo lắng nhìn Bạch Ngọc Đường.

Triệu Tiểu Trăn từng nói, nam nhân tới độ tuổi nhất định, sẽ tiến vào "thời kì mãn kinh", chẳng lẽ Tiểu Bạch cũng…

Ừm…. không biết Công Tôn có chữa trị được không ta.

Hết chương 105

107. Chương 106

Từ khi phát hiện mối yêu hận tình thù khó bề phân biệt giữa Triệu Tiểu Trăn và Thừa Tiểu Ảnh, Bạch Ngọc Đường vẫn luôn rối rắm, sao có thể nói rõ mọi chuyện từ đầu tới cuối cho Triển Chiêu biết đây? Làm thế nào để có thể kéo tính hướng đang lung lay sắp đổ của Triệu Trăn trở về quỹ đạo? Nhưng không đợi Bạch Ngọc Đường nghĩ ra biện pháp, lão già Bạch Cốc ngày ngày điên cuồng, khiến Bạch Ngọc Đường không có được một chút yên tĩnh, mỗi ngày cảm xúc đều qua qua lại lại giữa tạc mao và sắp tạc mao nên chuyện của Triệu Tiểu Trăn đành tạm thời gác lại.

Bởi vì trong lòng vẫn luôn băn khoăn chuyện này nên khi nghe Triển Chiêu nói 'dùng Thừa Ảnh uy hiếp Triệu Tiểu Trăn', phản ứng đầu tiên của Bạch Ngọc Đường chính là — Triệu Tiểu Trăn chưa tới mức bị sắc đẹp làm mờ mắt, cho nên nghĩ cũng chưa kịp nghĩ đã một hơi cự tuyệt, nhận định đó là một ý tưởng tồi. Sau đó mới phản ứng lại, ý của Triển Chiêu chính là Triệu Tiểu Trăn miệng lưỡi lanh lợi khó đối phó, so với việc hao tổn tâm cơ tính kế Triệu Trăn còn không bằng cùng Triệu Trăn liên thủ tính kế Thừa Ảnh.

Sự thật chứng minh, Triển Miêu Miêu tâm tư thực đơn thuần, là do Bạch Ngọc Đường hoàn toàn hiểu sai…

Ở phương diện nào đó, thân phận của Thừa Ảnh là một câu đố lớn, mục đích ở bên cạnh Triệu Trăn cũng không rõ ràng, đặt một nhân vật nguy hiểm như vậy ở bên cạnh Triệu Trăn, khó tránh khỏi khiến người ta lo lắng đề phòng. Về phương diện khác, Triệu Trăn đối với thân phận của Thừa Ảnh phi thường cảm thấy hứng thú, chỉ có dùng Thừa Ảnh làm mồi câu mới khiến Triệu Trăn cam tâm tình nguyện cắn câu.

Chủ ý của Triển Chiêu đích xác rất hay, Bạch Ngọc Đường xấu hổ ho khan hai tiếng, lập tức sửa miệng đồng ý.

Thế nhưng Triển Miêu Miêu vẫn chưa hiểu rõ tình huống, không thể lý giải tư duy vừa phức tạp vừa cao siêu của Bạch Ngọc Đường, chỉ cảm thấy lo lắng — Sao Tiểu Bạch lại nắng mưa thất thường thế nhỉ? Triệu Tiểu Trăn nói nam nhân tới thời kỳ mãn kinh tính nết sẽ thay đổi, chẳng lẽ Bạch Ngọc Đường đã tới thời kỳ mãn kinh?

Không hiểu Công Tôn có chữa trị được không ta….

Triển Miêu Miêu ngửa đầu 450 u sầu.

(= w =) Mỗi một hiểu lầm sinh ra, đầu sỏ gây nên đều là do trí tưởng tưởng bay quá cao quá xa.

Ảo tưởng là bệnh, phải trị.

……

Lần trước phát hiện mật đạo, đã bị Triệu Tiểu Trăn khám phá toàn bộ, thời tiết ấm hơn chút liền đào đất thi công, đem nó biến thành hầm trú ẩn hoặc phố buôn bán dưới lòng đất đầu tiên trên thế giới! — đương nhiên, đây chỉ là suy nghĩ của Triệu Trăn, trừ bé ra không một ai tán thành.

Mọi người không thể hiểu nổi, vì sao vào những lúc nguy hiểm trùng trùng, phải trốn ở những nơi dễ bị sụp như thế để làm gì? Hơn nữa càng không thể lý giải vì sao lại phải kinh doanh buôn bán dưới lòng đất cho khổ chi? Triệu Trăn im lặng, không thể nói mấy trăm năm sau sẽ sinh ra một loại máy bay chiến đấu vừa biết thả bom vừa biết nhảy dù đi.

Vì thế, ý tưởng vĩ đại của Triệu Trăn chỉ có thể gác lại vô thời hạn, mật đạo sửa lại vẫn dùng làm mật đạo.

Ăn xong cơm chiều, mọi người tập trung lại một chỗ nói chuyện phiếm, đột nhiên nghe thấy dưới mật đạo truyền tới tiếng "bịch bịch bịch" vang dội, rõ ràng có người đang chạy trong mật đạo, mọi người rối rắm — tiếng bước chân vừa nặng vừa dày, ai lại có chân ngắn quá vậy?

Rốt cuộc tới cửa động, chỉ thấy Triệu Tiểu Trăn kích động từ trong mật động lao ra, bước chân ngắn ngủi, trong tay còn ôm một bộ bàn cờ lớn hơn cả người bé. Bởi vì bộ bàn cờ ngăn cản tầm mắt, cước bộ của Triệu Trăn có chút lảo đảo, sau lưng còn có hai ám vệ cầm hai hộp đựng cờ đi theo.

Bàn cờ của Triệu Tiểu Trăn đương nhiên là bàn cờ tốt nhất thiên hạ, nói là quốc bảo cũng không sai, sức nặng của nó cũng tương xứng với giá trị của nó, nếu không phải mỗi ngày Triệu Tiểu Trăn đều bị Triển Chiêu xách lỗ tai lôi đi luyện công, thi với sức nặng của bộ bàn cờ này, bé chắc chắn nâng không nổi. Hai ám vệ một trái một phải chăm chăm nhìn theo Triệu Tiểu Trăn, trái tim giật thon thót theo từng bước chạy của bé. Không phải vì sợ Triệu Trăn lỡ tay làm vỡ quốc bảo mà là sợ bàn cờ rớt trúng chân Triệu Trăn.

Nhìn thấy Triệu Tiểu Trăn ôm bàn cờ đi tới, mọi người đại kinh thất sắc, nghĩ ra đủ loại lý do để rời đi, cuối cùng chỉ còn lại Triển Thanh Phong vì bảo trì phong độ đồng thời động tác cũng chậm hơn so với người khác nửa nhịp, bị Triệu Tiểu Trăn ôm chặt đùi không chạy đi đâu được…

Đừng thấy Triển phụ thân bất cẩu ngôn tiếu, bản mặt dọa người mà lầm, thật ra ông vô cùng có kiên nhẫn, đặc biệt là với trẻ nhỏ. Triển Thanh Phong đã lên chức ông nội, không đành lòng cự tuyệt Triệu Tiểu Trăn nước mắt lưng tròng, đành phải lấy ra quyết tâm tráng sĩ chặt cổ tay* hi sinh thân mình chơi cờ với Triệu Trăn! (*Tráng sĩ chặt cổ tay là chỉ làm việc phải quyết định thật nhanh, không thể do dự, chần chờ. Dũng sĩ Lý Khắc Cường bàn tay bị rắn độc cắn bị thương, liền lập tức cắt đứt, để tránh độc tính lan truyền toàn thân.)

Kỳ thật, điều khiến mọi người tránh như tránh tà không phải là Triệu Tiểu Trăn mà là cách chơi cờ của bé.

Ngay cả Bao đại nhân có nghĩ nát óc cũng nghĩ không ra: "Hoàng thượng đầu óc thông minh lanh lợi, nhiều mưu ma chước quỷ, vì sao chơi cờ lại tệ quá vậy?"

Công Tôn cũng thở dài. Biết rõ là cạm bẫy vẫn cố chui đầu vào, nước cờ đơn giản lại không dám tin, cứ chọn đi nước cờ lòng vòng thừa thãi, ngay cả đối thủ cũng không dám nhẫn tâm đánh bại. Chơi cờ kém thì có thể luyện tập, luyện nhiều rồi cuối cùng cũng có ngày chơi tốt lên, nhưng vấn đề mấu chốt chính là kỹ năng chơi cờ của Triệu Trăn thực sự quá kém!

Đi được một nước, đòi đi lại ba nước là cái thể loại gì? Ngươi đã gặp người nào chơi cờ được một nửa lại bắt đầu chơi bẩn nhất định đòi đổi quân với đối thủ chưa? Triệu Tiểu Trăn thường xuyên làm loại chuyện này, chơi quân đen thua lại muốn đổi thành quân trắng, chơi quân trắng thua lại muốn đổi thành quân đen. Hơn nữa không phải đổi một lần mà là hết lần này tới lần khác!

(　　) Chơi cờ với Triệu Trăn thực sự rất ngược tâm!

Nhắc tới chuyện này thì không thể không kể tới Công Tôn, đầu sỏ gây chuyện. Đang yên đang lành lại muốn dạy Triệu Trăn cầm kỳ thư họa, thật ra kiếp trước Triệu Trăn đã từng học 'cầm kì thư họa' rồi — cầm: biết chơi đàn piano, đàn ghita; Kì: biết chơi cờ vua, cờ caro, cờ năm quân; Thư: kí tên cho fan hâm mộ; Họa: vẽ hình chibi manh manh đát!

Triệu Tiểu Trăn ngây thơ cho rằng đem 'cầm kỳ thư họa hiện đại' đổi thành 'cầm kỳ thư họa cổ đại' cũng không có gì khó khăn, nhưng hiện thực lúc nào cũng tàn khốc, hết lần này tới lần khác cho bé một kích Knock out! Ngón tay quá nhỏ không với tới huyền cầm, chỉ biết đọc khuông nhạc không biết đọc bản phổ cổ phải làm sao đây? Không hiểu quy tắc chơi cờ vây, thư pháp từ chỗ vô cùng thê thảm đã tiến bộ đến mức miễn cưỡng có thể đọc được, Triệu Trăn lại có chút đắc chí

~Chỉ có [họa] là tốt nhất, coi như tài năng hiếm có.

Triệu Tiểu Trăn dùng một bức 'chibi ảnh gia đình Khai Phong Phủ' khiến toàn trường khiếp sợ, chọc mù mắt mọi người! Bức đại danh họa vượt thời gian không chỉ khai sáng một trường phái hội họa mới mà thậm chí còn bởi vì có con dấu của Triệu Trăn mà được thổ hào khắp kinh thành ra giá trên trời để chào mua. Sau này bị Bao đại nhân trán trăng rằm cất giữ, treo ở chỗ dễ thấy nhất trong thư phòng, mỗi ngày đều phải thưởng thức một phen.

Theo lời nha hoàn thường bưng trà nước tiết lộ, Bao đại nhân gần đây đặc biệt thích mời đồng nghiệp tới thư phòng bàn chuyện…

Gì? Ngươi hỏi nguyên nhân á?

→_→ Dù sao cũng không phải để khoe khoang, Bao đại nhân mới không ngây thơ như vậy đâu!

Trong thời đại Hoàng quyền tối thượng như niên đại này, phàm là Hoàng thượng có chút gió thổi cỏ lay nào là bên ngoài lập tức đã nghe tiếng gió mà động.

Trí tuệ của người cổ đại không thể khinh thường, tức là sau Triệu Trăn, tuyển tập tranh chibi đầu tiên trong lịch sử đã được xuất thế, tác giả là một sĩ tử thi hoài không đỗ, khốn cùng thất vọng, vị tú tài đó suýt nữa khiến bản thân đói chết trong nghèo túng. Tuyển tập tranh chibi một khi được xuất bản, liền được trẻ con Đại Tống vô cùng yêu thích, từ cổ chí kim tiền từ trẻ con là dễ kiếm nhất, tú tài nghèo nhất họa thành danh, một bước lên mây trở thành người giàu có, nghe nói sau đó liên tục cho xuất bản các tập tranh chibi về võ lâm bí tịch, chibi tài tử giai nhân, cùng với chibi phiên bản 12 tư thế 'hành động' cho người lớn, bắt đắt như tôm tươi!

Những chuyện đó để sau rồi nói, tạm thời không đề cập tới, vẫn nên nói tiếp về Triệu Tiểu Trăn đi.

Triệu Trăn vừa học được cách chơi cờ liền nghiện, thế nhưng kì nghệ rất thối, kỹ năng chơi quá kém, người dám thắng bé thì không muốn chơi với bé, người không dám thắng bé thì Triệu Trăn lại không muốn chơi cùng, Triệu Tiểu Trăn cứ sống trong rối rắm như vậy đó

~~Thừa dịp Triệu Trăn chơi cờ, Bạch Ngọc Đường tránh mọi người kéo Triển Chiêu đang ăn khuya trở về phòng.

Triển Chiêu một tay cẩn thận bưng bát canh trứng, sợ run tay mà đánh đổ bát canh trứng do chính tay mẫu thuân nấu cho. Bạch Ngọc Đường nhét Triển Chiêu cùng bát canh trứng lên giường, xác định ngoài cửa không có ai nghe lén mới đóng chặt cửa lại.

Lực chú ý của Triển Chiêu tập trung hết vào bát canh trứng, ngay cả dư quang khóe mắt cũng không thèm cho Bạch Ngọc Đường một cái, dùng thìa thật cẩn thận ăn từng miếng từng miếng, hít sâu ~ hít sâu ~ hưởng thụ, lộ ra biểu tình vô cùng hạnh phúc, giờ phút này nếu có một cái đệm nhung ở đây, Triển Miêu Miêu nhất định sẽ lăn lộn cọ cọ lên đó!

Bạch Ngọc Đường đỡ trán, mỗi ngày đều phải tranh thủ tình cảm với đủ loại đồ ăn, nhân sinh thật sự đủ ngược.

Bạch Ngọc Đường biểu tình nghiêm túc: "Miêu Nhi, ta có lời muốn nói với ngươi."

"Nói đi ~" Triển Chiêu mặt tràn đầy sung sướng ăn miếng thứ hai, cả người trở nên lóng la lóng lánh.

Bạch Ngọc Đường khóe miệng giật giật, lời này nên nói thế nào đây? Triệu Trăn bị hai ta dạy hư, không thích nữ nhân chỉ thích nam nhân, nam nhân nó thích chính là Thừa Ảnh không phân địch-bạn? Bạch Ngọc Đường rối rắm một lát, mới nói: "Ngươi cảm thấy… Thừa Ảnh thế nào?"

Triển Chiêu hạnh phúc ăn miếng thứ ba, nháy mắt mấy cái: "Thừa Ảnh sống quá rối rắm, không thích."

Bạch Ngọc Đường nhướn mày: "Ngươi không thích nhưng đồ đệ ngươi thích."

Triển Chiêu ngậm thìa sửng sốt: "Thích?" mỗi sáng sớm đều thấy cảnh Triệu Tiểu Trăn lấy việc khi dễ Thừa Tiểu Ảnh làm tập thể dục buổi sáng, tất cả đều là ảo giác sao? Cũng đúng, Tiểu Bạch mỗi ngày đều ngủ nướng, khẳng định không nhìn thấy cảnh tượng này. Thế nhưng… Triệu Tiểu Trăn mỗi ngày ăn no liền khi dễ Thừa Tiểu Ảnh để tiêu thực, này cũng là ảo giác sao? Mỗi ngày trước khi đi ngủ khi dễ Thừa Tiểu Ảnh để ngủ ngon cũng là ảo giác sao?

Triển Chiêu dùng lực nghĩ nghĩ: "Triệu Tiểu Trăn quả thật rất thưởng thức Thừa Ảnh, còn nói thằng bé vừa nhẫn nại vừa ngoan ngoãn, Kim Lân đâu phải vật trong ao, nhất ngộ phong vân liền hóa rồng, đây cũng là một đánh giá rất cao nha." Triệu Trăn luôn chỉ nói mấy lời thô tục, rất ít khi nói mấy lời văn nhã, không biết Bạch Ngọc Đường nhìn từ đâu ra.

Bạch Ngọc Đường giải thích nói: "Không phải thưởng thức, mà là thích, giống kiểu thích giữa hai chúng ta."

Triển Chiêu lắp ba lắp bắp: "Hai ta cái gì gì gì gì…..thích?"

Bạch Ngọc Đường mỉm cười gật đầu: "Miêu Nhi, sao mặt ngươi đỏ vậy?"

Tinh thần phấn chấn! Triển Chiêu đỏ mặt ăn luôn miếng canh trứng thứ tư, rồi đút miếng thứ năm cho Bạch Ngọc Đường: "Ngọc Đường, ngươi ăn đi."

Bạch Ngũ gia vốn có tật khiết phích, nếu người khác lấy thìa đã dùng qua đưa tới trước miệng hắn, Bạch Ngũ gia nhất định không nói một lời mà dùng chân đá bay kẻ đó xa tít chân trời. Nhưng nếu người đưa thìa tới là Triển Chiêu, Bạch Ngũ gia nửa điểm cũng không ghét bỏ, một ngụm liền nuốt luôn… Hương vị canh trứng thơm ngon lan tỏa khắp khoang miệng, quả thật ăn rất ngon!

Triển Chiêu cười tủm tỉm nói: "Ăn ngon không?"

Bạch Ngọc Đường gật gật đầu: "Muốn ăn nữa."

Vì thế hai vị đại hiệp ngươi một ngụm ta một ngụm khoái trá ăn khuya, Triệu Tiểu Trăn đáng thương lại bị xem nhẹ….

Jeremy: =)))))))))) tội nghiệp thằng con ghẻ.

……

Lúc này, Triệu Tiểu Trăn đang vò đầu bứt tai suy nghĩ nên làm thế nào để phá giải thế cờ của Triển sư công.

Bạch Cốc đi tới xem náo nhiệt, đứng ở sau lưng Triệu Trăn chỉ điểm: "Hạ chỗ này!"

Triển Thanh Phong lườm hắn một cái: "Xem cờ không nói."

Bạch Cốc bĩu môi: "Ngươi lớn tuổi như vậy rồi mà còn khi dễ một đứa nhỏ!"

Triển Thanh Phong lười khua môi múa mép với Bạch Cốc, trực tiếp dùng ánh mắt biểu đạt sự khinh bỉ.

Bạch Cốc cơn tức nổi lên, đuổi Triệu Trăn ra, chính mình ngồi xuống đấu cờ với Triển Thanh Phong.

Triển Thanh Phong hơi nhíu mi, biểu tình này có nghĩa là — người này thực phiền.

Bạch Cốc cười lạnh: "Ngươi sợ?"

Triển Thanh Phong giãn chân mày, chậm rãi phun ra bốn chữ — "Thủ hạ bại tướng."

Bạch Cốc nghẹn lời, số lần hắn cùng Triển Thanh Phong chơi cờ có kết quả là 174 thắng 175 bại, trước mắt hắn thật sự là thủ hạ bại tướng. Bạch Cốc gặp phải hiểu ý nhất kích, ôm ngực nghiến răng nghiến lợi, có những người không thích nói chuyện, ngẫu nhiên nói ra vài câu lại giống như một đao thấy máu, vừa bén vừa sâu…

Hai trưởng bối hừng hực khí thế, nhất định phân thư hùng trên bàn cờ. Chủ nhân bàn cờ Triệu Tiểu Trăn bị đuổi đi không thương tiếc, một mình mọc nấm ngồi xổm góc tường vẽ vòng vòng, tàn phá rất nhiều chồi non vừa mới nhú lên, cuối cùng được Triển Thanh Mang đi ngang qua nhặt được. Triển Thanh Mang dùng ngữ khí đều đều khô khốc, nhiệt tình hoan nghênh mời Triệu Tiểu Trăn tới phòng hắn tham quan. PS: Muốn xem tướng, xem bói, xem tay…đều hoàn toàn miễn phí nha

~Triệu Tiểu Trăn cảm thấy may mắn Công Tôn không sống ở đây, bằng không đảm bảo suốt ngày sẽ cãi nhau với Triển Thanh Mang.

Công Tôn bài xích toàn bộ thuyết yêu ma quỷ quái, Triển Thanh Mang há mồm ngậm miệng lại toàn là yêu ma quỷ quái, hai người họ mà nhốt chung một chỗ mới càng thú vị. Công Tôn nói có sách mách có chứng hùng biện thao thao bất tuyệt, Triển Thanh Mang miệng lưỡi khô cằn ngữ điệu nhạt nhẽo chỉ biết nói mỗi một câu "Ta đã thấy yêu quái". Công Tôn Sách tiếp tục nói có sách mách có chứng thao thao bất tuyệt, Triển Thanh Mang vẫn tiếp tục ngữ điệu khô cằn "Ta đã thấy yêu quái". Tóm lại vô luận là Công Tôn nói gì, Triển Thanh Mang vĩnh viễn chỉ có một câu "Ta đã thấy yêu quái"….

Triển Thanh Mang cùng Công Tôn Sách đều thuộc dạng cứng đầu cứng cổ, luôn cho ý mình là đúng, quyết không chịu thỏa hiệp. Cuối cùng vẫn là Triển Thanh Mang dựa vào nghị lực luyện võ nhiều năm chiến thắng Công Tôn tay trói gà không chặt…Kỳ thật vẫn là do Công Tôn lải nhải cả ngày, vừa khát vừa đói vừa mệt, rốt cuộc bị Bàng tướng quân đánh bất tỉnh khiêng đi.

Triển Thanh Mang là một vị thần côn chuyên nghiệp, phòng ngủ tự nhiên cũng được bố trí…. Rất đặc thù.

Triệu Trăn ngồi xuống đối diện Triển Thanh Mang đang lẩm bà lẩm lẩm, Triển Thanh Mang lấy ra hai đồng xu cổ tung đến tung đi, sắc mặt càng ngày càng ngưng trọng.

Triệu Tiểu Trăn tuy rằng không tin chuyện bói toán nhưng cũng có chút tò mò: "Tính ra cái gì, tiết lộ chút được không?"

Triển Thanh Mang nghiêm túc nói: "Gần đây ngươi có huyết quang tai ương! Trăm ngàn lần không được lên trời xuống đất! Nhớ đấy nhớ đấy!"

Triệu Trăn sờ sờ cằm: không được lên trời xuống đất? ý là không được dùng khinh công cũng không được xuống mật đạo à?

Lúc này ám vệ ngoài cửa sổ khẽ gõ cửa một cái: "Hoàng thượng, Triển đại nhân bắt Thừa Ảnh đi rồi."

Phản ứng đầu tiên của Triệu Trăn chính là ngoáy ngoáy lỗ tai: "Ngươi nói gì cơ?"

Ám vệ nhắc lại: "Triển đại nhân bắt Thừa Ảnh đi rồi, Bạch Ngũ gia kêu chúng thuộc hạ truyền lời lại cho ngài, 'Muốn cứu Thừa Ảnh phải thành thật công đạo'."

Khóe miệng Triệu Trăn co giật: Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường tối nay ăn phải cái gì khó tiêu à? Hay là Tôm and Jerry ám vào người?

"Còn chuyện gì khác không?" Triệu Trăn đau đầu nói.

Ám vệ rối rắm nửa ngày: "Còn vị Bạch gia kia có nói 'Dám nói một chữ ta liền giết sạch toàn bộ ám vệ', các ám vệ khác đều bị vị Bạch gia kia điểm huyệt rồi, chỉ chừa một mình thuộc hạ tới đây truyền lời." 'Vị Bạch gia kia' tự nhiên là chỉ Bạch Cốc.

Triệu Tiểu Trăn không nói gì ngửa mặt nhìn trời.

Hai cha con Bạch gia giận hờn nhau, dựa vào cái gì mà lại khiến ta bị kẹp ở giữa chịu khổ? Cuộc sống khổ bức này đến khi nào mới kết thúc a!

108. Chương 107

Cửa thành cháy ảnh hưởng tới cá trong chậu, Triệu Tiểu Trăn chớp chớp mắt, khuôn mặt bánh bao sầu mi khổ kiểm không thể vô tội hơn, chỉ thiếu mỗi việc viết chữ "oan" to đùng lên trán, tới Khai Phong Phủ gõ trống kêu oan ba ngày ba đêm.

Triệu Tiểu Trăn có nghĩ nát óc cũng nghĩ không ra, vì sao Bạch gia phụ tử đấu nhau, người xui xẻo luôn là ta? Ngoại trừ châm ngòi thổi gió, lửa cháy đổ thêm dầu, không gió dậy sóng, chọc gậy bánh xe ra, ta cũng chỉ ra một ít chủ ý tồi, thật sự chỉ có một chút xíu xiu thôi hà! Còn lại cái gì cũng không có làm!

(= w =) [Mặt chính trực]

Triển Thanh Mang dụi dụi mắt ngáp dài một cái, hai mắt trống rỗng vô thần nhìn chằm chằm Triệu Trăn, Triển Thanh Mang với suy nghĩ đơn thuần mà thẳng thắn, hoàn toàn không trang bị phương thức uyển chuyển cự tuyệt như 'bưng trà tiễn khách', có suy nghĩ gì đều viết rõ trên mặt. Tỷ như hiện tại, Triển Thanh Mang dùng ánh mắt trong veo hỏi Triệu Trăn — sao ngươi còn chưa đi?

Triệu Trăn: "……"

Đi đến đâu cũng bị ghét bỏ, chẳng lẽ trẫm có mệnh cô đơn lẻ bóng?!

Triệu Trăn rời đi, cước bộ thực nặng nề, chậm rì rì, quẹt a quẹt, trong đầu nghĩ 108 tư thế lừa dối qua cửa, đứng trước cửa phòng hít sâu một hơi, cuối cùng đẩy cửa ra, phát hiện Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Thừa Ảnh ba người đang hài hòa ngồi uống trà cùng với nhau. Tuy rằng không quá vui vẻ nhưng không khí cũng thập phần hòa hợp, hoàn toàn không giống một trường ác đấu, hoặc đang muốn bắt đầu một trường ác đấu?

Triệu Trăn hoang mang nháy mắt mấy cái, ló đầu vào trong dò xét, sau đó bước một chân qua bậc cửa thò nửa thân vào trong, xác định bên trong không phải đầm rồng hang hổ, mới yên tâm lớn mật bước hẳn vào trong. Triệu Trăn mờ mịt, nhìn Triển Chiêu: "Nghe nói sư phụ bắt cóc Thừa Ảnh? Làm thật xinh đẹp!"

Khen ngợi Triển Chiêu xong, lại nheo mắt liếc nhìn Bạch Ngọc Đường: "Nghe nói người nào đó muốn dùng Thừa Ảnh để uy hiếp ta? Ngươi bắt hắn còn không bằng trói sư phụ lại, tâm tư sư phụ lệch hẳn về ngươi nhất định sẽ hoàn toàn phối hợp làm một con tin nhu thuận…"

Triệu Trăn che miệng 'hô hô hô' cười gian, cũng không biết não bổ cái quái gì mà hai mắt càng lúc càng sáng quắc như đèn pha. Triệu Trăn thành khẩn đề cử nói: "Lúc trói vào gia cụ trong nhà, ta sẽ đặc biệt phân phó mang tới một chiếc giường thật rắn chắc, ngươi có thể trói chặt sư phụ ở trên giường!"

Lời này… sao lại nghe mất tự nhiên quá vậy?

Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường một ngẩng đầu nhìn xà nhà, một cúi đầu đỡ trán, đồng dạng có nghĩ mãi cũng nghĩ không ra. Có vẻ là một câu nói bình thường nhưng thế nào mà qua miệng Triệu Trăn lại cứ cảm thấy có chỗ nào không đúng? Một cỗ khí chất đáng khinh đập thẳng vào mặt mà tới, còn có thể nói chuyện khoái trá được nữa hay không đây?!

Triệu Trăn nhìn đủ biểu tình rối rắm của hai vị đại hiệp, cuối cùng hai tay chống nạnh đối mặt với Thừa Ảnh, từ bên hông lấy ra một đồng tiền.

"Chung quy chúng ta cũng từng là chủ tớ, ta cũng không thể quá nhẫn tâm, một văn tiền này ngươi nhận lấy, giữ lại làm tiền chuộc thân cho ngươi." Triệu Trăn quay đầu nói với Bạch Ngọc Đường: "Nếu tiền chuộc vượt quá một văn tiền thì ngươi giết con tin luôn đi, con người ta khuyết điểm vô số, ưu điểm duy nhất chính là nói là làm, ta đã đáp ứng với Bạch bá phụ, cái gì cũng không tiết lộ, ngươi khỏi cần uổng phí sức lực."

Triệu Trăn tùy tay bắn đồng tiền về phía Thừa Ảnh, đồng tiền ma sát với không khí tạo ra tiếng động. Thừa Ảnh vươn tay tiếp được đồng tiền, bỗng nhiên đầu ngón tay nóng ran lên, đồng tiền lạch cạch rơi xuống đất. Thừa Ảnh nhìn đầu ngón tay đỏ bừng của mình bất đắc dĩ nói: "Hoàng thượng tiến bộ thần tốc."

Động tác Triệu Trăn bắn đồng tiền nhìn như tùy ý nhưng thật ra đồng tiền xoay tròn tạo ma sát lớn trong không khí, Thừa Ảnh bị kỹ xảo biểu diễn của Triệu Trăn lừa gạt, không phòng bị cứ thế bắt lấy đồng tiền, tự nhiên gặp xui xẻo. Đối với sự khiêu khích vô hạn của Triệu Tiểu Trăn, Thừa Ảnh đã sớm tập thành thói quen, thậm chí còn cảm thấy có chút thích thú…

(= w =) Thừa Tiểu Ảnh, ngươi nói cho ta biết, không phải ngươi thật sự bị M đấy chứ?!

Tư chất học võ của Triệu Trăn chỉ thuộc hàng trung đẳng, luyện tới trình độ hôm nay chỉ dựa vào danh sư chỉ điểm và chăm chỉ khổ luyện chắc chắn không đủ, học võ ngoại trừ tư chất thượng giai còn cần một nhân tố vô cùng trọng yếu khác đó chính là ngộ tính. Có những người tư chất rất tốt, học qua liền hiểu, 18 loại binh khí mọi thứ đều tinh thông, mỗi một chiêu thức đều y hệt khuôn mẫu, nhưng cả đời đều không thể tạo được phong cách riêng. Có những người tư chất bình thường, nhưng ngộ tính cực cao, cho dù một bộ quyền pháp đánh thất linh bát lạc nhưng giơ tay nhấc chân đều mang theo phong cách riêng của mình, đặc biệt không giống ai.

Triệu Tiểu Trăn đương nhiên thuộc về kiểu sau, còn về phong cách riêng…

Phong cách của Triệu Tiểu Trăn, nói dễ nghe thì là 'bất ngờ đánh úp' nói trắng ra chính là âm hiểm! kỹ xảo biểu diễn của Triệu Trăn vô cùng tốt, hơn nữa kết hợp với bộ dạng yếu đuối dễ ức hiếp bề ngoài, giả heo ăn lão hổ càng thêm thuận buồm xuôi gió, Triển Chiêu chỉ cần một chút không phòng bị liền bị trúng chiêu.

Nói đến cũng quái, Triệu Trăn có thể tập trung năng lực vào luyện cầm kì thư họa duy chỉ không chú hứng thú với bát cổ hùng văn. Dù sao bát cổ hùng văn cũng chỉ dùng đề tra tấn thư sinh, Triệu Trăn là hoàng đế không cần tham gia khoa cử, thay vì lãng phí thời gian vào việc nghiên cứu bát cổ hùng văn, còn không bằng ngồi phê tấu sớ.

Lúc Triệu Trăn mới được đón trở về, cả người xanh xao vàng vọt, gầy gò trơ xương, ngay cả tóc cũng xác xơ khô khốc không chút sinh khí. Vật nhỏ ốm yếu ngay cả bút lông cũng cầm không nổi, hiện tại lại có thể bất động thanh sắc dùng đồng tiền làm ám khí, Thừa Ảnh bỗng nhiên có cảm giác như cách cả một thế hệ.

Lần đầu nhìn thấy Triệu Trăn, Thừa Ảnh cho rằng mình có thể nhìn thấu bé con này, hóa ra tất cả chỉ là ảo giác; Sớm chiều ở chung với Triệu Trăn, hắn cho rằng mình có thể nhìn thấu, hóa ra vẫn chỉ là ảo giác; đến tận lúc này Thừa Ảnh cũng không dám khẳng định, mình có thể nhìn thấu Triệu Trăn, hay vẫn chỉ là ảo giác.

Luôn cảm thấy Triệu Trăn đang chơi một ván cờ lớn…

……

Ngay lúc Thừa Ảnh đang miên man suy nghĩ, Triệu Trăn đã trợn mắt há mồm nhìn Bạch Ngọc Đường: "Ta và Thừa Ảnh là trong sạch!"

Thừa Ảnh: "……" Mình vừa bỏ lỡ cái gì sao?

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường trăm miệng một lời: "Đừng có nói xạo."

Triển Chiêu tận tình khuyên bảo đồ đệ: "Ngươi còn nhỏ, nên tập trung tinh lực vào học cách trị quốc, vô luận là nam nữ tư tình hay nam nam tư tình đều phải đợi sau khi ngươi trưởng thành đã, hơn nữa Thừa

Ảnh không thích hợp với ngươi, sư phụ tuyệt đối không đồng ý!" Triển Chiêu trừng Thừa Ảnh, tựa như cha ruột nhìn tiểu lưu manh đã dạy hư tiểu hài tử nhà mình.

Thừa Ảnh sờ sờ đầu gối bị cắm đầy tên nhọn, cho dù ta thực sự có suy nghĩ không an phận cũng sẽ không bụng đói ăn quàng mà xuống tay với một cái bánh bao. Chí ít cũng phải đợi bánh bao lớn lên rũ bỏ bộ dạng trẻ con béo mập này đã, hiện tại từ đầu tới chân đều bộ dạng mềm mềm đát, hôn một cái cũng khiến bản thân cảm thấy mình thực đáng khinh…

"Sư phụ người nghĩ nhiều rồi!" Triệu Trăn trừng mắt lườm Bạch Ngọc Đường đầu sỏ gây tội, Triển Chiêu không có khả năng phát hiện loại chuyện này, nhất định là Bạch Ngọc Đường mách lẻo sư phụ. Triệu Trăn am hiểu nhất việc lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử — Bạch Ngọc Đường khẳng định vẫn còn ghi hận mình, cố ý tìm cách trả thù đây mà!

Bạch Ngọc Đường nhướn mày: "Ngươi cũng biết rõ con người ta và Miêu Nhi, hai ta không có khả năng lấy lớn bắt nạt nhỏ khi dễ Thừa Ảnh, nếu ngươi không phải thích Thừa Ảnh, quan tâm sẽ loạn cần gì phải vội vã chạy tới cứu người? với tính cách của ngươi, hẳn phải nên ở cạnh châm ngòi thổi gió xem náo nhiệt mới đúng."

Triệu Trăn sửng sốt: "Ta vốn muốn xem náo nhiệt, nhưng cha ngươi nói…" Bạch Cốc bỗng nhiên động thủ với ám vệ, còn để lại lời nhắn 'dám nói một chữ ta liền giết sách toàn bộ ám vệ'. Bạch Cốc lừa gạt Triệu Trăn khiến Triệu Trăn đánh giá sai tình hình, cho rằng Bạch Cốc và Bạch Ngọc Đường thật sự gây chuyện ầm ĩ nên mới vội vã chạy tới làm nhân viên cứu hỏa như vậy, không ngờ mọi chuyện lại không như bé nghĩ.

Triệu Trăn vỗ bàn hét ầm lên: "Hỏng! trúng kết rồi!"

Triển Chiêu kinh ngạc: "Trúng kế gì?"

Triệu Trăn nói với Thừa Ảnh: "Mau đi xem ba vị trưởng bối còn ở đây nữa không, đặc biệt là Bạch bá phụ và Bạch Cốt sơn chúng quỷ…" Triệu Trăn còn chưa dứt lời, chỉ thấy Hàn Chương hùng hổ dẫn đầu tứ thử quần áo xộc xệch xông vào phòng: "Lão Ngũ đừng tổn thương hòa khí! Không được đánh nhau!"

Lúc Hàn Chương xông vào cũng là lúc Thừa Ảnh mở cửa, Thừa Ảnh động tác linh hoạt, nhìn thấy quái vật khổng lộ lao tới liền theo bản năng tránh né. Hàn Chương hộc tốc liều mạng trong tình huống khẩn cấp không kịp trụ vững cước bộ, suýt nữa cắm đầu xuống đất, may mắn Lô Phương ở ngay đằng sau kéo lại. Tình huống trong phòng nằm ngoài dự kiến của tứ thử, mọi người hai mặt nhìn nhau, Tưởng Bình do dự nói: "Lão ngũ, cha đệ nói, đệ ăn bậy dấm chua, đang đánh nhau với Triển Tiểu Miêu!"

Khóe miệng Bạch Ngọc Đường giật giật: "Sao có thể?!"

Lúc này ngay cả Triển Chiêu trì độn cũng phát hiện ra chỗ không đúng: "Bá phụ định làm cái gì vậy? là điệu hổ ly sơn hay châm ngòi ly gián?"

Xa xa lại nghe Triển Huy hét ầm lên: "Tiểu Chiêu, chuyện gì cũng từ từ, không được xúc động!" lời nói hỗn loạn, Triển Huy hồng hộc chạy vào, quần áo mặc vội vàng, ngay cả giày cũng đi cộc kệch. Triển Huy gãi gãi đầu: "Hả? sao lại thế này, ta nghe nói Tiểu Chiêu và Tiểu Bạch đang đánh nhau!"

Mọi người đang định giải thích, lại nghe Triệu Trăn lạnh lùng nói: "Kỹ xảo biểu diễn quá kém! Nếu sư bá thật sự nghĩ sư phụ và Bạch đại ca đánh nhau, sao có thể nói sư phụ 'không được xúc động', ngươi bao che khuyết điểm như vậy, hẳn nên trách tội Bạch đại ca coi trời bằng vung hoặc là xắn tay áo tìm Bạch đại ca liều mạng mới phải! Rõ ràng trong lòng ngươi có quỷ!"

Bị ánh mắt lên án của mọi người chiếu vào, Triển Huy xấu hổ sửa sang lại quần áo.

Triệu Trăn vẫn không bỏ qua cho hắn: "Nếu chỉ một mình Bạch bá phụ hồ nháo, không có khả năng chỉ nhờ một mình ngươi làm nội ứng, cho nên sư công cũng tham gia một chân có đúng không?!"

Triển Chiêu nheo mắt lại: "Phụ thân đã tham gia khẳng định không thể thiếu nhị thúc!" nói không chừng là nhị thúc lôi kéo phụ thân hỗ trợ cũng nên.

Triển Chiêu lộ ra nụ cười dễ nhìn, giúp Triển Huy sửa sang lại vạt áo xộc xệch: "Đại ca, nhiệm vụ của huynh là kéo dài thời gian, hay là muốn đánh lạc hướng bọn đệ? Huynh biết những gì, thành thật công đạo đi."

Trong lòng Triển Huy kêu khổ không ngừng, từ nhỏ hắn đã lớn lên cùng với Triển Chiêu, nên phi thường hiểu rõ tính cách đệ đệ mình, ngữ khí này, thái độ này, nụ cười này, rõ ràng là đang tức giận. Triển Huy mâu thuẫn nội tâm trầm trọng, cuối cùng quyết định ăn ngay nói thật: "Phụ thân, nhị thúc và Bạch bá phụ đã ra ngoài rồi, huynh không biết bọn họ định làm gì, là Bạch bá phụ sai huynh kéo dài thời gian..." đúng là hại chết ta!

Bạch Ngọc Đường lạnh mặt, lấy hắn làm tâm, hàn khí từ từ khuếch trương tản ra bốn xung quanh: "Bọn họ đã đi bao lâu?"

Triển Huy rùng rùng mình: "Chưa tới một nén nhang, bá phụ bảo ta giả bộ nghe thấy bên này có động tĩnh chạy tới quấy rối."

Triệu Trăn sờ sờ cằm: "Chỉ trong thời gian ngắn như vậy hẳn chưa đi quá xa, không bằng chúng ta chia nhau đi tìm?"

Triển Chiêu nghiêm mặt: "Việc này không nên chậm trễ, cứ làm thế đi!"

Triệu Trăn lôi kéo Triển Chiêu: "Ám vệ của ta đều bị Bạch bá phụ điểm huyệt, người am hiểu điểm huyệt nhất, đi giải huyệt cho bọn họ trước!"

Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường đi giải cứu cho nhóm ám vệ, mọi người chia hai người một nhóm hành động. Triển Huy vẫn duy trì trạng thái chột dạ, đứng thẳng sống lưng vặn vẹo eo lười, thần thanh khí sảng trở về phòng ngủ. Triển phu nhân và Triển thiếu phu nhân lườm hắn một phát: "Sao không giả bộ nữa?"

Vừa rồi Triển Huy cố ý cào đầu bù xù, quần áo xộc xệch, còn đi giày cộc kệch, hao tâm tổn khí như vậy mà vừa đối mặt với Triệu Trăn liền bị chọc thủng, cho dù có một phần là cố ý nhưng vẫn cảm thấy vô cùng mất mặt. Triển Huy cười hắc hắc: "Thiếu hiểu biết bị chơi xỏ, ta cũng thực sinh khí. Tuy rằng không biết cha và các thúc thúc lén lút làm cái gì nhưng bọn Triển Chiêu cũng đâu phải đèn cạn dầu, nói không chừng còn tự lấy đá đập chân mình ấy chứ!"

Triển Huy là một thương nhân thành công, khó được khi có cơ hội gạt người, đi ngang qua liền không thể bỏ qua!

Triển Huy ôm bà xã trở về phòng ngủ, Triển thiếu phu nhân nhíu mày nói: "Thật ra phu quân rất lo lắng phải không, sao không đi theo xem sao?"

Triển Huy: "Công phu của ta không tốt, đi theo chỉ thêm phiền, có tiểu hoàng đế ở đó khẳng định sẽ tìm được cha và các thúc thúc. Huống hồ trong nhà cũng không thể không có người tọa trấn, ta lưu lại là thích hợp nhất, nàng đừng lo lắng."

Triển thiếu phu nhân sửng sốt: "Hoàng thượng? Hoàng thượng vẫn chỉ là một đứa trẻ."

Triển Huy lắc đầu bật cười: "Chỉ bề ngoài là trẻ con thôi, còn bên trong lại chính là một con tiểu hồ ly."

Triển Huy mỗi ngày giao tiếp với đủ loại thương nhân tam giáo cửu lưu, ánh mắt nhìn người luôn rất chuẩn.

……

Sau khi mọi người rời đi rồi, Triệu Trăn tiểu hồ ly lén lút chuồn ra, bên cạnh hạ xuống một ám vệ: "Hoàng thượng, bọn họ cưỡi ngựa tới rừng cây phía nam." Triệu Trăn nhíu mày, hiện tại không phải mùa cành lá xum xuê, lộc hoa um tùm, ám vệ không tiện ẩn thân trên cây, hơn nữa, địa hình trong rừng phức tạp, ám vệ không dám bám theo quá gần, tùy thời có khả năng bị lạc.

Triệu Trăn vừa định ra lệnh cho ám vệ dùng khinh công dẫn mình đi, bỗng nhiên nhớ tới lời Triển Thanh Mang từng nói "Gần đây ngươi có huyết quang tai ương! Trăm ngàn lần không thể lên trời xuống đất! nhớ đấy nhớ đấy!" thời khắc mấu chốt, Triệu Trăn vẫn thực cẩn thận: "Ngươi đi tìm một con khoái mã..."

Lời còn chưa dứt, liền nghe thấy tiếng Triển Chiêu vang lên ở đằng sau: "Hóa ra là đi Nam Sơn, ngươi quả nhiên có chuẩn bị trước."

Bạch Ngọc Đường cũng lên tiếng: "Cùng một phương pháp, ngươi cho rằng có thể gạt ta hai lần?" Bạch Ngũ gia vĩnh viễn nhớ kỹ chuyện Tương Dương vương lần trước, Triệu Trăn dùng kế điệu hổ ly sơn lừa hắn đi chỗ khác, ngã một lần, hắn sẽ không bao giờ bị lừa nữa.

Triệu Trăn thân thể cứng đờ, ám vệ phản xạ muốn chạy, lại bị Bạch Ngọc Đường chặn đường lui. Bạch Ngọc Đường là người đã thấy cái gì là không thể quên, lập tức nhận ra ám vệ này chính là người đã đắc tội Khúc thái y hôm nay, bị Triệu Trăn phái đi giã trùng tử. Bạch Ngọc Đường chân tâm bội phục Triệu Trăn: "Ngươi thực sự quá thông minh."

Triệu Trăn mặt đầy chính trực: "Mọi chuyện cần phân nặng nhẹ, vẫn nên xử lý chính sự trước đi!"

Triển Chiêu vươn tay bế Triệu Trăn: "Vậy vừa đi vừa nói chuyện."

Triệu Trăn nhanh chóng nói lại lời Triển Thanh Mang cho Triển Chiêu nghe: "Ta không biết lời đó có đáng tin không, cũng có thể là thật cũng có thể là muốn kéo dài thời gian."

Triển Chiêu lắc đầu: "Nhị thúc sẽ không dùng loại chuyện này để gạt người."

Triển Chiêu phân phó ám vệ: "Lấy ngựa ra đây."

Ám vệ lĩnh mệnh rời đi, Triệu Trăn chột dạ cười cười: "Ha ha, làm sao hai người đoán được?"

Triển Chiêu vươn tay banh quai hàm Triệu Trăn: "Ta còn không biết rõ ngươi à, ngươi mà chịu thua thiệt sao?!"

Bạch Ngọc Đường khoanh tay nhìn xuống Triệu Trăn: "Đến cùng là thế nào?"

"Tình hình cụ thể ta thật sự không rõ." Triệu Trăn nhanh chóng giải thích: "Ta chỉ biết Bạch bá phụ đang có kế hoạch gì đó, ta không biết hắn sẽ động thủ lúc nào, đành phải đề phòng trước, sai cấm vệ quân công phu tốt thay đồ của ám vệ, trộm đổi một số ám vệ ra ngoài, chuẩn bị sẵn bất cứ tình huống nào."

Triệu Trăn thành thành thật thật: "Bạch bá phụ làm vậy khẳng định là không muốn chúng ta biết, mà để không muốn chúng ta biết trước hết phải thoát khỏi ám vệ của ta. Bạch bá phụ rất quên thuộc với nhóm ám vệ, nhưng ông ấy chỉ biết số lượng ám vệ, mà không biết diện mạo của các ám vệ. Chỉ biết võ công ám vệ không bằng ông ấy, cũng không biết cụ thể kém xa bao nhiêu. Chỉ cần ta duy trì đúng lượng nhân số là được, đồng thời bảo ám vệ hạn chế giao thủ với ông ấy, như vậy hẳn là có thể gạt được."

Bạch Ngọc Đường có loại cảm giác giải hận: Lão hồ ly đối đầu tiểu hồ ly, cũng có lúc ngựa mất móng.

Triển Chiêu nói: "Còn ám vệ vừa rồi thì sao? Không phải ngươi phái cậu ta tới Thái y viện rồi sao?"

Triệu Trăn nháy mắt mấy cái: "Thái Y viện vừa cải tổ, lại phát sinh chuyện độc dược hoàng cung độc chết Lý Hồng, vừa lúc phái người tới Thái y viện điều tra một phen." Triệu Trăn nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường: "Lúc chúng ta trở về, bá phụ bế ta nói chuyện, ta ân ẩn cảm thấy khả năng ông ấy muốn hành động, nên thừa dịp hồi cung lấy bàn cờ ra lệnh cho số ám vệ được bố trí bên ngoài đợi lệnh."

Triệu Tiểu Trăn nhún nhún vai: "Ta cũng không ngờ lại trùng hợp đến thế, gãi đúng chỗ ngứa."

Ám vệ lấy khoái mã của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ra, Triển Chiêu bế Triệu Trăn lên ngựa, Bạch Ngọc Đường bạch y bạch mã khí tràng buốt thấu xương, hiển nhiên cơn giận vừa rồi vẫn còn chưa tiêu hết. Triệu Trăn yếu ớt nói: "Ngươi đừng tức giận, tuy rằng tính cách bá phụ thực ác liệt, nói chuyện cũng đặc biệt đáng ghét nhưng ông ấy rất yêu thương ngươi."

Nói không chừng lần này cũng là vì Bạch Ngọc Đường.

Kỳ thật Triệu Trăn rất phản cảm hành vi 'gạt ngươi vì muốn tốt cho ngươi, ta đã hi sinh bao nhiêu, ngươi không cần thiết phải biết'. Bạch Ngọc Đường là người trưởng thành, hắn có tư cách biết rõ thân thế của mình, hắn có năng lực tự giải quyết mọi nan đề, hắn không phải hoa hoa cỏ cỏ được trồng trong nhà kính.

Nhưng Triệu Trăn có thể thông cảm tâm tình người làm cha mẹ, cha mẹ nào cũng trông mong con cái trưởng thành nhưng cũng rất sợ nó lớn lên. Không muốn con mình phải trải qua mưa giớ, nhưng cũng không thể không buông tay. Tựa như Bạch Cốc, không phải ông ấy không tin tưởng năng lực của Bạch Ngọc Đường, chỉ là ông ấy muốn làm gì đó cho con trai mình mà thôi.

Bạch Ngọc Đường không nói chuyện, Triển Chiêu xoa xoa đầu Triệu Trăn.

Tiểu Bạch không phải đang tức giận mà là hắn đang lo lắng.

Triển Chiêu hiểu rất rõ Bạch Ngọc Đường, tính cách Bạch Ngọc Đường thật ra rất đơn giản, mạnh miệng mềm lòng, trầm mặc lãnh đạm, hơn nữa hắn vô cùng lười! Không quan trọng ai đắc tội hắn, đánh một trận là xong, lười tức giận, lười mang thù, cũng lười trả thù, nếu đối phương muốn trả thù, lại đánh một trận.

Chỉ những người được hắn đặt ở trong lòng mới có khả năng khơi dậy cảm xúc của hắn. Hơn nữa, không phải ai ngày ngày tới đùa giỡn Bạch Ngọc Đường cũng có thể tránh thoát được một đao của hắn, lại có thể ở ngay phòng cách vách hắn, mỗi ngày đều có thể lượn lờ vui vẻ ở trước mặt hắn…

Bạch Ngọc Đường hỏi Triệu Trăn: "Ngươi thật sự không biết bọn họ đang làm cái gì sao?"

Triệu Trăn mặt vô cùng chính trực: "Thật sự không biết, ta cũng không phải thần tiên."

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, tập thể ám vệ: Ha ha.

109. Chương 108

Vĩnh viễn đừng hy vọng Bạch Cốc và Triển gia huynh đệ có thể hòa bình sống chung!

Bởi vì thời trẻ lưu lại một đoạn lịch sử đen tối dây dưa cắt mãi không đứt, nên đấu võ mồm cãi nhau đã trở thành bản năng của bọn họ, cho dù cùng đối mặt với kẻ thù chung, thì nội đấu vẫn vĩnh viễn không thể nào đình chỉ. Hình thức ở chung của ba vị trung niên đại thúc chính là thế này — Bạch Cốc ngôn từ khiêu khích, bị hai huynh đệ hợp lực trấn áp, Bạch Cốc lại khiêu khích rồi lại bị trấn áp, Bạch Cốc tiếp tục khiêu khích lại tiếp tục bị trấn áp…

Cho dù mỗi lần khiêu khích đều bị trấn áp nhưng Bạch Cốc vẫn như cũ đi khiêu khích không biết mệt, tự tìm chết đã đạt tới cảnh giới quên mình, cho dù đối đầu với kẻ địch mạnh vẫn không thể ngăn cản Bạch Cốc động kinh. Lại một lần nữa khiêu khích bị trấn áp, Bạch Cốc ngồi trên lưng ngựa, khoanh hai tay nổi giận gào lên: "Hai người lấy nhiều địch ít, thắng không anh hùng!"

Triển Thanh Mang tay cầm la bàn lẩm bà lẩm bẩm, Triển Thanh Phong giả vờ điếc không nghe thấy, hai huynh đệ ai cũng không thèm phản ứng với Bạch Cốc.

May mắn Bạch Cốc đã sớm luyện thành thói quen với loại hình thức ở chung này, không qua bao lâu lại tự mình vực dậy, giục ngựa cọ tới cạnh Triển Thanh Mang tiếp tục khiêu khích: "Này Triển lão Nhị, tìm đường thôi, có cần lâu như vậy không, ngươi không phải là thần côn sao?! Mau bấm ngón tay tính toán đi, cẩn thận Ngọc Đường và tức phụ nhà nó tức giận đuổi kịp."

Gân xanh thái dương hai huynh đệ Triển gia đồng thời giật giật — Triển lão Nhị? Thần côn? Tức phụ? (nhị vừa là thứ hai vừa là ngốc nghếch)

Trong một câu có quá nhiều điểm kích thích, ngược lại không biết nên bắt đầu nổi điên từ chỗ nào, vì thế Triển gia huynh đệ tiếp tục bảo trì trầm mặc.

Triển Thanh Mang cúi đầu tìm đường, Triển Thanh Phong ngửa đầu nhìn trời, hai huynh đệ sinh đôi tính cách khác biệt khó được khi tâm linh tương thông như vậy.

Cùng Bạch Cốc ồn ào dọc đường đi, miệng khô lưỡi khốc cộng thêm tâm lao lực quá độ, Triển Thanh Phong vốn chính là người thiếu ngôn quả ngữ, tối nay đã nói hết lời có thể nói trong vòng một năm. Triển Thanh Phong lười phản ứng Bạch Cốc, hơn nữa một năm kế tiếp cũng không muốn nói nữa…

……

Triển Thanh Phong và Triển Thanh Mang tuy là song bào thai nhưng tính cách lại ngược nhau hoàn toàn.

Thần côn Triển Thanh Mang từ nhỏ đã không chịu ngồi yên chuyên tâm đi khắp tam xuyên ngũ nhạc hàng yêu phục ma, hơn chục tuổi đã bắt đầu rời nhà đi xa, trong một năm, phần lớn thời gian đều du đãng ở bên ngoài. Ngược lại với đệ đệ, thợ rèn Triển Thanh Phong từ nhỏ đã trầm mặc ít lời, so với khuê tú còn khuê tú hơn, thích nhất ở trạch trong nhà rèn binh khí, mỗi ngày chỉ kiên trì làm 3 chuyện — ăn, ngủ, gõ búa.

Bất đồng với Triển gia huynh đệ kín tiếng, cho dù Triển Thanh Phong chân không ra khỏi nhà vẫn từng nghe qua đại danh Bạch Cốc.

Đánh giá của người giang hồ đối với Bạch Cốc, chủ yếu chia làm hai loại — người thích Bạch Cốc thì nói hắn vừa thần bí vừa tuấn mỹ, niên thiếu nhiều tiền, tài hoa hơn người. Người ghét Bạch Cốc thì nói hắn nửa chính nửa tà, không coi ai ra gì, kiêu ngạo tự cao tự đại. So với Bạch Ngọc Đường tính cách biếng nhác thích ngủ nướng mà nói thì Bạch Cốc càng không cam lòng chịu tịch mịch, thích nhất không có việc tự tìm việc gây chuyện, không gió cũng có thể tạo sóng cao ba mét, khiến cho toàn bộ võ lâm không lúc nào được an bình.

Gương mặt giống nhau như đúc nhưng Bạch Cốc thời trẻ kiêu ngạo muốn ăn đòn gấp trăm ngàn lần so với Bạch Ngọc Đường!

Cũng may Bạch Cốc và Bạch Ngọc Đường đều sợ phiền toái nên năm đó Bạch Cốc ra ngoài đều đeo một chiếc mặt nạ nửa mặt màu bạc, chỉ khi gặp người quen mới tháo xuống. Bằng không chỉ với gương mặt yêu nghiệt kia, Bạch Ngọc Đường căn bản đừng hòng có thể giấu diếm thân thế. Người nhận thức Bạch Cốc liếc mắt là có thể nhận ra Bạch Ngọc Đường ngay lập tức.

Bạch Cốc không chỉ có bạn bè bằng hữu nhiều mà địch nhân cũng không thiếu, tình nhân lại càng đếm không nổi. Có rất nhiều người mắng chửi hắn, hận hắn thấu xương, nhưng cũng có rất nhiều người nhớ nhung hắn, tâm tư thành cuồng đối với hắn. Nhưng Bạch Cốc ai cũng không yêu, hắn tựa như một hùng hài tử bị chiều hư, gây chuyện chọc phá người chỉ vì muốn tiêu khiển giải sầu, ngẫu nhiên làm chút chuyện xấu khiến người khác chú ý, kỳ thật Bạch Cốc phi thường sợ tịch mịch, chỉ hy vọng có người ở cạnh chơi cùng hắn mà thôi.

Cho nên Triển Thanh Phong cho tới bây giờ vẫn nghĩ mãi không thông, Bạch Cốc yêu tự do tự tại không chịu ràng buộc sao lại có thể cam tâm tình nguyện nhốt mình trong Bạch Cốt sơn hoang vắng tịch mịch hơn hai mươi năm? Bạch Cốt sơn không có lồng sắt, mà trên đời cũng không có lồng sắt nào có thể vây khốn được Bạch Cốc, có lẽ vây khốn hắn chỉ là chính hắn…

Đầu sỏ gây chuyện hôm nay lại muốn đi gặp người, Lưu Tuân.

Hơn 20 năm trước, Triển Thanh Mang bên ngoài du lịch bị Bạch Cốc khi dễ, trạch nam Triển Thanh Phong vì muốn báo thù cho đệ đệ, chộp lấy binh khí chạy tới tìm Bạch Cốc giao đấu, sau này từ độc đấu biến thành quần ẩu, quần ẩu lại biến thành toàn bộ võ lâm đại loạn, khi đó Bạch Cốc và Lưu Tuân luôn như hình với bóng.

Song bào thai so với người bình thường ăn ý hơn rất nhiều, mà hai người kia cũng đồng lòng đồng tâm không kém. Bạch Cốc và Lưu Tuân thuộc dạng ăn ý phi thường hiếm có, tâm linh tương thông, không cần nói cũng có thể hiểu ý lẫn nhau. Hai đấu hai bất phân thắng bại, mỗi ngày ôn ào tranh cãi cuộc sống trôi qua thật nhanh.

Bốn người bọn họ không phân rõ là địch hay bạn, rõ ràng không có đại thù đại hận gì, nhưng vẫn luôn nhìn đối phương không vừa mắt, một lời không hợp liền xắn tay áo đánh nhau.

Ngược lại Bạch Cốc da mặt dày lại dễ kết thân, thường xuyên không mời mà tới Triển phụ cọ cơm. Không những thế, mỗi lần Bạch Cốc đến cọ cơm đều mang theo một nhà mấy chục nhân khẩu. Bạch Cốt sơn chúng quỷ cãi nhau, sân Triển phủ gà bay chó sủa, Triển Thanh Phong không thể tĩnh tâm rèn binh khí, Triển Thanh Mang đêm không thể im lặng xem tinh tượng. Hai huynh đệ rất muốn đuổi cái tai họa Bạch Cốc này đi, nề hà Triển gia huynh đệ bình thường tiêu sái tự tại không để ý chuyện nhà, thời khắc mấu chốt ở trong nhà không có quyền lên tiếng…

Triển gia lão phụ thân say mê võ học, hai đứa con trai giống ông không để ý chuyện nhà, Triển lão phu nhân ở trong nhà lấy thúng úp voi. Bạch Cốc kỹ năng nịnh nọt nữ nhân không ai địch lại, từ 99 tuổi cho tới vừa biết đi, chỉ cần là nữ nhân không ai có thể thoát khỏi miệng lưỡi của hắn! Triển lão phu nhân bị Bạch Cốc nịnh tới vui cười hớn hở, hận không thể đá luôn hai thằng con sinh đôi nhà mình ra khỏi cửa, coi Bạch Cốc như con ruột mà đối đãi.

Triển lão phụ thân cũng là chuyên gia bao che khuyết điểm, mỗi lần đều đứng về phía Bạch Cốc giúp hắn, khiến Triển Thanh Phong và Triển Thanh Mang liên tục bại trận chỉ có thể nhẫn. Đến cùng bữa cơm gia đình vẫn nhiều thêm hai mươi mấy đôi đũa, dù sao Triển gia, gia đại nghiệp đại, cả nhà già trẻ lớn bé cùng nhau phá của cũng không phá sản được.

Khi đó niên thiếu khí thịnh, bốn người ai cũng không phục ai, làm chuyện gì cũng quyết hơn thua, cho dù là ăn nhiều hơn đối phương một chén cơm cũng đã coi như thắng một trận lớn. Thẳng tới khi đến tuổi trưởng thành, Triển Thanh Phong muốn kết hôn, Bạch Cốc vẫn có chút nhãn lực, thấy Triển phủ trên dưới đều bận rộn tối tăm mặt mũi, hắn cũng không muốn tiếp tục ở lại thêm phiền, chủ động cùng Lưu Tuân và Bạch Cốt sơn chúng quỷ rời đi, ra (gây) ngoài (họa) thăm (kẻ) bạn (khác).

Trước khi đi, bốn người đã ước định, ngày diễn ra hôn lễ, Bạch Cốc và Lưu Tuân phải tới tham dự. Nghe nói, tân nương tử là người của ngự trù Lý gia, Bạch Cốc còn khoác bả vai Triển Thanh Phong trêu chọc: "Chờ ta tìm vài hũ rượu ngon tới, nhất định phải kêu tẩu tử xuống bếp, ngươi không được đau lòng đấy!"

Triển Thanh Phong đen mặt: "Cút cút cút, thấy ngươi liền phiền."

Bạch Cốc cười lăn, ai cũng không ngờ hắn lăn một vòng liền bặt vô âm tín, ngay cả ngày hai lão nhân Triển gia qua đời cũng không xuất hiện.

Triển lão phu nhân trước khi chết vẫn nhớ mãi không quên: "Thằng nhóc vô lương tâm cũng không trở về thăm ta."

Nhiều năm qua, Bạch Cốc bặt vô âm tín sinh tử không rõ, Triển gia huynh đệ vẫn không ngừng tìm kiếm hắn. Thẳng tới khi Triển Chiêu bị Bạch Cốt sơn chúng quỷ đưa lên núi, Triển Thanh Phong mới biết được tin tức của Bạch Cốc. Triển gia huynh đệ nằm mơ cũng không ngờ được, Bạch Cốc thích nhất náo nhiệt sợ nhất tịch mịch cư nhiên lại tự nhốt mình trong thâm sơn cùng cốc không bóng người hơn 20 năm…

Cho nên khi lần đầu tiên Bạch Cốc nhìn thấy Triển Chiêu đã cảm thấy vô cùng quen mắt, khuôn mặt kia rõ ràng là gương mặt thời trẻ của Triển Thanh Phong.

Cho nên khi Triển Thanh Phong và Triển Thanh Mang đuổi giết lên Bạch Cốt sơn, Bạch Cốt sơn chúng quỷ lập tức nhận ra hai người bọn họ, liền hô to: "Triển lão đại và Triển lão nhị nổi điên rồi!"

Cho nên Triển gia huynh đệ bất kể hậu quả thế nào cũng dũng sấm hang hổ, đánh cho Bạch Cốt sơn chúng quỷ khóc cha gọi mẹ, còn liên thủ béo tấu Bạch Cốc một trận. Ở nhà người khác kiêu ngạo như thế, lại còn có thể lông tóc vô thương toàn thân trở ra, mà Bạch Cốc cũng không phải người tốt tính, nếu không phải hắn lòng mang áy náy, sao có thể bị đánh không hoàn thủ được.

Khi tái kiến, bên người Bạch Cốc đã thiếu đi Lưu Tuân, ngay cả Bạch Cốc lúc này cũng không còn là Bạch Cốc trước kia.

Bạch Cốc vốn vui vẻ sôi nổi đã trở nên im lặng, trở nên trầm mặc, trở nên bí hiểm.

Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu lần lượt rời khỏi Bạch Cốt sơn, Triển gia huynh đệ đi vòng trở về, ba ông bạn già xa cách hơn 20 năm lần nữa tụ họp. Triển Thanh Phong đã lên chức 'ông nội' Triển Thanh Mang cũng từ 'tiểu thần côn' trở thành 'lão thần côn', chỉ có Bạch Cốc tựa hồ một chút cũng không thay đổi, vẫn giữ bộ dáng tuấn mỹ như hồi còn trẻ. Nhưng trong mắt vẫn lắng đọng chút gì đó, chung quy vẫn lưu lại dấu vết năm tháng…

Mặc dù có dung nhan bất lão cũng không giữ được tâm hồn tuổi trẻ.

Bạch Cốc không muốn nhắc lại chuyện năm xưa, ý đồ chọc cười lừa dối qua cửa, hơn nữa nói cái gì cũng không chịu rời khỏi Bạch Cốt sơn. Triển Thanh Phong cuối cùng cũng chỉ ép hỏi được — nguyên nhân là do Lưu Tuân. Bạch Cốc và Lưu Tuân đã 'ước hẹn' với nhau, cả đời không ra khỏi Bạch Cốt sơn, cũng không chủ động liên lạc với bất kì kẻ nào.

Triển Thanh Phong thở dài. Bạch Cốc một bó tuổi còn ham thích chuyện 'khiêu khích' hơn nữa lúc thắng lúc bại, khi bại khi thắng, đến tột cùng vẫn không cam lòng muốn hòa một ván, vẫn chưa từ bỏ ý định muốn Lưu Tuân trở về? Đợi 20 năm còn chưa đủ sao? Cả đời người có mấy cái 20 năm?

20 năm, dùng quãng thời gian 20 năm tốt đẹp nhất trong đời người ở ẩn trong một ngọn núi hoang?

Nhưng chuyện này không quan trọng, từ một khắc Bạch Cốc bước chân ra khỏi Bạch Cốt sơn, lồng sắt đã bị đập vỡ vụn, lời hứa đã không còn trọng yếu, chờ đợi dài đằng đẵng đã không cần kết quả. Triển Thanh Phong đắm chìm trong hồi ức, bỗng nhiên một giọng nói quen thuộc quanh quẩn vang lên — "Lão bằng hữu đã lâu không gặp."

Đêm không gió, lá cây lại khẽ lay động, giọng nói này dùng nội lực truyền tới, giọng nói quen thuộc quả nhiên là của Lưu Tuân.

……..

Trong nháy mắt nhìn thấy Lưu Tuân, Triển Thanh Phong cơ hồ không nhận ra.

Bọn họ bốn người tuổi tác không chênh lệch mấy, Triển gia huynh đệ lớn nhất, tiếp đó tới Lưu Tuân, Bạch Cốc nhỏ tuổi nhất hội.

Thực tế bây giờ mọi người đều đã hơn 40, nếu nói Bạch Cốc là yêu quái vĩnh viễn U20, Triển gia huynh đệ bộ dáng hơn 30 tương đối giống người bình thường nhất thì Lưu Tuân quả thực đạp phong hỏa luân già nua nhất bọn. Già hơn cả những người U40 bình thường, khuôn mặt tiều tụy phong sương, chỉ nhìn mặt mà đoán thì ít nhất cũng hơn 60, rất khó tin khi nói Lưu Tuân và bọn họ là bạn cùng trang lứa.

Thấy ánh mắt kinh ngạc của ba ông bạn già, Lưu Tuân sờ sờ mái tóc trắng xóa của mình, cười khổ một tiếng: "Báo ứng a…"

Bạch Cốc thản nhiên nói: "Không phải ngươi vốn không tin báo ứng sao?!"

Lưu Tuân ngồi trên ghế mây, ngưỡng mộ Bạch Cốc sừng sững đứng dưới ánh trăng, cả đời hắn đều ngưỡng mộ người này, duy độc một lần kia, hắn cho rằng mình đã thắng nhưng hiện tại thì sao? Người vốn nên nghèo túng không sống nổi lại vẫn còn bộ dáng trời quang trăng sáng năm đó. Người vốn lên cười tươi đến cuối cùng lại mãn tấn phong sương hoàn toàn thay đổi.

Lưu Tuân thở dài: "Nhìn ngươi rồi lại nhìn chính ta, chẳng lẽ không phải báo ứng sao?"

Vật đổi sao dời, thiếu niên năm đó không ai bì nổi, cười nhạo vận mệnh, không tin thiên lý báo ứng, đã thưởng thức đủ tư vị bất lực.

Triển Thanh Phong không kiên nhẫn nghe đoạn đối thoại vô ích của hai tên kia: "Năm đó đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì."

"Nói ra thì rất dài, không bằng ngồi xuống chậm rãi nói." Lưu Tuân nói với Bạch Cốc: "Mấy năm nay thân thể ta không tốt, đại phu không cho ta uống rượu, ngươi liền nhập gia tùy tục uống trà với ta đi." Mấy đồng tử bưng hương trà lên, Lưu Tuân giương giọng nói: "Mấy vị tiểu bằng hữu cũng xuống dưới ngồi chung đi, đêm khuya trong núi lạnh lẽo, ngồi lâu trên cây sẽ chết cóng đấy, không bằng vào nhà ta uống một tách trà nóng."

Triển Thanh Phong bất đắc dĩ nhìn chằm chằm tán cây, theo dõi thì theo dõi, nghe lén thì nghe lén, có thể làm kín đáo hơn chút không? Phát ra động tĩnh lớn như vậy, tưởng người ta không nghe thấy sao? Triển Thanh Phong trừng Bạch Cốc — đều tại ngươi ép buộc, ngay từ đầu dẫn tụi nó tới thì có phải đã không có việc gì rồi sao?!

Ở trên bóng cây xa xa, Triển Chiêu bế Triệu Trăn nhảy xuống, Bạch Ngọc Đường cầm một đao một kiếm cũng nhảy xuống theo. Ba người hoàn toàn không cảm thấy chột dạ sau khi nghe lén bị phát hiện, so với đương sự càng thêm đúng tình hợp lý hơn. Bạch Ngọc Đường huýt sáo một cái, hai con ngựa một đỏ một trắng phi tới. Triển Chiêu thả Triệu Trăn xuống, vỗ vỗ hai con ngựa, không buộc cương ngựa, thả tự do cho chúng tự đi tản bộ.

Triển Chiêu đi vào tiểu viện, trước tiên túm Triển Thanh Mang xác nhận: "Nhị thúc, thúc nói Triệu Trăn 'trên trời dưới đất sẽ có huyết quang tai ương' là gạt người phải không? Vừa rồi tụi con leo cây cao như vậy cũng đâu có chuyện gì." Triệu Trăn gật đầu đồng ý, vì xác nhận tính chân thật, bé còn kêu Triển Chiêu leo cao hơn một chút.

Triển Thanh Mang nháy mắt mấy cái: "Leo cây cũng đâu phải lên trời, ta sẽ không tính sai."

Triệu Trăn nhỏ giọng thì thầm với Bạch Ngọc Đường: "Càng nghe càng giống mánh khóe nói chuyện ba phải của giang hồ lừa đảo."

Triển Thanh Phong mặt tối sầm: "Con đã bao nhiêu rồi còn chơi trò leo cây, không thể ổn trọng một chút sao?!"

Triển Chiêu không sợ ba mình đáp lại: "Còn ba và các thúc đã lớn bao nhiêu rồi, nửa đêm không thành thật đi ngủ còn chạy tới thâm sơn cùng cốc làm cái gì?!"

Triển Thanh Phong bị con trai nói câm nín, đen mặt uống trà.

……

Bạch Cốc chỉ thích rượu ngon, đối với trà xanh một chút cũng không hứng thú, nhưng hắn bộ dạng tuấn tú lịch sự, ngay cả uống trà cũng là bộ dạng ngưu ẩm. Bạch Cốc bưng tách trà cho ấm tay, kể lại chuyện Thái Tông lấy oán trả ơn Vô Danh tiểu quốc trong sa mạc cho mọi người cùng nghe.

Triển Chiêu mở to hai mắt: "Hậu nhân Vô Danh tiểu quốc là Bạch Cốt sơn chúng quỷ?"

Bạch Cốc không quan trọng nói: "Chung quy không ai muốn rời khỏi cố hương, năm đó quốc chủ hao hết sức lực thuyết phục cũng chỉ có một bộ phận quốc dân cùng tùy tùng nguyện ý theo ông ấy rời đi. Còn một số muốn ở lại, sau đó đều bị Triệu Quang Nghĩa bắt hết, Lưu Tuân chính là hậu đại của quốc dân lúc ấy lưu lại."

"Có biết cái gì gọi là địa ngục trần gian không?" ngữ khí Lưu Tuân có chút âm trầm: "Quốc dân bị bắt dữ phàm là có chút tư sắc, bất luận là nam hay nữ đều bị sung làm quân kĩ. Những người lớn tuổi già yếu đều bị giết chết. Những quốc dân kéo dài hơi tàn mỗi thời mỗi khắc đều hối hận vô cùng, nếu lúc trước tin lời quốc chủ, đi theo quốc chủ rời khỏi sa mạc có lẽ sẽ tránh được vận mệnh tàn khốc này."

"Lúc đầu là hối hận, sau đó là oán hận, oán hận quốc chủ, oán hận Triệu Quang Nghĩa, oán hận người Tống…" trên mặt Lưu Tuân lộ ra nụ cười tự giễu: "Nương ta từ nhỏ đã dạy ta, sau khi lớn lên nhất định phải báo thù, phải giết sạch Tống nhân, dùng máu người Tống tẩy trừ nỗi sỉ nhục này. Đáng cười chính là, ta cũng có một nửa dòng máu Tống nhân, số lượng nam nhân thượng nương ta quá nhiều, ta thậm chí còn không biết cha mình là ai."

Bạch Cốc thản nhiên tiếp lời: "Ta không biết những người đó đã trải qua cái gì, cũng không có tư cách khuyên bọn họ hạ đao xuống. Lưu Tuân cơ duyên xảo hợp gặp được ta, khi đó đầu óc hắn đã không còn bình thường, cả ngày chỉ nghĩ tới chuyện giết sạch Tống nhân, làm sao để sinh linh đồ thán."

Bạch Cốc nhún vai: "Đầu sỏ gây chuyện Triệu Quang Nghĩa cũng đã chết, ta không ưa chuyện nợ cha con trả, huống hồ hiện tại thiên hạ yên ổn, dân chúng an cư lạc nghiệp, nếu chỉ vì dục vọng bản thân mà khơi dậy thảm họa chiến tranh, người chịu tội vĩnh viễn là dân chúng."

Triệu Tiểu Trăn dùng lực vỗ tay: "Bá phụ đại nhân thức thời đại thế! Hoan hô!"

Bạch Cốc chỉ chỉ Lưu Tuân: "Ta thấy hắn cũng là một nhân tài hiếm có, lại sợ hắn đi nhầm đường, đành phải như hình với bóng theo dõi hắn."

Lưu Tuân mỉm cười: "Nhưng ngươi vẫn không quản được."

Lưu Tuân mỉm cười, chỉ là tiếu ý không lan tới đáy mắt, nụ cười kia tựa như mặt nạ da người, mang theo dối trá rửa không sạch.

Bạch Cốc thở dài: "Thời gian ở Triển gia năm đó, biểu hiện của Lưu Tuân thực hoàn mỹ, ta đã thả lỏng cảnh giác với hắn, ngay ngày thứ ba sau khi chúng ta vừa rời khỏi Triển gia, Lưu Tuân đã lặng lẽ đào tẩu." Bạch Cốc lắc đầu nuối tiếc, tựa hồ thực hối hận: "Lưu Tuân vô thanh vô tức mò vào hoàng cung, suýt nữa còn giết chết Triệu Hằng, may mắn ta đúng lúc đuổi tới, mới không gây thành đại họa."

Triệu Trăn nói: "Chính là lần Phúc Tuyền nói đó sao?"

Bạch Cốc gật đầu: "Ta bắt Lưu Tuân trở về, cảm xúc của hắn thực kích động, tựa như kẻ điên đập phá mọi thứ trước mắt. Ta cũng hết cách, đành phải đưa Lưu Tuân về Bạch Cốt sơn, cầm tù hắn ở dưới lòng đất, chờ hắn tỉnh táo lại rồi hảo hảo nói chuyện."

Bạch Ngọc Đường nghi hoặc: "Sau đó thì sao? Ông ta lại chạy trốn?" té ngã hai lần cùng một chỗ, đây thực sự không phải tính cách của Bạch Cốc.

Bạch Cốc thoải mái nói: "Cha không ngờ hắn lại phát rồ như vậy, gọi người tới nội ứng ngoại hợp phóng hỏa đốt cả ngọn núi, may mà tối hôm đó trời đổ mưa to nếu không thì cha con đã bị đốt thành tro rồi." Bạch Cốc cười lạnh: "Chỉ trách ta dẫn sói vào nhà, hắn và Triệu Quang Nghĩa căn bản không khác gì nhau."

"Rồi sao nữa?" Triển Chiêu thúc giục nói.

Bạch Cốc lắc đầu: "Người hắn cấu kết cùng quá mạnh, thậm chí có thể điều động quân đội cùng hỏa khí. Sau này ta cẩn thận điều tra người kia mới phát hiện chính là tên ám vệ mà các con đang truy nã hiện nay." Bạch Cốc có chút tiếc nuối nói: "Nếu chỉ có mình ta vong mệnh thiên nhai, ta đương nhiên có thể toàn thân trở ra, nhưng ta không thể cam đoan toàn bộ Bạch Cốt sơn chúng quỷ có thể thoát được. Vì thế ta và Lưu Tuân lập xuống lời thề quân tử, ta không rời khỏi Bạch Cốt sơn, Lưu Tuân không được giết người, ta một đời không bước chân khỏi Bạch Cốt sơn, Lưu Tuân một đời không được giết người."

"Khoan đã!" Triệu Trăn đánh gãy: "Không phải bá phụ rơi vào thế bí sao? Dựa vào cái gì mà có tư cách bàn điều kiện với người ta?"

"Ai nói ta bị rơi vào thế bí?" Bạch Cốc nhướn mày: "Lão tử cũng không phải kẻ dễ ức hiếp, ta dẫn người cướp đoạt kim khố của bọn họ, nghe nói vốn dùng để khởi binh tạo phản, dù sao cũng đều bị ta trộm chuyển về sơn động. Ta không rời khỏi Bạch Cốt sơn, bọn họ không thể đoạt lại được kim ngân châu báu!"

Lưu Tuân nhướn mày: "Ta cũng thực ngạc nhiên, sao ngươi lại đi ra, còn đống vàng kia…"

Triệu Trăn giơ móng vuốt chen vào: "Những thứ đó đều đã được chuyển vào quốc khố!"

Bạch Cốc đắc ý cười, Triệu Trăn cũng đắc ý cười, một lớn một nhỏ hai con hồ ly đắc ý cười hô hô hô….

Mọi người hết nói nổi: "Hai ngươi cấu kết với nhau từ lúc nào?"

Triệu Tiểu Trăn nghĩ nghĩ: "Hình như là lần đầu tiên khi các bá phụ tới kinh thành, hơn nửa đêm Bạch bá phụ ngồi ở đầu giường ta, khiến ta sợ nhảy dựng." Bạch Cốc bế Triệu Trăn tới xoa bóp cái mặt bánh bao: "Không sai, sau đó chúng ta cấu kết với nhau làm việc xấu, khụ khụ, không phải, là quần anh tụ hội, từng chút từng chút vận chuyển tiền vàng vào quốc khố."

Bạch Cốc một thân thoải mái: "Thật ra có nhiều tiền quá cũng không tốt, hiện tại ta không có tiền thấy nhẹ nhõm bao nhiêu."

Triệu Tiểu Trăn cười tủm tỉm: "Gieo trồng mùa xuân, thu hoạch vụ mùa tất cả đều cần tiền, thiên tai địch họa không thể tránh né, sửa chữa đê điều, cung cấp quân trang quân dụng… gần đây triều đình rất thiếu tiền a! Số tiền lớn như vậy mà dùng để tạo phản thực đáng tiếc, không bằng dùng để làm chuyện tốt có lợi cho dân cho nước. Nghe nói các ngươi là hắc đạo, đều thích làm việc kín đáo, cho nên ta trực tiếp dùng danh nghĩa của mình để quyên góp, không cần cảm kích ta đâu."

Lưu Tuân ha ha cười lớn: "Sớm nghe nói Hoàng thượng trí tuệ hơn người, không bằng ngài đoán thử xem, tối nay ngài có thể sống sót rời đi hay không."

Lưu Tuân bổ sung một câu: "Không cần cảm tạ ta."

Hết chương 108

110. Chương 109

Lưu Tuân hỏi Triệu Trăn đoán thử xem tối nay có còn sống ra khỏi đây được không, ý tại ngôn ngoại chính là đã chuẩn bị sẵn đem mọi người một lưới bắt hết.

Triển Thanh Phong và Triển Thanh Mang liếc nhau, bọn họ và Lưu Tuân dù sao cũng là lão bằng hữu tương giao đã lâu, vốn định lấy tình động hiểu chi lấy lý* nếu thật sự không thuyết phục được thì đành phải động thủ chế phục hắn. Nhưng thấy bộ dạng Lưu Tuân dầu muối không ăn, có vẻ ý tưởng giáo dục bằng miệng

thật sự quá ngây thơ rồi. (*lấy tình động lòng người, nói phải trái để khai sáng khiến người hiểu ra. – theo luận ngữ)

Lưu Tuân từng là tri kỷ của Bạch Cốc, là bạn bè quen biết của Triển gia huynh đệ, hiện tại một thời gian không gặp đã trở nên già nua đến vậy. Tuổi thơ bất hạnh khiến Lưu Tuân trở nên bất chấp lý lẽ, hắn cực đoan, cố chấp, chết không hối cải, mục đích sống duy nhất của hắn chính là báo thù, kêu hắn buông tha báo thù còn không bằng một đao giết chết hắn.

Dưới lớp mặt nạ mỉm cười, Lưu Tuân che dấu một tâm hồn chất chứa oán độc, đầu óc Lưu Tuân toàn bộ đều là ý niệm lấy máu trả máu, điều hắn muốn thấy chính là cảnh máu chảy thành sông, sinh linh đồ thán. Cừu nhân của hắn chết, hắn liền căm hận tử tôn hậu đại của kẻ thù; hắn không tìm thấy đám Tống quân trợ Trụ vi ngược năm đó, hắn liền căn hận trăm ngàn con dân Đại Tống; hắn căm hận Tống nhân, bởi vì trong thân thể hắn cũng có một phần dòng máu người Tống, cho nên ngay chính bản thân mình hắn cũng căm hận.

Triệu Trăn sống qua hai đời, luôn làm người đường đường chính chính, quang minh lỗi lạc, chưa từng làm việc gì đuối lý khiến bản thân áy náy xấu hổ, cố tình vận mệnh hai đời đều quá bi đát. Đời trước, đang thời kỳ thanh niên trai tráng công thành danh toại thì chết vì tai nạn giao thông, tử trạng thê thảm không nói, còn liên lụy cha mẹ người đầu bạc tiễn người đầu xanh. Đến đời này không chỉ có một ông bố khốn nạn lãnh huyết, mà còn cả một đám tổ tông đê tiện hết thuốc chữa, Triệu Tiểu Trăn không chỉ đầu gối bị cắm đầy tên mà còn phải chịu tiếng xấu thay cho kẻ khác, chịu xui xẻo hết lần này tới lần khác, số lượng oan ức cũng đủ mở một cửa hàng rồi.

Đứng ở góc độ bàng quan nhìn lại, oán cừu diệt tộc không đội trời chung, hậu duệ Vô Danh tiểu quốc tới tìm Triệu Trăn báo thù, đích xác có cái lý của họ.

Bạch Cốc có thể lý trí nhìn nhận vấn đề, có thể dõng dạc nói một câu "ta không ưa chuyện cha nợ con trả", chứng tỏ lòng dạ Bạch Cốc bao dung, không bị cừu hận lu mờ bản tính. Trong lòng Bạch Cốc hiểu rõ, năm nay Triệu Trăn chỉ mới 7 tuổi, ân oán năm đó hoàn toàn không liên quan gì tới thằng bé, cũng không liên quan gì tới con dân và binh lính Đại Tống bây giờ. Nay quốc thái dân an, thiên hạ thái bình, kẻ thù của bọn họ đã hóa thành xương khô hết rồi, báo thù còn có ý nghĩa gì nữa? So với việc chấp nhất với cừu nhân đã chết còn không bằng bảo vệ tốt người thân bên mình, một khi gây ra thảm họa chiến tranh, sinh linh đồ thán, chỉ sợ huyết mạch của Vô Danh tiểu quốc một chút cũng không giữ lại được.

Lưu Tuân canh cánh việc báo thù trong lòng cũng là vì có nguyên nhân, chung quy thảm kịch đã phát sinh, Lưu Tuân có muốn báo thù cũng không có gì đáng trách. Đáng tiếc, Lưu Tuân đã dùng sai phương pháp; chỉ vì dục vọng bản thân mà vi phạm đại nghĩa thiên hạ, kết cục của hắn tất nhiên sẽ thất bại. Lưu Tuân giận chó đánh mèo, cách hành xử quá cực đoan, tam quan bất chính, không làm chủ được bản thân, nếu bất thành thì chỉ có thể trở thành tốt thí chết thay.

Triệu Trăn thở dài trong lòng.

Chuyện Vô Danh tiểu quốc gặp phải tuy đáng được đồng tình, nhưng là con cháu Triệu thị đầu sỏ gây chuyện, Triệu Trăn không có khả năng bởi vì đồng tình với bọn họ mà ngoan ngoãn nằm bó tay chịu chết. Vì thế Triệu Trăn chỉ có thể giết chết Lưu Tuân, chẳng những phải giết hắn mà kể cả những người muốn tới tìm bé báo thù sau này cũng vậy, Triệu Trăn đều phải nghĩ mọi cách giết sạch bọn họ. Bởi vì Triệu Trăn không muốn chết, cùng ở trên chiến trường ngươi sống ta chết này mà nói, Triệu Trăn và người báo thù đều không có đường lui.

Khó trách đều nói hoàng đế là cô gia quả nhân, loại chức nghiệp nguy hiểm cao như Hoàng đế quả nhiên trời sinh là nhân vật phản diện.

……

Cơ hội báo thù gần ngay trước mắt, Lưu Tuân đã không thể bình tĩnh được nữa, ngay cả nụ cười ôn hòa giả tạo trên mặt cũng dần trở nên vặn vẹo, dữ tợn.

Mọi người đột nhiên bị tư binh từ đâu chạy ra vây quanh, cách ăn mặc của các tư binh này Triệu Trăn chưa từng thấy qua, có người cưỡi chiến mã, có người cầm đao, kiếm, tấm chắn. Khu rừng xung quanh vốn tối đen lục tục được đốt đuốc sáng bừng lên, chỉ đơn thuần nhìn số lượng đuốc sáng cũng sơ sơ tính được Lưu

Tuân đã ẩn dấu mấy nghìn người trong rừng. Tất cả đều có chút buồn bực, lúc tới sao không hề phát hiện có nhiều người như vậy, những người này có khả năng phi thiên độn địa (bay trên trời, chui xuống đất) sao?

"Chấp mê bất ngộ." Bạch Cốc nhìn hàng nghìn cây đuốc phát sáng, rốt cuộc thở dài: "Hoàng thượng, động thủ đi."

"Bá phụ kêu ta động thủ?" Triệu Trăn nháy mắt mấy cái: "Nếu ta động thủ, Lưu Tuân sẽ triệt để bị phán tội mưu phản, không bằng..." Nể mặt bá phụ, hay là bá phụ bắt Lưu Tuân về Bạch Cốt sơn nhốt hắn dưới lòng đất đi, dù sao Lưu Tuân cũng không còn sống được bao lâu, trẫm rất hào phóng

Triệu Trăn còn chưa dứt lời, Bạch Cốc đã lắc đầu từ chối: "Ta sẽ không nhúng tay nữa."

Hắn sẽ không nhúng tay cũng không thể tiếp tục nhúng tay.

Bạch Cốc tự mình hiểu rõ, đừng thấy Triệu Trăn bình thường hi hi ha ha vô tâm vô phế đối xử thân thiện ôn hòa với người khác mà lầm, kỳ thật trong lòng nó thực sự chỉ tồn tại 4 người: Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Bao Chửng, Công Tôn Sách, còn chưa đủ một bàn tay.

Sau khi Triệu Trăn hồi cung, người đến gần nó ít nhiều cũng vì thân phận của nó, cho dù là ám vệ trung thành và tận tâm thi lúc đầu cũng bởi vì Triệu Trăn là 'Hoàng thượng' nên mới bán mạng vì nó. Chỉ có Khai Phong Phủ mới hoàn toàn khác biệt, trong lúc Triệu Trăn nghèo khổ nhất, Khai Phong Phủ đã một bước không rời, không quản nguy hiểm mà bảo hộ nó, không phải vì nó là 'hoàng đế' mà chỉ bởi vì nó là Triệu Trăn. Đây chân chính là hoạn nạn giao tình, vô luận tương lai có bao nhiêu 'người tới sau' cũng không có khả năng 'chen vào được'.

Triệu Trăn nói ngọt, bình thường một câu 'Bạch bá phụ' hai câu 'Bạch bá phụ' gọi thực thân thiết, nhưng nếu không có 'Bạch đại ca' thì làm gì có 'Bạch bá phụ'? Nói đến cùng vẫn là do nể mặt Bạch Ngọc Đường. Lưu Tuân trước sau gì cũng đã tham dự mưu phản, cho dù miễn cưỡng che đi quá khứ của hắn thì cũng không thể xóa nhòa ấn tượng mưu phản của Triệu Trăn về hắn được.

Cho dù Triệu Trăn nguyện ý nể mặt để mình đưa Lưu Tuân về Bạch Cốt sơn, vậy Lưu Tuân, mình, Bạch Cốt sơn chúng quỷ, các hậu duệ khác của Vô Danh tiểu quốc... tất cả sẽ trở thành 'cùng một nhóm người' ở trong lòng Triệu Trăn — đồng lõa mưu phản, ấn tượng này vô cùng đáng sợ. Nếu khiến Triệu Trăn có cảm giác: mọi hậu nhân của Vô Danh tiểu quốc đều căm hận Triệu thị hoàng tộc, đều muốn soán vị mưu triều, đều muốn báo thù rửa hận...

Một năm, hai năm, năm năm, mười năm, hai mươi năm... loại cảm giác như mắc xương cá này, Triệu Trăn thật sự có thể vĩnh viễn không để ý sao?

Cho dù Triệu Trăn thật sự không e ngại vậy tử tôn hậu đại của Triệu Trăn thì sao? Khi đám lão nhân bọn họ đều chết rồi, còn ai có thể bảo hộ huyết mạch của Vô Danh tiểu quốc nữa? Bạch Cốc không dám đánh cuộc cho nên hiện tại hắn không thể nhúng tay, muốn bảo vệ những hậu duệ khác của Vô Danh tiểu quốc, hắn chỉ có thể phân rõ giới hạn với Lưu Tuân.

Bạch Cốc xoa xoa đầu Triệu Trăn: "Động thủ đi."

Triệu Trăn cái hiểu cái không nháy mắt mấy cái: "Ưm...."

Bạch Cốc không hiểu Triệu Trăn, mà Triệu Trăn cũng không hiểu Bạch Cốc, theo lý thuyết, Bạch Cốc vì Lưu Tuân tự giam mình 20 năm, Lưu Tuân ở trong lòng hắn hẳn rất trọng yếu, nhưng trải qua đoạn đối thoại cùng với quyết định vừa rồi của Bạch Cốc, dường như Lưu Tuân không quá trọng yếu với hắn.

Triệu Trăn thật sự không hiểu lắm.

Nghe đoạn đối thoại của Bạch Cốc và Triệu Trăn, Lưu Tuân lộ thần sắc kinh nghi bất định, dùng ánh mắt hoài nghi nhìn quanh bốn phía.

Bạch Cốc tự nhốt mình 20 năm, Lưu Tuân ở bên ngoài 20 năm cũng không nhàn rỗi, hắn tuy rằng tuân thủ giao ước không giết người nhưng hắn lại nỗ lực bỏ công sức vào các việc khác, tỷ như làm tham mưu sau màn, bồi dưỡng lượng tư binh khổng lồ, hoặc như khu rừng ở ngoại ô kinh thành này....

Sở dĩ Lưu Tuân chọn nơi này để ẩn thân, thứ nhất là do hắn bệnh nặng quấn thân, thời gian không còn nhiều, tình trạng sức khỏe không cho phép hắn tùy ý di chuyển. Thứ hai, trong rừng trải đầy cơ quan trận pháp, nếu không phải Triển Thanh Mang có bản lĩnh phá trận thì mấy vạn đại quân cũng không xông vào được.

Người vô tình đi vào cũng chỉ có thể lắc lư bên ngoài, cho dù có xông vào cũng chỉ có thể bị đói chết ở sâu trong rừng cây. Trừ phi Triệu Trăn chặt bỏ từng gốc cây, dùng mấy chục vạn đại quân san bằng cả khu rừng thì may ra…Đáng tiếc thành Biện Lương căn bản không có nhiều quân lính như vậy, bây giờ có tới quân doanh điều người cũng không kịp.

Lưu Tuân suy tính trước sau, cảm giác mình không hề lưu lại bất cứ sơ hở gì, Triệu Trăn nhất định đang chơi trò vườn không nhà trống, cố ra vẻ huyền bí mà thôi!

Lưu Tuân vội vàng hô to: "Động thủ! Bắt sống tiểu tử họ Triệu, những kẻ khác giết không cần hỏi!"

"Rõ!"

Bộ pháp tư binh nhịp bước, đao kiếm lạnh lẽo chiếu rọi hỏa quang, đại chiến hết sức căng thẳng, không khí trong rừng một mảnh xác xơ tiêu điều.

Triển Chiêu bế Triệu Trăn đưa cho Bạch Ngọc Đường: "Ta giải quyết những tên này, ngươi đưa nó ra ngoài trước." Bạch Ngọc Đường đương nhiên mặc kệ, trả lại Triệu Trăn cho Triển Chiêu: "Ngươi khinh công tốt, đưa nó ra ngoài đi, để ta giải quyết những kẻ này cho." Triển Thanh Mang giọng nói khô khốc cũng sán vào góp vui: "Không bằng hai đứa cùng đưa nó ra ngoài để thúc giải quyết cho."

Triệu Trăn bị chuyển tới chuyển lui tới hôn mê, quanh đầu toàn là sao bay lấp lánh sáng rỡ.

Bạch Cốc và Triển Thanh Phong thực bội phục — đám thanh niên bây giờ thật sự gặp biến không sợ, lửa cháy đến nơi còn hưng trí pha trò.

Lưu Tuân mặt vàng như nến cùng những đốm bệnh trạng đỏ ửng, khát vọng bao năm gần ngay trước mắt, hi vọng báo thù có thể với tới tay, giấc mộng bao lâu nay sắp trở thành hiện thực! Lưu Tuân giãy dụa từ ghế mây đứng lên, cố gắng mở to hai mắt, rút ra đoản đao tùy thân luôn mang theo, hắn muốn tự tay giết chết cừu nhân, còn muốn đem đầu cừu nhân treo trước phần mộ mẫu thân! "Mẫu thân! Hài nhi rốt cuộc đã báo thù được rồi!"

Lưu Tuân điên cuồng cười, cười, cười… thẳng tới khi lưỡi đao tư binh chỉ thẳng vào người hắn.

Lưu Tuân ngây ngẩn cả người, tư binh hắn dốc lòng bồi dưỡng 20 năm, cư nhiên lại chĩa kiếm vào người hắn?

Không chỉ Lưu Tuân ngây ngẩn mà ngay cả bọn Triển Chiêu đang chuẩn bị nghênh đón một hồi ác chiến cũng ngây ngẩn cả người.

Triển Chiêu nhỏ giọng hỏi Triệu Trăn: "Tình huống gì đây?"

Triệu Trăn sờ sờ cằm: "Cái này gọi là ác nhân tự có ác nhân trị. Đầu lĩnh tướng quân là Lưu Phục, là nghĩa tử Lưu Tuân thu dưỡng, mấy ngày trước Lưu Phục quanh vo lòng vòng tới tìm ta, hắn nguyện ý dẫn binh quy thuận ta, điều kiện là đặc xá tội cho Lưu Tuân và những tư binh mưu nghịch."

Triệu Trăn chỉ những cây đuốc dài phía xa xa nhìn không quá rõ: "Kỳ thật tư binh của Lưu Tuân không có nhiều như vậy, xa xa đều là chỉ đuốc cắm mà không có người, phô trương thanh thế mà thôi. Những tư binh này chỉ có một số ít là hậu duệ của Vô Danh tiểu quốc, đại đa số đều là người Tống. Lúc bọn họ bị huấn luyện, căn bản không biết mình đang tham gia mưu phản, tới khi biết được thì đã bước chân lên thuyền tặc rồi."

Lúc này, trong đám người truyền ra mấy trận ồn ào, mấy vị 'tướng quân' bị binh lính trấn áp trói đi ra, xem ra bọn họ đều là hậu duệ của Vô Danh tiểu quốc. Đầu lĩnh là một vị tướng quân trẻ tuổi, hắn nhìn Lưu Tuân trong mắt chợt lóe một tia không đành lòng, một tia thương hại còn có một ít cảm xúc khác.

Lưu Tuân lăng lăng nhìn hắn: "Phục nhi…" Lưu Phục là nghĩa tử Lưu Tuân thu dưỡng mười mấy năm trước. Lưu Tuân vẫn luôn coi hắn như con ruột, tự tay hướng dẫn hắn học võ viết chữ, còn yên tâm giao đội quân

tư binh trọng yếu nhất cho hắn thống soái, giao hết thảy mọi thứ cho hắn.

Lưu Tuân cả đời cẩn thận đa nghi, tính toán chu toàn lại không ngờ rằng, nghĩa tử mình tín nhiệm nhất lại phản bội hắn ở ngay thời khắc cuối cùng?!

Lưu Phục xuống ngựa quỳ trên mặt đất, sau khi trầm mặc thật lâu mới nói: "Nghĩa phụ, thứ hài nhi bất hiếu, hài nhi không thể để thủ hạ huynh đệ của hài nhi phải chịu chết, càng không thể để dân chúng vô tội sinh linh đồ thán." Lưu Phục tiếp tục khuyên nhủ: "Cừu nhân của chúng ta đã sớm chết rồi, hết thảy đều nên kết thúc."

Lưu Tuân nhìn nghĩa tử đang quỳ trước mặt mình, phảng phất nhớ lại ngày đầu tiên nhận thức nó.

Lưu Tuân sắc mặt xám xịt, lui về sau nửa bước ngã ngồi trên ghế mây, hắn giật giật môi tựa như muốn nói cái gì đó, bỗng nhiên phun ra một búng máu tươi, bị tức tới hộc máu mồm. Lưu Phục nhanh chóng đứng dậy đỡ hắn, lại bị Lưu Tuân một phen đẩy ngã, Lưu Tuân trong tay cầm sẵn đoản đao vốn định giết Triệu Trăn, ai ngờ lưỡi đao lại đâm về hướng đầu Lưu Phục. Giờ khắc này, Lưu Tuân vô cùng căm hận Lưu Phục, thậm chí còn vượt qua cả nỗi quốc hận gia thù của Vô Danh tiểu quốc.

Lưu Phục nghiêng người né tránh: "Nghĩa phụ, người đừng chấp mê bất ngộ nữa!"

Lưu Tuân ngửa mặt lên trời thét dài: "Báo ứng a! ta cả đời mưu toan tính toán, lại thua ở trong tay ngươi! Ngươi cho rằng ngươi thoát khỏi ta liền có thể an ổn ư?! Ngươi cho rằng Triệu thị có thể trọng dụng một tên súc sinh bán đứng cả nghĩa phụ của mình sao?! Ngươi cho rằng ngươi có thể rửa sạch tội danh mưu phản sao?!"

Lưu Phục né tránh tầm mắt hắn, sắc mặt xấu hổ: "Nghĩa phụ, hài nhi không hề có ý kia, người hiểu lầm con rồi. Hoàng thượng đã đáp ứng con đặc xá cho mọi người, chỉ cần ngài buông cừu hận, hài nhi nguyện ý phụng dưỡng ngài suốt quãng đời còn lại, chúng ta tìm một nơi non xanh nước biếc cùng nhau sinh sống không phải tốt hơn sao?"

"Buông cừu hận?" Lưu Tuân cười lạnh một tiếng: "Được!"

Lưu Phục sửng sốt, tựa hồ không ngờ Lưu Tuân lại có thể đáp ứng nhanh như vậy.

Lưu Tuân hạ giọng nói: "Phụ tử một hồi, vi phụ tiễn ngươi một đoạn đường, thành toàn cho ngươi!"

Lưu Phục còn chưa kịp phản ứng lại, Lưu Tuân đã cắt cổ tự sát, Lưu Tuân hai mắt trợn trừng trừng té trên mặt đất, khéo môi nhếch lên một tia cười lạnh như có như không, tựa hồ đang cười nhạo Lưu Phục dối trá, đồng thời cũng muốn cười nhạo vận mệnh chính mình. Máu tươi chảy ra, bắn lên người Lưu Phục ở gần ông ta nhất, Lưu Phục kinh ngạc mở to hai mắt, biểu tình cực kỳ bi thương, cư nhiên trong mắt chợt lóe lên tia may mắn?

Vốn là nhân vật chính, cuối cùng lại biến thành người qua đường đứng xem, bọn Triệu Trăn tỏ vẻ — Thần biến chuyển, xem không hiểu.

Lưu Phục cố nén bi thống nói: "Hoàng thượng, nghĩa phụ đã chết, không biết ước định ngày đó có còn…"

Triệu Trăn trưng lên khuôn mặt Hoàng đế, tràn đầy trầm buồn nói: "Trẫm nói tự nhiên làm, người mất quan trọng, ngươi đi xử lý hậu sự trước đi. Gỡ bỏ toàn bộ cơ quan trận pháp trong rừng, tránh ngộ thương dân chúng vô tội, những kẻ phản nghịch phải nghiêm ngặt trông coi, còn những tư binh bị bắt ép tham gia, đều do bọn họ tự quyết định. Hết thảy trần ai lạc dịnh, rồi tới Khai Phong Phủ tìm trẫm."

Lưu Phục mang theo thi thể của Lưu Tuân, dẫn theo các tư binh cùng rút lui, vừa rồi rừng cây vốn chật kín người, nháy mắt liền trống không, chỉ còn lại mọi người vẫn không hiểu chuyện gì. Mọi người chỉ về hướng Lưu Phục ly khai hỏi Triệu Trăn: "Trong hồ lô hắn bán dược gì?"

Triệu Trăn nhìn trời: "Lúc này ta thật sự không biết."

Triệu Trăn đoán chừng việc xấu tội lỗi chất chồng, giả bộ hồ đồ, mọi người đồng loạt tỏ vẻ — Chớ nói bậy, nói bậy sẽ bị sét đánh!

Triệu Trăn cũng buồn bực: "Lưu Phục nói, hắn không muốn lê dân bách tính trong thiên hạ vì chiến loạn mà lầm than, mới hoàn toàn tỉnh ngộ, ăn năn hối cải, bỏ tà theo chính, rửa sạch tội danh, một lần nữa làm

người…” Lưu Phục nói chuyện chính khí hiên ngang lẫm liệt, câu từ lại khá nho nhã, Triệu Trăn không nhớ rõ toàn bộ nội dung, đành phải tổng kết bừa một phen, lại bẻ đầu ngón tay ngâm nga thành ngữ.

Bạch Ngọc Đường nhướn mày: “Ngươi tin?”

Triệu Trăn nhanh chóng lắc đầu: “Ta cũng đâu phải đồ ngốc, đương nhiên không tin!”

Triệu Trăn chớp chớp mắt: “Ta cảm thấy tên Lưu Phục này dã tâm bành trướng, muốn thoát khỏi móng vuốt Lưu Tuân mà hành động một mình. Lưu Phục tuổi trẻ khí thịnh, có binh, có tiền, sao có thể cam tâm làm lính theo hầu Lưu Tuân? So với việc bán mạng cho một lão già điên điên khùng khùng trong đầu chỉ có việc báo thù, hi sinh vô ích binh mã trong tay, còn không bằng tự mình khởi nghĩa vũ trang. Nói không chừng tạo phản thành công, ngôi vị Hoàng đế lại tới tay hắn.”

Triển Chiêu mãnh liệt cốc Triệu Trăn một cái: “Cấm ăn nói bậy bạ!”

Triệu Trăn xoa xoa đầu: “Nhưng hình như ta đã đoán sai, nếu Lưu Phục thực sự muốn tạo phản, vừa rồi hắn nên lấy nhiều khi ít kèm hai bên chúng ta, không ngờ hắn lại bỏ đi không quay đầu lại. Uổng công ta đã chuẩn bị sẵn mọi thứ, thực uổng phí, thật không hiểu nổi…”

Triển Thanh Phong nghi hoặc nói: “Chuẩn bị sẵn cái gì?”

Triệu Trăn mỉm cười nói: “Phật viết không thể nói.”

Khóe miệng Triển Chiêu giật giật: “Mặc kệ ngươi có chuẩn bị sẵn mọi thứ hay không, nhưng ngươi biết rõ hắn tâm hoài bất quỹ, làm sao biết chắc hắn sẽ thực sự giải tán tư binh?”

Triệu Trăn không chút để ý: “Yên tâm đi, trong đội ngũ tư binh có thám tử của ta, hết thảy đều nằm trong kế hoạch!”

Kẻ âm hiểm, chuyện lại thành, không có cục diện nào trẫm không khống chế được!

“Nếu ta là ngươi, sẽ không lạc quan vậy đâu.” Bạch Cốc không chút lưu tình dội cho một gáo nước lã: “Ta hiểu rõ tính cách của Lưu Tuân, hắn coi việc báo thù quan trọng hơn bất cứ cái gì khác, bị nghĩa tử tín nhiệm nhất phản bội, có lẽ khiến Lưu Tuân nản lòng thoái chí. Nhưng chưa nhìn thấy Đại Tống bị mất nước, Lưu Tuân tuyệt đối sẽ không có suy nghĩ nông cạn như tự sát.” Bạch Cốc thần sắc lo lắng: “Nguyên nhân có thể khiến Lưu Tuân tự sát chỉ có hai thứ; Một là đại cừu được báo chết không luyến tiếc; Hai là hắn yên tâm, cho dù hắn chết, cũng có người tiếp nhận sứ mệnh của hắn, khiến Triệu thị hoàng tộc và con dân Đại Tống đều phải xuống địa ngục.”

Bạch Cốc vỗ bả vai Triệu Tiểu Trăn, ngữ khí trầm buồn nói: “Ngươi bảo trọng.”

Triệu Trăn mặt bánh bao nhăn tít lại: “Không đến mức thế chứ…”

Bạch Cốc nghĩ nghĩ nói: “Vừa rồi ta kêu ngươi động thủ, ngươi định chuẩn bị làm thế nào?”

Triệu Trăn phi thường kinh ngạc: “Bá phụ không biết?”

Bạch Cốc mặt thản nhiên: “Không biết.”

Khóe miệng Triệu Trăn giật giật: “Không biết mà bá phục còn kêu ta động thủ! Vạn nhất ta không chuẩn bị thì sao?!”

Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường trăm miệng một lời: “Không có khả năng! Ngươi âm hiểm như vậy sao có thể không chuẩn bị trước!”

( ) Còn có thể khoái trá chơi đùa được nữa không?!

Triển Thanh Mang ngáp một cái: “Buồn ngủ quá, về nhà ngủ được chưa?!”

Mọi người nhìn phía Đông dần sáng lên, yên lặng không nói nữa, bởi vì lý do mạc danh kỳ diệu nên thấy một đám người mạc danh kỳ diệu cuối cùng lại mạc danh kỳ diệu bị ép buộc cả đêm, một đêm này quả thực rất mạc danh kỳ diệu, Tâm ! Thực ! Đau !

Mọi người dẹp đường hồi phủ, Bạch Cốc quay đầu nhìn vết máu Lưu Tuân lưu lại, ánh mắt phức tạp trước nay chưa từng có.

111. Chương 110

Tối hôm qua mạc danh kỳ diệu bị ép buộc một đêm, nhóm thúc thúc phụ thân đều đang say giấc nồng, ngay cả Triển Chiêu chịu khó nhất bọn hôm nay cũng không đưa Bao đại nhân vào triều, thậm chí việc luyện công buổi sáng cũng bỏ vào việc ngủ nướng cùng Bạch Ngọc Đường. Chỉ có Triệu Tiểu Trăn lao động trẻ em số khổ, ngủ chưa được hai canh giờ đã bị Phúc Tuyền đào ra khỏi ổ tống lên triều sớm, ngồi trên long ỷ mơ màng buồn ngủ, tựa như bánh bao qua đêm, héo héo đát, nhiều nếp nhăn.

Lâm triều trước sau như một không có nội dung gì mới mẻ, sau khi Triệu Trăn đăng cơ, quốc thái dân an, mưa thuận gió hòa, quốc nội không có thiên tai địch họa, biên ải không có hàng xóm quấy rối, trong ngoài triều đình cảnh tượng yên tĩnh hài hòa, gần đây chỉ có duy nhất một chuyện phiền toái, đó chính là thi hội ba năm một lần.

Từ mấy ngày trước, buổi triều sớm đã trở thành thiên hạ của quan viên Lễ bộ, mấy vị đại thần Lễ bộ râu tóc bạc phơ sức chiến đấu kinh người, người này ngừng, người kia tiếp, bla bla blo blo lải nhải từ đầu buổi cho tới hết buổi, nói từ đạo Khổng Mạnh sang đạo trị quốc, từ Tam Hoàng Ngũ Đế tới tam cương ngũ thường, có liên quan hay không liên quan đều bị lôi ra để nói. Mà mấy vị đại thần đó toàn thích nói kiểu trích dẫn điển tích điển cố vô hạn phát triển, hở một cái liền mở rộng đề tài, dưới sự cố gắng không ngừng của Lễ Bộ thượng thư, cuối cùng bọn họ đi một vòng lớn cuối cùng cũng quay về chủ đề chính, nhắc lại một lần từ đầu tới đuôi quy củ thi hội, kỹ năng thôi miên Triệu Trăn và văn võ bá quan trong triều mãn cấp.

PS: bình thường Bao đại nhân thần thái sáng láng cũng sắp ngủ gục tới nơi, nhưng Bao đại nhân phúc hậu, nhéo đùi miễn cưỡng bảo trì thanh tỉnh.

Triệu Trăn ỷ mình ngồi trên cao, không ai dám nhìn chằm chằm Hoàng thượng, ngang nhiên chống cằm trắng trợn ngủ gà ngủ gật. Bởi vì hình thể gầy yếu, Triệu Trăn vẫn có chút đầu nặng chân nhẹ, ngủ ngủ liền trượt đầu xuống dưới. May mắn Phúc Tuyền nhanh tay lẹ mắt vớt bé trở về, bằng không Triệu Trăn rất có khả năng trở thành vị hoàng đế đầu tiên trong lịch sử lăn từ trên long ỷ của mình xuống đất, loại cảm giác vinh quang lưu danh sử sách này, thực chả vui chút nào!

Kỳ thật thân thể Triệu Trăn đã được [Vấn Tâm] cải tạo, so với người bình thường còn khỏe mạnh hơn, chỉ là không hiểu vì sao, Triệu Trăn trước sau vẫn không thoát khỏi dáng người que diêm, bộ dạng suy dinh dưỡng đầu nặng chân nhẹ, ngay cả chiều cao cũng thấp hơn đám bạn cùng lứa nửa cái đầu. Triệu Trăn mỗi ngày đều uống ba cốc sữa tươi cũng không thấy khởi sắc thêm chút nào, ngược lại cái mặt bánh bao trắng nõn trông càng ngày càng ngon miệng, Triệu Tiểu Trăn vốn chuyên tâm trở thành một vị hoàng đế tà mị cuồng quyến, tâm đau đớn!

(*° °*) Lạc đề, quay lại chủ đề chính!

Bởi vì ngủ gật suýt chút nữa lăn từ trên long ỷ xuống sàn nhà, Triệu Tiểu Trăn sợ tới mức triệt để thanh tỉnh. Vừa dụi dụi mắt vừa đánh giá cả triều văn võ phía dưới cũng đang ngủ gà ngủ gật giống mình, bỗng nhiên phát hiện Bàng Cát có chút không thích hợp? Dưới tình huống tất cả mọi người đều đang bị thôi miên, Bàng Cát ngược lại thần kỳ thanh tỉnh, còn thường dụi dụi mắt?

Khoan đã, Dụi mắt?! Sao hốc mắt Bàng Cát lại sưng phù thế kia?

Triệu Trăn hiếu kỳ hỏi: "Bình Dương hầu, mắt khanh làm sao vậy?"

Quan viên Lễ bộ đang nước miếng tung bay, văn võ bá quan đang mơ ngủ, thình lình nghe Triệu Trăn hỏi như vậy, mọi người theo bản năng nhìn về phía Bàng Cát. Một bên mắt của Bàng Cát bị đánh thành đen xì, thấy mọi người đều nhìn mình, Bàng Cát lấy tay che mặt — hu hu hu, lão phu không còn mặt mũi nhìn người!

Bát Hiền Vương vừa thấy liền vui vẻ: "Bình Dương hầu, mắt ngươi sao lại tím xanh thế kia, té ngã à?" mọi người đều cười vang. Vết thương này rõ ràng là bị đánh, người có thể đánh Bàng Cát thành như vậy, còn khiến Bàng Cát không thể mở miệng, ngoại trừ Bàng phu nhân ra không còn người thứ hai.

Bàng Cát ha ha cười khổ chắp tay: "Bị ngã, bị ngã thôi." Các vị đồng nghiệp thỉnh giơ cao đánh khẽ!

Đây chính là cái gọi nhà có quyển kinh khó niệm, Thánh nhân cũng đã nói 'tu thân, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ' nhưng ở đây có rất nhiều vị đại thần ngay cả việc 'tu thân' còn không làm được, chứ đừng nói tới việc 'tề gia trị quốc bình thiên hạ'. Nhà ai mà không có vài người thân xui xẻo, nhà ai mà không có vài nữ nhân bại gia, chưa biết chừng ngày mai ngươi sẽ trở thành chủ đề chê cười của người khác. Người làm quan đều hiểu được đạo lý có chừng mực, bởi vậy, mọi người chỉ thiện ý giễu cợt hai câu, tùy theo tình thế, nói hai câu lên tinh thần rồi liền ngậm miệng không nói nữa.

……

Sau khi hạ triều, Triệu Trăn lưu mình Bàng Cát lại bàn chính sự. Văn võ bá quan liếc nhau, dựa vào Bình Dương hầu chỉ biết ở nhà hỗn ăn hỗn uống thì có thể bàn 'chính sự' cái gì? Ngẫu nhiên ra chủ ý cũng toàn là ngu ý, khẳng định Hoàng thượng chỉ muốn nghe chuyện bát quái. Mấy vị đại nhân tặc lưỡi, Hoàng thượng thật sự vẫn còn là trẻ con…

Bàng Cát che một bên mắt đi vào Ngự Thư phòng, Triệu Trăn cười nói: "Rốt cuộc ngươi có chuyện gì?"

Bàng Cát trộm liếc nhìn Triệu Trăn, cố ý nói: "Còn không phải là do phu nhân nhà ta, là chuyện của nhà mẹ đẻ nàng."

Triệu Trăn cảm giác thần thái của Bàng Cát có vấn đề, tựa hồ hắn cố ý đang thử mình?

Triệu Trăn nghĩ nghĩ, quyết định trực tiếp đi thẳng vào chủ đề: "Là vì chuyện của Tiểu Hồng sao, trẫm đã nghe Bao đại nhân nhắc tới, chuyện của Tiểu Hồng còn được huyên náo lưu truyền trong dân chúng, những chuyện nàng ta đã trải qua còn được dân chúng cải biên thành một vở kịch, tên gọi… tên gì ấy nhỉ?"

"Tên là Hồng nữ oán." Bàng Cát bổ sung nói.

"Đúng rồi, chính là Hồng nữ oán." Triệu Trăn cố gắng khống chế khuôn mặt tươi như hoa sung sướng khi người gặp họa: "Bên nhà nhạc phục ngươi đến cùng suy nghĩ cái gì? Hiện tại ngoài đường đều mắng chửi nhạc phụ ngươi chê bần yêu phú, không chịu thừa nhận tiểu nữ nhi lưu lạc phong trần, lại nịnh bợ gả con gái lớn vào hầu phủ. Tuy nhạc phụ ngươi nhận hay không nhận con gái là việc riêng của nhà ông ta, nhưng nhạc phụ ngươi dù sao cũng là mệnh quan triều đình, việc này truyền ra ngoài sẽ ảnh hưởng tới danh dự của các quan viên khác trong triều, vẫn nên nhanh chóng giải quyết cho thỏa đáng đi."

Thật ra phụ thân Tôn thị, Tôn Đức Nhân chỉ lớn hơn Bàng Cát có 3 tuổi.

Triệu Trăn mở miệng một câu 'nhạc phụ ngươi' hai câu 'nhạc phụ ngươi' khiến Bàng Cát mặt đỏ tai hồng, xấu hổ vô cùng.

Niên đại này, nam nhân có quyền có tiền có tam thê tứ thiếp là chuyện rất bình thường, Bàng Cát lại tham hoan háo sắc, trong nhà mĩ thiếp thành đàn cũng không có gì kỳ quái. Năm đó tuy rằng lấy Tôn thị về làm tiểu thiếp lại chưa từng nghĩ sẽ đưa Tôn thị lên làm chính, nhưng cái bụng Tôn thị không chịu thua kém, trước sau sinh hạ một nam một nữ tọa ổn vị trí, còn rất có thủ đoạn, quay Bàng Cát trở nên dễ bảo, cứ như vậy hi lí hồ đồ được lên làm chính thất.

Vì chuyện này mà đuổi cả đại nhi tử Bàng Thống ra khỏi nhà, Bàng Cát vẫn luôn cảm thấy hối hận.

Tôn gia dù sao cũng là tiểu môn tiểu hộ, cho dù sau này Tôn thị được đưa lên làm chính, thì Bàng Cát vẫn không coi Tôn Đức Nhân là nhạc phụ, càng không coi Tôn gia là thông gia nhà mình, chỉ coi bọn họ là thân thích nhà nghèo chuyên tới cửa tống tiền. Vừa rồi nghe Triệu Trăn một câu 'nhạc phụ' hai câu 'nhạc phụ' Bàng Cát chậm nửa nhịp mới phản ứng lại, nhà mình và Tôn gia đã sớm đứng chung trên cùng một sợi dây, làm ra loại chuyện này, Tôn gia mất hết mặt mũi, danh dự nhà mình cũng không còn.

Chỉ vì chuyện này mà Tôn thị ở nhà náo loạn một đêm, còn ném chén trà đập trúng mắt Bàng Cát thâm tím! Lâm triều hôm nay, Bàng Cát vốn có thể xin nghỉ, nhưng hắn vẫn cố ý mang thương tích vào triều, vì muốn thử suy nghĩ của Triệu Trăn. Không ngờ kỹ không bằng người, lại bị Triệu Trăn phản ngược trở lại.

Bàng Cát thở dài, hiện tại có muốn mặc kệ cũng không được…

Triệu Trăn muốn chính là cái hiệu quả này!

Có cái gọi là 'mỗi người có chuyên môn riêng', bảo Bàng Cát ngâm thơ đối câu, hắn không biết, bảo Bàng Cát phá án bắt tặc hắn không giỏi, bảo Bàng Cát công chính liêm khiết hắn không làm được. Thế nhưng, nếu bảo Bàng Cát xử lý mấy chuyện bàng môn tả đạo, tuyệt đối dễ như trở bàn tay, đảm bảo làm đến xinh đẹp hoàn mỹ!

…….

Đuổi đi sầu mi khổ kiểm Bàng Cát, Triệu Tiểu Trăn mĩ tư tư hồi cung ngủ bù.

Không biết ngủ được bao lâu, trong lúc nửa tỉnh nửa mơ lại nghe thấy một loạt tiếng đánh nhau 'ầm ầm bịch bịch', Triệu Trăn mơ mơ màng màng mở to mắt, chỉ thấy Thừa Ảnh đang đánh nhau cùng bảy tám ám vệ, trên trời dưới đất đánh loạn xì ngầu, may mắn bọn họ coi như khắc chế, chỉ đánh tay không, ai cũng không dùng binh khí hay ám khí gì đó, bằng không tẩm cung của Triệu Trăn chắc chắn phải phá đi xây lại rồi.

Triệu Trăn dụi dụi mắt chống người ngồi dậy, bọc chăn ngồi trên giường, vây xem ám vệ quần ẩu Thừa Ảnh, xem đến cao hứng còn vỗ tay trầm trồ khen ngợi: "Hay lắm! Lại đánh một quyền! Đừng chỉ giật tóc, tạt tai hắn đi! Chiêu đoạn tử tuyệt tôn đá hay lắm! Đánh hay!"

Thừa Ảnh bị nhóm ám vệ quần ẩu: tên khốn khiếp nào nhằm vào chỗ kia mà đá! Ta có thù gì oán gì với ngươi!

Chúng ám vệ quần ẩu Thừa Ảnh: Đáng tiếc, thiếu chút nữa là đá trúng rồi! đá cho mi thành thái giám xem mi có còn dám bò lên giường Hoàng thượng nữa không!

Phúc Tuyền vẫn đứng chờ ở gian ngoài, nghe tiếng Triệu Trăn trầm trồ khen ngợi mới lặng lẽ mở cửa đi vào. Phúc Tuyền không biết võ công, cũng không dám ngăn cản chúng ám vệ đánh nhau tranh giành tình nhân, chỉ uốn éo thân hình béo mập tránh khỏi chiến trường mà lách mình tới cạnh Triệu Trăn: "Hoàng thượng đã muốn rửa mặt chưa?"

Triệu Trăn bọc chăn bông lắc lắc đầu: "Ta còn muốn ngủ nữa, bảo bọn họ ra ngoài đánh đi."

Lời Triệu Trăn còn chưa nói xong, nhóm ám vệ đã triệt để biến mất khỏi tầm nhìn, quay trở về chỗ ngồi tiếp tục cương vị công tác, không cho Triệu Trăn có cơ hội ghét bỏ mà đuổi bọn họ đi. Trong tẩm điện chỉ còn Thừa Ảnh bản mặt vô tội, Thừa Ảnh không nhìn tới ánh mắt hình băng đạn của Triệu Trăn, thần sắc thản nhiên đi tới bên giường ngồi xuống, giúp Triệu Trăn chỉnh sửa góc chăn, sau đó bản thân cũng nằm xuống ôm cả người cả chăn vào lòng cọ ~ a ~ cọ

~"Một đêm không ngủ, thực mệt." Vừa rồi, Thừa Ảnh muốn mò lên giường Triệu Trăn, nhóm ám vệ phát hiện ý đồ bò lên giường của hắn liền vây công chặn đường ra tay tàn nhẫn hòng muốn đoạn tử tuyệt tôn dập tắt Thừa Ảnh si tâm vọng tưởng. Song phương càng đánh càng hăng, rốt cuộc đánh thức cả Triệu Trăn dậy.

"Buông tay!" Triệu Trăn bọc trong chăn bông, ghé lên ngực Thừa Ảnh giãy dụa.

"Đừng ồn." Thừa Ảnh nhắm mắt lại, giả vờ mình đã ngủ.

Triệu Trăn mỉm cười uy hiếp nói: "Buông tay hoặc chặt tay, ngươi chọn đi."

Suy xét đến tác phong nói là làm bưu hãn của Triệu Trăn, Thừa Ảnh cuối cùng vẫn quyết định buông tay, loại chuyện như chiếm tiệm nghi này vẫn còn nhiều thời gian, làm gì cũng không thoát khỏi móng vuốt mình được. Thừa Ảnh thức thời buông tay ra, bị Triệu Trăn giơ chân đá một cái rơi xuống giường cũng không né tránh, vững vàng tiếp đất, thuận tiện bắt được cái chân thứ hai đang đá tới của Triệu Trăn — cước thứ hai là chiêu đoạn tử tuyệt tôn, tuyệt đối không thể cứng rắn!

Trải qua một khoảng thời gian chăm chỉ khổ luyện, Triệu Trăn đã nắm vững căn cơ luyện võ, thời gian gần đây võ công tiến bộ thuần tốc, nhưng so với Thừa Ảnh dựa vào công phu kiếm cơm thì thật sự còn kém xa lắm lắm, bị hắn nắm hết chân giãy mãi không ra, Triệu Trăn tức tối cầm gối sống chết đập Thừa Ảnh.

Triệu Trăn không quen dùng gối sứ, vẫn luôn dùng gối mềm đặc chế từ lông ngỗng. Dùng gối lông đánh người, tự nhiên lông trắng bay đầy trời, trên người Thừa Ảnh dính đầy lông trắng, nhịn không được hắt xì hai cái, phủi phủi mấy cái lông tơ dính đầy trên đầu xuống lại liên tục hắt xì bốn năm cái nữa.

Triệu Trăn tức giận nói: "Có chuyện mau nói, không nói liền cút!"

Thừa Ảnh sờ sờ mũi còn muốn hắt xì nữa: "Ta có một tin tức, ngươi nhất định muốn biết."

Triệu Tiểu Trăn nghi hoặc nói: "Tin gì?"

Thừa Ảnh vẫn cảm thấy mũi ngứa ngáy, há há miệng liền muốn hắt xì, vì thế đối với Triệu Trăn khoa tay múa chân thành hình chữ [Nhất].

Triệu Trăn nheo mắt lại: "Bán một tin tức, 100 lượng?"

Thừa Ảnh lắc đầu, ánh mắt có chút bất đắc dĩ.

Triệu Trăn tiếp tục đoán: "Một ngàn lượng? một vạn hai? Không bằng ngươi đi ăn cướp luôn đi!"

Thừa Ảnh bịt mũi cố nén xúc động muốn hắt xì: "Ngươi có thể đừng nhắc tới chuyện tiền nong có được không, ta muốn 'cùng nhau ngủ'."

Khóe miệng Triệu Trăn giật giật, nhìn gối mềm lông ngỗng trong tay, lần đầu tiên cảm thấy mình hẳn nên nhập gia tùy tục, đổi thành gối sứ đại chúng có phải đã đập bươu đầu hắn rồi không? Không thì gối đồng, gối sắt cũng được? Tranh thủ đập một nhát giải quyết tai họa trực tiếp tiễn tên này đi gặp chúa Jesus luôn!

Thừa Ảnh tiếp tục hắt xì: "Ta nghe nói, người của hắn đã trà trộn vào lần thi hội này."

"Hắn?" Triệu Trăn nheo mắt lại.

Hết chương 110

112. Chương 111

Sự tồn tại của những người trong Khai Phong Phủ đối với Triệu Trăn mà nói vừa là thầy vừa là bạn, còn Thừa Ảnh thì vừa là bạn vừa là thù.

Triệu Trăn bởi vì trưởng thành rồi mới xuyên việt, mà thân phận sau khi xuyên việt lại khá đặc thù, rất khó có thể hòa hợp chơi chung với trẻ con cùng tuổi, có mấy người bạn thường xuyên chơi chung thì đa số đều là người trưởng thành, duy chỉ có Thừa Ảnh là tương đối cùng lứa tuổi mà thôi. Cho nên lúc trước, Triệu Trăn thật lòng coi Thừa Ảnh là bằng hữu, cho dù sau này phát hiện Thừa Ảnh là nội ứng, Triệu Trăn cũng không định giết cậu ta.

Cảm tình của Thừa Ảnh đối với Triệu Trăn lại càng phức tạp, Triệu Trăn vừa là chủ nhân hắn thề nguyện trung thành, cũng là bằng hữu duy nhất hắn thật sự coi trọng, vừa chịu áp lực không thể không bán đứng Triệu Trăn, vừa thực lòng phi thường muốn bảo hộ Triệu Trăn, nhân sinh Thừa Ảnh rối như tơ vò, may mắn thần kinh hắn tráng kiện, co dãn tốt, mới không biến thành tâm thần phân liệt.

Đó cũng là nguyên nhân xảy ra tình trạng vừa là bạn vừa là thù như hiện nay, Thừa Ảnh nhàn rỗi không có việc làm liền thích trêu đùa Triệu Trăn, Triệu Trăn cũng nắm chặt cơ hội phản kích lại.

Thừa Ảnh luôn muốn ngủ cùng Triệu Trăn, thực ra đa phần là muốn ghẹo Triệu Trăn tạc mao đồng thời cũng chọc tức nhóm ám vệ sốt ruột muốn hộ chủ. Triệu Trăn cũng thế, đừng thấy bé võ công không bằng Thừa Ảnh mà lầm, bản lĩnh làm chuyện xấu mãn cấp, thực khiến người khó lòng phòng bị. Tỷ như phát hiện Thừa Ảnh mẫn cảm với lông ngỗng, Triệu Trăn cao hứng ra sức vung vẩy gối đầu tạo ra vô số lông ngỗng bay đầy phòng, khiến Thừa Ảnh hắt hơi không ngừng.

Thừa Ảnh lần đầu tiên phát hiện, mình lại nhạy cảm với lông ngỗng đến vậy, liên tục hắt hơi năm, sáu cái, bất đắc dĩ lui về sau vài bước, tránh xa Triệu Tiểu Trăn đang cố gắng hất nhiều lông ngỗng về phía mình. Thừa Ảnh che miệng bịt mũi lại nói: "Ta nhận được tin, người của hắn đã trà trộn vào lần thi hội này, lai giả bất thiện, mục đích không rõ, ngươi cẩn thận chút."

"Hắn?" Triệu Trăn nheo mắt lại. Chẳng lẽ là ám vệ của tiên hoàng, độc thủ sau màn đang chạy trốn bên ngoài?

"Chính là người ngươi nghĩ." Thừa Ảnh bịt mũi nhìn trời, tựa hồ không muốn nói nhiều về đề tài này.

Nhắc tới chính sự, Triệu Trăn không còn trêu cợt Thừa Ảnh nữa, gọi nội thị tiến vào rửa mặt thay quần áo, đồng thời thu dọn toàn bộ lông ngỗng lại. Tuy rằng vừa rồi Thừa Ảnh chỉ nói hai câu, nhưng Triệu Trăn vẫn nghe ra ý tại ngôn ngoại: "Vừa rồi vì sao ngươi lại nói là 'người của hắn' mà không phải là 'hắn phái người'?"

Thừa Ảnh khẽ cười, sờ sờ đầu Triệu Trăn tựa như tiểu hài tử: "Thông minh lắm, vốn đang định nhử, không ngờ ngươi lại có thể nghe ra. Đúng là người của hắn mà không phải là hắn phái người, hiện nay bản thân hắn còn khó bảo toàn, không còn hô phong hoán vũ được như trước, nhưng hắn vẫn còn một số thuộc hạ trung thành tới chết, những người này bị huấn luyện tới tâm ngoan thủ lạt, liều chết hoàn thành đối với mệnh lệnh của hắn, ngươi trăm ngàn lần không được khinh địch."

Triệu Trăn gạt móng vuốt Thừa Ảnh xuống: "Một tên sắp chết còn có thể làm gì?"

"Ngươi không hiểu rồi." Thừa Ảnh nhíu mày nói: "Hắn là một đối thủ đáng gờm, đừng nói hắn sắp chết, ngay cả khi hắn chết thật, ngươi cũng không được khinh thường. Hắn tối am hiểu việc thiết lập bố cục, cho dù qua mười năm, hai mươi năm nữa, kết cục cũng sẽ diễn ra đúng như hắn đã sắp xếp. Ta không ngại nói cho ngươi biết, kết cục của Tiên hoàng, Hoàng hậu và Tương Dương vương chính là do hắn đã bày ra từ 20 năm trước, hết thảy đều diễn ra đúng như hắn mong muốn, chỉ trừ ngươi ra…."

Thừa Ảnh nghiêm túc nói: "Ngươi là dị số duy nhất trong bố cục của hắn, hết thảy chuyện ngoài ý muốn đều xuất phát từ ngươi mà ra."

Triệu Trăn nháy mắt mấy cái: "Không rõ giác lệ! Áp lê sơn đại!*" (*Không rõ giác lệ: ngôn ngữ mạng, ý là không hiểu gì nhưng nghe có vẻ rất lợi hại, áp lê sơn đại: đọc gần giống áp lực thực đại.)

Khóe miệng Thừa Ảnh giật giật, Triệu Tiểu Trăn lại không nói tiếng người…

"Nói tóm lại, ngươi nhất định phải cẩn thận." Thừa Ảnh vỗ vỗ bả vai đơn bạc của Triệu Trăn: "Một khi hắn đi tới cùng đường mạt lộ, bố cục bày ra trước khi chết… nghĩ cũng thấy không rét mà run." Thừa Ảnh cau mày, tựa hồ thập phần kiêng kị với "hắn". "Hắn có thể nhìn thấu nhược điểm của từng người, tối am hiểu đùa bỡn nhân tâm, tựa như chất độc ngấm xương, một khi bị hắn quấn vào, chắc chắn vĩnh viễn không một ngày được yên bình!"

Triệu Tiểu Trăn không phục, chu mỏ nói: "Hắn lợi hại như vậy sao còn như chó nhà có tang trốn chui trốn nhủi? Còn bỏ hết mọi thế lực cùng địa bàn của mình? Hay là sắp bị độc phát mà chết? Dựa theo lời ngươi nói, hắn đã biến thành yêu quái mà còn trở nên bi thảm như vậy sao?"

"Đó là vì hắn đối với ngươi…" Thừa Ảnh suýt nữa bật thốt ra, nhanh chóng bịt miệng lại, đem nửa câu sau nuốt trở về.

Triệu Trăn ghét nhất người khác nói một nửa liền dừng, nhổ không được nuốt không xong nghẹn tới mức khó chịu, liền túm cổ áo Thừa Ảnh lắc a lắc: "Hắn đối với ta làm sao? Ngươi nói nốt đi! Ngươi muốn nghẹn chết ta sao?!" Lúc Thừa Ảnh bảo trì trầm mặc thì y hệt cái hũ nút, mà hũ nút vừa vặn là khắc tinh của Triệu Trăn, mặc cho ngươi 36 quỷ kế thay nhau ra trận, ta vẫn không nói lời nào lấy bất biến ứng vạn biến, xem ngươi xử lý ra sao

~Triệu Trăn bất đắc dĩ, đành phải thay đổi đề tài: "Vậy ngươi cảm thấy, nhược điểm của ta là gì?"

Nghĩ tới nhược điểm của Triệu Trăn, suy nghĩ đầu tiên của Thừa Ảnh chính là Thái hậu. Nhưng vừa nghĩ như vậy, Thái hậu cả ngày ở trong thâm cung lễ Phật, bình thường đại môn không ra, nhị môn không bước, hoàn toàn không để ý tới mọi chuyện, ra ra vào vào đều có cung nữ nội thị tiền hô hậu ủng, thị vệ cấm quân tầng tầng vây quanh, an toàn đến không thể an toàn hơn.

Sau đó, Thừa Ảnh lại nghĩ tới Khai Phong Phủ, nhưng cái gọi là 'nhược điểm' là chỉ những phương diện bạc nhược, còn Khai Phong Phủ là hậu thuẫn kiên cường nhất của Triệu Trăn, ở đó có những người ủng hộ trung thành nhất, vô luận là Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường hay là Bao Chửng Công Tôn Sách, người

này so với người kia đều không phải đèn cạn dầu, nhóm người này dù thế nào cũng không thể tính là nhược điểm đi?

Cuối cùng Thừa Ảnh lại nghĩ tới ngôi vị Hoàng đế. Nhưng Triệu Trăn đã ngồi vững trên ngai vàng rồi, bây giờ mới bắt đầu động thủ có phải đã quá muộn rồi không?

Thừa Ảnh càng nghĩ, càng khiến bản thân quay như chong chóng: "Ta vẫn luôn không hiểu suy nghĩ của hắn, không dám suy đoán."

Nhược điểm duy nhất của Triệu Trăn có thể nói là lòng yếu mềm, quá trọng tình cảm, ngay cả đối với thuộc hạ phản bội cũng có thể thủ hạ lưu tình — nhưng chuyện này là thật sao? Nhược điểm rõ rệt như vậy, liệu có phải là do Triệu Trăn cố tình bài binh bố trận lộ ra không? Một khi tới thời khắc cuối cùng, Triệu Trăn thật sự sẽ giết mình chứ…

Thừa Ảnh theo bản năng lảng tránh đáp án này.

Phát hiện Thừa Ảnh đang ngây người, Triệu Trăn chọc chọc quai hàm hắn: "Ngươi và "hắn" có quan hệ gì?"

Thừa Ảnh chỉ cười không nói.

Triệu Trăn không ngừng cố gắng: "Hiện tại hắn đang ở kinh thành sao?"

Thừa Ảnh vẫn không nói: "Ngươi đừng hỏi nữa, ta sẽ không phản bội hắn, nhưng ta vẫn sẽ bảo hộ ngươi."

Triệu Tiểu Trăn bị Thừa Ảnh nói tức đến nghiến răng nghiến lợi: "Ngươi không cảm thấy hai câu này rất mâu thuẫn sao? Hắn rõ ràng nhằm vào ta mà tới, ngươi không phản bội hắn thì bảo hộ ta thế nào?" Loại sinh vật hũ nút này, tốt nhất nên bị Thiên Đao hủy diệt!

Thừa Ảnh nháy mắt mấy cái: "Đói bụng rồi đi, ta gọi người chuẩn bị ngọ thiện." nói xong liền xoay người đi ra ngoài.

Triệu Trăn tức giận đến hai mắt tối sầm.

( ) Mỗi lần Thừa Ảnh muốn trốn tránh vấn đề đều dùng "ăn" để lảng sang chuyện khác, ta cũng không phải sư phụ cật hóa, mới không bị mắc mưu đâu!

Thừa Ảnh đi tới cửa bỗng nhiên nói: "Đúng rồi, ngự trù Lý gia vì tỏ lòng 'thành ý', đã phái hai đầu bếp tới…"

"Thật không? Hay quá, người ở đâu?" Triệu Tiểu Trăn sung sướng nhảy cao ba thước, triệt để quên luôn vấn đề vừa rồi, cao hứng phấn chấn muốn đi gặp đầu bếp mới tới! Nhân sinh cả đời chỉ xoay quanh hai chữ ăn và uống, mặc kệ chủ mưu sau màn hay hũ nút đáng ghét, hết thảy đều bị ném ra sau đầu!

Quả nhiên là cật hóa.

Thừa Ảnh thở dài: "Tối hôm qua ta nghe Triển đại nhân nhắc tới, hình như chiều nay mới tới nơi."

Lý Giai Hào cấu kết phản tặc gây đại họa, may mắn Triển gia ra mặt, mới không liên lụy tới toàn thể Lý gia. Nhưng bởi vì Lý Giai Hào có ý xấu với Triển Chiêu, trên dưới Triển gia đều phẫn nộ vô cùng, ngay cả Triển phu nhân tốt tính cũng tức giận cực điểm, cuối cùng gia chủ Lý gia chỉ có thể tự thân xuất mã giải quyết hậu quả do Lý Giai Hào gây ra.

Để giải trừ ấn tượng xấu của Triệu Trăn, cũng để Triệu Trăn yên tâm, Lý gia đã phái hai tộc nhân có thân phận không đơn giản tới. Một người là tôn tử của gia chủ đương nhiệm, người còn lại được chỉ định là gia chủ đời kế tiếp, hai người kia thay nhau nhảy vào bát Triệu Trăn, cũng đủ thấy thành ý của Lý gia.

Thực ra có thành ý hay không, Triệu Tiểu Trăn nửa điểm cũng không để ý, cái quan trọng nhất chính là tay nghề ! o(v)o

……

Triệu Trăn thay quần áo xong liền chạy tới Khai Phong Phủ.

Hôm qua Bao đại nhân gọi Phương Tĩnh An tới, Triệu Trăn đi sớm quá không kịp gặp. Hiện tại đang là thời kỳ mẫn cảm, Bao đại nhân gọi Phương Tĩnh An tới nói chuyện liền ném đi vị trí quan chủ khảo, thân phận của Triệu Trăn càng thêm mẫn cảm, việc lén gặp gỡ Phương Tĩnh An đối với song phương đều không tốt. Phương Tĩnh An tài học nổi tiếng, vạn nhất thật sự đỗ Trạng Nguyên, khẳng định sẽ truyền ra vô số lời đồn khó nghe tỷ như Triệu Trăn dùng người không khách quan, tỷ như Phương Tĩnh An có chỗ dựa chống đỡ….

'Một chuyện không cần hai người làm', nên Triệu Trăn quyết định ném hết mọi chuyện phiền toái có liên quan tới Phương Tĩnh An cho Bao đại nhân xử lý. Bao đại nhân thiết diện vô tư xử án như thần, kinh nghiệm thẩn án lâu năm, đến tội phạm cùng hung cực ác cũng phải quy phục, huống chi là tiểu thịt tươi Phương Tĩnh An thế sự chưa thông!

So với việc tự thân động thủ, Triệu Trăn đã học được cách ra lệnh cho người khác làm việc, thật sự rất đáng mừng

~Hôm nay Khai Phong Phủ phi thường yên tĩnh, Triệu Trăn từ cửa sau tiến vào, một đường đi tới chính đường cư nhiên không thấy một ai? Triệu Tiểu Trăn đi vòng vòng tại chỗ, phồng má lẩm bẩm: "Người đều chết đâu hết rồi? chẳng lẽ tập thể đều đã xuyên không hết?"

Đang buồn bực, lại nghe ở hậu đường vang lên một trận ồn ào, tiếng binh khí va chạm, tiếng trầm trồ khen ngợi, còn có tiếng vỗ tay, tiếng huýt gió?

Triệu Trăn đi vòng ra hậu đường, liền nhìn thấy một đống người đang vô cùng phấn khích. Triển Chiêu nhất phi trùng thiên, Bạch Ngọc Đường nhanh nhẹn hạ xuống đất, chỉ trong chớp mắt, thân ảnh hai người bống biến mất, lại bất ngờ xuất hiện giữa không trung, một đao một kiếm va chạm kịch liệt, tiếng ma sát cực lực xuyên thấu, khiến khán giả đứng xem nổi hết da gà. Hồng sắc thân ảnh tựa như mây tự do tự tại, bạch sắc thân ảnh tựa như phong vô câu vô thúc, bên tai vang lên một loại tiếng khen ngợi trầm trồ cuồng nhiệt, Triệu Trăn chậm nửa nhịp mới phản ứng lại — hóa ra là Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đang chơi đùa.

Triệu Trăn sờ sờ cằm: Thử Miêu ban đầu giận dỗi nhau, nhưng từ sau khi giải trừ hiềm khích, từ trạng thái một lời không hợp liền xắn tay áo đánh nhau cho tới bây giờ biến thành trạng thái mật lý điều du* tương thân tương ái, đã lâu chưa thấy hai người họ thoải mái đánh một trận lớn đến vậy, có lẽ hôm nay hai người họ hưng trí không tệ… (*quan hệ thân mật khăng khít)

Bạch Ngọc Đường siêu cấp khiết phích, một ngày hận không thể tắm rửa tám lần, luyện võ chảy một thân mồ hôi tự nhiên muốn hồi phủ tắm a tắm. Triển Chiêu thì tùy tiện hơn, trực tiếp dùng tay áo lau mồ hôi, đại khái đánh tới cao hứng, rồi lại lôi kéo Triệu Trăn tới kiểm tra tiến độ luyện công của bé.

Trong phương diện võ học, thiên phú của Triệu Trăn thực bình thường, nhưng được cái cực kỳ chăm chỉ dụng công, chủ yếu là do phim kiếm hiệp hiện đại đã độc hại quá sâu đối với nhóm thanh thiếu niên, nên nam hài nào mà chả từng có mộng đẹp làm cao thủ võ lâm du ngoạn giang hồ. Thật vất vả được đại thần xuyên không chiếu cố, không chỉ được xuyên tới thế giới võ hiệp đầy sức hút mà còn được bái một đại hiệp đỉnh đỉnh đại danh làm sư phụ, nếu không khắc khổ, thiên lý khó dung!

Triệu Trăn lôi kéo tay áo Triển Chiêu lắc a lắc: "Sư phụ, ta nghe Thừa Ảnh nói có hai đầu bếp Lý gia sắp tới."

"Đúng là có chuyện này, vốn hôm qua định nói cho ngươi, nhưng mấy lần bị ngắt lời liền quên." Triển Chiêu híp mắt cười: "Bề ngoài thì nói là vị tộc thúc kia muốn trọng chấn ngự trù Lý gia, thuận tiện dẫn đồ đệ đi trải sự đời. Lần này ngươi được hời lớn rồi, vị tộc thúc kia có địa vị rất cao trong Lý gia, tay nghề là số 1, số 2! Trước đây ta cũng chỉ được nếm qua hai món ăn của thúc ấy, một là Phật khiêu tường, hai là thịt viên sốt tương, đến nay vẫn còn nhớ mãi không quên!"

Triệu Tiểu Trăn hai mắt lóe tinh quang vô hạn: "Người đó tên là gì?"

"Tsk…." Triển Chiêu tặc lưỡi.

Triệu Tiểu Trăn ra sức vỗ tay: "Chỉ nhớ tên đồ ăn, không nhớ tên người, không hổ là đệ nhất cật hóa Khai Phong Phủ!"

Triệu Trăn gãi gãi cằm: "Ta gặp mặt liền gọi thúc thúc, căn bản không dùng tới danh tự, đợi lát nữa về nhà hỏi nương ta là biết." Vừa dứt lời, Triển Chiêu bỗng nhiên mới phản ứng lại, túm lấy Triệu Trăn đang có ý định lẩn trốn: "Ngươi đợi đã, ta trở thành đệ nhất cật hóa Khai Phong Phủ từ lúc nào? Ai phong?"

Triệu Trăn ngẩng đầu nhìn trời: "A, hôm nay trời thật đẹp…."

Triển Chiêu xắn tay áo: "Trời đẹp thích hợp vận động!"

Triệu Trăn lùi về sau nửa bước: "Sư phụ, ngươi phải lấy đức phục người, không nên hơi một tý liền động đao động thương động thủ động cước, nhích tới nhích lui."

Triển Chiêu dùng Cự Khuyết vẽ một vòng kiếm hoa hoàn mỹ, đại ý là — ta động kiếm là được rồi đi.

(*||| Này, một câu 'cật hóa' dẫn phát huyết án?! Triệu Tiểu Trăn yên lặng lau mồ hôi.

Cuối cùng vẫn là Bao đại nhân ra tay cứu vớt Triệu Tiểu Trăn đáng thương, xách hùng hài tử muốn ăn đòn này vào thư phòng, thuận tiện kiểm tra tiến độ học tứ thư ngũ kinh. Toàn bộ thảm kịch nhân gian từng cái từng cái nối nhau mà tới, không cần tỉ mỉ nhắc lại, tóm lại Triệu Tiểu Trăn bị ăn n cái thước vào tay, thể xác và tinh thần đều bị tổn thương nghiêm trọng, che móng vuốt đỏ hồng hồng rời khỏi thư phòng của Bao đại nhân, cả người đều héo rũ.

Chỉ có một sự kiện đáng được ăn mừng đó chính là Bao đại nhân tựa hồ rất tán thưởng Phương Tĩnh An, cho nên rất cao hứng ôm đồm mọi phiền toái có liên quan tới cậu ta.

……

Lại nói tới một đầu khác.

Bình thường Bạch Ngọc Đường đều lười chảy thây, khó được hôm hưng trí, ra sức bồi Triển Chiêu chơi đùa, một thân mồ hôi ướt đẫm, quyết định hồi phủ tắm rửa thay quần áo. Vì tiết kiệm thời gian, Bạch Ngũ gia trực tiếp leo nóc nhà mà đi, vừa lúc thấy mấy thư sinh lén lén lút lút quẹo vào trong một góc nhỏ yên tĩnh, ở góc rẽ còn lưu lại một người ngó ngang ngó dọc cảnh giới, những người khác thì châu đầu vào nhau thì thà thì thụt.

Bạch Ngọc Đường có khả năng nhìn qua không quên, liếc mắt một cái liền nhận ra mấy thư sinh kia đều từng xuất hiện ở hiện trường vụ án Lý Hồng.

Bạch Ngọc Đường cước bộ chuyển hướng, phi thân đi theo.

Mấy thư sinh lén la lén lút, cư nhiên đang trao đổi túi tiền? Trong đó có một thư sinh mặc quần áo màu xanh thẫm, lấy mấy túi tiền mỏng mỏng từ trong ngực ra, có khoảng 5, 6 thư sinh khác vây quanh hắn, mỗi người cũng lôi ra một túi tiền. Tiền trao cháo múc, tên mặc áo xanh thẫm mở túi tiền đếm bạc, những thư sinh còn lại mở túi tiền mỏng lôi ra một tờ giấy dày đặc chữ.

Bạch Ngọc Đường thở dài: Thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa lại thi nhau chui vào, hôm nay gặp Ngũ gia ta coi như các ngươi xui xẻo.

113. Chương 112

Lần trước, trên đường hồi phủ, Bạch Ngọc Đường ngẫu nhiên phát hiện mấy thư sinh đang mua bán đề thi.

Bạch Ngũ gia đứng trên nóc nhà, nhìn cảnh xuân tươi đẹp phía dưới thở dài.

Thiên đường có lối không đi, địa ngục không cửa cứ cố chui vào, vốn không định xen vào việc của người khác, nhưng các người rơi vào tay Ngũ gia ta coi như các người xui xẻo! Bạch Ngọc Đường phất phất tay, dùng cách không chưởng điểm huyệt mấy thư sinh đang giao dịch, chỉ đứng trên cao trông chừng mấy tên thư sinh cũng không hạ xuống, không cần tốn nhiều sức cũng thu phục được một đám thư sinh. Thế nhưng…bây giờ làm sao đây? Làm sao gọi Triển Chiêu tới đây bắt người được?

Với khinh công của Bạch Ngọc Đường, từ nơi này trở lại Khai Phong Phủ gọi người chưa tới thời gian một chén trà, vấn đề là Ngũ gia lười ! động ! xen vào việc người khác đã là cực hạn, việc phiền toái như làm chân chạy, Bạch Ngũ gia tuyệt đối không muốn làm.

Sờ cằm suy nghĩ nửa ngày, Bạch Ngọc Đường nhặt một mảnh gạch vụn dưới chân ném vào người con mèo béo ăn uống no đủ đang nằm phơi nắng trên nóc nhà gần đó.

"Méo ngaoooo!" mèo béo phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết, xù lông nhảy dựng lên, như hổ rình mồi gườm gườm nhìn Bạch Ngọc Đường.

Mèo béo: tên chuột nhắt lớn mật! cẩn thận miêu gia ăn sạch ngươi!

Bạch Ngọc Đường ra lệnh cho mèo béo: "Mày tới Khai Phong Phủ một chuyến, gọi đại vương của mày tới đây bắt người."

(= w =) Mèo béo nói: "Meo?"

Bạch Ngọc Đường nhìn trời: "Quả nhiên không được…"

Cau mày nghĩ nghĩ, Bạch Ngọc Đường lấy một thỏi bạc ra ném xuống dưới, bắn trúng một xa phu (người đánh xe) đang chuẩn bị ra ngoài làm việc. Xa phu trung niên một tay che trán một tay cầm thỏi bạc ngẩn người, ngẩng đầu thấy gương mặt mĩ lệ không kiên nhẫn của Bạch Ngọc Đường khiến người cảm thấy lạnh lẽo.

Bạch Ngọc Đường ra lệnh cho xa phu: "Ngươi tới Khai Phong Phủ, gọi Triển Chiêu dẫn người tới đây."

Xa phu ngốc hồ hồ há to miệng, hơn nửa ngày trời mới phản ứng lại: "Ái da, lão còn đang thắc mắc bạc từ đâu rơi xuống, kia không phải Bạch Ngũ gia sao?! Ngài chờ chút, lão tới Khai Phong Phủ gọi người giúp ngài!" xa phu cẩn thận cất bạc đi, vui vẻ phấn khởi chạy tới Khai Phong Phủ báo tin.

Bạch Ngọc Đường vừa lòng gật đầu — quả nhiên dùng bạc vẫn tốt nhất!

Nhận được lời nhắc kỳ quái của Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu dẫn theo mấy nha dịch hi lý hồ đồ chạy tới hiện trường. Đáng thương nhất vẫn là mấy thư sinh bị Bạch Ngọc Đường điểm huyệt, nãy giờ vẫn giữ nguyên tư thế giao dịch không nhúc nhích.

Triển Chiêu khoanh tay nhìn thẳng Bạch Ngọc Đường — Chuyện gì đây?

Bạch Ngọc Đường đầy mặt vô tội nhún nhún vai — tình huống rất phức tạp, ta lười giải thích.

May mà Triển Chiêu căn bản cũng không trông cậy vào việc hắn sẽ giải thích, nhặt túi tiền lên thử sức nặng: "Ít nhất cũng phải hơn hai trăm đi?"

Triển Chiêu rút tờ giấy trong túi tiền mỏng ra, hai mắt càng mở lớn: "Hóa ra là đề thi? Thật hay giả?"

"Ta chỉ thấy tên kia đang bán." Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ tên thư sinh mặc quần áo màu xám đậm.

Tên thư sinh đáng thương kia, sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, bắp chân run rẩy, nước mắt nước mũi thi nhau chảy ra. Nếu không phải do Bạch Ngọc Đường điểm huyệt toàn thân cương cứng thì chắc tên đó đã không còn đứng vững được nữa đâu.

Aiz….người đáng giận cũng có chỗ đáng thương, đám thư sinh này thật sự rất bất hạnh!

Khi đi đường, Bạch Ngọc Đường đều nhìn thẳng không ngó ngang ngó dọc, nhìn thì có vẻ cao lãnh nhưng kỳ thật hắn chỉ đang trốn tránh. Chân đi đường thân thể sẽ tự động làm ra động tác né tránh, chỉ có trong đầu không biết đang nghĩ cái gì. Hơn nữa Bạch Ngọc Đường phi thường lười, rất ít khi xen vào việc của người khác, cố tình hôm nay đúng dịp, Bạch Ngũ gia đi trên nóc nhà, tầm nhìn rộng lớn, hơn nữa trùng hợp tâm tình còn đang hớn hở sau khi trêu mèo thành công…

Vì thế gặp chuyện bất bình cách không chưởng điểm huyệt…

Là do đám thư sinh này xui xẻo thôi (bi kịch)…

(*° °*) Xác suất thấp như vậy mà cũng có thể dính được, tác giả khuẩn vô pháp cứu vớt nha

~Bạch Ngọc Đường thấy mọi chuyện đã xong, định tiếp tục đi nóc nhà về phủ, hoàn thành nốt kế hoạch vừa rồi bị đánh gãy — về nhà tắm rửa. Lại bị Triển Chiêu kéo tay giữ lại: "Bạch thiếu hiệp anh tuấn tiêu sái thơm ngào ngạt, không tắm một lần vẫn anh tuấn tiêu sái thơm ngào ngạt như cũ, ngươi là nhân chứng, nhân chứng đó!"

Bạch Ngọc Đường đỡ trán: sớm biết vậy, lúc trước đã không xen vào việc người khác…

Hối hận a!

……

Nha dịch đại ca cao lớn uy mãnh xoa xoa tay, lần lượt trói đám thư sinh thành một chuỗi đưa hết về đại lao Khai Phong Phủ. Phát sinh chuyện lộ đề ác liệt như thế, bất luận là thật hay giả, mấy tên thư sinh này vĩnh viễn bị hủy bỏ tư cách dự thi, thư sinh bán đề còn chịu tai ương bị đánh và tống vào lao ngục.

Chuyện lớn phát sinh tất nhiên sẽ kinh động Bao đại nhân và Triệu Tiểu Trăn.

Sau khi xem qua đống đề thi trong truyền thuyết, tang vật được Triển Chiêu thu hồi, Triệu Trăn triệt để chấn kinh: "Ta còn chưa nghĩ ra nội dung đề thi, thế mà bên ngoài đã bắt đầu bán đề rồi? Quả thực rất kỳ cục! bản lậu còn in nhanh hơn cả bản chính!"

Tâm tình mọi người lúc này so với Triệu Tiểu Trăn còn khiếp sợ hơn.

"Sắp thi tới nơi rồi mà ngươi còn chưa chọn đề xong?!" còn có thể khoái trá chơi đùa được nữa không?!

Triệu Trăn ho khan hai tiếng: "Chuyện này… thi cử là chuyện quốc gia đại sự, việc chọn đề đương nhiên càng phải thận trọng! Vì thế ta chọn lại chọn, chọn lại chọn, sửa lại sửa…" rốt cuộc mắc phải chứng sợ lựa chọn. ( )

Dưới ánh mắt nghiêm khắc khiển trách của mọi người, Triệu Tiểu Trăn yếu ớt nói lảng sang chuyện khác: "Nói tóm lại, đề thi không phải trọng điểm, mà trọng điểm là bộ đề thi này không phải là giả. Đương nhiên cũng không hẳn là thật, nó có tỷ lệ 1/5 trở thành đề thi chính thức."

Bao đại nhân vuốt vuốt chòm râu: "Theo y Hoàng thượng, nó là một trong số các đề thi được lựa chọn?"

Triệu Trăn dùng lực gật đầu: "Đây là một trong 5 đề thi được lựa chọn, ta đã tham khảo các đề thi trước, còn xem xét kỹ càng các bộ đề do Lễ bộ trình lên, rốt cuộc chọn ra 5 bộ đề cuối cùng. Các ngươi cũng biết, giấy bút của ta không thể tùy tiện truyền ra ngoài, mỗi một tờ giấy đều bị kiểm định kỹ càng. Những đồ ta đã dùng qua cho dù là đồ thải loại cũng có người chuyên sắp xếp rồi đem đi đốt, huống chi là các đề thi trọng yếu."

Triển Chiêu nói: "Những đề thi vốn nên bị tiêu hủy nay lại bị người đem ra ngoài bán, có thể là do mấy người trông coi tự ý làm không?"

"Không có khả năng." Triệu Trăn không hề nghĩ ngợi liền lắc đầu: "Chuyện đốt văn bản gì đó đều do Phúc Tuyền phụ trách, mỗi tối hắn đều tự tay một mình châm lửa. Sau khi cháy hết, còn tự mình đem tro tàn đổ xuống hồ nước. Trong cung, Phúc Tuyền có địa vị cao cả, ở bên ngoài cung không có gì vướng bận, hiện tại ông ta muốn quyền có quyền, muốn tiền có tiền, cần gì vì chút lợi nhỏ mà chôn vùi chính mình? Hơn nữa ông ta sợ chết như vậy, cho dù có tà tâm cũng không có dúng khí làm."

Điểm này mọi người đều tán đồng, bản chất Phúc Tuyền chính là 'bo bo giữ mình' và 'chỉ lo thân mình', chuyện gì có khả năng rơi đầu nhất định không chịu làm.

Bạch Ngọc Đường hỏi: "Còn những ai có thể tiếp xúc với đề thi?"

"Chỉ còn nội thi hầu hạ bút mực thôi." Triệu Trăn cuốn một lọn tóc ở đầu ngón tay xoắn a xoắn: "Nội thị Ngự thư phòng đều được huấn luyện nghiêm khắc, bối cảnh trong sạch, khẩu phong nghiêm cẩn, làm việc ổn trọng, trọng yếu nhất là bọn họ — dốt đặc cán mai. Hơn nữa bọn họ hầu hạ ta đã lâu, những tin tức 'đáng giá hơn' đề thi cũng không phải không có, nhưng chưa từng xuất hiện tình trạng bị tiết lộ bao giờ."

Phiền toái hết chuyện này tới chuyện khác, vừa ném chuyện Tiểu Hồng và Phương Tĩnh An cho Bàng Cát và Bao đại nhân, lại phát sinh chuyện lộ đề. Triệu Trăn một tay đỡ trán: "Phiền toái kéo dài không dứt thực đáng ghét, nếu còn tiếp tục nữa, sớm hay muộn ta cũng sẽ biến thành trẻ bạc tóc!"

Bao đại nhân cười xoa xoa đầu Triệu Trăn: "Cơm ăn từng miếng, chuyện gì cũng giải quyết từng việc một, trước mắt chuyện trọng yếu nhất là thi hội."

Lời này có lý! Triệu Trăn lên tinh thần: "Trước dán bố cáo nhắc nhở thí sinh tham gia thi hội, nói trên thị trường xuất hiện một nhóm lừa đảo, lấy việc buôn bán đề thi kiếm tiền, kỳ thật tất cả đều là đề giả. Mặt khác, dán thêm một bố cáo viết [chữ to] [in hoa] mọi thí sinh mua bán đề giả đều sẽ bị đánh 20 trượng, khai trừ công danh, đuổi về nguyên quán, vĩnh viễn không cho thi khoa cử. Tình tiết nghiêm trọng sẽ sung quân biên ải, trảm thủ thị chúng, tự thiến tiến cung làm thái giám… Viết càng nghiêm trọng càng tốt!" Triệu Trăn niết niết nắm tay nhỏ ý chí chiến đấu sục sôi: "Trước khi có tin xấu truyền ra, phải nhanh chóng nắm quyền chủ động, cho dù không thể diệt trừ toàn bộ đám bất chính này nhưng cũng sẽ có tác dụng uy hiếp nhất định!"

Triệu Tiểu Trăn hai tay chống nạnh: "Nếu muốn chơi, vậy chơi lớn một phen!"

Bao đại nhân khóe miệng co giật, bất đắc dĩ nhìn Triệu Trăn, rốt cuộc vẫn bị bé thuyết phục, trở về thư phòng viết bố cáo. Triệu Tiểu Trăn cao hứng phấn chấn đi theo, hoàn toàn quên mất tình trạng đau thương bi thống bị đánh tay lúc trước. Chỉ có khi gạt người, Triệu Tiểu Trăn mới có thể phóng hào quang xa vạn trượng, đối với vận động não đào bẫy hại người chiếm 200% nhiệt tình!

Triển Chiêu lại có chút sầu lo: "Bố cáo như vậy liệu có khiến nhân tâm hoảng sợ không?"

Bạch Ngọc Đường lười biếng ngáp, thuận tay xoa xoa đầu Triển Chiêu: "Mèo ngoan, ngươi quá thành thật, về sau cách xa Triệu Trăn một chút, miễn cho bị nó bán còn giúp nó đếm tiền."

Triển Chiêu một phen đập rớt móng vuốt Bạch Ngọc Đường: "Có ý gì?"

Bạch Ngọc Đường cười nói: "Đây là lần khoa cử đầu tiên sau khi Triệu Trăn đăng cơ, thư sinh khắp nơi trên cả nước chen nhau mà tới, ai nấy đều muốn đoạt tam giáp. Mặc kệ là học thật hay học giả, người tham dự không một ngàn thì cũng tám trăm, ngươi cảm thấy Triệu Trăn sẽ giữ lại bao nhiêu người?"

Triển Chiêu sửng sốt một chút: "Cái này…"

Chế độ khoa cử của triều đại này còn chưa được hoàn thiện, năm Kiến quốc cử hành khoa cử lần đầu tiên, nghe nói chỉ tuyển đúng 19 người. Sở dĩ tuyển ít người như vậy chủ yếu là vì thi cử thời khai quốc, đương nhiên sẽ làm mẫu cho đời sau cứ thế mà làm, cho nên căn cứ vào nguyên tắc thà thiếu chứ không ẩu, chỉ lựa chọn 19 Tiến sĩ, bởi vì nhân số ít, không thể duy trì bộ máy vận hành bình thường của triều đình, nên sau đó mới tuyển thêm 'ân khoa Tiến sĩ'.

'Ân khoa Tiến sĩ' không thông qua con đường thi cử mà là do Hoàng thượng phá lệ khai ân ban thường 'Tiến sĩ'.

Mấy triều đại sau đó vẫn duy trì tuyển khoảng mười mấy người, thế nhưng năm nay số lượng thí sinh quá nhiều, hơn nữa Triệu Tiểu Trăn vẫn luôn lải nhải nói 'nhân tài thích vào trong bát của trẫm', Triển Chiêu có chút không chắc, do dự nói: "Ít nhất cũng phải 50 người đi?"

Bạch Ngọc Đường lắc lắc ngón tay: "Tuyệt đối không vượt quá 20 người, hơn nữa trong số những người này ít nhất có một nửa là điều động nội bộ."

Triển Chiêu cả kinh: "Ai định?"

Bạch Ngọc Đường nhướn mày: "Ngươi nói xem?"

To gan như vậy, quyền lực lớn như vậy, trừ Triệu Tiểu Trăn ra không còn người thứ hai.

Triển Chiêu tự nhiên nói: "Đối với thí sinh mười năm gian khổ học tập, có phải quá bất công không?"

"Đích xác rất bất công." Bạch Ngọc Đường gật đầu: "Nhưng thế thì sao? Nói ngàn nói vạn thì Đại Tống vẫn là thiên hạ của Triệu gia, hiện tại là thiên hạ của Triệu Trăn, Triệu Trăn muốn hoàn toàn khống chế triều đình, tất nhiên phải nuôi dưỡng thế lực của bản thân, sắp xếp thân tín vào những chỗ trọng yếu. Ngươi cũng biết, lần khoa cử này đối với Triệu Trăn có bao nhiêu trọng yếu, với tính cách nước phù sa không chảy ruộng ngoài của nó mà nói, sẽ không nhường tiện nghi cho người khác."

Triển Chiêu cảm thấy tức ngực: "Không phải còn có ân khoa Tiến sĩ sao?! Nó có thể trực tiếp ban thưởng cho thân tín mà."

"Phân lượng không đủ." Bạch Ngọc Đường bất giác gõ gõ tay vịn: "Tuy rằng đồng dạng là Tiến sĩ, nhưng ân khoa Tiến sĩ sao có thể sánh được với khoa cử Tiến sĩ? Tương lai vô luận là thăng quan hay tiến chức, ân khoa Tiến sĩ đều luôn bị khoa cử Tiến sĩ đè ép. Hơn nữa, ân khoa Tiến sĩ rõ ràng là người của hoàng đế, đặt ở đâu cũng sẽ là bia ngắm trực tiếp, làm cái gì cũng không thuận tiện. Triệu Trăn bao che khuyết điểm như vậy, hắn mới luyến tiếc để người của mình bó tay chịu ủy khuất."

Triển Chiêu thở dài: "Thật đáng thương…"

Bạch Ngọc Đường cười an ủi hắn: "Miêu Nhi, ngươi quá mềm lòng. Chuyện khoa cử dự thi quá thâm sâu, bỏ qua cơ hội lần này, đối với thí sinh bình thường ngược lại là chuyện may mắn. Từ xưa người thành đại nghiệp không câu nệ tiểu tiết, Triệu Tiểu Trăn đã làm rất tốt, ít nhất nó chưa bao giờ tổn thương người vô tội. Chỉ cần là người có thực học, sớm muộn gì cũng có thể hoàn thành khát vọng công danh vì nước vì dân."

Triển Chiêu lắc đầu: "Ta không nói những thí sinh kia đáng thương, đường đời dài như vậy, một lần thi rớt không chứng minh được cái gì, nếu ngay chút suy sụp ấy còn không vượt qua được thì cho dù có đỗ Tiến sĩ cũng làm được gì? Ta là thấy Triệu Tiểu Trăn thật đáng thương…"

Hết chương 112

114. Chương 113

Triệu Tiểu Trăn vừa mới từ trong thư phòng Bao đại nhân đi ra, liền bị Công Tôn tiên sinh bắt sống, cứng rắn lôi đi làm cu li.

Công Tôn gần đây thực nóng nảy, nguyên nhân chính là do ở trong viện hắn bỗng nhiên mọc ra một vị Bàng tướng quân Bàng Hữu An ở không trả tiền, ăn không uống không không trả phí, mỗi ngày chỉ biết gây họa, nghiêm trọng quấy rầy công tác sinh hoạt bình thường của hắn! công tác trong Khai Phong Phủ đã thực vất vả, Công Tôn không chỉ bỏ thời gian ra khám bệnh từ thiện mà còn phải bỏ thời gian ra giải độc cho Bàng tướng quân thường xuyên ăn nhầm độc dược, bị ép phải chiếu cố nam nhân mặt than lớn tuổi không thể tự gánh vác cuộc sống sinh hoạt của bản thân, nhân sinh như vậy thật quá đủ!

Nước trong thì không có cá, mà người tốt quá thì không ai chơi, tính cách Công Tôn phi thường đơn giản, bộ dạng phiêu phiêu trích tiên không vướng khói lửa nhân gian, ẩn giấu nội tâm thẳng thắn không thông thạo cách đối nhân xử thế. Trong Khai Phong Phủ từ Bao đại nhân cho tới Vượng Tài trông cửa đều biết, Công Tôn tiên sinh không thiếu tiền, không ưa mĩ sắc, không thích làm quan, nhân sinh chỉ có ba đam mê lớn — đọc sách, chữa bệnh, trồng thảo dược!

Trong ba đam mê lớn đó, đọc sách là việc cần không khí nhất, ánh mặt trời nhu hòa, một tách trà thơm, tay cầm quyển sách yêu thích, trong đại dương tri thức bơi ếch bơi ngửa bơi tự do… đó chính là cách sống yêu thích của Công Tôn Sách. Điềm đạm tĩnh lặng, vui vẻ thoải mái, chỉ có ta và sách, cho dù hoàng đế có tới cũng không đổi!

Cố tình vị đại tướng quân nào đó, mới sáng ngày ra đã vũ đao lộng thương loảng xoảng ầm ĩ, không chỉ bền lòng vững dạ mà còn nói mãi không sửa!

Công Tôn là người nói lý lẽ, nhưng văn thần và võ tướng lại hoàn toàn bất đồng, ngươi tổng không thể bắt đại tướng quân quen vũ đao lộng thương lại trở nên [văn tĩnh] giống đại tiểu thư ngồi thêu thùa như vậy chứ? Cổ nhân còn có thể đọc sách giữa phố xá sầm uất ồn ào, chút tạp âm nho nhỏ ấy hẳn không tính là gì đi? Công Tôn nhẫn, hơn nữa nhẫn a nhẫn, nhẫn thành thói quen…

Lúc nhàn hạ, Công Tôn thích tự tay trồng thảo dược, trong dược điền của Công Tôn, không có hoa hoa cỏ cỏ chỉ để thưởng thức, mỗi loài thực vật trong dược điền đều có tác dụng riêng của nó. Trong mảnh dược điền có đủ loại thảo dược quý, Công Tôn tiên sinh chăm sóc chúng còn hơn chăm con, mỗi ngày đều chăm chỉ tưới nước bón phân tơi đất bắt sâu, từ xuân sang thu, từ đông tới hè, đợi a đợi, rốt cuộc đợi tới ngày thảo dược yêu quý trưởng thành!

Mỗi loại thảo dược có chu kỳ trưởng thành bất đồng, cách bảo quản cũng khác nhau, vì muốn bảo quản càng tốt số thảo dược đó mà hàng năm Công Tôn đều có vài lần bế quan, chuyên tâm xử lý đống thảo dược yêu quý. Trong lúc bế quan, việc vặt hờ hững, trời sụp càng không để ý!

PS: Trong lúc bế quan, trăm ngàn lần không nên tiếp cận viện tử của Công Tôn, bằng không hậu quả không lường!

PPS: Chi tiết thỉnh hỏi Bàng tướng quân thân đầy kịch độc!

……

Gần đây, trong dược điền của Công Tôn vừa mới có một đống thảo dược trưởng thành, Công Tôn xin nghỉ 3 ngày để — bế quan.

Trong dược điền có đủ loại thảo dược, có loại thảo dược không độc vô hại, có loại thảo dược kiến huyết phong hầu, có loại chỉ cần ngửi mùi đã khiến người sinh ảo giác… đống thảo dược đó hoặc mĩ lệ, hoặc nguy hiểm, hoặc kiến huyết phong hầu, hoặc khởi tử hồi sinh, đều khiến Công Tôn vô cùng mê muội!

Cố tình có vị đại tướng quân nào đó, mù tịt dược lý không nói, lại còn lớn gan, nhìn cái gì cũng thấy mới mẻ, ngay cả rau xanh và thảo dược cũng không phân biệt được, vậy mà dám ở trong 'long đàm hổ huyệt' phòng Công Tôn lúc ẩn lúc hiện. Kết quả của lúc ẩn lúc hiện chính là không cẩn thận tự hạ độc chính mình… Công Tôn bận rộn bù đầu vẫn phải bỏ chút thời gian ra, giải độc cho Bàng tướng quân vẫn luôn chiến đấu hăng hái trên tiền tuyến tìm đường chết, nhưng Bàng tướng quân chính là có siêu năng lực như vậy, chưa tới hai canh giờ sau lại tiếp tục hạ độc chính mình…

Trúng độc, giải độc, lại trúng độc, lại giải độc, lòng kiên nhẫn của Công Tôn triệt để cạn kiệt, cuối cùng nổi điên đá cả người lẫn chăn đệm ra khỏi nhà!

Bàng tướng quân thân trúng kịch độc ấn đường nổi đen, lẻ loi một mình heo hắt đứng ngoài cửa, tay ôm chăn màn không nhà để về. Triệu Trăn ngẫu nhiên đi ngang qua, đối diện mặt than heo hắt là khuôn mặt sung sướng khi người gặp họa: "Công Tôn siêu cấp trì độn, dựa vào phương pháp này của ngươi căn bản không thể khiến hắn thông suốt được đâu ~"

Bàng tướng quân vứt bỏ chăn màn, hai tay ôm quyền nói: "Thỉnh Hoàng thượng chỉ giáo!"

Triệu Tiểu Trăn vuốt vuốt chòm râu giả tưởng vốn không tồn tại: "Chân thành tin tưởng, ý chí kiên định, khổ hải vô nhai, quay đầu là bờ!"

Bàng tướng quân: "…."

Hoàng thượng, thỉnh ngài bước lên hai bước, thần cam đoan không đánh mông ngài!

……

Trải qua vết xe đổ của Bàng tướng quân, viện tử của Công Tôn tiên sinh triệt để trở thành Cấm địa của Khai Phong Phủ

Tất cả mọi người cùng chó mèo đồng loạt chọn đường vòng mà đi, ngay cả con kiến cũng không dám xây tổ ở gần đó, chỉ có Triệu Tiểu Trăn bách độc bất xâm mới chạy không thoát bị ép phải tới. Thường xuyên bị Công Tôn kéo tới làm cu li, còn phải học nhận biết hơn trăm ngàn loại thảo dược và thuộc lòng các phương thuốc, theo như Công Tôn nói: "Ngươi học y, thiên phú bình thường, chỉ có trí nhớ là khá tốt, tuy rằng phương thuốc thiên biến vạn hóa, nhưng bản chất vẫn không thay đổi, những thứ đó đều là căn bản, ngươi dù có chết cũng phải nhớ cho kỹ!"

Triệu Trăn phi thường kinh ngạc.

Công Tôn tiên sinh được tiên hoàng khâm thử danh hiệu Thiên hạ đệ nhất thần y hàng năm vẫn luôn có người mộ danh tìm tới khiêu chiến, bái sư, tham quan… nối dài không dứt. Hai năm đầu, người tới khiêu chiến chiếm đa số, cuối cùng đều bị y thuật siêu quần của Công Tôn tiên sinh thuyết phục. Mấy năm sau, người tới bái sư học nghệ chiếm đa số, cuối cùng bị Công Tôn độc miệng đả kích thương tích đầy mình, không chịu nổi bỏ cuộc. Kỳ thật, bọn họ đều đã hiểu lầm, Công Tôn không phải cố ý độc miệng, mà là hắn

nói chuyện thẳng thắn, không vòng vo, không uyển chuyển, cũng không a dua nịnh hót, nói một là một, hai là hai, mới tạo giả tượng Công Tôn độc miệng.

Công Tôn chuyên tâm lựa chọn một đồ đệ có thiên phú siêu việt, bởi vậy tiêu chuẩn lựa chọn thập phần hà khắc. Hắn lấy bản thân làm thước đo tiêu chuẩn, người 'thiên phú bình thường' trong miệng hắn thì ở trong mắt người khác lại chính là 'thiên phú vô cùng tốt'.

Cho nên Triệu Trăn thực kinh ngạc — so với làm hoàng đế, chẳng lẽ mình càng thích hợp làm thần y hơn?

Phương pháp dạy học của Công Tôn so với Bao đại nhân có 'ôn hòa' hơn một chút, cho dù Triệu Tiểu Trăn nghe tai trái ra tai phải, cho dù Triệu Tiểu Trăn ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới, cho dù Triệu Tiểu Trăn nhớ cái sau quên cái trước… thì Công Tôn cũng không đánh tay bé, Công Tôn chỉ ép bé uống ! thuốc ! đắng !

Độc dược, nội tạng, bò sát, trứng sâu… các loại nguyên liệu thiên kỳ bách quái, được Công Tôn tự tay chế thành một bát thuốc đen tuyền. Triệu Tiểu Trăn trơ mắt nhìn 'dược' được rót ra, quyết định thật nhanh tay chỉ thiên thề rằng — từ nay về sau tuân thủ nghiêm ngặt y đức, dốc toàn lực cứu chữa dân chúng ốm đau, nâng cao chất lượng sức khỏe toàn dân, bảo hộ sự trong sạch của y thuật và danh dự, vì sự phát triển y dược của Đại Tống, vì thể xác và tinh thần của dân chúng phấn đấu cả đời!

( ) Hu hu không bao giờ lo lắng ta bị bệnh nữa!

…….

Nói tới một đầu khác.

Bàng tướng quân bị Công Tôn đuổi ra khỏi nhà, không chút tức giận! Bàng tướng quân mỗi khi lãnh binh đánh nhau luôn 'bày mưu nghĩ kế, quyết thắng ngàn dặm', còn những thời điểm khác đều tương đối 'tiết kiệm năng lượng', có thể không cần dùng đầu óc thì nhất quyết không dùng, mơ mơ màng màng sống qua ngày cũng không vấn đề, hoàn toàn không biết cách tự chăm sóc bản thân. Vô luận giá rét hay nóng bức, hắn vĩnh viễn chỉ mặc một thân đơn bào, nếu không có người giúp hắn chọn quần áo, hắn liền mặc những bộ quần áo kiểu dáng và màu sắc giống hệt nhau.

Hơn nữa, Bàng tướng quân từ trước tới nay không kiêng ăn, ăn đồ lạ cũng không tiêu chảy, phải nói cái bụng của hắn vô cùng rắn chắc cứng cáp!

Năng lực sinh tồn dốt đặc cán mai, toàn dựa vào vận khí mới có thể sống sót tới ngày hôm nay!

Sinh mệnh trời sinh thần lực, đến con gián cũng phải ghen tị với mệnh sống dai dẳng của hắn!

Cho dù Công Tôn đã dặn đi dặn lại, trong lúc bế quan nghiêm cấm bất cứ kẻ nào tới gần phòng hắn, Bàng Thống lại hoàn toàn ném ra sau đầu, nghe tai nọ ra tai kia. Trong mắt Bàng Thống, hoa hoa cỏ cỏ trong viện Công Tôn đều không khác gì nhau, điểm duy nhất phân biệt chính là — lá vừa hái còn tươi màu xanh nhạt, lá phơi khô màu nâu đen héo rũ. Hiểu biết của Bàng tướng quân đối với thảo dược chỉ qua việc hắn từng cắm một bông Thiên Sơn tuyết liên vào bình hoa làm cảnh là đủ biết trình độ thế nào…

Hết lần này tới lần khác cứu mạng Bàng tướng quân trở về, Công Tôn khiến bản thân tức chết đi được, đối với đầu sỏ gây tội một chút biện pháp cũng không có.

Phương pháp đối phó với Triệu Trăn áp dụng trên người Bàng Thống hoàn toàn không có hiệu quả. Bàng Thống nhiều năm lãnh binh đánh giặc, từng bò qua Tuyết Sơn, đi qua thảo nguyên, xâm nhập sa mạc, tới nơi không người… mấy năm qua vào sinh ra tử có cái gì là chưa từng ăn qua? Có cái gì là chưa từng thấy qua? Đừng nói lấy trùng tử làm dược, trước đây có lần lương thảo hết sạch, bụng đói cồn cào, bắt trùng tử sống để ăn qua ngày cũng không phải không có!

Công Tôn cả giận nói: "Ngươi không thể cách xa thảo dược của ta một chút sao?"

Đối mặt với Công Tôn tiên sinh đang quắc mắt trừng trừng nhìn mình, Phi tinh tướng quân không sợ khổ, bình tĩnh uống cạn bát dược đen ngòm: "Ờ."

Không hề có thành ý trả lời khiến Công Tôn tâm lao lực quá độ, cuối cùng Bàng Thống tự mình hiểu ra, tạm dừng một chút rồi bổ sung nói: "Y thuật ngươi tốt." Ngụ ý chính là — ta tin tưởng y thuật của ngươi,

độc gì ngươi cũng có thể giải được, ngươi là thiên hạ đệ nhất thần y.

Không thể không nói, Bàng Thống thật sự là 'đứa con bất hiếu', một chút cũng không kế thừa được ưu điểm của Bàng Cát cha hắn. Bàng Cát khôn khéo nhanh nhạy, miệng lưỡi lưu loát, có thể đổi trắng thay đen, đem người chết lừa dối sống lại, Bàng Thống lại trầm mặc ít lời, ngay cả việc nịnh hót vuốt mông ngựa cũng làm không xong, còn phải khiến 'ngựa' được xoa xoa mông tự mình lĩnh ngộ.

Tuy rằng kỹ xảo vuốt mông ngựa của Bàng Thống rất tệ hại, nhưng Công Tôn vẫn nhịn không được khẽ cười. Có thể khiến Bàng Thống mở kim khẩu nịnh hót một câu, thật sự là chuyện phi thường có cảm giác thành tựu. Hơn nữa Bàng Thống ngửa mặt ngồi trên ghế, mặt vô cùng nghiêm túc vuốt mông ngựa, bộ dáng thực khiến người ta yêu thích

~ (*° °*) Thật đáng mừng ! ở cùng Công Tôn lâu như vậy, cuối cùng Bàng tướng quân cũng đã triệt để nắm được bí quyết thuận mao, đồng thời cũng chứng minh cho dù là mặt than cũng có thể làm lung lay ngạo kiều! Bàng tướng quân làm tốt lắm! Đem thần y lừa vào trong bát! Mẫu thân ở trên trời cũng thấy kiêu ngạo vì ngươi!

Bàng Thống tính cách kì lạ, bình thường thiếu ngôn quả ngữ, ngay đối với Triệu Trăn còn lười phản ứng, gặp mặt cơ bản cũng không nói lời nào, gật đầu một cái coi như chào hỏi, kiêu căng phách lối ngùn ngụt tỏa ra. May mắn Triệu Trăn không để ý, thật sự không để ý, nếu đổi lại là một hoàng đế nặng tâm tư khác, khẳng định sẽ nghi ngờ — ngươi công cao át chủ coi rẻ hoàng quyền? Hay là nắm giữ binh quyền có ý đồ gì khác? Thái độ còn kiêu ngạo hơn cả trẫm! Há có thể giữ lại!

Công Tôn thường xuyên cảm thán: Ngoại trừ Bao đại nhân, hắn và Triển Chiêu không thích hợp làm quan thì Bàng Thống, nếu không gặp được Triệu Trăn, cho dù Bàng Thống không muốn tạo phản, sớm muộn gì cũng sẽ bị hoàng đế chán ghét, từ xưa tới nay, bao nhiêu danh tướng công cao át chủ chỉ có hai kết cục…

Không bị ép tạo phản thì cũng là bị ép chết.

……

Công Tôn thu thập xong thảo dược, Triệu Tiểu Trăn bị nhét vào một thùng tắm lớn, từ đầu tới chân tẩy rửa sạch sẽ, quần áo dính thảo dược đều bị thiêu hủy hết. Triệu Tiểu Trăn bị nước ấm tẩy qua da thịt đỏ ửng, ghé vào trên người Triển Chiêu rũ rũ lông. Triển Chiêu không bị hắt nước vào người, nhưng Bạch Ngọc Đường ngồi cạnh hắn lại gặp xui xẻo, bị Triệu Trăn rũ rũ hắt hết nước vào người…

Bạch Ngọc Đường minh bạch ý đồ Triệu Trăn — hùng hài tử lười lau khô tóc, lại luyến tiếc sai Triển Chiêu, nên cố ý hướng lên người hắn rũ rũ lông, ý đồ bắt hắn lau khô tóc giúp nó. Bạch Ngũ gia vì năng lực lý giải xuất sắc của mình mà bi ai, phất phất tay giúp Triệu Tiểu Trăn quạt lông.

— về phần cố ý dùng lãnh khí để làm khô tóc, chuyện này không cần đề cập tới.

Trải qua một khoảng thời gian dài được bảo dưỡng cẩn thận, mái tóc khô vàng chẻ ngọn đã được cải thiện rất lớn, tuy rằng vẫn có chút vàng hoe nhưng xúc cảm đã trở nên mềm mượt hơn rất nhiều. Cổ đại không có tục nhuộm tóc, nên mái tóc vàng hoe của Triệu Tiểu Trăn là mốt nhất trong triều đại này, dưới dương quang chiếu rọi đặc biệt sáng lạn.

Cổ nhân quan niệm thân thể tóc tai là của cha mẹ cho nên không mấy ai cắt tóc, nhưng tóc dài quá sẽ ảnh hưởng tới hành động, cho nên tới lúc tóc dài ra, Triệu Trăn vẫn cắt như thường. Từ đời trước, Triệu Tiểu Trăn đã có thói quen thích làm đẹp, thời thời khắc khắc đều để ý tới hình tượng bản thân, thường xuyên đóng cửa tự cắt tóc, lưu loát cắt sạch những lọn tóc thừa, chẻ ngọn, khiến mái đầu luôn vào nếp hoàn mỹ!

Mọi người đang ngồi trong phòng khách nói chuyện phiếm, bỗng nhiên nha dịch tới báo cáo: "Bàng đại nhân cầu kiến."

Ánh mắt mọi người nhất loạt nhìn về phía Bàng Thống. Bàng Thống tá túc ở Khai Phong Phủ, lý do bề nổi là: ở trong thành không có nhà (nhà hắn đã được sang tên cho bà vú) lại là hảo bằng hữu của Công Tôn cho nên vào Khai Phong Phủ tá túc. Kỳ thật nguyên nhân chân chính là — Trốn ! Ma ! Phiền !

Tránh né Bàng Cát tới cửa gây rối, tránh né người hữu tâm xu nịnh, tránh né kẻ tâm hoài bất quỹ mượn sức… Chung quy cả triều bá quan văn võ đều biết, Khai Phong Phủ là Đế đảng đáng tin, là hậu thuẫn kiên

cường của Hoàng thượng, Bàng Thống ở trong Khai Phong Phủ chẳng khác nào chứng tỏ rõ lập trường của hắn. Người đút lót không dám tới Khai Phong Phủ, kẻ tâm hoài bất quỹ càng không dám mò tới, Bàng Thống trốn trong Khai Phong Phủ tránh né được không ít phiền toái, chỉ có một phiền toái vĩnh viễn trốn không xong — Cha hắn, Bàng Cát.

Bàng Cát dù sao cũng là phụ thân Bàng Thống, cho dù tình cảm cha con không hợp, nhưng ở trong mắt người ngoài, một bút không thể viết hai chữ [Bàng].

Bàng Cát cáo già, Bàng Thống lập trường rõ ràng trung với Hoàng thượng, Bàng Cát lại càng muốn cắn chặt [tình cha con] không chịu nhả. Người khác muốn hiến ân cần với Triệu Trăn không tìm được cơ hội, còn Bàng Cát có nhi (cơ) tử (hội) tốt như vậy, cho dù là đi ngang qua cũng tuyệt đối không bỏ qua!

Vì thế, Bàng Cát thường tới Khai Phong Phủ với danh nghĩa thăm con trai. Trên danh nghĩa là thăm con trai nhưng thời gian tới thăm cũng thật vi diệu, mỗi lần Triệu Trăn chân trước vừa bước vào, Bàng Cát sau lưng vui vẻ vẫy đuôi chạy tới thăm (hiến) nhi (ân) tử (cần), tâm tư Tư Mã Chiêu đến người qua đường cũng biết rõ*. (*ý nói dã tâm vô cùng rõ ràng)

Loại hành vi này tuy rằng rất khiến người phiền chán nhưng Bàng Cát lại khôn lỏi biết cách làm người! Thời khác không quên có qua có lại, trước đây ngậm miệng không hề đề cập tới đại nhi tử Bàng Thống, hiện tại há mồm ngậm miệng đều khen ngợi Bàng Thống hiếu thuận. Người trong thiên hạ đều coi trong hiếu đạo, hành vi của Bàng Cát vừa là a dua vừa là cảnh cáo!

— Cha tốt con tốt phụ tử song thắng, cá chết lưới rách gà bay trứng vỡ.

Triệu Trăn thực thưởng thức cấp độ vô sỉ của Bàng Cát, Triệu Trăn ghét nhất loại người ngụy quân tử, nhưng lại không ghét tiểu nhân chân chính.

Bàng Cát hồng hộc chạy chậm vào trong: "Hoàng thượng ! Không xong rồi ! Có chuyện không may rồi !" vết thâm đen trên mắt Bàng Cát đã đỡ hơn nhiều, xem ra đã được thượng dược. Triệu Trăn vừa tắm xong, có chút khát nước, vừa nâng tách trà lên uống ùng ục như trâu: "Bàng đại nhân đừng sốt ruột, bình tĩnh chậm rãi nói."

Bàng Cát rút khăn tay ra lau mồ hôi: "Không phải chuyện gần đây, muội tử bên nhà vợ ta bị bắt cóc mười mấy năm trước đã trở về. Nhạc phụ ta lớn tuổi, người cũng hồ đồ, hơn nữa bị đả kích tang nhi nhiều năm, nhận định Tiểu Hồng không phải nữ nhi bị mất tích năm đó."

Bàng Cát nhãn châu chuyển động há miệng đổi trắng thay đen, đem lão già ngại bần yêu quý nói thành chấn kinh quá độ. Bàng Cát thông minh bỏ qua Triệu Trăn, ngăn cản mọi chuyện không dính líu tới mình: "Thần mấy hôm nay trà không nhớ, cơm không nghĩ, vẫn luôn phiền lòng vì chuyện này, liền phái người đi điều tra nhân phẩm Tiểu Hồng, nếu thật sự là một cô nương tốt, thần liền làm chủ nhận trở về. Kết quả sau khi điều tra rõ ngọn ngành, phát hiện cô nương Tiểu Hồng này có chút không ổn…"

Bàng Cát lặng lẽ quan sát thần sắc mọi người, phát hiện tất cả mọi người đều kinh ngạc, lúc này mới đem tâm đặt trở về trong bụng.

Xem ra không phải là một cái bẫy, đến Hoàng thượng và Khai Phong Phủ quả thật cũng không phát hiện [Tiểu Hồng] có vấn đề!

Bàng Cát sâu sắc cảm giác được, đây là một cơ hội tốt để tranh công! Thành bại ở ngay lúc này!

Hết chương 113

115. Chương 114

Đa mưu túc trí Bàng Cát đột nhiên chạy tới Khai Phong Phủ, khó được khi không tận dụng vuốt mông ngựa mà đi thẳng vào trọng tâm — Tiểu Hồng có vấn đề!

Mọi người trong Khai Phong Phủ đồng thời kinh ngạc không thôi, cư nhiên có loại cảm giác 'rốt cuộc cũng tới'.

Lúc trước, thời điểm Tiểu Hồng xuất hiện quá mức trùng hợp, lúc đầu vẫn luôn khiến mọi người cảnh giác, thế nhưng loại 'cảnh giác' này theo quá trình điều tra xâm nhập, càng ngày càng giống trò khôi hài buồn lo vô cớ — bởi vì Tiểu Hồng thật sự rất bình thường ! Vô luận ngôn hành cử chỉ hay là quá khứ đã qua, đều hoàn mỹ không có sơ hở. May may vá vá tẩy tẩy rửa rửa, ca hát nhảy múa học vấn chữ nghĩa, giao cho nàng nhiệm vụ gì nàng đều có thể làm được.

Tiểu Hồng vẫn luôn ở nhờ trong nhà trù phòng đại nương, mỗi ngày đều tới hậu viện Khai Phong Phủ hỗ trợ. Lúc đầu mọi người còn cho rằng Tiểu Hồng là mật thám trà trộn vào Khai Phong Phủ nhằm mật báo gì gì đó, nhưng trong tối ngoài sáng thử thăm dò vài lần, cũng không phát hiện Tiểu Hồng truyền tin tức cho ai.

Tính cách Tiểu Hồng ngại ngùng, nhu thuận hiểu chuyện, quan hệ bên ngoài cũng đơn giản. Sinh hoạt một ngày chỉ có một đường qua lại hai chỗ, sáng sớm từ nhà trù phòng đại nương xuất phát tới Khai Phong Phủ làm việc cả ngày, buổi tối lại cùng trù phòng đại nương quay về nhà, hôm sau lại lặp lại quy luật đó.

Hơn nữa Tiểu Hồng phi thường kín đáo, từ trước tới nay không hề chủ động tiếp xúc với bất cứ ai, không thích hỏi thăm tin tức, cũng không cùng các nha hoàn khác trò chuyện bát quái, đối với chuyện của chính mình càng không hề đề cập tới. Hỏi một lần, hai lần, vượt quá ba lần, nàng lập tức nước mắt lưng tròng nhìn, tựa như người hỏi đã làm một chuyện cực kỳ bi thảm nào đó vậy? ngoại trừ cứ cách mấy ngày lại tới hỏi Bao đại nhân tiến triển việc tìm thân nhân tới đâu thì Tiểu Hồng ở trong Khai Phong Phủ hoàn toàn không có cảm giác tồn tại…

Thế nhưng không hiểu vì sao, mọi người vẫn luôn hoài nghi nàng.

Chẳng lẽ là lầm lẫn?

Bởi vì trước đó luôn cảm thấy Tiểu Hồng có vấn đề, cho nên vẫn luôn bới xương trong trứng, vô luận Tiểu Hồng làm gì cũng đều cảm thấy nàng có vấn đề. Con người dù sao cũng bị tình cảm chi phối, nên có sinh ra loại phản ứng này cũng không kỳ quái… Bởi vậy, khi nghe thấy Bàng Cát nói [Tiểu Hồng có vấn đề] trong tiềm thức mọi người vốn đã sớm đoán được nên mới sinh ra loại cảm giác [đúng như dự đoán].

Bao Chửng lần đầu tiên có cái nhìn khác đối với Bàng Cát chỉ biết nịnh nọt. Ông cũng từng phái nha dịch đi điều tra Tiểu Hồng, kết quả không thu hoạch được gì, nhưng Bàng Cát vừa tra xét chưa tới một ngày, cư nhiên lại có thu hoạch? "Từ trước tới nay ta vẫn luôn nghĩ ngươi là thùng cơm, giờ nhìn kỹ lại, hóa ra ngươi lại là một thùng cơm hữu dụng!"

Bàng Cát: "…"

( )

Ngươi mới là thùng cơm! Cả nhà ngươi đều là thùng cơm! Khai Phong Phủ từ trên xuống dưới đều là thùng cơm!

Triển Chiêu và Bàng Thống đồng thời sờ sờ đầu gối — đầu gối đau quá!

Bàng Cát không chút khách khí chèn ép Bao Chửng: "Cô nương Tiểu Hồng kia cũng coi như khôn khéo, cư nhiên lại nghĩ ra phương pháp như vậy để truyền tin, nếu không phải lão phu nhìn rõ mọi việc, thấy rõ tiên cơ, chỉ bằng cái đầu gỗ đen thui của nhà ngươi, cả đời cũng đừng mơ phá án! Phá án phải cần động não!"

Triệu Trăn nhanh chóng đãy gãy lời Bàng Cát: "Đừng thừa nước đục thả câu, mau nói trọng tâm!" Nếu còn tiếp tục dây dưa, hai người họ thể nào cũng lao vào đánh nhau.

Bàng Cát hạ giọng nói với mọi người: "Ta sai người kiểm tra túi nguyệt sự*…" (*băng vệ sinh ngày xưa, họ làm một chiếc túi bằng vải sạch, tới kỳ kinh họ nhét tro sạch vào trong túi cho dễ dùng và dễ thấm. Khi đã bẩn, họ đổ tro đi, túi vải cũng được giặt sạch để tái sử dụng. trong trường hợp cấp bách đem hong trên lửa cho khô nhanh)

"Phụt! khụ khụ khụ khụ khụ !!!!!" tập thể bị sắc, ngay cả mặt than Bàng Thống cũng bị nứt vỡ.

Cho dù có là 'không từ thủ đoạn đạt được mục đích' thì thủ đoạn này cũng quá…

Mọi người ném ánh mắt ghét bỏ về phía Bàng Cát: Không phải lão có ham hê biến thái này chứ?!

Bàng Cát cũng thấy xấu hổ: "Quá trình không quan trọng, quan trọng là kết quả! Vừa lúc, hôm nay lão phu vừa phái người quan (theo) sát (dõi) Tiểu Hồng, thì phát hiện Tiểu Hồng ra ngoài vứt rác. Người của ta thuận tiện bới ra xem, kết quả phát hiện một cái túi da, mở túi ra phát hiện cái túi nguyệt sự kia…" Bàng Cát xấu hổ xoa xoa vành mắt xanh tím của mình: "Thủ hạ của ta mắng một câu 'xúi quẩy', sau đó lại cảm giác không thích hợp."

Thấy mọi người nghe nhập thần, Bàng Cát cố ý dừng lại, chậm rì rì uống một ngụm trà, nhìn một vòng thấy hết biểu tình của mọi người mới từ tốn nói tiếp.

"Theo lý thuyết, vật riêng tư như túi nguyệt sự gì đó, không có khả năng dễ dàng ném ra ngoài như vậy. Hơn nữa, thứ đó làm ra cũng rất khó, vải dệt không rẻ, không phải tiểu cô nương không có thu nhập như Tiểu Hồng có thể mua được. Còn nữa, cho dù thật sự vứt đi cũng nên trực tiếp thiêu hủy, cần gì thần thần bí bí dùng giấy da bọc lại rồi ném ra ngoài?" Bàng Cát giương cái bụng tròn vo vênh váo: "Loại hành vi này không hợp với lẽ thường, chẳng lẽ không kỳ quái sao?"

Công Tôn nghĩ nghĩ: "Lời giải thích duy nhất là, Tiểu Hồng muốn lợi dụng tâm lý chán ghét của người bình thường, nhằm che giấu bí mật thật sự."

Bàng Cát đắc ý nói: "Lúc ấy lão phu cũng nghĩ như vậy!"

Bàng Cát đang vênh váo, Bao Chửng lại tạt cho một gáo nước lạnh: "Đến cả túi nguyệt sự mà Bình Dương hầu cũng biết rất rõ a."

Bàng Cát nhất thời cạn lời: "Chuyện… chuyện túi nguyệt sự, tuy rằng không phải do lão phu phát hiện, mà là do…do lão cung nữ kinh nghiệm phong phú quan (giám) sát (thị) Tiểu Hồng phát hiện, nhưng là lão phu tự mình hạ lệnh!" Bàng Cát đắc ý cười: "Lão phi cũng có kiến thức thông thường!"

Triệu Trăn sửng sốt một chút: "Lão cung nữ nào?"

Bàng Cát nói: "Một thời gian trước, trong cung cho một số cung nữ nghỉ việc, trong phủ lão thần vừa lúc thiếu người, liền thuận tay chọn lấy hai người, trong đó có một cung nữ lớn tuổi, nghe nói bà ấy tới từ Hoán y viện. Hoán y viện là nơi chuyên môn để trừng phạt những cung nữ bị phạm tội, người bình thường một khi đã vào đó thì cả đời đều không bước chân ra ngoài được, nếu bà ấy tới từ chỗ đó, khẳng định không phải người hời hợt!"

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái với Bạch Ngọc Đường — liệu có phải là lão cung nữ đã giúp hai chúng ta phá án đó không?

Bạch Ngọc Đường lười biếng nhướn mày — nếu thật sự là lão cung nữ kia thì thật sự đáng tin hơn Bàng Cát nhiều.

Công Tôn nháy mắt với Bàng Thống — ngươi còn nói cha ngươi là thùng cơm, không phải rất khôn khéo đó sao?

Bàng Thống mặt than nội tâm cười lạnh — việc nhỏ thông minh, đại sự hồ đồ, chỉ biết so đo chút lợi nhỏ, ông ta chính là loại người như thế.

Công Tôn cảm thấy mỹ mãn thu hồi tầm mắt.

Đã sớm phát hiện, Bàng Thống tuy rằng không thích nói chuyện, nhưng ánh mắt lại rất phong phú. Bàng Thống dùng ánh mắt biểu đạt ý muốn nói còn rõ ràng hơn hắn mở miệng. Bàng Thống rất hiếm khi nói một câu dài, thường xuyên chỉ phun ra vài chữ một câu, mà chỉ nói những từ mấu chốt, luôn loại bỏ những từ mà hắn cho là vô dụng.

Theo như lời phó tướng Uông Dương lộ ra, lúc Bàng tướng quân bài binh bố trận cực kỳ ít nói, thường xuyên dùng thủ thế và ánh mắt thay cho ngôn ngữ. Là phiên dịch lâm thời của Bàng tướng quân, Uông Dương không thể không luyện thành tuyệt kỹ sát ngôn quan sắc.

Mặt khác, Bàng tướng quân lại không hợp quần, theo như lời Triệu Trăn thì chính là — họa phong không đúng!

Mỗi lần đánh thắng trận, nhóm tráng hán đều tụ tập cùng nhau mở tiệc ăn mừng, Bàng tướng quân ngồi ngay ngắn ở ghế chủ vị mặt than ăn cơm. Cấp dưới không dám châu đầu ghé tai đùa giỡn, từ tướng tới binh tất cả đều im lặng sầu muộn ăn cơm. Hiện trường tiệc ăn mừng một mảnh yên tĩnh, trừ tiếng bát đũa va chạm giòn vang, cũng chỉ có tiếng yêu cầu gọi thêm cơm nối liền không dứt. Khi nào Bàng tướng quân ăn uống no đủ về lều ngủ rồi, những người khác mới bắt đầu uống rượu vung quyền huyên tha huyên thuyên.

……

(*° °*) Lại trở về vấn đề chính!

Bao Chửng vẫn luôn nhìn Bàng Cát không vừa mắt, đặc biệt là lúc Bàng Cát vênh váo, đặc biệt không vừa mắt!

Bao đại nhân thản nhiên nói: "Bình Dương hầu thật cơ trí, hoan hô."

Thật cơ trí cái gì, hoan hô cái gì… ngay cả Bao đại nhân cũng bị Triệu Tiểu Trăn độc hại.

Bởi vì Triệu Tiểu Trăn luôn treo hai câu này ở cửa miệng nên 'hoan hô' và 'cơ trí' đã trở thành ngôn ngữ lưu hành trong quan trường Đại Tống. Bàng Cát tự nhiên minh bạch, Bao Chửng là đang châm chọc mình, quay đầu tiếp tục nói với Triệu Trăn: "Vì cung nữ kia lắm miệng nói một câu, lão phu lập tức cảm thấy kỳ quái, nên đã sai người cẩn thận kiểm tra cái túi nguyệt sự kia. Kết quả phát hiện, túi nguyệt sự bị ném đi còn mới tinh, bên trong không có tro thảo mộc chỉ có một phong mật thư!"

Bàng Cát lấy một tờ giấy được gấp tư trình lên cho Triệu Trăn.

Triệu Tiểu Trăn híp mắt nhìn chằm chằm tờ giấy được gấp tư kia, do dự nhiều lần cũng không dám vươn tay nhận: "Bàng ái khanh…tờ giấy này… không phải là lấy từ trong đó ra đấy chứ…." Dám nói [phải] ta cắn chết ngươi!

Bàng Cát minh bạch sự băn khoăn của Triệu Trăn, nhanh chóng lắc đầu: "Đương nhiên không phải, đây là bản chép lại. Tiểu Hồng tự tay viết thư, lão thần đã sai người khâu lại như cũ. Lão thần cũng đã đặt túi nguyệt sự và bao da ở trong túi rác, thời khắc phái người giám sát, nhằm câu được cá lớn!"

Sau khi Bàng Cát nhiều lần cam đoan, Triệu Trăn mới dùng hai đầu ngón tay nhón tờ giấy kia lên.

Cho dù là lúc này, Bàng Cát cũng không quên tranh công: "Cô nương Tiểu Hồng kia phi thường cẩn thận, lại dùng phương thức không thể tưởng tượng được này để truyền tin, còn đặt thư trong túi nguyệt sự, tự tay thêu hoa văn kỳ quái, lão thần đã mất sức chín trâu hai hổ, mời rất nhiều tú nương (thợ thêu) tay nghề điêu luyện mới có thể cẩn thận mở ra, lại còn dựa theo đường thêu trước mà phục hồi nguyên dạng!"

Triệu Tiểu Trăn mặc kệ hắn, Bàng Cát lóe tinh quang tự mình giãi bày: "Có thể tài cán phân ưu vì Hoàng thượng, lão thần cam nguyện mạo hiểm, dám lên cửu thiên lãm nguyệt, dám hạ ngũ dương tróc miết*, lên núi đao, xuống biển lửa cũng không từ…" Lúc Bàng Cát lẩm bẩm 'trữ tình' Triệu Trăn đã đọc xong bức thư, thuận tay đưa cho Bao đại nhân, cả người run rẩy nổi da gà. (*Lên chín tầng trời hái trăng, xuống 5 tầng biển bắt ba ba)

Nội dung thư mơ hồ khiến mọi người không hiểu gì. Tiểu Hồng cũng coi như một vị kì nữ, không biết có bị tâm thần phân liệt hay không mà có thể ở trước mặt mọi người ngụy trang thành bộ dáng ôn nhuận ngại ngùng, kỳ thật ở bên trong còn mạnh mẽ hơn cả trù phòng đại nương. Chữ viết xinh đẹp, nhưng ngôn từ lại thực bưu hãn, ở trong thư, Tiểu Hồng tự xưng là 'lão nương', ngữ khí kịch liệt, thái độ kiêu ngạo, hạ thấp nhân phẩm người nhận thư không đáng một đồng. Châm chọc đối phương "Ngươi có thể thi đỗ Trạng nguyên, thì heo nái cũng có thể leo cây" "sao không tự đi soi gương nhìn mình một cái đi" "thư sinh nghèo kiết hủ lậu cả đời không tiền đồ"…

Ngoại trừ châm chọc, Tiểu Hồng còn lặp đi lặp lại cảnh cáo đối phương không được dây dưa với nàng, không được cản trở con đường bước vào giới quý tộc của nàng, bằng không sẽ một đao đứt đoạn gì gì đó.

Từ nội dung bức thư có thể phỏng đoán được 'người nhận thư là thí sinh sắp dự thi' ngoại trừ chuyện đó ra không còn bất cứ manh mối nào khác.

Trên đời cư nhiên có loại nữ nhân này, bề ngoài dịu ngoan chọc người thương xót, nhưng nội tâm cay cú chua ngoa còn hơn cọp cái, lại còn nghĩ ra được phương thức truyền tin [tuyệt diệu] như thế cũng thực liều mạng… Ở trong thư Tiểu Hồng không tiếc lời châm chọc đả kích đối phương, ngôn từ cay nghiệt nhưng không lộ ra chút sơ hở. Mặc cho ai nhận được phong thư này, cũng không có khả năng nghĩ tới Tiểu Hồng. Huống chi chuyện 'túi nguyệt sự' thật sự không tiện lấy làm bằng chứng…

Biện pháp tuy cẩu thả nhưng rất hữu dụng, khiến mọi người đại khai nhãn giới.

Nếu Bàng Cát đã có biện pháp đối phó Tiểu Hồng, Triệu Tiểu Trăn một chuyện không phiền nhị chủ, toàn quyền ủy thác cho Bàng Cát điều tra.

Bao đại nhân tức giận thổi râu, Bàng Cát vui vẻ lĩnh chỉ, trước khi rời đi còn không quên đùa giỡn thằng con mặt than nhà mình. Tuy rằng từ đầu tới cuối Bàng Thống đều không để ý tới ông ta nhưng Bàng Cát vẫn mĩ tư tư tự đắc vui vẻ. Xét tới năng lực tự kháng đả kích thì Bàng Cát da dày thịt béo còn vững chắc hơn trăm vạn quân địch!

Đối với người dân Đại Tống mà nói, Phi Tinh tướng quân là thần bảo hộ. Còn đối với hàng xóm xung quanh Đại Tống thì Phi Tinh tướng quân là chướng ngại vật khó lòng vượt qua. Vô luận là thần bảo hộ hay chướng ngại vật, Phi Tinh tướng quân vẫn có thể thu phục trăm vạn quân địch dễ như trở bàn tay nhưng lại không thể giải quyết được sự bám dính của Bàng Cát như cao dán chó… quả nhiên, ác nhân tự có ác nhân trị.

……..

Cũng không biết hôm nay có trận gió độc nào thổi tới mà Bàng Cát chân trước vừa đi, sau lưng Khai Phong Phủ lại nghênh đón một vị 'khách quý' khác — Lưu Phục.

Lưu Phục là nghĩa tử Lưu Tuân, hậu duệ của Vô Danh tiểu quốc. Lưu Tuân căm hận hoàng tộc Triệu thị, căm hận tất cả Tống nhân, vì muốn báo thù rửa hận không tiếc khiến sinh linh đồ thán. Báo thù vốn không có gì đáng trách, đáng tiếc Lưu Tuân thời vận không tốt, ở thời điểm cuối cùng lại bị Lưu Phục bán đứng, bi phẫn tự sát bỏ mình.

Lưu Phục dẫn theo một nghìn tư binh quy thuận Triệu Trăn, Triệu Trăn đáp ứng đặc xá tội mưu phản cho tất cả, còn cho phép Lưu Phục đi an táng nghĩa phụ trước, rồi mới tới Khai Phong Phủ báo tin. Lưu Phục cũng coi như thức thời, mau chóng xử lý chuyện hậu sự cho Lưu Tuân, không mang theo tùy tùng, không mang theo binh khí, một người một ngựa tới Khai Phong Phủ.

Triệu Trăn vẫn như cũ, hi hi ha ha ngươi hảo, ta hảo, mọi người hảo, tâm không khúc mắc tựa hồ phi thường thưởng thức tài năng của Lưu Phục, hoàn toàn không ngần ngại thân phận hắn là [nghĩa tử phản tặc]. Triệu Trăn lôi ra toàn bộ nhiệt tình đông xả tây lạp, hỏi thăm từ chuyện hậu sự Lưu Tuân cho tới chuyện ăn uống hằng ngày của Lưu Phục, thân thiết hữu hảo, quan tâm đầy đủ, còn thiếu mỗi việc đốt giấy vàng kết nghĩa xưng huynh gọi đệ…

Triệu Trăn khẩu xà tâm Phật, dựa vào ba tấc lưỡi khiến Bàng tướng quân, Công Tôn tiên sinh, Bao đại nhân lần lượt ghê tởm phải bỏ đi, chỉ còn lại Triển Chiêu phải ở lại bảo hộ Triệu Trăn không bỏ đi được, đồng thời Bạch Ngọc Đường bị Triển Chiêu lôi kéo 'gặp nạn cùng hưởng' cũng không thoát, Thử Miêu hai người vẫn còn thủ vững tại trận địa! ( )

Lưu Tuân một lòng muốn báo thù đã chết, Lưu Phục vẫn còn sống, hơn nữa, trong tay nắm giữ một ngàn tư binh, vậy mà Triệu Trăn cư nhiên một lời cũng không hỏi. Thậm chí ngay cả khi Lưu Phục chủ động nhắc tới, Triệu Trăn cũng chỉ pha trò cho qua, vỗ vỗ bả vai Lưu Phục, ra vẻ 'ngươi làm việc, ta yên tâm'.

Không chỉ Lưu Phục hồ đồ, mà ngay cả Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường cũng hồ đồ.

Lưu Phục nói: "Các thủ hạ đều là huynh đệ của tiểu dân, đại đa số đều là cô nhi tứ cô vô thân không nhà để về, bọn họ từ nhỏ đã bị huấn luyện ở trong sơn cốc, có người ngay cả danh tự cũng không có, bọn họ không nơi để đi. Ngoại trừ một số ít nguyện ý rời đi, đại bộ phận còn lại đều muốn ở lại cùng tiểu dân…"

Lưu Phục khó xử nói: "Tiểu dân biết như vậy không hợp quy củ, tiểu dân cũng đã nói với bọn họ, hiện tại tiểu dân thân phận xấu hổ tự thân khó bảo toàn, không có khả năng dẫn dắt bọn họ như trước. Chúng tiểu

dân đã thương lương, nguyện ý gia nhập Tống quân, hoặc là nếu Hoàng thượng có sắp xếp nào khác cũng không từ, chỉ cần có miếng cơm ăn là được."

"Lưu tướng quân đừng thương cảm…" Triệu Trăn nghiêm mặt nói: "Lưu tướng quân yên tâm, trẫm nhất định sẽ hết lòng tuân thủ hứa hẹn! chỉ là trẫm niên kỉ còn nhỏ, rất nhiều chuyện thân bất do kỷ, chuyện đại sự như điều động quân đội tất yếu phải cùng văn võ bá quan thương nghị, thỉnh Lưu tướng quân đợi thêm mấy ngày."

Nói tới nước này, Lưu Phục cũng không còn gì đáp lại, cũng không thể bắt ép Triệu Trăn đồng ý luôn được.

Lưu Phục không hiểu con người của Triệu Trăn, bị bé đông xả tây lạp lừa dối tới khách phòng nghỉ ngơi. Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường lại phi thường hiểu Triệu Trăn, thái độ của Triệu Trăn hôm nay, rõ ràng là đang phòng bị Lưu Phục tới cực điểm! Lúc trước, khi đối đãi với Lý Nguyên Hạo và Gia Luật Lan, cũng không không thấy Triệu Trăn cảnh giác nghiêm ngặt như vậy.

Triệu Trăn hoàn toàn không tín nhiệm Lưu Phục, mặc dù thời gian nói chuyện rất dài nhưng nội dung lại chẳng có thông tin gì trọng yếu. Triệu Trăn khó được khi tập trung tinh thần cao độ như vậy, hoàn toàn nắm quyền chủ đạo, không cho Lưu Phục một chút cơ hội mở miệng nào. Triệu Trăn cũng không có hứng thú vòng vo với Lưu Phục, bé đã nhìn thấu ý đồ của Lưu Phục, tiếp tục dây dưa cũng chỉ uổng phí thời gian. Không bằng mau chóng đuổi Lưu Phục đi, để hắn tự sinh tự diệt chơi một mình đi

~~Triệu Trăn thái độ quỷ dị, khiến Triển Chiêu cũng thấy khẩn trương: "Ngươi cứ thế để hắn đi?"

Triệu Trăn nghiêng đầu: "Sư phụ muốn giữ hắn lại ăn cơm chiều?"

Triển Chiêu đỡ trán: "Ngươi đừng có giả bộ hồ đồ, ta không hỏi cái này!"

Triệu Trăn cười nói: "Còn nhớ Tương Dương vương không? Còn nhớ trung niên nam nhân bên cạnh Tương Dương vương không? Lúc Lưu Tuân chết, ta liền minh bạch, Tương Dương vương và Lưu Tuân, đồng dạng chỉ cách thành công còn thiếu một bước, đồng dạng cùng bị thân tín phản bội, đồng dạng khó thoát khỏi cái chết. Không cảm thấy tình tiết rất quen thuộc sao?" Cùng một kịch bản, chỉ thay đổi diễn viên, diễn xuất tới cùng một kết cục.

Không hổ là người [tối am hiểu sắp xếp bố cục] đến Thừa Ảnh cũng thấy sợ hãi…

Bạch Ngọc Đường nhíu mày: "Lưu Phục cũng là người của kẻ chủ mưu sau màn? Tên chủ mưu cố ý bại lộ chính mình? Hắn đến cùng là muốn làm gì?"

Triệu Trăn nhún nhún vai: "Ai mà biết được, có lẽ là muốn thị uy, có lẽ cũng là tới để chào hỏi chúng ta — [Ta đã trở về]."

Triển Chiêu thực rối rắm: "Phải đáp ứng yêu cầu của Lưu Phục sao?"

"Khẳng định không được! Để phản quân trà trộn vào trong quân đội của ta, đừng có mơ!" Triệu Trăn hầm hừ nói: "Vất vả lắm mới dọn dẹp sạch sẽ được, đồ ăn vừa bày ra bàn lại thấy có mấy đống phân chuột lòi ra, rất ngán!" Triệu Trăn bĩu môi: "Đáng tiếc ta không hiểu suy nghĩ của kẻ chủ mưu sau màn, đành phải tạm kéo dài trước đã…"

Triển Chiêu lại nói: "Vậy còn mấy tư binh kia?"

Triệu Trăn lộ ra nụ cười thần bí xấu xa, ngón trỏ đặt ở trước miệng — "Suỵt ! bí mật

"

Nói xong liền xoay người bỏ chạy, vừa chạy vừa gọi Triển Chiêu.

"Sư phụ nhanh lên, mau về phủ xem đầu bếp mới, nói không chừng buổi tối lại có đồ ăn ngon ~"

Triển Chiêu đứng tại chỗ mặt mờ mịt, Bạch Ngọc Đường chọc chọc quai hàm hắn: "Mèo ngốc, đừng nghĩ nữa, ngươi có nghĩ nát óc cũng không ra đâu. Âm mưu quỷ kế không thích hợp với ngươi, chiên rán hầm ninh mới là mới là toàn bộ ý nghĩa cuộc sống của ngươi, chuyện phiền toái cứ giao cho Triệu Trăn phiền não đi."

Triển Chiêu khẽ cười: "Bạch Ngũ gia đang phun tào sao?"

Bạch Ngọc Đường bắt lấy móng mèo: "Một ngàn người, nói nhiều không nhiều khó đạt thành tựu, nói ít không ít chung quy vẫn là tai họa ngầm…"

Triển Chiêu nheo mắt mèo: "Ngươi biết?" Bạch Ngọc Đường và Triệu Tiểu Trăn không phải lần đầu tâm linh tương thông!

Bạch Ngọc Đường xòe hai tay: "Lần này ta không biết."

Triển Chiêu cảm thấy mỹ mãn nói: "Biết ngươi không biết, ta an tâm!"

Bạch Ngọc Đường khóe miệng giật giật: "Miêu đại nhân đang phun tào sao?" trong lòng lại nghĩ: mèo ngốc, tuy rằng ta không biết trong hồ lô Triệu Trăn bán cái gì nhưng khẳng định không phải [cẩm nang diệu kế] bình thường. Triệu Trăn tối am hiểu ra chủ ý tồi, hi vọng chủ ý tồi lần này không quá tồi…

Sự thật chứng minh, Bạch Ngũ gia rất có thiên phú dự ngôn, chủ ý của Triệu Tiểu Trăn quả thật rất tồi, hơn nữa còn tồi một cách độc đáo.

Hết chương 114

116. Chương 115

Triệu Trăn đối với hai [con tin] đầu bếp Ly gia phái đến vô cùng chờ mong, khẩn cấp muốn chiêm ngưỡng một chút.

Từ khi thu phục Lưu Tuân, trên con đường về nhà tất yếu phải qua từ Khai Phong Phủ rốt cuộc không nhìn thấy Bạch Cốc khuôn mặt tươi như hoa đứng đón nhi tử nữa, thành Biện Lương giao thông khôi phục, bát quái về Bạch gia phụ tử cũng dần bình ổn, Bạch Ngọc Đường thoát khỏi bị gây rối, thật sự đáng mừng

~Căn cứ vào lời tự thú của Triệu Trăn, người xúi giục Bạch Cốc gây rối Bạch Ngọc Đường chính là bé.

Khi đó, Triệu Trăn hiểu biết nông cạn về ân oán giữa Vô Danh tiểu quốc và Thái tổ, cũng không hiểu Lưu Tuân là người thế nào, càng không biết Lưu Tuân cùng kẻ chủ mưu sau màn bí mật mưu đồ tạo phản ra sao. Bạch Cốc giấu diếm Triệu Trăn, chỉ nói Lưu Tuân là tử địch của mình, vẫn luôn ẩn trốn ở trong Khai Phong chờ thời cơ báo thù. Địch trong tối, ta ngoài sáng, địch nhân kiên nhẫn ám binh bất động, Bạch Cốc lại lo lắng không yên.

Thường Ngôn nói, ngàn ngày làm tặc cũng không thể ngàn ngày phòng cướp, không sợ trộm cũng sợ cướp nhớ thương, thợ săn giảo hoạt cũng không đấu lại hảo hồ ly…

(= w =) Khụ, lại lạc đề!

Nói tóm lại, Bạch Cốc muốn nhờ Triệu Trăn ra chủ ý, để bức độc xà trốn trong tối phải bò ra!

Triệu Tiểu Trăn nheo mắt lại, sờ cằm cười gian hai tiếng, rồi bảo Bạch Cốc năng đi dạo phố, thường xuyên quấy rối Bạch Ngọc Đường.

Nếu [tử địch] của Bạch Cốc ở gần đó, biết Bạch Cốc sống rất tốt, còn có nhi tử vĩ đại kế thừa huyết mạch, trong lòng khẳng định so với ngồi trên chảo lửa còn dày vò hơn. Người nọ nếu thiếu kiên nhẫn, khẳng định sẽ tự mình nhảy ra, hoặc là xử lý Bạch Cốc kết thúc mọi chuyện, hoặc là xử lý Bạch Ngọc Đường khiến Bạch Cốc thống khổ. Nếu người nọ có thể nhẫn nại như rùa, đến thế rồi mà vẫn có thể nhịn được, dù không bắt được hắn thì ít nhất vẫn có thể ghê tởm chết hắn!

Triệu Tiểu Trăn một bụng đầy ý nghĩ xấu, nhất tiễn hạ song điêu làm tới nghiện, nhất định còn muốn nhất tiễn tam điêu thuận tay khi dễ Bạch Ngọc Đường một phen.

Tuồn ra quan hệ giữa Bạch Cốc và Bạch Ngọc Đường, một mặt có thể chọc giận địch nhân, khiến địch nhân từ trong chỗ tối nhảy ra tự chui đầu vào rọ. Mặt khác còn có thể tác hợp hai cha con Bạch gia, kỳ thật Bạch Cốc rất muốn thân thiết với Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường cũng không hề ghét Bạch Cốc, hai

cha con vừa thấy mặt liền mở hình thức trào phúng chính là vì tính cách quá giống nhau, cả hai đều kiêu ngạo, mất tự nhiên.

Trừ chuyện đó ra, còn một chuyện quan trọng khác nữa!

(*° °*) Có thể thưởng thức Bạch Ngọc Đường sứt đầu mẻ trán vì lão cha nhi khống, quả thực không thể mỹ diệu hơn!

Trong suy nghĩ của Triệu Trăn, không phải mưu triều soán vị hay làm người thành công là trọng điểm, xem náo nhiệt mới là trọng yếu nhất!

Vì thế, [đệ nhị chỉ điêu] Bạch Cốc quấn chặt Bạch Ngọc Đường cố gắng bán manh, [đệ tam chỉ điêu] Bạch Ngọc Đường đen mặt trốn đông trốn tây. Tsk, hết thảy đều tiến triển thuật lợi, ngược lại [đệ nhất chỉ điêu] lại không hề tiến triển. Bởi vì cái gọi là [tử địch] của Bạch Cốc hoàn toàn bất đồng với lý giải [tử địch] của Triệu Trăn.

Bạch Cốc nói không sai, Lưu Tuân quả thật là [tử địch] của hắn, chỉ là người Lưu Tuân hận nhất không phải hắn mà là Triệu Trăn, vô luận Bạch Cốc chết tàn hay con cháu đầy nhà đều không ảnh hưởng tới quyết tâm giết chết Triệu Trăn của Lưu Tuân.

Bạch Cốc tuy rằng không nói dối, nhưng lại che giấu ý đồ thật của Lưu Tuân, gián tiếp khiến kế hoạch nhất tiễn hạ tam điêu của Triệu Trăn mất đi hiệu lực.

Cũng may, Bạch Cốc chưa nói thật, bằng không Triệu Tiểu Trăn cái gì cũng có thể làm, còn không biết sẽ thu thập cục diện rối rắm đó thế nào đâu.

Sau đó là Lưu Phục, thời khắc mấu chốt không chút do dự bán đứng Lưu Tuân, Triệu Trăn đánh bậy đánh bạ biết được tiền căn hậu quả, nghe được tin tức lại tiết lộ cho Bạch Cốt sơn chúng quỷ. Nguyên nhân là vì có Lưu Phục làm nội ứng, Triệu Trăn có thể sớm liệu trước tiên cơ mọi chuyện, tuyệt không phải loại chỉ biết đánh lung tung…

Càng tới gần chân tướng, Triệu Trăn càng không hiểu nổi suy nghĩ của kẻ chù mưu sau màn.

Kẻ chủ mưu sau màn mạc danh kỳ diệu bán đứng Lưu Tuân? Lại mạc danh kỳ diệu đưa tới một Lưu Phục, còn mạc danh kỳ diệu tặng kèm một ngàn tư binh? Đây là tinh thần hi sinh không biết sợ? kẻ chủ mưu sau màn làm việc quỷ dị, hành động cũng càng ngày càng quái lạ, Triệu Trăn thật sự không hiểu ra sao.

……

Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường mua nhà ở, nguyên bản là để chiêu đãi gia đình các vị huynh trưởng ở lại chơi mấy ngày.

Kết quả người tới ở càng ngày càng nhiều, cả tòa nhà vốn trống huơ trống hoắc bỗng trở nên náo nhiệt xôm tụ.

Chuyện Lý Giai Hào tham dự mưu phản bị bại lộ, Lý gia vì muốn chứng tỏ lập trường, phái đi hai nhân vật trọng yếu một lớn một nhỏ vào kinh làm con tin. Lý gia và Triển gia dù sao cũng là quan hệ thông gia, trưởng bối trong nhà thì đủ các loại suy tính không yên lòng, còn lũ nhỏ vẫn vô tư vô lự như trước, hớn hở có thêm bạn mới để chơi cùng.

Triệu Trăn cũng vô giúp vui, không chịu ngồi cùng bàn với nhóm người lớn, mà lại túm tụm với bọn trẻ con ở một bàn khác.

Hai đầu bếp Lý gia, một lớn một nhỏ, đều là con cháu dòng chính.

Đầu bếp Lý gia lớn tuổi là gia chủ đời kế tiếp được chỉ định Lý Bách Vị, là một trung niên nam nhân cổ hủ, bởi vì thường niên không cười, trên mặt lưu lại hai rãnh nếp nhan sâu hun hút, trông có vẻ không dễ ở chung. Người còn nhỏ là tôn tử của đương nhiệm gia chủ Lý Giai Dưỡng, nghe nói mới 11 tuổi, niên kỷ tuy nhỏ nhưng bối phận khá lớn, chỉ nhìn tên đệm cũng đủ hiểu, Lý Giai Dưỡng tuy nhỏ hơn Lý Giai Hào hơn chục tuổi nhưng hai người lại cùng bối phận 'Giai'.

Lý gia là đại gia tộc, quan hệ thân thích rắc rối phức tạp, khiến Triệu Trăn nghe mà đầu óc choáng váng.

Kỳ thật cũng không thể trách Triệu Trăn nghe không hiểu, người hiện đại không có quan hệ thân thích phức tạp như vậy, cũng không giống cổ nhân coi trọng thân tộc. Cổ nhân cùng họ đồng tộc đều ở chung một chỗ, ngày lễ tết còn phải đi thăm người thân, đi tặng quà, thậm chí còn thư từ qua lại để kéo gần quan hệ.

Người hiện đại, thân thích phân bố khắp thiên nam địa bắc, thế giới rộng lớn như vậy, quanh năm suốt tháng cũng không gặp mặt nhau. Gọi điện đương nhiên tiện hơn viết thư nhưng chính vì thế mà cũng ít liên hệ. Sống chung trong một tòa nhà cao tầng, hàng xóm trên dưới trái phải còn không biết hết, huống chi là họ hàng xa gần.

Triệu Trăn muốn nhớ cũng khó, mà không nhớ được liền bỏ qua, dù sao cũng không phải thân thích nhà mình

~……

Từ khi Triển Huy cưới tức phụ, Triển phu nhân liền chuyển giao quản gia đại quyền cho con dâu, còn mình vui chơi giải trí đùa giỡn trượng phu hưởng thanh phúc. Nhưng nay mọi người đều đang ở trong nhà Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường, mấy vị tẩu tử không tiện nhúng tay, Triển phu nhân không còn cách nào khác đành phải một lần nữa tự mình lo liệu nội vụ.

Triển Thanh Phong thiếu ngôn quả ngữ thích thanh tĩnh, Triển phu nhân hoàn toàn tương phản với trượng phu, thích nói, thích cười ưa náo nhiệt, đặc biệt thích chọc ghẹo phu quân mặt lạnh nhà nàng!

Ps: Sở thích nho nhỏ của Triển phu nhân đã được Triển Miêu Miêu thừa kế hoàn mỹ, mỗi ngày đều lấy việc chọc ghẹo Bạch Ngọc Đường làm vui!

Là một hảo nữ nhân lên được khách phòng xuống được phòng bếp, Triển phu nhân ngầm hoạt bát ưa náo nhiệt, đến khi làm chính sự lại đặc biệt cẩn thận so với nam tử tầm thường càng thông minh quyết đoán hơn. Địa vị Triển phu nhân trong Triển gia không thể dao động, tự nhiên không cần nhìn sắc mặt nhà mẹ đẻ cũng không chịu ủy khuất chính mình.

Lý gia tuy rằng là nhà mẹ đẻ Triển phu nhân nhưng Triển phu nhân là dòng thứ, không có giao tình gì mấy với dòng chính Lý gia. Hơn nữa tính cách Triển phu nhân giống hệt Triển Chiêu, dám yêu dám hận, không chấp nhận có một hạt bụi ở trong mắt, hiện tại bà vô cùng phiền chán Lý Giai Hào, nên đối với Lý Bách Vị dòng chính Lý gia càng không có thái độ tốt.

Nay Triển phu nhân đang là đương gia gia chủ, tuy rằng cho hai người Lý gia ăn mặc ở đi lại an bài thỏa đáng nhưng không tính là cẩn thận chu đáo, chỉ làm tròn bổn phận không cho người ta xoi mói gì mà thôi. Lý Bách Vị kiến thức rộng rãi, tự nhiên cảm giác được sự khác biệt vi diệu, Lý Giai Dưỡng lại hoàn toàn không nhận ra.

Lý Giai Dưỡng chung quy niên kỉ còn nhỏ, người Lý gia không có khả năng kể lại toàn bộ mọi chuyện từ đầu tới cuối cho nó nghe, chỉ có thể hàm hồ nói: "Lý Giai Hào phạm lỗi lớn, toàn bộ Lý gia đều bị hắn liên lụy, về sau vào kinh con nhất định phải nghe lời, phải khiêm tốn."

Lý Giai Dưỡng vốn là hài tử thông minh trưởng thành sớm, đại khái đoán được chính mình phải vào kinh làm con tin, thái độ khó tránh khỏi có chút câu nệ. Cố tình lại không che giấu được lòng hiếu kỳ, nhiều lần lén nhìn trộm Triệu Trăn, khiến Triệu Trăn muốn bỏ qua cũng khó.

Triệu Trăn vốn là một thanh niên tốt thành thục ổn trọng, từ khi phủ lên mình thân xác hài đồng, được mọi người xung quanh cưng chiều thành quen, bất tri bất giác càng ngày càng đọa lạc. Lúc vừa xuyên không thái độ cẩn thận chặt chẽ bây giờ làm việc càng ngày càng tùy tâm sở dục, tính cách càng ngày càng giống trẻ con, luôn muốn làm những chuyện khiến người lớn đau đầu, thỏa mãn ác thú vị của chính mình.

Triệu Trăn tính cách khó đoán, lúc âm hiểm so với bất cứ ai càng âm hiểm hơn, lúc trong sáng vô tư thì càng trong sáng vô tư. Triệu Trăn tuy rằng giỏi về tâm kế, cũng có mặt quang minh lỗi lạc, cho dù muốn thử thái độ Lý gia, Triệu Trăn cũng sẽ trực tiếp xuống tay với Lý Bách Vị, tuyệt không lấy lớn khi nhỏ xuống tay với Lý Giai Dưỡng.

Triệu Trăn câu được câu không đáp lời Lý Giai Dưỡng, biểu hiện Lý Giai Dưỡng cũng phi thường khẩn trương, trả lời một vấn đề đơn giản nhất cũng phải cẩn thận suy nghĩ trước sau, Triệu Trăn còn thấy mệt thay cậu nhóc này. Hai người cứ như vậy nề nếp một hỏi một đáp, Triệu Trăn đông xả tây lạp vài lần cạn

lời, cuối cùng cũng khiến Lý Giai Dưỡng không còn khẩn trương, ít nhất ngữ tốc khi nói chuyện đã khôi phục lại như thường ngày…

……..

Dùng xong bữa tối, thúc chất Lý gia sớm về phòng nghỉ ngơi, Triệu Tiểu Trăn theo thường lệ cọ tới bên người Triển Chiêu, phát huy độ sáng lớn nhất của bóng đèn, gây trở ngại Thử Miêu nói chuyện yêu đương. Bạch Ngọc Đường lười phản ứng thằng con ghẻ, rót cho mình một tách trà, cầm lên chậm rãi uống, bỗng nhiên nói với Triển Chiêu: "Người tên Lý Bách Vị có lai lịch gì?"

Triển Chiêu sửng sốt: "Ta và dòng chính Lý gia không quá quen thuộc, chỉ từng nghe kể về thúc ấy, làm sao vậy?"

Bạch Ngọc Đường vẻ mặt hoang mang nói: "Cứ cảm thấy đã từng gặp hắn ở đâu, chỉ là nhất thời nghĩ không ra…"

Triển Chiêu và Triệu Trăn đồng thời khiếp sọ — Bạch Ngọc Đường được xưng là gặp qua không quên cư nhiên lại không nhớ rõ? Đúng là đại kỳ văn a!

Triển Chiêu vươn tay sờ trán Bạch Ngọc Đường, mặt đầy sầu lo nói: "Ngọc Đường, có phải ngươi bị bệnh tới hồ đồ rồi không?"

Triệu Trăn cũng vô giúp vui xoa bóp Bạch Ngọc Đường, đầy mặt thành khẩn nói: "Ta cảm thấy là say rượu hồ đồ!"

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ: "Nghiêm túc đi, ta đang nói chuyện đứng đắn."

Triển Chiêu và Triệu Trăn trăm miệng một lời: "Chúng ta cũng thực nghiêm túc! Chúng ta cũng nói chuyện đứng đắn!"

Bạch Ngọc Đường đỡ trán.

Thôi, cũng có người giống nhau, có lẽ là mình nhớ nhầm đi…..

……

Ngày kế lâm triều, hốc mắt tím đen của Bàng Cát cơ bản đã khôi phục, nhưng lại mang một cặp mắt thâm quầng đầy tơ máu vào triều.

Triệu Trăn ngồi trên long ỷ cao cao tại thượng, thần tử phía dưới có động tĩnh gì nhìn là thấy ngay, tựa như thầy cô đứng trên bục giảng, có thể nhìn thấy rõ đám học trò ở dưới bày trò gì. Phát hiện gấu trúc Bàng Cát, Triệu Trăn nhịn không được nhìn nhiều hơn một chút, thầm nghĩ: Là huân chương vinh dự lưu lại khi đánh nhau với Bàng phu nhân hay bị Bàng phu nhân phạt quỳ một đêm không ngủ? sợ lão bà đến tình trạng này, Bàng Cát cũng thực liều mạng…

Sau khi tan triều, Bàng Cát đứng chờ Triệu Trăn trên con đường hồi cung tất yếu phải đi qua, vừa thấy Triệu Trăn liền lệ nóng doanh tròng! Bộ dáng kia quả thực tựa như mẹ con thất lạc nhiều năm gặp lại, Bàng Cát ôm ống giày kim sắc long văn của Triệu Trăn hu hu khóc lóc, một phen nước mắt nước mũi, thập phần ra sức.

"Hu hu hu, thỉnh Hoàng thượng làm chủ cho lão thần!"

Triệu Trăn bị lão 'hu hu hu' làm cho đau đầu, đỡ trán nói: "Ái khanh có chuyện gì, ai khi dễ ngươi?"

Mọi người đều biết, Bàng Cát tối am hiểu việc nịnh nọt, là chuyên gia ăn uống vui chơi nhất trong triều, mỗi lần Triệu Trăn sai hắn làm chuyện đứng đắn, lão không ra sức khước từ thì là lề mề không chịu làm. Nhưng Bàng Cát tuyệt không phải bao cỏ, bằng không Triệu Trăn cũng sẽ không lưu lại hắn, Bàng Cát thích chiếm tiện nghi, hơn nữa vô lợi không dậy sớm, bảo hắn vô tư phụng hiến so với lên trời còn khó hơn!

Bàng Cát chủ động xin đi giết giặc điều tra chuyện Tiểu Hồng, Triệu Trăn đã cảm thấy họa phong không đúng. Sở dĩ toàn quyền ủy thác cho Bàng Cát, chính là muốn xem hắn định thiêu thân kiểu gì. Ai ngờ mới qua một đêm, Bàng Cát lại [hoàn toàn tỉnh ngộ], ở trước bé trình diễn một khóc hai nháo ba thắt cổ, ngay cả chiêu của đàn bà cũng lôi ra dùng, tên này hàng thật giá thật càng ngày càng [có cam đảm]!

Bàng Cát khóc kể nguyên nhân không ngoài 2 loại.

Thứ nhất là tra được manh mối trọng yếu, chạy tới tranh công, loại này khả năng gần như bằng 0.

Thứ hai cũng là tra được manh mối trọng yếu, phát hiện Tiểu Hồng là khoai nóng phỏng tay, vội vã muốn ném đi.

Triệu Trăn thở dài: Tổng hợp biểu hiện nhất quán của Bàng Cát, nghĩ thế nào cũng là khả năng thứ hai.

Quả nhiên Bàng Cát thút tha thút thít khóc nức nở: "Lão thần chịu hoàng ân, khẩn cầu Hoàng thượng chuẩn cho thần từ quan."

Triệu Trăn khóe miệng giật giật: "Sao ngươi lại nói như vậy?"

Bàng Cát rơi lệ đầy mặt: "Lão thần nghiêm túc, chỉ cần tài cán vì Hoàng thượng phân ưu, lão thần cam nguyện mạo hiểm, dám lên Cửu thiên lãm nguyệt, dám hạ ngũ dương tróc miết, lên núi đao xuống biển lửa dũng cảm tiến tới, yêu ma quỷ quái nào cũng không từ…"

Triệu Trăn thản nhiên nói: "Nói tiếng người!"

Bàng Cát bĩu môi: "Lão thần tuổi già sức yếu, tuy rằng tâm đền nợ nước chưa chết nhưng nề hà lực bất tòng tâm."

Triệu Trăn ngắt lời nói: "Cho ngươi cơ hội cuối cùng, nói tiếng người."

Bàng Cát rối rắm: "Chuyện Tiểu Hồng liên quan tới tiên hoàng, lão thần thật sự…" thật sự là không dám tiếp tục điều tra, có trời mới biết Hoàng thượng có tiểu tâm nào khác không, có so đo không, vạn nhất điều tra ra cái gì không hay, bị người diệt khẩu biết tìm ai khóc đây?

Triệu Trăn nhăn hàng lông mày thanh tú: "Ngươi khẳng định?"

Bàng Cát vẻ mặt đau khổ nói: "Hoàng thượng minh giám! Lão thần dù có một trăm lá gan, cũng không dám hãm hại tiên hoàng."

Triệu Trăn cũng ý thức đứng trước công chúng, không thích hợp thảo luận vấn đề này, phất tay áo nói — "Ngươi theo ta tới thư phòng."

Bàng Cát tuy rằng nhát gan sợ phiền, chung quy cũng đã nhảy nhót trong triều đình hơn nửa đời người, có thể dọa hắn từ quan nhất định không phải việc nhỏ.

Bàng Cát phụng mệnh điều tra Tiểu Hồng, vẫn luôn phái người giám thị nhất cử nhất động, bất cứ mật thư giấu trong rác rưởi nào đều bị nhặt hết. Bàng Cát chia thủ hạ làm hai đường, một hướng tiếp tục truy đuổi tung tích mật thư, một hướng phái người một tấc cũng không rời theo dõi Tiểu Hồng. Hướng theo dõi Tiểu Hồng vẫn không có động tĩnh gì, nhưng hướng theo dõi mật thư lại có phát hiện mới, thư được chuyển tới tay người không tưởng tượng được…

117. Chương 116

Sau khi phụng mệnh điều tra chuyện Tiểu Hồng, Bàng Cát đã nghiêm mật giám thị nhất cử nhất động của nàng. Bàng Cát vốn định hiến ân cần nhằm lập công gì đó trước mặt Triệu Trăn, không ngờ lần này lại chọc đúng tổ ong vò vẽ, hối tiếc cũng không kịp, thầm nghĩ giả ngây giả dại lừa dối qua cửa…

Bàng Cát muốn giả ngu, Triệu Trăn lại không ngốc, có sẵn manh mối đưa tới cửa, nào có đạo lý ném ra ngoài?

Tiểu Hồng làm việc cẩn thận lại giỏi ẩn nhẫn, vẫn luôn dùng vẻ ngoài vô hại ngụy trang bản thân, người trong Khai Phong Phủ không đủ kinh nghiệm đối phó nữ nhân, suýt nữa bị nàng lừa dối qua ải. Nếu không phải cơ duyên trùng hợp, Triệu Trăn ném phiền toái này cho Bàng Cát, thì đến tận bây giờ mọi người vẫn không biết bộ mặt thật của Tiểu Hồng.

Nữ nhân thời cổ đại có địa vị thấp, muốn làm nên chuyện khó tránh khỏi bó chân bó tay, người nào thông minh một chút, sẽ không cam tâm tình nguyện làm một nữ nhân bình thường chỉ biết lợi dụng ưu thế nữ

nhân, dùng nước mắt cùng bề ngoài nhu nhược cầu xin nam nhân che chở. Một số nữ nhân ngạo mạn coi nam nhân thương hương tiếc ngọc là ngu ngốc, xem nhẹ sức chiến đấu của nữ nhân, bị lợi dụng, bị lừa gạt, bị xem như con rối mà đùa nghịch cũng không biết.

Đương nhiên, cũng có rất nhiều nam nhân thông minh [không dính cái này], mà nữ nhân thông minh cũng tuyệt đối không đi trêu chọc loại nam nhân này.

Tiểu Hồng chỉ là nữ nhân sinh trưởng trong thời cổ đại, trong thời đại tin tức bế tắc, còn có thể vô sự tự thông nghĩ tới việc lợi dụng dư luận tạo thanh thế, thật sự rất khó lường. Tiểu Hồng từ đầu tới cuối không lộ ra một chút sơ hở, bình thường làm người kín đáo, thản nhiên đối mặt với mọi thử thách thăm dò của mọi người, không tham công, không liều lĩnh, trong vấn đề nhân thân thắng không kiêu bại không nản, nhẫn nại nín nhịn, biết co dãn có thể tiến có thể lùi, vì đạt được mục đích có thể dùng tới bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào…

(= w =) Tựa như nữ đặc vụ mai phục trà trộn trong hàng ngũ kẻ thù như trên phim truyền hình, nhân sinh huyễn khốc không cần phải nói!

Khiến người ta có nghĩ nát óc cũng nghĩ không ra đó là, Tiểu Hồng là một nữ đặc vụ cao cấp, hao hết sức lực thiên tân vạn khổ trà trộn vào Khai Phong Phủ, một không tìm hiểu tình báo, hai không truyền đạt tin tức, ba không âm mưu phá hoại, cư nhiên toàn tâm toàn ý ở trong hậu viện Khai Phong Phủ làm một tiểu nha hoàn?

Mỗi ngày đi sớm về muộn sinh hoạt vô cùng quy luật, quét rác, rửa bát, giặt đồ, quét dọn phòng ở, hiền lành tới khó hiểu…

Ngay cả bức [mật thư] Bàng Cát phát hiện cũng không hề nhắc tới bất cứ nội dung cơ mật nào, thật sự khiến người ta không hiểu ra sao.

Cục diện dần mất đi khống chế, phát triển theo một hướng không thể biết trước, Triệu Trăn không còn cảm giác an toàn, so với bị động chờ người khác tới bảo hộ, Triệu Trăn càng tin tưởng năng lực của mình hơn. Biết người biết ta trăm trận trăm thắng, đối mặt với địch nhân hoàn toàn xa lạ, Triệu Trăn tỏ vẻ — thần phiền!

Nhưng có câu nói: phúc vô song chí họa vô đơn chí, Triệu Trăn chính trực dùng người tinh tế, Bàng Cát lại trong thời khắc mấu chốt lơ là cắt mắt xích.

Triệu Trăn sai lão ta mau chóng điều tra rõ ràng thân phận của Tiểu Hồng, lão Bàng Cát láu cá không hiểu phát hiện được bí mật gì, cư nhiên chơi trò rút củi dưới đáy nồi, một khóc hai nháo ba thắt cổ, khóc gào bản thân tài sơ học thiển muốn từ quan, tuyên bố này rõ là chơi xấu mà!

Triệu Tiểu Trăn tức giận — Bàng Lão Cát không biết xấu hổ, một bó tuổi còn bán manh không cảm thấy xấu hổ sao?!

Thật ra, trong triều cũng có vài vị lão thần tính cách cổ hủ lạc hậu, thường xuyên đứng giữa đại điện chơi trò khóc nháo muốn từ quan, nguyên nhân chủ yếu là do phương châm trị quốc của Triệu Trăn quá mức [kích thích], nhóm lão đại thần nhao nhao tỏ vẻ — Chưa nghe bao giờ ! Sắp phát điên rồi !

Với những chuyện phi thường sẽ áp dụng những thủ đoạn phi thường, vì khuyên can Triệu Tiểu Trăn [Tư duy như con ngựa thoát cương lồng lộn như điên không cản nổi] tỉnh ngộ, nhóm tam triều nguyên lão không thể không lôi ra đòn sát thủ đã dùng suốt hai triều hoàng đế trước — dùng [từ quan] bức bách Triệu Trăn thỏa hiệp!

Ps: Triệu Tiểu Trăn nhiều lần nhấn mạnh — kia tuyệt đối không phải bức bách, rõ ràng là đang trần trụi làm nũng!

Những lão đại thần khác thôi khỏi nói, nhưng còn Bàng Cát là ai?! Là một lão hồ ly trà trộn trong triều đình vài chục năm, bất tài vô đức còn có thể sống nhởn nhơ vô tư, sừng sững không ngã, càng bò càng cao, chưa thu được vốn gốc không chịu về, không phải Bàng Cát, thái độ cường ngạnh không giống tính cách Bàng Cát, nịnh nọt mới là bản chất của lão ta! Đến tột cùng là có chuyện gì mà có thể khiến lão ta thay đổi triệt để, không tiếc dùng [từ quan] để trốn tránh thế này?

Đối với Bàng Cát mà nói, điều duy nhất còn quan trọng hơn quyền thế chắc là tính mạng ông ta đi.

Bàng Cát tuy rằng có không ít tật xấu, tỷ như ham lợi nhỏ, không lợi không dậy sớm, nhát gan sợ chết, mềm nắn rắn buông tá lả đủ khuyết điểm, nhưng chung quy làm quan nhiều năm biết cách luồn cúi, lại không ngờ bị một tiểu cô nương dọa mất mật. Bàng Cát nói [sự tình liên quan tới tiên hoàng] Triệu Trăn không hề nghĩ ngợi liền tin, cũng chỉ có chuyện tối kị liên quan tới Hoàng gia mới có thể dọa sợ Bàng Cát tư lợi, lão thà tình nguyện từ quan cũng không muốn chết.

Triệu Tiểu Trăn đỡ trán — Cái lão lưu manh tiên hoàng kia, chết rồi còn bày ra lắm cục diện rối rắm, giờ thêm một cái cũng chả có gì lạ!

(　　) Ngẫm lại tâm liền đau, có đôi khi thật muốn đào mộ ổng dậy đánh cho một trận! [Vung roi đánh]

Triệu Trăn và Bàng Cát một trước một sau đi vào thư phòng. Triệu Trăn phất phất tay, đuổi toàn bộ nội thị ra ngoài, chỉ để lại hai nữ ám vệ hỗ trợ làm việc vặt. Ngã một lần nhớ đời, lần trước bị chuyện lộ đề giáo huấn đủ sâu, đệ nhất tùy tiện Triệu Tiểu Trăn bị bắt học cẩn thận, ngày nào còn chưa bắt được phản đồ trong thư phòng, thì ngày đó bé không được tin bất cứ kẻ nào nữa, cho dù như vậy có chút hao tổn nhưng Triệu Trăn không chút nóng nảy.

Bàng Cát thần thần bí bí nói, thư được đưa tới tay một người không tưởng tượng được.

Triệu Trăn tuy rằng rất muốn biết cái [người không tưởng tượng được] kia là ai nhưng cũng không muốn bị Bàng Cát dắt mũi, nhìn ra Bàng Cát lấm la lấm lét, hai mắt đảo loạn tựa hồ có tính toán khác. Triệu Trăn quyết định tạm thời không thèm trả lời ông ta. So với hình phạt thể xác thô bạo, Triệu Trăn càng thích chà đạp tinh thần đối thủ hơn, để Bàng Cát thư thư phục phục ngồi trên ghế, không đánh không mắng, không cho châm trà, cũng không nói chuyện với lão, kệ lão khô cằn ngồi một chỗ đi.

Không qua bao lâu, Bàng Cát ngồi không nổi nữa, trên trán dần toát mồ hôi lạnh, ánh mắt nhịn không được trộm liếc Triệu Trăn, bộ dạng muốn nói lại thôi.

Triệu Trăn vẫn không phản ứng với lão, co một chân lên ghế, rung rung đùi, miệng hừ hừ một điệu nhạc kỳ quái, gót chân giẫm giẫm theo nhịp, Triệu Trăn câu được câu không đọc tấu chương, thi thoảng nhấp một ngụm trà, bộ dạng phi thường nhàn nhã, rất muốn ăn đòn.

Dù sao Đại Tống nhất thời cũng không thể mất nước, trẫm có thời gian là phải hưởng thụ sinh hoạt.

Bàng Cát đến cùng vẫn đứng ngồi không yên, người cổ đại không có quan niệm bình đẳng như thời hiện đại, chỉ có học thành văn, võ nghệ hàng cùng gia đình đế vương. Sở dĩ mọi người chen nhau vỡ đầu cũng muốn làm quan chính là vì quan lớn một cấp đè chết người. Huống chi Triệu Trăn là hoàng đế, là vị quan lớn nhất thiên hạ.

Hiện tại, Bàng Cát có muốn nói, nhưng Triệu Trăn có vẻ không muốn nghe, Bàng Cát ngồi phía dưới lo lắng suông, qua thật lâu sau mới nghe thấy Triệu Trăn đặt tách trà xuống, tùy tay ném tấu chương vừa đọc xong trong tay lên đống tấu chương lung lay sắp đổ chất cao như núi bên cạnh. Triệu Trăn duỗi eo đứng lên nói với Bàng Cát: "Cùng Bình Dương hầu nói chuyện thực khoái trá, đáng tiếc hôm nay sắc trời đã muộn, Bình Dương hầu mời trở về đi, sau giờ ngọ ngày mai lại tiếp tục hàn huyên."

Hàn huyên cái con khỉ!

Bàng Cát ngồi không vững thiếu chút nữa ngã dập mông xuống đất: "Hoàng thượng dừng bước a…"

Triệu Tiểu Trăn nghi hoặc nói: "Ái khanh còn có việc?"

Bàng Cát dùng lực gật đầu: "Thần có chuyện! Thần có chuyện rất trọng yếu!" lão thần sắp bị chơi hỏng rồi!

Triệu Tiểu Trăn nghiêng nghiêng đầu: "Ái khanh cứ nói đừng ngại."

Bàng Cát: "……"

Có những người trong lòng có mưu mô, nên cảm thấy tất cả mọi người cũng đều có mưu mô, chuyện hại người lợi ta tất phải làm, chuyện tổn người bất lợi cũng muốn làm, thật sự giống như không tính kế người khác không sống nổi. Thực bất hạnh, Bàng Cát chính là kiểu người như thế. Triệu Trăn càng không phản

ứng lão, lão càng suy nghĩ nhiều, Triệu Trăn chỉ thuận miệng đáp một câu, Bàng Cát lập tức não bổ ra một thuyết âm mưu trọn vẹn — Hoàng thượng chẳng lẽ muốn lôi mình ra làm người chịu tội thay?

Một khi suy nghĩ này đã được sinh ra, kịch trường trong đầu Bàng Cát càng ngày càng diễn biến như điên.

Hoàng thượng sai ta điều tra mật thư của Tiểu Hồng, chỉ cần Hoàng thượng cắn chết không nhận, chuyện ta điều tra Tiểu Hồng sẽ thành hành vi cá nhân, một chút liên quan tới Hoàng thượng cũng không có; sau đó ta [một mình] điều tra Tiểu Hồng, không cẩn thận phát hiện chuyện kia, một chút cũng không liên quan tới Hoàng thượng; cuối cùng ta bởi vì phát hiện chuyện kia bị diệt khẩu, đương nhiên một chút cũng không liên quan tới Hoàng thượng! bởi vì từ đầu tới cuối Hoàng thượng chưa từng tham dự vào!

Ông trời ơi, chẳng phải lão phu chết chắc rồi sao?! Không tiếng động khi dễ người khác quá thể!

Nếu Triệu Trăn có thể nghe được tiếng lòng của Bàng Cát, khẳng định sẽ đỡ trán thở dài — suy nghĩ nhiều là bệnh, ngươi phải trị!

Đáng tiếc, Triệu Tiểu Trăn còn chưa tiến hóa ra kỹ năng [đọc suy nghĩ] cho nên chỉ có thể nhìn Bàng Cát âm tình bất định mặt béo thở dài, lúc đen lúc trắng lúc hồng lúc xanh đổi màu vô cùng thú vị: "Khanh đang nghĩ cái gì thế?" Triệu Trăn thở dài, vốn định vỗ vỗ bả vai Bàng Cát, nhưng bởi vì chiều cao thấp lùn chỉ có thể vỗ được cái bụng mỡ của Bàng Cát.

Triệu Tiểu Trăn nói lời thấm thía: "Bàng ái khanh, về sau lúc ngươi mưu tính chuyện gì, nhất định phải khống chế sắc mặt thay đổi. Không phải ai cũng có ưu thế da đen tự nhiên như Bao đại nhân, vô luận sắc mặt có thay đổi thế nào cũng đều là đen đen đen, những người khác chỉ có thể dựa vào sự nỗ lực của mỗi cá nhân."

Phun hỏng Bao đại nhân, Triệu Trăn tâm tình tốt hơn một chút.

"Thôi, lãng phí thời gian cả buổi chiều với ngươi, ngay cả tấu chương không chút thú vị cũng đã xem xong, trẫm còn có chuyện khác." Triệu Trăn nhún nhún vai: "Khanh muốn nói thì nói, không muốn thì thôi, chuyện Tiểu Hồng không cần khanh quản nữa, từ quan cũng không cần, dù sao khanh cũng không thật tâm."

Triệu Trăn khoát tay với Bàng Cát, bước đi thoải mái ra tới cửa. Trải qua một khoảng thời gian tiếp xúc, Triệu Trăn đã cơ bản nhìn thấu tính cách Bàng Cát, vào những lúc như thế này, Triệu Trăn càng biểu hiện vẻ mặt ôn hòa, Bàng Cát càng không yên tâm, không yên tâm sẽ nhất định chủ động dò xét.

Quả nhiên không ngoài sở liệu, Bàng Cát lập tức không nhịn được: "Hoàng thượng có biết mật thư được gửi cho ai không?"

Triệu Trăn đặt ngón trỏ lên môi: "Suỵt — tai vách mạch rừng."

Bàng Cát cả kinh run lên: "Không phải ngay chuyện đó Hoàng thượng cũng biết rồi chứ?"

Triệu Trăn nghiêng đầu cười: "Ta không biết a." Đến cùng là chuyện gì, nói chuyện ấp a ấp úng tò mò chết trẫm!

Bàng Cát càng ngày càng kinh nghi bất định, Hoàng thượng vẫn luôn giả bộ, lần này là nói thật? hay nói dối?

Thời khắc mấu chốt, khuyết điểm tính cách của Bàng Cát lại một lần nữa gây cản trở. [Việc nhỏ khôn khéo, đại sự hồ đồ, chỉ biết so đo chút lợi nhỏ, vĩnh viễn không thành đại sự] đây là đánh giá của Bàng Thống với Bàng Cát. Tuy rằng Bàng tướng quân không thích nói chuyện nhưng ánh mắt nhìn người tuyệt đối sâu sắc. Hoặc là nói đó là trực giác dã thú thần bí, dựa vào mùi là có thể phân biệt được bạn-thù…

Tóm lại, Bàng Cát đang dao động!

Chuyện kia là một nét bút hỏng lớn nhất trong đời Tiên đế, là cấm kỵ trong toàn triều, là vết sẹo ai cũng không được vạch trần! Bàng Cát không có can đảm đối đầu với cả triều văn võ, với tiên đế, với vong hồn đã chết, cho nên Bàng Cát sợ, thà rằng đắc tội Triệu Trăn cũng không muốn đi ngủ với giun!

Nhưng nếu Hoàng thượng biết, vậy thì chuyện này không cần phải kiêng dè nữa phải không?

Bàng Cát hối tiếc không kịp: sớm biết vậy, ngay từ đầu đã thành thật nói thẳng, cũng không phải đắc tội Hoàng thượng như vậy. Chỉ hy vọng mất bò mới lo làm chuồng thời gian còn chưa quá muộn, hi vọng có thể vãn hồi một chút ấn tượng, khiến Hoàng thượng không cảm thấy phiền chán chính mình… chắc vẫn có lúc Đông Sơn tái khởi!

Bàng Cát lén lút nhìn trái nhìn phải, nhỏ giọng nói: "Theo lão thần thấy, Bát Hiền vương vẫn đáng tin cậy nhất, sự tình hẳn không đến nỗi không xong. Lúc trước khi tiên đế đăng cơ may mà có Bát Hiền vương cường lực tương trợ, hơn nữa Bát Hiền vương toàn tâm toàn ý đối với vương phi, lúc trước vì không muốn có tam cung lục viện bảy hai phi tần mới chủ động buông bỏ ngôi vị hoàng đế." Bàng Cát an ủi Triệu Trăn.

"Ừ…" Triệu Trăn theo bản năng giả bộ, bình tĩnh gật đầu, mặt bánh bao nghiêm túc, ánh mắt thâm thúy.

Σ(° °|||) Bát Hiền vương? Cư nhiên là Bát Hiền vương?

Triệu Tiểu Trăn lăn lộn trong giới giải trí nhiều năm đã luyện thành một thân lâm nguy không sợ, gặp biến không hãi, kỹ xảo biểu diễn cấp bậc ảnh đế, mới có thể miễn cưỡng duy trì biểu tình trên mặt, không khiến Bàng Cát nhận ra được cảm xúc cổ quái của mình. Cho dù Triệu Trăn đã làm sẵn chuẩn bị tâm lý cũng không nghĩ tới chuyện này lại có liên quan tới Bát Hiền vương.

Từ thâm tâm Triệu Trăn rất kính nể học thức cùng khí độ của Bát Hiền vương, Bát Hiền vương là kiểu người cùng thế sự vô tranh, nếu không phải sinh ra trong dòng dõi Hoàng gia, ông ấy đã sớm buông bỏ mọi thứ đi vân du thiên hạ, thà làm phú ông nhàn tản còn hơn ngồi ghế rồng, ngôi vị hoàng đế đối với ông ấy hoàn toàn không có lực hấp dẫn. Nhưng trừ bỏ ngôi vị hoàng đế, Bát Hiền vương cái gì cũng có, quyền thế tiền tài danh vọng tình yêu cái gì cũng không thiếu, hơn nữa chính bản thân Triệu Trăn cũng vô cùng kính trọng ông, địa vị của Bát Hiền vương so với Thái Thượng Hoàng còn cao hơn rất nhiều.

Vì sao Bàng Cát không nhắc tới người khác mà cố tình lại nhắc tới Bát Hiền vương?

Bàng Cát có tâm châm ngòi ly gián hay là vô tình bị sập bẫy người khác?

Hơn nữa Bát Hiền vương và tiên đế có quan hệ gì, vì sao Bàng Cát tra được Bát Hiền vương mà lại nói [sự tình liên quan tới tiên đế] ?

Bí ẩn càng ngày càng nhiều, cho dù trong lòng Triệu Trăn đang dậy sóng cả nhưng ngoài mặt vẫn bất động thanh sắc.

Bàng Cát thấy sắc mặt Triệu Trăn như thường, rốt cuộc thở phào một cái: "Hoàng thượng không cần phải quá quan tâm chuyện năm đó…lúc ấy ngài vẫn còn chưa được sinh ra, ai đúng ai sai cũng không liên quan tới ngài. Hơn nữa, chung quy cũng không phải chuyện tốt đẹp gì, đã là quá khứ thì cứ để nó qua đi. Bát Hiền vương không nói rõ chân tướng cho ngài, khả năng cũng vì muốn tốt cho ngài thôi, ngài cứ làm như không biết gì hết đi."

Bàng Cát thở dài: "Lão thần cáo lui."

Bàng Cát nói ra bí mật trong lòng, nhất thời cảm thấy thần thanh thể kiện, một thân thoải mái rời đi. Thấy bộ dạng Bàng Cát như sắp bay lên mây, trong lòng Triệu Tiểu Trăn bỗng cảm thấy tội lỗi mãnh liệt — dạo này tham quan đều đơn thuần như vậy sao? Tội lỗi tội lỗi!

Bàng lão Cát đáng thương, quả nhiên bị chơi hỏng rồi…

Ta không nên lừa gạt lão ta, lão ta vẫn còn là trẻ con.

Hết chương 116

118. Chương 117

Triệu Tiểu Trăn khoanh chân ngồi trên long ỷ, mặt bánh bao nhăn lại, mi tâm rối rắm nhíu chặt.

Vừa rồi Bàng Cát bộc phát quá kinh sợ, không thể chỉ nghe lời hắn nói một phía, cũng không thể nghi kỵ Bát Hiền vương, Triệu Trăn nghĩ tới nghĩ lui cũng nghĩ không ra đầu mối. May mắn Triệu Trăn cả hai đời đều là người sảng khoái, so với việc ngồi một chỗ rối rắm phiền não, không bằng trực tiếp đi hỏi Bát Hiền vương, mặt đối mặt hỏi cho rõ ràng, dù sao như thế cũng dễ chịu hơn ngầm nghi kỵ lẫn nhau. Nếu là hiểu lầm cần mau chóng cởi bỏ, còn nếu không phải hiểu lầm cũng phải hỏi cho rõ ràng!

Nghĩ thông suốt điểm này, Triệu Trăn tâm tình thoải mái sáng sủa.

Khó trách thế nhân đều nói [gần mực thì đen, gần đèn thì rạng] Bàng Cát bởi vì nghi kỵ Bát Hiền vương mà đi nhầm đường, còn mình chịu ảnh hưởng của Bàng Cát suýt nữa cũng bởi vì nghi kỵ mà lạc lối. So với việc Bát Hiền vương mưu đồ gây rối, Triệu Trăn nguyện ý tin tưởng Bát Hiền vương không có ác ý, cho dù không tin vào mắt mình cũng nên tin tưởng nhân phẩm của Bát Hiền vương, con người chung quy cũng không phải máy móc, kỹ xảo biểu diễn có tốt đến mấy cũng không thể diễn suốt mấy chục năm không lộ sơ hở.

Triệu Trăn vung tay lên: "Người đâu, thỉnh Bát hoàng thúc tiến cung."

……

Lại nói tới một bên khác.

Có những thuộc tính là khắc tinh của nhau, tựa như mèo với chuột, chó sói với cừu, chúng nó trời sinh đối nghịch, cho dù không có bất cứ xung đột nào cũng nhìn đối phương không vừa mắt, tìm được cơ hội nào liền đạp đối phương một cái, không có cơ hội thì cũng tự tạo cơ hội đạp cho hai cái, tóm lại là thích ngáng chân nhau! Đạp nó! Dùng lực đạp nó! Bàng Cát và Bao Chửng chính là hai người không cùng thuộc tính như vậy.

Bàng Cát phát hiện Tiểu Hồng có vấn đề, cư nhiên thái độ khác thường, trước tiên không chạy tới trước mặt Triệu Trăn tranh công mà một khắc cũng không lãng phí chạy tới Khai Phong Phủ ghê tởm Bao đại nhân một phen trước đã, vụ án ngươi tra không được lại bị ta tra ra, tức chết ngươi, lại đạp ngươi đạp ngươi đạp đạp ngươi!

Bao đại nhân cương trực không thiên vị, rất ít khi coi khinh người khác, cố tình lại luôn thấy Bàng Cát không vừa mắt, nhìn Bàng Cát cười gian liền cảm thấy bực bội, lần này bị Bàng Cát đạp một cước, Bao đại nhân há có thể để yên! Vì thế nộ khí đả thông hai huyệt nhâm đốc, Bao đại nhân đấu khí đạt mãn cấp, đấu mắt thường có thể thấy được lửa cháy phừng phừng, phấn chấn tinh thần, hai mắt tỏa sáng, thề phải đạp lại hai cước!

Từ Triển Chiêu, Công Tôn cho tới chó mèo Khai Phong Phủ, không ai dám lại gần nộ khi Bao đại nhân.

Chỉ có một người là ngoại lệ — họa phong không đúng Phi Tinh tướng quân, chưa bao giờ biết nhìn sắc mặt người khác Bàng Thống.

Nói đến cũng quái, Bao Chửng ghét Bàng Cát bao nhiêu thì càng thưởng thức Bàng Thống bấy nhiêu. Nguyên nhân là vì tính cách hai cha con Bàng gia trống đánh xuôi kèn thổi ngược, không có nửa điểm tương tự, nhìn đến tuyệt đối không ai bảo là hai cha con, so với quan hệ cha con nhà khác, hai người bọn họ càng giống kẻ thù trời sinh không hợp hơn.

Nhớ vài năm trước, Bàng Thống lập kỳ công tại biên cương, khi vào kinh nhận tấn phong, cả triều văn võ đều biết hắn họ Bàng tên Thống, giống hệt tên đại nhi tử đã bỏ nhà ra đi của Bàng Cát, nhưng lại không một ai nghĩ Bàng Thống thật sự là con của Bàng Cát, ngay chính Bàng Cát cũng chưa từng nghĩ tới nữa là.

Bao Chửng nhìn Bàng Cát không vừa mắt, lại chưa từng giận chó đánh mèo Bàng Thống: "Bàng tướng quân có chuyện gì?"

Bàng Thống gật gật đầu: "Có chuyện cần thỉnh giáo đại nhân."

Chuyện này thực kinh ngạc, Bao Chửng ngồi ngay ngắn nói: "Tướng quân cứ nói."

Bàng Thống nhấn mạnh từng từ nói: "Hai mươi năm trước, vụ án bắt cóc hài đồng Khai Phong."

Bàng Thống ưa nói chuyện thẳng thắn trực tiếp, chưa bao giờ quanh co lòng vòng, cho dù Bao Chửng sớm biết rõ phong cách của hắn cũng khó được khi thình lình bị dọa nhảy dựng. Bao Chửng buông bút lông trong tay xuống, sắc mặt thâm trầm hỏi: "Vì sao đột nhiên lại nhắc tới vụ án này, tướng quân nghe được từ đâu?"

Bàng Thống cũng không kiêng dè, nói thẳng vào vấn đề: "Thí sinh bí mật tụ hội."

Bởi vì số lượng thí sinh vào kinh dự thi quá nhiều, thành Biện Lương đã đạt tới trạng thái bão hòa, tuy nói thư sinh tạo phản mười năm bất thành nhưng cũng không thể mặc kệ bọn họ hồ nháo. Cho nên Triệu Trăn phân phó Bao Chửng và Bàng Thống một sáng một tối duy trì trị an trật tự, về phần cụ thể duy trì như thế nào, do hai người họ toàn quyền quyết định, Triệu Trăn không có nhiều thời gian quản tất cả mọi chuyện, hiện tại rất nhiều chuyện đều giao cho người khác làm, mà đã giao việc cho thân tín, chỉ nhìn kết quả, không hỏi quá trình.

Bàng Thống làm việc nhất quán ổn chuẩn ngoan, thích dùng phương thức đơn giản nhất để đạt được mục đích, bởi vậy phái thám tử trà trộn vào trong đám thư sinh. Mơ hồ phát hiện có mấy thư sinh thường xuyên qua lại quá mức chặt chẽ, tựa hồ đang bí mật tổ chức tụ hội, thám tử chỉ nghe thấy có liên quan tới vụ án bắt cóc trẻ con hai mươi năm trước.

Bàng Thống so với Bàng Cát trầm tĩnh hơn nhiều, muốn điều tra rõ ràng hết thảy mọi chuyện rồi mới báo cáo lại với Triệu Trăn. Nhưng hai mươi năm trước, Bàng Thống mới chỉ bảy, tám tuổi, chỉ nhớ loáng thoáng, có một thời gian nương hắn cả ngày lo lắng đề phòng, đi tới đâu cũng dẫn theo hắn, ngay cả buổi tối đi ngủ cũng phải ôm chặt hắn, dường như đang sợ hãi cái gì đó?

Muốn điều tra vụ án hai mươi năm trước, chỉ có thể tìm người lớn tuổi hỏi thăm, Bàng Thống tự nhiên có cách riêng của mình nhưng tất mọi người đều kín như bưng, đối với vụ án này, ai cũng không nguyện ý nhiều chuyện. Bàng Thống hết đường xoay sở, cuối cùng Công Tôn tiên sinh đề cử Bao đại nhân cho hắn.

Tuy rằng hai mươi năm trước Bao Chửng còn chưa phải là phủ doãn Khai Phong Phủ nhưng từ khi nhậm chức phủ doãn tới nay, căn cứ vào thái độ nghiêm túc có trách nhiệm trong công việc, chắc chắn Bao đại nhân sẽ đọc lại toàn bộ danh sách án kiện từ khi Khai quốc cho tới nay, khẳng định có ấn tượng đối với vụ án chấn động năm đó.

Vì thế Bàng Thống tìm tới cửa.

Nghĩ tới thiên nhiên ngốc sư gia nhà mình, Bao Chửng nhịn không được xoa xoa thái dương: "Sự tình trọng đại, tốt nhất tướng quân nên lén hỏi Hoàng thượng một chút."

Bàng Thống tuy rằng tuổi còn trẻ, nhưng cũng biết trời cao đất rộng: "Đa tạ đại nhân chỉ điểm."

……

Bàng Thống đứng dậy cáo từ, đi tới sân thấy một người nghênh diện đi tới, trông có vẻ như là Triển Chiêu…

Không thể trách mắt Bàng Thống không tốt, thật sự là vì trên tay Triển Chiêu đang bê một đống hồ sơ cao ngất che khuất nửa thân trên, chồng hồ sơ cản tầm mắt, đi đường lắc la lắc lư tựa như say rượu, hơn nữa quỹ đạo đi cũng không phải thẳng tắp.

Phía sau Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường cũng bê một đống hồ sơ, độ cao không khác biệt lắm với đống của Triển Chiêu, thế nhưng Bạch Ngọc Đường cao hơn Triển Chiêu một chút, ngẩng đầu lên vừa lúc có thể nhìn thấy đường. Bạch Ngọc Đường phát hiện Bàng Thống, liền gọi Triển Chiêu: "Miêu Nhi."

Triển Chiêu lập tức dừng bước, từ sau đống hồ sơ ló đầu ra, cười nói với Bàng Thống: "Tới vừa lúc, đỡ chút đi."

Bàng Thống trầm mặc tiếp nhận một phần hồ sơ chuyển vào trong thư phòng Bao đại nhân.

Bàng Thống vẫn thực nghi hoặc, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường không có quan hệ huyết thống, mà thời gian nhận thức cũng không dài, vì sao lại còn ăn ý hơn cả huynh đệ sinh đôi? Triển Chiêu đủ loại hoạt bát, Bạch Ngọc Đường đủ loại sủng nịnh, loại hình thức lão phu lão thê ở chung này đến tột cùng được dưỡng thành như thế nào?

Người luyện võ bước đi không tiếng động, Triển Chiêu nhìn không thấy mình, Bạch Ngọc Đường tuy rằng nhìn thấy nhưng cũng chỉ gọi một tiếng [Miêu Nhi] không hề nhắc gì tiếp theo, cũng không hề nói [phía trước có người] gì gì đó. Người bình thường nếu bị gọi tên hoặc biệt hiệu, thực tự nhiên lý giải là có người đang gọi mình, sẽ theo bản năng mà nhìn về phía người gọi xác nhận tình huống. Nhưng vừa rồi, nghe tiếng gọi, Triển Chiêu không cần nghĩ ngợi đã dừng bước, không nhìn về phía Bạch Ngọc Đường mà lại ló đầu ra nhìn về phía trước, tựa như Bạch Ngọc Đường không cần nói ra mà cũng nghe hiểu, cái này cũng quá là ăn ý đi?

Sau khi Bàng Thống rời đi, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường xắn tay áo giúp Bao đại nhân phân loại sửa sang hồ sơ.

Nếu đưa Bạch Ngọc Đường tới hiện đại, thì chính là nam thần thiên tài siêu cấp toàn năng, 3600 không góc chết. Không chỉ có trí nhớ thần sầu gặp qua không quên, mà còn có tốc độ đọc kinh người coi rẻ phàm nhân, mình hắn đọc còn nhanh gấp hai Triển Chiêu. Vì thế Triển Miêu Miêu yên tâm thoải mái nhàn nhã, vắt chéo chân ngồi uống trà vây xem vây xem, thuận tiện cổ vũ — "Tiểu Bạch cố lên".

Bạch Ngọc Đường không bị quấy nhiễu nhanh chóng đọc cho xong.

Triển Chiêu sờ sờ cằm cứ cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó, nhìn thấy Bao đại nhân bỗng nhiên mới nghĩ ra — mỗi lần mình khi dễ Tiểu Bạch, Bao đại nhân nhất định sẽ cương trực chính nghĩa phê bình mình, hôm nay sao lại không thấy lên tiếng nhỉ? Triển Chiêu cười tủm tỉm sán lại gần, dùng kẹo đường tùy thân luôn đem theo chọc chọc Bao đại nhân.

"Đại nhân, ngài có đói không?"

Bao đại nhân tiếp nhận kẹo đường cho vào miệng nhai: "Gần đây phải chú ý kỹ Hoàng thượng."

Triển Chiêu sửng sốt, Bạch Ngọc Đường buông tập hồ sơ xuống, hai người trăm miệng một lời: "Triệu Tiểu Trăn lại gây họa?"

(= w =) Xem ra đặc thù chuyên gây họa của Triệu Tiểu Trăn đã xâm nhập nhân tâm.

Bao đại nhân lắc đầu: "Không phải Hoàng thượng, là Tiên hoàng."

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lại trăm miệng một lời: "Hắn chết rồi sao còn không yên?!"

……

Lại nói, Bát Hiền vương phụng chỉ tiến cung, Triệu Trăn đang khoanh chân ngồi trên long ỷ ăn đậu hoa.

Bát Hiền vương lông mày tuấn tú khẽ giật giật, gân xanh thái dương dần căng thẳng.

Là hoàng thân quốc thích từ nhỏ đã sinh hoạt trong thâm cung nội viện, mỗi ngôn hành cử chỉ đều đạt tiêu chuẩn cấp hoàng gia, ưu nhã thanh quý mẫu mực Bát Hiền vương từ nhỏ đã phi thường chú trọng lễ nghi. Đừng nói tới tổ hợp long ỷ và đậu hoa có bao nhiêu quỷ dị, càng đừng nói động tác Triệu Tiểu Trăn ngồi khoanh chân cỡ nào thô tục, Triệu Tiểu Trăn ngươi có dám nói cho ta biết ! ăn đậu hoa kiểu gì mà dính cả lên mũi thế kia ! ( )

Bát Hiền vương hít sâu, hít sâu, cố gắng nín nhịn xúc động muốn răn dạy hùng hài tử.

Hoàng thượng tuy rằng ân ẩn không đáng tin, nhưng trong một số trường hợp lại có thể miễn cưỡng ra tay, không nên hà khắc, nó vẫn còn là trẻ con.

Tự thôi miên bản thân chấm dứt, Bát Hiền vương rút khăn tay ra lau mặt cho Triệu Trăn: "Sao Hoàng thượng lại ăn đậu hoa thế này?!"

Triệu Trăn ngửa đầu nhỏ: "Đói bụng, bỗng nhiên muốn ăn đậu hoa, ta có để dành một chén cho Hoàng thúc nha!"

Bát Hiền vương nhịn không được cười nói: "Nghe nói Hoàng thượng tìm được ngự trù Lý gia, thân phận có chút đặc biệt?!"

"Đúng rồi, trước mắt để ở bên ngoài quan sát một chút, nếu không thành vấn đề sẽ để hắn tiến cung." Mèo nhọ được lau mặt sạch sẽ, Triệu Tiểu Trăn bổ nhào lên người Bát Hiền vương cọ cọ: "Nghe nói Hoàng thẩm thích ăn đồ chay, vừa hay mẫu hậu ta cũng thích, hôm nào ta mời Hoàng thúc Hoàng thẩm ăn tổ yến."

"Khó được khi Hoàng thượng nhớ thương nàng." Bát Hiền vương xoa xoa cái đầu ngốc mao rối loạn của Triệu Trăn: "Đúng rồi, không phải Hoàng thượng luôn nói 'thời gian công tư rõ ràng', không được chiếm dụng thời gian tư nhân để xử lý công vụ sao? Sắp tới giờ ăn tối rồi, đột ngột gọi thần tiến cung có việc gấp gì sao?"

Triệu Trăn sờ sờ cằm: "Là thế này, chiều nay ta gạ hỏi Bàng Cát, nghe được một chuyện."

Bát Hiền vương nhịn không được đỡ trán: "Phỏng chừng không phải chuyện tốt."

Triệu Tiểu Trăn dùng lực gật đầu: "Đích xác không phải chuyện tốt, là chuyện đáng xấu hổ năm đó Tiên hoàng đã làm."

Bát Hiền vương sắc mặt khẽ biến: "Hoàng thượng biết…"

Đối mặt với trưởng bối thành thục ổn trọng đáng tin cậy như Bát Hiền vương, Triệu Trăn quyết định ăn ngay nói thật: "Kỳ thật ta cũng không quá rõ ràng. Bởi vì trùng hợp, ta phái Bàng Cát đi điều tra chuyện Tiểu Hồng, Bàng Cát tra được một nửa liền muốn rút lui, ta thấy hắn bộ dạng ấp a ấp úng liền thuận tiện gạ hỏi một chút."

Bát Hiền vương dở khóc dở cười: "Chỉ là 'thuận tiện' gạ hỏi?"

Triệu Tiểu Trăn mặt chính trực: "Đương nhiên! Ta là người thành thật."

Bát Hiền vương hết nói nổi, một lát sau lại lên tiếng: " Chuyện năm đó, cũng không phải không thể nói cho Hoàng thượng, chỉ là cảm thấy không cần thiết phải làm bẩn tai Hoàng thượng. Nếu đã không giấu được, vậy để thần nói rõ chân tướng cho Hoàng thượng nghe, dù sao cũng dễ chịu hơn để Hoàng thượng đi nghe ngóng tin đồn không thực tế, chắc chắn thêm thắt không ít thị phi."

Bát Hiền vương nói: "Hai mươi năm trước, khi Tiên hoàng vẫn còn là một hoàng đế tốt chăm chỉ cần cù, một lòng nghĩ đại triển quyền cước chăm lo việc nước. Ý tưởng thì tốt nhưng khi hành động lại khó khăn tầng tầng. Không nói gạt ngươi, tính cách Tiên hoàng không quả quyết, bên tai lại yếu mềm, tuy rằng lúc ấy đã hơn 20 tuổi, nhưng so ra còn kém Hoàng thượng hiện tại." Bát Hiền vương tựa hồ chìm trong hồi ức.

"Khi đó chính trị loạn thế, thiên tai địch họa không ngừng, biên cảnh cũng bất ổn, thế lực trong triều rối loạn khó gỡ, mỗi người đều chỉ tính toán chi li cho riêng mình, Tiên hoàng dùng hết sức hết cách cũng không thể hoàn toàn khống chế triều đình, khắp nơi cản tay, bước đi khó khăn, khi đó thật sự rất bế tắc."

Triệu Trăn nói: "Vì thế, Tiên hoàng nghĩ ra chủ ý xấu?"

"Đúng là một chủ ý xấu." Bát Hiền vương cười khổ: "Tiên hoàng sai ám vệ bắt cóc con cháu của các đại thần."

"Cái gì?" Triệu Trăn trợn trừng hai mắt.

Bát Hiền vương tiếp tục: "Tiên hoàng sai ám vệ đi bắt cóc con cháu của các đại thần, còn bắt cả con cái bần hàn dân chúng ngoài đường, ngụy trang thành vụ án bắt cóc trẻ con. Mục đích là lấy con cháu áp chế các vị đại thần. Tiên hoàng bắt cóc hài tử cũng có quy luật, thứ nhất chọn những nhà độc đinh, tiếp đó là các trưởng tử được kỳ vọng cao, và các ấu tử được cha mẹ yêu thương…"

"Những đứa trẻ đó đều là vận mệnh trong nhà, mấy vị đại thần chỉ có thể thỏa hiệp." Bát Hiền vương ngữ khí phi thường trầm trọng: "Khoảng thời gian đó là những ngày vừa ý nhất trong đời Tiên hoàng, đại quyền nắm trong tay, duy ngã độc tôn, bất cứ mệnh lệnh nào cũng không ai dám phản bác."

Triệu Trăn cười lạnh: "Ha, Đại Tống cách ngày mất nước không còn xa."

Duy ngã độc tôn cái gì, Triệu Trăn cho rằng điều này chỉ tồn tại trong phim ảnh, tiểu thuyết cùng viễn tưởng, trong hiện thực cuộc sống, duy ngã độc tôn chính là [bệnh trung nhị*], làm hoàng đế mà duy ngã độc tôn thì cách ngày mất nước không còn xa, tỷ như Tần Thủy Hoàng. Tần quốc là bị dân chúng khởi nghĩa

vũ trang lật đổ, nếu Triệu Hằng kiên trì thêm một chút, có lẽ sẽ trở thành vị hoàng đế đầu tiên trong lịch sử bị lật đổ vì bắt cóc trẻ con. (*bệnh trung nhị: luôn tự cho mình là đúng, tự cao tự đại)

Bát Hiền vương thở dài: "Quả thật như thế, sau này Tiên hoàng cũng dần cảm thấy như vậy, bách quan tuy rằng không hề phản bác mệnh lệnh của huynh ấy nhưng vẫn luôn dùng trầm mặc để bài xích, thậm chí còn lén cấu kết nhau ngầm ngáng chân Tiên hoàng. Hơn nữa ngay chính mệnh lệnh của Tiên hoàng cũng có chỗ không đúng, những địa phương cách xa Hoàng đế trên cao thì coi như ổn định nhưng Khai Phong lại càng ngày càng hỗn loạn. Không chỉ nha môn rối như tơ vò mà trị an trên đường cũng càng ngày càng kém, rất nhiều dân chúng suốt ngày đóng kín cửa không dám ra khỏi nhà, tóm lại hết thảy đều rối loạn."

Tiên hoàng vướng phải chiến tranh lạnh trong truyền thuyết.

Triệu Trăn bĩu môi: "Biện pháp duy nhất chính là mất bò mới lo làm chuồng."

Bát Hiền vương thở dài: "Tiên hoàng cũng nghĩ như vậy, đáng tiếc đã muộn."

Triệu Trăn nghiêng đầu khó hiểu: "Muộn?"

Ngữ khí Bát Hiền vương trở nên u buồn: "Những đứa trẻ bị bắt cóc được Tiên hoàng giấu trong mật đạo, mật đạo bị cháy…."

Triệu Trăn không khống chế được khẽ run rẩy: "Trong mật đạo? Cháy?!" Ở cái nơi ít không khí như vậy mà cũng có thể cháy được, ngẫm mà thấy đáng sợ. Lũ nhỏ không thoát khỏi hỏa lò, khóc kêu giãy dụa, bị thiêu cháy, bị ngạt chết, bị sặc chết, bị xông chết, bị nướng chín.

Bát Hiền vương ngữ khí gian nan: "Hơn 20 đứa nhỏ, đều bị nướng chín thành thây khô."

Triệu Trăn nhịn không được che miệng lại.

Hết chương 117

119. Chương 118

Vì quản chế tâm tư khác nhau của các văn võ bá quan, Tiên hoàng tự ra chiêu tổn hại, phái ám vệ tới nhà các quan viên bắt cóc hài tử, rồi giấu hài tử ở trong mật đạo dưới đất. Bất ngờ mật đạo bị cháy, hơn 20 đứa nhỏ không ai trốn thoát, đều bị nhốt trong đám cháy rồi bị nướng chín thành thây khô.

Thảm kịch kinh hoàng bất ngờ như thế, Triệu Tiểu Trăn nhịn không được che miệng sửng sốt: "Hỏa hoạn thật sự là chuyện ngoài ý muốn? Hay là có người cố ý phóng hỏa?"

Bát Hiền vương ưu nhã tươi cười có chút châm chọc không rõ ràng: "Ám vệ điều tra, kết quả là ngoài ý muốn."

Triệu Trăn tức giận vô cùng, đập bàn cái rầm: "Kết quả điều tra? Là ai điều tra? Đây là cái kết quả chó má gì?! Triệu Hằng tin? Ông ta là bị điên, bị đần hay tự lừa mình dối người? rùa đen rụt đầu không dám gánh vác trách nhiệm, chỉ biết bịt tai trộm chuông, quỷ nhát gan!" Triệu Trăn cũng không phải người dễ tính, mở miệng há miệng mắng chửi sắc bén tới cẩu huyết lâm đầu.

"Chửi hay lắm." Bát Hiền vương đè lại Triệu Trăn tạc mao, xoa xoa đầu bé tán thưởng.

"Năm đó ta cũng nhận ra, Tiên hoàng không phải tin lời ám vệ nói mà là huynh ấy đang trốn tránh, vì trốn tránh trách nhiệm mà lừa mình dối người. Trong lúc huynh ấy hoang mang lo sợ nhất, cho dù biết rõ là chân tướng giả dối, chỉ cần có thể giảm bớt sự áy náy cùng hối hận trong lòng, huynh ấy sẽ không chút do dự mà tin tưởng! Vì thế, Tiên hoàng tin tưởng lý do thoái thác của ám vệ, buông tha việc điều tra hung phạm phóng hỏa, không ngừng thuyết phục chính mình — đó chỉ là ngoài ý muốn." Đáng buồn cho người tự lừa mình dối người, không biết trong giấc mộng Tiên hoàng có thấy hối hận hay không.

"Thế nhưng, giấy vĩnh viễn không gói được lửa." Triệu Trăn hừ lạnh.

"Không sai, giấy vĩnh viễn không gói được lửa." Bát Hiền vương cảm thán: "Có lẽ là thiên lý báo ứng, có lẽ là chuyện do người mà ra, chuyện này bất tri bất giác được lan truyền trong triều đình, những gì nên biết hay không nên biết đều bị tiết lộ. Chính từ lúc ấy, cả người Tiên hoàng đều thay đổi, huynh ấy bắt đầu

nghi thần nghi quỷ, âm dương quái khí, tính cách càng ngày càng cực đoan, vô tâm xử lý chuyện triều chính, ngoại trừ ám vệ không tín nhiệm bất cứ ai…"

Triệu Trăn nhíu mày: "Hung phạm phóng hỏa chẳng lẽ là ám vệ?'

Bát Hiền vương cười khổ nói: "Năm đó ta cũng hoài nghi như vậy, đáng tiếc…"

Không có chứng cớ!

Hai người liếc nhau, trăm miệng một lời thở dài thườn thượt — ám vệ làm việc rất sạch sẽ, không có chứng cớ thì mọi suy đoán đều là vô nghĩa.

Triệu Trăn nghĩ không ra: "Không phải ám vệ đều rất trung thành sao, vì sao lại xuất hiện phản đồ?" Bản thân Triệu Trăn cũng thực nể trọng ám vệ, ngoại trừ Thừa Ảnh quái đản, những ám vệ khác đều trung thành và tận tâm với bé, ngay cả Thừa Ảnh không rõ bạn – thù cũng không hề chân chính thương tổn bé, mà ngược lại thường xuyên bảo hộ bé, không chút do dự thay bé chắn đao chặn kiếm gì đó, sao cố tình ám vệ bên người Tiên hoàng không giống bình thường?

Điểm này, Bát Hiền vương có nghĩ nát óc vẫn không nghĩ ra được: "Từ khi khai quốc cho tới nay, ám vệ luôn là lực lượng đáng tin cậy nhất của Triệu gia, nhưng cẩn thận mấy cũng có sai sót, khó tránh khỏi có một hai ngoại lệ, chỉ có thể nói vận mệnh Tiên hoàng quá mức xui xẻo, [ngoại lệ] này bị huynh ấy chiếm hết."

Triệu Trăn đối với vị ám vệ truyền kì kia siêu cấp hiếu kỳ, quấn lấy Bát Hiền vương hỏi thăm nội tình.

Bát Hiền vương cũng không quá rõ ràng: "Ta chỉ biết người nọ vốn không phải đội trưởng đội ám vệ của Tiên hoàng, là vì đội trưởng đầu tiên bỏ mạng mới đề bạt hắn lên. Tiên hoàng đặc biệt tín nhiệm hắn, ta cũng chỉ mới gặp qua vài lần, trong trí nhớ quả thật hắn không giống với ám vệ bình thường, hắn đầu óc linh hoạt, miệng lưỡi mềm dẻo, vô luận chuyện gì cũng có thể làm thỏa đáng, không chất phác như ám vệ bình thường."

Bát Hiền vương nghĩ nghĩ: "Nói cách khác, nếu ám vệ bình thường là khuyển thì hắn chính là lang."

Triệu Tiểu Trăn nháy mắt mấy cái: "Cảm giác không khác biệt lắm với Thừa Ảnh."

"Thừa Ảnh?" Bát Hiền vương cười lắc đầu: "Hoàn toàn không cùng một cấp bậc, Thừa Ảnh cùng lắm là lai giữa lang và khuyển, tuy rằng trong tính cách vẫn mang một chút lang tính nhưng vẫn cam tâm tình nguyện phục tùng Hoàng thượng. Nhắc mới nhớ, đã lâu không thấy Thừa Ảnh dính bên cạnh Hoàng thượng, hai đứa cãi nhau à?"

Bát Hiền vương còn chưa biết chuyện của Thừa Ảnh, Triệu Trăn cũng lười giải thích, đơn giản chuyển hướng đề tài.

"Hoàng thúc, người biết tên người kia không?"

Bát Hiền vương sờ sờ cằm: "Thiên tính của người Triệu gia là ngạo mạn, bình thường luôn không để người khác vào mắt, Tiên đế chính là loại người này."

Triệu Tiểu Trăn yên lặng lau mồ hôi: đánh bom nguyên tử trong truyền thuyết, tất cả người họ Triệu đều bị thương.

Bát Hiền vương thở dài: "Thần cảm thấy, Tiên hoàng vẫn coi ám vệ là [chó nghe lời], chó chứ không phải người. Tsk, chủ nhân cao hứng thì vuốt ve hai cái, đến khi mất hứng thì một cước đá văng, Tiên hoàng chưa từng nghiêm túc nghĩ tới việc đặt tên cho bọn họ, bình thường đều gọi bừa."

"Nhưng người kia tương đối đặc thù." Bát Hiền vương bỗng nhiên nghĩ ra: "Tiên hoàng có đôi khi gọi hắn là [Vượng Tài] [Cẩu Đản] [Cẩu Thặng] gì đó. Nghe nói là một tập tục dân gian, tên càng xấu càng dễ nuôi, ta cảm thấy Tiên hoàng chỉ đang hồ nháo."

Quá ác độc.

Triệu Trăn cho rằng mình đã thuộc dạng miệng độc tâm ngoan rồi nhưng so với Tiên hoàng quả thực mình vẫn còn tâm địa Bồ Tát chán.

Tiên hoàng không phiền chán cố gắng đột phá giới hạn bạo tiết, luôn tích cực tìm chết, chưa bao giờ bị vượt qua.

Triệu Trăn nhăn mặt bánh bao: "Nếu thật sự là do người kia làm, hắn hại chết những đứa nhỏ đó nhằm mục đích gì? Nếu chỉ vì trả thù Tiên hoàng, vì sao không thừa thắng xông lên kích động bách quan tạo phản, ngược lại khiến Tiên hoàng chịu đựng qua cửa ải khó khăn đó, sống mơ mơ màng màng tiêu dao khoái hoạt nhiều năm như vậy?"

Bát Hiền vương nói: "Vốn không biết nhưng sau đó biết, những đứa nhỏ bị bắt cóc kia kỳ thật chưa chết."

"Cái gì? Không chết?" chứng kiến kỳ tích xảy ra trước mắt, diễn biến vượt quá sức tưởng tượng, Triệu Tiểu Trăn tựa như sét đánh ngang tai.

Bát Hiền vương tiếp tục: "Mấy đứa nhỏ kia quả thật không chết, bọn nhỏ bị tên kia treo đầu dê bán thịt chó, những thi thể bị chết cháy bên trong mật đạo đều là tiểu khất cái ăn xin trong Khai Phong. Bởi vì mật đạo bị phong bế nên các thi thể sau khi bị cháy đen, dung mạo, hình thể, và chiều cao đều bị biến dạng. Đó cũng là lí do mà các đại thần dù có thương xót con cháu đến mấy cũng không đi trả thù Tiên hoàng, bởi vì bọn họ đã sớm biết con cháu nhà mình vẫn còn sống, và đang bị tên kia khống chế trong tay."

"Tên kia dùng những đứa nhỏ đó để khống chế cha mẹ bọn họ?" Triệu Trăn suy đoán.

Bát Hiền vương gật đầu: "Không sai, tên kia cũng dùng thủ đoạn giống Tiên hoàng để khống chế triều đình."

Triệu Tiểu Trăn tuyệt vọng che mặt: "Hai mươi năm qua, mấy đứa nhỏ kia giờ cũng đã trưởng thành rồi."

"Không sai, những đứa nhỏ kia xen lẫn trong các thí sinh thi Hội sắp tới, dường như đang muốn mưu toan cái gì đó." Bát Hiền vương xoa xoa cái đầu ngốc mao ủ xìu của Triệu Trăn: "Dù sao, đó cũng là nghiệt Tiên hoàng tạo ra, ta vốn định âm thầm giải quyết không nói cho ngươi, không ngờ vẫn để lộ ra tiếng gió."

"Là Bàng Cát nói cho ta biết đó ~" Triệu Tiểu Trăn không chút do dự bán đứng Bàng Cát.

Trong lòng Bát Hiền vương hung hăng ghi sổ món nợ này. Quay đầu lại tiếp tục nói chuyện chính sự.

"Ta vẫn luôn thử tiếp xúc với bọn họ nhưng bọn họ toàn tự tách riêng tạo một nhóm nhỏ, cường liệt bài xích người ngoài, ta chỉ có thể phái người ở bên ngoài hỏi thăm một ít tin tức. Nghe nói từ khi tên kia trốn thoát khỏi Khai Phong Phủ, nội bộ bên trong bọn họ bắt đầu chia rẽ thành hai phái, phái cấp tiến chủ trương báo thù rửa hận thay đổi triều đại, phái bảo thủ chủ trương dàn xếp ổn thỏa trở về với người thân. Vô luận là phái cấp tiến hay phái bảo thủ, vô luận thay đổi triều đại hay dàn xếp ổn thỏa — bọn họ đều không cam tâm, đều muốn đoạt lại những gì vốn thuộc về mình."

Triệu Trăn thở dài: "Những gì vốn thuộc về mình? Là sự sủng ái của cha mẹ, hay địa vị tôn quý hay là gia nghiệp khổng lồ?"

Bát Hiền vương nói: "Tình hình gia cảnh các đại thần trong triều, hẳn Hoàng thượng cũng đã rõ, những gia đình mất đi con cháu quả thật đã trải qua những tháng ngày thắt ruột thắt gan, bọn họ từng hối hận không nguôi cũng từng thống khổ không chịu nổi, nhưng thời gian là liều thuốc chữa lành tốt nhất, nay đã hai mươi năm trôi qua, nỗi đau buồn đã bị tiêu hao không còn, đại đa số gia đình lại một lần nữa vực dậy, một lần nữa bồi dưỡng những người thừa kế mới, một lần nữa sinh hạ vô số con cháu…"

Triệu Trăn trầm mặc thật lâu: "Những đứa nhỏ kia, đã không còn cần tới nữa."

Thời gian có ma pháp thần kì, có thể khiến viên ngọc quý trên tay bị che phủ, cũng có thể khiến hi thế trân bảo bị phai màu, có thể khiến những thứ vốn được quý trọng biến thành đồ bỏ đi. Sự tình biến thành như vậy, nên trách những đứa nhỏ vô tội bị bắt cóc hay trách cha mẹ chúng sơ ý để con mình bị bắt đi, nên trách thời gian trôi qua hay trách nhân tính lạnh lùng đây? Kỳ thật đáng trách nhất vẫn là kẻ đã khởi xướng tất cả chuyện này, thủ phạm gây ra hết thảy bi kịch kia — Triệu Hằng.

Nhưng Triệu Hằng đã chết.

Kẻ thù đã không còn tồn tại, ngoại trừ giận chó đánh mèo lên con cái kẻ thù, bọn họ còn có thể tìm ai để trả thù đây?

Tựa như rút kiếm tự tử, phần hận ý ngập trời này vẫn phải có người gánh vác trách nhiệm.

Triệu Hằng nửa đời trước yếu nhược, nửa đời sau hồ đồ, cả đời chỉ có một việc làm đúng đắn dúy nhất chính là — sớm chết sớm siêu sinh.

Bát Hiền vương nói: "Những hài từ bị bắt cóc năm đó, vẫn luôn ở bên cạnh tên kia làm việc, cũng coi như học xong một thân bản lĩnh. Thân phận bọn họ tuy không thể bước ra ngoài ánh sáng nhưng chung quy vẫn cơm áo vô ưu, tay cầm quyền cao, thậm chí so với thân phận trước đây càng tự do hơn nhiều, một khi tên kia thay đổi triều đại, bọn họ rất có khả năng trở thành nhóm khai quốc công thần đầu tiên. Dựa vào hy vọng xa vời đó, bọn họ cố gắng chịu đựng hết năm này qua năm khác, đến khi thế lực người kia bị dập tắt, chút si tâm vọng tưởng ấy cũng bị ngươi phá nát hầu như không còn . Từ chỗ chúng tinh phủng nguyệt* lưu lạc tới độ ngày ngày trốn đông trốn tây, mỗi ngày giống như con chuột chạy qua đường lo lắng hãi hùng, có nhà không thể về, có oan không chỗ tố, khó trách đám thiên chi kiêu tử này không chịu nổi." (*Được người người vây quanh xum xoe bợ đỡ)

Bị Bát Hiền vương nói như vậy, ta cư nhiên không có gì để phản bác.

Triệu Tiểu Trăn đỡ trán: "Là lỗi của ta sao?"

Bát Hiền vương cười cười: "Ngươi không giết người ta nhưng người ta lại vì ngươi mà chết, ngươi sai mà bọn họ cũng sai. Nhưng vạn sự vạn vật có nhân mới có quả, con đường phản nghịch là do bọn họ tự lựa chọn, nếu đã quyết định đối nghịch với ngươi, vậy thì cũng không thể trách ngươi xuống tay ngoan độc, chỉ có thể nói lập trường quyết định vận mệnh, ai bảo các ngươi là địch nhân, ai bảo bọn họ kỹ không bằng người. Kỳ thật ngươi không sai, bọn họ cũng không sai, chỉ là thờ khác chủ mà thôi."

Triệu Tiểu Trăn vỗ vỗ tay: "Quá phức tạp, không rõ giác lệ*!" (*không rõ giác lệ: nghe không hiểu nhưng có vẻ rất lợi hại)

Bát Hiền vương bỗng nhiên nói: "Thiếu chút nữa quên, còn chưa thỉnh Hoàng thượng thứ tội. Vụ án Thái Bạch lâu kia, Bao khanh không điều tra ra được manh mối kỳ thật là do ta ở giữa gây khó dễ. Vì muốn ngáng chân Bao khanh, ta đã phí sức chín trâu hai hổ."

→_→ Cho nên nói…. Vì muốn lãng phí sức lực chín trâu hai hổ nên mới ngáng chân người mình?!

Triệu Tiểu Trăn vô lực thổ tào, tùy ý khoát tay nói: "Vô tội, vô tội, Hoàng thúc không cần áy náy."

"Còn chuyện này." Bát Hiền vương bình tĩnh nói: "Năm đó Tiên hoàng làm chuyện hồ đồ muốn bỏ qua cho hung phạm, ta vẫn luôn không cam lòng, từ khi đó vẫn âm thầm liên lạc với những gia đình có con cháu bị bắt cóc tìm hiểu tin tức. Chân tướng ta vừa nói lại cho ngươi là những gì ta điều tra được trong gần hai chục năm qua."

Bát Hiền vương dừng một chút: "Mấy tháng trước, trong thành phát sinh vụ án bắt cóc trẻ con, lòng ta vẫn lo lắng không yên, sợ tái diễn thảm kịch năm đó. Vừa vặn có một lão đại thần nhiều năm trước nhờ một trí sĩ tới bái phỏng ta, nói đứa nhỏ nhà hắn năm đó bị bắt cóc đã quay trở lại. Vị lão đại thần kia phân vân không biết có nên nhận lại tôn tử hay không nên nhờ người tới quý phủ hỏi ý kiến của ta. Đoạn thời gian đó, mạch nước ngầm trong kinh thành khẽ sôi trào, kẻ kia và Hoàng thượng đấu tới khí thế ngất trời, ở các địa phương khác khó tránh khỏi có chút sơ sẩy. Sau khi tên kia bị Hoàng thượng trấn áp, tổn thương nhân khí nặng nề, cần thiết bổ sung một số lượng nhân thủ lớn, người của ta đã thuận theo mà trà trộn vào trong." Bát Hiền vương tươi cười đầy mặt, tựa hồ phi thường vừa lòng.

Triệu Tiểu Trăn tức giận — mệt cho ta và tên chủ mưu sau màn đánh tới ta sống ngươi chết, cuối cùng tiện nghi đều bị ngươi chiếm hết.

Bát Hiền vương cười nói: "Còn nhớ Phương Tĩnh An ở Thái Bạch lâu không, hắn cũng là một trong số các hài tử bị treo đầu dê bán thịt chó, nhưng hắn không phải hậu nhân danh môn, chỉ là con cái gia đình bình thường bị Tiên hoàng bắt để che giấu tai mắt dân chúng. Tính cách Phương Tĩnh An phi thường giống Bao khanh, hắn vừa không tán thành phái cấp tiến phản nghịch thay đổi triều đại vừa không đồng ý phái bảo thủ yếu nhược muốn dàn xếp ổn thỏa, Phương Tĩnh An muốn vạch trần chân tướng chuyện năm đó, nhằm lấy lại công bằng cho những hài tử bị bắt cóc." Bát Hiền vương vui vẻ: "Ý tưởng ngây thơ như thế, thật sự rất giống Bao khanh lúc còn trẻ."

"Phương Tĩnh An tuy rằng không có ác ý, thậm chí còn rất thẳng thắn khẳng khái nhưng hắn đã chạm tới lợi ích của đại đa số người khác. Vì thế phái bảo thủ và phái cấp tiến đều không muốn chứa chấp hắn, hai phái đều muốn âm thầm diệt trừ hắn vĩnh tuyệt hậu họa. Lý Hồng chết thay không biết khúc mắc này, hắn chỉ đơn thuần ghen tị với học thức của Phương Tĩnh An nên mới muốn giết đối thủ cạnh tranh trực tiếp với mình. Không ngờ thông minh bị thông minh hại, trở thành kẻ chết thay cho Phương Tĩnh An."

Triệu Trăn hết nói nổi: "Hoàng thúc, sao người không nói sớm, Bao đại nhân đang sầu tới mức răng đều đau đấy."

Bát Hiền vương trước sau như một cười đến thuần lương: "Ta vì muốn tránh gây thêm phức tạp, mọi chuyện đều đã điều tra xong xuôi, Bao khanh ghét ác như thù, vạn nhất bị Phương Tĩnh An cảm hóa, một bầu nhiệt huyết giúp hắn vạch trần chân tướng thì biết làm sao? Hơn nữa đứng xem Bao khanh không phá được án khuôn mặt đen xì nghẹn khuất buồn bực rối rắm, Hoàng thượng không thấy thú vị sao?" Tặng kèm thêm một nụ cười thuần lương vô cùng hiền từ.

(*° °*) Làm thật xinh đẹp!

Hoàng thúc, hóa ra vẫn là trẫm hiểu lầm ngươi!

Ngươi tuyệt đối không phải thiên nhiên ngốc thụ mà đường đường chính chính là phúc hắc cường công!

"Hắt xì ~" xa xa tại Khai Phong Phủ, Bao đại nhân múa bút thành văn bỗng nhiên cảm thấy một trận ác hàn.

……

Lại nói về bên kia.

Bao đại nhân sai Triển Chiêu trông coi kỹ Triệu Trăn, Triển Chiêu cũng có chút lo lắng tiểu đồ đệ xui xẻo nhiều tai ương, đẩy đẩy Bạch Ngọc Đường lười biếng bên cạnh: "Tiểu Bạch Tiểu Bạch, mau đứng lên, buổi tối về nhà ăn lẩu, giờ hai ta tiến cung đón Triệu Tiểu Trăn đi."

Bạch Ngọc Đường khẽ nhướn một bên lông mày: "Nó cũng không phải trẻ con."

Triển Chiêu hết nói nổi: "Năm nay nó mới 8 tuổi, sao lại không phải trẻ con."

Bạch Ngọc Đường trầm mặc một lát: "Yên tâm đi, tiểu quỷ kia là thiên hạ vô địch."

Triển Chiêu bị chọc cười vui vẻ, một phen kéo Bạch Ngọc Đường lười biếng đứng dậy: "Đừng dông dài! Thân là một con chuột ngươi cũng muốn ngủ đông sao hả?!"

Bạch Ngọc Đường theo lực lôi kéo ghé luôn lên vai Triển Chiêu: "Thân là một con mèo, sao ngươi không kêu meo meo."

Triển Chiêu nhe răng: "Meow!" tiếng kêu nghe thực thê lương.

Bạch Ngọc Đường sửng sốt, sau đó cười nói: "Mèo ngoan, lại kêu một tiếng ~"

Triển Chiêu quay đầu không để ý tới hắn, lúc này phía sau hai người truyền tới một tiếng kêu thực thuần khiết — "Meow ~~"

Hai vị đại hiệp đồng thời quay đầu lại, chỉ thấy Bạch Cốc đứng cười tủm tỉm dựa vào vách tường.

Hết chương 118

120. Chương 119

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng thời quay đầu lại, chỉ thấy Bạch Cốc đang cười tủm tỉm đứng tựa vào vách tường, phát ra một tiếng kêu thuần khiết — "Meow ~~"

Ặc, một bó tuổi rồi còn bày đặt bán manh, mặt non được tùy hứng như vậy đó!

Bạch Cốc cười tủm tỉm nói: "Thực nhàm chán, hai đứa chơi với ta đi."

Bạch Ngọc Đường lập tức nói: "Chúng ta bề bộn nhiều việc, chúng ta phải đi làm chuyện đứng đắn!"

Bạch Ngọc Đường nháy mắt với Triển Chiêu — Mau chóng đuổi lão ta đi đi, bằng không sẽ bị quấn chặt không ngớt.

Triển Chiêu nhướn mày nhìn Bạch Ngọc Đường — Dám hỏi, người vừa rồi chơi xấu làm nũng không muốn ra ngoài là ai hả?

Bạch Cốc suýt nữa cười banh càng, lảo đa lảo đảo thiếu chút nữa đập đầu vào tường: "Ha ha ha, đừng đùa, ai bận rộn cũng không tới phiên con bận rộn, ngoại trừ bám rịt lấy con dâu, con còn có chuyện đứng đắn gì? Há há há, tìm cớ cũng không biết tìm cái nào hợp lý chút, chọc cười chết ta, há há há…."

Triển Chiêu nhéo mắt lại — con dâu là cái quỷ gì?

Bạch Ngọc Đường cư nhiên lại đang nghiêm túc tự hỏi [tìm cớ nào hợp lý chút].

Triển Chiêu nói: "Bọn con muốn tiến cung đón Triệu Trăn, bá phụ có đi không?"

Bạch Cốc gần đây dường như đã chán việc đấu khẩu với hai huynh đệ song sinh Triển gia, thường xuyên kêu gào nhàm chán, đặc biệt thích đùa giỡn chọc Bạch Ngọc Đường thay đổi sắc mặt, thế cho nên Bạch Ngọc Đường lại bắt đầu tránh cha mình như tránh tà.

Bạch Cốc và hai huynh đệ Triển gia không phải lần đầu tiên vào kinh, lần trước vào kinh là vì muốn phá vụ án [Họa Phật], ba vị trưởng bối đến cũng vội mà đi cũng vội, một khắc không ngừng chạy tới Khai Phong Phủ, cuối cùng chỉ ở lại khoảng một ngày lại dẹp đường hồi phủ, tựa như kinh thành có quái thú ăn thịt người, một khắc cũng không chịu ở thêm.

Triển Chiêu vốn tưởng rằng phụ thân và nhị thúc không quen ở kinh thành mới vội vã về nhà, ai ngờ lần này hai người họ vào kinh rồi lại thường trú không đi, ngay cả Bạch Cốc cũng thành thành thật thật chơi ở trong kinh thành, ngoại trừ việc thường xuyên quấy rối Bạch Ngọc Đường ra cư nhiên cũng không thấy đi gây họa ở đâu? Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lòng tràn đầy rối rắm, nói bóng nói gió tìm hiểu vài lần cũng không có kết quả, dù sao ba người bọn họ cũng không làm chuyện thương thiên hại lý gì, muốn ở bao lâu thì ở, quản bọn họ làm gì.

Phí nước bọt nửa ngày trời, Triển Chiêu cuối cùng cũng kéo được Bạch Ngọc Đường ra ngoài, Bạch Cốc nhàn nhàn nhã nhã hớn hở đi theo.

Triển Chiêu không chịu ngồi yên, vừa đi vừa cùng Bạch Cốc nói chuyện: "Bá phụ, con có chuyện này hiếu kỳ đã lâu, bá phụ có thể giải thích cho con không?"

Bạch Cốc nghiêng đầu: "Chuyện gì?"

Triển Chiêu không yên lòng trộm liếc Bạch Ngọc Đường, nhỏ giọng nói: "Mẫu thân Tiểu Bạch đến cùng là ai vậy ạ?"

Lúc Bạch Ngọc Đường được sinh ra là chuyện sau khi Bạch Cốc đã bật vô âm tín cho nên Triển phụ thân cũng không biết mẹ ruột Bạch Ngọc Đường là ai, người duy nhất biết rõ chân tướng chỉ có Bạch Cốt sơn chúng quỷ nhưng 24 cái miệng so với hến còn kín hơn, đối với chuyện mẹ ruột của Bạch Ngọc Đường đồng loạt ngậm chặt miệng không một ai đề cập tới.

Triển Chiêu thật sự vô cùng hiếu kỳ — có thể hàng phục Bạch Cốc bá đạo tùy hứng trên trời dưới đất duy ngã độc tôn, đến tột cùng là vị kỳ nữ như thế nào mới được? Là đại tiểu thư tri thức hiểu lễ nghĩa hay một võ lâm nữ hiệp anh tư hiên ngang, hay chỉ là một cô nương bình thường thuần lương chất phác? Đáng tiếc Bạch Ngọc Đường và Bạch Cốc hoàn toàn là từ một khuôn đúc ra, chỉ bằng trí tưởng tượng căn bản đoán không ra dung mạo mẹ đẻ Bạch Ngọc Đường.

Bạch Cốc mỉm cười nói: "Muốn biết sao, muốn biết thì gọi một tiếng phụ thân ~"

Triển Chiêu không chút do dự gọi: "Phụ thân ~" ngay cả ngữ khí cuộn sóng cũng bắt chước giống y đúc. Triển Miêu Miêu cũng không ăn chay, khó được khi có cơ hội tốt ép hỏi Bạch Cốc, cần phải làm chắc từng bước, ngăn chặt Bạch Cốc có cơ hội bởi vì [không hài lòng] mà giở trò lật lọng chơi xấu.

Đáng tiếc Triển Miêu Miêu quá ngây thơ rồi, một khi hạ lưu vô sỉ đã quyết tâm chơi xấu thì đến thần tiên cũng vô pháp ngăn cản.

Bạch Cốc bị nghẹn một chút, quyết đoán chơi xấu: "Vừa rồi ta còn chưa nói hết câu, ý của ta chính là — có gọi phụ thân cũng không nói cho con!"

Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường đồng thời lé mắt nhìn hắn, trong mắt tỏ rõ sự khinh thường x2, bị con trai và con dâu liên thủ khinh bỉ, da mặt dày như Bạch Cốc suýt nữa cũng trụ không nổi: "Thật ra chuyện này là một bí mật kinh thiên động địa!" Bạch Cốc nghiêm túc nói: "Ngọc Đường là do chính ta sinh ra, là ta tự mình sinh nó!"

(*|||

Bạch Ngọc Đường đỡ trán, lão già này lại bắt đầu nói hưu nói vượn, vẻ liều mạng rất giống Triệu Tiểu Trăn.

Triển Chiêu dở khóc dở cười: "Không muốn nói thì thôi, cũng không cần phải bịa ra lời nói dối thái quá như vậy."

"Ai bảo ta nói dối?!" Bạch Cốc thần thần bí bí cười, chỉ chỉ mặt mình, lại chỉ chỉ mặt Bạch Ngọc Đường: "Các con đã gặp qua cha con nhà ai mà giống nhau đến vậy chưa? Giống như đúc từ một khuôn luôn. Thật ra thì Ngọc Đường vốn nứt ra từ một viên bạch ngọc, nhớ năm đó ta đặt bạch ngọc ở trên đỉnh núi, bảy bảy bốn chín ngày hấp thu tinh hoa của nhật nguyệt, tám tám sáu tư ngày giáng ma thành hình dạng anh nhi, lại trải qua chín chín tám mốt ngày khảo nghiệm…."

Lúc Bạch Cốc lải nhải, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đã bỏ đi thật xa.

Cố sự càng bịa càng xuyên tạc, thật sự quá đủ!

…….

Triệu Tiểu Trăn và Bát Hiền vương kết thúc hội đàm thân thiết hữu hảo, sau khi tiễn Bát Hiền vương rời đi, khi trở về xoa xoa cái bụng nhỏ, một chén đậu hoa cũng đã tiêu hóa hết. Triệu Tiểu Trăn đói tới độ da bụng dính da lưng, trong bụng sôi ùng ục thét gào, nhìn thấy Triển Chiêu tựa như thấy được bữa tối.

(= =) Nước miếng – ing…

Dựa vào cảm ứng tâm linh huyền diệu giữa những tên cật hóa, Triển Chiêu lấy gói kẹo to tùy thân luôn mang theo đưa cho Triệu Trăn.

Kỳ thật Triệu Trăn không quá thích ăn đồ ngọt, được các loại bánh ngọt ở hiện đại dưỡng quen khẩu vị, quay đầu lại ăn mấy món đồ ngọt đơn sơ thủ công của thời cổ đại, vẫn cảm thấy kém xa. Đời trước, Triệu Trăn làm diễn viên nên luôn phải khống chế lượng đồ ăn hấp thu vào cơ thể, rất nhiều mỹ thực dù thèm nhỏ dãi cũng chỉ có thể nhìn mà không thể ăn, lúc này đã tiến hóa thành thuộc tính cật hóa cứ nhìn thấy mỹ thực là hai mắt liền tỏa sáng, cũng coi như bệnh nghề nghiệp diễn viên đi…

Cổ đại cũng có nhiều cái tốt hơn hiện đại, không có hóa chất, không có phân hóa học, không có chất phụ gia, không có ô nhiễm công nghiệp, tất cả rau dưa đều là thực phẩm sạch thuần thiên nhiên xanh rờn, ăn thịt cũng không sợ bệnh trâu điên hay cúm gia cầm, đồ ăn có nguyên liệu tươi mới ở cổ đại chính là chân ái của Triệu Tiểu Trăn!

Bốn người hành tẩu về nhà ăn cơm, trên đường đi, Triệu Tiểu Trăn kể lại tin tức vừa mới nghe được cho mọi người.

Đương nhiên, Triệu Trăn cố ý tỉnh lược phần Bát Hiền vương cố ý khi dễ Bao đại nhân, chủ ý nhấn mạnh chuyện Tiên hoàng chết quá sớm quá thỏa mái, lão ta hẳn phải trường mệnh trăm tuổi hảo hảo hưởng thụ cảm giác bị người oán hận bị người đâm chọc, oan có đầu nợ có chủ, dựa vào cái gì mà bé lại phải chịu tiếng xấu thay cho người khác!

Cảm nhận được oán khí ngập đầu của Triệu Tiểu Trăn, Triển Chiêu đồng tình xoa xoa đầu bé.

Bạch Cốc sung sướng khi người gặp họa nói: "Lão hoàng đế có không ít kẻ thù, không hiểu lão sống kiểu gì mà có thể sống tới từng tuổi này?"

Điểm này Triệu Tiểu Trăn có nghĩ nát óc cũng không ra. Rõ ràng có nhiều người muốn giết lão già ấy như vậy, thế mà lão ta cư nhiên lông tóc vô thương, tứ chi kiện toàn sống tới hơn 50 tuổi. Không thể không nói đó đúng là một kỳ tích! Địch nhân của Triệu Hằng rất cường đại, tùy tiện lôi ra một người cũng có thể xiên chết lão, cố tình khi Triệu Hằng vẫn còn tại thế, cừu nhân của lão lại bởi vì đủ loại nguyên nhân mà không thấy ra tay, chỉ có thể ngồi yên dài cổ chờ cơ hội.

Triệu Hằng chân trước vừa chết, nhóm cừu gia chân sau tựa như nấm mọc sau mưa thi nhau trồi lên — chẳng lẽ mình thật sự có thiên mệnh nhân vật chính? Giống như bạn học sinh tiểu học Tử thần trong truyền thuyết (Conan) đi tới đâu là có người chết đến đó, ta trước khi sinh ra thân phụ đã mang một món nợ khổng lồ cho nên bây giờ nằm không cũng trúng đạn?

Ba người đi vào đoạn đường phồn hoa nhất buổi tối trong Khai Phong Phủ, cư nhiên gặp Phương Tĩnh An thần sắc vội vàng nghênh diện đi tới.

Từ sau khi Bao đại nhân gặp Phương Tĩnh An rồi, hai người không biết hàn huyên cái gì mà đặc biệt hợp ý tâm đầu. Phương Tĩnh An tiếp nhận lời đề nghị của Bao đại nhân, thu dọn đồ đạc chuyển ra khỏi Thái Bạch lâu, tới trọ trong một khách sạn ở gần Khai Phong Phủ cũng thuận tiện cho Khai Phong Phủ bảo hộ hắn.

Vừa nghị luận sau lưng người ta giờ lại nhìn thấy người thật, Triệu Tiểu Trăn khó được khi có chút ngượng ngùng.

Phương Tĩnh An tựa hồ không phát hiện mọi người, vội vội vàng vàng quẹo vào trong một tiệm sách, mặc dù trong tiệm có rất nhiều thư sinh ra ra vào vào nhưng trạng thái Phương Tĩnh An rõ ràng không phải tới để xem sách, từ đầu xuống chân đều tràn ngập — ta rất đáng ngờ, ta có vấn đề, ai đam mê mời tới điều tra ta!

(*° °*) Thật là một đứa nhỏ thẳng thắn!

Triển Chiêu chú ý thấy xung quanh Phương Tĩnh An có người đang theo dõi hắn, không biết là người của Bát Hiền vương hay là người của Bao đại nhân.

Triệu Trăn tổng kết: "Chúng ta đừng đả thảo kinh xà, miễn cho phá hủy kế hoạch của hoàng thúc, nhiều người theo dõi hắn như vậy, chạy không thoát đâu."

……

Trong nhà trước sau như một luôn náo nhiệt, khó được khi Bàng Thống và Công Tôn cũng tới cọ ăn lẩu.

Từ khi được Bao đại nhân [chỉ điểm] Bàng Thống quyết định khiêm tốn hấp thụ giáo huấn, trực tiếp hỏi Triệu Trăn vụ án bắt cóc trẻ con 20 năm trước có thể điều tra không. Muốn tìm Triệu Trăn, tiến cung ôm cây đợi thỏ là vô dụng, phần lớn thời gian Triệu Trăn thành thành thật thật ở trong cung chỉ là để xử lý chính sự, không còn thời gian xen vào việc khác, chỉ có lúc nào Triệu Trăn chuồn ra khỏi cung mới là lúc thanh nhàn nhất. Cho nên, chỉ cần tới nhà Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường rung đùi chờ, đảm bảo ăn chắc trăm phần trăm!

Bàng Thống không thích quanh co lòng vòng, nhìn thấy Triệu Trăn trực tiếp nói ra ý đồ tới đây của mình, Triệu Trăn đáp: "Ta đã giao việc này cho Bát Hoàng thúc, nếu ngươi muốn điều tra, có thể tìm ông ấy thương lượng." Bát Hiền vương so với Bàng Cát càng đáng tin hơn, Triệu Trăn tin tưởng ông ấy một trăm hai mươi phần trăm.

Mọi người hoan hoan hỉ hỉ ăn lẩu, riêng Bao đại nhân đang phải múa bút thành văn tới mất ăn mất ngủ cỡ nào đáng thương.

"Hắt xì

" ta là Bao đại nhân đen tới mức không có cả bằng hữu.

Trong viện, Lý Bách Vị đang chơi cờ cùng Triển Thanh Phong, hai người đều thuộc dạng thành thục ổn trọng, nên dù có ngồi chơi cờ cả ngày cũng không cảm thấy nhàm chán. Triệu Tiểu Trăn sờ cằm, mặt đầy nghi hoặc nhìn chằm chằm bàn cờ: "Vì sao ta cảm thấy cái bàn cờ này trông quen quen thế nhỉ?"

Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn sang: "Cảm thấy quen quen là được rồi, vốn là của ngươi để quên, tối về nhớ mang theo."

Lý Bách Vị thấy Triệu Trăn tiến vào, vốn định đứng dậy đáp lễ nhưng lại thấy những người khác không có động tĩnh gì, Lý Bách Vị nghi hoặc chậm nửa nhịp. Triệu Trăn phát hiện liền trực tiếp khoát tay: "Lén gặp mặt không cần đa lễ." có tôn kính hay không, không phải do việc ngươi có khom lưng cúi đầu hay không mà phải xuất phát từ nội tâm coi trọng lẫn nhau mới càng đáng quý, còn diễn ở mặt ngoài cũng chỉ là qua loa lấy lệ.

Lúc ăn lẩu, Triệu Tiểu Trăn tìm chết cho một đống sa tế vô, bị lẩu cay ngược cho khóc cha gọi mẹ vẫn cố ăn cho bằng được, đúng kiểu vừa khóc vừa ăn.

Triển Chiêu hiếu kỳ nếm thử một chút, bị vị cay xé lưỡi khiến cho mất vị giác tạm thời, gắp một chút rau xanh nhúng xuống nhất định muốn Bạch Ngọc Đường có nạn cùng chịu với mình. Bạch Ngọc Đường có chút men say, mỗi ngày đều bị Triển Miêu Miêu cùng Bạch lão quỷ liên thủ khi dễ, cuối cùng vẫn bị ép nuốt vào đống rau xanh cay xé lưỡi kia.

Ăn uống no đủ, mọi người ra sân nói chuyện phiếm, nha dịch Khai Phong Phủ lại vội vàng chạy tới tìm Triển Chiêu.

"Cái gì? Đại nhân bị tập kích? Đại nhân có bị thương không? Những người khác thì sao?"

Nha dịch vội đáp: "Không có, không có, Bao đại nhân không bị thương, chỉ có cậu học trò Phương Tĩnh An bị thương ở cánh tay."

Triển Chiêu trực tiếp dùng khinh công bay trở về Khai Phong Phủ, Triệu Tiểu Trăn kéo kéo tay áo Bạch Ngọc Đường cũng muốn bay, Bạch Ngọc Đường đành phải xách theo thằng con ghẻ đuổi theo Triển Chiêu. Phỏng chừng do vô cùng sốt ruột mà Yến Tử Phi của Triển Chiêu chân không chạm đất cơ hồ muốn giương cánh bay cao, một lát đã không thấy thân ảnh.

Bạch Ngọc Đường xa xa đuổi theo phía sau hắn, bởi vì sợ Triệu Tiểu Trăn chịu không nổi nên không dám bay quá nhanh.

Đúng lúc này, bên tai truyền tới tiếng xé gió, Bạch Ngọc Đường cấp tốc nghiêng người né tránh hai thanh ám khí đang bay thẳng tới.

Triệu Tiểu Trăn bị dọa nhảy dựng, nhanh chóng vươn tay ôm chặt cổ Bạch Ngọc Đường, cẩn thận bảo trụ chính mình.

Lúc này thái dương đã xuống núi, ánh trăng còn chưa treo cao, chính là lúc trời chập choạng tối. Động tác của Bạch Ngọc Đường quá nhanh, liên tục làm ra mười mấy tư thế né ám khí, tốc độ của Triệu Trăn căn bản theo không kịp, chỉ nghe thấy bên tai vang lên mấy tiếng 'viu viu viu' cùng tiếng quần áo Bạch Ngọc Đường ma sát với không khí. Hết thảy phát sinh quá nhanh, Triệu Trăn chỉ biết nhắm tịt mắt cùng cắn chặt răng, tận lực không khiến Bạch Ngọc Đường thêm phiền toái.

Nếu đoán không lầm thì bé và Bạch Ngọc Đường đang bị người mai phục, bị ép ở trên không trở thành bia ngắm sống.

Bạch Ngọc Đường vì phải che chở cho Triệu Trăn không thuận tiện chủ động công kích, chỉ có thể bị động né tránh ám khí lao tới không dứt. May mắn Triệu Trăn tùy thân luôn mang theo vô số ám vệ nhiều công năng, ám vệ từ bốn phương tám hướng vây quanh tới, mấy tên sát thủ trốn trong chỗ tối không còn đường thoát, tất cả đều bị bắt ra, tình thế nháy mắt biến chuyển. Đáng tiếc nhóm sát thủ sau khi làm nhiệm vụ thất bại không nói hai lời liền tự sát tập thể, không lưu lại một ai sống sót, tự nhiên cũng đứt manh mối.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày nói: "Bọn chúng hẳn thuộc tổ chức ám sát giang hồ có tên 'Dạ Kiêu' nổi tiếng gan lớn bằng trời lục thân không nhận, chỉ cần ra giá được tiền, bọn chúng có thể không chuyện ác nào không làm, lại chưa từng bán đứng cố chủ (người thuê), một khi bị bắt lập tức tự sát, cho dù có may mắn lưu lại người sống cũng không hỏi được bất cứ tin tức nào. 'Dạ Kiêu' đỉnh đỉnh đại danh trên giang hồ, hơn nữa cũng rất có uy tín, có thể nói là cuồng đồ chưa đạt được mục đích quyết không bỏ qua, lần này ám sát thất bại, rất nhanh sẽ có đợt tiếp theo."

Triệu Tiểu Trăn phẫn nộ: "Việc gì phải thuê người giết ta, ta trêu chọc gì bọn chúng à?!"

Bạch Ngọc Đường buồn cười: "Sao ngươi dám chắc không phải là thuê người giết ta, ta ở trên giang hồ cũng có không ít địch nhân."

Triệu Tiểu Trăn dưới cơn thịnh nộ vẫn không quên vuốt mông ngựa: "Ngươi võ công cao cường, mấy tên này có là gì với ngươi, hơn nữa người giang hồ khoái ý ân cừu, chỉ cần không cụt tay què chân nhụt chí, ai chả muốn tự tay báo thù? Chỉ có chuột cống âm hiểm giả dối trốn trong chỗ tối, mới có thể nghĩ ra chiêu nham hiểm như thuê sát thủ giết người như thế." Triệu Trăn bỗng nhiên phản ứng lại: "Đây là ta lấy ví dụ thôi nhé, cũng không phải đang châm chọc ngươi."

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười: "Ngươi còn tâm tư đùa giỡn?!"

Triệu Trăn kỳ quái nói: "Môn phái giang hồ dám tới ám sát ta, không muốn lăn lộn nữa sao?"

Bạch Ngọc Đường cũng thấy kỳ quái: "Theo lý thuyết thì hẳn không có, liệu có phải đã có hiểu lầm gì không?"

Bạch Ngọc Đường lại nói: "Đúng rồi, Triển nhị thúc nói ngươi 'trên trời dưới đất có huyết quang tai ương', đây có tính là bất hạnh nói đúng không?"

Triệu Trăn nhún nhún vai: "Huyết quang tai ương cũng có lớn có nhỏ, vết thương lớn máu phun tung tóe là huyết quang tai ương, không cẩn thận bị xước da cũng là huyết quang tai ương, chỉ cần không nguy hiểm tới tính mạng, cả đời ai mà không có mấy lần huyết quang tai ương, ta nhất định sẽ trường mệnh trăm tuổi đát ~"

……

Khai Phong Phủ dù bận rộn vẫn có sự gọn gàng ngăn nắp.

Vừa rồi trong giây phút chỉ mành treo chuông, Phương Tĩnh An đã thay Bao đại nhân chắn một đao, cũng may tứ đại hộ vệ đúng lúc ra tay, vết thương của Phương Tĩnh An không quá sâu, chỉ là nằm ở vị trí không tốt lắm, hắn bị thương trên chính cánh tay cầm bút, thi Hội sắp tới khẳng định không thể tham gia. Hơn nữa lưỡi dao có độc, nếu không hảo hảo điều trị, cánh tay này về sau sẽ bị phế, không chỉ không cầm được vật nặng mà ngay cả cầm bút cũng không thể, lúc này Công Tôn đang giúp hắn giải độc.

Nghe nói Triệu Trăn cũng bị tập kích, Bao đại nhân triệt để phẫn nộ — "Tặc tử lớn mật!"

Triệu Trăn vươn tay giúp ông thuận thuận khí: "Ta không sao, vậy hung thủ ám sát Bao đại nhân có bắt được không?"

Công Tôn dù trăm bề bận rộn vẫn bỏ chút thời gian ra chỉ chỉ vật thể không rõ bị trói thành cái bánh chưng cách đó không xa: "Hung thủ ở đó."

Triển Chiêu một phen nhấc tên hung thủ đang hôn mê lên: "Trông quen quen?" hình như đã gặp ở đâu rồi.

Triệu Trăn đánh giá bộ quần áo trên người hung thủ: "Là thư sinh à?" khó trách miệng vết thương không sâu.

Vẫn là Bạch Ngọc Đường đáng tin cậy nhất: "Khương Duy, tự Tử Mẫn." Chỉ gặp qua một lần là nhớ.

Triển Miêu Miêu và Triệu Tiểu Trăn đồng thời nghiêng đầu: "Ngươi quen?"

Bạch Ngọc Đường đỡ trán: "Hai ngươi mất trí nhớ à, không phải đã gặp ở Thái Bạch lâu rồi sao, hắn cũng từng tiếp xúc với thi thể Lý Hồng, tự giới thiệu là Khương Duy tự Tử Mẫn, cha là đại phu, từ nhỏ đã học y, hắn là người đầu tiên phát hiện Lý Hồng tắc thở."

Sư đồ hai người đồng thời nhìn trời — hoàn toàn không nhớ ra.

Triển Chiêu lên tiếng: "Mỗi người đều có hai mắt một mũi, bộ dạng giống nhau như vậy sao có thể nhận ra, ngươi nói phải thì là phải đi."

Bạch Ngọc Đường cư nhiên không lên tiếng đáp lại.

Triệu Trăn ngắt lời: "Quan trọng nhất là, vì sao hắn lại nổi điên muốn ám sát Bao đại nhân?"

"Cái này phải hỏi chính hắn." Công Tôn đứng dậy rửa tay, thu dọn hòm thuốc, quá trình chữa trị đã xong.

Lúc này điều Bao đại nhân quan tâm nhất chính là tay của Phương Tĩnh An: "Tình hình thế nào rồi?"

Công Tôn thở dài: "Độc đã giải, vết thương không sâu, sẽ không ảnh hưởng sinh hoạt sau này. Chỉ là trong vòng nửa tháng không được cầm bút, trong một tháng không được mệt nhọc, trong nửa năm không được cầm nắm đồ nặng. Thi hội sắp tới khẳng định không thể tham gia, đợi 3 năm sau rồi thi đi."

Công Tôn nói chuyện không vòng vo che giấu, vào những lúc như thời điểm này càng không cần nghi ngờ.

Phương Tĩnh An bất ngờ gặp nạn đã đủ đả kích nặng nề, người bình thường hẳn nên nói chuyện uyển chuyển, an ủi người ta một chút, chỉ có Công Tôn thần kinh thô hoàn toàn không nghĩ tới. Căn cứ vào nghĩa vụ và trách nhiệm với bệnh nhân, hắn luôn nói một là một hai là hai, có đôi khi ăn ngay nói thật thực sự rất đả thương người.

Phương Tĩnh An ánh mắt ảm đạm: "Ba năm sau, cũng được…"

Triển Chiêu chưa nắm rõ tình hình, lo lắng hỏi: "Đến tột cùng mọi chuyện là thế nào?"

Phương Tĩnh An trầm mặc một lúc lâu rồi mới lên tiếng: "Đều là do ta tự cho thông minh đã dẫn sói vào nhà."

Hóa ra, sau khi Bao đại nhân bị Bàng Cát kích thích, càng thêm vươn lên hùng mạnh tích cực phá án. Phương Tĩnh An vẫn muốn điều tra chân tướng vụ án bắt cóc trẻ con hai mươi năm về trước, lấy lại công bằng cho hài tử vô tội, nên đã dẫn theo cả Khương Duy cũng bị hại năm đó tới gặp Bao đại nhân. Lý do bề ngoài là ngưỡng mộ Công Tôn tiên sinh, kỳ thật Phương Tĩnh An và Khương Duy đã ước định trước, hai người kẻ xướng người họa nói bóng nói gió hỏi thăm tình hình chỗ Bao Chửng, giải oan là chuyện riêng của Phương Tĩnh An, hắn không muốn kéo Bao Chửng vô tội vào chuyện này.

Ai ngờ Khương Duy lâm thời thay đổi, vì muốn vạch trần oan khuất năm đó, vì muốn sự tình nháo đại, Khương Duy cư nhiên đã mang theo dao tới ám sát Bao đại nhân.

Trong giây phút chỉ mành treo chuông, Phương Tĩnh An ngăn cản Khương Duy, hai người xé rách mặt nhau, Khương Duy ngộ thương Phương Tĩnh An, sau đó tứ đại hộ vệ vọt vào khống chế thành công Khương Duy, sau đó là tới Công Tôn mang theo hòm thuốc chạy tới cứu người, cuối cùng là Bao đại nhân phái nha dịch đi thông báo cho Triển Chiêu…

Triệu Tiểu Trăn sờ sờ cằm: "Chẳng lẽ ta và Bao đại nhân đồng thời bị tập kích chỉ là trùng hợp?"

Triển Chiêu nói: "Ta cũng từng nghe qua ác danh 'Dạ Kiêu', nhưng yêu cầu đầu tiên của bọn họ là không đụng tới hoàng tộc và quan viên."

Mọi người đang buồn bực, lại nghe thấy một trận ồn ào từ bên ngoài truyền tới, không bao lâu Trương Long cầm một phong thư chạy vào: "Bạch Ngũ gia, vừa rồi có người ở ngoài cửa truyền tin cho ngài, một thân hắc y che kín, hỏi gì hắn cũng không nói, đưa thư xong liền đi."

Bạch Ngọc Đường nhận thư xem, là thư giải thích của 'Dạ Kiêu'?

Trong thư nói, vụ ám sát vừa rồi hoàn toàn là hiểu lầm, bọn họ bị tin tức giả của cố chủ đánh lừa, không biết tiểu hài tử mình ám sát là đương kinh Hoàng thượng, về sau sẽ không tiếp tục tập kích Triệu Trăn nữa, bọn họ không hề có ý đối địch triều đình, thỉnh Triệu Trăn giơ cao đánh khẽ.

Nội dung thư rất ngắn, Triệu Trăn lăn qua lộn lại đọc ba lần: "Này là có ý gì?"

Bạch Ngọc Đường nhún nhún vai: "Xem ra là ý trên mặt chữ."

Triển Chiêu lại nheo mắt lại: "Dựa theo nguyên tắc làm việc của 'Dạ Kiêu', bị chơi một vố lớn như vậy nhất định sẽ thẹn quá thành giận, nói không chừng còn quay ngược lại đi tập kích cố chủ. Chỉ cần theo dõi sát sao hành động của 'Dạ Kiêu' liền có thể tìm ra tên cố chủ cố ý muốn ẩn giấu kia."

Hết chương 119

121. Chương 120

Quả nhiên không ngoài sở liệu của Triển Chiêu.

Lúc 'Dạ Kiêu' quay ngược lại tìm cố chủ tính sổ, cố chủ đã sớm bôi mỡ vào chân chạy trốn mất dạng, tan biến trong biển người mở mịt.

Triệu Tiểu Trăn lửa cháy đổ thêm dầu, tin 'Dạ Kiêu' ám sát Hoàng thượng thất bại chỉ trong hai ngày đã lan truyền khắp thiên hạ, hắc bạch lưỡng đạo khó được khi tâm linh tương thông, đồng thời đều mắng chửi 'Dạ Kiêu' không biết chừng mực — bản thân chán sống còn muốn kéo toàn bộ giang hồ chết theo, rốt cuộc chúng ta có thù gì oán gì với các ngươi?

Kỳ thật giang hồ và triều đình đã sớm ăn ý với nhau.

Người giang hồ vĩnh viễn sẽ không hạ sát thủ đối với hoàng tộc và trọng thần triều đình, ân oán giang hồ sẽ không ảnh hưởng tới giang sơn xã tắc. Tuyệt thế võ công có đôi khi cũng có ngoại lệ, ví dụ như Triển Chiêu, với khinh công và võ công tuyệt luân tới mức nghịch thiên, binh thường ra vào hoàng cung hay lượn lờ phố xá đều dễ như ăn bánh, nếu cao thủ cấp bậc như Triển Chiêu nhất thời nảy ra ý định ám sát Triệu Tiểu Trăn, vậy thì nhóc con này đã sớm đi đầu thai chuyển thế mấy trăm lần.

Ngược lại, triều đình cũng vĩnh viễn sẽ không phái binh bao vây tiễu trừ người giang hồ. Cho dù là tuyệt thế cao thủ thì cũng là thể xác trần tục, ai cũng trụ không nổi biển người chiến, xa luân chiến, lấy một địch vạn cũng không phải chuyện đùa, cho dù là một hai cao thủ cá biệt có thể trụ nổi thì người giang hồ bình thường cũng trụ không nổi.

Cho nên Triệu Tiểu Trăn chính là hàng không bán, là đồ vô giá không thể đổi thành kim ngân châu báu.

Trong chốn giang hồ, từ các môn phái lớn nhỏ cho tới các tổ chức sát thủ có thể uy hiếp Triệu Trăn đều nhất quán tuyệt đối không xuống tay với Triệu Trăn. Đây là quy tắc ngầm, luật bất thành văn của giới sát thủ, nếu giết Triệu Trăn tương đương với việc phá vỡ quy tắc, ai dám phá quy tắc sẽ trở thành kẻ thù chung của toàn bộ giang hồ. Trước khi ngươi còn chưa chuẩn bị tốt trở thành kẻ thù của toàn giang hồ thì tốt nhất đừng có ý niệm đi tìm chết như vậy. Chính vì thế mà cố chủ mới trăm phương nghìn kế giấu diếm thân phận của Triệu Trăn lừa gạt Dạ Kiêu.

Từ trước tới nay Triệu Trăn cũng từng nhiều lần bị ám sát, nhưng những người đó đều không phải người trong giang hồ mà đều là tử sĩ được kẻ chủ mưu sau màn đào tạo chuyên môn gây khó dễ cho Triệu Trăn, so với lão cha già khốn nạn cừu nhân trải khắp thiên hạ thì đây là lần đầu tiên bé bị thế lực giang hồ ám sát.

Hắc bạch lưỡng đạo không ngại tiêu phí tiền bạc, cộng đồng chúc mừng ngày thất bại thảm hại của 'Dạ Kiêu' vĩ đại một thời!

Vạn nhất Hoàng thượng xảy ra chuyện gì đó, triều đình sẽ vì giữ mặt mũi mà phái quân san bằng giang hồ, đến lúc đó máu chảy thành sông sinh linh đồ thán, địa ngục nhân gian không khác gì cái này. Bạch Ngọc Đường cứu Triệu Tiểu Trăn chính là gián tiếp cứu triều đình và giang hồ thoát khỏi nguy cơ tàn sát lẫn nhau, làm hay lắm!

(*° °*)

Sau khi sự tình phát sinh, tung tích của thần bí cố chủ hoàn toàn không có chút manh mối, 'Dạ Kiêu' hao tâm tổn trí hai ngày, không thu hoạch được gì.

Là người bi hại xui xẻo nhất trong vụ này, 'Dạ Kiêu' tiền mất tật mang, mặt mũi của tổ chức cũng hoàn toàn mất sạch, trở thành trò cười cho đám bạch đạo nhân sĩ trong lúc trà dư tửu hậu, ở trước mặt bạn bè bằng hữu cũng không ngóc đầu lên nổi, chuyện làm ăn gần đây tụt dốc thê thảm xuống thấp nhất trong lịch sử, không thể vực dậy được!

'Dạ Kiêu' là tổ chức sát thủ, cũng không phải mở Từ Thiện đường, lần này chịu nhục nhã khôn cùng, há có thể để yên!

Vì thế, Dạ Kiêu thẹn quá hóa giận, ngay chạng vạng ngày hôm sau đã phát ra hắc đạo huyền thưởng lệnh (lệnh treo thưởng), bất cứ ai có thể mang đầu cố chủ về sẽ nhận được một số tiền thưởng rất lớn. Hắc đạo huyền thưởng lệnh không khác biệt mấy với lệnh truy nã của triều đình, chỉ khác ở chỗ nội dung tìm người vô cùng [thẳng thắn], lệnh truy nã triều đình đều yêu cầu bắt sống, còn hắc đạo huyền thưởng lệnh không quan tâm sống chết. Số tiền hắc đạo treo thưởng thường không giới hạn, cũng không có thời hạn, bất luận là ai cũng có thể nhận nhiệm vụ, hàng năm luôn hấp dẫn những thiếu niên trẻ tuổi mới bước chân vào giang hồ có ước mơ trong một đêm danh dương thiên hạ, là 'huyền thưởng lệnh' có hệ số nguy hiểm cực cao của Đại Tống.

Tục ngữ nói có tiền có thể sai khiến ma quỷ, Dạ Kiêu đã bỏ hẳn vốn gốc, tình nguyện táng gia bại sản cũng muốn săn lùng trả thù cố chủ, tinh thần đồng quy vô tận này thật cảm động trời xanh, vì thế Triệu Tiểu Trăn lén đổ thêm dầu vào lửa, tự xuất túi tiền đưa cho 'Dạ Kiêu', số tiền thưởng vốn đã rất xa xỉ giờ lại nâng cao lên một bậc, vinh thăng lên vị trí đầu bảng xếp hạng các hắc đạo huyền thưởng lệnh từ trước tới nay!

Dưới sự dụ hoặc của số tiền thưởng khổng lồ, không chỉ đám hắc đạo rục rịch mà ngay cả bạch đạo cũng nhịn không được mà lé mắt — 'Dạ Kiêu' thật có tiền, gần đây làm sát thủ dễ kiếm tiền như vậy sao? Quang mang thổ hào chọc mù mắt người rồi!

Dựa theo lệ thường, mỗi khi 'Hắc đạo Huyền thưởng lệnh' được tung ra đều sẽ gợi ra sự bất mãn vô số từ Bạch đạo nhân sĩ, mâu thuẫn giữa Hắc Bạch lưỡng đạo đã ăn sâu bén rễ càng lúc càng trở nên gay gắt, nhẹ thì đấu khẩu, nặng thì ra tay tàn nhẫn giết hại lẫn nhau. Duy độc Huyền thưởng lệnh lần này hiếm khi thấy nhóm Bạch đạo không lên tiếng phản đối gì?

'Dạ Kiêu' vì tiền giết người cố nhiên khiến người ta khinh thường, cố chủ thuê sát thủ giết người càng không đáng được đồng tình. Bạch đạo từ trước tới nay vốn đã hận thấu xương 'Dạ Kiêu', lại càng không có hảo cảm với cố chủ. Đại bộ phận bạch đạo cho rằng, hai bên đều là giang hồ bại hoại tốt nhất lưỡng bại câu thương đồng quy vu tận càng tốt! Còn một bộ phận người trẻ tuổi lại cho rằng, coi đó là cơ hội hiếm có vừa để nổi danh vừa vì võ lâm trừ hại, năng lực – danh lợi song thu, cơ hội ngàn năm có một không thể bỏ qua!

Người giang hồ tùy tâm sở dục, không giống quan viên triều đình bị rất nhiều quy củ trói buộc, nhưng võ lâm cũng có một quy tắc bất thành văn trong trăm ngàn năm qua — chuyện giang hồ là của giang hồ! đại ý chính là người trong giang hồ phải dựa theo quy củ làm việc của giang hồ, ám chỉ người giang hồ không được dây dưa không rõ với triều đình.

Từ khi Đại Tống kiến quốc cho tới nay, võ lâm nhân sĩ vẫn luôn tuân thủ nguyên tắc này, giang hồ và triều đình muốn bình an vô sự thì không được can thiệp vào chuyện của nhau, lần này có người lợi dụng thế lực giang hồ để mưu toan lay động giang sơn xã tắc, đây là việc trần trụi xé rách mặt nhau, hắc bạch lưỡng đạo không thể coi như không thấy, triều đình càng không thể để yên.

Nhớ lại năm đó, Triển Chiêu chán ghét viêc đánh đánh giết giết, đã rời khỏi giang hồ dốc sức làm việc cho Khai Phong Phủ, trừ phi tra án cần tới chứ tuyệt đối không hề hỏi tới chuyện giang hồ. Bạch Ngọc Đường cũng không khác Triển Chiêu là mấy, tuy rằng Bạch Ngọc Đường không làm quan nhưng từ sau khi vào ở trong Khai Phong Phủ, hắn cũng không xen vào chuyện giang hồ nữa.

Hai người bọn họ rõ ràng dứt khoát phân tách rạch ròi, không phá hư quy củ giang hồ, người ngoài tự nhiên không thể chỉ trích.

Hắc Bạch lưỡng đạo tuy rằng thủy hỏa bất dung nhưng giang hồ và triều đình có thể chuyển hoán cho nhau. Nếu Triển Chiêu ngày nào đó không muốn làm quan nữa, sau khi từ quan có thể quay trở về làm người giang hồ như thường. Chỉ cần không phải loại vô sỉ hai mang ba phải, hoặc thân ở doanh Tào, lòng tại Hán gì gì đó thì bên kia cũng không khó xử hắn.

Cho nên Triệu Trăn không thể nào hiểu được chủ ý của cố chủ.

Cố chủ tùy tiện hãm hại 'Dạ Kiêu', ngay cả việc che giấu cũng lười làm, sau đó lưu lại một món nợ rối tinh rối mù rồi biến mất không thấy tăm hơi, rõ ràng khiến người ta hoài nghi hắn rắp tâm bất lương, ăn chắc bị 'Dạ Kiêu' truy lùng không buông, đồng thời còn đắc tội với cả giang hồ và triều đình, không biết gã lấy sự tự tin từ đâu mà ngang nhiên không sợ hãi đến vậy?

Nếu cố chủ đơn thuần chỉ muốn khơi mào mâu thuẫn giữa giang hồ và triều đình thì kỹ xảo châm ngòi lần này của gã quả thật thô không chịu nổi, hiệu quả không đáng kể. Triều đình và giang hồ oán hận chất chứa đã lâu, chỉ cần tìm một thời điểm thích hợp để thổi gió châm ngòi sẽ bùng nổ xé rách ngụy trang mỏng manh bên ngoài mà trở thành địch thù, không phải ngươi chết thì là ta chết.

Nếu Triệu Trăn gặp chuyện bỏ mình, đúng là lý do châm ngòi hoàn mỹ nhất.

Triệu Trăn chi mộ …(((m-___-)m

Triệu Tiểu Trăn thở dài: "Hết chuyện này tới chuyện khác, phiền toái nối tiếp phiền toái…"

Bao đại nhân nói tiếp: "Những cái khác tạm chưa nói, nhưng ngày mai là buổi thi đầu tiên, Hoàng thượng đã chuẩn bị đề thi xong chưa? Quan chủ khảo vào giám thị đã chỉ định chưa? Nội gian Ngự Thư phòng đã điều tra ra chưa? Còn cả các thí sinh có vấn đề nữa, có cần mau chóng phái người bắt lại miễn cho đêm dài lắm mộng?"

Triệu Tiểu Trăn tuyệt vọng ôm đầu: "A a a …mấy chuyện loạn thất bát tao phiền muốn chết!"

Mọi người đồng loạt ném ánh mắt khinh bỉ vào bé — đáng đời, ai kêu ngươi lề mề toàn nước tới chân mới nhảy!

Vì sắp đến thi Hội, Triệu Tiểu Trăn cũng liều mạng, vuốt vuốt mái tóc ngốc mao dựng đứng, nhanh chóng tiến vào trạng thái hắc hóa: "Quan chủ khảo ta đã chọn rồi, đề thi cũng đã chuẩn bị thỏa đáng, lần này tuyệt đối không bị lộ!" Triệu Tiểu Trăn nắm chặt nắm tay hào khí ngút trời: "Về phần nội gian Ngự Thư phòng, chuyện này trước mắt chưa cần gấp gáp, hồ ly sớm muộn gì cũng sẽ lộ đuôi, đến lúc đó chậm rãi ra tay thu thập gã cũng chưa muộn!"

Triển Chiêu đứng lên: "Vậy ta đi bắt mấy thí sinh có vấn đề trước, không biết bọn họ đang toan tính cái gì, cứ cảm thấy như đang mắc xương cá."

Công Tôn cũng sầu phát hoảng: "Nếu không thể một lưới bắt hết, đành phải bắt từng tên một, chung quy thiếu một người liền ít đi một phần phiền phức."

Triệu Trăn hừ hừ hai tiếng: "Mấy tên hề nhảy nhót không đủ gây sợ hãi, sớm muộn gì cũng thu thập hết bọn chúng!"

Bao đại nhân nhíu mày: "Vạn nhất trường thi bị rối loạn ảnh hưởng tới các thí sinh khác thì sao?!"

Triệu Tiểu Trăn ngứa miệng đáp: "Không bằng noi theo bạo quân đời trước đại hưng văn tự ngục*, thà rằng giết lầm còn hơn bỏ sót!" Thấy Bao đại nhân mặt đen xì lườm tới, Triệu Tiểu Trăn nhanh chóng cười làm lành: "Ý của ta là, nếu không thể một lưới bắt hết, không bằng thỉnh quân nhập ủng*, hậu phát tiên chí*!" (đại hưng văn tự ngục: là chỉ các vụ án oan quân vương hãm hại các phần tử tri thức, tìm kiếm trong các bài thơ bài văn lời lẽ, ngôn từ, chữ nghĩa cố ý áp đặt nó là phản quốc, thêu dệt tội danh cho người ta; thỉnh quân nhập ủng: nói văn hoa của bắt tạm giam, kiểu mời lên phường uống nước trà ấy; hậu phát tiên chí: ra tay sau đối thủ nhưng vẫn khiến đối phương không kịp trở tay)

Triển Chiêu nghi hoặc: "Hậu phát tiên chí như thế nào?"

Triệu Tiểu Trăn lộ ra nụ cười thuần lương, vỗ ngực nói: "Trẫm tự có cẩm nang diệu kế!"

Mọi người: "……"

Triệu Tiểu Trăn lại thừa nước đục thả câu! Thực muốn thuê sát thủ diệt trừ thằng oắt con này đi, phải làm sao đây?!

……

Triệu Tiểu Trăn biết rõ đạo lý 'trẻ khóc sẽ có kẹo ăn', chưa bao giờ chịu ủy khuất chính mình, cũng chưa bao giờ đánh bầm dập mặt đầu heo thâm tím.

Một ngày trước kì thi, lần đầu tiên trong lịch sử Triệu Trăn tổ chức một buổi diễn thuyết tại Thái Bạch lâu, nói về kỹ năng lừa gạt người, Triệu Tiểu Trăn dám nhận thứ hai không ai dám nhận thứ nhất, mấy chục

vạn fan cuồng còn có thể thu phục chứ đừng nói mấy tên mọt sách tay trói gà không chặt này, quả thật dễ như trở bàn tay!

Triệu Tiểu Trăn thỏa sức phát huy công lực ba tấc lưỡi không lạn, nghĩa chính ngôn từ hùng biện thao thao bất tuyệt, đặt chính mình và các sĩ tử chân chính ở trên cùng một mặt trận thống nhất, đặt sĩ tử mạo danh ở mặt đối lập, dẫn đường cho các sĩ tử cùng chung mối thù đối với các hành động cực kỳ tàn ác của các sĩ tử mạo danh, dùng ngòi bút làm vũ khí kiên quyết chống lại các sĩ tử thật giả lẫn lộn mưu toan phá rối kỳ thi Hội!

Triệu Trăn lời nói thấm thía: "Từ khi biết có sĩ tử mạo danh muốn gây rối trong kì thi, Lễ bộ đại thần vẫn luôn khuyên nhủ trẫm, so với bị sĩ tử mạo danh quấy rối, không bừng tạm hoãn thời hạn thi, mấy tên mạo danh không có cơ hội tự nhiên sẽ chết tâm."

Triệu Trăn vừa dứt lời, chúng sĩ tử phía dưới đồng thanh ồ lên. Bọn họ ngàn dặm xa xôi vào kinh dự thi, dọc đường gập ghềnh khó khăn cửu tử nhất sinh, nhiều lần trải qua thiên nan vạn hiểm, lộ phí đã tiêu tốn vô số...khụ khụ khụ, hơi khoa trương một chút nhưng tóm lại, nếu hoãn kì thi hội chẳng phải bọn họ đã tốn công vô ích sao?

Nhóm sĩ tử càng nghĩ càng bi phẫn, tới khi phẫn nộ dâng tới cực điểm, Triệu Tiểu Trăn mới gõ gõ bàn ý bảo mọi người im lặng: "Tuy rằng hoãn thời hạn thi là biện pháp ổn thỏa nhất nhưng trẫm không đáp ứng! Trẫm là Thiên Tử, sao có thể thỏa hiệp nhân nhượng cho bọn đạo chích! Ta nhường một bước chúng tiến một bước, chẳng lẽ chỉ vì mấy tên phá rối mà vĩnh viễn không thi Hội nữa sao? Trẫm tin tưởng, chư vị sĩ tử ngồi đây đều không thiếu dũng khí, nhất định nguyên ý cùng trẫm đánh bại lũ phản tặc khiêu chiến!"

"Đúng thế!!!!"

Cuối cùng, Triệu Tiểu Trăn lừa gạt mấy ngàn con mọt sách tới lệ nóng doanh tròng, chỉ còn thiếu mỗi nước đem bán chính mình còn giúp Triệu Trăn đếm tiền.

……

Ngày thi Hội, bên ngoài trường thi người người vây chật như nêm cối, vì đối phó sĩ tử mạo danh tâm hoài bất quỹ, Triệu Trăn không thể không [thay đổi] quy củ dự thi. Triệu Trăn cho rằng địch nhân muốn gây rối sẽ đợi tới gần hết kỳ thi cho nên trước tiên đã thay đổi trình tự thi, đưa phần thi trọng yếu nhất chuyển lên đầu tiên, như vậy càng về cuối càng thoải mái.

Thi Hội chia thành ba buổi thi, cách ba ngày thi một lần, buổi thi đầu tiên dễn ra vào ngày mùng 9, buổi thứ hai vào ngày 12, buổi thứ 3 vào ngày 15.

Sau khi lâm triều kết thúc, Triệu Trăn sai Phúc Tuyền tuyên chỉ trước mặt mọi người, chỉ định quan chủ khảo, bốn vị phó giám khảo cùng 20 giám thị coi thi. Triệu Trăn phá vỡ quy định coi thi bình thường, đã phân công 10 võ quan vào vị trí coi thi, mặc dù võ quan không am hiểu văn thơ chữ nghĩa nhưng am hiểu múa đao múa thương, hơn nữa năm vừa rồi số lượng quân đội tăng mạnh, hẳn có thể hoàn mỹ ứng đối bất cứ chuyện ngoài ý muốn nào trong trường thi.

Bởi vì Phương Tĩnh An là một trong số 11 các sĩ tử mạo danh đã bị bại lộ thân phận không thể tham gia thi mà đang [ăn cơm tù trong Khai Phong Phủ] nên vị trí quan chủ khảo vẫn giao cho Bao đại nhân, Triệu Trăn dẫn đầu nhóm quan giám thị, trùng trùng điệp điệp rời Hoàng cung, lén lén lút lút đi vào trường thi từ cửa sau.

Bao Chửng hỏi: "Xin hỏi Hoàng thượng, chúng thần chưa thu thập hành lý, liệu có thể..."

Triệu Trăn nói: "Không sao, không sao, việc ăn mặc ở đi lại của các ái khanh sẽ có người chuyên môn phụ trách, mỗi người hai nội thị, thay đổi liên tục."

Bao Chửng lại hỏi: "Xin hỏi Hoàng thượng, vậy hiện tại đã cho sĩ tử vào trường thi được chưa?" Bên ngoài vẫn đang vô cùng náo nhiệt.

Lửa đã cháy tới tận lông mày rồi, mà Triệu Trăn vẫn có thể ngồi yên, tư thái chậm rãi, thản nhiên, từ tốn rút một tờ danh sách từ trong tay áo ra đưa cho Bao đại nhân: "Đừng lo đừng lo, cứ dựa theo tiến trình như trong này mà làm, yên tâm, ta đều đã chuẩn bị hết rồi."

Bao Chửng cầm tờ giấy cẩn thận đọc, biểu tình càng ngày càng vi diệu không thể dùng ngôn ngữ của nhân loại để hình dung.

"Hoàng thượng xác định?!"

"Xác định, đây là do ta thức cả đêm viết ra đó ~~"

Đó cái gì mà đó!!! Thi Hội quan trọng, ai bán manh tới gặp cẩu đầu trảm!

Bao Chửng xoa xoa mi tâm đau nhức: "Dám hỏi Hoàng thượng, vì sao sĩ tử trước khi vào thi lại phải tắm rửa?"

"Tẩy trần a, đây cũng là biện pháp hữu hiệu phòng ngừa sĩ tử chép phao lên người!" Triệu Trăn hạ giọng nói: "Quan trọng là kiểm tra thân thể, thân thể người luyện võ vạm vỡ rắn rỏi khác hẳn với đám thư sinh chỉ biết đọc sách. Tỷ như dáng người của Bàng Thống và Công Tôn Sách, vừa nhìn liền biết một văn một võ, ta đã khắc khổ suy nghĩ một đêm dài, đây là phương pháp duy nhất mà mắt thường có thể phân biệt được."

Khóe miệng Bao Chửng giật giật, tuy rằng vẫn luôn cảm thấy không đáng tin nhưng miễn cưỡng có thể tiếp nhận.

Bao Chửng lại chỉ điều số 2: "Vậy vì sao sĩ tử mang đồ vật giống nhau lại không cho phép vào trường thi?"

Triệu Tiểu Trăn càng thêm đúng tình hợp lý nói: "Ta đã chuẩn bị đồng phục, chăn đệm, dụng cụ, giấy bút giống hệt nhau cho bọn họ, thống nhất một ngày ba bữa, mỗi ngày đều có đồ ăn phong phú đầy đủ dinh dưỡng chẳng lẽ không tốt hơn số lương khô của bọn họ hay sao?"

Bao Chửng không có gì đáp lại: "Nếu thế, sao ngay từ đầu không thông báo để bọn họ đỡ phải mang đồ tới có phải hơn không?"

"Chậc chậc chậc, không mang theo không được." Triệu Tiểu Trăn lắc lắc ngón tay: "Không để bọn họ mang đồ tới, ai biết bọn họ mang theo thứ gì? Loại người trong lòng có mưu mô, khẳng định sẽ bí mật mang theo cái gì đó khác lạ, chờ bọn họ bắt đầu thi rồi, ta sẽ phái người đi kiểm tra tỉ mỉ."

Bao Chửng cầm tờ danh sách ngổn ngang trăm mối cảm xúc: "Cũng gần tới thời gian rồi, Hoàng thượng đi cùng chúng thần chứ ạ?"

Triệu Tiểu Trăn xắn tay áo sai người mài mực: "Không đi, ta còn phải viết đề thi, các ngươi đi nghênh đón sĩ tử đi."

Mọi người kinh ngạc: "Hoàng thượng, không phải đề thi đã được đưa đi rồi sao?"

"Cái đó à, là đề giả che giấu tai mắt người thôi." Triệu Tiểu Trăn cúi đầu xuống bàn bắt đầu múa bút thành văn: "Bộ đề kia sáng sớm hôm nay đã bị lộ, nhưng không sao, đề thi chính thức vẫn ở trong đầu ta." Triệu Tiểu Trăn dương dương đắc ý nói: "Nếu viết đề ra giấy có thể bị đánh cắp, vậy dứt khoát không viết ra, ta thật không tin, kẻ nào có thể trộm đề thi từ trong đầu ta ra ngoài!"

Bao Chửng yên lặng đỡ trán — không hổ là Hoàng thượng, trình độ hung tàn lại được nâng cao thêm một bước.

Bao Chửng có dự cảm, ngày mùng 9 nhất định sẽ phi thường phấn khích.

Hết chương 120

122. Quyển 7 - Chương 121

Buổi thi Hội đầu tiên oanh oanh liệt liệt mở màn

Từ xưa tới nay, các triều đại đều trừng phạt vô cùng khắc nghiệt đối với các hành vi gian lận thi cử, tất cả các sĩ tử tham gia thi đều phải trải qua việc kiểm tra lục soát người cực kỳ tàn ác, tỷ như việc kiểm tra hung tàn bạo cúc trong truyền thuyết, ngay cả mông thí sinh cũng không bỏ qua, có thể nói vô văn hóa đến

mức mất trí. So với việc bị bạo cúc, Triệu Trăn chỉ khiến các sĩ tử tới phòng vệ sinh công cộng tắm rửa một cái đã là việc tương đối ôn hòa.

Tuyệt chiêu thực sự vẫn còn ở phía sau, không cho phép sĩ tử mang vật phẩm cá nhân vào trường thi mới là chiêu rút củi dưới đáy nồi mấu chốt nhất.

Cổ đại vẫn chưa có túi nilon hay giấy, mực chống nước, nên khi nhóm sĩ tử cởi trần truồng đi vào tắm rửa, tự nhiên không thể tùy thân mang theo phao giấy sợ nước, sĩ tử trong lúc chẳng hay biết gì chỉ có thể đánh cuộc vào vận khí của mình, bỏ hết phao thi ở bên ngoài, nếu may mắn thoát được cuộc kiểm tra, đến khi nhận lại đồ tự nhiên có thể lừa dối qua cửa.

(= w =) Thế nhưng, bọn họ đã quá coi thường trình độ âm hiểm của Triệu Trăn.

Triệu Tiểu Trăn căn bản không cho bọn họ có cơ hội nhận lại những thứ đó, mỗi người sau khi tắm rửa xong được phân phát một bộ đồ và dụng cụ dự thi giống hệt nhau, đồ dùng mang theo người sẽ có người phụ trách trông coi tử tế, tuyệt đối không mất được, các ngươi an tâm dự thi đi, lớn mật vào trong trường thi đi, đừng quay đầu, đừng quay đầu!

Ba lớp cửa lớn vừa dày vừa nặng đóng chặt, trong ngoài 6 lớp khóa, binh lính canh gác vòng trong vòng ngoài người ngoài không nhiệm vụ miễn vào, văn có Bao đại nhân tuệ nhãn như đuốc, võ có Bàng tướng quân gặp biến không sợ hãi. Trong vòng 3 ngày thi, ba lớp cửa không được mở ra, người bên trong không ra được, người bên ngoài cũng không vào được, trời có sụp xuống cũng mặc kệ.

Trường thi được bố trí trang trọng sâm nghiêm có thể sánh ngang với Thiên lao, có thể nói là nghiêm mật nhất từ khi Đại Tống kiến quốc cho tới nay, đủ thấy Triệu Trăn vô cùng coi trọng lần thi Hội này. Tuy rằng Triệu Tiểu Trăn thường xuyên phun tào Bàng tướng quân họa phong không đúng nhưng kỳ thật trong mắt những người xung quanh, họa phong của Triệu Tiểu Trăn cũng thập phần thần kỳ.

Là người đặt ra các quy chế thi, Triệu Trăn tự nhiên sẽ không biết pháp mà còn phạm pháp, trước khi đại môn đóng kín, Triệu Trăn đã chủ động dẫn người rời khỏi trường thi, dùng hành động của bản thân để cho thấy chế độ thi Hội uy nghiêm bất cứ ai cũng không thể xâm phạm, đứng trước chế độ, mỗi người đều bình đẳng như nhau ngay cả Hoàng đế cũng không ngoại lệ.

Triệu Tiểu Trăn lắc lắc cái đầu ngốc mao tiêu sái xoay người rời đi, giao lại các sĩ tử cho Bao đại nhân, so ra còn đáng tin hơn là giao cho bé.

Ra khỏi nội viện trường thi, ở bên ngoài vẫn có thể mơ hồ nghe được tiếng đọc quy chế chậm rãi vang vọng, ám vệ giả trang thành nội thị, giọng đọc thanh thúy nhấn nhá rõ ràng từng chữ. Tiên Lãng chậm rãi đọc ba lượt quy chế thi do Triệu Trăn định ra, lại chậm rãi đọc ba lượt các hình thức trừng phạt khi phát hiện có gian lận, cuối cùng là tuyên đọc ba lượt đề thi đầu tiên.

Buổi đầu tiên thi [Thơ Ngũ ngôn Bát vận] bởi vì trước đây các đề mục thường có kèm thêm hai chữ 'phú đắc' nên được gọi là [Phú đắc thể].

[Thơ ngũ ngôn bát vận] bắt nguồn từ thời Đường, bởi vì phạm vi đề mục mà cách hành vận tương đối phong phú, từ thời Đường Huyền Tông Khai Nguyên đã bắt đầu quy định cách gieo vần. Hiện tại đã được Triệu Trăn quy định lại, mọi thơ từ có sử dụng điển cố điển tích đều phải có căn cứ có lý do giải thích rõ ràng, không được dùng bừa, hay tự tiện bịa ra.

Thi thơ chỉ cần thông báo cho sĩ tử biết phạm vi đề mục và cách gieo vần, không phiền phức như đề thi ngữ văn ở hiện đại dày đặc chi chít chữ kín mấy mặt giấy. Cho nên Triệu Tiểu Trăn mới dám dùng quái chiêu thần kỳ lân thời sửa đề thi như vậy, mặc dù có chút gấp gáp nhưng không hề ảnh hưởng tới việc làm bài của các sĩ tử. Vừa nghĩ tới mấy sĩ tử bỏ giá cao mua đề giả, sau khi nghe đề sẽ trợn mắt há mồm bộ dạng ngu ngốc, Triệu Tiểu Trăn liền cảm thấy toàn thân thư sướng, mỏi mệt cả đêm thức trắng không ngủ đều tan thành mây khói!

Cảm thấy vui sướng khi người gặp họa, quả nhiên là phương thức giảm stress tốt nhất, vô cùng có lợi!

Trừ cái đó ra, Triệu Trăn đặc biệt căn dặn nhóm giám khảo, trong lúc tuyên đọc đề thi phải cẩn thận quan sát ngôn hành cử chỉ của các sĩ tử, nếu phát hiện ai lộ ra biểu tình như ăn phải ruồi bọ hoặc sắc mặt xanh mét, trán đổ mồ hôi gì gì đó, nhất định phải tập trung trọng điểm chăm sóc các vị đó!

→_→ Mấy tên đó chắc chắn là đã 'dụng công' quá độ trước khi thi!

……

Ba lớp cửa dày đóng kín lại sau lưng, Triệu Tiểu Trăn mặc kệ đám sĩ tử hỗn độn trong gió, lực chú ý của bé lúc này hoàn toàn tập trung vào đống vật phẩm đám sĩ tử mang theo tới.

Từ ngày có kì thi ra đời thì việc gian lận cũng nối tiếp sinh ra, phương thức gian lận thông thường chính là chép phao nhỏ, người cổ đại gọi nó là giáp đái (bí mật mang theo) Có lẽ là do công danh lợi lộc rất mê người, cho dù các triều đại dùng rất nhiều hình phạt vô cùng nghiêm khắc đối với các hành vi gian lận nhưng vẫn không thiếu các sĩ tử nguyện ý lấy thân mình thử nghiệm, cho dù tỷ lệ là một trên ngàn vạn thì cũng đáng cho bọn họ lấy thân mạo hiểm.

Có nhu cầu liền có thị trường, rất nhanh xuất hiện loại phao còn nhỏ hơn cả hộp diêm, [vi khắc thư (sách siêu nhỏ)] chuyên môn dùng trong việc gian lận hợp thời ra đời. Loại [vi khắc thư] này rất đắt đỏ, chế tác thủ công rất tốn thời gian, có thể nói là cực phẩm trong giới phao thi, người bình thường căn bản không thể nào mua nổi.

So với việc dùng phao thi, [vi khắc thư] càng thích hợp để giấu diếm hơn, Triệu Tiểu Trăn tuy rằng không cần phải tham gia khoa cử nhưng cũng muốn có một quyển để giữ riêng. Lúc nha dịch kiểm tra quần áo thí sinh, thật sự tìm ra được một quyển [vi khắc thư], Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường đều tò mò châu đầu vào thưởng thức.

Triển Miêu Miêu sợ hãi nhăn mặt: "Thật lợi hại, thật sự có thể khắc được chữ nhỏ đến thế sao?!"

Chuột Bạch mặt bình tĩnh: "Để ta về nghiên cứu một chút, rồi khắc một quyển thiên hạ tối toàn thực đơn cho ngươi giữ riêng."

Triển Miêu Miêu hai lỗ tai phiếm hồng khẽ run rẩy: "Không cần, nhất định rất mỏi mắt."

Chuột bạch vênh mặt đắc ý lắc lắc đuôi: "Không sao, chúng ta giữ làm đồ gia truyền."

Triển Miêu Miêu thập phần chờ mong: "Ừm!"

Chuột Bạch thập phần vừa lòng: "Ngoan ~"

Tập thể nha dịch Khai Phong Phủ đồng loạt xoay người, đưa lưng về phía Thử Miêu đang mải bắn tim hồng, ngửa mặt lên trời thở dài — Hai người nhất định phải bức tử cẩu độc thân như vậy sao? Mỗi ngày show ân ái phiền muốn chết, ngọt muốn sâu răng, chọc mù mắt chó người khác rồi, có để yên cho người khác làm việc nữa hay không? Bao đại nhân, chúng ta muốn bãi công!!!!

Suy xét đến tâm trạng của một đám cẩu độc thân trong Khai Phong Phủ, Triệu Tiểu Trăn thiện lương khẽ ho khan hai tiếng: "Trong thời gian làm việc không được nói chuyện yêu đương!"

……

Cuối cùng mọi người cũng điều tra ra được có 12 người mang theo phao thi, xét thấy cửa trường thi đã đóng kín, quan binh không thể ngoại lệ tiến vào bắt người, cho nên các sĩ tử mang theo phao thi vẫn tiếp tục được làm bài, chỉ là bài thi đó chắc chắn trở thành phế thải, hai buổi thi sau đó không cần phải thi tiếp nữa.

Sau ba ngày, đại môn trường thi được mở ra, những sĩ tử mang theo phao thi bị gạch tên khỏi danh sách, vĩnh viễn không được tham gia khoa cử, đuổi về nguyên quán.

Mặt khác, còn có 25 sĩ tử họa phong không đúng, Triệu Tiểu Trăn rất muốn cùng bọn họ nói chuyện nhân sinh. Đã từng thấy người tìm chết nhưng chưa từng thấy ai có phương thức tìm chết như vậy, ngay cả phương thức chết cũng mới mẻ độc đáo hơn người thường.

25 người này là những cử nhân trẻ tuổi tới từ Ngũ Hồ Tứ Hải, tuổi tác không chênh lệch nhau là mấy, quỹ đạo nhân sinh không có điểm chung, sau khi vào kinh cũng không ở cùng nhau, bình thường cũng không thấy giao lưu gặp mặt, 25 người vốn không liên quan gì tới nhau, cư nhiên không hẹn mà cùng chuẩn bị đồ dùng giống y hệt nhau?

Trên đời thực sự có chuyện trùng hợp như vậy sao?

25 người, nói nhiều không nhiều, nói ít không ít, nếu kết thành đội nhóm đi cùng nhau chắc chắn sẽ khiến người chú ý nhưng nếu trà trộn trong đại quân hàng ngàn sĩ tử trùng trùng điệp điệp, thì số lượng này cũng chỉ như muối bỏ biển, hoàn toàn không bắt mắt. Nếu không phải Bạch Ngọc Đường có khả năng nhìn qua là không quên thì thật sự cho dù nha dịch quan binh có điều tra bao nhiêu lần cũng không thể phát hiện mấy món đồ đó giống nhau như đúc.

Không phải quân địch ngu xuẩn mà là do đồng đội quá cường đại, Bạch Ngũ gia từ lúc hiểu chuyện thì không biết cái gì gọi là quên Bất cứ cái gì chỉ cần nhìn qua một lần liền khắc như in ở trong đầu, cho dù chỉ là quét mắt nhìn liếc qua thì lần sau nhìn lại vẫn sẽ tự động nhớ ra.

Mấy món đồ giống hệt nhau xuất hiện nhiều lần, Bạch Ngọc Đường lập tức nhận ra chỗ không ổn, liền sai nha dịch cẩn thận kiểm tra lại, cư nhiên tìm ra được 25 bộ, điều này không thể dùng hai chữ 'trùng hợp' để giải thích đi? Điều tra mấy món đồ dùng, đều là những thứ rẻ tiền, nhìn qua giống như mua hàng sỉ ngoài chợ. Mấy thứ linh tinh như bút, mực đều là đồ mới tinh căn bản không hề có dấu vết được sử dụng, khác hẳn với các sĩ tử khác, đồ dùng đều đã cũ hoặc đã được dùng nhiều lần, rõ ràng họa phong không đúng!

Không chỉ những món đồ đó khả nghi mà ngay cả lương khô của bọn họ cũng quái lạ. Ngoại trừ điểm tâm bình thường chỉ đủ ăn trong ba ngày, còn lại không có bất cứ một món đồ thực phẩm nào khác, quả thực không giống như tới dự thi, mà giống như bị ép tới cho đủ quân số, một loại cảm giác nghi ngờ quen biết cùng mưu mô nảy sinh…

Triển Chiêu cầm mấy khối điểm tâm lên nếm thử: "Hương vị này, tuyệt đối là do cùng một đầu bếp làm ra!"

Triệu Tiểu Trăn sờ sờ cằm: "Cái này gọi là người tính không bằng trời tính đi."

Cho dù là quan hệ đối địch, Triệu Tiểu Trăn cũng nhịn không được mà cảm thấy đồng tình với 25 sĩ tử kia một phen — trời ạ, thua quá oan ức! Mọi chuyện vốn đã được tính toán chu toàn thông minh, vốn định đánh một hồi oanh oanh liệt liệt thằng trận lớn ai ngờ, ngay cả địch nhân còn chưa thấy mặt đã thua ở trong tay một tên mua đồ sỉ keo kiệt và một tên đầu bếp nhàn hạ. 25 đồng chí tổ chức thành đoàn thể xông pha phó bản trường thi, đội trưởng của các ngươi có biết không? Vì một thế giới hòa bình, nhớ đừng chủ quan dẫn tới cả đoàn bị diệt nhé!

Bạch Ngọc Đường ngáp dài một cái: "Trần đầu đã phân thắng bại, trận thứ hai ngươi có tính toán gì không?"

Triệu Trăn cười tủm tỉm nghiêng đầu: "Cái gì trận đầu trận thứ hai chứ, đây là trường thi không phải chiến trường."

Khóe miệng Bạch Ngọc Đường giật a giật: "Trường thi…" một trường thi nho nhỏ đã sớm biến thành chiến trường cho Triệu Tiểu Trăn và kẻ chủ mưu sau màn đối đầu rồi. Kỳ thi Hội này chính là thước đo cho cuộc đối đầu giữa hai bên, song phương hiểu lòng không khai chiến, nơi này không có quy tắc chỉ có thắng bại, người thắng làm vua kẻ thua làm giặc.

Chắc đây là lần đối đầu cuối cùng đi…

Tình huống hiện tại chính là, vẫn chưa rõ mục đích của kẻ chủ mưu sau màn, Triệu Trăn muốn bảo toàn kỳ thi Hội thì phải diệt trừ kẻ chủ mưu sau màn.

Buổi thi đầu tiên, bề ngoài là đối phó với sĩ tử mạo danh nhưng kỳ thật chính là cách mà Triệu Trăn ứng chiến đối với kẻ chủ mưu sau màn.

Tuy rằng sự kiên nhẫn của Triệu Trăn không tệ nhưng lại không thích tác phong giấu đầu lộ đuôi của kẻ chủ mưu, lại càng không thích gã coi Triệu Trăn như con khỉ mà đùa giỡn. Mỗi khi người thông minh đi vào ngõ cụt thì nhân loại đã không thể ngăn cản kẻ đó để tâm vào mấy chuyện vụn vặt, kẻ chủ mưu sau màn hiện tại tựa như đang lọt vào sương mù không nhìn thấy bóng dáng thì Triệu Trăn càng muốn liều chết cùng gã, càng muốn vạch trần cái khăn che mặt thần bí của gã!

Vì thế Triệu Trăn tiên hạ thủ vi cường, lợi dụng thân phận thuận lợi thay đổi quy tắc cuộc [trò] thi [chơi] bày kế tóm được 25 tên giả mạo trà trộn vào trong số các sĩ tử, lấy được thắng lợi đầu tiên. 25 người này chỉ là con cờ của kẻ chủ mưu sau màn, thậm chí vứt đi cũng chả ảnh hưởng gì, chứ đừng nói tới chuyện đối phó với kẻ chủ mưu sau màn.

Bạch Ngọc Đường thở dài trong lòng.

Triệu Tiểu Trăn hiện tại thắng trước một ván, nhưng kế tiếp còn 2 trận ác chiến nữa, không biết nó có đối phó được không.

Đừng thấy Triệu Trăn bình thường ưa bán manh làm nũng mà lầm, đến thời khắc mấu chốt, ngạo khí luôn ẩn giấu sẽ bắt đầu tỏa ra. Triệu Trăn không thích thua cuộc, từ trước tới nay cũng chưa từng thua, càng quyết không cho phép mình giống như chó nhà có tang phải đi cầu xin người khác, kéo dài hơi tàn.

Bạch Ngọc Đường cảm thấy nhân sinh tại thế có đôi khi không cần sống quá minh bạch, hiếm khi được hồ đồ thì cứ hồ đồ, đôi khi hồ đồ cũng là cái phúc.

Chỉ tiếc trong thiên hạ ai cũng có thể hồ đồ chỉ duy độc Triệu Trăn không có phần phúc khí này, nó phải luôn luôn duy trì thanh tỉnh, nó không thể hồ đồ. Kiêu ngạo của Triệu Trăn không cho phép nó phá bình phá suất (bình vỡ không sợ mẻ) hay giống như tiên hoàng tự lừa mình dối người sống qua một đời, một lần hồ đồ kéo dài hơn 20 năm.

Làm hoàng đế luôn phải tính toán chi li, lợi dụng hết thảy những gì có thể lợi dụng, không được có nhược điểm, khi cần thiết còn phải tự tay loại bỏ điểm yếu của bản thân. Vì giang sơn xã tắc, có đôi khi tình bạn tình yêu cũng phải bỏ qua. Lấy cái gì để giải sầu, chỉ có rượu, dân chúng bình thường có thể dùng rượu để giải sầu, nhưng còn Triệu Trăn…ngay cả khi uống rượu cũng không cho phép mình say.

Trên thế gian chung quy không thoát khỏi năm chữ: có được tất có mất.

Hi vọng Triệu Tiểu Trăn có thể bước đi trên con đường không giống các Đế vương trước đây.

……

Trọng binh canh gác trường thi, nhưng không thể ngăn được Triển Chiêu khinh công cái thế.

Biết rõ trong trường thi có mai phục 25 nhân vật nguy hiểm, Triển Chiêu không thể ngồi yên được, vò đầu bứt tai nóng lòng như lửa đốt, bị Bạch Ngọc Đường và Triệu Trăn một trái một phải nhìn chằm chằm, cuối cùng vẫn nhịn không nổi, Triển Chiêu thừa dịp 2 người không chú ý, lén tiến vào nội viện mật báo cho Bao đại nhân.

Triệu Trăn và Bạch Ngọc Đường liếc nhau, đều thấy rõ sự bất đắc dĩ trong mắt đối phương.

Triển Chiêu từ nhỏ lớn lên trong Trấn Quốc tự, nghe kinh Phật còn nhiều hơn đọc sách, trong đầu luôn có xúc động [vì người quên mình] luôn coi việc [hi sinh thân mình bảo hộ người khác] là chân lý. Hiện tại lại là thời kì mẫn cảm, ngay cả Triệu Trăn cũng phải tránh đi, cố tình Triển Miêu Miêu gan lớn bằng trời dám xông vào trường thi, vạn nhất bị người khác phát hiện thì chính là trọng tội!

Triển Chiêu tuy rằng đôi khi hay mơ hồ nhưng tuyệt đối không phải đồ ngốc, hậu quả của việc dám xông vào trường thi hắn đã sớm nghĩ tới, nhưng hắn vẫn quyết không chùn bước mà xông vào. Trong mắt thế nhân, trọng tình trọng nghĩa Nam hiệp Triển Chiêu chính là như vậy, nhưng Bạch Ngọc Đường vẫn hi vọng Triển Chiêu có thể sống ích kỷ một chút.

Thời gian càng dài, sắc mặt Bạch Ngọc Đường càng trở nên đen xì, Triệu Tiểu Trăn yên lặng chuẩn bị một cây nến thật to cho sư phụ mình. [thắp nến]

Không qua bao lâu, Triển Chiêu ôm đầu đã nổi một cục u to tướng trở lại, ủy khuất cọ tới bên người Bạch Ngọc Đường: “Bao đại nhân đánh ta!”

“Đáng đời!” Triệu Trăn và Bạch Ngọc Đường đồng thanh không cần nghĩ ngợi.

( ) Triển Miêu Miêu bị một kích hiểu ý x2, đau lòng khó nhịn, ngồi xổm một góc liếm liếm vết thương.

Bạch Ngọc Đường thở dài, giúp Triển Chiêu xoa xoa đầu: “Hồi phủ thôi.”

Bao đại nhân bị nhốt trong trường thi ba ngày không ra được, không có nghĩa là Khai Phong Phủ rảnh rang được nghỉ 3 ngày, bởi vì nhóm bại hoại không có ngày nghỉ, càng vào lúc rối ren, nhóm bại hoại càng thích thêm phiền. Bao đại nhân ở trong trường thi uống trà đọc sách an nhiên tự tại, Công Tôn tiên sinh thân kiêm 2 chức ở bên ngoài bận rộn xoay như chong chóng, sáng sớm nay trước khi rời đi còn đặc biệt nhắc nhở Triển Chiêu: "Không được la cà bên ngoài, sớm trở về giúp ta xử lý công vụ!"

Công Tôn lên tiếng, Triển Chiêu dù rất ghét mùi mốc hồ sơ vẫn phải ngoan ngoãn quay về hỗ trợ. Bạch Ngọc Đường cũng bị bắt làm culi, không thể không hi sinh thời gian ngủ trưa quý giá bồi Triển Chiêu xem hồ sơ. Đối với chuyện này, Triển Miêu Miêu không chút áy náy nói: "Tiểu Bạch nên hoạt động nhiều một chút, cả ngày chỉ biết ngủ ngủ ngủ, chẳng lẽ ngươi là công chúa ngủ trong rừng như chuyện Triệu Trăn đã kể?"

Bạch Ngọc Đường cười nói: "Được a, vậy ta chờ ngươi tới đánh thức ta, ngươi không tới ta vẫn tiếp tục ngủ."

123. Quyển 7 - Chương 122

Ba người từ trường thi đi ra, Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường hộ tống Triệu Trăn hồi cung.

Gần đây Triệu Trăn vì chuyện thi hội mà bận tới sứt đầu mẻ trán, đã lâu không được đi dạo trên phố, đừng nói đi dạo phố mà ngay cả thời gian cùng Triển Chiêu luyện võ cũng bị rút ngắn, chung quy thi Hội tương đối trọng yếu. Hôm nay khó được khi rảnh rỗi, Triệu Trăn bỗng nhiên thèm ăn kẹo hồ lô của Trần Tam béo.

Từ đầu năm tới nay, kẹo hồ lô của Trần Tam béo bỗng nhiên ngang trời xuất thế ở thành Biện Kinh, còn được Triển Chiêu khâm điểm phong là [kẹo hồ lô ngon nhất Khai Phong] Triệu Trăn được Triển Chiêu dẫn đi ăn một lần, từ đó về sau liền bị luân hãm, ba ngàn phấn đại vô nhan sắc, trong đầu chỉ còn đường cong lồi lõm xinh đẹp của kẹo hồ lô. Triệu Trăn đối với kẹo hồ lô ngày nhớ đêm mong, nhớ mãi không quên, nhớ thương sâu sắc….

Người bán kẹo hồ lô là một thanh niên trẻ tuổi tên Trần Tam béo, bởi vì ở nhà đứng thứ ba cộng thêm dáng người khá mập mạp, nên mới có biệt danh 'Trần Tam béo'. Trần Tam béo sở dĩ béo như vậy là vì hắn lười, có thể ngồi tuyệt đối không đứng, có thể nằm tuyệt đối không ngồi, có thể ở trạch trong nhà tuyệt đối không bước chân ra ngoài cửa. Chuyện buôn bán của Trần Tam béo cũng vì thế mà lười đến không thể lười hơn, thường xuyên bỏ tiền thuê người bán kẹo hộ mình.

Đồng dạng là lười, nhưng Bạch Ngọc Đường là lười tiêu sái, đến ngáp cũng khiến người ta phải vỗ tay thét chói tai điên cuồng, Trần Tam béo lại bởi vì dung mạo không đẹp cho nên cha mẹ thân sinh mới ghét bỏ hắn, hắn xa xứ lẻ loi một mình tới kinh thành kiếm ăn, thế cũng đủ thấy từ xưa đã không thiếu người 'nhìn mặt bắt hình dong'.

Theo như Trần Tam béo tự mình nói thì nhà hắn vốn ở Sơn Tây, trong nhà có cha mẹ, hai anh trai và hai chị dâu. Trần Tam béo bởi vì xấu xí lại lười không thích làm việc nên bị các anh trai và chị dâu trong nhà ghét bỏ, dưới sự xúi giục của hai người chị dâu, cha mẹ Trần Tam béo đã phân chia tài sản cho ba con trai, đuổi Trần Tam béo ra khỏi nhà tự lực cánh sinh. Ngay khi các hương thân phụ lão trong làng cho rằng Trần Tam béo sắp đói chết thì không ngờ Trần Tam béo dựa vào tay nghề làm kẹo hồ lô của mình mà phát đạt.

Kẹo hồ lô của Trần Tam béo chua chua ngọt ngọt rất vừa miệng, chỉ mới vào kinh được mấy tháng, từ chỗ không có tiếng tăm gì đã trở thành kẹo hồ lô ngon nức tiếng gần xa, mỗi lần mở quán, dân chúng nghe danh mà tới tranh nhau mua hết không thừa một chút. Trần Tam béo buôn bán đầy bát đầy thùng, quyết định dừng chân tại kinh thành.

Trần Tam béo không ngờ việc kiếm tiền lại dễ đến thế, hắn cũng không có khát vọng gì lớn, mỗi ngày chỉ cần ăn ăn ngủ ngủ là đã cảm thấy vô cùng hạnh phúc rồi, núi vàng núi bạc đặt ở trước mặt, hắn cũng lười động thân đi lấy. Mỗi lần ra đường bán kẹo hồ lô, kiếm đủ tiền tiêu lại trạch ở trong nhà dưỡng phì, tiêu sạch tiền lại ra đường kiếm tiền, ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới, có thể nói người không mang chí lớn, được thế nào biết thế đấy cũng là một loại kỳ nhân.

Nghe Triệu Trăn nhắc tới kẹo hồ lô của Trần Tam béo, Triển Chiêu cũng cảm thấy thèm ăn, sư đồ cật hóa hai người bắt nhịp với nhau, cao hứng phấn chấn đi đường vòng mua kẹo hồ lô. Bạch Ngọc Đường đành phải bất đắc dĩ đi theo sau, thuận tiện nhắc nhở Triển Chiêu: "Công Tôn còn đang chờ ngươi trở về xử lý công vụ đó."

Triển Chiêu híp mắt, lòng tràn đầy nhớ thương kẹo hồ lô: "Vô phương, ta sẽ dùng kẹo hồ lô hối lộ Công Tôn tiên sinh!"

Bạch Ngọc Đường sau một lúc hết nói nổi: "Ngươi ghét phê duyệt công văn đến vậy sao?"

Triển Chiêu ném cho hắn một ánh mắt "sinh ta là cha mẹ, hiểu ta là Bạch huynh", Bạch Ngọc Đường không còn gì để nói.

Ba người tới chỗ Trần Tam béo thường hay bày quán, phát hiện không thấy Trần Tam béo đâu, kẹo hồ lô cũng không thấy, chỉ thấy một chiếc ghế bị đổ cùng tráp để toàn tiền lẻ. Nam nhân trung niên bán hạnh đào bên cạnh tiếp đón Triển Chiêu: "Triển đại nhân tới mua kẹo hồ lô à, Trần Tam béo vừa đi rồi, kẹo hồ lô còn chưa bán xong đâu, vừa rồi chả hiểu sao lại như lửa cháy mông chạy bán mạng đi đâu ấy, ngài xem, ngay cả tráp tiền cũng để quên."

Triệu Trăn kỳ quái nói: "Chẳng lẽ ăn bậy bị đau bụng?"

"Không biết nữa." trung niên nam nhân cũng thấy kỳ quái: "Nhưng gần đây Trần Tam béo có chút mất hồn mất vía, cả người hốt hoảng, cùng hắn nói chuyện cứ quên đông quên tây, kẹo hồ lô cũng không còn ngon như trước, mấy ngày nay sinh ý càng ngày càng giảm, Tam béo hôm qua còn nói muốn về nhà."

Triển Chiêu và Triệu Trăn đồng thời thở dài chán nản.

Trung niên nam nhân do dự nói: "Vậy tráp tiền của Tam béo phải làm sao đây?" theo lý thuyết trung niên nam nhân và Trần tam béo tương đối quen thuộc nên tráp tiền sẽ do hắn mang về cho Trần tam béo nhưng dù sao nói tới vấn đề tiền bạc, vạn nhất số tiền không còn nguyên thì phải làm sao? Trung niên nam nhân cũng khó xử.

Triển Chiêu nhìn ra sự quẫn bách của lão, cầm tráp tiền lên nói: "Tam béo sống ở đâu, ta mang về cho hắn."

Trung niên nam nhân khẽ thở ra, nhanh chóng nói địa chỉ cho Triển Chiêu, trước khi đi còn tặng cho Triển Chiêu một túi hạnh đào. Triển Chiêu không thể từ chối thịnh tình của trung niên nam tử, đành phải nháy mắt ra hiệu cho Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường nhân dịp lão trung niên không để ý, lấy bạc vụn ra phất tay ném vào trong hộp để tiền của lão.

Không được ăn kẹo hồ lô, tuy được một túi hạnh đào, nhưng Triệu Trăn vẫn không thấy vui, Triển nam hiệp cũng không vui, hai thầy trò phồng miệng oán niệm cuồn cuộn, thì nhau đập hạnh đào nhai nhai nhai. Bạch Ngọc Đường đi ở phía trước, cứ cảm thấy phía sau vang lên tiếng rốp rôp rốp, y như mấy con chuột ăn vụng đồ trong trù phòng, chậc, vẫn là 2 cái tên tham ăn. Bạch Ngũ gia bất đắc dĩ nói: "Kẹo hồ lô bán đầy đường, hai ngươi có thể đổi mua hàng khác."

Triệu Trăn và Triển Chiêu trăm miệng một lời đáp: "Không phải kẹo hồ lô nào cũng giống nhau!"

Khóe miệng Bạch Ngọc Đường giật giật.

Triệu Trăn chỉ vào bảo đao Minh Hồng: "Đồng dạng đều là đao, sao ngươi dùng Minh Hồng mà không dùng dao phay!"

Triển Chiêu dùng lực gật đầu: "Đúng thế đó!"

Bạch Ngọc Đường cúi đầu nhìn Minh Hồng, vỏ đao tức giận tới run a ~ run a

~Triệu Trăn lại chỉ vào con la: "Đồng dạng là vật cưỡi, sao ngươi cưỡi bạch mã mà không cưỡi con la!"

Triển Chiêu tiếp tục gật đầu: "Đúng thế đó!"

Bạch Ngọc Đường đi ngang qua con la, con la nhìn hắn không chớp mắt, lại chậm rãi ngậm cỏ khô ăn a ~ ăn a

~Triệu Trăn lại chỉ vào Triển Chiêu: "Đồng dạng là nam nhân, sao ngươi thích Triển Chiêu mà không thích người khác!"

Triển Chiêu theo thói quen gật gật đầu: "Đúng thế…" nói được một nửa liền cứng họng.

Bạch Ngọc Đường dùng biểu tình xem kịch vui nghiêng đầu nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu trừng mắt lườm Triệu Trăn, Triệu Trăn hối hận nói lỡ miệng, cố gắng trợn to hai mắt vô tội hết mức có thể, nho nhỏ lùi về sau nửa bước. Cuối cùng vẫn là Bạch Ngọc Đường mua hai xâu kẹo hồ lô từ hàng khác bình ổn oán niệm của hai thầy trò…

Triệu Trăn cắn kẹo hồ lô còn chưa chết tâm lầm bà lầm bầm — "Không ngon bằng kẹo Tam béo!"

Triển Chiêu cắn kẹo hồ lô âm thầm đồng ý.

(= w =)

Đem quỷ phiền toái Triệu Tiểu Trăn đuổi về cung, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mới mang tráp tiền về cho Trần Tam béo.

Triệu Tiểu Trăn phồng miệng cùng kẹo hồ lô phân cao thấp, nhanh chóng tiêu diệt xâu kẹo, mới thành thành thật thật thay một bộ long bào ánh vàng rực rỡ. Phúc Tuyền vừa lau mặt cho Triệu Trăn vừa nói: "Ngự trù truyền nhân Lý gia, Lý Bách Vị, từ mấy hôm trước đã nhờ người tiến cử vào cầu kiến, Hoàng thượng xem?"

Triệu Trăn nghĩ nghĩ: "Dẫn hắn tới gặp ta, để hắn ở ngoài cung cũng không phải chuyện hay."

Phúc Tuyền dừng một chút: "Người này có đáng tin không?"

Triệu Trăn không quan trọng khoát tay: "Trong lòng ta tự biết."

"Vâng." Phúc Tuyền liếc nhìn cái que còn lại sau khi Triệu Trăn ăn kẹo xong, ho khan một tiếng, thanh thanh cổ họng nói: "Hoàng thượng, Thái hậu nương nương đã nhiều lần dặn dò qua, không cho phép ngài ăn bậy này nọ ngoài đường, đặc biệt là các quán ăn mất vệ sinh ven đường…"

Triệu Tiểu Trăn trầm tư một lát, mặt đầy chính trực đưa 'chứng cứ phạm tội' cho Phúc Tuyền: "Đem nó đi hủy thi diệt tích!" so với việc để Phúc Tuyền tới trước mặt Thái Hậu cáo trạng, còn không bằng lừa Phúc Tuyền trở thành 'đồng lõa' cái này gọi là cấu kết nhau làm việc xấu! Ý chỉ của Thái hậu phải vâng theo, vậy thánh chỉ của Hoàng thượng cũng không thể cãi lại có phải không? Triệu Tiểu Trăn cảm thấy mình lại cách tiêu chuẩn minh quân thêm một bước thật dài!

Phúc Tuyền: "……."

Bên kia, Triển Chiêu ăn kẹo hồ lô xong, lau miệng: "Chậm trễ lâu như vậy không biết Công Tôn có sinh khí không."

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ: "Vậy, hay là ngươi về Khai Phong Phủ trước, ta đi tìm Trần Tam béo." Công Tôn khẳng định sinh khí, hơn nữa còn là loại nộ khí lửa giận cháy lan cả đồng cỏ, Miêu Nhi cũng thật là, bảo ngươi ngồi phê duyệt công văn cũng đâu lấy mạng ngươi, vì được nhàn hạ, Triển đại hiệp liều mạng.

Triển Chiêu thần thái sáng láng, ánh mắt ảm đạm: "Phải làm sao đây?"

Bạch Ngọc Đường trầm tư một lát: "Không bằng, chúng ta bỏ trốn đi."

Triển Chiêu: "…."

Bạch Ngọc Đường nhún nhún vai: "Tự làm bậy không thể sống."

Triển Chiêu biểu tình trầm xuống: "Dù sao Công Tôn cũng đã nổi giận, phán trước xử sau hay lập tức hành quyết cũng không khác nhau là mấy."

Mặc dù yêu mèo thành si, nhưng nội tâm Bạch Ngọc Đường cũng bắt đầu đồng tình với Công Tôn.

( )

Hai người tới nhà Trần Tam béo, gõ cửa nửa ngày cũng không thấy ai lên tiếng trả lời, Bạch Ngọc Đường nghiêng tai nghe ngóng: "Bên trong không có ai."

"Không có người thì thôi." Triển Chiêu nhẹ nhàng trèo tường nhảy vào sân, đặt tráp tiền ở trước cửa rồi lại trèo tường đi ra, ngay cả trọng binh canh gác trường thi còn không ngăn được Triển Chiêu, huống chi là cái tường viện thấp tè này. Trả tiền xong, Triển Chiêu ngửa đầu nhìn trời, bóng dáng toát ra loại hiu quạnh khó nói nên lời, "Hồi phủ!" tránh được mùng 1 không tránh được 15.

Bạch Ngọc Đường buồn cười nói: "Không ăn kẹo hồ lô?"

Triển Chiêu bĩu môi: "Nương ta cũng biết làm, chúng ta đi mua sơn tra về, buổi tối nhờ nương làm cho."

Bạch Ngọc Đường đang định thổ tào hai câu, bỗng nhiên dừng bước, Triển Chiêu đi được hai bước mới quay đầu lại khó hiểu nhìn hắn: "Làm sao vậy?"

Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên nói: "Ta nhớ ra rồi…"

Triển Chiêu đầy mặt mờ mịt: "Nhớ ra cái gì?"

Bạch Ngọc Đường cau mày: "Còn nhớ lần đầu gặp Lý Bách Vị, ta đã nói trông hắn thực quen mắt nhưng không thể nhớ ra đã gặp được hắn ở đâu không?"

Triển Chiêu sờ sờ cằm: "Hình như… có chuyện này." Bạch Ngọc Đường nổi tiếng nhớ dai không quên, nói gặp là gặp, chưa gặp là chưa gặp, tình huống khiến hắn mơ hồ không nhớ rõ vô cùng hiếm thấy, bởi vậy Triển Chiêu vẫn còn nhớ, còn cùng Triệu Trăn trêu chọc Bạch Ngọc Đường suốt.

Bạch Ngọc Đường chắc như đinh đóng cột nói: "Lý Bách Vị có thể chính là Trần Tam béo!"

Triển Chiêu há to miệng: "Không thể nào?! Tam béo mập như vậy, còn Lý Bách Vị gầy như vậy, hai người bọn họ không chỉ chênh lệch có một chút."

"Chính vì thế ta mới không nghĩ ra." Bạch Ngọc Đường phân tích nói: "Bản thân mỗi người đều có đặc điểm riêng, đặc điểm của Trần Tam béo chính là dáng người mập mạp, mặt béo tới nỗi không nhìn ra ngũ quan, dáng người mập mạp nên tư thế đi đường cũng thay đổi. Trọng yếu nhất là, Trần Tam béo vô cùng mập, khiến người ta xem nhẹ các đặc điểm khác của gã, một khi dáng người thay đổi thì sẽ không thể nhận ra."

Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu: "Ngươi còn nhớ rõ ngũ quan của Trần Tam béo không?"

"À…" Triển Chiêu nghĩ nghĩ: "Hình như là mắt nhỏ, mũi nhỏ, mặt tròn…"

"Không đúng." Bạch Ngọc Đường ngắt lời: "Ngươi cảm thấy gã có mặt tròn là vì gã rất béo, vốn mặt Trần Tam béo thuộc dạng mặt dài. Hơn nữa mắt và mũi của Trần Tam béo cũng không nhỏ, chỉ là mặt béo nên ngũ quan trông mới nhỏ, Trần Tam béo hẳn trông thế này." Bạch Ngọc Đường dùng vỏ đao tùy ý vẽ vài nét trên mặt đất, đơn giản phác thảo hình dáng ngũ quan của Trần Tam béo.

Triển Chiêu cúi xuống nhìn: "Đúng rồi, Trần Tam béo trông như vậy."

"Nếu Trần Tam béo gầy đi, sẽ biến thành một bộ dạng khác." Bạch Ngọc Đường đổi chỗ khác vẽ tiếp, lần này vẽ một gương mặt có ít nhất 8 phần tương tự với Lý Bách Vị. Triển Chiêu nhìn qua nhìn lại giữa hai bức vẽ, nhịn không được hít sâu một hơi: "Quá giống!" Bạch Ngọc Đường không chỉ có võ công tốt mà ngay cả cầm kỳ thư họa cũng thập phần tinh thông, chỉ dùng vỏ đao đơn giản phác họa mấy nét đã vẽ ra ngũ quan nhân vật.

Bạch Ngọc Đường lau sạch sẽ vỏ đao: "Lý Bách Vị ở đâu?"

Triển Chiêu nghĩ nghĩ: "Ta không chú ý, chắc là đang ở nhà."

Mấy ngày nay có quá nhiều việc, hơn nữa Lý Bách Vị vẫn luôn an phận thủ thường, nên mọi người đã thả lỏng cảnh giác đối với hắn.

"Về nhà trước xem thử."

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường dùng khinh công nhanh như chớp chạy về nhà, vừa tiến vào sân đã gặp Công Tôn đang đi tới, Triển Chiêu chột dạ thả chậm cước bộ, nửa thân mình núp sau lưng Bạch Ngọc Đường, từ đằng sau, nhô đầu qua vai Bạch Ngọc Đường cười cười với Công Tôn: "Sao tiên sinh lại tới đây?"

Hỏng bét, bắt người bắt tới tận nhà, mệnh của gia xong rồi….

Sắc mặt Công Tôn không tốt lắm: "Lưu Phục mất tích!"

Hết chương 122

124. Quyển 7 - Chương 123

Thân phận Lý Bách Vị trở thành câu đố, không hiểu gã tiếp cận Triệu Trăn là có mục đích gì.

Gã dùng thân phận Trần Tam béo ngủ đông tại thành Biện Kinh mấy tháng trời, đến tột cùng là Lý Bách Vị giả trang thành Trần Tam béo hay là Trần Tam béo giả trang thành Lý Bách Vị? Hết thảy chuyện này có liên quan gì tới Lý Giai Hào? Ngự trù Lý gia đảm đương vai trò gì trong việc này? Từng chuyện từng chuyện bí ẩn tựa như tuyết cầu càng lăn càng lớn, Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường còn chưa kịp kiểm chứng, Công Tôn đã lại mang tới một tin tức tệ hơn nữa — Lưu Phục mất tích.

Lưu Phục là nghĩa tử của Lưu Tuân, Lưu Tuân là hậu duệ của Vô Danh tiểu quốc, có huyết hải thâm cừu với hoàng tộc Triệu Thị. Mấy chục năm trước, Lưu Tuân đã chiêu binh mãi mã, trăm phương nghìn kế muốn hủy diệt giang sơn Đại Tống. Lưu Phục là nghĩa tử Lưu Tuân, không chỉ không giúp Lưu Tuân tạo phản mà ngược lại còn bởi vì một số lý do hoang đường mà lâm trận phản chiến, thật sự khiến người ta không bắt được mạch não.

Cuối cùng, Lưu Tuân đau khổ bị phản bội sợ tội tự sát, Lưu Phục dẫn người đầu hàng Triệu Trăn.

Lưu Phục hành vi quỷ dị, thay đổi thất thường, không chỉ nắm giữ trọng binh mà còn có liên hệ thiên ti vạn lũ với kẻ chủ mưu sau màn. Sự tồn tại của Lưu Phục tựa như 'gân gà', Triệu Trăn không tin gã, nhưng lại không thể coi thường gã, ăn thì không ngon như bỏ đi thì tiếc. Triệu Trăn giam lỏng Lưu Phục trong Khai Phong Phủ, phái ám vệ nghiêm mật giám thị nhất cử nhất động của gã, Lưu Phục cũng tự biết thân biết phận, biết rõ bản thân không được người thích nên cũng an phận thủ thường không ồn không nháo, nên ăn thì ăn, nên ngủ thì ngủ, vô cùng trầm lặng.

Nhưng, phúc vô song chí, họa vô đơn chí, cố tình trong lần thi hội mấu chốt này, Lưu Phục lại mất tích.

Theo như ám vệ được phái giám thị Lưu Phục hồi báo, buổi sáng còn thấy Lưu Phục giống như ngày thường ra ngoài ăn sáng, ăn uống no đủ còn đánh quyền ở trong sân viện, đến trưa lại không thấy hắn đi ra nữa, tới gõ cửa không ai lên tiếng, phá cửa xông vào mới phát hiện không thấy Lưu Phục đâu nữa. Bởi vậy, không ai biết Lưu Phục đã dùng phương pháp gì vào thời điểm nào biến mất trong phòng. Lưu Phục người sống lù lù một đống cư nhiên lại vô thanh vô tức biến mất giữa nhân gian?!

Bao đại nhân và Bàng Thống đều đang bị nhốt trong trường thi, trong Khai Phong Phủ chỉ còn một mình Công Tôn có thể làm chủ. Nhận được cấp báo của ám vệ, Công Tôn cũng biết giờ có trở tay cũng không kịp, sự tình trọng đại, lại không thể gióng trống khua chiêng điều tra, Công Tôn vừa phân phó ám vệ tới báo cho Triệu Trăn vừa tự mình đi tìm Triển Chiêu.

Công Tôn vội vã đuổi tới Triển gia, lại phát hiện trong phủ trống trơn, chẳng thấy chủ nhân nào ở nhà. Đang định tìm hạ nhân hỏi chuyện thì thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường trở về. Triển Chiêu nghĩ nghĩ, gọi nha hoàn Phẩm Dao bên cạnh mẹ mình tới hỏi: "Mọi người đi đâu hết rồi?"

Phẩm Dao từ nhỏ đã đi theo Triển phu nhân, là tổng quản nội viện Triển gia, chuyện lớn chuyện nhỏ gì đều không giấu được tai mắt nàng, bình thường Triển phu nhân đi đâu cũng đều mang theo Phẩm Dao, nhưng Phẩm Dao đã đến tuổi, hai tháng sau sẽ gả đi làm vợ người ta, lúc này Triển phu nhân đã để nàng ở nhà thêu giá y (áo cưới).

Phẩm Dao thấy Triển Chiêu hỏi gấp gáp, vội vàng chạy đi thu thập tình báo, không bao lâu sau liền thở hồng hộc chạy về: "Mấy vị phu nhân đưa Tôn thiếu gia, Tôn tiểu thư lên chùa dâng hương, còn đại lão gia, nhị lão gia, Bạch lão gia cùng một người ăn mặc kỳ quái tới Thanh Vân Phong ăn đồ chay, đại thiếu gia ra ngoài đàm sinh ý, các huynh trường Ngũ gia đã đến bến tàu nhận hàng."

Công Tôn lé mắt — tốc độ thu thập tin tức của cô nương này thực thần sầu, chỉ sợ chỉ có Bao đại nhân mới có thể địch lại nổi.

Triển Chiêu trong lòng bất ổn, liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường — sẽ không gặp chuyện không may chứ?

Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ Triển Chiêu trấn an — yên tâm đi, bọn họ đều không phải người tầm thường.

Bây giờ đang là lúc rối ren, lại trùng hợp tất cả mọi người đều không có mặt ở nhà, nếu là 'trùng hợp' thì cũng quá là 'trùng hợp' đi. Đừng nói Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường hoài nghi mà ngay cả Công Tôn trì độn cũng cảm thấy có điều không ổn. Này rõ ràng là có người đang muốn chơi khăm, kẻ hiềm nghi lớn nhất chính là Lý Bách Vị, cũng không biết Lý Giai Dưỡng có phải đồng lõa hay không… Lý gia đến cùng là thế nào? Là đại bản doanh của phản tặc sao?

Bạch Ngọc Đường hỏi Phẩm Dao: "Lý Bách Vị và Lý Giai Dưỡng đâu?"

Phẩm Dao sớm có chuẩn bị, nhanh chóng báo cáo hành tung của hai thúc chất Lý gia: "Lý tiểu thiếu gia đã lên chùa cùng phu nhân, Lý cữu gia đã ra ngoài từ sớm, nghe lão Lưu đánh xe ngựa nói, Lý cữu gia muốn vào cung diện thánh." Phẩm Dao nói ra chỗ nghi ngờ của mình: "Lý cữu gia cũng thật kỳ quái, Hoàng thượng ngày nào cũng tới phủ chúng ta, lúc nào muốn gặp mà chẳng được, cần gì phải từ xa chạy tới tận Hoàng cung diện Thánh?"

Đến Phẩm Dao còn phát hiện được vấn đề thì ba người kia tự nhiên cũng minh bạch điểm bất thường.

Nghe nói Lý Bách Vị tiến cung, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường triệt để đứng ngồi không yên, chính sự có nặng có nhẹ, so với việc Lưu Phục mất tích có thể gây ra phiền toái thì sự an toàn của Triệu Trăn vẫn quan trọng hơn. Ngay khi bọn họ đang định phi ra ngoài cửa thì Công Tôn nhanh chóng giữ hai người lại: "Khoan đã, dùng mật đạo đi cho nhanh!"

……

Triệu Trăn dù có thông minh tới mấy cũng không thể biết trước tương lai, bé đối với chuyện phát sinh ở ngoài cung đều không chút nào để ý càng không chút phòng bị.

Không bao lâu sau, Lý Bách Vị đi theo Phúc Tuyền tiến vào trong điện, động tác chuẩn mực hành lễ với Triệu Trăn.

"Thảo dân tham kiến Hoàng thượng."

Triệu Trăn đang vùi đầu phê duyệt tấu chương, bận tới mức không cả ngẩng đầu lên, nói: "Bình thân, nơi này không có ngoại nhân, ngươi không cần đa lễ." Lại nói với Phúc Tuyền: "Ban tọa, dâng trà." Phúc Tuyền lên tiếng, thức thời lui ra, trước khi đi còn không quên đóng cửa lại.

Lý Bách Vị nghe lời đứng dậy, đợi Phúc Tuyền ra ngoài rồi mới chậm rãi nói: "Thảo dân rất bội phục Hoàng thượng, từ xưa tới nay, có rất nhiều Hoàng đế được xưng biết chiêu hiền đãi sĩ, nhưng chân chính làm được lại rất ít mà bình dị gần gũi như Hoàng thượng càng hiếm như lông phượng sừng lân. Tuổi còn nhỏ đã giữ địa vị cao, lại không cao ngạo, co được dãn được, chỉ riêng điểm này, thảo dân đã rất bội phục người."

Triệu Trăn sửng sốt một chút, sâu sắc cảm thấy ngữ khí Lý Bách Vị không đúng, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy trên tay Lý Bách Vị cầm một xâu kẹo hồ lô, mỉm cười với Triệu Trăn, nụ cười kia vô cùng quỷ dị không thể dùng ngôn ngữ để hình dung. Triệu Trăn tâm sinh cảnh giác, tay cầm bút lông hơi trắng bệch, bởi vì dùng lực quá mạnh mà chấm một nốt to đùng trên giấy, Triệu Trăn nhìn nốt chấm tròn, sắc mặt như thường nói: "Ngươi có ý gì?"

"Đây là kẹo hồ lô của Trần Tam béo mà Hoàng thượng thích ăn nhất." Lý Bách Vị thản nhiên nói: "Ta nghe nói muốn lừa gạt một đứa trẻ, có đôi khi phải dùng tới thuốc mê, thảo dân lần đầu lừa gạt hài tử, không có kinh nghiệm gì, suy nghĩ trước sau quyết định tham khảo phương pháp này một chút."

Triệu Trăn không bị gã quấy nhiễu, đề bút chấm chấm mực tiếp tục phê duyệt tấu chương, vừa viết vừa nói: "Ngươi muốn gạt trẫm? chỉ dùng thuốc mê?"

Lý Bách Vị lắc đầu: "Hoàng thượng bách độc bất xâm, thuốc mê làm gì có hiệu quả, xâu kẹo hồ lô này là quà gặp mặt."

"Ta không rõ ý ngươi." Từ Trần Tam béo cho tới Lý Bách Vị, tựa như cự ly giữa một chiếc màn thầu và một chiếc bánh quẩy. Triệu Trăn không có bản lĩnh gặp qua là nhớ như Bạch Ngọc Đường, nhìn kẹo hồ lô chỉ có thể liên tưởng tới Trần Tam béo, tự nhiên nghe không hiểu ám chỉ của Lý Bách Vị. So với việc nói nghe không hiểu chi bằng nói Triệu Trăn căn bản không hề nghĩ tới phương diện kia…

Lý Bách Vị rốt cuộc không lòng vòng nữa: "Hẳn Hoàng thượng không nhận ra, nhưng thảo dân chính là Trần Tam béo."

Triệu Trăn mở to hai mắt: "Ai yo! Ngươi dùng thần dược gì mà có thể giảm béo được nhanh thế?! Thực sự công hiệu thần kì! Không bằng chúng ta kết phường mở cửa hàng bán thuốc giảm béo đi, ta 7 ngươi 3, đảm bảo vàng bạc ngân phiếu đếm mỏi tay!" Không nhìn quảng cáo chỉ xem dược hiệu, ở thế kỷ 21, thuốc giảm béo nào cũng bán đắt như tôm tươi!

Lý Bách Vị gương mặt vốn bình tĩnh, trong nháy mắt trở nên tê dại.

Tuy rằng lần đầu tiên Lý Bách Vị nghe nói tới từ 'thuốc giảm béo' nhưng cũng không trở ngại hắn minh bạch tác dụng của loại dược này, nghĩ tới bản thân giả trang thành tạo hình Trần Tam béo, Lý Bách Vị nhẫn a nhẫn, cố gắng trấn định nói: "So với việc nhỏ nhặt đó, chẳng lẽ Hoàng thượng không quan tâm tới việc trọng yếu hơn sao, tỷ như…" tỷ như mục đích của ta, tỷ như sự an toàn của ngươi, tỷ như Phúc Tuyền vì sao có đi không về, tỷ như ám vệ vì sao không tiến tới cứu giá gì gì đó…

Triệu Trăn thiện giải nhân ý nói: "Đích xác còn chuyện trọng yếu hơn."

Triệu Trăn đặt ngự bút xuống, mặt bánh bao nghiêm túc nói: "Mau đưa kẹo hồ lô cho ta, ta đã thèm suốt buổi sáng rồi."

Lý Bách Vị: "…."

Sớm nghe nói Hoàng thượng tham ăn như mạng, hôm nay gặp quả nhiên danh bất hư truyền.

Lý Bách Vị đi lên phía trước, đưa kẹo hồ lô cho Triệu Trăn, khoảng cách giữa hai người chỉ bằng một cánh tay, Triệu Trăn lại không lộ ra một tia kháng cự hay e ngại, tùy tiện tiếp nhận xâu kẹo: "A ô.." cắn một ngụm lớn, mặt bánh bao lộ ra một nụ cười mãn nguyện: "Chính là mùi vị này! Tam béo à, trước khi ngươi chết nhất định phải truyền lại tay nghề làm kẹo hồ lô! Đây là di sản văn hóa phi vật thể của Đại Tống a!"

Là một người chiến thắng đã chiếm thế thượng phong, Lý Bách Vị vốn định kéo dài thời gian, hưởng thụ một chút khoái cảm 'mèo vờn chuột' nhưng hiện tại, Lý Bách Vị bỗng nhiên cảm thấy mình mới là con chuột đáng thương bị con mèo con kia đùa bỡn, loại cảm giác nghẹn khuất không ói không nhổ được này, thật không hiểu tới từ đâu?

Triệu Trăn hớn ha hớn hở ăn xâu kẹo, mỉm cười với tên gai mắt Lý Bách Vị: "Ngươi còn việc gì nữa không?"

Ngụ ý: Không có việc gì liền cút, đừng quấy rầy trẫm ăn kẹo hồ lô.

Lý Bách Vị cảm thấy ngực tràn ngập phiền muộn, hít sâu hai cái mới dùng thanh âm lạnh lùng nói: "Thỉnh Hoàng thượng rời bước."

Triệu Trăn suy xét tới giá trị vũ lực giữa hai người, cảm giác mình không có phần thắng, vì thế nhu thuận đứng lên, không hề có bất cứ sự chống cự nào, chỉ là ngửa đầu thương lượng với Lý Bách Vị: "Ngươi muốn đánh ngất ta hả, vậy đánh đi, Trẫm đại nhân đại lượng không so đo với ngươi, nhưng mà đánh người không được đánh mặt nha! Còn nữa, đừng quên kẹo hồ lô của trẫm, khi trẫm tỉnh lại còn muốn ăn nữa."

Lý Bách Vị thật sự muốn đánh chết thằng nhóc này ngay lập tức, chưa từng thấy con tin nào kiêu ngạo như nó!

Lý Bách Vị bản mặt quan tài một chưởng đánh mạnh vào sau gáy Triệu Trăn, Triệu Tiểu Trăn mềm nhũn ngã lăn xuống, xâu kẹo hồ lô lăn lông lốc trên sàn nhà. Lý Bách Vị kìm nén nội tâm chán ghét Triệu Trăn, cố ý không mang theo xâu kẹo hồ lô của bé, khiêng Triệu Trăn lên vai chuồn mất.

Lý Bách Vị mới đi không bao lâu, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng nhau đạp cửa xông vào, phía sau là Công Tôn mặt mũi đỏ bừng một đường chạy chậm theo sau. Đối với một văn nhược thư sinh tay trói gà không chặt, một đường chạy thục mạng hiển nhiên đã vượt quá giới hạn thừa nhận của Công Tôn, Công Tôn tiên sinh tiên phong đạo cốt cũng bất chấp hình tượng hàng ngày, một tay chống khung cửa một tay chống đầu gối thở hồng hộc như trâu…

Không thể trách ba người động tác chậm, thật sự là do Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vừa tiến vào mật đạo đã bị phục kích. Vốn định đi đường tắt, ai ngờ trúng kế địch nhân, tiếng đánh nhau ồn ào huyên náo, Công Tôn khẩn cấp sai nha dịch xuống mật đạo hỗ trợ, số lượng địch nhân không nhiều, nhưng thắng ở chỗ dũng mãnh thiện chiến, bất kể thương vong vẫn dây dưa không ngớt, Bạch Ngọc Đường ở phía trước mở đường, Triển Chiêu bảo vệ Công Tôn vượt qua vòng vây.

Vì sự an toàn của Hoàng cung nên rất nhiều mật đạo đã bị phong kín, cửa con đường duy nhất dẫn tới Hoàng cung cũng được trọng binh canh gác, chỉ một vài người mới được phép đi qua, Khai Phong Phủ vừa vặn nằm trong phạm vi được cho phép, còn những thành phần a miêu a cẩu khác đều sẽ bị tên bắn thành con nhím.

Mọi người tiến vào phạm vi điện Cần Chính, phát hiện ám vệ, cung nữ, nội thị ngay cả Phúc Tuyền đều đồng loại bị ngất xỉu. Bề ngoài không ai có thương tích gì, dường như là bị đánh lén trở tay không kịp. "Đây là mê dược 'nhập mộng' Phúc Thiện đại sư chế ra, ai ngửi được mùi hương này sẽ rơi vào ác mộng."

Phúc Thiện từng là Dược sư chế dược cho kẻ chủ mưu sau màn, trước khi chết đã đưa mọi phương thuốc mình chế ra cho Công Tôn, Công Tôn chiếu theo mỗi dạng độc dược chế ra giải dược, vì đề phòng những tình huống đột xuất. Công Tôn lấy ra mấy lọ 'hương lộ' xấu xí vô cùng, mấy người ngất xỉu đều bị mùi thối xộc mũi mà tỉnh lại, Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường bị mùi thối dọa chạy mất dạng, ngay cả Công Tôn cũng chịu không nổi co giò chạy theo…

Trở lại chuyện chính.

Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường đạp cửa điện xông vào, ánh nhìn đầu tiên thấy xâu kẹo hồ lô rơi lăn lóc trên sàn nhà, Triển Chiêu nhón một khối nhỏ cho vào miệng nhấm nháp. Triển Chiêu tuy rằng không kế thừa trù nghệ thần sầu của Ngự trù Lý gia nhưng lại kế thừa hoàn mỹ đầu lưỡi của ngự trù Lý gia, đầu lưỡi Lý gia linh mẫn nhạy bén, cảm nhận hương vị chưa từng sai lầm.

Triển Chiêu khẳng định: "Là kẹo hồ lô của Trần Tam béo."

Bạch Ngọc Đường lật lật tấu chương trên bàn, phát hiện trên đó có một bản dính nước đường của kẹo hồ lô. Bạch Ngọc Đường hiểu rất rõ Triệu Trăn, đừng thấy tiểu cật hóa này ăn uống tùy tiện mà lầm, nó vẫn luôn cẩn thận tỉ mỉ đối với chuyện triều chính, tuyệt đối không có khả năng vừa phê duyệt tấu chương vừa ăn kẹo hồ lô, càng đừng nói tới chuyện dây nước đường lên tấu chương.

Bạch Ngọc Đường trong lòng khẽ động, cầm bản tấu chương lên xem kỹ lại, phát hiện chỗ lời phê của Triệu Trăn, đoạn cuối viết có vẻ qua loa, dùng từ cũng không thành thục, hơn nữa Triệu Trăn rất ghét đại thần dùng từ hoa mỹ trau chuốt để ca tụng công đức, sao bản thân lại có thể dùng [phồn thể]? Có lẽ do thời gian cấp bách Triệu Trăn không kịp viết [Tang đầu thi*] nên đoạn cuối chỉ có tám chữ qua loa ẩn giấu. (* tang đầu thi: kiểu thơ lời lẽ ẩn giấu vào các chữ đầu tiên mỗi câu thơ, ghép các chữ đầu tiên các câu thơ sẽ thành câu muốn nói.)

Bạch Ngọc Đường sửng sốt: "Sao lại là gã?"

……

Lúc Triệu Trăn tỉnh lại, thái dương đã sớm xuống núi, trong phòng không thắp nến, ánh sáng tối mờ không thấy rõ bài trí trong phòng. Có lẽ căn phòng đã lâu không có người ở nên vẫn có thể ngửi được mùi tro bụi, còn có mùi mốc thoang thoảng. Triệu Trăn cảm thấy đã ngửi được ở đâu đó nhưng nhất thời lại nghĩ không ra, mỗi khi tới loại thời điểm này, Triệu Trăn đặc biệt hâm mộ trí nhớ siêu tốt của Bạch Ngọc Đường.

Cổ đau đớn khó chịu, Triệu Trăn nhịn không được lên án Lý Bách Vị mạnh mẽ: "Táng tận lương tâm! Thằng cha này xuống tay quá ngoan độc, ta có thù oán gì với gã cơ chứ?!"

"Táng tận lương tâm không dám nhận, mất nước chi cừu, diệt tộc chi oán." Giọng Lý Bách Vị lạnh tanh vang lên giữa căn phòng tối om.

Trong phòng không một bóng người, thình lình vang lên một câu nói lạnh ngắt, Triệu Trăn cả kinh lông tóc dựng đứng. Lý Bách Vị vẫn ngồi trong góc phòng tối om không chút ánh sáng, quần áo màu lam đậm hòa nhập hoàn toàn vào bóng đêm, những khi bất động không nói tựa như u linh lẩn khuất sau lưng…

"Giật cả mình." Triệu Trăn vỗ vỗ ngực: "Nói như vậy, ngươi cũng là hậu duệ của Vô Danh tiểu quốc?"

"Không sai." Lý Bách Vị rõ ràng không có hưng trí, cũng không muốn nói chuyện với Triệu Trăn.

Lý Bách Vị yên tĩnh lại, một lần nữa trở về trạng thái thiếu ngôn quả ngữ, cũng chẳng muốn nói lời khách sáo. Triệu Trăn yên lặng xoa bóp cổ tay, lại thử nói: "Đây là đâu, hình như ta đã từng tới đây? Ngươi nếm mật nằm gai ở thành Biện Kinh, thiên tân vạn khổ, không tiếc bại lộ thân phận Lý Bách Vị mới bắt được ta, chỉ vì muốn cùng ta ngồi không ở đây không định nói gì sao? Hay là hai ta tán gẫu chút đi ~~"

Triệu Trăn vừa mở miệng, Lý Bách Vị lại nổi điên hận không thể dứt khoát làm thịt thằng oắt con này luôn: "Câm miệng, ngồi im đi."

Triệu Trăn bĩu môi: "Kẹo hồ lô của ta đâu? Cho ta kẹo hồ lô ta sẽ câm miệng!"

Lý Bách Vị cười lạnh một tiếng: "Bị ngươi đánh rơi rồi."

"Lãng phí đáng xấu hổ!" Triệu Tiểu Trăn phồng miệng tức giận, kỳ thật lại cảm thấy thực may mắn.

Lúc trước Triệu Trăn cố ý chọc giận Lý Bách Vị, vì muốn lưu lại manh mối kẹo hồ lô này. Triển Chiêu đầu lưỡi linh mẫn chỉ cần cắn một miếng liền biết đây là kẹo hồ lô của Trần Tam béo. Triệu Trăn vẫn chưa biết Bạch Ngọc Đường đã nhìn thấu thân phận của Lý Bách Vị, đành phải ra hạ sách này để Triển Chiêu không đến mức không có đầu mối điều tra. Về phần bản tấu chương, Triệu Trăn cố ý dây nước đường lên, thứ nhất là sợ Lý Bách Vị không chịu đả kích mang theo cả manh mối kẹo hồ lô đi, thứ hai là vì muốn lưu lại manh mối trọng yếu nhất — manh mối trọng yếu để tìm được mình!

Hết chương 123

125. Quyển 7 - Chương 124

Là con tin, Triệu Tiểu Trăn tuyệt đối có thể nói là an phận thủ thường, vì muốn giết thời gian, Triệu Trăn giựt một sợi tóc, rồi kéo đứt một phần tóc chẻ ngọn, không nóng không vội, không ồn không nháo, tâm tình siêu tốt, so với tên bắt cóc Lý Bách Vị còn bình tĩnh hơn. Nhưng Triệu Trăn càng bình tĩnh, Lý Bách Vị càng tức ngực, một mình ngồi lỳ trong góc tối, thường thường dùng ánh mắt ghét bỏ nhìn Triệu Trăn.

Kỳ thật Triệu Trăn vô tội.

Triệu Trăn trời sinh phóng khoáng yêu ghét rõ ràng, cả hai đời đều chưa từng làm chuyện gì đuối lý, ngay cả việc ra tay đả thương người cũng là vì tự vệ, chung quy người muốn giết Triệu Trăn nhiều vô kể, mà Triệu Trăn hiển nhiên còn chưa sống đủ. Triệu Trăn cũng coi như mệnh nhiều xui xẻo, đời trước tráng niên chết thảm dưới gầm xe, đời sau đầu thai thành hoàng tộc bị li miêu tráo thái tử, lại thêm một lão cha Triệu Hằng nham hiểm cùng một vị tổ tông Triệu Quang nghĩ vô đạo đức, Triệu Trăn không hề làm sai bất cứ chuyện gì, nhưng người khác lại luôn coi bé là hoa lan mọc trước cửa, không thể không nhổ bỏ.

Đừng thấy Triệu Trăn bình thường bát diện linh hoạt, xảo ngôn thiện biện, nhưng trên bản chất luôn biết phân rõ phải trái đúng sai.

Nếu đối thủ là kiểu người gian nịnh giả dối như Bàng Cát thì Triệu Trăn so với hắn càng có thể gian trá hơn, còn có thể ỷ thế hiếp người ép Bàng Cát tới mức thổ huyết, co rúm người không dám nhúc nhích, lúc khi dễ người khác một chút cũng không cảm thấy tội lỗi. Nếu đối thủ là Bao đại nhân trung hậu hiền lương, Triệu Trăn liền thuận theo, ông ấy luôn tâm tâm niệm niệm muốn tốt cho bé, cho dù không mang ơn cũng không thể lấy oán trả ơn đi?

Lý Bách Vị tuy rằng không thể so được với Bao đại nhân, nhưng hắn dù sao cũng là hậu duệ của Vô Danh tiểu quốc, lão tổ tông Triệu Quang Nghĩa khốn nạn đã bức người ta tới mức nước mất nhà tan, hiện tại người ta tới cửa báo thù, nói trắng ra là người ta có [lý do chính đáng], xét về phương diện đạo nghĩa thì Triệu Trăn hoàn toàn bị lép vế.

Nếu đổi lại là một hoàng đế ngang ngược khác, ai quản ngươi thị phi đúng sai thế nào, ai dám chọc giận ta hết thảy đều giết không tha! Nhưng Triệu Trăn lại phân rõ đúng sai, vì thế năm lần bảy lượt thủ hạ lưu tình, cho bọn họ cơ hội sửa đổi, chẳng lẽ Triệu Trăn thật sự không có phương pháp nhất đao vĩnh dật, vĩnh tuyệt hậu họa hay sao?

Không, không phải không có mà là vì bé không muốn uổng tạo sát nghiệt.

Sự kiên nhẫn của Triệu Trăn chung quy hữu hạn, đối với hậu duệ của Vô Danh tiểu quốc đã thấy có chút nhàm chán. Một đám con cháu bất hiếu, bình thường không cố gắng tiến tới mà ẩn nhẫn nhiều năm như vậy còn không ra hồn, càng muốn ỷ vào Triệu Trăn tốt tính, không ngừng tới khiêu khích nháo loạn, thực sự rất không biết điều. Triệu Trăn cũng lười phản ứng Lý Bách Vị, duy trì trầm mặc đợi viện binh, nhưng Lý Bách Vị cũng bảo trì trầm mặc thực khiến người khó hiểu? Lý Bách Vị mai phục mấy tháng, mất sức chín trâu hai hổ mới khiêng được Triệu Trăn trái phép ra khỏi cung, chẳng lẽ là muốn trừng mắt to mắt nhỏ với vua một nước hay sao?

Lại một lúc lâu sau, khi Triệu Trăn sắp lăn ra ngủ đến nơi thì bên ngoài phòng truyền tới một tiếng bước chân vội vội vàng vàng.

Cước bộ từ xa lại gần, không có bất cứ do dự nào, chạy thẳng tới căn phòng Triệu Trăn và Lý Bách Vị đang ở. Triệu Trăn tuy rằng võ công bình bình nhưng bé vẫn luôn lăn lộn với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, nhãn giới được tôi luyện không tệ. Chủ nhân tiếng bước chân này hiển nhiên không biết võ công, bộ pháp của hắn vừa nặng vừa loạn không có kết cấu, đến gần còn nghe được tiếng hít thở nặng nề, hiển nhiên thể lực không tốt lại vội vã chạy tới.

Triệu Trăn còn chưa suy nghĩ cẩn thận, người nọ đã đẩy cửa phòng bước vào.

Triệu Trăn nhìn người mới tới, nói: "Phương Tĩnh An? Sao lại là ngươi?"

Phương Tĩnh An không trả lời, ba bước thành hai chạy tới trước giường kiểm tra thân thể Triệu Trăn trên dưới một vòng, xác định bé không bị thương, lúc này Phương Tĩnh An mới thở phào một hơi, vội nói: "May mắn Hoàng thượng không sao, không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi, cuối cùng hắn còn…" Chưa nói xong, lúc này Phương Tĩnh An mới chú ý tới Lý Bách Vị vẫn ngồi im một góc, trong mắt chợt lóe tia kinh ngạc: "Ssao lại là ngươi?! Sao ngươi lại uy hiếp Hoàng thượng?! Là người kia ra lệnh sao?"

Lý Bách Vị lạnh lùng nói: "Không liên quan tới ngươi."

"Ngươi!" Lý Bách Vị thái độ không biết nặng nhẹ khiến Phương Tĩnh An càng thêm nóng vội: "Đã sớm nói ngươi không được xúc động! Lưu Tuân đã chết, ngay cả nghĩa tử bảo bối một tay hắn bồi dưỡng Lưu Phục cũng đã làm phản, vậy mà ngươi còn cố chấp bán mạng cho hắn! Bao đại nhân và Bát Hiền vương đều đã đáp ứng sẽ điều tra rõ chuyện năm đó, Hoàng thượng cũng không ngăn cản, chúng ta không dễ dàng mới tới được ngày hôm nay, cơ hội trầm oan giải tội ngay gần trước mắt, nếu Hoàng thượng xảy ra chuyện gì, cố gắng mấy năm qua sẽ hoàn toàn uổng phí, ngươi chỉ vì một tên Lưu Tuân đã chết mà muốn kéo tính mạng mọi người cùng chết theo sao?!"

Phương Tĩnh An ngôn từ kịch liệt, Lý Bách Vị chỉ ngây ngốc lắc đầu: "Ngươi đi đi, ta và các ngươi không giống nhau."

"Không giống nhau, có cái gì không giống?" Phương Tĩnh An cả giận nói: "Không phải chỉ là thân phận thôi sao? Ngươi và Triệu thị hoàng tộc tuy có oán cừu mất nước nhưng đó là chuyện của bao nhiêu năm về trước rồi, người hại và bị hại năm đó đều đã chết hết rồi, ngay cả hậu duệ quốc chủ, khổ chủ chính thống nhất cũng đã bình thường trở lại, ngươi còn muốn gây ra chuyện gì nữa?" Phương Tĩnh An là một thư sinh nhã nhặn, lần đầu tiên lộ ra bộ dạng tức giận như vậy, thực khiến Triệu Trăn hiếu kỳ.

Hậu duệ quốc chủ, người thừa kế chính thống? sẽ không phải là Bạch Cốc đấy chứ…

Phương Tĩnh An tựa hồ hạ quyết tâm nói rõ chân tướng sự việc cho Triệu Trăn nghe, không để ý Lý Bách Vị ngăn cản, nghiêm túc nói: "Lần đầu tiên gặp mặt tại Thái Bạch lâu, thảo dân đã muốn nói rõ mọi chuyện cho Hoàng thượng, nhưng lại vì vụ án mạng mà vẫn chưa tìm được cơ hội thích hợp, kỳ thật Lý Hồng chỉ là kẻ chết thay cho thảo dân."

Triệu Trăn vẫn còn nhớ rõ vụ án ở Thái Bạch lâu.

Lúc trước, Triệu Trăn nhận được mật báo của thám tử, có một nhóm thư sinh bí mật tụ hội ở Thái Bạch lâu, muốn gây rối trong kỳ thi Hội. Vì dẫn xà xuất động, Triệu Trăn đã cố ý dẫn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tới Thái Bạch lâu góp vui, còn cố ý bại lộ thân phận, nhằm khiến mấy tên mọt sách tâm hoài bất quỹ bị mắc câu.

Tục ngữ nói, thư sinh tạo phản ba năm bất thành, Triệu Trăn ngay từ đầu thật sự không quá để tâm tới chuyện này, ai ngờ càng tra càng sâu, lôi ra không ít chuyện chi ma lạn thóc (chuyện xấu được che dấu) ngày xưa, Triệu Trăn không dám bỏ qua, đúng lúc này, Phương Tĩnh An hai lần bị ám sát được Triệu Trăn phái người theo dõi…

Sau khi án mạng phát sinh, Triệu Trăn buông tha kế hoạch dẫn xà xuất động, giao chuyện nhóm thư sinh bí mật tụ hội cho Bàng Thống. Bàng Thống cũng không phải giá áo túi cơm, sau khi tìm hiểu rõ nguồn gốc rất nhanh đã tra được vụ án hài đồng bị bắt cóc 20 năm trước. 20 năm trước Bàng Thống mới chỉ có mấy tuổi, những vụ án có liên quan tới Tiên hoàng đều đã bị tiêu hủy, những người khác lại không dám đàm tiếu, Bàng Thống rơi vào đường cùng đã tới xin Bao đại nhân giúp đỡ.

Ngoại trừ Bàng Thống, Bát Hiền vương cũng luôn theo dõi sát sao vụ án năm đó, Triệu Trăn cho dù không tin ai, cũng sẽ không nghi ngờ Bát Hiền vương, nên đã thoải mái ủy quyền cho ông, ngồi một chỗ rung chân chờ kết quả. Nghĩ tới đây, Triệu Trăn triệt để bình tĩnh, cho dù Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường không kịp tới cứu giá, Bát Hiền vương cũng không phải ăn chay, Bát Hiền vương đã sớm phái người theo dõi Phương Tĩnh An, nếu Phương Tĩnh An đã xuất hiện, cứu binh của Bát Hiền vương còn cách xa nữa sao?

Tâm tư Triệu Trăn xẹt qua như điện, Phương Tĩnh An không biết vẫn thản nhiên nói: "Thảo dân vẫn muốn nói rõ chân tướng chuyện 20 năm trước cho Hoàng thượng, thỉnh Hoàng thượng giải oan cho chúng thảo dân, thảo dân không tán thành hành vi cá chết lưới rách của phái cấp tiến, cũng không đồng ý phải bảo thủ nén giận chịu nhục, thảo dân chỉ cầu một phán quyết công bằng!"

Bát Hiền vương từng nói, Phương Tĩnh An hiện tại giống hệt Bao đại nhân hồi trẻ, cả người đều là công đạo chính nghĩa, hai mắt hắc bạch phân minh, vừa ngốc nghếch vừa ngây thơ.

Triệu Trăn thở dài: "Ngươi nói đi."

Thấy thái độ kiên quyết của Phương Tĩnh An, Lý Bách Vị không tiếp tục ngăn trở, hắn một lần nữa ngồi trở lại góc âm u, biến bản thân trở thành trong suốt, chỉ cần Phương Tĩnh An không dẫn theo Triệu Trăn chạy trốn thì những thứ khác đều không quan trọng. Phương Tĩnh An ước chừng nghẹn tới khó nhịn, liền đem Triệu Trăn trở thành thùng rác, kể lại toàn bộ chân tướng sự việc năm đó.

Phương Tĩnh An bắt đầu kể: "Năm đó, Tiên hoàng vì có thể một tay che trời, càn khôn độc đoán, vì muốn khống chế toàn bộ triều đình mà đã làm ra một việc hoang đường, sai ám vệ bắt cóc con cháu triều thần làm con tin. Vì giấu tai mắt người, tiên hoàng còn sai ám vệ ngụy trang thành thương lái, cũng bắt cóc không ít con cháu trong nhà bần hàn dân chúng, thảo dân chính là một trong số đó." Nhắc tới chuyện cũ năm đó, Phương Tĩnh An thủy chung không thể tiêu tan.

"Mười mấy đứa nhỏ chúng thảo dân bị tiên hoàng nhốt trong địa lao tăm tối, mỗi ngày ăn cơm thừa canh cặn, không thấy được ánh sáng mặt trời, đến tối chỉ có thể dựa vào tự sưởi ấm cho nhau, mấy tên trông coi xem chúng thảo dân như lũ súc sinh mà đối đãi, chỉ cần người chưa chết, thì dù đói khát rét lạnh căn bản không ai để ý. Mỗi tấc trong nhà giam chính là địa ngục dân gian, lũ trẻ con chúng thảo dân khóc cả ngày cả đêm, khóc tới khô cổ họng, nôn ra máu."

Phương Tĩnh An tiếp tục: "Thảo dân không biết mình đã bị nhốt bao lâu, mỗi khi ăn xong một bữa cơm đều vạch một vạch trên tường, sau này trên tường chi chít dày đặc vạch ngang, thảo dân đếm không hết. Thảo dân cho rằng thảo dân sẽ chết trong địa lao, thẳng tới khi người kia xuất hiện…"

"Người nào?" Triệu Trăn truy vấn.

Phương Tĩnh An đáp: "Người kia là ám vệ của tiên hoàng, là người đã khởi xướng hết thảy chuyện này. Năm đó, cũng chính là người kia đã hiến kế cho tiên hoàng, giam giữ hài tử của các đại thần làm con tin. Cũng chính người đã phóng hỏa địa lao, đem chúng thảo dân treo đầu dê bán thịt chó mang ra khỏi thành Biện Kinh. Người kia bắt chúng thảo dân gọi gã là "lão sư", nhưng chúng thảo dân vô cùng hận gã, nên chỉ lén gọi gã là "người kia"." Từ trong giọng nói của Phương Tĩnh An, có thể nghe ra 'nỗi căm hận' đối với tên kia.

Phương Tĩnh An không ngừng lên án:"Người kia phóng hỏa trong địa lao, dùng thi thể các khất cái để thế thân cho chúng thảo dân, mười mấy tiểu hài tử bị bắt cóc cứ thế vô thành vô tức biến mất trong ngọn lửa. Sau khi rời khỏi kinh thành, người kia chẳng những không thương tổn chúng thảo dân mà ngược lại còn thuê người dạy chúng thảo dân tri thức, nam học văn, học võ, học kinh thương, nữ học cầm kỳ thư họa ca hát nhảy múa. Không những thế, trong 20 năm qua, ngươi kia liên tục mang về mấy chục hài tử khác từ bên ngoài, những hài tử đó có người là con quan lại, có người là con võ tướng, có người là con thương nhân, có người chỉ là tiểu khất cái cũng có người là con nhà dân chúng bình thường. 20 năm trôi qua, chúng thảo dân là những đứa nhỏ lớn tuổi nhất bắt đầu bán mạng vì người kia…"

Phương Tĩnh An nhíu mày: "Những đứa nhỏ là con trai còn may, ai thông minh nhanh nhẹn thì có thể tham gia khoa cử làm quan, ai võ nghệ xuất chúng có thể lang bạt giang hồ, cũng có thể tòng quân, ai thích khinh thương, người kia sẽ đầu tư tiền vốn, chỉ cần chúng thảo dân 'ngoan ngoan nghe lời, nghiêm túc làm việc' thì cơ hồ là có cầu tất ứng." Phương Tĩnh An dừng một chút: "Nhưng những nữ hài tử lại không may mắn như vậy, phần lớn các nàng đều bị đưa tới những nơi yên hoa phong nguyệt mua vui bán rẻ tiếng cười làm thu thập tình báo cho người kia, những nữ hài tử đó đều bị các 'đinh tử' khắp nơi chặt chẽ khống chế."

Triệu Trăn nghĩ tới yên hoa nữ tử Điệp Vũ chết thảm, nghĩ tới 'đinh tử' Vương Hữu Tài đang bị giam giữ trong đại lao Khai Phong Phủ, lại nghĩ tới thương nhân Lưu Đào hành tung thần bí… tính Triệu Trăn là kiểu hay nghĩ nhiều, cầm được một đầu sợi liền có thể kéo ra được cả sợi dây, được Phương Tĩnh An nhắc nhở, Triệu Trăn càng nghĩ càng nhiều, càng nghĩ càng kinh hãi, rất nhiều vấn đề trước đây chưa được giải thích, hiện tại đều đã có được đáp án.

Kẻ chủ mưu sau màn quả nhiên đã hạ một ván cờ lớn!

Triệu Trăn nhíu lông mày thanh tú: "Các ngươi đông người như vậy sao không nghĩ tới việc cùng nhau phản kháng?"

Phương Tĩnh An cười khổ nói: "Phản kháng? Phản kháng thế nào? Nhất cử nhất động của chúng thảo dân đều bị người kia giám thị, tựa như cá trong chậu chim trong lồng, không được tự do. Huống chi ngay trong nội bộ chúng thảo dân cũng không hòa thuận…" Phương Tĩnh An thở dài: "Nhóm hài tử bị bắt cóc đầu tiên như thảo dân đều hận gã thấu xương, có rất nhiều hài tử xuất thân cao quý cũng từng phản nghịch nhiều lần, nhưng con cái bần hàn dân chúng cùng tiểu khất cái không chỗ dựa lại mang ơn người kia tôn kính gã như thần. Nhóm hài tử bị bắt cóc năm đó tính cả thảo dân cũng chỉ còn 5 người, những người khác đều đã chết, có người ám sát thất bại chết, có người làm việc bất lợi chết, có người còn chưa kịp hành động đã bị đồng bọn bán đứng, chết không toàn thây…"

Phương Tĩnh An tự giễu: "Tuy rằng thảo dân là người bị hại 20 năm trước, nhưng cũng chỉ là cá trong chậu, thảo dân xuất thân là bần hàn dân chúng, 8 đời tổ tông đều là nông dân bán mặt cho đất bán lưng cho trời, không biết nhiều chữ nghĩa, nếu không phải do người kia dạy chữ cho thảo dân, thảo dân cũng không có kiêu ngạo ngày hôm nay. Nếu nói thảo dân vong ân phụ nghĩa, thảo dân không thể phản bác, chỉ có một câu 'Đạo bất đồng bất tương vi mưu*'……." (*nghĩa là không cùng chí hướng thì không thể cùng nhau mưu toan sự nghiệp được)

Hết chương 124

126. Quyển 7 - Chương 125

Phương Tĩnh An đối với kẻ chủ mưu sau màn tình cảm phức tạp, tuyệt không chỉ hai chữ 'ân oán' là có thể nói rõ được hết, nói hắn vong ân phụ nghĩa cũng được mà nói hắn bỏ tà theo chính cũng không sai, cho dù thất bại thảm hại vẫn duy trì phong độ, biết rõ đằng trước là tường cứng cũng không ngại va chạm, loại tâm tình này được gọi là — phồng má giả làm người mập.

Triệu Trăn oán thầm trong bụng, trên mặt lại lộ ra biểu tình đồng cảm, thúc giục Phương Tĩnh An nói tiếp.

Phương Tĩnh An nhớ lại: "Sau khi Tiên hoàng qua đời, người kia bắt đầu ru rú trong nhà, rất ít khi xuất hiện trước mặt người khác. Không bao lâu sau, không biết từ đâu truyền ra tin đồn gã trúng kịch độc sẽ không còn sống được lâu, tin tức vừa lan truyền đã khiến nhân tâm xao động, một số người bắt đầu kéo bè kéo cánh làm theo ý mình, nơi nơi tranh quyền đoạt lợi, nội bộ tổ chức chia năm xẻ bảy. Người kia cũng bị bức cung đoạt quyền, đã mang theo hơn mười thân tín mai danh ẩn tích, thảo dân đã mấy tháng không nghe thấy tin tức về gã, nhưng mà…" Phương Tĩnh An nhìn nhìn Lý Bách Vị: "Người kia dường như đang mưu toan kế hoạch gì đó?"

Lý Bách Vị trầm mặc không nói, thái độ kia — là cam chịu?

"Kế hoạch?" Triệu Tiểu Trăn sờ sờ cằm: "Chẳng lẽ là chuyện thi hội? chỉ bằng một nhóm thư sinh trói gà không chặt mà gã cũng định thay đổi triều đại sao?" Tục ngữ nói, bách vô nhất thị dụng thư sinh*, cũng không phải nói thư sinh thật sự vô dụng mà là so sánh giữa tri thức và vũ lực, phần tử tri thức khẳng định là quần thể yếu thế, trong lúc loạn lạc, kẻ cầm thương có thể đoạt chính quyền, còn kẻ cầm bút chỉ có thể là liệt sĩ… (*trong trăm việc không nên làm thì dùng thư sinh là điều không nên làm nhất)

Quả nhiên Phương Tĩnh An lắc đầu nói: "Không phải, những người định quấy rối thi hội là những đứa nhỏ bị bắt cóc năm đó."

Triệu Trăn nhíu mày: "Các ngươi vất vả lắm mới lấy lại tự do một lần nữa, không mau mau về nhà nhận thân, còn chạy tới kinh thành hồ nháo cái gì? Nếu muốn giải oan, vậy càng phải nói rõ tiền căn hậu quả, nếu các người muốn báo thù, cũng nên đợi tên kia sa lưới rồi hãy nói. Chính vì các ngươi hành động hồ đồ, manh mối vụ án mới bị đảo loạn, kéo theo một loạt các chi tiết thừa!" Nhắc tới lại thấy đau khổ, chẳng lẽ thật sự bị Bát Hiền vương vô tình nói trúng, những người này đã không còn nhà để về?

Phương Tĩnh An cười khổ nói:"Về nhà, chúng thảo dân ai mà không muốn về nhà! Chỉ là mười mấy năm qua, những hài tử bị bắt cóc năm đó đều đã trưởng thành, những cặp cha mẹ đau khổ mất con giờ đã con cháu đầy nhà, nỗi đau mất con giờ đã nhạt phai, tình thân thiếu sót mười mấy năm rốt cuộc không còn. Huống chi…" Phương Tĩnh An dừng một chút: "Huống chi người kia còn là phản tặc, chúng thảo dân đã từng bán mạng cho gã, tự nhiên là đồng lõa phản tặc, những người kia đều là Văn Thần, Võ Tướng, địa vị cao quý, ai mà không sĩ diện, trọng danh dự? Nào có ai dám thừa nhận con cháu bất hiếu như chúng thảo dân?"

"Nói vậy, chắc Hoàng thượng cũng biết Tiểu Hồng, Tiểu Hồng cũng là hài tử bị bắt cóc năm đó, nàng giống đa số các nữ tử khác lưu lạc phong trần, Tôn gia năm đó chỉ là phẩm quan tép riu chưa từng được người kia để vào mắt, tự nhiên không biết chuyện chúng thảo dân là phản tặc, Tôn gia chỉ vì chuyện Tiểu Hồng đã thất tiết nên mới ghét bỏ nàng, không cho phép nàng nhận tổ quy tông, chỉ vậy là có thể thấy được thế nhân đối xử hà khắc với nữ tử như thế nào, nếu đổi lại là nữ tử khác, chắc kết quả cũng giống như vậy."

Quả nhiên! Triệu Trăn thầm than một tiếng, tình huống phiền toái nhất xuất hiện.

Phương Tĩnh An tiếp tục: "Còn hài tử nhà bần hàn dân chúng như thảo dân, muốn nhận tổ quy tông chỉ cần giấu diếm chuyện mấy năm qua, phụ mẫu thảo dân vô duyên vô cớ có thêm một nhi tử biết đọc sách biết chữ, lại càng cao hứng. Nhưng nhà quan lại quyền thế thì ngược lại, phụ mẫu bọn họ đều đã bị người kia uy hiếp, còn từng vì gã mà làm bao nhiêu việc. Sự tồn tại của chúng thảo dân chính là bằng chứng bắt thóp bọn họ, trên đầu lúc nào cũng có một con dao treo lơ lửng, tựa như bị mắc xương cá, bọn họ sao có thể không trừ bỏ? Ngoại trừ mấy nhà liều lĩnh mạo hiểm, còn lại đa số các gia đình có địa vị cao không thiếu con cháu, đều sẽ có lựa chọn sáng suốt nhất…"

Triệu Trăn dần đau đầu: "Chuyện này có liên quan gì tới việc các ngươi gây rối trong kì thi Hội?"

"Liên quan rất lớn!" Phương Tĩnh An đáp: "Thi Hội là việc trọng đại của thư sinh khắp cả nước, chỉ cần bọn họ đỗ đầu, đứng trước mặt cả triều văn võ bá quan và Hoàng thượng nói ra chân tướng sư việc năm đó, chuyện này sẽ không thể giữ kín được nữa, nếu thuận lợi thì có thể giải oan, nếu hỏng việc thì có thể cá chết lưới rách! Cha coi con như cỏ rác, con coi cha như kẻ thù, trên đường tới Hoàng tuyền tốt xấu gì cũng một nhà đoàn viên, xuống địa ngục cũng không thấy tịch mịch."

Triệu Trăn cảm thấy da đầu run lên, nhóm người này đã không còn dừng ở mức độ trẻ trâu nữa mà đã bay tới trình độ xà tinh bệnh rồi!

Triệu Trăn dùng ánh mắt đồng tình nhìn Phương Tĩnh An, là một người bình thường, sớm chiều ở cùng một đám xà tinh bệnh, nhân sinh thực là say. "Bọn họ trăm phương nghin kế mưu sát ngươi, là vì ngươi muốn nói ra chân tướng sự việc năm đó? Khương Duy ám sát Bao đại nhân cũng là vì muốn xé to chuyện này lên?"

"Không sai." Phương Tĩnh An thở dài: "Thảo dân không biết là ai ra tay nhưng hung thủ rất có thể là một trong mấy người đã có mặt ở đó, có lẽ là bọn họ hợp mưu cũng có thể là ai đó lâm thời khởi ý, nhưng giờ đây ai đúng ai sai đã không còn quan trọng. Thảo dân chỉ không rõ cũng không cam lòng, chúng thảo dân là hảo huynh đệ lớn lên bên nhau từ nhỏ, chỉ vì lựa chọn hướng đi bất đồng mà nhất định phải dùng tới phương thức hung tàn như vậy để cắt đứt sao?"

Triệu Trăn không biết nên an ủi Phương Tĩnh An thế nào, bé cũng từng bị Thừa Ảnh lừa gạt, lúc ấy trong lòng tràn ngập ủy khuất và phẫn nộ, cảm giác chân tâm của mình đã bị người giẫm đạp, cảm giác lThừa Ảnh có lỗi với mình. Hiện tại ngẫm lại, vốn ai vì chủ nấy, huống chi nhân tâm còn cách một cái bụng, ai có thể nói chắc chắn rằng cả đời đối phương sẽ thật lòng thật dạ với mình, cho dù hồi báo cũng là vì muốn tốt cho đối phương? Làm người phải tự biết mình biết người, đừng để bản thân chìm vào quá sâu.

May mà Phương Tĩnh An chỉ cảm thán vài câu, cũng không trông cậy Triệu Trăn tới an ủi: "Thảo dân đưa Hoàng thượng hồi cung."

Triệu Trăn trộm liếc Lý Bách Vị.

Lý Bách Vị quả nhiên không còn trầm mặc nữa, đứng dậy đi tới trước cửa cản đường, thái độ thực rõ ràng — không có cửa đâu.

Phương Tĩnh An không biết võ công, Triệu Tiểu Trăn chỉ là gà mờ hời hợt, hai người luận tài ăn nói có thể thắng Lý Bách Vị nhưng luận võ công chỉ có thể trơ mắt nhìn. Triệu Trăn kéo kéo Phương Tĩnh An, nhỏ giọng nói: "Bình thường giao tình giữa hai ngươi thế nào?"

Phương Tĩnh An khóe miệng giật giật: "Hắn…thường xuyên bị thảo dân mắng tới cẩu huyết lâm đầu."

Triệu Tiểu Trăn hớn hở: "Xem ra giao tình không tệ."

Phương Tĩnh An kinh ngạc: "Bị mắng tới cẩu huyết lâm đầu mà cũng tính là giao tình không tệ? Thảo dân còn cho rằng hắn phiền chết thảo dân ấy."

"Đương nhiên tính!" Triệu Trăn nghiêm túc nói: "Võ công hắn tốt như vậy, lại bị một tên thư sinh tay trói gà không chặt là ngươi mắng tới cẩu huyết lâm đầu, vừa không động thủ làm thịt ngươi cũng không đem ngươi tiền dâm hậu sát, vừa gian vừa sát đương nhiên là có giao tình tốt rồi! còn rất rất tốt nữa là đằng khác!" (Jer: có khi hai bạn này cũng thành đôi được ấy chớ =)))

Phương Tĩnh An lần đầu lĩnh giáo Triệu Trăn miệng lưỡi độc địa, sắc mặt biến hóa vô cùng vi diệu.

Triệu Trăn tiếp tục thì thà thì thầm với Phương Tĩnh An: "Ngươi biết rõ lai lịch của hắn không?"

Phương Tĩnh An nghĩ nghĩ: "Cụ thể thì không rõ lắm, chỉ biết hắn là thân tín của người kia, có thâm cừu đại hận với tổ tiên Hoàng thượng, từ nhỏ hắn đã có bản mặt âm u không thích nói chuyện, bây giờ đã hòa nhã hơn rất nhiều so với trước kia, ít nhất là giống người hơn một chút. Đúng rồi, hắn có một kỹ năng siêu đẳng cũng là sở trường của hắn, là thuật dịch dung!"

Triệu Trăn sửng sốt: "Vậy hắn… không phải Lý Bách Vị?"

Phương Tĩnh An nghiêng đầu: "Lý Bách Vị? là ai? Người kia vẫn gọi hắn là Thập Nhất."

Triệu Trăn đơn giản trực tiếp hỏi Thập Nhất: "Vì sao ngươi lại giả dạng Lý Bách Vị?"

Thập Nhất lãnh mặt không nói lời nào, hắn thập phần chán ghét Triệu Trăn, không muốn tiếp chuyện với oắt con này. Phương Tĩnh An lại tiếp nhận nói thay: "Trước kia hắn từng nói qua, đời này hắn có hai đại cừu gia, một họ Triệu, một họ Lý, họ Triệu là Triệu thị hoàng tộc, họ Lý nghe nói cũng là danh môn vọng tộc."

Triệu Tiểu Trăn gợi lên lòng hiếu kỳ, nhất quyết không tha truy hỏi tới cùng: "Ngươi không phải hậu duệ của Vô Danh tiểu quốc sao, sao lại có oán cừu với ngự trù Lý gia?"

Thập Nhất bị bé quấn lấy hỏi tới phiền, chậm rãi nói: "Năm đó, Triệu Quang Nghĩa bị quốc chủ đánh cho tơi bời, mang theo tàn binh bại tướng chật vật đào tẩu, quốc chủ nói Triệu Quang Nghĩa lòng dạ hẹp hòi có thù tất báo, bị ăn thiệt như vậy, nhất định không chịu để yên, nên muốn dẫn dắt tộc nhân rời đi, rời khỏi sa mạc tới Trung Nguyên tránh họa. Đáng tiếc, đại đa số tộc nhân quyến luyến cố thổ, không muốn xa xứ tới Trung Nguyên cách xa ngàn dặm. Quốc Chủ bất đắc dĩ, cuối cùng chỉ mang theo tùy tùng cùng một bộ phận tộc nhân đồng ý đi theo người, trước khi đi còn dạy lại trận pháp cho tộc nhân, lại ra lệnh cho tộc nhân gia cố thêm bạch cốt thành tường thành vững chắc."

"Quả nhiên không ngoài sở liệu của quốc chủ, không bao lâu sau, Triệu Quang Nghĩa đã mang trọng binh tới bao vây tiễu trừ, chỉ là trận pháp quốc chủ lưu lại tinh diệu, bạch cốt thành lại chiếm hết thiên thời địa lợi nhân hòa, Tống quân mấy lần tấn công đều không thành, ngay khi Triệu Quang Nghĩa tính toán việc lui binh thì người Lý gia lại hiến kế cho Triệu Quang Nghĩa, rắc độc dược vô sắc vô dị ở đầu gió, khiến Bạch cốt thành bị chiếm đóng, Tống quân tràn vào như chỗ không người."

Lý Bách Vị lạnh lùng nói: "Đám cẩu tặc Lý gia, nói là ngự trù Lý gia, kỳ thật chính là gia tộc bí mật truyền thừa thuật chế độc! Vì bảo trụ bí mật này, thuật chế độc của Lý gia chỉ truyền nam không truyền nữ, truyền trưởng không truyền ấu, truyền chính không truyền thứ, chỉ có một số ít người biết."

Phương Tĩnh An tức giận nói: "Đám tiểu nhân bỉ ổi! Đáng chết!"

Triệu Trăn lại nghi hoặc nói: "Nếu chỉ có một số ít người biết vậy ngươi làm sao mà biết?"

Thập Nhất lại ngậm miệng không nói.

Triệu Trăn trong lòng khẽ động — không phải là kẻ chủ mưu sau màn nói cho hắn biết đấy chứ? Kẻ chủ mưu sau màn tính cách ác liệt tâm tư quỷ bí, thích nhất thấy con người ta thống khổ vật vã, nhân sinh có 8 cái khổ sinh, lão, bệnh, tử, yêu phải biệt ly, oán hận lâu dài, cầu mà không được, bị mê lạc bởi những điều không thấy, những 'trò hay' đó đều là những thứ mà kẻ chủ mưu sau màn muốn xem, gã không chỉ thích đứng ngoài nhìn mà còn muốn tự biên kịch tự đạo diễn các chương trình thực tế, có thể nói là cực phẩm biến thái!

Đối với chuyện Lý gia, kẻ chủ mưu sau màn cũng không nhất thiết phải nói dối, nhưng thêm mắm thêm muối khẳng định là có! Triệu Trăn tuy rằng hoài nghi nhưng không biết nên nói thế nào với Thập Nhất, chỉ nói miệng khẳng định Thập Nhất sẽ không tin, có khi còn coi bé là tiểu nhân châm ngòi ly gián. Hơn nữa đó cũng chỉ là suy đoán của Triệu Trăn, vạn nhất đoán sai, chẳng phải xác thực tội danh 'châm ngòi ly gián' rồi sao?

Khi ba người nói chuyện, sắc trời bên ngoài cũng đã tối đen, Triệu Trăn cũng bỏ ý niệm đào tẩu.

Có lẽ là xem thường Triệu Trăn nên ngoài việc đánh ngất bé thì Thập Nhất cũng chẳng đả động gì lên người bé, lúc nói chuyện với Phương Tĩnh An, Triệu Trăn cũng đã lén kiểm tra, độc dược phòng thân Công Tôn cho vẫn ở trong tay áo, vũ khí phòng thân Triển Chiêu cho vẫn ở trong giày, pháo tín hiệu Bạch Ngọc Đường cho vẫn ở trong hà bao. Có mấy thứ này, Triệu Trăn thừa dịp loạn lạc đào tẩu cũng không phải việc khó, nhưng vẫn đế là trốn đi làm sao?

Mặc long bào vàng chóe lượn lờ ở một nơi xa lạ? dù có bôi đen đi ngoài đường cũng rất có thể dính phải cạm bẫy trong ngõ nhỏ? Này không phải đi tìm chết sao?

Không chết trong tay kẻ chủ mưu sau màn lại đem chính mình đùa chết, có oan hay không?

Huống chi, mỗi lần đều chỉ là ngấm ngầm đấu đá, Triệu Trăn cũng rất muốn gặp trực diện kẻ chủ mưu sau màn!

……..

Bên kia, tin Triệu Trăn mất tích đã triệt để oanh tạc cả Hoàng cung! May mắn có Bát Hiền vương và Thái hậu trong ngoài trấn trụ, bằng không khi Triệu Trăn trở về sẽ đối mặt với một cục diện rối rắm. Tuy rằng đứa nhỏ Triệu Trăn xui xẻo thường xuyên gặp chuyện ngoài ý muốn nhưng duy độc lần này lại mất tích kỳ quái không ai hay, hơn nữa còn không được báo trước.

Mọi người ngoại trừ biết địch nhân ngụy trang thành Trần Tam béo, Lý Bách Vị, còn lại không biết gì nữa cả. Lý Bách Vị vì sao phải uy hiếp thánh giá? Lý Bách Vị vì sao lại có thể dễ dàng hạ gục ám vệ? Càng khiến người khác suy nghĩ nát óc vẫn không ra được chính là Lý Bách Vị sao có thể ra vào tự nhiên trong Hoàng cung thủ vệ sâm nghiêm, thậm chí còn mang theo Triệu Trăn có thể biến mất thần không biết quỷ không hay như thế?

Triển Chiêu vò đầu rối loạn: "Trước đây đều là tìm manh mối bắt hung thủ, bây giờ biết hung thủ lại ai lại không tìm thấy manh mối. Cố tình Bao đại nhân lại đang ở trong trường thi…" Triển Chiêu ngoài miệng lầm bầm nhưng trong lòng cũng không quá nóng vội. Với bản lĩnh của Triệu Trăn, cho dù đánh không lại cũng có thể trốn ra, Triển Chiêu tin chắc Triệu Trăn nhất định có thể sống lâu trăm tuổi, mình và Bạch Ngọc Đường còn trông cậy Triệu Trăn sau này dưỡng lão chăm sóc trước lúc lâm chung nữa mà.

Bạch Ngọc Đường bình tĩnh nói: "Chỉ có một khả năng, có người cùng hắn nội ứng ngoại hợp."

Triển Chiêu tiếp tục vò đầu: "Cái này ta biết, mấu chốt tên nội ứng ngoại hợp là ai, ngươi nói xem có phải là Thừa Ảnh không?"

"Ta cảm thấy không phải." Bạch Ngọc Đường lắc đầu: "Với cá tính của Thừa Ảnh, nếu thật sự là kế hoạch của nó, nó khẳng định sẽ canh giữ ở bên cạnh Triệu Trăn, nhưng ngươi nhìn nó lúc này đi…" Triển Chiêu liếc mắt nhìn Thừa Ảnh đã tản ra hắc khí ngùn ngụt quanh mình: "Triệu Tiểu Trăn thảm rồi!" Thừa Ảnh dường như đang nổi điên.

Bạch Ngọc Đường âm thầm đồng tình.

Bạch Ngọc Đường mở tấu chương Triệu Trăn cố ý lưu lại ra xem, đưa câu văn có vấn đề cho Triển Chiêu: "Đây là manh mối Triệu Trăn lưu lại, chỗ này ẩn dấu 8 chữ, vừa vặn là tên 3 người. Trần Tam béo, Lý Bách Vị, người cuối cùng là…"

"Phúc Tuyền?!" Triển Chiêu kinh ngạc.

127. Quyển 7 - Chương 126

Trong hoàng cung, mọi người căn cứ vào manh mối Triệu Trăn lưu lại tìm hiểu nguồn gốc, đụng tới lão dưa gang Phúc Tuyền mai phục ẩn giấu nhiều năm. Đáng tiếc Phúc Tuyền cáo già, thừa dịp mọi người rối loạn đã trốn vô tung vô ảnh. Thật vất vả mới tìm được một manh mối, giờ lại đứt đoạn.

Triển Chiêu chống cằm than thở, quả thực vì tiểu đồ đệ xui xẻo gặp nhiều tai nạn mà tan nát cõi lòng: "Trong Hoàng cung thủ vệ sâm nghiêm, Phúc Tuyền tuy rằng là đại tổng quản nội cung, lại không xen vào chuyện bên ngoài, trong tay ông ta cũng không có lệnh bài rời cung, nhất định vẫn đang trốn ở trong cung…"

Công Tôn cũng phát sầu, chắp tay sau lưng đi đi lại lại trong phòng: "Nói như vậy, Phúc Tuyền chung quy đã sinh hoạt hơn nửa đời người ở trong cung, hiểu rõ hậu cung hơn ai hết, nếu ông ta có tâm muốn trốn, chúng ta dù có lật tung cả hoàng cung lên cũng tìm không ra. Huống chi, Hoàng thượng mất tích không phải chuyện nhỏ, hiện tại cũng không thể gióng trống khua chiêng đi điều tra…" Cố tình vào đúng lúc này, Bao đại nhân và Bàng Thống lại không có ở đây, người đáng tin cậy ở bên ngoài lại không có một ai.

Bạch Ngọc Đường lại không chút lo lắng: "Thường nói tai họa di ngàn năm, Triệu Trăn như vậy nhất định có thể sống lâu trăm tuổi."

Loại phát ngôn hư hư thực thực vô tâm vô phế này lập tức nhận được bốn ánh mắt căm tức từ Công Tôn và Triển Chiêu bắn tới.

Bạch Ngọc Đường sờ sờ mũi, thức thời câm miệng.

Nếu Triệu Trăn có ở đây, chắc chắn sẽ phát huy kỹ năng diễn xuất cấp bậc ảnh đế, mặt bánh bao lộ ra biểu tình lã chã nước mắt bi thương, thở dài thê lương nói: “”Tri ngã giả vị ngã tâm ưu, bất tri ngã giả vị ngã hà cầu*, từ khi trẫm kế vị cho tới nay, một lòng trên thiên văn, dưới dân tâm, chăm lo việc nước, quyết chí tự cường, để bảo hộ nền hòa bình của thế giới, để phân rõ lương thiện và tà ác, ta là nhân vật chính phái đầy khả ái và ngây ngất lòng người, Bạch Ngọc Đường ngươi đừng nói xấu trẫm!” (*người hiểu ta thì nói ta có ưu sầu, người không hiểu ta lại bảo ta có yêu cầu gì? Ý nói nỗi sầu của người tài trí hơn người, không ai hiểu)

(“)

Nhưng giờ khắc này, tiểu hoàng đế Triệu Trăn đầy khả ái và ngây ngất lòng người đang tự đào mộ chôn chính mình.

……

Thập Nhất, Triệu Trăn, Phương Tĩnh An, ba người ngồi trong phòng mắt to trừng mắt nhỏ.

Thập Nhất nóng lòng đợi liên lạc của kẻ chủ mưu sau màn mà mãi không thấy tới, thần sắc càng lúc càng sốt ruột nóng vội, mặt quan tài tràn ngập lo sợ bất an. Từ khi phụng mệnh vào kinh nằm vùng, Thập Nhất đã lâu chưa gặp lại chủ mưu sau màn, bình thường cũng chỉ dùng thư liên lạc, gần đây ngay cả thư cũng bị cắt đứt, hắn có thể không nóng nảy sao?!

Triệu Trăn nóng lòng đợi viện binh của Bát Hiền vương mãi không thấy, Phương Tĩnh An lặng lẽ viết bốn chữ ‘an tâm đừng nóng’ vào lòng bàn tay bé. Triệu Trăn nghĩ rằng, Bát Hiền vương tám phần là muốn câu cá lớn, vừa lúc Triệu Trăn cũng muốn gặp kẻ chủ mưu sau màn, vì thế ngồi vững trong phòng ôm cây đợi thỏ.

Phương Tĩnh An thủ sẵn đạn tín hiệu Bát Hiền vương cấp cho, chỉ chờ kẻ chủ mưu sau màn rúc đầu vô lưới là lập tức bắn tín hiệu. Chỉ là Phương Tĩnh An vẫn có chút ám ảnh tâm lý đối với kẻ chủ mưu sau màn, luôn cảm thấy kế hoạch sẽ không thể thuận lợi hoàn thành, chờ đợi càng lâu càng khẩn trương. Chỉ hận năm đó không đi học võ, lại đâm đầu đi làm thư sinh vô dụng.

Trong phòng tên bắt cóc, con tin, mọt sách bỏ tà theo chính, lập trường ba người bất đồng, chỉ có thể duy trì trầm mặc.

Nếu là bình thường, Triệu Trăn khẳng định sẽ tung tăng nhảy nhót, chủ động tìm đề tài phát triển không khí, phát huy lực tương tác trời sinh để xúi giục Thập Nhất. Nhưng hiện tại, Triệu Trăn đã cảm thấy quá phiền chán với hậu duệ Vô Danh tiểu quốc, căn bản không muốn lãng phí nước miếng với bọn họ nữa. Nhóm người ‘báo thù chính nghĩa’ này cũng thực liều mạng, trước trước sau sau ép buộc gần trăm năm mà vẫn nửa thời không làm nên cơm cháo gì, chỉ còn thiếu mỗi nước khiến tổ tông tức tới mức bật mồ sống lại.

Triệu Trăn rất bội phục người tài, nếu hậu duệ Vô Danh tiểu quốc có tâm phục quốc, đánh cược tính mạng thân nhân để tạo phản, vô luận kết quả thành công hay thất bại, Triệu Trăn vẫn coi trọng bọn họ. Cố tình bọn họ chuyện đứng đắn không làm, chuyện lớn làm không ra gì, ỷ vào Triệu Trăn tốt tính, ba lần hai bữa giẫm lên mặt bé, triệt để cạn sạch sự kiên nhẫn của Triệu Trăn. Triệu Trăn dù có tốt tính tới mấy dù sao cũng là vua một nước, trong mắt luôn ẩn giấu hàn quang…

Trong phòng yên ắng, ba người ngây ngốc ngồi im, bỗng nhiên ngoài cửa truyền tới một tiếng bước chân?

Người tới cố ý tăng thêm cước bộ, chậm rãi đi tới cửa thì dừng lại, vươn tay gõ cửa.

Triệu Trăn nhíu mày: “Tên này là ai? Cách một lớp cửa cũng nghe thấy mùi vênh váo, so với trẫm còn kiêu ngạo hơn!

Người tới tùy tiện đẩy cửa tiến vào, hóa ra là người quen, chính là Lưu Phục đã biến mất một cách thần bí trong Khai Phong Phủ.

Triệu Trăn sửng sốt: "Sao lại là ngươi?"

Lấy chỉ số thông minh cùng cách cư xử của Lưu Phục, tuyệt không có khả năng là kẻ chủ mưu sau màn, cho gã làm nhân vật pháo hôi đã là nâng đỡ gã lắm rồi. Triệu Trăn trong lòng thầm than: Kẻ chủ mưu sau màn quả nhiên đa mưu túc trí, ngay cả Thập Nhất trung thành và tận tâm cũng không tin tưởng, lợi dụng Lưu Phục dò đường, chính mình cản bản không cần ra mặt, an toàn lui ở trong mai rùa.

Phương Tĩnh An hiển nhiên cũng nghĩ như vậy, một mặt khác lại cảm thấy đáng tiếc nhưng cũng cảm thấy khẽ thở phào.

Nói thật, Phương Tĩnh An vốn đã bị kẻ chủ mưu sau màn hành cho sợ hãi, niên thiếu khinh cuồng cũng đã ăn không ít giáo huấn, từ nhỏ đã hình thành bóng ma tâm lý, mỗi lần nhớ tới kẻ chủ mưu sau màn lại toát mồ hôi hột. Phương Tĩnh An lặng lẽ lấy pháo tín hiệu chuẩn bị thông tri Bát Hiền vương tới thu lưới, lại bị Triệu Trăn giữ lại.

Triệu Trăn khẽ viết mấy chữ 'chờ xem kỳ biến' lên lòng bàn tay Phương Tĩnh An, bé vẫn có chút hi vọng, hi vọng kẻ chủ mưu sau màn chỉ là đang bày trận nghi binh.

Thập Nhất cũng không ngờ Lưu Phục sẽ xuất hiện, mặt thối lạnh giọng: "Sao ngươi lại tới đây, chủ thượng đâu?"

Lưu Phục đột nhiên tới hơn nữa còn không rõ bạn thù, Thập Nhất đương nhiên không tin gã. Tên Lưu Phục này nhân phẩm khốn nạn, điển hình của loại tiểu nhân thay đổi thất thường, cố tình võ công xuất chúng, nói đến cũng đúng, nếu Lưu Phục không có điểm hơn người, Lưu Tuân cũng sẽ không nhận gã làm nghĩa tử, còn dốc lòng bồi dưỡng gã nhiều năm như vậy. Đáng tiếc mắt nhìn người của ông ta không tốt, nhận ngạ lang thành trung khuyển, đáng đời bị chính con lang mình nuôi lớn cắn chết.

Luận võ công, Thập Nhất và Lưu Phục sàn sàn như nhau, nếu đánh nhau sẽ rơi vào cục diện lưỡng bại câu thương. Lưu Phục không muốn vô ý gây thù, lộ ra bộ dạng khách khí chính nhân quân tử nói: "Là chủ thượng phái ta tới, nhiệm vụ của ngươi đã kết thúc, giao Hoàng thượng cho ta, ngươi có thể đi." Nói tới đây, Lưu Phục dừng một lát, gã sớm biết Thập Nhất có địch ý với mình, trên thực tế, từ sau khi gã phản bội nghĩa phụ, đã sớm chuẩn bị sẵn sẽ đối địch với hậu duệ Vô Danh tiểu quốc, nhưng cầu giàu sang phải mạo hiểm, trong lòng Lưu Phục không hối hận.

Giờ khắc này, Lưu Phục vẫn còn đắm chìm trong mộng đẹp lập công, một lòng nghĩ tới việc sau khi chủ thượng đăng cơ, mọi người đều là khai quốc công thần, lúc luận công ban thưởng gã cũng sẽ có một phần. Ngày sau không tránh được cùng làm quan trong triều, không bằng bán mặt mũi cho Thập Nhất một chút, về sau cũng dễ nói chuyện.

Lưu Phục ám chỉ nói: "Ngươi yên tâm, hôm nay ta không gặp Phương Tĩnh An, ngươi dẫn hắn đi đi."

Thập Nhất hừ lạnh một tiếng: "Lưỡng diện tam đao, phản phục vô thường*." Rõ ràng không tin tưởng Lưu Phục. (*ý nói tên hai mặt không biết sẽ lật lọng khi nào)

Triệu Trăn lặng lẽ dựng thẳng ngón cái khen ngợi — quá thâm sâu! Tổng kết rất chuẩn!

Phương Tĩnh An cũng âm thầm gật đầu, lúc trước Lưu Phục phản bội nghĩa phụ gã, lâm trận phản chiến quy phục Hoàng thượng, còn có thể dùng 'bỏ tà theo chính' để dát vàng lên mặt. Đến nay, mới 'bỏ tà theo chính' được hơn một tháng, lại phản bội Hoàng thượng quy phục dưới chân người khác, thật khó cho Lưu Phục, cũng không ngại mệt tới hoảng?

Vết sẹo không muốn bị ai thấy nhất lại bị Thập Nhất đâm chọc xé mở chảy máu, Lưu Phục da mặt có dày tới mấy cũng không thể nhẫn nhịn được. Mặt nạ 'chính nhân quân tử' của Lưu Phục suýt nữa thì vỡ tan nát, nhưng nghĩ tới đây là mệnh lệnh của người kia, đành kiên nhẫn nói: "Ta phụng mệnh tới đây, chẳng lẽ ngươi muốn phản bội chủ thượng?"

Thập Nhất chỉ lạnh lùng nhìn gã.

Phương Tĩnh An lặng lẽ hỏi Triệu Trăn: "Lưu Phục đến cùng là người của ai?"

Triệu Trăn cũng thực rối rắm: "Ta cũng không biết, tên này thuộc dạng gió chiều nào xoay chiều đó, hôm nay ôm góc tường Trương gia, ngày mai nhảy sang tường Lý gia, phỏng chừng thừa dịp Khai Phong Phủ

không để ý đã chạy tới đây." Triệu Trăn ngữ khí thực vi diệu, bé kỳ thật rất muốn nói 'thừa dịp bác sĩ chính' không để ý mà chạy tới đây, Lưu Phục rõ ràng bị bệnh không nhẹ, loại bệnh nặng cả ngày tự cho mình là đúng này, trong tương lai gọi là 'ảo tưởng sức mạnh', gã cho rằng gã là một tiểu công tử sao?

Phương Tĩnh An chậc lưỡi không nói chuyện, văn nhân nặng nhất là khí tiết, há mồm ngậm miệng đều nói đạo Khổng Mạnh, vô cùng xem thường loại cỏ dại góc tường không cốt khí. (ý nói gió thổi chiều nào che chiều đó ấy)

Lúc sau, mặc kệ Lưu Phục ba hoa chích chòe cái gì, Thập Nhất vẫn một mực không tin. Cố tình Lưu Phục cũng không có vật làm tin chứng minh lời nói, hai người cũng coi như oán hận chất chứa đã lâu, cả hai đều hận xông vào giết chết đối phương, ra tay đều dùng chiêu trí mạng. Phương Tĩnh An bế Triệu Trăn rời xa chiến trường, chỉ sợ Triệu Trăn xảy ra vấn đề gì, thừa dịp loạn lạc ném pháo tín hiệu ra ngoài. Triệu Trăn cũng không phản đối, với tình trạng này, kẻ chủ mưu sau màn hôm nay sẽ không tới đây, đúng là uổng phí mình lấy thân mạo hiểm.

Bát Hiền vương dẫn binh xông vào nhanh chóng khống chế cục diện, bắt giữ Thập Nhất và Lưu Phục.

……

Lại bỏ lỡ dịp may đối mặt với kẻ chủ mưu sau màn, cả người Triệu Trăn ỉu xìu đát

~Triệu Trăn tự cho quỷ kế đa đoan, không ngờ nhiều lần chỉ bắt được thủ hạ của kẻ chủ mưu sau màn, nhiều lần phí công vô ích, ngay cả kẻ chủ mưu sau màn một dao cũng chưa đụng tới gã. Triệu Trăn không dự đoán được Lý Bách Vị và Trần Tam béo là cùng một người, mà trong tình huống nguy cấp kia đã quyết định thật nhanh lấy thân mạo hiểm, bật đèn xanh cho kẻ thù bắt cóc mình, mục đích chính là muốn gặp mặt kẻ chủ mưu sau màn. Với bản lĩnh của Triệu Trăn, nếu thật sự muốn phản kháng, Lý Bách Vị há có thể dễ dàng khiêng bé đi như thế.

Vì cần hiệu quả chân thật, lần này Triệu Trăn cũng không nói cho một ai, ngay cả Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng đều bị lừa, trước đó cũng không hề làm bất cứ sự chuẩn bị nào, chỉ để lại một manh mối cho Triển Chiêu. Vốn tưởng kế hoạch lần này không chê vào đâu được nào ngờ vẫn chỉ là đếm cua trong lỗ! Chẳng lẽ thế gian thật sự có chuyện trùng hợp như vậy sao?

Triệu Tiểu Trăn lòng tràn đầy chua xót, lão tử tự đào mồ chôn mình dễ dàng lắm sao?! Sao không thấy cảm thông cho ta?!

Triệu Trăn chưa từng nhìn thấy kẻ chủ mưu sau màn, lại liên tục nghe truyền thuyết về gã ta.

Qua lời Thừa Ảnh, kẻ chủ mưu sau màn cơ hồ đã được thần thánh hóa, gã tính toán không sai một li, không gì không làm được, cơ hồ không có chuyện gì gã không biết. Chẳng lẽ tên chủ mưu sau màn thật sự có thể biết trước tương lai? Có bản lĩnh gặp dữ hóa lành tới vậy sao? →_→ Thật muốn đem gã cống nộp lên cho quốc gia….

Dù sao Triệu Trăn cũng không tin, nhất định là có cái gì đó đã bị bỏ qua.

Trong giây lát lửa điện xẹt qua, dường như Triệu Trăn đã minh bạch được cái gì.

Thường nói: Biết người biết ta trăm trận trăm thắng, chẳng lẽ kẻ chủ mưu sau màn vẫn luôn ở bên cạnh mình?

Bát Hiền vương lưu lại người thu thập cục diện, còn phải thẩm vấn Thập Nhất và Lưu Phục, Phương Tĩnh An cũng đi cùng.

Triệu Trăn thu hồi sự nghi hoặc, được trọng binh hộ tống trở về Hoàng cung.

……

Triệu Tiểu Trăn mất tích mấy canh giờ, trong cung ngoài cung điên cuồng đi tìm bé tới người ngã ngựa đổ, thấy bé bình bình thản thản hồi cung, Triển Chiêu khẽ thả lỏng đồng thời cũng sinh ra xúc động muốn béo tấu thằng nhóc con này! Triệu Trăn tự xưng 'chấn kinh quá độ' ngoan cường chống đối ánh mắt sắc như dao của Bạch Ngọc Đường, bám riết không tha xà vào lòng Triển Chiêu muốn bế một cái, cầm cốc sữa thơm ngọt uống từng chút một.

Triệu Tiểu Trăn thoải mái thở dài một hơi: "Thật đáng tiếc, chỉ còn thiếu một chút là thấy kẻ chủ mưu sau màn rồi, chỉ sợ sau này không còn cơ hội nữa!"

"Ngươi còn muốn có lần sau?!" Công Tôn cả giận: "Chưa từng nghe thiên chi kiêu tử không tọa thủy đường* hả?!" (*ý là con cháu nhà giàu cao quý không bao giờ tới gần chỗ mái hiên nhà vì sợ ngói rơi vào đầu)

Triệu Trăn khoát tay: "Yên tâm đi, ta nắm chắc…"

Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn Triệu Trăn một cái, lời này… rõ ràng có thâm ý khác.

Triển Chiêu sầu cực kỳ: "Lý Bách Vị là do Thập Nhất giả trang, vậy Lý Bách Vị thật sự đâu? Còn cả Lý Giai Dưỡng, thằng bé kia là thật sao? Lý gia đến cùng là thế nào đây?" Nói thật, Triển Chiêu có chút rối rắm, nếu theo như lời Thập Nhất nói thì Lý gia hiến độc dược hại Vô Danh tiểu quốc bị diệt quốc, Bạch Cốc là hậu duệ của Vô Danh tiểu quốc, Bạch Cốc lại là cha ruột của Bạch Ngọc Đường, Lý gia là họ hàng bên ngoại hắn…

Vậy chính mình và Bạch Ngọc Đường chẳng phải là cừu nhân chi tử hay sao?

Triển Chiêu yên lặng đỡ trán: Cái quan hệ thiên lôi cẩu huyết này thật là…!!!

Bạch Ngọc Đường ngược lại chả quan tâm, cái gọi là chân tướng kia đều là lời nói một phía, là thật là giả còn chưa biết được. Huống chi đó là ân oán của mấy trăm năm trước, chả liên quan gì tới hắn và Triển Chiêu, cần gì phải vì mấy người không quan trọng mà phiền não.

Triệu Trăn nhìn quanh bốn phía: "A, Phúc Tuyền đâu?"

Bạch Ngọc Đường miễn cưỡng nói: "Chạy rồi."

Triệu Trăn sửng sốt: "Chạy rồi? Ông ta gặp rắc rối gì à?"

Triển Chiêu và Công Tôn liếc nhau: "Không phải đó là manh mối ngươi lưu lại sao?" Công Tôn lấy tấu chương đưa cho Triệu Trăn xem.

Triệu Trăn lật lật tấu chương, xem manh mối mình lưu lại, nhưng Triệu Trăn vẫn mờ mịt: "Có phải các ngươi đã hiểu lầm gì rồi không, ta lưu lại tên Phúc Tuyền là muốn nhờ ông ta chuyển lời lại cho các ngươi. Tuy rằng ta không nói rõ với Phúc Tuyền nhưng ông ta hẳn có thể đoán được là ta cố ý đi cùng Thập Nhất, ta sợ các ngươi lo lắng, Phúc Tuyền không nói lại cho các ngươi sao?"

Lúc này đến Bạch Ngọc Đường cũng kinh ngạc: "Phúc Tuyền là người của ngươi?"

Triệu Trăn đúng tình hợp lý nói: "Đương nhiên."

"Vậy vì sao ông ta phải chạy trốn?"

Triệu Trăn bất đắc dĩ nói: "Ông ta nghe lệnh ta, chạy cái gì chứ?!"

Triển Chiêu sờ cằm: "Vậy thì càng kì quái, nếu không phải ông ta sợ tội bỏ trốn vậy sao lại không thấy tăm hơi?"

Triệu Trăn cũng sờ cằm: "Chẳng lẽ ta tin lầm người? Phúc Tuyền kỳ thật là nằm vùng?" Không giống a, từ chuyện Thừa Ảnh, Triệu Trăn đối với người bên cạnh 120% tin tưởng, nhìn ngang nhìn dọc cũng không thấy Phúc Tuyền có vấn đề gì. Bản lĩnh của Phúc Tuyền thế nào, trong lòng Triệu Trăn đều biết rõ, ưu điểm lớn nhất của ông ta chính là kín miệng, khuyết điểm lớn nhất cũng là kín miệng, nên nói hay không nên nói đều không nói, nói trắng ra là dè dặt thận trọng, bo bo giữ mệnh.

Thái giám không giống cung nữ, để có thể vào cung làm cung nữ, tối thiểu nữ hài đó phải có gia thế trong sạch, thậm chí trong nhà cũng phải có chút chức quyền. Cung nữ tới năm 20 tuổi, ngoại trừ sau khi phạm lỗi bị tống tới Hoán y viện thì đa số đều có thể được cho xuất cung, tuy ràng tuổi có chút lớn nhưng dựa vào thể diện từng ở trong cung vẫn có thể gả vào gia đình tốt như thường.

Thái giám lại không có đường lui, thái giám đều là hài tử nhà nghèo, cơm không đủ no mới phải vào cung, cả đời không có con cái, mặc dù có thể nhận con thừa tự nhưng so ra vẫn kém con ruột. Đối với thái giám mà nói, kết cục tốt nhất chính là được chết già trong cung.

Sau khi tiên đế qua đời, Phúc Tuyền vốn định đi thủ linh nhưng Triệu Trăn đã giữ ông ta lại cũng coi như giao trọng trách nặng nề. Tuy rằng Phúc Tuyền có chút bo bo giữ mình nhưng lòng trung thành với Triệu Trăn là không thể nghi ngờ. Hơn nữa với bản lĩnh của Phúc Tuyền, kêu ông ta quản lý mấy việc vặt vãnh nơi hậu cung còn được chứ bảo ông ta ẩn thân nếm mật nằm gai mấy chục năm thì ông ta thật sự không có bản lĩnh kia…

Mọi người đang buồn bực, Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên nói: "Thừa Ảnh đâu? Sau khi Phúc Tuyền biến mất, cũng không thấy nó đâu."

128. Quyển 7 - Chương 127

Bởi vì Triệu Trăn và Phúc Tuyền trước sau mất tích, tất cả mọi người đều bận rộn tìm hai người họ, trong cung rối như tơ vò, ngay cả ám vệ luôn giám thị Thừa Ảnh cũng sơ sót, bởi vậy, ai cũng không biết Thừa Ảnh biến mất khi nào và đã đi đâu. Lần cuối cùng mọi người nhìn thấy Thừa Ảnh là khi vừa phát hiện Triệu Trăn mất tích, Thừa Ảnh mặt đầy sát khí đứng ở cửa phát giận, xem tư thế kia hẳn trước đó cũng không biết có người muốn hãm hại Triệu Trăn.

Thừa Ảnh và Phúc Tuyền cùng mất tích, phản ứng đầu tiên của Triệu Trăn chính là — Thừa Ảnh và Phúc Tuyền là đồng lõa?

Nhưng rất nhanh, Triệu Trăn lại phủ định phỏng đoán này. Còn nhớ lúc trước, Thừa Ảnh vì trộm chìa khóa đã cố ý dùng mê hương cho Phúc Tuyền, có thể thấy được hai người không phải đồng lõa với nhau. Hơn nữa Phúc Tuyền lá gan quá nhỏ, nói dễ nghe là thận trọng dè dặt nói trắng ra là nhát gan sợ phiền, từ khi Thừa Ảnh bị phát hiện, Phúc Tuyền hận không thể tránh xa hắn ra, nghênh diện đi qua không chào hỏi, phòng Thừa Ảnh như phòng cướp, trở mặt còn nhanh hơn lật sách.

Triệu Trăn mệt mỏi thở dài: "Kéo dài không dứt."

Dường như đáp lại tiếng thở dài của Triệu Trăn, trên nóc nhà vang lên một tiếng nổ, vụn ngói lưu ly bị vỡ lả tả rơi xuống.

Triệu Trăn hoảng sợ, theo bản năng ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy xà nhà đỏ thắm, Công Tôn cũng mở to mắt ra nhìn, hết nhìn mái ngói tới nhìn xà nhà, không rõ là có chuyện gì xảy ra. Bạch Ngọc Đường nhấc mí mắt, muốn ra ngoài xem nhưng lại lười nhúc nhích…

Người có phản ứng nhanh nhất là Triển Chiêu, hồng ảnh chợt lóe, người đã bay lên nóc nhà. Trong phòng, hai tên hiếu kỳ một tên quỷ lười, cả ba đều ngồi im bất động, ngửa đầu chờ xem náo nhiệt, bỗng nhiên một đống 'mây đen' thật lớn gào thét bay tới, thẳng tắp lao tới chỗ Bạch Ngọc Đường!

Một trận ác phong đập vào mặt mà tới, Công Tôn theo bản năng nhắm tịt mắt lại, Bạch Ngọc Đường khẽ phất tay áo, nhàn hạ hóa giải nguy cơ.

'Mây đen' theo cái phất tay đầy uy lực của Bạch Ngọc Đường bắn vào xà nhà, mất trọng lực rơi rầm xuống đất. Triệu Trăn tập trung nhìn vào, chả trách một trận ác phong đập thẳng mặt, bay tới không phải mây mà là một tảng thịt mỡ tròn tròn mập mập — chính là Phúc Tuyền đã mất tích.

Phúc Tuyền đáng thương đã ngất xỉu từ lâu, không biết là vừa ngất hay ngất từ trước?

Sau khi Phúc Tuyền rơi xuống đất, Bạch Cốc và cặp song sinh Triển gia cũng rơi xuống, trên mặt Bạch Cốc đeo nụ cười xấu xa, rõ ràng là vui sướng khi trò đùa dai thành công. Triển Chiêu là người cuối cùng rơi xuống, biểu tình trên mặt thập phần vi diệu, xấu hổ sờ sờ mũi, sau đó Công Tôn chạy tới bắt mạch cho Phúc Tuyền.

Bạch Cốc tính tình cổ quái, đùa giỡn không phân nặng nhẹ, vừa rồi Bạch Cốc cầm đai lưng xách theo Phúc Tuyền, ngại thể trọng ông ta quá nặng mới 'viu' một cái ném về phía Triển Chiêu, Triển Chiêu hoảng sợ, từ xa không nhìn thấy rõ là thứ gì, lợi dụng khinh công tốt thấy có cái gì bay về phía mình theo bản năng né tránh…

Bạch Ngọc Đường lại hoàn toàn ngược lại.

Tuy rằng Bạch Ngọc Đường khinh công cũng tốt nhưng hắn lười! thấy có cái gì bắn về phía mình, đến né cũng lười, phản ứng đầu tiên là hất văng chướng ngại vật.

May mắn Bạch Ngọc Đường có thói quen tốt: vật không có sát khí chỉ hất nhẹ nên Phúc Tuyền mới nhặt lại được một cái mạng. Bằng không từ trên nóc nhà rơi xuống như vậy, không chết cũng què quặt, cho dù thần y Công Tôn có mặt cũng tránh không được thương gân động cốt một trăm ngày.

Bạch Ngọc Đường thấy Bạch Cốc, mày lập tức nhăn lại, biểu tình ghét bỏ không cần nói cũng biết.

Bạch Cốc lại cười đến ôn hòa thuần lương: "Một ngày không gặp, phụ thân nhớ Ngọc Đường muốn chết ~"

Lại nhìn khuôn mặt tuấn tú của Bạch Ngọc Đường, bản mặt thối kia so với ăn hoàng liên còn đau khổ hơn, mặt liệt băng lãnh nứt tan toác.

……

Bạch Cốc miệng lưỡi trơn tru, Triển Thanh Phong trầm mặc ít lời, thời khắc mấu chốt vẫn là Triển Thanh Mang đáng tin nhất.

Triển Thanh Mang ngữ khí bằng phẳng khô khốc, trần thuật lại sự tình đã trải qua: "Chúng ta vốn định cùng nhau tới Thanh Vân sơn ăn đồ chay, kết quả Thanh Vân đạo trưởng đã ra ngoài vân du, chúng ta không ăn được. Sau đó về tới nhà, nghe Phẩm Dao nói các con xảy ra chuyện, đại ca không yên tâm Triển Chiêu, nên chúng ta lại cùng nhau tới đây xem thử, Bạch lão quỷ nhất quyết đòi đi cùng, thực phiền." Triển Thanh Mang quen nói chuyện như tiểu hài tử.

Đoạn đầu nghe còn nghiêm túc đến đoạn sau lại liên tục chèn thêm mấy câu cảm thán.

Triển Thanh Phong nhíu mày — ai không yên tâm?

Triển Chiêu cũng nhíu mày — đã nói không được gọi con là Tiểu Chiêu nữa mà, nghe cứ như tiểu cô nương!

Bạch Cốc khuôn mặt tươi cười thuần lương chuyển lạnh, trực tiếp xoắn lại: "Triển lão Nhị ngươi mới đáng ghét! Ngươi mới phiền nhất phiền nhất!"

Mắt thấy một trận cãi vã không dinh dưỡng lại sắp bùng nổ, Triệu Trăn khẩn cấp xuất động, chỉ vào Phúc Tuyền hỏi Triển Thanh Mang: "Nhặt được ở đâu vậy ạ?"

Triển Thanh Mang ưu điểm là chuyên chú, khuyết điểm là quá mức chuyên chú, mỗi lần chỉ có thể tập trung làm 1 việc, Triệu Trăn nói chuyện với hắn, hắn lập tức dời lực chú ý, quên luôn chuyện phải cãi nhau với Bạch Cốc, chuyên tâm trả lời vấn đề của Triệu Trăn. Triển Thanh Mang thành thật nói: "Vừa rồi chúng ta lạc đường…"

"Khụ khụ khụ khụ!!!" tửa hồ cảm thấy ba nam nhân trung niên cùng bị lạc đường thực mất mặt, Bạch Cốc lớn tiếng ho khan, đánh gãy lời nói của Triển Thanh Mang: "Vừa rồi chúng ta đi tắt, ngang qua một cung điện cũ nát, nghe được tiếng mập mạp này kêu cứu dưới giếng cạn, liền thuận tay vớt lên."

Công Tôn rút ngân châm ra chọc Phúc Tuyền, vừa bận rộn vừa hỏi: "Vậy làm sao ông ta lại ngất xỉu?"

"Cứu người cứu tới cùng, tiễn Phật tiễn tới Tây, ta hỏi hắn muốn đi đâu, hắn nói muốn tìm Hoàng thượng, ta liền kêu hắn dẫn đường." Bạch Cốc đúng tình hợp lý nói: "Ta có ý tốt dùng khinh công đưa hắn đi, hắn béo như vậy ta khiêng làm sao được! Là do hắn nhát gan, bị dọa sợ."

Triển Thanh Phong hừ lạnh một tiếng, cúi đầu uống trà. Triển Thanh Mang lập tức phá ngang: "Mới không phải, Bạch lão quỷ rất thiếu đạo đức, coi mập mạp như cái đĩa mà ném, nghe tiếng người ta la hét chói tai, hắn còn đứng cười khanh khách, thế mới khiến người ta sợ quá ngất xỉu!" Kỳ thật Triển Thanh Mang cũng không phải cố ý phá ngang mà với dung lượng não của hắn không thể chứa trình tự phức tạp như vậy, hắn chỉ ăn ngay nói thật, vạch trần mặt nạ giả dối của Bạch Cốc.

Mọi người đều dùng ánh mắt khiển trách nhìn Bạch Cốc, Bạch Cốc ỷ vào da mặt dày, không đến nơi đến chốn nói: "Aiz, ta cũng đâu biết mập mạp béo như vậy mà lá gan còn nhỏ hơn chim cút." Nói xong còn chậc lưỡi một cái tiếc hận, giả bộ 'lão tử bồi hắn chơi đã là phúc phận của hắn rồi'.

Dưới sự cứu chữa kịp thời của Công Tôn, Phúc Tuyền cuối cùng cũng đã tỉnh lại, một phen nước mắt nước mũi ôm chặt đùi Triệu Trăn, khóc lóc như đứa con bị bắt cóc được gặp lại thân nương. Phúc Tuyền thức thời, đứng trước mặt Bạch Cốc không dám nhắc tới chuyện mình vừa bị ức hiếp khi nãy, mà đem chủ lực tập trung nhắm vào Thừa Ảnh, hung hăng cáo ngự trạng một phen!

Hóa ra sau khi Triệu Trăn mất tích, Thừa Ảnh thứ nhất hoài nghi Phúc Tuyền, bắt ông tới lãnh cung nghiêm hình bức cung một phen.

Phúc Tuyền đáng thương, ông đích xác không biết Triệu Trăn đi đâu, chỉ biết Triệu Trăn cố ý xúi ông đi còn ám chỉ dẫn theo cả thủ vệ đi nữa, còn lại chuyện gì cũng không biết. Thừa Ảnh trải qua tầng tầng sàng lọc, từ mấy trăm ám vệ được lựa chọn thành đội trưởng, lúc tra khảo người khác, căn bản không cần dùng tới hình cụ, chỉ cần chiêu phân cân thác cốt đã ép buộc Phúc Tuyền không chịu nổi… cố tình lại không lưu lại chút thương tích nào, muốn cáo trạng cũng không có chứng cớ.

Phúc Tuyền vốn thuộc dạng xương mềm, hơn nữa Thừa Ảnh cũng không hỏi chuyện cơ mật nào, vì thế đành thành thành thật thật khai hết. Theo như Phúc Tuyền nói thì là: "Vì còn hữu dụng lưu lại tiếp tục cúc cung tận tụy với Hoàng thượng, lão nô chỉ có thể nói ra tên của Lý Bách Vị."

Thừa Ảnh tựa hồ biết cái tên này, vội vàng rời đi, trước khi đi còn thuận tay ném Phúc Tuyền xuống giếng cạn.

Lãnh cung vốn không có bóng người, Phúc Tuyền có kêu trời trời không thấu, kêu đất đất chẳng hay. May mắn Phúc Tuyền mấy chục năm làm thái giám truyền chỉ, cổ đại không có loa phóng thanh, đọc thánh chỉ toàn dùng giọng cao, Phúc Tuyền xả cổ họng kêu gào cứu mạng, cuối cùng gọi được… ôn thần tới cứu mạng!

Phúc Tuyền lén liếc nhìn ôn thần một cái, Bạch Cốc lại cho ông một nụ cười tươi sáng lạn rạng rỡ, hàm răng trắng bóc âm u không rõ, mắt xếch ẩn chứa đao quang kiếm ảnh, khiến Phúc Tuyền sợ tới co đầu rụt cổ, triệt để dập tắt ngọn lửa muốn cáo trạng…

……

Tìm được Phúc Tuyền, Thừa Ảnh chạy mất, còn chạy không để lại dấu vết.

Công Tôn nghĩ nghĩ: "Liệu có phải Thừa Ảnh đã chạy đi cứu Hoàng thượng?"

Triển Chiêu gật đầu: "Chắc vậy rồi, hay là phái người đi tìm?" Triển Chiêu vẫn không hiểu, vì sao Triệu Trăn lại giữ nhân vật nguy hiểm như Thừa Ảnh ở bên cạnh, nhưng Triệu Trăn nội tâm thâm sâu, chuyện gì cũng không để mình ăn mệt, nếu đã quyết định lưu lại Thừa Ảnh hẳn còn có suy tính khác.

"Hô hô hô…" Triệu Trăn không rõ nghĩa cười khùng khục, chậm rãi nói: "Kinh thành lớn như vậy, hắn đi đâu tìm ta? Kinh thành lớn như vậy, chúng ta đi đâu tìm hắn? Chúng ta căn bản không cần đi tìm, Thừa Ảnh tin tức linh thông, thần thông quảng đại biết ta đã hồi cung, sẽ tự mình quay về, hô hô hô ~~"

Bạch Ngọc Đường liếc nhìn Triệu Trăn: "Sao hôm nay ngươi nói chuyện âm dương quái khí vậy?"

Triệu Trăn híp mắt: "Lập tức phong tỏa tin tức ta đã hồi cung, toàn thành giới nghiêm, cho người tới từng nhà điều tra, cần phải đem tin tức Hoàng thượng mất tích lan truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ!" Không đợi mọi người thắc mắc, Triệu Trăn nhìn quanh mọi người một vòng, cuối cùng nói với Triển Chiêu: "Sư phụ thay quần áo… chúng ta đi câu cá!"

Mọi người càng không hiểu gì.

……

Đêm khuya.

Triển Chiêu thay y phục dạ hành, dựa theo yêu cầu của Triệu Trăn, né tránh binh lính đang lục soát từng nhà trong thành, mang bé tới nhà của Trần Tam béo.

Bởi vì ban ngày Triển Chiêu đã tới một lần, coi như ngựa quen đường cũ, chỉ là Triệu Trăn nhiều lần nhấn mạnh, không cho phép Triển Chiêu dùng tuyệt kỹ Yến Tử Phi, cũng không được dùng bất kỳ tuyệt kỹ nào khác, chỉ được dùng khinh công phổ thông, có tên là Thảo Thượng Phi…

Triển Chiêu bình thường quen thói bay tới bay lui, đột nhiên bị cấm bay, thật sự có chút không quen. Hơn nữa hiện tại toàn thành giới nghiêm, trên đường đèn đuốc sáng chưng, nơi nơi đều có binh lính tuần thú đi qua đi lại, Triển Chiêu dù có võ công cao cường cũng cảm thấy mệt mỏi quá sức. Triển Chiêu nhỏ giọng oán giận: "Ngươi định bày trò gì vậy hả?!"

Triệu Trăn mặt bánh báo: "zzzzzzzzz……"

Quên nói, Triệu Trăn vẫn luôn ghé xuống vai Triển Chiêu thư thư phục phục giả bộ ngủ.

Ngự Miêu đại nhân uất hận!

Thật muốn ném tên nghịch đồ Ngộ Không này ra ngoài, nghĩ nghĩ vẫn nhịn xuống, nhỏ không nhẫn lớn sẽ loạn, meo!

[→_→ xem kìa, Miêu Miêu đã tức giận tới mức kêu lên rồi kia…]

Để tránh bại lộ, Triệu Trăn không để ám vệ theo cùng, chỉ có Bạch Ngọc Đường xuất quỷ nhập thần đi theo ở xa xa. Triển Chiêu một đường cực kỳ nguy hiểm, cực kỳ vất vả mới tới được nhà Trần Tam béo, phát hiện tráp tiền buổi chiều mình để ở trước cửa nhà vẫn còn nguyên, đang định hỏi Triệu Trăn kế tiếp phải làm gì thì phát hiện phía sau có sát khí — có người đánh lén!

Tên đánh lén võ công không tầm thường, thế tới rào rạt, luôn nhằm vào chỗ yếu hại, hiển nhiên là muốn một kích đoạt mạng!

Triển Chiêu nhất thời bế tắc, không phải là hắn không tránh được mà là không biết có nên tránh hay không. Lúc trước Triệu Trăn đã liên tục nhấn mạnh hắn không được dùng tuyệt kỹ, không được để lộ võ công của bản thân thì một chiêu này có thể trốn sao? Hay là để bị thương một chút?

Triển Chiêu đang mải cân nhắc, Triệu Trăn trong lòng bỗng nhiên động đậy, cả người nhào tới chắn kiếm!

Ối nương ơi!!! Triển đại hiệp thực sự đã bị dọa một thân mồ hôi lạnh, cho dù hắn thân rơi hiểm cảnh cũng chưa từng khẩn trương như vậy!

Lúc này cũng không thèm che dấu võ công nữa, ôm Triệu Trăn nguy hiểm né tránh kiếm phong mà càng khiến Triển Chiêu kỳ quái hơn nữa là, kẻ đánh lén cũng cuống quýt thu kiếm lại. Dường như tên đánh lén cũng không dự đoán được Triệu Trăn sẽ xông ra chắn kiếm, nguyên bản một kích đầy uy lực lại cứng ngắc bị ép buộc dừng lại, một tay chống đỡ nửa quỳ trên đất, cơ thể khí huyết bốc lên, không thể đứng dậy!

Trong nháy mắt, Triển Chiêu đã nhận ra người này: "Thừa Ảnh?"

Thừa Ảnh đang bình phục nội tức khẽ sửng sốt, hắn nghe ra giọng Triển Chiêu, lại thấy Triệu Trăn lông tóc vô thương, còn chuyện gì mà không rõ. Thừa Ảnh chống ngực nuốt xuống một búng máu, thập phần bất đắc dĩ đối với Triệu Trăn: "Ngươi thật sự không nên…"

Không nên cái gì?

Triển Chiêu không rõ, Triệu Trăn lại nghe hiểu, Thừa Ảnh nói chưa hết câu "không nên lấy thân mạo hiểm'. Nhưng Triệu Trăn lại cảm giác, lần lấy thân mạo hiểm này rất đáng giá, bởi vì bé rốt cuộc bắt được — bóng dáng kẻ luôn mai phục bên cạnh mình, độc thủ sau màn, tìm được chìa khóa cởi bỏ hết thảy câu đố từ trước nay.

Triệu Trăn bỗng nhiên cười lớn: "Đến cùng vẫn luôn coi khinh ngươi, buồn cười ta tự cho mình thông minh, nghe nhiều cố sự về kẻ chủ mưu sau màn như vậy, cho tới hôm nay mới bừng tỉnh đại ngộ. Cố sự chung quy vẫn là cố sự, chuyện bên trong chưa hẳn là sự thật, người bên trong cũng không hẳn tồn tại!"

Nói đến cũng buồn cười, đời trước Triệu Trăn mười mấy năm làm diễn viên, diễn qua đủ loại vai diễn lớn nhỏ. Thế nhưng đến tận bây giờ mới phát hiện, cái gọi là 'kẻ chủ mưu sau màn' bất quá cũng chỉ là một nhân vật, dưới lớp vai diễn đó còn ẩn giấu một lớp mặt nạ khác…

Triệu Trăn ý bảo Triển Chiêu thả bé xuống, đi tới trước mặt Thừa Ảnh, đi vòng quanh hắn ba vòng mới nói: "Ta lại nhìn nhầm rồi, ta rất ít khi bội phục người nào, ngươi là một trong số đó, đúng là thâm tàng bất lộ!" đứng vững trước mặt Thừa Ảnh, Triệu Trăn cảm khái nói: "Ta quả thật từng hoài nghi ngươi. Cũng

thành công vạch trần ngươi, chỉ là vạn lần không ngờ tới, xé lớp mặt này này lại còn lớp mặt nạ khác, để ngươi làm ám vệ thực sự là nhân tài không được trọng dụng!"

Thừa Ảnh mỉm cười: "Này cũng khó trách, chung quy ta là thật tâm phụ tá Hoàng thượng, ngay cả việc buổi tối Hoàng thượng thích đá chăn cùng tay chân lạnh ngắt dễ mắc bệnh ta cũng nhớ kỹ, ta biết từng động tác nhỏ của Hoàng thượng, toàn tâm toàn ý bảo hộ Hoàng thượng, ta không hề có tâm tư gì khác. Chỉ tại chuyện Triệu Tước và Gia Luật Lan để lộ sơ hở, nên mới bị Hoàng thượng vạch trần, tuy rằng cuối cùng miễn cưỡng vẫn được lưu lại nhưng lại mất đi tín nhiệm của Hoàng thượng, nhưng ta vẫn rất ngạc nhiên, Hoàng thượng vì sao lại lưu ta lại?"

Triển Chiêu nghe càng mơ hồ: "Hai đứa đang nói cái gì thế?"

Triệu Trăn từ đầu tới cuối vẫn giữ nguyên phong cách của mình, ngữ khí không sợ hãi, thản nhiên thả ra một tiếng sấm:

"Thừa Ảnh chính là kẻ chủ mưu sau màn."

Tiếng sấm này không phải là nhỏ, chẳng những Triển Chiêu bị tiếng sấm nổ cho giật mình không nói nên lời mà ngay cả Bạch Ngọc Đường theo sau đuổi tới cũng chấn kinh.

Chỉ có Thừa Ảnh thờ ơ: "Ta chỉ là người kế nhiệm, sư phụ đã sớm đi về cõi tiên, ngay sau khi Triệu Hằng chết không bao lâu, sư phụ cũng đi theo. Ngươi cũng biết, Triệu thị hoàng tộc vì muốn huấn luyện ám vệ trung thành và tận tâm, từ lúc sinh ra đã bắt đầu dưỡng cổ, dùng chính máu mình để nuôi cổ. Tất cả ám vệ đều bị trúng loại cổ này, mỗi tháng đều phải dùng máu chủ nhân để nuôi cổ, bằng không sẽ bị cổ trùng đói khát ăn não mà chết…"

Thừa Ảnh khinh thường nói: "Dược và châm cứu kiểu gì cũng vô dụng, tử trạng cực kỳ thê thảm, sư phụ đáng thương dù có tính toán mưu kế cỡ nào cuối cùng vẫn chết vì cổ độc."

Triệu Trăn truy vấn nói: "Người kia chết, ngươi liền tiếp nhận vị trí của hắn?"

"Gần như vậy." Thừa Ảnh thay đổi chiều 'kiếm Thừa Ảnh', bản thân cầm lưỡi kiếm, chuôi kiếm đưa tới trước mặt Triệu Trăn, cả người Thừa Ảnh đều trầm tĩnh lại, thoải mái trước nay chưa từng có, phảng phất như đã hoàn thành nhiệm vụ trọng yếu nhất. Thừa Ảnh hai mắt sáng quắc nhìn Triệu Trăn, giọng nói ẩn chứa ý không sợ chết.

"Ta chính là đầu sỏ gây chuyện, Hoàng thượng định xử lý ta thế nào?"

Triệu Trăn trầm mặc nhìn hắn, Thừa Ảnh giơ kiếm nghiêm túc nói: "Nếu Hoàng thượng không giết ta, ta nhất định sẽ tiếp tục bày kế, khiến ngài trọn đời không được bình yên. Đại Tống cũng sẽ bị hủy ở trong tay ngài." Lời này vừa nói ra miệng, ngay cả Triển Chiêu trì độn cũng đã minh bạch.

Thừa Ảnh đang bức Triệu Trăn!

Bức Triệu Trăn tự tay giết hắn!

Triệu Trăn chỉ cười lạnh: "Ngươi muốn chết trong tay ta?"

"Không sai." Thừa Ảnh mỉm cười: "Hoàng thượng đúng là kỳ tài, rất nhiều chuyện không nói tự thông, mọi tố chất của bậc Đế vương ngài đều có đủ. Chỉ có một nhược điểm trí mạng chính là quá trọng tình cảm, ngay cả ta là phản đồ cũng không nhẫn tâm sát hại. Sau này Hoàng thượng hãy nhớ kỹ, Đế vương vô tình."

Khi nói ra 4 chữ cuối cùng, ngữ khí Thừa Ảnh cũng thật vô tình.

"Là Đế vương đã định trước cả đời cô quả, chỉ trông vào việc nhân thiện trị quốc là không đủ, có những thời điểm tất yếu cần phải quyết đoán, có những thời điểm phải nhẫn tâm, phải có khí phách phụ người trong thiên hạ, nhất tướng công thành vạn cốt khô* huống chi là Đế vương?" (*Sự thành công của một vị tướng chính là dựa trên sự hy sinh của vô vàn người)

Thừa Ảnh đặt chuôi kiếm vào tay Triệu Trăn, ôn nhu nói: "Ta từng dùng thanh kiếm này để bảo hộ Hoàng thượng, hiện tại đến phiên Hoàng thượng dùng thanh kiếm này bảo hộ chính mình. Lần đầu giết người, tay sẽ run rẩy, sau này quen dần sẽ tốt hơn. Vị Đế vương nào tay cũng nhuốm đầy máu, thi cốt thành núi, quen dần là được. Nhớ kỹ, đây đều là vì củng cố sự vững bền của giang sơn Đại Tống, bất đắc dĩ phải làm…"

Triển Chiêu muốn tiến lên hỗ trợ, lại bị Bạch Ngọc Đường cản lại.

Triệu Trăn chung quy cũng không phải trẻ con bình thường, vua tôi khác biệt, kết cục bất đồng, có một số việc bọn họ không thể nhúng tay, Triệu Trăn chỉ có thể tự mình giải quyết.

Triệu Trăn vẫn không nói lời nào.

Thừa Ảnh đang định tiếp tục khuyên nhủ, bỗng nhiên tay Triệu Trăn dùng lực, mũi kiếm đâm thủng bả vai Thừa Ảnh, chỉ một thoáng máu tươi chảy tràn như suối! Thừa Ảnh tuy rằng đã có ý muốn chết nhưng thế nào cũng không ngờ tới, bình thường Triệu Trăn nặng tình cảm, trước sau không chịu tổn thương tới mình cư nhiên lại dứt khoát lưu loát hạ thủ! Hơn nữa Triệu Trăn tim không sợ, tay không run, ngay cả sắc mặt cũng không một chút thay đổi, cứ như vậy không chút lưu tình đâm một kiếm…

Rất nhanh mất máu, Thừa Ảnh trước mắt đục ngầu trong lòng đau đớn khó tả.

Triệu Trăn đột nhiên động thủ, ngay cả Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng không kịp phản ứng. Hơn nữa với cự ly này, có tránh cũng không kịp!

Người bình thường ra tay đả thương người khó tránh sẽ xuất hiện phản ứng như tim đập nhanh hơn, mắt lóe hung quang, khí thế sắc bén, người luyện võ gọi cái này là 'sát khí'. Ngay cả việc dù đã cố gắng che dấu, nhưng trong nháy mắt ra tay cũng khó tránh khỏi sẽ lộ ra sát khí. Nhưng Triệu Trăn lại không hề có những phản ứng đó, đâm một kiếm tựa như bình thường vỗ vai nhau, rất tự nhiên, rất nhiều sát thủ chuyên nghiệp dù đã được huấn luyện qua cũng không có được bản lĩnh này, chỉ có thể nói Triệu Trăn thiên phú dị bẩm.

Triệu Trăn cầm chuôi kiếm chậm rãi nói: "Thừa Ảnh, ngươi đã sai hai chuyện."

"Thứ nhất, ta muốn giết ngươi hoàn toàn không cần tự mình động thủ, tự nhiên có quốc pháp chế tài phán xét ngươi. Thứ hai, trẫm muốn giết người càng không cần tìm cớ. Ít nói vì cái gì củng cố giang sơn Đại Tống linh tinh đó đi, không phải ngươi đã nói, giường mình không cho phép người khác ngủ ngáy đó sao?! Lừa mình dối người!"

Triệu Trăn buông thanh kiếm ra, trên tay vẫn sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi, Thừa Ảnh lại mất máu quá nhiều yếu ớt nằm đó.

Triệu Trăn bước lên vũng máu tươi nghênh ngang mà đi, dấu chân máu mơ hồ từ đậm cho tới nhạt dần, giọng Triệu Trăn từ xa vọng lại.

"Đừng để hắn chết, ta còn nhiều chuyện muốn hỏi hắn."

Hết chương 127

129. Quyển 7 - Chương 128

Triệu Trăn giẫm lên tàn huyết nghênh ngang rời đi, Triển Chiêu nhanh chóng điểm huyệt cầm máu cho Thừa Ảnh, may mắn Triệu Trăn chỉ đâm vào bả vai, thương thế Thừa Ảnh không nặng, chỉ mất máu quá nhiều nên mới ngất đi, nặng nhất có lẽ là nội thương, băng bó vết thương lại bị Công Tôn ép uống hai chén dược, không bao lâu liền tỉnh.

Đêm đã khuya, tẩm cung của Triệu Trăn vẫn còn sáng đèn, trong phòng chỉ có Triệu Trăn, Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Công Tôn. Triệu Trăn trên mặt không còn tươi cười thường ngày, bình tĩnh ngồi ở ghế chủ vị, hất cằm nói với Thừa Ảnh: "Nói đi, kể hết những gì ngươi biết ra."

Thừa Ảnh sắc mặt trắng bệch, tinh thần lại rất tốt, ít nhất so với bộ dạng một lòng muốn chết lúc trước tốt hơn rất nhiều.

"Hoàng thượng muốn biết cái gì?"

Triệu Trăn nghĩ nghĩ: "Nói về sư phụ ngươi đi."

Thừa Ảnh chậm rãi nói: "Sư phụ là ngoại tộc duy nhất trong số các ám vệ, nghe nói hắn từ nhỏ không chịu quản giáo, đầu óc linh hoạt, cực giỏi luồn cúi, rất nhanh nhận được sự sủng ái của Hoàng thượng, từ vị trí ám vệ bình thường đã leo được lên chức đội trưởng. Nhưng chỉ như thế cũng không đủ thỏa mãn sư phụ…."

Thừa Ảnh nhìn nhìn Triệu Trăn: "Nói thật, sư phụ cho ta cảm giác gần giống Hoàng thượng, luôn có rất nhiều suy nghĩ kì diệu mà thường nhân không thể lý giải. Sư phụ thường xuyên nói ngược với những điều có trong sách thánh hiền, luôn nói về sự bình đẳng giữa con người với con người không có sự phân chia sang quý thấp hèn. Còn nói thiên hạ là của người trong thiên hạ, không phải là thiên hạ của một ai, nếu hôn quân vô đạo, người trong thiên hạ đều có thể thay thế."

Triệu Trăn nghe thế càng kinh hãi: Chẳng lẽ là đồng hương xuyên việt?

Thừa Ảnh tiếp tục: "Sư phụ thâm hận tiên hoàng, đã sớm muốn thay thế ông ta, cố tình trong người có cổ độc, không thể tách rời máu của tiên hoàng. Cổ độc chỉ ăn máu, sư phụ từng nghĩ tới việc bức cung, tù cấm rút máu tiên hoàng lại sợ tiên hoàng nóng nảy cá chết lưới rách, chỉ có thể vừa nịnh hót vừa âm thầm phát triển thế lực, kỳ thật sư phụ chỉ là…"

Triệu Trăn cười lạnh: "Chỉ là cái gì? Chỉ là thích bức ép tiên hoàng, chỉ dẫn tiên hoàng làm chuyện xấu xa hại nước hại dân, chỉ là châm ngòi thổi gió khiến tiên hoàng trở thành hôn quân danh phù kỳ thực? Nói ngàn nói vạn, đơn giản vẫn là lòng ghen tị quá nặng! Trúng cổ độc thì sao, ai ép hắn trợ Trụ vi ngược? Nếu thật sự hắn là hán tử, vậy dùng đao cắt cổ một phát là xong, nếu đã là gian thần, thì đừng đặt 'có nỗi khổ tâm' ở cửa miệng."

Đây chính là sự khác biệt giữa chính nhân quân tử với kẻ tiểu nhân. Triệu Trăn luôn tự cho mình là 'tiểu nhân' còn là tiểu nhân bụng dạ hẹp hòi, nhưng Triệu Trăn chưa bao giờ tin vào việc 'quân tử báo thù mười năm chưa muộn', bé có oán cừu gì sẽ báo ngay lập tức. Triệu Trăn nội tâm kiêu ngạo, không cho phép bản thân khúm núm vẫy đuôi mừng chủ. Kẻ chủ mưu sau màn lại chính là ngụy quân tử, xuyên việt thành ám vệ, trúng cổ, thân bất do kỷ, tất cả đều là do hắn mệnh không tốt, đáng tiếc, đáng tiếc, cũng chỉ thế mà thôi, chính ngươi mệnh không tốt, cũng không thể coi đó là lý do để ngươi thương tổn người khác.

Thừa Ảnh mím môi, không còn lời nào để nói.

Thừa Ảnh so với sư phụ hắn, vận khí tốt hơn vô số lần, làm thủ hạ của Triệu Trăn chưa từng chịu ủy khuất. Không giống sư phụ hắn, bị Triệu Hằng coi như con chó mà nuôi, cúc cung tận tụy đến chết mới ngừng chính là bổn phận, cao hứng thì vuốt ve hai cái, mất hứng thì đánh tàn tệ mà vẫn phải liều mạng vẫy đuôi mừng chủ.

Chủ mưu sau màn đáng thương, vậy những người trực tiếp hoặc gián tiếp bị hắn hại chết thì không đáng thương?

Triển Chiêu vẫn không thể hiểu nổi: "Hắn tạo nghiệt nhiều như vậy chỉ là để bức ép tiên hoàng?"

Thừa Ảnh lắc đầu: "Không đơn giản như vậy, chỉ có thể nói một khí hạt giống oán hận nảy mầm, ngày càng phát triển lớn mạnh trưởng thành cổ thụ cành lá xum xuê, cho đến nay đã sớm không thể vãn hồi. Nguyên nhân thực sự là vào 20 năm trước. Sau khi tiên hoàng đăng cơ, tam cung lục viện bắt đầu mở rộng, mà ám vệ lại thường xuyên ra vào hậu cung, tiên hoàng liền ra lệnh bắt bọn họ tịnh thân… Đây mới là nguyên nhân khiến sư phụ hận tiên hoàng thấu xương." (Jer: :v lão hoàng đế này ác hơn thú, ác nhất truyện…)

Ở đây đều là nam nhân, tất cả đều nhịn không được mà hít một ngụm khí lạnh — tiên hoàng quả thật rất vô đạo đức.

Triệu Trăn biểu tình thập phần vi diệu.

Nếu thật sự là một vị đồng hương xuyên việt, quả thực chuyện đó vô cùng nhục nhã, khó trách từ trẻ trâu thăng cấp lên thành oán thù! [Thắp nến]

Thừa Ảnh bất đắc dĩ nói: "Sư phụ là một người tự ti cao ngạo, sau khi chịu đả kích tính tình đại biến, mỗi lần khi tiên hoàng sỉ nhục sư phụ, sư phụ liền tìm mọi cách trả thù tiên hoàng. Khi đó sư phụ đã được để bạt lên chức đội trưởng ám vệ, nhận được sự tín nhiệm của tiên hoàng, tựa như ta lúc trước…" Thừa Ảnh cười chua xót: "Chỉ cần Hoàng thượng tín nhiệm ta, ta làm gì cũng rất thuận tiện."

Sự tình phát triển tới cục diện hôm nay, Thừa Ảnh cũng cảm thấy vừa thất vọng vừa buồn chán.

Sau khi thân phận bị bại lộ, Triệu Trăn triệt để ngó lơ hắn, vô số ngày đêm cô đơn chiếc bóng, Thừa Ảnh đều hoài niệm những tháng ngày ở chung cùng Triệu Trăn, đó là khoảng thời gian vui vẻ nhất đời Thừa

Ảnh, cũng là lúc khiến hắn cảm thấy mình giống con người nhất.

Nhưng hết thảy đều đã kết thúc, bị chính tay hắn phá vỡ, hối hận cũng vô dụng.

Triệu Trăn rũ mắt xuống, lông mi cong dài khẽ rung lên, ai cũng không rõ cảm xúc trong mắt bé.

Công Tôn phá vỡ trầm mặc: "Tiên hoàng, Lưu hoàng hậu, còn chuyện của Tương Dương vương, đều do một tay sư phụ ngươi sắp xếp?"

Công Tôn đã quen ngồi trên công đường với Bao đại nhân, khai đường thẩm án nhất định phải bảo trì bình tĩnh, phải vứt bỏ cảm xúc dư thừa, không thể để nguyên cáo, bị cáo ảnh hưởng, càng không thể có tâm tình đồng cảm, phải thời thời khắc khắc đặt mình ở vị trí trung lập chỉ như vậy mới có được phán quyết công bằng.

Thừa Ảnh thở dài nói: "20 năm trước, ta còn chưa được sinh ra, biết cũng không quá nhiều, chỉ biết sau khi sư phụ tịnh thân, đúng lúc tiên hoàng và hoàng hậu tình cảm phu thê sâu đậm, sư phụ đáy lòng tràn ngập oán độc một lòng muốn chia rẽ hai người. Cơ duyên trùng hợp, sư phụ phát hiện tình cảm thầm kín của Tương Dương vương với tiên hoàng, nên cố ý châm ngòi ly gián, đem việc này mật báo lại cho Lưu hoàng hậu, lại ở trước mặt tiên hoàng nói xấu Tương Dương vương và Lưu Hoàng hậu tư thông."

"Tiên hoàng niên thiếu khí thịnh, phẫn nộ chất vấn Lưu hoàng hậu, Lưu Hoàng hậu tính tình cao ngạo khinh thường giải thích. Hai người sau vài lần khắc khẩu đã tan rã trong bực tức không vui, 20 năm qua vẫn không ngừng thương tổn nhau, tra tấn nhau, càng lúc càng kịch liệt. Tiên hoàng coi Tương Dương vương như cái gai trong mắt, hận không thể nhanh chóng diệt trừ, Tương Dương vương thương tâm quá độ dâng tấu thỉnh rời kinh. Nhiều năm qua, sư phụ một mặt dùng Tiên hoàng kiềm chế Tương Dương vương khiến Tương Dương vương không dám hành động thiếu suy nghĩ; một mặt lại dùng Tương Dương vương làm bia chắn, di dời lực chú ý của tiên hoàng, lén phát triển thế lực của mình, cuối cùng ngồi ngoài làm ngư ông đắc lợi."

Bạch Ngọc Đường hỏi: "Chuyện phò mã Lâm Lang mưu đồ cung biến cũng là do sư phụ ngươi bày mưu?"

"Không sai." Thừa Ảnh đáp: "Tính cách sư phụ càng ngày càng cực đoan, chấp niệm quá sâu, cũng muốn khiến tiên hoàng nếm thử tư vị đoạn tử tuyệt tôn, sau khi vụ án li miêu tráo thái tử được phá, sư phụ liên tục phái người ám sát Hoàng thượng, bị tiên hoàng ngoài ý muốn phát hiện. Tiên hoàng hoài nghi sư phụ lại không có chứng cớ xác thực. Loại người như tiên hoàng thà rằng giết lầm còn hơn bỏ sót, huống chi ám vệ chỉ là con chó ông ta nuôi."

"Tiên hoàng chỉ bằng hoài nghi đã dừng cấp máu, mặc kệ sư phụ tự sinh tự diệt, tuy đánh bậy đánh bạ lại vừa vặn bắt được tử huyệt của sư phụ." Thừa Ảnh lắc đầu thở dài: "Sư phụ tội nghiệp cả đời bày mưu đặt kế lại bị người giữ mệnh, bị cổ độc tra tấn không còn hình người, gấp gáp đẩy nhanh cung biến cũng là bất đắc dĩ, hắn cần máu tiên hoàng."

"Ai cũng không ngờ được, Lâm Lang lén trù bị nhiều năm lại dễ dàng bị thất bại như vậy."

Triệu Trăn như có chút đăm chiêu: "Khó trách ta vẫn cảm thấy Lưu hoàng hậu có chút không thích hợp, xem ra bà ấy biết rõ chân tướng. Lưu Hoàng hậu nửa đời thê thảm, hận nhất hai người, một là tiên hoàng, hai là sư phụ ngươi. Lúc trước ta còn cảm thấy kỳ quái, dưới gối Lưu hoàng hậu không có hoàng tử vì sao lại phải vội vàng độc sát tiên hoàng như vậy? Hóa ra là nàng muốn nhất tiễn song điêu, chấm dứt sự tra tấn hơn hai mươi năm qua."

Thừa Ảnh nói: "Tiên hoàng chết rồi, sư phụ triệt để tuyệt vọng, ở trong Trấn Quốc tự, dựa vào dược của Phúc Thiện miễn cưỡng duy trì. Lúc sắp chết đấu tranh được khoảng 1 tháng, cuối cùng vẫn nuốt hận mà chết. Đúng rồi, cũng nhờ Bạch Ngọc Đường tặng Phúc Quảng tam nhật tục mệnh mà sư phụ mới có thể chống đỡ một hơi hoàn thành bố trí cuối cùng."

Mọi người lúc này mới nhớ tới, quả thật có chuyện như vậy, chỉ là Phúc Quảng Phúc Thiện trước sau viên tịch, rối ren mà quên mất.

Công Tôn nói: "Ta cũng từng nghe nói tới loại cổ trùng này, nếu di thể tiên hoàng có thể bảo tồn hoàn hảo thì máu còn lại trong cơ thể vẫn có thể điều chế thành thuốc, chỉ là hiệu quả không thể nào bằng máu tươi,

hơn nữa lượng máu hữu hạn, miễn cưỡng có thể chống đỡ được một hai năm. Chẳng lẽ tiên hoàng cố ý táng thân biển lửa, cùng đầu sỏ gây chuyện đồng quy vu tận?"

Triển Chiêu thở dài: "Người đáng thương tất có chỗ đáng giận."

Triệu Trăn lại hỏi: "Ở Trấn Quốc tự, là ai đã cho ta ăn 'vấn tâm'?"

Thừa Ảnh nhíu mày: "Ta cũng không biết, khi đó ta ở cạnh Hoàng thượng cả ngày, hoàn toàn không biết gì về kế hoạch của sư phụ. Còn chuyện này phi thường kỳ quái, sau lần hạ độc đó, sư phụ bỗng nhiên tính tình đại biến, không chỉ bắt ta phải thề độc nguyện trung thành với Hoàng thượng mà còn hi sinh toàn bộ sự nghiệp mình khổ tâm xây dựng, dốc hết sức lực một lòng muốn bồi dưỡng Hoàng thượng thành thịnh thế minh quân."

Tất cả mọi người kinh ngạc — tên chủ mưu này quên uống thuốc à?

Triệu Trăn vừa giận vừa buồn cười nói: "Các ngươi bức ép hết lần này tới lần khác là vì muốn bồi dưỡng ta?"

→_→ Ăn no rửng mỡ thích xen vào việc người khác!

Thừa Ảnh gật đầu: "Không chỉ có ta mà sư phụ còn lưu lại vài nước cờ ẩn khác, tỷ như Quách Hòe, họa Phật, Lý Giai Hào, tất cả đều là nước cờ nhằm tôi luyện Hoàng thượng, chẳng qua chính bọn họ cũng không biết mình bị lợi dụng. Sư phụ nói bọn họ đều là u ác tính, sẽ uy hiếp tới giang sơn Đại Tống, sư phụ cố ý đưa bọn họ tới trước mặt Hoàng thượng chính là hi vọng Hoàng thượng có thể dao sắc chặt đay rối, triệt để loại trừ những khối u ác tính đó."

Triển Chiêu nghi hoặc nói: "Vậy còn Mạnh Kha? Lúc Mạnh Kha xuất hiện sư phụ ngươi đã chết chưa?"

Thừa Ảnh thản nhiên nói: "Mạnh Kha là quân cờ của ta, ta lợi dụng Vương Hữu Tài khống chế Mạnh Kha, là để dời đi tầm mắt khiến mọi người tin tưởng sư phụ vẫn còn sống, tin tưởng chủ mưu sau màn vẫn còn một người khác. Sau khi sư phụ qua đời, ta dùng thân phận của hắn ẩn nấp đằng sau, một mình ta đảm nhiệm chức vụ của hai người khó tránh khỏi cảm thấy lực bất tòng tâm. Huống chi, khi đó ta và Hoàng thượng sớm chiều ở chung, thời gian tự do hành động không có nhiều. Cố tình lúc đó, Tương Dương vương lại tới giúp vui, biên cương cũng rục rịch, trong lúc rối loạn đã để lộ rất nhiều sơ hở, vì thế mới bại lộ thân phận…"

Thừa Ảnh lẳng lặng nhìn Triệu Trăn: "Cho dù mất đi sự tín nhiệm của Hoàng thượng, ta cũng không thể rời đi."

"Thế cục đã hoàn toàn thoát khỏi khống chế, thủ hạ chia năm xẻ bảy, ta phụng mệnh sư phụ tiếp tục tôi luyện Hoàng thượng, lại không thể để Hoàng thượng gặp chuyện bất trắc, chỉ có thể lưu lại bên cạnh Hoàng thượng, ta mới có thể tùy thời hành động. May mà Hoàng thượng đã không còn tin ta, ngược lại ta lại có nhiều thời gian tự do hành động, mới có thể sắp xếp chu toàn hai bên."

Triển Chiêu quả thực hết nói nổi: "Khó trách mỗi lần đều dừng đúng lúc, ta còn tưởng phúc tinh cao chiếu. Hay người sắp chết thường nói lời lương thiện? chủ mưu sau màn một đời tạo nghiệt, trước khi chết cũng coi như đã làm một chuyện tốt." Cách nói của Triển Chiêu cũng đại biểu cho Bạch Ngọc Đường và Công Tôn, ngay cả Thừa Ảnh cũng cho rằng như vậy. Chỉ có Triệu Trăn biết, người kia bỗng nhiên thay đổi thái độ nhất định là đã phát hiện được lai lịch thật sự của mình.

Triệu Trăn cười lạnh một tiếng: "Nói như vậy, ta phải cảm ơn sư đồ các ngươi sao?"

Thừa Ảnh không nói gì, trầm mặc thật lâu sau mới cười khổ nói: "Hoàng thượng không cần châm chọc, ta biết, Hoàng thượng căn bản không cần cái gọi là tôi luyện đó, sư phụ sai, ta cũng sai, ngài có thể tự mình xử lý tốt hết thảy. Cái gọi là tôi luyện, bất quá chỉ là vẽ rắn thêm chân, nhưng ta năng lực có hạn đã không thể khống chế được toàn cục." Chỉ có thể lừa mình dối người, chỉ có thể đâm lao phải theo lao…

"Nếu nói Hoàng thượng có khuyết điểm gì, chỉ là hơi mềm lòng, vì thế ta muốn ngài dứt khoát giết ta đi, giết chết đầu sỏ gây chuyện vừa có thể vĩnh tuyệt hậu họa mà lòng nhẫn tâm đế vương nên có cũng có…" Thừa Ảnh cười khổ: "Có phải ta đã tự đánh giá cao bản thân hay không?!"

Công Tôn chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Quân cờ của kẻ chủ mưu còn có ai nữa không?"

Thừa Ảnh nghĩ nghĩ: "Ngoại trừ một số ít tay chân lặt vặt thì cũng chỉ còn Lý gia. Lý gia và tiền triều tựa hồ có chút quan hệ, khi tiền triều bị hủy diệt, có một công chúa không rõ tung tích, kỳ thật là được gia chủ Lý gia năm đó treo đầu dê bán thịt chó. Công chúa kia tuy rằng đã chết nhưng vẫn lưu lại hậu duệ, sư phụ đặt bẫy kéo cả Lý gia vào, chỉ là cái cớ để ngài diệt trừ tàn dư tiền triều."

Thừa Ảnh nhìn Triển Chiêu một chút: "Hơn nữa ta cảm thấy chỉ giết một mình ta còn chưa đủ…"

Ý nói, hắn dù sao cũng không đả động tới Triệu Trăn, Triệu Trăn giết hắn coi như đúng người đúng tội. Nhưng Triển Chiêu lại không giống vậy, Triển Chiêu thật lòng yêu thương Triệu Trăn, Triệu Trăn tin tưởng Triển Chiêu không thể nghi ngờ, mấy lần đều dùng tính mạng thể hiện. Loại tín nhiệm này quá mức nguy hiểm, đã vượt qua phạm vi vua tôi khác biệt, Thừa Ảnh không hi vọng sau khi mình chết, bên cạnh Triệu Trăn còn có một Triển Chiêu có sức ảnh hưởng quá lớn, cho nên cũng cố ý kéo Lý gia vào nhằm phá hư tình cảm hai thầy trò."

Triển Chiêu còn chưa nói gì, Bạch Ngọc Đường đã tạc mao trước.

Bạch Ngũ gia đã sửa tính không dính tới chuyện không liên quan tới mình trước đây, hừ lạnh với Thừa Ảnh một cái. Thừa Ảnh tựa như bị đòn nghiêm trọng, miệng vết thương rỉ máu, khóe miệng cũng tràn máu tươi, hiển nhiên là nội thương vô cùng nghiêm trọng. Bạch Ngũ gia yêu mèo cuồng si, bình thường hắn lười không động nhưng một khi có ai dám động tới con mèo nhà hắn, lập tức bị băm cho cẩu ăn.

Công Tôn ho khan hai tiếng, ý bảo Bạch Ngọc Đường bình tĩnh.

Triển Chiêu vuốt vuốt lọn tóc đen dài thẳng của Bạch Ngọc Đường, thuận mao.

Triệu Trăn lại vô thanh vô tức thả ra một quả bom mới: "Bao đại nhân và Bàng Thống đã khởi hành tới Lý gia."

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Triệu Trăn chậm rãi nói: "Chính sách của ta chính là thẳng thắn được khoan hồng, kháng cự phải trừng phạt, chúng ta sẽ không oan uổng người tốt, cũng không để kẻ xấu chạy mất, vụ án sẽ có Bao đại nhân theo lẽ công bằng mà xử lý." Nói xong còn nháy mắt mấy cái với Triển Chiêu.

Triển Chiêu hiểu ý cười.

Triển Chiêu là đại hiệp chân chính, hành hiệp trượng nghĩa, thẳng thắn vô tư, không câu nệ tiểu tiết, lập thân chính đạo, Triển Chiêu cũng không để tình riêng ảnh hưởng việc công, cũng không có ý định đi cửa sau, hắn chỉ cần một thẩm phán công chính, nếu Lý gia thật sự tham dự mưu phản, Triển Chiêu tuyệt đối sẽ không nhiều lời.

Thừa Ảnh khẽ giật mình nhìn Triệu Trăn: "Sao ngài biết chuyện Lý gia?"

Triệu Trăn mỉm cười: "Hiểu rõ thời thế mới là người tài giỏi, Lý Giai Hào đã khai hết rồi."

"Vậy còn trường thi, những sĩ tử kia…"

"Vì đề phòng quấy rối, ta đã sai người đốt mê hương, đêm dài đằng đẵng, muỗi đốt, hoàn cảnh thi cử tồi tệ, chúng thí sinh mất ngủ nhiều đêm. Mê hương vô hại với thân thể, còn có thể khiến các sĩ tử ngủ ngon một giấc. Chỉ là mấy tên sĩ tử có mưu đồ khác hiện đang ngủ say trong thiên lao."

Thừa Ảnh sửng sốt một lúc lâu rồi lộ ra biểu tình dở khóc dở cười.

"Ngài thật là…"

Quá độc!

Đây là chuyện một Hoàng đế nên làm sao?

Vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn nào, cho dù là tồi tệ, quả nhiên là nòi giống đế vương trời sinh.

Nhìn khuôn mặt non nớt của Triệu Trăn, Thừa Ảnh thoải mái cười: "Hoàng thượng định xử lý ta thế nào?"

"Tự nhiên xử lý theo lẽ công bằng, tạm thời bắt giam, đợi Bao đại nhân trở về, luận tội cùng với những tên đã phạm pháp."

130. Quyển 7 - Chương 129

Vượt qua ân oán ba đời Đế vương, rốt cuộc cũng đến hồi kết thúc.

Mấy vụ án dây dưa đan xen, thời gian kéo dài cả trăm năm, liên lụy tới vô số người, từ khi Đại Tống kiến quốc cho tới nay chưa bao giờ có. Vì để tránh rung chuyển triều đình, tránh cho dân chúng khủng hoảng không cần thiết, Triệu Trăn không đem chân tướng công bố ra toàn dân mà ngấm ngầm bí mật điều tra xử lý.

Nhưng đừng nghĩ rằng âm thầm điều tra xử án là có chuyện mờ ám trong đó. Triệu Trăn khâm điểm Bao đại nhân làm quan chủ thẩm, Bao đại nhân thiết diện vô tư, ai cũng không nể mặt, kết quả cuối cùng tuy không quá hoan hỉ nhưng ít nhất mỗi người đều nhận được phán quyết công chính, không oan ức sai trái.

Dưới sự điều tra của Bao đại nhân, Ngự trù Lý gia mặc dù chưa tham dự mưu phản nhưng lại cùng kẻ chủ mưu giao nhận qua lại vô số tiền tài. Lý gia tuy rằng tự xưng vô tội nhưng không cách nào tự bào chữa, hành động mấy năm qua thập phần khả nghi. Về chuyện Vô Danh tiểu quốc bị diệt quốc năm đó, gia chủ Lý gia đã hơn 70 liên tục thề thốt phủ nhận kiên trì nói tổ tiên hiến độc dược là bị ép buộc, hoàn toàn là bất đắc dĩ, khác hẳn một trời một vực với lời khai của Thập Nhất.

Bởi vì vụ án đã qua nhiều năm, những người biết chuyện đều đã qua đời, hậu duệ quốc chủ Vô Danh tiểu quốc Bạch Cốc cũng lười truy cứu. Cuối cùng Lý gia của đi thay người, dâng ra toàn bộ gia sản giữ mệnh, Triệu Trăn ra mặt giải thích nói — trợ giúp quốc gia kiến thiết, một lòng vì sự nghiệp công ích.

Kỳ thật chính là xét nhà tịch thu gia sản, chỉ là nói ra cho dễ nghe một chút mà thôi.

Ngự trù thế gia từng một thời hiển hách danh dương, trong một đêm cây đổ khỉ tan, đặc biệt là trong mắt hàng triệu gia đình, bọn họ vĩnh viễn là kẻ tạo phản chưa thành, chỉ sợ về sau sẽ không còn cơ hội quật khởi. Đáng tiếc nuối nhất chính là niềm hi vọng chấn hưng Lý gia, gia chủ đời kế tiếp Lý Bách Vị đã xác nhận tử vong.

Thập Nhất chủ động nhận tội, nha dịch tìm kiếm tại hậu viện nhà Trần Tam béo, đào ra được thi thể của Lý Bách Vị.

Lý gia gia chủ tới nhận xác, lão đầu hơn 70 tuổi nháy mắt trông như già thêm 10 tuổi… nhà Trần Tam béo nằm ở phụ cận khu dân nghèo, bề ngoài chỉ là căn nhà cực kỳ bình thường như thực ra bên trong có càn khôn! Là một cứ điểm trọng yếu của tổ chức, căn nhà nhìn qua như một tứ hợp viện bình thường nhưng thực sự lại có sinh mệnh lực ngoan cường tới nghịch thiên cẩu. Vận cứt chó thế nào mà vô số lần thoát khỏi lục xoát! Khi các cứ điểm khác bị tiêu diệt, nó vẫn vững chãi gánh vác trọng trách, né tránh tầm mắt Triệu Trăn cầu sinh trong đau khổ!

Đáng tiếc… cuối cùng vẫn không tránh thoát.

Sớm nghe tin Lý Bách Vị vào kinh, Thừa Ảnh liền biết mọi chuyện hỏng rồi!

Lý gia không tiếc làm to chuyện, phái gia chủ đời kế tiếp vào kinh rất có thể là muốn đầu hàng! Cố tình Lý gia biết quá nhiều bí mật, một khi lâm trận phản chiến hậu quả không thể tưởng tượng nổi! Rơi vào đường cùng, Thừa Ảnh sai Thập Nhất giết người diệt khẩu, rồi cải trang thành Lý Bách Vị, lừa dối qua ải.

Không ngờ Thập Nhất tự chủ trương, bắt (trêu) cóc (chọc) Triệu (tổ) Trăn (ong)!

(") Theo như Thừa Ảnh nói, ở hậu viện nhà Trần Tam béo có một cái giếng cạn, dưới miệng giếng khoảng 3m có một mật đạo, mật đạo này nối thẳng ra rừng cây, Thừa Ảnh không biết Thập Nhất giấu Triệu Trăn ở đâu chỉ biết không thể để bọn họ rời khỏi thành, vạn nhất đưa Triệu Trăn tới một góc không bóng người như vậy quả thật là tìm kim dưới đáy bể.

Thừa Ảnh trong lòng sốt ruột lại không thể nói với người khác, đành phải tự mình canh giữ ở trong viện.

Trong mắt Triệu Trăn, cổ đại tin tức phong bế thực bất tiện, Thừa Ảnh không tìm thấy Thập Nhất, lại không dám bỏ đi, bỏ lỡ tin tức mình đã hồi cung, thế mới dẫn tới thất bại. Rõ ràng ở hiện đại, chỉ cần một cú điện thoại là có thể thu phục mọi chuyện, nhưng ở cổ đại thực sự so với lên trời còn khó hơn.

Đêm hôm khuya khoắt, trong viện tối đen như mực, Triển Chiêu mặc y phục dạ hành lén lút mò vào sân, trong lòng bế theo Triệu Trăn long bào vàng chóe sáng lấp lánh tựa như bóng đèn. Thừa Ảnh tưởng Triển Chiêu là Thập Nhất, liền trúng 'gian kế' của Triệu Trăn, khiến bản thân hoàn toàn bại lộ.

Thừa Ảnh mai phục tại địa phương vốn không nên biết, hết đường chối cãi, chỉ có thể nhận tội.

Mọi chuyện do Thừa Ảnh cầm đầu cùng mấy thủ phạm chính hiệp trợ, Triệu Trăn cùng người Khai Phong Phủ bận rộn tới hơn nửa năm rốt cuộc mới thu thập sạch sẽ cục diện rối rắm kẻ chủ mưu sau màn lưu lại. Tổ chức thần bí ăn sâu bén rễ, quy mô khổng lồ có thể sánh với một triều đình thu nhỏ lại bị xóa sổ sạch sành sanh trong vòng nửa năm ngắn ngủi, sao không khiến người ta thổn thức.

Đối với Thừa Ảnh, Triệu Trăn không phải không tiếc nuối, mà là đã hết lòng quan tâm giúp đỡ.

Thừa Ảnh nói bản thân vô lương tâm, trên mặt treo nụ cười thoải mái, miệng nói hối hận.

Giờ khắc này, Triệu Trăn tin tưởng, hắn hiện tại thật tâm hối hận, nhưng thế thì sao?

Triệu Trăn cảm giác, cái gọi là lương tâm trong lòng mỗi người đều có, là một vật cứng hình tam giác. Nếu không làm chuyện đuối lý, nó sẽ nằm yên bất động. Nhưng một khi đã làm chuyện gì đuối lý, nó sẽ lập tức chuyển động, mỗi góc cạnh sắc nhọn đâm vào tim gan, lúc đầu chỉ là đau đớn, nhưng nếu còn tiếp tục làm chuyện đuối lý khiến từng góc cạnh của nó đều bị bào mòn, sẽ không cảm thấy đau nữa. Ma xát qua lại, vật cứng tam giác biến thành hình tròn, lương tâm trở nên hoàn toàn thay đổi, biến thành loại người 'vô lương tâm'.

Thời gian có thể thay đổi rất nhiều thứ, điều khiến người ta tiếc nuối nhất chính là sự thay đổi đó không phải cái gì cũng tốt.

……..

Bận rộn hơn nửa năm, Triệu Tiểu Trăn tự xưng 'tổn thương nguyên khí' đơn giản xin nghỉ bệnh vài ngày, rúc trong tẩm cung ăn chơi ngủ nghỉ dưỡng phì, đem bản thân được bảo dưỡng thành thủy nộn. Mềm mềm tròn vo, khuôn mặt trắng xinh nhỏ nhắn lộ ra chút phấn hồng, miễn bàn khiến người ta yêu thích ~ Triển Chiêu vốn đã thích con nít, lại vừa lúc là cật hóa, có một ngày nhịn không được đã há miệng cắn một cái lên má bánh bao của Triệu Trăn. Chỉ vì cái cắn này mà Bạch Ngũ gia triệt để ném ra cả một hang dấm chua, khắp Khai Phong Phủ tràn ngập mùi dấm chua lơ lửng, Triệu Tiểu Trăn thiếu chút nữa bị cặp mắt sắc như dao chọc thành cái sàng.

Bạch Ngũ gia sờ sờ khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của mình — Có nên dưỡng béo không nhỉ? Triển Chiêu hình như rất thích mập mạp mượt mà.

Triệu Trăn tuy rằng bị chọc vô số mắt đao nhưng lại rất đồng tình với Bạch Ngọc Đường.

(= w =) phải theo đuổi con Tom trì độn như vậy, Jerry cũng thật đáng thương.

Chiều hôm nay, Triệu Tiểu Trăn khoanh chân ngồi trên long ỷ, hai tay chống cằm, u u thở dài. Chầm chậm sờ sờ cái cằm tròn xoe, híp mắt lại, mặt bánh bao lộ ra hai cái nếp nhăn uất ức, khuôn mặt trắng hồng tràn ngập vẻ — tàn niệm cuồn cuộn.

Từ khi xuyên việt tới nay không có di động, không có Internet, Triệu Tiểu Trăn lười biếng phát sinh biến hóa long trời lở đất.

Biểu hiện này chính là: Không chịu ngồi yên!

Sinh vật nhân loại thật sự rất khó đoán, luôn hướng tới những gì mình không chiếm được.

Đời trước, Triệu Trăn là diễn viên, bận rộn quanh năm, người khác đi làm hắn bận rộn, người khác được nghỉ hắn càng bận hơn. Vì quay phim, Triệu Trăn phải tham dự đủ các loại sự kiện, quay phim, ca hát, quay quảng cáo, show thực tế, tiệc tối từ thiện, tham gia lễ trao giải… các hoạt động này khiến hắn lao lực

quá độ. Khi đó, Triệu Trăn vô cùng hâm mộ nhóm trạch nam, hận không thể được ngủ nguyên một ngày ở nhà, thoải mái lên mạng, vui chơi giải trí.

Đời này Triệu Trăn là hoàng đế, hơn nữa còn là hoàng đế tuổi nhỏ, gánh nặng trên vai không quá nặng, còn có bó lớn thời gian ăn chơi hưởng lạc, hơn nữa bởi vì vấn đề an toàn, Triệu Trăn thường xuyên bị hạn chế tự do thân thể, chỉ cần bé nguyện ý, cả ngày có thể ở trạch trong cung ngủ, vào triều, vui chơi giải trí gì cũng không ai quản.

Trên lý thuyết, Triệu Trăn đã thực hiện được giấc mộng đời trước, bé hẳn phải cao hứng mới đúng? Nhưng Triệu Trăn lại không ở mãi trong cung, bắt đầu hoài niệm cuộc sống phong phú bận rộn, đeo cánh Thiên Tử, cả ngày bay ra ngoài cung, mọi người nói xem có kỳ quái không?

Đặc biệt là hai ngày nay, oán niệm của Triệu Tiểu Trăn đã đột phá tới tận chân trời, không hiểu sao khiến thiên địa cảm ứng, mưa dầm kéo dài không ngớt.

Càng kỳ quái chính là, Khai Phong Phủ và mấy vị trưởng bối Triển gia, Bạch gia đều thần thần bí bí, thường xuyên tụ lại một chỗ thì thà thì thụt, còn lén nhìn Triệu Trăn nói nhỏ. Chỉ khi nào Triệu Trăn sán lại gần nhóm người kia lại lập tức tản ra, lần tới thừa dịp Triệu Trăn không chú ý lại túm lại xì xà xì xầm.

Triệu Tiểu Trăn hiếu kỳ muốn chết!

Trên đời này có chuyện nào thê thảm hơn chuyện mọi người ở ngay trước mắt mình nghị luận bát quái mà không cho mình tham dự không?!

Có!

Thật sự có!

Vốn Triệu Tiểu Trăn cũng thường xuyên chạy ra ngoài cung, tới Khai Phong Phủ cọ cơm, tới phòng Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường chiếm giường, phát huy ánh sáng chói lóa của bóng đèn công suất lớn, khiến Bạch cha dượng ngột ngạt. Nhưng gần đây!!! Hai nơi này bỗng nhiên bé không được tới!!!!

Triệu Tiểu Trăn vừa tới cửa nhà, bị Bạch Ngọc Đường vừa vặn đi ra ngăn lại, nói cái gì cũng không cho vào. Triệu Tiểu Trăn khóc chạy tới Khai Phong Phủ cáo trạng, đang chuẩn bị gõ trống kêu oan thì bị Triển Chiêu từ đằng sau đi tới xách lên, bay lên trời, ném trở về hoàng cung… toàn bộ quá trình dứt khoát liền mạch, Triệu Tiểu Trăn há miệng không kịp nói được một câu, đã bị Triển Chiêu nhẫn tâm vứt bỏ, heo hắt đứng trong mưa gió.

Triệu Tiểu Trăn lẻ loi đứng giữa đại điện, cô đơn chiếc bóng, lẻ loi đơn chiếc, thật lâu vẫn chưa lấy lại được tinh thần.

Thật lâu sau, Triệu Tiểu Trăn ôm ngực ngồi xổm xuống, nội tâm bị trúng một kích nội thương, mặt bánh bao dính hai sợi rong biển lệ, rong biển chảy xuống miệng, đắng quá!!! Có thể do thân là Thiên Tử, mà tặc lão thiên khốn nạn cảm thấy con nuôi mình còn chưa đủ thảm, một tiếng sét, một tiếng sấm… mưa phun xối xả ào ào đầy trời, khụ khụ, không phải phun mà là mưa rào kèm sấm chớp đầy trời!

Triệu Tiểu Trăn ôm ngực, chống cột trụ đỏ thắm miễn cưỡng đứng dậy, đưa mắt nhìn quanh bốn phía, chỉ cảm thấy sắp không giữ được mạng.

— quốc gia, mau đưa ta đi đi!!!

……

Hung hăng xả khí một hồi, Triệu Tiểu Trăn bọc chăn đè lên gối đầu khó chịu, bóng dáng toát ra từng đợt hắc khí, từ xa nhìn lại trông không khác gì một cái u linh. Phúc Tuyền ngồi xổm ở cửa giả vờ mình không có mặt, bên tai bỗng vang lên hai tiếng gõ cửa ngắn ngủi, mở cửa ra xem xét… phát hiện Triển Chiêu đang ngó ngó nghiêng nghiêng ở bên ngoài, Triển đại nhân chấm ngón tay vào miệng, dường như muốn chọc thủng giấy dán cửa, nhìn vào nơi phát ra hắc khí ở bên trong.

Phúc Tuyền rất muốn khuyên nhủ hắn.

Cửa sổ hoàng cung là đồ đặc chế, vì đạt hiệu quả cách âm và giữ ấm, đặc biệt làm 2 lớp giấy dán vô cùng dày. Cho dù đâm thủng một tầng, với chiều dài ngón tay người cũng không có khả năng chạm tới tầng giấy

dán bên trong. Cho dù ngươi có chọc thủng được hết nhưng cũng bởi vì cự ly hai lỗ thủng quá xa, từ bên ngoài cũng không nhìn thấy được gì. Còn không bằng dùng quyền đấm thủng hai lỗ, vừa thuận tiện vừa bớt sức, tầm nhìn cũng rõ ràng…May mà Triển Chiêu rất nhanh buông tay xuống, ngoắc ngoắc ngón tay với Phúc Tuyền — ngươi rút lui trước, ta yểm trợ!

Phúc Tuyền dùng lực gật đầu, sau đó hít một hơi sâu, lách qua khe cửa cứng rắn, nhanh như chớp lủi đi.

Phúc Tuyền an toàn lui binh, lưu lại chỉ còn Triển Chiêu và Triệu Tiểu Trăn hắc hóa mắt to trừng mắt nhỏ. Chống lại ánh mắt cuồn cuộn oán niệm của Ngộ Không, Triển Ngự miêu áp lực thật lớn, quay đầu thấy bóng dáng Phúc Tuyền đã đi xa, trong lòng ghi hận!

Chỉ lách qua khe cửa thôi mà lại gây ra động tĩnh lớn như vậy, còn không bằng ngươi trực tiếp mở cửa đi ra ngoài cho xong!

……

Dỗ dỗ dành dành, cuối cùng dỗ được Ngộ Không hắc hóa, Triển Chiêu rất có cảm giác thành tựu, bế Triệu Tiểu Trăn bay thẳng về nhà.

Tất cả mọi người đều có mặt, đại sảnh vô cùng náo nhiệt, trong phòng giăng đèn kết hoa so với tết năm mới còn náo nhiệt hơn.

Triệu Trăn sửng sốt một chút, bấm đốt ngón tay tính toán, gần đây không có lễ tết hội hè gì, chẳng lẽ là sinh nhật ai? Vì thế giật giật tay áo Triển Chiêu hỏi: "Sư phụ, hôm nay sinh nhật ai vậy? sao không nói cho ta biết, ta cũng chưa chuẩn bị quà tặng nữa."

"Ngốc!" Triển Chiêu chọc bé một cái: "Đương nhiên là sinh nhật ngươi rồi."

Triệu Trăn vừa định phản bác, sau đó nghĩ lại, mình đã quen với ngày sinh đời trước, đời này mình sinh ngày bao nhiêu?

Thấy khuôn mặt mờ mịt của Triệu Trăn, Bao đại nhân giải thích: "Là Thái Hậu nương nương nói, năm đó vì chuyện li miêu tráo thái tử, nên sinh nhật của Hoàng thượng không được ghi lại. Sau khi sắc phong thái tử, ai cũng không biết sinh nhật ngài, vì tăng may mắn, Tiên hoàng đã tùy tiện chọn một ngày lành tháng tốt."

Triệu Trăn giờ mới nghĩ ra, lúc trước khi sắc phong thái tử, Khâm Thiên Giám muốn dùng ngày sinh tháng đẻ tính giờ lành, còn phải chép lại trong sử sách. Khi đó Thái Hậu vẫn còn bị bệnh, tiên hoàng hỏi bé ngày sinh tháng đẻ, bé nào có biết, tiên hoàng vì thuận tiện, liền tùy tiện chọn một ngày lành.

Triển Chiêu cười nói: "Tiên hoàng tuy rằng không nhớ rõ nhưng Thái Hậu nương nương lại nhớ kỹ, không ngừng dặn dò bảo mọi người giữ bí mật, tổ chức một bữa tiệc sinh nhật ở bên ngoài cung cho ngươi." Triển Chiêu thở dài: "Cố tình ngươi quá thông minh, chỉ một chút manh mối lộ ra đã bị ngươi phát hiện. Mấy hôm nay, Khai Phong Phủ cùng mọi người trong Phủ đều vội vội vàng vàng, trong viện lộn xộn, đồ chuẩn bị sợ bị ngươi thấy được, thật sự so với tra án còn mệt hơn!"

Thật sự, phần tử phạm tội giảo hoạt sao có thể sánh với tiểu hồ ly Triệu Trăn, càng khó dây dưa.

Thái Hậu ngồi ngay ngắn ở chủ vị, không mặc xiêm y tố sắc ngày thường ở trong cung lễ Phật mà đổi một bộ trang phục hồng sắc vui vẻ, cả người trông trẻ hẳn ra. Thái hậu từ ái mỉm cười, ánh mắt ôn nhu nhìn Triệu Trăn, Triệu Trăn được mọi người vây quanh, mơ mơ hồ hồ ngồi bên cạnh Thái hậu, những ủy khuất lúc trước hoàn toàn bay biến, vui tới mức ngay cả mình họ gì cũng quên sạch ~ trên bàn cơm chưa bao giờ thiếu náo nhiệt.

Triển Chiêu đau lòng Triệu Trăn mấy ngày nay chịu ủy khuất, toàn tâm toàn ý dỗ dành bé, hoàn toàn bỏ qua Bạch Ngọc Đường, khiến Bạch Ngũ gia buồn bực lại buồn bực, mọi người lại trải qua buổi tiệc tràn ngập mùi dấm chua năm xưa. Bao đại nhân và Bát Hiền vương cụng ly đổi chén, Thái hậu, Triển phu nhân và mấy vị thiếu phu nhân trò chuyện thật vui vẻ, mấy đứa nhỏ chạy loanh quanh bàn. Rất nhanh Triển Thanh Mang cũng gia nhập chơi cùng lũ trẻ, không bao lâu sau Bạch Cốt sơn chúng quỷ cũng tham gia, một nhóm người lớn vây quanh bàn quấy rối, chơi so với bọn nhỏ còn cao hứng hơn.

Bàng Thống hết sức chuyên chú ăn cơm, tần suất duy trì một bát hai miếng, cái bụng phẳng lỳ tựa như không đáy. Bên cạnh Bàng Thống chính là một cái nồi cơm, Công Tôn cầm sẵn muôi xới cơm, chăm chỉ xới cơm cho hắn, thuận tiện nghiên cứu một chút, ăn nhiều như vậy cơm đã đi đâu?

Triển Thanh Phong cúi đầu ăn cơm, bộ dạng thanh nhã văn tĩnh, bên ngoài tranh cãi ầm ĩ hoàn toàn không liên quan tới ông.

Bạch Cốc theo thường lệ đi quấy rối Bạch Ngọc Đường, phụ tử một lời không hợp liền ra tay tàn nhẫn, hai bóng trắng bay a bay a bay a….trên bàn không có bánh ngọt, Triệu Tiểu Trăn hai tay chắp lại tạo thành hình chữ thập, hứa nguyện đối với ngọn nến trong lồng đèn.

Nguyện giây phút này, vĩnh viễn ở trong tim.

131. Quyển 7 - Chương 130

Ta yêu một người đáng giá để yêu, đáng tiếc nhận ra quá muộn.

Lúc bừng tỉnh đại ngộ, cũng là lúc sinh ly tử biệt.

Nếu như có kiếp sau…

……

Một ly rượu độc, một dải lụa trắng, đó chính là kết cục cuối cùng của Thừa Ảnh.

Rượu độc cùng lụa trắng là do Phúc Tuyền tự tay mang tới, sau khi để đồ xuống không rời đi, cũng không lưu lại đôi câu vài lời.

Thừa Ảnh nhìn rượu độc cùng lụa trắng trước mặt, chậm chạp không nhúc nhích. Không phải hắn sợ chết, khi sư phụ qua đời, hắn đã đoán trước được kết cục của mình, hắn chỉ hối hận, hối hận không thể gặp Triệu Trăn sớm hơn, hối hận trước khi bọn họ gặp nhau, đã phạm phải tội lỗi không thể vãn hồi.

Từ thẩm án tới tra án, Thừa Ảnh ngồi trong thiên lao hơn nửa năm, tuy rằng không có tự do nhưng cũng không ăn khổ.

Trong khoảng thời gian ngồi tù, những người có chút giao tình đều tới gặp mặt hắn lần cuối, chỉ có người hắn muốn gặp nhất, thủy chung vẫn chưa một lần xuất hiện, một lần cũng không có… Bởi vậy, Thừa Ảnh không sợ chết ngược lại có chút bí ẩn mong chờ.

Một lần cuối cùng, người đó hẳn nên tới đây chứ, nên tới tiễn đưa ta đi chứ, nên tới gặp mặt ta lần cuối đi chứ?

Nhà lao tĩnh lặng, không gian phong bế, không ai quấy rầy, thời gian rảnh rỗi không việc gì làm, Thừa Ảnh mỗi ngày đều sẽ ngồi ngẩn người, hết lần này tới lần khác nhớ lại những ký ức có liên quan tới Triệu Trăn. Người đó cao bao nhiêu, bộ dạng thay đổi ra sao, béo lên hay vẫn gầy? Lúc nào người đó tới, tới rồi sẽ dùng ánh mắt gì nhìn ta? Người đó có đau buồn không, có rơi lệ vì ta không? Sẽ nói với ta những gì, hay cái gì cũng không nói, chỉ chăm chăm nhìn ta?

Nếu có thể tái kiến người đó, nếu có thể chết dưới ánh mắt người đó, cả đời này Thừa Ảnh không còn tiếc nuối.

Vì thế Thừa Ảnh đợi, đợi nữa, đợi mãi… từ mặt trời mọc tới mặt trời lặn, từ mặt trời lặn đến bình minh, đợi cả ngày lẫn đêm, thủy chung vẫn không thể đợi được người muốn gặp. Thừa Ảnh chua xót nghĩ: Có lẽ người đó đã sớm phiền chán ta, lòng nhân từ duy nhất chính là để ta tự kết thúc chính mình…

Thừa Ảnh chọn độc rượu, nâng chén, uống một hơi cạn sạch.

Nghe nói, người chết đều sẽ tới Hoàng Tuyền, không biết trước khi uống canh Mạnh Bà, có thể gặp lại không…

……..

Thừa Ảnh vạn lần không ngờ tới, chết không phải chấm hết.

Khi tỉnh lại, hắn đang nằm trên giường khách điếm?!

Đây là một khách điếm bình thường, hiệu quả cách âm không tốt lắm, Thừa Ảnh có thể rõ ràng nghe được tiếng rao văng vẳng bên ngoài truyền vào.

Bây giờ hẳn đang là sáng sớm, ánh sáng trong phòng tối mờ, màn che cũ nát che che đậy đậy, đệm chăn đã sớm bị giặt tới trắng hếu. Thừa Ảnh vừa trải qua sinh tử kiếp, ở trong hoàn cảnh lạ lẫm, đầu óc vẫn còn có chút mơ hồ, cho rằng mình đang nằm mơ, mơ mơ màng màng lại ngủ thiếp đi.

Không biết qua bao lâu, Thừa Ảnh bỗng nhiên bừng tỉnh — Mình chưa chết?

Thừa Ảnh xoay người ngồi dậy, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy túi vải bên gối. Mở cái túi ra, bên trong có một vài bộ quần áo, chất vải bình thường, nhưng nhìn từng đường khâu mũi chỉ là tay nghề của tú nương trong cung làm. Còn có một xấp ngân phiếu thật dày, đủ để Thừa Ảnh sinh hoạt bình an cả đời.

Dưới đáy cùng, là một quyển sổ hộ tịch Dương Châu — Vương Du.

Thừa Ảnh ngẩng đầu, phát hiện trên bàn để một thanh đoản kiếm và một chiếc mặt nạ đầu heo…

Thừa Ảnh sửng sốt một lúc lâu, trước mắt bỗng nhiên một mảnh mơ hồ, trong lòng đau đớn vô cùng, nước mắt dù có lau thế nào cũng không sạch.

Khó trách, khó trách người đó vẫn không tới tiễn….

Vương Du, Vong Ưu (quên ưu phiền)…. (đọc gần giống nhau Wáng yōu, wàng yōu…)

Thừa Ảnh tươi cười chua xót: Thực giảo hoạt, ngươi đuổi ta đi còn không bỏ qua, lại ném cho ta một nan đề.

Ta dùng tiền ngươi cho, mặc quần áo ngươi cấp, cầm mặt nạ ngươi tặng, mang theo hồi ức có ngươi…

Ngươi bảo ta nên đi đâu bây giờ? Ngươi bảo ta làm sao mới quên được ngươi?

Ta không quên được ngươi, thì Vong Ưu thế nào….

……..

Triệu Trăn từng nói qua: “Có được có mất, có bỏ mới có được, tuy ra có cả thiên hạ, lại không được tự do. Chỉ ngóng trông ngày sau con cháu không chịu thua kém, có thể khiến ta sớm thoái vị, đừng đợi tới râu tóc bạc trắng đi lại không tiện, mới có cơ hội du lãm non sông.” Lại nói với Thừa Ảnh: “Nếu ngươi nhàn rỗi, vậy hãy đi cùng ta, võ công ngươi tốt hơn ta, chờ ta già rồi, đi lại không được, ngươi có thể cõng ta băng rừng vượt núi…”

Vì những lời này, Thừa Ảnh lựa chọn lưu lạc.

Thừa Ảnh cầm tiền Triệu Trăn cho, mặc quần áo Triệu Trăn cấp, mang theo bảo kiếm Triệu Trăn để lại cho hắn, trong ngực cất mặt nạ đầu heo, bước trên con đường độc hành. Hắn đã đi qua vùng sông nước Giang Nam, tới hoang mạc Tái Bắc, đến Tuyết Sơn Lâm Hải, đi khắp chân trời góc bể… Thừa Ảnh một mình một ngựa đi khắp thiên hạ, duy độc không dám đặt chân tới Biện Lương, duy độc không dám hỏi thăm tin tức của Triệu Trăn.

Triệu Trăn là hoàng đế tốt, dẫn dắt con dân Đại Tống làm giàu, lấy việc dân giàu nước mạnh làm nhiệm vụ của mình, vô luận hoàng thân quốc thích hay Văn thần Võ tướng, vô luận tiểu thương tôi tớ hay bần nông phú thương, ai nấy đều nhất nhất sùng bái Triệu Trăn như thần, hàng năm trong nhà đều cúng trường sinh bái, cầu mong Triệu Trăn sống lâu trăm tuổi.

Mỗi lần nghe người ta nhắc tới Triệu Trăn, Thừa Ảnh đều sẽ xoay người bỏ đi.

Hắn sợ sẽ nghe được tin tức Triệu Trăn đã cưới vợ sinh con, càng sợ mình bị cơn ghen bức điên, rồi lại tổn thương tới Triệu Trăn.

Triệu Trăn nhiều ý tưởng kì diệu, có thể mỗi câu Thừa Ảnh đều không hiểu, nhưng mỗi câu nói của Triệu Trăn, Thừa Ảnh đều chặt chẽ ghi tạc trong lòng. Hắn nhớ rõ Triệu Trăn từng tự giễu: "Chỉ cần ta ra lệnh một tiếng, dạng nữ nhân nào mà không chiếm được, hậu cung ba nghìn phấn đại, giai nhân vì ta là 'Trẫm' nên mới tụ họp lại… Nói như vậy cũng không phải muốn hạ thấp các nàng mà ta chỉ thấy thương cho chính ta… ta được quá nhiều, chỉ có chuyện này là cầu mãi không được."

Khi đó, Thừa Ảnh chỉ là một thiếu niên không hiểu chuyện phong nguyệt, bản thân còn tỉnh tỉnh mê mê, không thể lý giải chân ý những lời này của Triệu Trăn, chỉ ma xui quỷ khiến đáp: "Có lẽ sẽ có người, không màng danh lợi, vô dục vô cầu, chp dù ngươi có phải là hoàng đế hay không cũng thật lòng thích ngươi."

Triệu Trăn chỉ cười xòa: "Nếu thực sự có người này, ta nhất định sẽ cách người đó thật xa."

Triệu Trăn nói: "Ta không xứng với người đó."

Mỗi lần nhớ tới biểu tình Triệu Trăn khi nói những lời này, Thừa Ảnh đều cảm thấy đau lòng.

Khi thân phận đầu tiên của Thừa Ảnh bị phát hiện, Triệu Trăn có lẽ dự cảm được cái gì đó, không chỉ một lần khuyên nhủ Thừa Ảnh rời đi. Triệu Trăn nói: "Hiện tại kiến thức của ngươi quá ít, mới có thể cam tâm tình nguyện lưu lại bên người ta, chờ ngươi từng trải chuyện thiên hạ, chờ ngươi tiếp xúc với thế giới bên ngoài nhiều hơn, chờ ngươi được nếm thử cảm giác tự do rồi, ngươi sẽ lưu luyến không rời, nhớ mãi không quên…"

Khi đó, Thừa Ảnh không thể phản bác, hiện tại hắn dường như đã giác ngộ.

— Mặc dù đã ngắm qua vô vàn cảnh đẹp trong thiên hạ, ta cũng chỉ muốn trở lại bên cạnh ngươi.

Mấy năm qua, Thừa Ảnh đã vào Nam ra Bắc, Đông du Tây cuống, kết giao vô số bằng hữu, người ái mộ hắn cũng không ít. Chỉ là mỗi đêm khuya nằm mộng, hay những lúc tỉnh rượu, điều ta vướng bận nhất chỉ có mình ngươi. Trong lúc sai thời gian lại gặp đúng người, trái tim được lấp đầy, không thể dung nạp thêm người nào khác.

Thừa Ảnh vẫn luôn trốn tránh, bao lần đi tới ngoài thành Biện Lương, đưa mắt nhìn về phía Hoàng cung xa xa, lại thủy chung không dám vượt quá giới hạn. Mười mấy năm qua, thời gian chẳng những không thể làm nhạt phai tưởng niệm mà ngược lại càng khiến hình ảnh Triệu Trăn nhất nhất khắc sâu in hằn trong trái tim hắn, càng ngày càng rõ ràng, vĩnh chí không quên.

Đến hơn ba mươi tuổi, Thừa Ảnh bệnh chết, trước khi chết vẫn nhớ mãi không quên….

……

Thừa Ảnh lần thứ hai đối mặt với tử vong, vẫn như cũ không chết…

Lúc tỉnh lại, Thừa Ảnh chuyển sinh tới một thế giới xa lạ, xác thực mà nói, là thế giới ngàn năm sau.

Thừa Ảnh rất thích thế giới mới này, bởi vì nơi nơi đều có bóng dáng của Triệu Trăn. Tư tưởng kì diệu của Triệu Trăn, những câu cửa miệng của Triệu Trăn, có di động cùng máy tính Triệu Trăn nhớ mãi không quên, những nghi hoặc phức tạp ở đời trước Thừa Ảnh rốt cuộc tìm được đáp án.

Hóa ra sư phụ và Triệu Trăn đều là 'người xuyên việt', bọn họ xuyên qua không gian và thời gian, đến với Đại Tống. Khác biệt ở chỗ, hai người bọn họ tựa như hai tồn tại đối lập cực đoan, sư phụ tới là để hủy diệt Đại Tống, còn Triệu Trăn mang cuộc sống mới tới cho Đại Tống.

May mắn Triệu Trăn thắng.

Toàn bộ thế giới mới này đều có hình bóng Triệu Trăn, duy độc không có Triệu Trăn người thật, những thứ mới mẻ đã khám phá hết, Thừa Ảnh lại bắt đầu tưởng niệm Triệu Trăn.

Bù lại tiếc nuối đời trước chưa từng gặp cha mẹ, Thừa Ảnh từ nhỏ đã là 'con nhà người ta' trong mắt người khác, không bao giờ thiếu mặt trong các môn thi đấu, các loại giấy khen nhận về không ngớt, luôn khiến cha mẹ an tâm ngoại trừ duy nhất một việc — không chịu kết hôn sinh con, khiến cha mẹ anh đau đầu không thôi.

Thời đại này đã cho phép kết hôn đồng tính, vợ chồng đồng tính cũng được hưởng quyền lợi ngang hàng với các cặp vợ chồng bình thường. Tư tưởng cha mẹ Thừa Ảnh cũng rất thông thoáng, vô luận tương lai con trai kết hôn với nam hay nữ, hoặc thậm chí bị gả ra ngoài, cha mẹ Thừa Ảnh cũng không ý kiến.

Nhưng Thừa Ảnh lại có kí ức của hai kiếp, tính cách ương ngạnh khó bảo, việc gì anh đã nhận định cho dù đụng phải tường cứng cũng không quay đầu, thấy quan tài không rơi lệ. Vì cha mẹ bức ép quá, Thừa Ảnh quyết định nhận nuôi một bé trai, coi như để an lòng ông bà.

Cho dù mọi người có nói tới rách miệng, anh cũng chỉ đáp lại bằng ba từ — Không kết hôn!

Là người đầu tiên và cũng là người duy nhất Thừa Ảnh yêu, quan niệm về tình yêu của Triệu Trăn đã ảnh hưởng sâu sắc tới anh!

Tỷ như, thà thiếu chứ không ẩu…

Thừa Ảnh không muốn kết hôn, cha mẹ Thừa Ảnh cũng không nhẫn tâm nhìn con trai cô đơn chiếc bóng, thường xuyên sắp xếp đi gặp mặt. Thừa Ảnh ỷ vào thiên phú kỹ năng mặt than trầm mặc ít lời, dọa sợ vô số người tới xem mặt, ngẫu nhiên có người khẩu vị đặc biệt cũng không cạy nổi miệng câm như hến của anh.

Hôm nay, Thừa Ảnh lại bị cha mẹ áp giải đi xem mặt.

Thời gian còn sớm, đối phương còn chưa tới, Thừa Ảnh gọi một ly cà phê chậm rãi ngồi chờ. Đồng hồ trên cổ tay chậm rãi nhích một vòng cuối cùng, đối tượng xem mặt mới chậm rãi đi tới, thái độ không nóng không vội này, phỏng chừng đối phương cũng không bằng lòng đi xem mặt, hi vọng có thể hảo tụ hảo tán.

Thừa Ảnh rất có phong độ thân sĩ, đứng lên, kéo ghế ra mời đối tượng xem mắt ngồi.

Người nọ không ngồi.

Nam tử không biết tên, không cam tâm yếu thế kéo ghế ngồi bên cạnh ra, nói với Thừa Ảnh: “Mời ngồi.”

Thừa Ảnh cũng không ngồi.

Mỗi người cầm một ghế, hai người bắt đầu phân cao thấp, ai cũng không chịu nhường ai.

Đối diện nhau một lúc, Thừa Ảnh sửng sốt, cảm thấy nam tử không biết tên này trông thực quen mắt? Nam tử không biết tên cũng nhíu mày, tươi cười ưu nhã cứng đờ, ánh mắt quỷ dị nhìn Thừa Ảnh: “Anh…” Chỉ nói một chữ, nam tử không biết tên nhanh chóng ngậm miệng, không thèm quay đầu lại nghênh ngang bỏ đi.

Thừa Ảnh nhìn theo bóng dáng người đó, cảm giác không thích hợp càng ngày càng mãnh liệt.

Đã gặp ở đâu rồi nhỉ? Khuôn mặt này, ngữ khí này, tư thế đi đường này, thói quen mỗi khi tức giận sẽ giẫm chân này…

Thình thịch thình thịch…. Thừa Ảnh nghe tiếng tim mình đập bang bang trong lồng ngực, trong đầu ong ong hỗn loạn, không cần nghĩ ngợi liền xông ra ngoài, chạy tới tận gara mới đuổi kịp nam tử không biết tên. Nam tử không biết tên mở cửa xe, không phòng bị gì bị Thừa Ảnh ôm chặt vào lòng.

Nam tử không biết tên rống giận: “Buông ra! Tôi gọi bảo vệ đó!”

Thừa Ảnh căng thẳng, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi: “Tên, nói cho tôi biết tên của em!”

Nam tử không biết tên nhíu mày: “Ngài Vương Du, ngay cả tên tôi ngài cũng không biết, vậy mà ngài cũng đi xem mắt sao?”

“Triệu Trăn…” là em sao?!

Giọng Thừa Ảnh rất nhẹ, mang theo một loại khẩn cầu thận trọng, tựa như sợ bừng tỉnh khỏi mộng đẹp này, cũng sợ hết thảy chỉ là một giấc mộng. Nam tử không biết tên cứng lại một chút, tức giận phồng má, mất tự nhiên dời tầm mắt, không nhìn tới biểu tình run rẩy tới kích động của Thừa Ảnh.

“To gan, ai cho phép ngươi gọi thẳng tên trẫm!”

“Thật sự là em.”

Nam tử không biết tên đá Thừa Ảnh một cái: “Dùng kính ngữ cho tôi!”

“Thật sự là em.”

“Anh có thôi đi không?! Bà mẹ nó phiền muốn chết… ưm… ưm…” Oán giận bị trả về.

Thừa Ảnh đè Triệu Trăn lên ghế hôn môi, Triệu Trăn căn bản không chịu phối hợp, xoay trái xoay phải, giãy giãy dụa dụa, nhưng không thể lay động tay Thừa Ảnh. Há miệng muốn chửi người, lại bị Thừa Ảnh thừa dịp chen vào, Triệu Trăn triệt để tạc mao, dùng lực đấm bả vai Thừa Ảnh một cái.

Chút lực công kích này đối với Thừa Ảnh mà nói cũng chả khác gì đấm lưng, chẳng những không khiến Thừa Ảnh tỉnh táo lại mà còn kích thích lang tính của Thừa Ảnh trỗi dậy, huyết nhục bắt đầu sôi trào. Thừa Ảnh dùng hai tay giữ chặt Triệu Trăn, dùng ôn nhu cùng cường thế không cho kháng cự, Triệu Trăn phát ra âm thanh nhỏ vụn, tựa như rơi vào miệng ngạ lang.

Thân thể hai người quấy lấy nhau, Thừa Ảnh dễ dàng cảm nhận được Triệu Trăn bất mãn cùng buồn bực cùng cảm giác thất bại không địch lại được. Hô hấp Triệu Trăn càng ngày càng nặng, phản kháng dần trở nên yếu ớt, phỏng chừng đã tiêu hết sức lực. Cho dù như thế, Triệu Trăn vẫn giãy dụa mềm yếu, chết cũng không chịu thua!

Nụ hôn dài kết thúc, Thừa Ảnh vô hạn quyến luyến Triệu Trăn, cảm xúc kích động dần bình ổn lại, nhưng nội tâm vui sướng không cách bình ổn. Thừa Ảnh một tay ôm eo Triệu Trăn, phòng ngừa cậu trượt xuống, tay còn lại trấn an vuốt ve sau lưng, dỗ dành vật nhỏ phẫn nộ — tục xưng thuận mao.

Triệu Trăn vừa khôi phục một chút khí lực, dùng lực đấm Thừa Ảnh hai cái, lại tiêu hết sức lực…

Thừa Ảnh hớn ha hớn hở bị cậu đánh trúng, cũng không thèm trốn tránh.

Để em ấy đánh hai cái, xả giận được thì càng tốt, không nên giữ bực tức trong lòng.

Thừa Ảnh lại hôn tóc Triệu Trăn, giọng nói trầm thấp mà sung sướng: “Rất nhớ em…”

Triệu Trăn tức giận đạp hắn một cái: “Buông tay! Chuyện đời trước, tôi còn chưa tha thứ cho anh đâu.”

Thừa Ảnh mỉm cười: “Đời trước gì cơ, chúng ta lần đầu gặp mặt, có oán thù gì chứ?”

Triệu Tiểu Trăn quả nhiên lại tạc mao: “Đừng có giả ngu, lần đầu gặp mà anh đã hôn con người ta thế à, biến thái cuồng hôn!”

“Nhất kiến chung tình có được không?”

“Phóng thí!” ngay cả thô tục cũng lôi ra hết rồi.

Cũng khó trách Triệu Trăn lại tức giận như vậy, đời trước đợi người này mấy chục năm, ai ngờ lại bị phụ lòng, đến chết cũng không thèm quay về nhìn cậu một cái, đây là trả thù lúc trước cậu không tới thiên lao tiễn đưa sao?! Tình hình lúc ấy, ai cũng không thể đảm bảo cho Thừa Ảnh, Triệu Trăn chỉ có thể an bài hắn giả chết chạy trốn, vốn tưởng rằng vài năm sau, Thừa Ảnh có thể thay đổi hình dạng quay về bắt đầu lại từ đầu, không ngờ tên này lại một đi không trở về!

Bạch Ngọc Đường xưa nay có thù tất báo, để trả thù bóng đèn Triệu Tiểu Trăn phá rối chuyện yêu đương giữa hắn và Triển Chiêu, sau khi thành hôn với Triển Chiêu rồi, Bạch Ngọc Đường mỗi ngày cùng lão bà nhà mình ở trước mặt Triệu Trăn show đủ loại ân ái, tạo cảm giác tồn tại, vô cùng cuồng ngược độc thân cẩu…

Đáng giận nhất chính là Thừa Ảnh, ngươi chết thì chết đi, nhờ người mang tro cốt về làm gì.

Năm đó Triệu Trăn cầm hũ tro cốt, tâm tình âm u! thật sự chua đắng ngọt bùi ngũ vị tạp trần.

Triệu Tiểu Trăn vô cùng sĩ diện, hừ lạnh một tiếng: “Nếu không phải do sư phụ ngăn cản, đã sớm đem ngươi nghiền nát thành tro rồi!”

Thừa Ảnh đau lòng nói: “Đời này cho em chết trước.”

Triệu Tiểu Trăn khóe miệng co giật: “Nói tiếng người giùm cái!”

Thừa Ảnh gắt gao ôm chặt Triệu Trăn tựa như trân bảo đã mất bỗng nhiên tìm lại được: Chủ nhân của anh, lần này em đừng hòng đuổi anh đi nữa.

…….

#Nhân dân Đại Tống gửi điện chúc mừng#

Sớm sinh quý tử, cả nhà vui vẻ.

Hết phiên ngoại 1

132. Quyển 7 - Chương 131

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ân ân ái ái sến sến súa súa, lúc nào cũng như chìm trong thế giới riêng, cả ngày phát ra hào quang ân ái tim hồng bay lả tả, thật sự rất chói mắt, hành hạ vô số cẩu độc thân, làm tan nát vô số tâm hồn thiếu nữ mong manh yếu đuối, Thử Miêu hai người vẫn như xưa, mỗi ngày ân ái khiến cả Khai Phong Phủ đều muốn nổi điên.

Nhưng mà, dù có show ân ái nhiều tới mấy thì cũng không có tác dụng gì!

Cho dù là ở chung một gian phòng, ngủ cùng một giường, đắp cùng một chăn bao nhiêu lâu, hai vị đại hiệp vẫn chỉ đơn thuần là đắp chung chăn ngủ cùng giường, trong sạch đến không thể trong sạch hơn, thuần khiết đến không thể thuần khiết hơn, hoàn toàn không hề bắt chước yêu tinh mê hoặc quyến rũ lẫn nhau. Triệu Trăn một mực chờ xem náo nhiệt cũng thấy sốt ruột thay — không ai tranh làm top à?! Quá kém! Quá kém! Quá kém!

Mấy năm gần đây, Đại Tống mưa thuận gió hòa bờ yên biển lặng, các bạn hàng xóm cạnh biên giới nước này so với nước kia càng an tĩnh hơn, Triệu Tiểu Trăn làm hoàng đế nhàn tới khó chịu, bỗng nhiên có một ngày, nhàn rỗi chống cằm suy nghĩ — có nên cho phép kết hôn đồng tính không nhỉ? Tạo phúc cho thế giới gay les rộng lớn trong tương lai?

Triệu Tiểu Trăn trí tưởng tượng bay cao bay xa nảy ra chủ ý, liền bị các đại thần tâm lao lực quá độ ôm bắp đùi: “Hoàng thượng thỉnh nghĩ lại !”

Làm sao để kết hôn đồng tính, Triệu Tiểu Trăn cắn móng tay bứt rứt suy nghĩ, cắn nha cắn nha, rốt cuộc chỉ ma trảo tội ác về phía Triển Chiêu, định tác (gây) hợp (họa) cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường! Triệu Tiểu Trăn nắm chặt nắm tay nội tâm dâng trào, suýt nữa vì bản thân thiện giải nhân ý làm cho cảm động muốn khóc.

Nhưng Triển đại nhân lại không hề nghĩ như vậy…

Triển đại nhân đáng thương anh minh một đời, suýt nữa bị đồ nhi ngu xuẩn khi sư diệt tổ ám hại, không chút cảnh giác bị chuốc thuốc mê — đeo vòng cổ bằng lụa — hỏa tốc giao hàng gửi tới cho con chuột vẫn không hay biết gì! Triển đại nhân thật vất vả mới từ miệng con chuột chạy trốn ra, trên cổ vẫn còn đeo vòng lụa màu đỏ thắm tinh tế cùng với cái Chuông! Mèo! bằng vàng ròng được chế tạo tinh mỹ tuyệt luân!

Triển đại nhân tức giận không nói hai lời, xắn tay áo đánh Triệu Trăn tới kêu cha gọi mẹ.

Nhóm ám vệ trung thành hộ chủ chạy như bay tới cứu giá, cuối cùng bị Ngự Miêu đại nhân bùng nổ cả đoàn bị diệt hết lần này tới lần khác…

Trong sân viện náo loạn, Bạch Ngũ gia thiếu chút nữa ăn thịt được con mèo âm thầm chép miệng, trong lòng vạn phần hối hận mình hạ thủ quá chậm, trên mặt lại bày ra vẻ mặt chính trực “ta vô tội, ta ngồi ôm không loạn, ta là Liễu Hạ Huệ, ta là chính nhân quân tử”. Mặt Bạch Ngũ gia quả thực vô cùng chính trực, cho tới lúc này cả Triển Chiêu và Triệu Trăn đều đã quên, mặc dù người sắp đặt bỏ thuốc là Triệu Trăn nhưng người đưa cốc trà có bỏ thuốc cho Triển Chiêu uống chính là…

Chính là đại hiệp mặt đầy chính trực Bạch Ngọc Đường!

Như vậy có thể thấy, Bạch Ngũ gia cũng không phải không gấp mà chẳng qua hắn quá coi trọng con mèo ngốc bạch ngọt, chỉ có thể nhẫn nhịn.

(“) Mọi người cũng không dễ dàng a.

Hành động chuốc thuốc nhận kết thục thất bại, Triệu Tiểu Trăn ôm cái mông sưng vù được đưa trở về cung chữa trị.

Đáng mừng chính là, ngốc bạch ngọt Triển đại nhân rốt cuộc cũng thông suốt! Triển Ngự Miêu sờ sờ mũi mình ngẩn người một ngày, tự mình rối rắm thật lâu, rốt cuộc đỏ bừng hai tai hạ quyết tâm — phù sa không chảy ruộng ngoài, rốt cuộc quyết định đem Bạch Ngọc Đường xinh đẹp như hoa cưới về nhà!

Mọi người dùng ánh mắt phức tạp, thật sâu nhìn Triển đại nhân hùng tâm vạn trượng — Cưới? Ngài chắc chứ?

Triển Chiêu là một người cẩn thận, vô luận làm gì cũng chu đáo tỉ mỉ không qua loa, nếu quyết định cưới Bạch Ngọc Đường về nhà, tự nhiên phải như các nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất khác, đường đường chính chính lấy người về nhà! Nếu cứ vô môi vô sính* ở chung như thế, quả thực rất có lỗi với Bạch Ngọc Đường xinh đẹp như hoa nhà mình, đầu tiên phải cần Bạch Ngọc Đường gật đầu đồng ý, sau đó là xin ý kiến cha mẹ hai bên, cuối cùng là nhờ bà mối…. (*Không bà mối không sinh lễ)

Xin ý kiến cha mẹ cái gì, nghĩ tới Bạch Cốc liền đau đầu.

Mời bà mối cái gì, bà mối giỏi nhất Khai Phong Phủ tên gì ta?

Đúng rồi, còn phải viết thư thông báo cho cha mẹ ca tẩu tới Bạch Cốt sơn đưa sính lễ!

Còn phải thông báo cho các sư phụ sư huynh sư chất sư thúc Trấn Quốc tự tới dự lễ!

Triển đại nhân cắn đầu bút bình thường chuyên để ghi chép đầu mối vụ án, hý hoáy viết viết vẽ vẽ, tự cho là bí mật lên kế hoạch cầu hôn, nhưng lại không thấy trên mặt Bạch Ngũ gia đang đeo nụ cười sủng nịnh cưng chiều. Bạch Ngũ gia một chút cũng không nóng vội, với sự hiểu biết của hắn về Triển Chiêu, con mèo ngốc này rất có thể mơ mơ màng màng đem mình bán đi, còn thuận tay giúp hắn đếm tiền, hớn ha hớn hở tưởng rằng mình đã chiếm được tiệm nghi của hắn.

Bạch Ngũ gia ngồi vững thả dây dài câu mèo, lòng tràn đầy vui sướng chờ con mèo ngốc tự bán mình.

Nhưng Bạch Ngọc Đường đã quên sau lưng Triển Chiêu còn có một ngọn núi lớn bình thường không đáng tin cậy nhưng trong thời khắc mấu chốt lại có thể chắn nửa góc trời!

Không sai!

Người duy nhất nhìn thấu chân tướng là người bề ngoài nhìn qua như đứa trẻ, nhưng trí thông minh thì quả thật không tầm thường, Hoàng đế Triệu Tiểu Trăn!

Đáng tiếc, Triệu Trăn đã sớm nhìn thấu hết thảy, giờ phút này lại đang mềm nhũn nằm trên giường nhỏ dưỡng thương, gác chăn, hung tợn cắn góc gối, đưa tay xoa xoa cái mông bị sư phụ đánh cho sưng phù, dứt khoát quyết định giả bộ ngu ngốc!

Nhưng, thời khắc mấu chốt cũng không thể để sư phụ bị thua thiệt…

……

Vào một sớm hơn nửa tháng trước, Bạch Cốc nhận được thư của Bạch Ngọc Đường, bảo hắn mang đầy đủ sính lễ tới Triển gia cầu hôn.

Bạch Cốc đọc thư xong vô cùng kích động! con trai thả nuôi bên ngoài hơn 20 năm, nó lớn như vậy, lần đầu tiên khai thiên lập địa có một lần lộ ra thái độ “Phụ thân, hài nhi cần người ~”. Bạch Cốc lần đầu được nếm mùi làm cha, tâm tình vô cùng kích động, cả người rạo rực bừng bừng sinh khí. Bây giờ đừng nói bảo hắn tới Triển gia cầu hôn, mà kêu hắn lên núi đao cầu hôn, hắn cũng hớn ha hớn hở toe toét chạy đi.

Bạch Cốt sơn chúng quỷ lại càng kích động hơn, oanh oanh liệt liệt chuẩn bị sính lễ chất cao như núi, hận không thể đem toàn bộ tài sản của Bạch Cốt sơn vận chuyển tới Triển gia.

Mà bên kia, Triển gia ở Thường Châu phủ cũng đang náo loạn hết cả lên.

Thư Triển Chiêu gửi về kêu cha mẹ đem sính lễ tới Bạch Cốt sơn, cơ hồ đến cùng lúc với tin Bạch Cốc sắp tới đưa sính lễ, hai bức thư chân trước chân sau tới trước mặt Triển Thanh Phong.

Vốn khi nhận được thư của Triển Chiêu, Triển Thanh Phong còn có chút biệt nữu, vừa nghĩ tới việc mình phải tới gặp Bạch lão quỷ cầu hôn, Triển phụ thân cảm giác cả người không tốt. Nhưng tin tức Bạch Cốc muốn tới cửa cầu hôn, khiến Triển phụ thân nhanh chóng thay đổi thái độ — Cưới ! Sính lễ ! Gấp gấp!!

So với việc gả con vào Bạch gia, Triển Thanh Phong càng thiên về việc cưới con trai Bạch gia vào cửa hơn, tốt nhất tức chết Bạch lão quỷ. Nhìn bộ dạng thâm tình của tiểu tử Bạch gia đối với thằng con ngốc nhà mình, xem ra việc cưới người về nhà không khó khăn lắm.

Triển Thanh Phong một bên phân phó con trai lớn Triển Huy hỏa tốc chuẩn bị sính lễ, một bên đào thằng em trai đang bế quan ngủ nướng dậy, hai huynh đệ võ trang đầy đủ bày trận trước cửa, để xem Bạch lão quỷ làm sao mà vào được, tính toán làm sao béo tấu tên đó một trận ném ra ngoài, kiên quyết không để sính lễ Bạch gia vào cửa, muốn vào cũng phải là hồi môn!

Vì vậy, trưởng bối hai nhà Bạch – Triển hao tổn hết mọi sức lực, Bạch Cốc hùng dũng oai vệ khí thế bừng bừng lấy một chọi hai, gây gổ toàn thắng, đánh nhau toàn bại, Triển gia sinh đôi vừa vặn ngược lại, song phương ngươi tới ta đi lưỡng bại câu thương, không có tác dụng gì…

Ngược lại ngồi xem một bên, Triển phu nhân trên mặt lộ ra nụ cười mê hoặc, cùng với Triển gia đại ca đại tẩu phát huy bản tính gian thương, thừa dịp Bạch Cốc bị Triển Thanh Phong và Triển Thanh Mang dần cho một trận, ba mẹ con thật nhanh chuẩn bị xong sính lễ, Triển gia đại ca tự mình mang sính lễ tới Hãm Không đảo — đưa sính lễ!

Vì vậy, chiến hỏa ở Thường Châu phủ một đường đốt tới tận Tùng Giang phủ.

Không tới năm ngày, cơ hồ hơn nửa võ lâm đều biết tin Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sắp kết hôn, vậy là những vấn đề mới lại xuất hiện, Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường sẽ kết hôn với cô nương nhà ai? Hay là hai người bọn họ kết hôn với nhau? Chẳng lẽ… trong hai người bọn họ có một người là nữ phẫn nam trang?!

(o) Trời ạ!!! Tin tức này quá kính bạo rồi!!

Vây quanh vấn đề ai cưới ai gả giữa Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, người trong võ lâm suy đi tính lại, có nghĩ nát óc cũng nghĩ không ra nguyên do. Thậm chí còn có người tổ chức đánh cuộc, cược xem trong Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, ai là người cưới ai là người gả, trước mắt tỷ lệ giữa hai bên tương đối cân bằng, ai cũng không thể nói chắc bên nào có tỷ lệ thắng cao hơn. Cho tới khi một nhân vật thần bí nào đó, đặt một số tiền lớn cược Triển Chiêu cưới, Bạch Ngọc Đường gả, mới phá vỡ tỷ số cân bằng giữa hai người.

Tin tức Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sắp kết hôn đã phá vỡ truyền thống ‘chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền xa ngàn dặm’ xưa nay, chưa tới nửa tháng, hầu như mọi người đều biết, có thể nói là… cả nước, a không, phải là nhân dân các nước đều biết, ngay cả những người bình thường tin tức không linh thông cũng không ngoại lệ, phản ứng đầu tiên chính là đây hẳn là âm mưu của người Tống!

Đối với tin bát quái về mình đang bị truyền xa vạn dặm bên ngoài, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường hồn nhiên không hay biết.

Hai người trong cuộc, hàng năm đều ở trong trạng thái ‘trong mắt ta chỉ có ngươi’, hoàn toàn thờ ơ đối với tin bát quái trong thiên hạ. Đặc biệt là Triển Chiêu vốn trì độn, Bạch Ngọc Đường lại không thích buôn chuyện với ai, cho tới nay, hai vị đại hiệp vẫn không biết gì, còn mải lăn tăn chút chuyện ai đưa sính lễ trước…

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường không biết chuyện, nhưng Triệu Trăn thích xem náo nhiệt đã sớm rõ ràng hết thảy!

Tin tức sở dĩ truyền nhanh như vậy, cũng không thiếu Triệu Trăn ở bên trong tích cực quạt gió thổi lửa, mặc dù bị Triển Chiêu đánh cho sưng mông, nhưng Triệu Trăn rốt cuộc vẫn một lòng hướng về sư phụ, không

thể trơ mắt nhìn Bạch cha dượng chiếm hết tiện nghi. Vì vậy, vào một buổi lâm triều, Triệu Tiểu Trăn buồn bực giả bộ, ngay trước mặt văn võ bá quan hỏi Bao Chửng: "Bao ái khanh, nghe nói ngày lành của sư phụ và sư nương sắp tới?"

Σ(° °|||)

Cả triều văn võ nhất thời yên lặng như tờ, mọi người đồng loạt cúi đầu mặc niệm.

Câu nói của Hoàng thượng có lượng tin tức thật lớn, ngươi có dám ở trước mặt Bạch thiếu hiệp gọi một tiếng sư nương không? Dám không?!

Bao đại nhân yên lặng lau mồ hôi — Hoàng thượng nói thế thực khiến người khác không cách nào đáp lại.

Cũng may, Triệu Trăn cũng không cần Bao đại nhân trả lời, bé chẳng qua chỉ vui mừng cười nói: "Chuyện tốt như vậy, sao không báo sớm cho trẫm một tiếng, thánh nhân nói một ngày là thầy suốt đời là cha, trẫm nhất định phải uống mấy ly rượu mừng." Nói xong lại cười híp mắt chọc Bạch Ngọc Đường thêm một đao: "Chọn ngày không bằng thử ngày, không bằng hôm nay trẫm hạ chỉ tứ hôn, thuận tiện để sư phụ sớm ngày nghênh thú giai nhân, ôm mỹ nhân về nhà."

Bốn chữ "Nghênh thú giai nhân" đọc to rõ ràng nhấn âm mạnh mẽ.

Cả triều đồng thời hít một ngụm khí lạnh.

Bao Chửng nghĩ tới Bạch Ngọc Đường, lại nghĩ tới Bạch Cốc, lặng lẽ vì Triệu Trăn thắp một ngọn nến — vì Triển hộ vệ, Hoàng thượng cũng thực liều mạng.

Thấy cả triều văn võ đều sợ ngây người, Triệu Tiểu Trăn ngồi ngay ngắn trên long ỷ, trong lòng khẽ thở dài, giương mắt nhìn mặt trời đang dần lên cao, Triệu Tiểu Trăn mặt bánh bao đầy bi hùng — Ngày mai Trẫm còn có thể thấy được mặt trời mọc nữa không? Sư phụ cứu ta….

Vì vậy, ai cũng không dám lên tiếng, Hoàng thượng kim khẩu ngọc ngôn định án. Ngày hạ thánh chỉ, con dân trăm họ trong Khai Phong Phủ đều biết, Triển đại nhân muốn nghênh thú Bạch thiếu hiệp về nhà, thật đáng mừng. Đến nỗi một nam nhân cả người y phục trắng tinh từ chối tiếp nhận thánh chỉ, ý đồ xông vào Hoàng cung, hành thích Hoàng thượng…đã bị Triển đại nhân bắt lại.

Khẳng định không phải Bạch Ngọc Đường!

"Ai cũng khi dễ ta! Khi dễ ta võ công không tốt! Đừng ép lão tử dẫn trăm ngàn đại quân tới tiêu diệt cái ổ chuột nhà ngươi! Hức hức…tại sao lại đánh mông nữa! Ghét nhất đánh mông… cứ đánh mông người ta…. Hức hức…" Triệu Tiểu Trăn ôm cái mông sưng chưa lành vết thương cũ giờ lại chất chồng thêm một đống lươn mới, gào khóc thê lương trên long ỷ.

……

Mặc dù quá trình gập ghềnh phập phồng, lễ thành hôn của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vẫn đúng hạn cử hành. Bởi vì song phương tân hôn đều là nam nhân, cũng không ai giải thích đâu là nhà mẹ đẻ, đâu là nhà mẹ chồng, song phương thân hữu đều tới đây uống rượu chúc mừng cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, cả hai mặc quần áo đỏ thắm, cùng nhau cưỡi ngựa đi vòng quanh thành một vòng, kéo tới vô số người rảnh rỗi hóng náo nhiệt, cùng đông đảo tiểu thư khuê nữ tâm tình phức tạp, hung hăng dùng hoa tươi trong tay đập hai người bọn họ….

Gần đây nam nhân tốt đều đi theo nam nhân tốt, làm con gái thật quá khó khăn!

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều mặc y phục đỏ thắm, chỉ ở vị trí cổ áo và thắt lưng là có sự khác biệt càng tăng thêm khí chất của cả hai.

Triển Chiêu hàng năm đều mặc quan phục đỏ thắm, chỉ là hình thức quan phục đơn giản, không thể so với hỉ phục cao cấp được các tú nương trong cung tự tay thêu thùa, Triển Chiêu rất ít khi mặc trang phục hoa lệ như thế, vừa ra sân liền kinh diễm tất cả mọi người.

Bạch Ngọc Đường lại không giống vậy, Bạch Ngũ gia từ khi hiểu chuyện cả người đều là y phục trắng tinh muốn sang trọng có sang trọng, muốn hoa lệ có hoa lệ, muốn ưu nhã có ưu nhã, nhưng vẫn không đủ diễm

lệ bằng hỉ phục đỏ thắm này. Hơn nữa, hôm nay tâm tình Bạch Ngũ gia rất tốt, ngày xưa đều là nhếch mép cười kinh hoàng, còn bây giờ cười như bắt được vàng, gương mặt đó quả thực lực sát thương vô cùng lớn.

Hôm nay coi như khách quý tới chật nhà, bạn bè của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường trải khắp thiên hạ, hơn nữa Triển gia là thế gia nổi tiếng có vố số bạn làm ăn thân thiết, Bạch Cốc chỉ mang một thân hữu đoàn Bạch Cốt sơn chúng quỷ nhà mình cùng Tứ Thử Hãm Không đảo, còn có bá quan văn võ đi theo Triệu Trăn tới góp vui, trong sân ồn ào náo nhiệt, các quan viên và người giang hồ hiếm thấy cùng tề tụ một chỗ vui mừng hớn hở, còn cả cả cao tăng Trấn Quốc tự, cùng với một nhóm sứ thần ngoại tộc phái tới thăm dò âm mưu của người Tống (nhưng thật ra là tới gây cười)….

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều bị mọi người lôi kéo đi uống rượu, Triển Chiêu tửu lượng thấp, Bạch Ngọc Đường lại thuộc dạng ngàn ly không say, người nào tới cũng chấp tuốt. mọi người cạn lại rót, rót lại cạn, dần dần đem hỏa lực tập trung hết lên người Triển Chiêu, thât may còn có đại ca Triển Huy mở cửa hàng kinh doanh luyện thành một thân tửu lượng hơn người chống đỡ thay, lúc này mới tránh khỏi một trận thảm kịch.

Sau khi mời rượu xong, Bạch Ngọc Đường đỡ Triển Chiêu mơ mơ màng màng vào phòng cưới, sau lưng hai người phát ra một trận cười vang đinh tai nhức óc. Triển Chiêu đã hoàn toàn mơ hồ, nửa dựa vào người Bạch Ngọc Đường mà không biết giờ là tối hay chiều. Bạch Ngọc Đường bất vi sở động, vì hôm nay, hắn đã sớm chuẩn bị chu toàn mọi chuyện!

Triển gia cùng tứ Thử Hãm Không đảo thay mặt tiếp đón mọi người tới dự lễ, còn phải trông coi Bạch Cốc và chúng quỷ sau khi uống say lại càng trở nên điên cuồng.

Bạch Cốc cầm chum rượu tư rót tự uống, trên mặt lúc nào cũng tự tiếu phi tiếu, so với bình thường thật thà hơn rất nhiều, có thể thấy tâm tình rất không tệ.

Uống xong một chum rượu, Bạch Cốc sờ cằm một cái, bỗng nhiên nói: “Xong hết rồi chứ?”

Triển Thanh Phong cảnh giác nhìn bạn già một cái, ý là — ngươi định làm gì?

Bạch Cốc chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Ngươi và đệ đệ ngươi sống lâu quá nên ngu đi rồi có phải không? Đương nhiên là nháo động phòng rồi!”

Triển Thanh Mang nằm không cũng trúng đạn, mờ mịt nhìn Bạch Cốc: “Hả?” vị này rõ ràng đã uống say rồi.

Triển Thanh Phong cảm thấy răng đau nhức, cũng may còn nhớ hôm nay là ngày vui của thằng út, mới không bạo khởi béo tấu Bạch Cốc. Bạch Cốc cũng không để ý nhiều như vậy, gian tà lôi kéo Triển Thanh Phong: “Thằng con ngốc nhà ngươi cùng thằng con ngốc nhà ta, hai đứa nó biết làm thế nào sao? Ngươi không thấy hiếu kỳ à?”

Khóe miệng Triển Thanh Phong co rút, dùng ánh mắt biến thái nhìn Bạch Cốc một hồi, sau đó cùng đệ đệ nhà mình nghênh ngang bỏ đi.

Bạch Cốc tiếc nuối nhún vai, nếu không tìm được tri kỷ cùng chí hướng, hắn quyết định tự mình đi Nghe ! Lén !

Công Tôn vội vàng huých Bàng Thống còn đang mải ăn cơm, bíu môi nhìn về phía Bạch Cốc, ý là — Lên ! Giải quyết hắn !

Bàng Thống mí mắt giật giật, vùi đầu tiếp tục ăn cơm.

Công Tôn tức giận đoạt chén cơm của hắn: “Ngươi đi ngăn cản đi, đừng để hắn quấy nhiễu.”

Bàng Thống hai mắt bất đắc dĩ than thở: “Mọt sách, còn có Bạch Ngọc Đường mà.”

Công Tôn sửng sốt một chút: “Có ý gì?”

Ý chính là, Bạch Ngọc Đường đã sớm chuẩn bị chu toàn mọi chuyện.

Né tránh mọi người, Bạch Ngọc Đường xốc lên bọc quần áo, lấy ra nón lá rộng vành, ôm Triển Chiêu đang say rượu, cưỡi ngựa của mình, kéo theo con ngựa của Triển Chiêu, hai người, hai ngựa, thừa dịp đêm tối mờ mịt bỏ trốn ngay đêm tân hôn.

Triệu Trăn đứng cạnh chuồng ngựa, heo hắt vẫy tay nói lời từ biệt với Bạch Ngọc Đường, thuận tiện dưới sự uy hiếp của hắn, tăng kỳ nghỉ phép của Triển Chiêu lên ba lần. Nhìn theo bóng lưng xa xa của hai người, trên mặt Triệu Trăn lộ tươi cười, nhưng trong mắt không khỏi có chút buồn tẻ, sau đó chỉ trong nháy mắt, lại như không có chuyện gì, xoay người rời đi.

Ai nha, sư phụ đã gả ra ngoài kết hôn, lần sau có nên chuyển ma trảo lên người Công Tôn tiên sinh không nhỉ?

Triệu Tiểu Trăn dùng sức nháy mắt một cái, lại lần nữa bị thiện giải nhân ý của bản thân làm cho cảm động…

Hết phiên ngoại 2

133. Quyển 7 - Chương 132

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vào một ngày trời trong nắng ấm thiên nhiên tươi đẹp, Triệu Trăn rảnh rỗi xuất cung lượn lờ.

Có thể nói là vị hoàng đế không kiêu không ngạo, thích đi dạo phố còn năng tiếp xúc với dân chúng nhất từ trước tới giờ, Triệu Trăn thường xuyên lấy lý do xem xét dân tình để đánh bóng mặt đường. Từ nhỏ tới lớn, con dân trăm họ trong Khai Phong Phủ có thể nói là nhìn Triệu Trăn lớn lên, cũng coi Triệu Trăn như con cháu trong nhà mà cưng chiều. Ai dám ở Khai Phong Phủ nói xấu Triệu Trăn một câu, láng giềng lân cận bốn phía nhất định phối hợp tấn công, dùng rau nát trứng thối đập chết ngươi.

Triệu Trăn giờ đã 17 tuổi, đã sớm không còn bộ dạng phấn phấn nộn nộn mà trưởng thành một mỹ nam tử phong độ nhanh nhẹn.

Có thể là do thường xuyên lăn lộn cùng một chỗ với Triển Chiêu nên từ khí chất tới tướng mạo đều có vài phần giống Triển Chiêu, dịu dàng như ngọc, khiêm khiêm quân tử, toàn thân chính khí — nhưng những thứ đó cũng chả có tác dụng gì, những thứ phẩm chất nhìn như tốt đẹp này đều là giả tưởng a giả tưởng, Triệu Trăn thường xuyên dùng bộ mặt thuần lương vô hại này để miểu sát tứ phương, lừa gạt cả triều văn võ bá quan như chong chóng.

Mọi người trong Khai Phong Phủ như thường lệ bận bận rộn rộn, so với Triệu Trăn làm hoàng đế còn bận rộn hơn.

Đừng không tin, Khai Phong Phủ một năm 365 ngày đều bận rộn, nhỏ từ chuyện nhà chuyện cửa, lớn tới giết người cướp của, chỉ cần ngươi không muốn nghĩ tới chứ không có chuyện gì Khai Phong Phủ không xen vào. Triệu Trăn cũng chỉ khi nào có thiên tai địch họa mới bận bịu, nhưng hết năm này qua năm khác trời yên bể lặng, quốc thái dân an, một cái chuyện lớn cũng không có, Triệu Trăn không rảnh rỗi cũng không được.

Triệu Trăn rảnh rỗi lượn lờ quanh Khai Phong Phủ mấy vòng mãi không tìm thấy Triển Chiêu đâu, ngay cả Bạch Ngọc Đường – người duy nhất trong Khai Phong Phủ rảnh rỗi ngang Triệu Trăn cũng không thấy đâu, thực kỳ quái, thường ngày ở trong Khai Phong Phủ Bạch Ngũ gia ngoài việc nuôi mèo chăm mèo cưng mèo ra thì chỉ còn uống trà, ngắm hoa, ngủ nướng gì gì đó, sao hôm nay lại không thấy đâu vậy nhỉ?

Triệu Trăn hỏi Vương Triều Mã Hán Trương Long Triệu Hổ hành tung của Triển Chiêu, dù sao Bạch Ngọc Đường yêu mèo thành si, chỗ nào có con mèo là có hắn.

Tứ đại hộ vệ bốn miệng đồng thanh: “Triển đại nhân xin nghỉ ba ngày.”

Nghỉ ba ngày?

Triệu Trăn sờ cằm một cái, xoay người chạy tới phòng khám từ thiện của Công Tôn trong ngõ nhỏ nghèo khó hỏi thăm tình hình.

Cho dù đang là tháng giêng tháng ăn chơi không quy củ thì Khai Phong Phủ dưới sự lãnh đạo anh minh của Bao đại nhân, vẫn nghiêm khắc dựa theo quy chế làm việc như ngày thường. Trên từ Bao Chửng, Triển Chiêu, Công Tôn Sách cho tới cún Vượng Tài cùng lũ mèo trong sân, tất cả đều nghiêm túc thi hành chế độ chuyên cần. Động vật nhất loạt chịu sự quản lý của Triển đại nhân, còn con người muốn xin nghỉ thì phải thông báo trước cho Công Tôn tiên sinh.

Thật ra trong cả Khai Phong Phủ, người bận rộn nhất cũng kiêm nhiều chức nhất không phải Thanh thiên Bao đại nhân cũng không phải nghĩa bạc vân thiên Nam hiệp Triển Chiêu mà là Công Tôn tiên sinh bình thường bất hiển sơn bất lộ thủy — Khai đường xử án, Công Tôn là sư gia, nghi nan tạp chứng Công Tôn là thần y, tra án nghiệm thi Công Tôn là ngỗ tác, gặp nan đề khó giải Công Tôn là từ điển bách khoa… ngay cả thi chuyên cần cũng không ai vượt qua nổi Công Tôn tiên sinh.

Là người bận rộn nhất Khai Phong Phủ, Công Tôn ngoại trừ phải làm tốt công việc của mình mà còn dành thời gian tới ngõ nhỏ nghèo khó khám bệnh từ thiện cho người nghèo, người già không nơi nương tự, trẻ con bị bệnh, tặng thuốc miễn phí… được nhân dân đặt biệt danh…Bồ Tát sống!

Công Tôn tiên sinh là người rất có tinh thần trách nhiệm, một khi đã đáp ứng làm chuyện gì, cho dù có bận rộn hay mệt mỏi tới mấy cũng sẽ tuân thủ cam kết. Bình thường Công Tôn tiên sinh tư văn nhã nhặn, nhưng trong chuyện này đặc biệt quân tử, thực sự là hán tử một lời hứa đáng giá ngàn vàng.

Nhưng, chuyện gì cũng không thể quá vẹn toàn, hôm nay Triệu Trăn lại bị hố.

Công Tôn tiên sinh trước sau như một cần cần mẫn mẫn nhẫn nhục chịu khó hôm nay lại xin nghỉ, lão đại phu thường xuyên chuẩn bệnh cùng Công Tôn tiên sinh lải nhải nói: "Sáng nay nha dịch Khai Phong Phủ tới báo Công Tôn tiên sinh xin nghỉ ba ngày, thực sự là chuyện kỳ quái, nhiều năm qua lần đầu thấy Công Tôn xin nghỉ, liệu có phải trong nhà xảy ra chuyện hay là thân thể không khỏe, hay là Khai Phong Phủ có án…"

Lão đại phu vẫn còn lải nhải, Triệu Trăn khẽ híp mắt lại.

Lại nghỉ ba ngày?

Trùng hợp cả Triển Chiêu và Công Tôn đều xin nghỉ ba ngày, chẳng lẽ mọi người đã hẹn nhau đi đâu chơi mà không cho mình theo?

Mấy năm nay, Triệu Trăn đã rất ít tạc mao, trong tình huống bình thường, biểu hiện Triệu Trăn tạc mao có thể chia làm ba bước sau — đầu tiên là sờ cằm, thể hiện chuyện đó khiến hắn hứng thú; sau đó là híp mắt, chứng tỏ hắn đã vô cùng hứng thú với chuyện đó, đồng thời cũng thể hiện chút bất mãn nho nhỏ; Cuối cùng là tự oán tự ngả, trước tự đau lòng một phen, sau đó ra đại chiêu khiến tất cả mọi người đều nhức đầu vì hắn.

……

Triệu Trăn không dò được tin tức, không thể làm gì khác hơn là phải đi tìm Bao đại nhân.

Triệu Trăn rất ít khi quấy rầy Bao đại nhân trong thời gian làm việc, không phải là khách khí mà chủ yếu là Bao đại nhân lải nhải hắn.

Bao đại nhân lải nhải không khác gì các trưởng bối lớn tuổi bình thường khác, nội dung càu nhàu cũng nghìn bài một điệu, đơn giản nhất chính là — Thừa dịp còn trẻ hãy nạp phi, thừa dịp còn trẻ nên sinh con, thừa dịp còn trẻ phải cần chính yêu dân không được lười biếng, làm hoàng đế nhất định phải trở thành mẫu mực, trong thời gian làm việc không được đi lang thang, vạn nhất cả triều văn võ bá quan cũng bắt chước làm theo thì phải làm sao…

Lúc Triệu Trăn vào nhà, Bao đại nhân đang ngồi sau bàn viết cái gì đó, trông rất chuyên tâm.

Bao đại nhân viết quá tập trung hoàn toàn không chú ý Triệu Trăn đi vào.

Triệu Trăn dừng chân một cái, khóe miệng lộ ra một nụ cười tà.

Triệu Trăn đã 10 năm theo Triển Chiêu học võ, không dám nói danh sư xuất cao đồ, nhưng để lừa gạt Bao đại nhân không biết võ công cũng thừa. vì vậy Triệu Trăn vận nội công, chân không chạm đất bay vào phòng, chuẩn bị cho Bao đại nhân một cái kinh hỉ (kinh hoàng).

Triệu Trăn bay tới cạnh bàn, bỗng nhiên như hổ vồ nhảy tới cái bàn dài — trở thành cái chặn giấy khổng lồ.

Bao đại nhân sợ hãi giật mình một cái, sắc mặt đen thui liếc qua phát hiện Triệu Trăn ở ngay trước mắt, gương mặt thuần lương lộ ra nụ cười tươi hớn hở. Bao đại nhân càng giật mình cả kinh, vội vàng che chắn thứ mình đang viết, gương mặt đen nhẻm bỗng nhiên đỏ bừng?

Triệu Trăn hớn ha hớn hở!

Bao đại nhân mặt đen lại nghiêm túc, biểu tình so với Bạch Ngọc Đường còn trắng bệch hơn, lần đầu tiên thấy ông ấy thất thố như vậy.

Triệu Trăn cười híp mắt nói: "Đại nhân đang viết gì đó?"

Bao Chửng vội vàng lắc đầu: "Không có gì."

Triệu Trăn bày tỏ hoài nghi: "Vậy sao lại mặt trắng bệch thế?"

"Vừa mới ăn đu đủ!"

"Vậy sao lại đỏ bừng rồi?"

"Tinh thần tỏa sáng!"

Vua – tôi đối mặt hồi lâu, Triệu Trăn mặt đầy hoài nghi, Bao đại nhân mặt đầy chính trực.

Rốt cuộc, Triệu Trăn quyết định lấy lùi làm tiến, đổi sang đề tài khác: "Sư phụ đi đâu rồi?"

Bao đại nhân thở phào nhẹ nhõm, giả bộ thả lỏng nói: "Gần đây không có án, Triển hộ xin nghỉ ba ngày về thăm người nhà."

Triệu Trăn tiếp tục híp mắt: "Nha dịch rõ ràng nói, sư phụ đi cùng Bạch Ngọc Đường mà."

Những lời nảy của Triệu Trăn đương nhiên là nói dối, nhưng Bao đại nhân đa mưu túc trí há sẽ bị Triệu Trăn gạt, chỉ thấy chân mày Bao đại nhân nhướn lên một cái, lộ ra thần sắc ngoài ý muốn, biểu tình không chút sơ hở nói: "Có chuyện này sao?"

Triệu Trăn ho nhẹ hai tiếng: "Cẩn thận tội khi quân nha ~"

Bao đại nhân khóe miệng giật giật hai cái, liếc mắt nhìn Triệu Trăn — Hoàng thượng dùng tới cả tuyệt chiêu?

Nhưng Bao đại nhân cũng không thể làm gì, cũng không thể vì một chút chuyện nhỏ mà khi quân phạm thượng, không thể làm gì khác hơn là đàng hoàng nói: "Triển hộ vệ đi cùng Bạch thiếu hiệp, cụ thể đi đâu thần cũng không biết, Bạch thiếu hiệp trước khi đi đã chắc như đinh đóng cột nói phải giữ bí mật với Hoàng thượng."

Vì tranh thủ cơ hội được ở riêng với Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường cũng liều mạng, kế hoạch chu đáo, nghiêm phòng tứ thủ, giữ bí mật cực kỳ tốt, cũng không biết đã âm thầm trù tính bao lâu, mới có thể ngay dưới mí mắt Triệu Trăn trộm được sư phụ hắn đi.

Thật sự thì sau khi trưởng thành, Triệu Trăn cũng không còn bám dính Triển Chiêu, chẳng qua càng trưởng thành, tính hóng hớt cùng ác thú vị cũng càng ngày càng tăng theo. Bên người Triệu Trăn có số lượng ám vệ đông đảo, tai mắt linh thông, đầu óc nhanh nhẹn, chuyện lớn chuyện nhỏ gì trong kinh thành đều không thể qua mắt được bọn họ. Mỗi lần Bạch Ngọc Đường muốn hẹn hò riêng với Triển Chiêu, chỉ cần hơi lộ ra một chút tiếng gió cũng đều bị Triệu Trăn tiên phát chế nhân, bởi vì muốn tạo ra đủ loại bất ngờ mà Triệu Trăn chơi thật vui vẻ, toàn bộ kế hoạch của Bạch Ngọc Đường đều bị ngâm nước nóng hết ráo.

Nhắc tới cũng kỳ, cái trò 'chơi khăm Bạch Ngọc Đường' này Triệu Trăn đã chơi từ nhỏ tới lớn mà mãi không biết chán.

Triệu Trăn phẫn nộ đập bàn: "Trẫm khiến người khác chán ghét thế sao?"

Bao đại nhân nhất thời cứng họng — xem ra thật sự để ý, ngay cả trẫm cũng lôi ra rồi.

Thật ra Triệu Trăn không những không khiến người chán ghét mà khiến người thật sự yêu thích, ít nhất Bao đại nhân có thể đảm bảo, Khai Phong Phủ từ trên xuống dưới đều yêu quý Triệu Trăn, đừng thấy Bạch Ngọc Đường ngoài miệng hay chì chiết chê bai Triệu Trăn nhưng thật ra trong số tất cả mọi người, người cưng chiều Triệu Trăn nhất chính là Bạch Ngọc Đường.

Những người khác trong Khai Phong Phủ cưng chiều Triệu Trăn nhưng đều có nguyên tắc, vì dù sao Triệu Trăn cũng là Hoàng thượng, đặc biệt là Triển Chiêu, vì đảm nhận vai trò sư phụ mà vĩnh viễn phải nghiêm khắc nhất, nhưng còn Bạch Ngọc Đường lại không có những băn khoăn ngày, Ngũ gia cưng chiều ai thì chỉ đơn giản là cưng chiều, cưng chiều tới mức không để ý phải trái, đúng kiểu — hùng hài tử nhà ta cho dù có thiếu đánh đến mấy thì cũng chỉ ta được khi dễ, những người khác dám động tay vào hết thảy đều bị chặt!

Chính bởi vì cưng chiều quá mức kiểu này, Triệu Trăn mới dám không lớn không nhỏ gây chuyện với Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường không có tế bào hài hước, ai dám đi trêu chọc hắn nhất định sẽ tới trình diện Diêm Vương ngay tắp lự. Chỉ có duy nhất thằng con ghẻ Triệu Trăn trêu chọc hắn nhiều năm qua mà vẫn có thể sống tốt chạy loạn khắp nơi như vậy.

Bao đại nhân thường xuyên cảm khái, với tính cách của Bạch Ngọc Đường, có khi con ruột của hắn cũng không có khả năng được cưng chiều như vậy.

Chẳng qua những lời này, tuyệt đối không thể để cho Triệu Trăn biết!

Triệu Trăn vốn tự tin thái quá, nếu nghe được lời này, nhất định sẽ vểnh cái đuôi cao ngạo ngất trời.

Cơ trí Bao đại nhân tự nhiên ngậm chặt miệng không nói, vừa che thứ đã viết được một nửa vừa ngẩng đầu nhìn trời.

Triệu Trăn chống tay lên bàn, đặt mông ngồi lên, lắc lắc hai cái chân than phiền với Bao đại nhân: "Vốn chuyện sư phụ và Bạch đại ca kết hôn cũng là do trẫm hạ chỉ tứ hôn mới thành, trẫm cũng coi như bà mối đi, Bạch Ngọc Đường thật sự quá vô tình vô nghĩa, tranh cãi vô lý, qua sông đoạn cầu, đọc xong kinh liền đuổi hòa thượng lên núi không nhận…"

"Khụ khụ khụ khụ khụ…."

Bao Chửng vội vàng tỏ ý Triệu Trăn dừng lại, Mỗi lần nhớ tới chuyện năm đó, khi Triệu Trăn hạ chỉ tứ hôn, Bạch Ngọc Đường phát tay áo đem thánh chỉ xé nát thành trăm mảnh tan tành mây khói, còn xách đao khí thế xông vào hoàng cung hành thích, đè Triệu Trăn lên long ỷ vạch mông ra đánh, cuối cùng bị Triển hộ vệ bắt lại… Bao đại nhân liền nhịn không được u sầu đỡ trán.

Hoàng thượng và tiên đế quả nhiên là ruột thịt, suốt ngày thi nhau đi tìm chết.

Nói đi cũng phải nói lại, không chỉ Bạch Ngọc Đường cưng chiều Triệu Trăn mà Triệu Trăn cũng tương đối dung túng Bạch Ngọc Đường, quen biết nhiều năm như vậy, Triệu Trăn chưa bao giờ thực sự nổi giận với Bạch Ngọc Đường, cho dù bị đánh mông tới sưng vù cũng không ghi hận, phá hủy thánh chỉ cũng không truy cứu, ngoại trừ thích chơi khăm Bạch Ngọc Đường ra…có thể nói, từ nhỏ đã yêu thích, thường xuyên tha thứ mạo phạm.

Nghĩ tới đây, Bao đại nhân bỗng nhiên có dự cảm xấu, vội vàng vỗ Triệu Trăn một cái: "Khai Phong Phủ người tới người đi, hai người bọn họ hiếm khi có cơ hội được ở riêng với nhau, dù sao ba ngày nữa cũng trở về…" sau khi trở về để hai người bọn họ tự mình giải quyết Triệu Trăn đi.

"Chuyện này tạm thời gác lại đã." Con ngươi Triệu Trăn loạn chuyển lảng sang một chuyện khác: "Công Tôn tiên sinh đi đâu rồi? nương ta hai hôm nay bị ho, muốn mời hắn vào cung khám bệnh cho Thái hậu, nghe nha dịch nói hắn cũng xin nghỉ?"

Bao đại nhân có chút khó xử: "Công Tôn tiên sinh sáng nay bị Bàng tướng quân bắt đi rồi…"

Triệu Trăn trợn to hai mắt: "Dám ở Khai Phong Phủ bắt người đi? Vương pháp đâu? Thả đi rồi?"

Bao đại nhân lại nhìn trời một chút: "Cái này…"

Thừa dịp Bao đại nhân không để ý, Triệu Trăn bỗng nhiên vung tay một thoáng, lấy tốc độ cực nhanh giật tờ giấy Bao đại nhân vẫn luôn che đi. Sau khi đoạt giấy vào tay, Triệu Trăn điểm mũi chân, xoay người bay qua cửa sổ ra ngoài sân, tất cả động tác làm dứt khoát liền mạch!

Bao đại nhân sửng sốt một hồi mới phản ứng lại, vội vội vàng vàng xách tà áo chạy theo, đáng tiếc Bao đại nhân không thể bay qua cửa sổ, chính vì thế Triệu Trăn đã đọc được phần mở đầu, chỉ thấy mở đầu có 4 chữ to — Thân gửi Ái thê.

Triệu Trăn yên lặng trong chốc lát: "Phốc…"

Bao đại nhân hoàn toàn tạc mao, gương mặt hết đen lại đỏ, giật lấy lá thư, đuổi Triệu Trăn đang cười lăn cười bò ra khỏi cửa. Cánh cửa "rầm rầm" hai tiếng đóng chặt ngay trước mặt Triệu Trăn, Triệu Trăn sờ sờ mũi, nhỏ giọng than phiền: "Đâu đến mức ấy, không phải chỉ viết thư cho vợ thôi sao, vợ chồng với nhau đã mấy chục năm, đã một bó tuổi còn xấu hổ cái gì…"

Triệu Trăn khoanh tay đi ra, vừa đá đá viên sỏi trên đường vừa oán thầm, trong lòng càng trở nên tịch mịch

~~Triển Chiêu có Bạch Ngọc Đường, Công Tôn có Bàng Thống, Bao đại nhân có Bao phu nhân, Bát Hiền vương có Bát Vương phi, Bàng Thái sư có một đàm thê thiếp vui vẻ hòa thuận, mèo Khai Phong Phủ cũng đều đã thành đôi, chỉ có cún Vượng Tài vẫn còn độc thân thì cũng có mấy con chó hàng xóm làm bạn, chỉ có mình mình từ đầu tới cuối đều cô đơn chiếc bóng. Cái đồ đáng chết ngu xuẩn Thừa Ánh, vừa thả ra ngoài thì một chút tin tức cũng không có, nhiều năm bặt vô âm tín như vậy, nhất định là vui tới quên đường về, cũng không muốn…

Cũng không muốn trở về thăm mình một chút…

Triệu Trăn đặt mông ngồi ở ngưỡng cửa, không còn ôn lương cung khiêm học được từ Triển Chiêu, cũng không còn giọng điệu quý công tử học được từ Bạch Ngọc Đường, hai tay chống cằm, ngửa mặt lên trời than thở — trẫm hôm nay buồn bực muốn chết, hix hix hix!

Nhóm ám vệ trong lòng nóng nảy!

Mỗi lần Hoàng thượng rơi vào ưu tư, sắp bắt đầu chuyển sang giai đoạn tự oán tự ngả, vậy hậu quả…

Quả nhiên, Triệu Trăn chống cằm tự thương cảm trong chốc lát, bỗng nhiên chạy vọt về phía Hoàng cung.

Nhóm ám vệ hai mắt nhìn nhau một cái — nguy rồi!

Võ công của Triệu Trăn chỉ thuộc hàng nhị lưu, nhưng khinh công lại là nhất lưu, hắn lại quen thuộc đường đi lối lại trong hoàng cung, cũng biết rõ thời gian tuần tra cùng trạm gác, một đường che giấu hành tung lẻn vào trong tẩm cung của mình, hoàn mỹ tránh thoát tai mắt của cấm quân cùng thị vệ, ngay cả nhóm ám vệ thiếu chút nữa cũng không đuổi kịp.

Triệu Trăn lặng lẽ chạy vào tẩm cung của mình, tự nhiên không phải ăn no rửng mỡ, chỉ thấy hắn lục tung khắp phòng, từ dưới đáy ẩn của rương quần áo lấy ra một cái bọc y phục nhỏ, sau khi thay quần áo xong, rút ra một số ngân phiếu cất đi, đẩy cửa tạo khe hở định chuồn ra ngoài, bỗng nhiên lại quay trở về, cầm bút lông trên bàn, chấm chấm mực, trên ngự án hoàng sắc, đề bút viết ra bốn chữ — Bỏ Nhà Ra Đi! (Cộng thêm một hình vẽ khóc chạy đơn giản)

Nhóm ám vệ đỡ trán thở dài — quả nhiên!

Triệu Trăn là người không thể ở không, cách dăm ba ngày sẽ ra ngoài hóng gió một lần, người xung quanh cũng đã quen.

Dù sao Triệu Trăn đủ thông minh, cho tới bây giờ chỉ có hắn đi khi dễ người khác, ai cũng không chiếm được tiện nghi của hắn, cho dù gây họa gì, hắn cũng có thể tự giải quyết được. Hơn nữa, Triệu Trăn sống qua hai đời hết sức giữ mạng, cũng không phải ngu xuẩn mà đâm đầu mạo hiểm.

Triệu Trăn bỏ nhà đi cũng đã thành thói, làm tới thành thạo, ngắn thì năm bảy ngày, dài thì khoảng nửa tháng, chơi chán rồi lại mò về. Cho nên, lần này Triệu Trăn bỏ nhà ra đi, nhóm ám vệ cũng không cảm thấy ngạc nhiên, chẳng qua luân phiên nhau trở về thu thập hành lí, tùy thời theo chủ nhân bỏ nhà ra ngoài chơi…a, không đúng, là tận trung cương vị!

Nhưng chẳng ai ngờ được, lần này Triệu Trăn thực sự nghiêm túc bỏ nhà ra đi!

Triệu Trăn ra khỏi hoàng cung, cố ý lẩn vào những chỗ đông người, lượn lách qua mấy con hẻm ngóc ngách liền bỏ rơi nhóm ám vệ, nhóm ám vệ gấp tới độ đầu đầy mồ hôi, tìm khắp thành cũng không thấy tung tích Triệu Trăn đâu, kinh động tới tất cả mọi người từ Bao đại nhân, Bát Hiền vương cho tới Thái Hậu chỉ ăn chay niệm Phật.

……

Lại nói Triệu Trăn.

Sau khi khiến cả Khai Phong Phủ loạn thành một đoàn, Triệu Trăn ngàn dặm độc hành, cưỡi lừa xông xáo giang hồ…

Thật ra Triệu Trăn cũng muốn tiêu tiêu sái sái uy phong cưỡi ngựa, chẳng qua con ngựa của hắn trong hoàng cung quá quý giá, dễ dàng bại lộ thân phận, cũng dễ rước họa vào thân, hơn nữa con ngựa đó sống vương giả đã quen, ăn cũng phải ăn ngon nhất, ở cũng phải sạch nhất, trời mưa không ra khỏi cửa, mệt mỏi không chịu đi đường, dưới chân không được có bùn, mỗi ngày phải tắm một lần, bị chiều quen khiến người ta tức lộn ruột. Đáng sợ nhất là con ngự mã đó rất thích ăn dấm chua, nếu Triệu Trăn cưỡi con ngựa khác bị nó ngửi ra mùi, rất có thể tại chỗ đạp chết Triệu Trăn cũng không từ.

Vì vậy Triệu Trăn chỉ có thể lui một bước, con đường hành hiệp bắt đầu từ việc cưỡi lừa!

Triệu Trăn không có thiên phú học võ nhưng vận khí của hắn tốt, có danh sư Triển Chiêu (mặc dù thi thoảng có chút ngốc manh) lại tặng kèm thêm một sư nương xinh đẹp như hoa Bạch Ngọc Đường (mặc dù gọi là sư nương sẽ bị ăn đòn), bên người còn có vô số ám vệ âm thầm bảo hộ (mặc dù ai cũng không chịu bồi hắn chơi đùa). Triệu Trăn chiếm hết thiên thời địa lợi nhân hòa, người khác học võ ngàn khó vạn hiểm, nhưng đối với hắn lại thông thuận như nước chảy thành sông.

Các môn phái giang hồ, đệ tử đông đảo, sư phụ tinh lực có hạn không thể chỉ dạy cho từng học trò, vì vậy bọn họ học võ chỉ có thể dựa vào ngộ tính, dựa vào thiên phú, dựa vào tự giác, nếu không thể thành công, cũng chỉ có thể chìm nghỉm giữa biển người.

Triệu Trăn từ nhỏ được Triển Chiêu phủng trong lòng bàn tay, Triển Chiêu không ép hắn đi quanh co lòng vòng mà cẩn thận lựa chọn một môn công phu thích hợp nhất với hắn, còn sợ hắn không học được nên tách riêng từng chiêu thức ra dạy cho hắn, đây căn bản không phải dạy học trò mà là đặc biệt nuôi con trai!

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường biết nhiều công phu, tiện tay dạy cái này cái kia, Triệu Trăn liền học được các môn võ sở trường của bách gia trăm họ.

Triệu Trăn ngộ tính có hạn, nhất thời không thể luyện thành, thiên hạ vô số người học võ, có thể luyện tới đẳng cấp của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đúng là lông phượng sừng lân, Triệu Trăn chỉ cần rập khuôn máy móc tập theo công phu của cả hai cũng đã đủ để hưởng thụ cả đời.

Triệu Trăn cưỡi lừa vừa đi vừa ca hát, tâm tình vui sướng trước nay chưa từng có — ai bảo các ngươi đi chơi không dẫn trẫm theo!

Lúc Triệu Trăn rời thành đã là chạng vạng tối, cưỡi lừa nên tốc độ không nhanh, ra tới ngoại ô thì trời đã tối đen. Triệu Trăn đứng trên lừa nhìn ra xa xa, chỉ thấy trong miếu nhỏ đổ nát có ánh lửa le lói, Triệu Trăn hớn hở, kéo con lừa đi lên núi.

Đêm nguyệt hắc phong cao, ngủ lại trong miếu đổ nát, đây không phải tình tiết võ hiệp kinh điển như trong phim hay sao?!

Trong miếu quả thật vô cùng náo nhiệt, bên trong có rất nhiều người đang nghỉ ngơi, Triệu Trăn dắt con lừa đi tới hấp dẫn tầm mắt của đa số người. Triệu Trăn cũng không sợ hãi, cười với mọi người một cái, xoay người buộc con lừa ở ngoài cửa, từ cái gùi bên trái con lừa lấy ra củ cà rốt đút cho nó ăn, lại từ cái gùi bên phải lấy ra bánh mì cùng thịt muối đút cho mình.

Triệu Trăn vốn biết nấu cơm, kinh nghiệm dã ngoại sinh tồn cũng phong phú, dùng hộp quẹt đốt cỏ khô, tạo thành một đống lửa nhỏ, đem bánh mì và thịt muối nướng lên, mùi thơm phức bay ra, Triệu Trăn cầm

bánh mì kẹp thịt muối cắn một miếng lớn, hạnh phúc tới nheo mắt lại, thầm nghĩ — ăn cái gì cũng phải xem khung cảnh, bình thường ngồi trên long ỷ gặm bánh mì không có cái hương vị này mà!

Người hàng năm hành tẩu giang hồ đều rất cảnh giác, Triệu Trăn là một khuôn mặt mới, khí chất cũng không giống người giang hồ thường xuyên dầm mưa giãi nắng, mà giống như chó mèo hoang đột nhiên xông vào nhà, từ trong ra ngoài đều lộ ra vẻ hoàn toàn xa lạ. mọi người lặng lẽ quan sát Triệu Trăn, mặc dù không nhìn ra nông sâu nhưng cũng không giống như người xấu, liền dời tầm mắt ai làm việc của người đó.

Triệu Trăn cũng không thèm để ý ánh mắt mọi người tập trung trên người mình, chỉ lắng tai nghe chuyện bát quái giang hồ.

Thật ra thì hắn cũng rất tò mò, đám người giang hồ này tối đêm còn mò ra ngoài là muốn làm gì?

Gặm xong cái bánh mì, Triệu Trăn cũng đã nghe rõ. Hóa ra đám người giang hồ này, nửa đêm không ngủ là vì chạy tới Bặc Phượng sơn tham gia đại hội võ lâm tổ chức mỗi năm một lần! Là Đại Hội Võ Lâm đó! Đại Hội Võ Lâm trong truyền thuyết! Triệu Trăn hai mắt lóe tinh quang — chuyện vui như vậy sao có thể thiếu trẫm tham gia náo nhiệt, a không đúng…là cường thế gia nhập liên minh!

Đại hội võ lâm, hãy chờ ta!

Hết phiên ngoại 3-1

134. Quyển 7 - Chương 133

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lại nói, Triệu Trăn buồn bực muốn chết bỏ nhà ra đi, một mình một lừa xông xáo giang hồ!

Giống như tình tiết kinh điển trong phim võ hiệp, trong một đêm không trăng không sao, mưa to gió lớn, nhất định phải ngủ lại trong ngôi miếu đổ nát, mà đã ngủ lại trong miếu đổ nát thì nhất định sẽ có chuyện lớn xảy ra!

Trong lúc Triệu Trăn ở trong ngôi miếu đổ nát gặm bánh mì nướng, thì hay tin Bặc Phượng sơn sắp tổ chức đại hội võ lâm, vì vậy… để đề phòng thế giới bị phá hoại, để bảo vệ nền hòa bình của thế giới, ta là Hoàng đế bệ hạ vừa khả ái và ngây ngất lòng người, dứt khoát quyết định — Chen ! Vào ! Một ! Chân !

A, không đúng, nghe nói là cường thế gia nhập liên minh….

Sức mạnh của Triệu Trăn đã được bộc lộ ngay từ khi còn chưa thay răng.

Nhớ năm đó, Triệu Tiểu Trăn dùng bản mặt bánh bao lừa gạt tứ phương, vận dụng thuần thục kỹ năng diễn xuất đã được tôi luyện qua nhiều thử thách, lung lay Bao Thanh Thiên, lung lay cả triều văn võ, cuối cùng ngay cả ngôi vị hoàng đế cũng cướp tới tay, còn khiến người trong thiên hạ ca tụng hắn là minh quân, có thể nói cảnh giới lắc lư tột đỉnh!

Kỹ năng huyễn khốc như vậy, lung lay mấy tên giang hồ đơn bào, đơn giản không cần phải nói.

Trải qua một phen dò hỏi, Triệu Trăn kinh ngạc phát hiện, đại hội võ lâm lần này chính là đại hội võ lâm có chiều sâu, có nội hàm, cũng có lực ảnh hưởng lớn nhất từ trước tới nay.

Nếu như mấy lần đại hội võ lâm trước chỉ là bầy khỉ giết nhau lựa chọn hầu vương thì…

Đại hội võ lâm lần này chính là bầy khỉ này đánh hội đồng bầy khỉ khác tranh đoạt làm chủ cả cánh rừng….

Nói trắng ra chính là, võ lâm bạch đạo tụ họp một chỗ, âm thầm liên minh chinh phạt ma giáo.

Nghe được bốn chữ ‘chinh phạt ma giáo’, Triệu Trăn lập tức não bổ sự tích giang hồ ân oán mấy trăm nghìn chữ…

Vạch trần minh chủ võ lâm cùng ma giáo giáo chủ yêu hận bất hòa — ban ngày không hiểu đêm đen

Câu chuyện dây dưa khó nói giữa thiếu hiệp bạch đạo cùng thánh nữ ma giáo — tối hôm đó ngươi thương tổn ta

Triệu Trăn đắm chìm trong não bổ của mình, vểnh tai, ngước mặt, môi khẽ nhếch, biểu tình mơ màng, thành công biến bản thân thành "trẻ trâu mới bước chân vào giang hồ chưa thấy qua việc đời".

Chắc là do thần thái Triệu Trăn quá mức có tính lừa dối mà con thỏ ngốc đầu tiên đã mon men mò tới.

Người đầu tiên mò tới thử dò xét là một thanh niên trẻ tuổi khoảng chừng mới hai mươi nhìn qua tương đối khôn khéo, thanh niên đó ngồi xuống cạnh Triệu Trăn, tiện tay giúp Triệu Trăn cho thêm que củi, giọng nói ôn hòa: "Tại hạ Nghiêm Huy, không biết tiểu huynh đệ xưng hô thế nào?"

Triệu Trăn dừng một chút: "Tại hạ…Bạch Triển Đường." (Jer: =))) móe cái tên=)))

Nghiêm Huy cười nói: "Hóa ra là Bạch huynh đệ, ta thấy Bạch huynh đệ tuổi còn trẻ mà võ công không tầm thường, không biết sư phụ thuộc môn phái nào?"

Triệu Trăn nghiêng đầu suy nghĩ một chút, trong chốn giang hồ, môn phái có học trò nhiều nhất, tử địch ít nhất, mà lại dễ dàng dùng để lừa gạt nhất hẳn là…

"Tiểu đệ là đệ tử tục gia Thiếu lâm, chỉ là tiểu nhân vật không có danh tiếng gì, không đáng nhắc đến."

Nụ cười của Nghiêm Huy nhạt đi hai phần: "Hóa ra Bạch huynh đệ là đệ tử Thiếu lâm, thất kính thất kính."

Ở Thiếu lâm học qua một chiêu nửa thức cũng được tính là đệ tử tục gia, đệ tử tục gia Thiếu lâm lăn lộn giang hồ không tới mười ngàn thì cũng tám ngàn, quỷ mới biết Bạch Triển Đường là con khỉ nào. Thấy Triệu Trăn quả thật không có bối cảnh gì, Nghiêm Huy lập tức dập tắt ý định kết giao, không mặn không nhạt hàn huyên thêm mấy câu lấy lệ rồi chắp tay với Triệu Trăn, xoay người trở về chỗ đồng môn của mình.

Triệu Trăn trong lòng cười thầm, tên này đúng là uổng cho cái mặt thông minh.

Sau khi Nghiêm Huy rời đi, lại có một thanh niên mặc áo vải thô tới bắt chuyện với Triệu Trăn.

Thanh niên này mặc dù quần áo có vẻ bần hàn nhưng ánh mắt nhìn người hơn hẳn Nghiêm Huy, không hề dò hỏi thân phận của Triệu Trăn, chẳng qua chỉ tùy ý nói chuyện phiếm.

Triệu Trăn trái phải vô sự, nên cũng bắt đầu ngồi buôn chuyện bát quái với thanh niên kia.

Triệu Trăn chia cho thanh niên kia nửa cái bánh mì kẹp thịt nướng, hai người ngồi cạnh đống lửa, sôi sục ngất trời thảo luận các tin đồn giang hồ, nghiễm nhiên trở thành "tổ hai tên trẻ trâu mới bước chân vào giang hồ chưa trải qua việc đời".

Thanh niên dùng ánh mắt tỏ ý nhìn về phía Nghiêm Huy, nhỏ giọng nói với Triệu Trăn: "Cái tên Nghiêm Huy kia cũng coi như xuất sắc trong số người võ lâm trẻ tuổi hiện nay, mọi người đều lén nói gã đạo đức giả, võ công bình bình nhưng giỏi luồn cúi. Hầu như các vị lão tiền bối lớn tuổi đều có khuynh hướng thích loại miệng ngọt này, chỉ cần giả bộ ngoan ngoãn đúng dịp là cái gì cũng cho, nên rất nhiều người coi trong gã Nghiêm Huy này."

Triệu Trăn cắn miếng bánh mì kẹp thịt: "Còn chưa biết huynh đài xưng hô thế nào?"

Thanh niên nói: "Tại hạ… Sở Cung (chũ gõng)."

Triệu Trăn cắn thêm miếng bánh nữa nghiêng đầu — ra cung (chủ gõng)?

Sở Cung cũng có chút lúng túng, cái tên này đã khiến hắn mất tự nhiên hai mấy năm qua, mỗi lần cùng người ta trao đổi tên họ lại thấy xấu hổ.

Sở Cung theo thói quen lảng sang chuyện khác: "Ta thấy Bạch huynh không giống người giang hồ, nghe giọng hẳn là người Biện Kinh."

Triệu Trăn dĩ nhiên nghiêm trang nói bậy: "Nhà tiểu đệ ở Khai Phong, sinh phụ đã sớm về cõi tiên, họ Bạch là cha dượng, cha dượng ta bản tính nhỏ nhen hay chấp vặt, cả ngày lấy việc khi dễ ta làm thú vui, sáng nay còn mang theo sư phụ ta bỏ trốn, vì vậy ta liền ra ngoài đi tìm hai người bọn họ."

Sở Cung mặt ngây ngốc.

Cha dượng mang sư phụ bỏ trốn?

Đây là loại quan hệ tình cảm hỗn loạn đến thế nào a?!

…….

Sở Cung thức thời nhảy qua vấn đề này, tiếp tục cùng Triệu Trăn buôn chuyện bát quái giang hồ.

Nghe Sở Cung nhắc tới bảng xếp hạng các anh hùng hào kiệt giang hồ, giới thiệu top 10 cao thủ võ lâm trẻ tuổi, Triệu Trăn lại nhịn không được truy hỏi: "Trong danh sách các cao thủ võ lâm trẻ tuổi sao không có tên Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường? chẳng lẽ hai người bọn họ còn đứng sau top 10?"

Nếu như Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường còn đứng sau 10 người kia, như vậy giang hồ…

— Thật sâu không lường được!

Sở Cung yên lặng nhìn trời: "Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thật sự không có tên trong bảng xếp hạng này."

Triệu Trăn ngửa mặt thúc giục hắn mau giải thích.

"Nếu ngươi ở tại Khai Phong, nhất định thường xuyên nghe danh Nam hiệp Triển Chiêu." Sở Cung ngược lại có chút cảm khái: "Nam hiệp Triển Chiêu có danh vọng cực cao trong dân gian, mười mấy tuổi đã nổi danh cùng Bắc hiệp Âu Dương Xuân, lúc trước cũng là hào hiệp đứng đầu bảng xếp hạng rất nhiều năm. Cho tới sau này, khi Triển Chiêu vào triều làm quan, trên giang hồ tuôn ra mấy lời đồn không hay nên hắn bị gạch tên khỏi bảng xếp hạng."

Triệu Trăn híp mắt lại — con khỉ vì tranh giành địa bàn sẵn sàng đánh hội đồng, con mèo đơn độc bị loại ra.

"Còn Bạch Ngọc Đường." Sở Cung nhún vai một cái: "Bạch Ngọc Đường thiếu ngôn quả ngữ, thường ở trong nhà ít ra ngoài, rất ít khi hỏi tới chuyện giang hồ, mặc dù mọi người đều biết võ công hắn rất tốt, nhưng vì hắn chưa bao giờ tham dự võ lâm đại hội, chưa bao giờ tham gia võ đài tỷ thí, nên bảng xếp hạng giang hồ tự nhiên không có hắn."

Khóe miệng Triệu Trăn giật giật một cái — Đúng là, với bản tính siêu trạch siêu lười hiếm có, Bạch Ngọc Đường sao có thể chủ động ra khỏi cửa đánh nhau.

Trò chuyện một hồi, mọi người ở trong miếu dần thiếp đi, Triệu Trăn cũng bọc lên mình cái áo khoác chìm vào giấc ngủ.

Trẫm phải nghỉ ngơi dưỡng sức, ngày mai nhất thống giang hồ!

…….

Triệu Trăn ăn ngon ngủ ngon, nhưng trong Khai Phong Phủ thì sắp nổ tung.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường về nhà thăm thân nhân, nửa đường nhận được bồ câu đưa thư của Bao đại nhân gửi tới (đừng hỏi vì sao chim bồ câu có thể tìm được hai người họ)

Triển Chiêu đọc thư xong, vẻ mặt kiểu 'quả nhiên không ngoài sở liệu' chuyển tay đưa thư cho Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường đọc thư xong, mặt đen xì vò nát lá thư thành bột phấn, lần nữa tin chắc — Triệu Trăn đúng là khắc tinh của mình.

Triển Chiêu nhún nhún vai: "Ta đã sớm nói rồi, trực tiếp nói cho nó hai ta về nhà thăm người thân, nó chưa chắc đã đòi đi cùng, nhưng nếu gạt nó, nó càng muốn gây chuyện, giờ phải làm sao đây?" từ nhỏ tính khí Triệu Trăn đã như con lừa, dắt không đi, đánh không lùi, nổi giận sẽ quẳng luôn gánh hàng.

Bạch Ngọc Đường có chút kinh ngạc: "Đồ đệ bảo bối của ngươi bỏ nhà ra đi, sao không thấy ngươi nóng vội gì vậy?"

"Có gì phải gấp?" Triển Chiêu coi như bình tĩnh, ung dung thong thả uống trà: "Triệu Trăn nhất định thích tham gia náo nhiệt, tự nhiên chỗ nào náo nhiệt nhất sẽ mò tới. Gần đây đang có chuyện gì náo nhiệt, chả nhẽ còn không đoán được nó đi đâu sao?" Phỏng chừng Bao đại nhân cũng đã đoán ra, hết thảy vẫn nằm trong tầm kiểm soát.

Bạch Ngọc Đường cũng đoán ra: "Nó tới đại hội võ lâm."

Triển Chiêu gật đầu một cái: "Nghe nói lần này võ lâm bạch đạo muốn chinh phạt ma giáo."

Bạch Ngọc Đường hiếm khi cảm thấy đồng tình với đám võ lâm bạch đạo không có giao tình gì kia. Bất kể chuyện nghiêm chỉnh thế nào, chỉ cần có Triệu Trăn xen vào tuyệt đối sẽ phát triển theo một phương hướng vô cùng quỷ dị. Hy vọng Triệu Trăn không đột nhiên nổi hứng gia nhập ma giáo, phản công chính đạo, thuận tiện nhất thống giang hồ gì gì đó.

Dường như Triển Chiêu cũng đã nghĩ tới điểm này, quyết định chuyển hướng tới Bặc Phượng sơn, lùng bắt nghịch đồ Triệu Trăn bỏ nhà ra đi.

Ps: Đồ nhi nhà ta còn có cơ may cứu vớt một chút!

……..

Trang bị quan trọng nhất của người giang hồ, một là bảo mã lương câu (ngựa quý), hai là binh khí cầm tay.

Nhưng Triệu Trăn hiển nhiên là một ngoại lệ, tên này không những đi tay không mà còn cưỡi lừa lên đường….

Giữa một đám ngựa chiến cao lớn khỏe mạnh, chui ra một con lừa chân ngắn tiếng kêu kỳ quái, khiến tất cả mọi người đều dùng ánh mắt không bình thường nhìn Triệu Trăn, có ánh mắt còn mang theo sự khinh miệt hay cười nhạo, xung quanh truyền tới lời xì xào bàn tán, bầu không khí vô cùng quỷ dị.

Người giang hồ thiên tính tùy tiện, tuyệt không có suy nghĩ kiểu 'xấu hổ khi nói xấu sau lưng bị bắt quả tang', ngược lại càng bởi vì có người trong cuộc tại đây mà thảo luận càng lúc càng hăng. Vì vậy, trong ngày đầu tiên Triệu Trăn bước chân vào giang hồ, liền bị các tiền bối ác ý dính đầy mặt…

Ở trong bầu không khí không mấy thân thiện này, nếu đổi lại là một người khác chắc chắn sẽ đỏ mặt tới tận mang tai không còn lỗ mà chui, nhưng Triệu Trăn lại khác, hắn hoàn toàn thờ ơ, thản nhiên ngậm một nhành cỏ ngồi trên lưng con lừa, bộ dạng ung dung bình thản, giống như người đang bị xì xào bán tán không phải hắn vậy, kỹ năng giả bộ max!

Sở Cung cưỡi ngựa đi bên cạnh, ánh mắt nhìn Triệu Trăn có chút bội phục.

Coi thường ánh mắt người khác nhìn mình, từ đầu tới cuối giữ vững bản thân, loại dũng khí này không phải ai cũng có.

……..

Dọc đường đi, lại có thêm rất nhiều người giang hồ cũng gia nhập đội ngũ trùng trùng điệp điệp đi về phía Bặc Phượng sơn, Triệu Trăn hai mắt bôi đen* không biết ai. (*ý nói hoàn toàn không biết gì về tình huống chung quanh)

Sở Cung ngược lại kiến thức rộng, kiên nhẫn giới thiệu từng người trong giang hồ cho Triệu Trăn.

Bặc Phượng sơn là võ lâm thánh địa, nghe nói đã có rất nhiều năm lịch sử, võ lâm minh chủ đời đầu tiên chính là được chọn từ đây mà ra.

Võ lâm minh chủ đời đầu tiên vô cùng thần bí, tên họ cụ thể đã không còn ai nhớ rõ, chỉ biết ông ta võ công cao cường, dưới sự đồng thuận của mọi người trở thành võ lâm minh chủ, sau khi lên chức, việc đầu tiên ông ta làm chính là chinh phạt ma giáo, bắt sống ma giáo giáo chủ, đuổi hết giáo chúng rời rạc ra khỏi võ lâm trung nguyên, viết lên một giai thoại tà bất thắng chính trong truyền thuyết.

Sau đó, không có sau đó…

Sau khi bắt sống ma giáo giáo chủ, minh chủ võ lâm liền rửa tay gác kiếm, ngay sau đó hai người cùng mất tích.

Hoặc là phải nói hai người họ có gian tình quấn quýt không rời.

Mặc dù Bặc Phượng sơn là võ lâm thánh địa, nhưng người ở đây cũng hiếm khi ra ngoài, mà đường đi lại cũng không mấy thuận tiện. Chính vì thế mà võ lâm đại hội được thay đổi quy củ, định ra mỗi năm chọn một chỗ khác nhau để tổ chức. Một số danh môn chính phái vì muốn lấy được cơ hội tổ chức võ lâm đại hội mà ra sức liều mạng.

Lần này, đại hội võ lâm lại một lần được tổ chức ở Bặc Phượng sơn, chính là vì muốn san bằng ma giáo thêm lần nữa!

Thật ra thì loại chuyện san bằng ma giáo này, trên cơ bản mỗi năm đều bùng phát một vài lần, tương tự như quy luật xới đất của nông dân, cũng có thể hiểu thành đám người võ lâm chính đạo quá mức rảnh rỗi, đám người ma giáo lại tập thể đề phòng bị trinh – thao…. Thật giống như có thứ gì đó kỳ quái sắp đâm vào…

……

Nếu đã là đại hội võ lâm thì đương nhiên sẽ dùng võ công để kết bạn, thật sự vô cùng lợi hại.

Triệu Trăn ngồi dưới sàn đấu cắn hạt dưa, tỏ ra không hứng thú lắm.

Xung quanh Triệu Trăn có quá nhiều cao thủ, như Triển Chiêu kiếm khí nội liễm nhuận vật vô thanh, như Bạch Ngọc Đường hàn đao lẫm liệt kinh hồng du long, như Bàng Thống phá sơn phá thạch tung hoành ngang dọc, càng không cần phải nói tới các vị trưởng bối như Bạch Cốc hay huynh đệ Triển Thanh Phong, Triển Thanh Mang. Chỉ cần bỏ ra ba phần công lực cấu véo cũng so với đám người ở đây mạnh hơn rất nhiều.

Sở Cung thấy thần sắc thất vọng của Triệu Trăn, liền nói: "Giờ mới là trận đầu, đều chỉ là các tiểu nhân vật không chút danh tiếng."

Triệu Trăn lấy ngón tay chỉ chỉ mình: "Giống ta ấy hả?"

Sở Cung nhún nhún vai: "Ta cũng vậy."

Triệu Trăn có chút bối rối: "Ta lên đài đánh, há chẳng phải là khi dễ bọn họ?"

Triệu Trăn thực sự không hề nói mạnh miệng, so với những tiểu trong suốt không môn không phái đang đánh kia, hắn cũng coi như sư xuất danh môn, nhìn lên không bằng ai nhưng nhìn xuống cũng chẳng ai bằng mình.

Sở Cung lắc đầu một cái: "Ngươi phải tham gia, nếu không thì không được tham gia buổi tỷ thí chiều nay, cao thủ chân chính chiều tối mới xuất hiện."

"Được rồi." Triệu Trăn chỉ đành phải lên đài.

Mặc dù là ở dưới sàn đấu nhìn lên nhưng Triệu Trăn vẫn cảm thấy mình lên lôi đài là khi dễ người, nhưng đến khi chân chính đứng ở trên lôi đài, Triệu Trăn cảm thấy khi dễ người gì đó… tâm tình rất tốt! Bình thường đều dùng chỉ số thông minh nghiền ép người khác, hôm nay rốt cuộc động thủ bất động miệng, hóa ra dùng bạo lực nghiền ép người khác như vậy rất thoải mái!

Vì cả triều văn võ dốt nát vô tri thắp nến, a men!

……

Triệu Trăn một đường đánh xuống, càng đánh càng vui vẻ, lúc đầu còn có chút cảm giác áy náy khi ức hiếp người khác, nhưng càng về sau người khiêu chiến càng ngày càng mạnh, cảm giác áy náy cũng tan thành mây khói. Lần đầu tiên được đánh nhau cùng nhiều người có phong cách bất đồng như vậy, Triệu Trăn chơi tới tận hứng.

Đứng trước một người khiêu chiến thật sự có chút công phu, Triệu Trăn không thể không lấy ra binh khí.

Sư phụ của Triệu Trăn là Triển Chiêu, tự nhiên cũng sẽ dùng kiếm, mà điểm trọng yếu hơn nữa chính là, hắn có một thợ rèn đại sư là sư công!

Mỗi ngày đều phải xách kiếm theo thì quá phiền toái, Triệu Trăn liền làm nũng nài nỉ Triển Thanh Phong rèn cho hắn một thanh nhuyễn kiếm, có thể quấn quanh hông thành thắt lưng.

Đại sư ra tay, tất là tinh phẩm, nhuyễn kiếm của Triệu Trăn lóe sáng, lập tức kéo tới một trận ồn ào.

Lại đánh bại thêm hai người khiêu chiến, Triệu Trăn cũng thấy hơi mệt, bây giờ hắn đang là người thủ lôi đài, mỗi khi đánh xong một trận, có thể ở trên lôi đài điều tức tu chỉnh, không thể rời đi lôi đài, cho tới khi không còn ai khiêu chiến hoặc là bị người ta đánh bại mới có thể rời lôi đài.

Triệu Trăn đánh mệt mỏi, lại không muốn thua bởi người khác, trong lòng vạn phần phức tạp.

Đánh lôi đài quá mức mệt mỏi, sớm biết vậy gia nhập ma giáo cho xong!

Đánh bại đám danh môn chính phái này, trẫm vẫn có thể nhất thống giang hồ như thường!

……

Người khiêu chiến mới đi lên, hóa là Nghiêm Huy gặp được ở trong miếu đổ nát.

Đánh tới trình độ này, không còn ai ngây thơ cho rằng Triệu Trăn chỉ là "trẻ trâu mới bước chân vào giang hồ chưa trải qua việc đời" nữa, cũng thầm đoán hắn xuất thân danh môn thâm tàng bất lộ, trong lòng âm thầm suy nghĩ, tên này rốt cuộc là ai? Ai tới cởi lớp mã giáp của tên này xuống đi?!

Con người Nghiêm Huy quả nhiên không phụ sự đánh giá của Sở Cung.

Võ công tầm thường, chỉ biết luồn cúi, là một ngụy quân tử khẩu Phật tâm xà.

Nghiêm Huy không giống những người khác vừa lên đã đánh, vừa rồi hắn đứng dưới đài quan sát đã lâu, sớm biết võ công mình không thể đánh bại Triệu Trăn, nên đành phải tìm phương pháp khác đi đường vòng để giải quyết vấn đề. Nhưng điều kiện để đi đường vòng chính là phải biết rõ thân phận của Triệu Trăn là thế nào, ai bảo truyền thống giang hồ chính là đánh từ nhỏ tới lớn, trời biết chỗ dựa sau lưng Triệu Trăn là ai, vạn nhất là một tiền bối đức cao vọng trọng thì dù hắn có thắng lôi đài thì cũng là mất nhiều hơn được.

Triệu Trăn có thể là ai nhỉ?

Nghiêm Huy thầm cân nhắc tính toán cũng chỉ có thể lừa bịp được người giang hồ ngay thẳng, nhưng ở trước mặt Triệu Trăn thì thực sự không đáng một xu.

Coi như giữ chức quan lớn nhất Đại Tống, mỗi ngày Triệu Trăn đều phải cọ xát với đám quan viên cáo già, Nghiêm Huy đụng phải Triệu Trăn coi như đập đầu vào thiết bản, tin tức hữu dụng không nghe được, ngược lại còn bị Triệu Trăn chọc tới người đầy hỏa khí, không nhịn được ra tay động thủ trước.

Triệu Trăn ỷ mình có khinh công tốt, tránh trái tránh phải cũng không thèm đánh trả, Nghiêm Huy đánh mãi cũng không chạm được vào một sợi lông của Triệu Trăn.

Với tình huống này, biết rõ trước sau gì mình cũng phải chủ động nhận thua nhưng Nghiêm Huy rất không cam lòng.

Cơ hội đi chinh phạt ma giáo mười năm mới có một, với võ công của hắn tự nhiên không thể làm minh chủ võ lâm được, nhưng ít nhất cũng phải chen vào được top 20 cao thủ hàng đầu, mới có cơ hội trở thành quân chủ lực đi chinh phạt ma giáo, dù sao cũng mang danh tuổi trẻ tài cao uy phong lẫm liệt.

Vì vậy, Nghiêm Huy chờ không nổi, tuổi tác hắn cũng đã có chút lớn, không thể nào chờ thêm mười năm nữa.

Mượn ống tay áo che chở, Nghiêm Huy lặng lẽ lấy ra một cái ám khí, đang định đánh lén Triệu Trăn, bất thình lình truyền tới hai tiếng vang thanh thúy 'chát chát', đầu óc Nghiêm Huy trống rỗng, cả người té bay ra ngoài, chỉ cảm thấy trên mặt đau rát, in hằn rõ hai dấu bàn tay đỏ bừng!

Không chỉ Nghiêm Huy bối rối, ngay cả đám người võ lâm dưới đài vây xem cũng không hiểu gì.

Không phải đã nói rõ đánh người không được đánh vào mặt sao?

……

Bặc Phượng sơn nằm ngay cạnh ranh giới Thường Châu phủ, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường rời đi sớm hơn Triệu Trăn một ngày, với tốc độ của hai người bọn họ, còn chạy tới Bặc Phượng sơn sớm hơn Triệu Trăn nửa ngày. Thấy Triệu Trăn lông tóc vô thương, còn có tâm tư an nhàn cắn hạt dưa, Triển Chiêu hoàn toàn yên tâm, nên đã cùng Bạch Ngọc Đường sóng vai ngồi trên nóc nhà, vừa uống rượu vừa quan sát tư thế oai hùng của đồ nhi ngoan nhà mình.

Bạch Ngọc Đường hiểu rất rõ Triệu Trăn, thậm chí có thể tưởng tượng được, Triệu Trăn hiện tại đang rất hối hận — sớm biết đánh lôi đài mệt như vậy, còn không bằng gia nhập ma đạo. (Jer: =))) đúng là không ai hiểu con bằng cha)

Triệu Trăn căn bản không biết quy tắc thủ đài chính là xa luân chiến, hắn trọng sĩ diện như vậy, tự nhiên sẽ không chịu nhận thua, đã không chịu nhận thua thì phải tiếp tục đánh, đánh tới khi kiệt sức, hoặc là bị cao thủ đánh bay xuống đài. Dù thế nào cũng không thể làm giảm một chút nhuệ khí của Triệu Trăn, vì vậy Bạch Ngũ gia yên lặng thầm thấy sảng khoái.

Nhưng chẳng ai ngờ rằng, đối thủ của Triệu Trăn lại chơi trò ám toán, lần này Triển Chiêu không thể ngồi yên.

Triệu Trăn võ công tạm được, nhưng kinh nghiệm giang hồ vô cùng ít ỏi, ám toán mặc dù là đường ngang ngõ tắt nhưng vừa vặn đâm trúng tử huyệt của Triệu Trăn.

Triển Chiêu thương yêu Triệu Trăn nhưng tuyệt đối không phải cưng chiều.

Nếu như Nghiêm Huy đường đường chính chính đánh bại Triệu Trăn, Triển Chiêu tuyệt đối sẽ không xuất thủ, cùng lắm thì lần sau dạy Triệu Trăn đánh thắng trở lại. Nhưng đối phương lại dám âm thầm dùng ám khí đánh lén, điều này thực sự đã chạm tới đại kỵ của Triển đại nhân — dám ở dưới mắt Miêu gia ám toán đồ nhi nhà ta, ngươi chán sống rồi?!

Bạch Ngọc Đường yên lặng thấp nến thay tên đánh lén kia, tay áo vung lên trực tiếp cho tên kia hai cái tát rồi hất văng tên đó té lăn xuống bùn.

Dám ở dưới mắt Ngũ gia khi dễ tiểu bại hoại nhà ta, ngươi chán sống rồi?!

( ) Cho nên nói không phải người một nhà không vào cùng một cửa.

Triệu Trăn không thể nghi ngờ luôn được bảo che.

Triển Chiêu coi như cả người chính khí, nếu Triệu Trăn gặp tình huống không xúc phạm nguyên tắc của hắn, hắn sẽ bao che.

Bạch Ngọc Đường coi như lạnh lùng ít nói, cho dù Triệu Trăn có xúc phạm ranh giới cuối cùng của hắn, hắn cũng sẽ phi! thường! bao! che!

Vì vậy Nghiêm Huy liền gặp bi kịch.

Triệu Trăn đang thi triển khinh công, bất thình lình thấy đối thủ ngã nhào xuống đất, trên mặt hiện rõ hai cái dấu tay đỏ hồng, một trái một phải hết sức cân đối.

Triệu Trăn còn chưa kịp ra chiêu, đối thủ đã bị té lăn xuống bùn, ám khí đinh đinh đương đương rớt đầy đất, nhìn một cái cũng biết tên này đang định chơi xấu, hiện tại hoàn toàn mất hết mặt mũi, phỏng chừng sau này cũng không còn mặt mũi làm người.

Triệu Trăn nháy mắt mấy cái, hướng bốn phía nhìn quanh một chút.

Có thể ra tay không tiếng động như vậy, chẳng lẽ bọn sư phụ cũng tới?

Quả nhiên, Triệu Trăn liếc mắt một cái liền thấy Bạch Ngọc Đường, ai bảo lúc nào hắn cũng mặc quần áo trắng tinh, đứng ở trên nóc nhà quả thực rất chói mắt.

Chỗ nào có Bạch Ngọc Đường chỗ đó có Triển Chiêu.

Triệu Trăn hai mắt sáng lên, cũng không đoái hoài tới chuyện đấu võ đài nữa, mục tiêu minh xác phi tới chỗ Triển Chiêu.

Dù sao hắn cũng không phải tới để giành vị trí minh chủ võ lâm, so với việc bị xa luân chiến cho đo ván te tua hoặc là bị cao thủ đánh bay, còn không bằng nhân cơ hội chuồn mất! Bảo bảo không chơi nữa

Bạch Ngọc Đường bất mãn nhìn Nghiêm Huy, nếu không phải mi ra tay đánh lén, chờ sau này cao thủ xuất hiện, khẳng định Triệu Trăn sẽ bị béo tấu thành đầu heo, đáng tiếc a!

Triệu Trăn thật cao hứng nhảy tới bên cạnh Triển Chiêu, vui vẻ nói: "Sư phụ!"

Đám người phía dưới sửng sốt một chút — sư phụ?

Danh tiếng của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường quá lớn, võ lâm quần hùng phía dưới, hơn một nửa đều biết mặt hai người bọn họ.

Một khắc sau, võ lâm quần hùng rút ra một trận khí lạnh, đồ đệ của Triển Chiêu hình như chỉ có duy nhất một mình vị kia đi!

Những người biết Triệu Trăn dùng cái tên giả "Bạch Triển Đường" cũng giật mình bừng tỉnh, chẳng lẽ thật sự là vị kia?

Nghiêm Huy ôm hai má cả người không tốt, vừa rồi hắn có ý đồ ám toán Hoàng thượng, cái này không tính là hành thích chứ?!

/(ToT)/ ~~ Thảo dân không biết a…..

……

Cuối cùng Triển Chiêu cứu vớt võ lâm trung nguyên đang lâm vào nguy hiểm, xách họa tinh Triệu Trăn rời đi.

Triển Chiêu bất mãn nói: "Tại sao lại dùng tên giả Bạch Triển Đường, Triển Bạch Đường (Zhăn báitáng) không hay sao?"

Triệu Trăn và Bạch Ngọc Đường hai mắt nhìn nhau một cái, chấm đường trắng (zhàn báitáng) cái gì, tết đoan ngọ sao?!

Hôm nay nhận được một lượng tin tức hơi bị lớn, võ lâm hào kiệt sốc nặng muốn được yên tĩnh vì vậy ai về nhà nấy tìm nương mình.

Cái gì? Ngươi nói chuyện san bằng ma giáo ấy hả?

Thôi! Đại sự như thế há có thể qua loa! Ngày khác bàn lại!

o0o Toàn Văn Hoàn o0o

Jeremy: Hoàn rồi, pp mn hẹn gặp lại trong bộ truyện mới

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/thu-mieu-dong-nhan-hoang-thuong-van-tue